

Giới thiệu Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan

Truyện Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan của Mặc Hạp Thiển Trà là thể loại ngôn tình quân nhân dành cho những bạn yêu thích thể loại quân nhân vì nước quên mình.

Nàng là Vạn Uyển là một bác sĩ làm việc trong quân y. Chàng là Diệp Dực là một đoàn trưởng đoàn thiết giáp. Hai người được gia đình mai mối và lấy nhau. Vạn Uyển đặc ý hơn, "Đừng nha! Cho nên em thân là quân y, thì càng muốn được quét sạch, chạy càng nhanh càng tốt!" "Ồ?" Diệp Dực nhíu mày, thả đồ trong tay xuống đưa người ép sát Vạn Uyển, "Vậy em trốn thử cho anh xem?" Vạn Uyển đau khổ nghiêng đầu, "Em không trốn thoát, đoàn trưởng đại nhân!"

Câu chuyện tình yêu của họ sẽ kết thúc như thế nào? Làm một vị quân tẩu có nỗi khổ như thế nào sau vinh quang của chồng. Mời các bạn theo dõi để biết câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

Lưu lượng người trong sân bay vẫn đông quá mức, về mặt vội vàng tìm cửa lên máy bay, đứng hàng dài ở cửa kiểm tra an ninh, bởi vì chuyến bay tới nay mà sẵn sàng ở sân bay kết hôn sinh con, còn có. Giống như Vạn Uyển bây giờ, bởi vì tổ quốc thay đổi quá lớn, nhất thời không thể tiếp nhận dẫn đến việc không không chế được khả năng tự định hướng của mình, không cách nào tìm được chính xác đường trở về nhà.

Kéo vali, hai mươi bốn lần đi dạo cửa hàng miễn thuế của sân bay, sau lần thứ mười hai mua kẹo cao su Vạn Uyển quyết định một mình đứng trước cửa thủy tinh thật to, giả bộ thăm trầm, giả bộ đau lòng, đếm chiếc máy bay thứ tư ầm ầm rời đi

"Uyển Uyển ~ cục cưng ~"

Vạn Uyển thấy lạnh mà rung mình một cái, run rẩy xoay người, nhìn ngón tay ngọc thon dài trên vai, chịu đựng ánh mắt mọi người mà tặng cho người tới một nụ cười, "Bạn thân mến, bạn tới quá muộn!"

"Bạn thân cái đầu! Cậu họ con rùa!" Cô gái có khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt trở nên vẩn vơ, một tay vỗ lên trên đầu Vạn Uyển! "Người khác đều nói đi nước ngoài để rèn luyện tư tưởng, mình xem cậu là bị hành hạ thành tâm trí không đầy đủ! Chẳng những không thay đổi, mà còn bộc phát thần kinh!"

"Vâng vâng ~" Vạn Uyển rất thức thời mà cúi đầu nhận tội, "Vây Lộ Ninh tiểu thư cậu cảm thấy, tâm trí của mình không được đầy đủ như trẻ em, có phải nên được cậu chăm sóc hay không đây?" Vừa nói, Vạn Uyển che miệng nhìn về phía cái vali của mình, bày ra bộ dáng ta đây đáng thương.

"Thôi đi cô!" Lộ Ninh lại làm bộ muốn đánh Vạn Uyển, có điều có câu nói ngớ một lần khôn hơn một chút, Vạn Uyển nhanh nhẹn tránh được, đem cái vali sau lưng giao cho Lộ Ninh, hi hi ha ha xông về phía trước.

Lộ Ninh cũng không vội, bộ dạng vui vẻ khi có người gặp họa nhìn động tác xung phong của người nào đó không biết sợ, ở trong lòng thầm đếm,

Một. Hai.

Quả nhiên, người dừng cảm tiến tới dừng lại, xoay người lúng túng mà đứng yên, "Lộ Lộ, cái đó., là đi ra bên này sao?"

Phốc ha ha. Lộ Ninh bây giờ nhìn không được, mà bật cười, đi lên trước, hất cằm nhìn tóc bạn Vạn.

"Vâng vâng ~" Vạn Uyển lập tức nhận được tín hiệu, tháo dây buộc tóc xuống đưa cho Lộ Ninh, tóc quăn thật dài xõa xuống, khiến cho đôi mắt to tròn của cô càng thêm linh động, khuôn mặt cũng càng thêm xinh xắn động lòng người, "Ai. Cậu có Hòa Nhân Kim Tinh a, làm sao lại biết đây là để tặng cho cậu!" (hoà nhân kim tinh là phép chiếu yêu của Tôn Ngộ Không sau khi bị Thái Thượng Lão Quân nung trong lò nhiều chuyện thu được, phép thuật này giúp Ngộ Không có thể nhìn ra yêu quái dù nó có ngụy trang dưới hình thức nào)

"Nói nhảm! Từ nhỏ đến lớn, thích đồ lấp lánh, không có ai hơn Lộ tiểu thư ta!" Lộ Ninh đối với vẻ mặt không phục của Vạn Uyển chẳng thèm ngó tới, tiện tay cầm kẹp tóc, lật qua xem LOGO một chút, hài lòng vuốt ve đầu Vạn Uyển, "Được! Thấy cậu mang theo cho mình đồ tốt, vali này mình cầm."

Nói thật, Vạn Uyển chính là quả hồng mềm, tính tình cũng mềm mại như thế, hưởng thụ vuốt ve tràn đầy yêu thương của Lộ Ninh, giống như mùa xuân được tán thưởng, rất hài lòng, "Lộ Lộ, mình có mua cho cậu ly cà phê, tuyệt đối là cái loại cậu thích nhất đó!"

Lộ Ninh càng hài lòng hơn, túm lại tóc dài của Vạn Uyển, chỉ vào nơi cửa hàng miễn thuế xa xa, mong môi khẽ mở, "Phải là cái loại đắt tiền nhất đó nha thân ái ~"

Vạn Uyển tuân lệnh, chạy tới phía trước, nhắm thẳng mục tiêu vào một quầy chuyên doanh [1] chói lọi của cửa hàng miễn thuế, cho đến khi. . . . Sau lưng truyền đến một tiếng kêu của Lộ Ninh cùng đỉnh đầu bị đau nặng, quầy chuyên doanh chói lọi biến thành một đám người xanh biếc trước mắt!

[1] quầy chuyên doanh là chuyên kinh doanh một loại mặt hàng.

Cái màu xanh biếc này! Cái màu xanh biếc này! Vạn Uyển kích động! Đây là đại biểu của quốc gia, giải phóng quân! Ra khỏi nước nhiều năm cũng khó khăn lắm mới thấy màu xanh biếc nha!

Vạn Uyển cảm giác mình bị người nào đó lôi cánh tay, mới vừa rồi bị đụng mạnh, vốn tưởng rằng chắc chắn móng chạm đất rồi, may mắn người này vẫn nắm cánh tay của mình, mình mới có thể không phạm sai lầm, có thể miễn cưỡng dùng tư thế nghiêng nghiêng đối mặt với người đó.

"Anh bộ đội" Vạn Uyển nhìn trước mặt một đám mười mấy người đồng chí giải phóng quân, lắm bả.

Một đám người đối diện cũng không nghĩ đến cô gái vừa rồi lao đến như đầu sủi đầu vật lại thốt ra một câu như thế, nhất thời mọi người cũng ngây ngẩn cả người. Vạn Uyển cũng bị ‘ anh bộ đội ’ của mình làm cho khiếp sợ, quả nhiên đây chính là bộc phát nội tâm yêu nước được nuôi dưỡng từ bao năm sống ở quốc gia tư bản chủ nghĩa sao?

"Ha ha ha hắc, mới gặp mặt đã gọi chúng ta anh! Được, vậy em chính là em gái!" Một người ở đuôi đội tiến lên, trêu ghẹo mà vỗ vỗ bả vai Vạn Uyển.

Vạn Uyển hoàn hồn, , vô cùng xấu hổ nhìn người đang xấp lại gần, khuôn mặt vẫn còn nét ngây thơ kèm theo hành động chào tiêu chuẩn, " Sư đoàn thiết giáp số bốn của thành phố S kết hợp với binh đoàn 108! Đồng Niệm!"

"Ách, xin chào!" Mặt Vạn Uyển đỏ ửng lên cố gắng bỏ qua sự sợ hãi và âm thanh thổn thức mà quá, giả bộ bình tĩnh ôm cánh tay trả lời, "Vạn Uyển, thành phố W đi một mình tới thành phố S chơi!"

Vừa mới dứt lời, liền thấy sự vui vẻ của đồng chí Đồng Niệm vội vàng thu lại, Vạn Uyển kỳ quái quét mắt nhìn mọi người, một đám người cũng không khỏi hóp một chút khí lạnh.

Vạn Uyển nôn nóng, chẳng lẽ đám người bọn họ là tới thi hành nhiệm vụ, vì vậy, vừa vặn, câu nói đùa của mình là ám hiệu dành cho phần tử nguy hiểm? Vạn Uyển bịt miệng, lập tức hoảng hồn, bị xem là nhân vật nguy hiểm không phải là chuyện đáng xem đâu!

"Buông ra" một tiếng nói trong trẻo lạnh lùng truyền đến, Vạn Uyển bị giọng nói lạnh lùng mang theo một chút khó chịu dọa sợ đến mức vội lùi lại hai bước, cúi đầu nhìn tay của mình, mới phát hiện thì ra mình vẫn đang nắm chặt cánh tay khi nãy đỡ mình.

Vạn Uyển vội vàng buông lỏng tay ra, hơi sợ nhìn người phía sau, một thân quân trang trắng thớm, làn da ngăm đen khỏe mạnh, con ngươi bén nhọn, sống mũi cao thẳng, môi mỏng, và bởi vì dựa sát vào nên có thể ngửi thấy được mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Không biết tại sao, chỉ cần nhìn qua, Vạn Uyển đã cảm thấy người này khí thế phi phàm, lúc ấy liền khiếp sợ, bạn học Vạn Uyển từ trước đến giờ vẫn rất dễ uốn nắn, lại một lần nữa không có cốt khí mà cúi đầu, mượn tóc dài ngăn trở tầm mắt của anh, buồn buồn nói xin lỗi "Thật xin lỗi, tôi thật không có ý."

"Ừ" Anh lại liếc nhìn Vạn Uyển, ánh mắt không có sóng, giống như mới vừa nói chuyện với một loại đối tượng không bình thường, thẳng bước đi về phía trước.

Mọi người thấy anh đi, thu hồi ánh mắt của mình, lại cũng vô cùng ấn ý mà cùng nhìn trạng thái băng liệt của cô gái Vạn Uyển một chút, theo sát phía sau. Lúc đội ngũ đi hết, Đồng Niệm mới tiến tới trước mặt Vạn Uyển, "Vạn đồng chí, cô sơ soạn tay phở trung đoàn tôi nha, có thể sống được thật tốt!"

Vạn Uyển vừa định hỏi tại sao, chỉ nghe được một giọng nói của vị đồng chí đã đi thật xa hướng về phía Đồng Niệm mà rống lên, đồng chí nhỏ Đồng Niệm lập tức rụt cổ lại, nhón chân bỏ chạy.

Vạn Uyển cũng bị một giọng nói mười phần trung khí kia làm cho sợ, đưa mắt nhìn đám đồng chí giải phóng quân biến mất ở cửa ra liền mở miệng thở phào nhẹ nhõm. Có câu nói, bộ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn (Đường Lang bộ thiên Hoàng Tước tại hậu, tham lợi trước mắt, quên họa sau lưng), thần kinh căng thẳng mới vừa buông lỏng thì trên đầu bị một chưởng, Vạn Uyển nghiêng đầu, quả nhiên là Lộ Ninh.

"Lộ Lộ" rốt cục thấy người của mình, nhất thời trong lòng Vạn Uyển có loại ám áp tìm được nhà, đang chuẩn bị nhào tới nói về một màn mới vừa rồi, lại thấy vẻ mặt Lộ Ninh ngoài cười nhưng trong không cười."Sao. . . . Thế nào! ? ?" Giác quan thứ sáu nói cho Vạn Uyển, chuyện bất hạnh sắp xảy ra.

"Không hổ là bạn thân của mình!" Lộ Ninh lại cười, lại đem kẹp tóc từ trong túi xách lấy ra, đi vòng qua sau lưng Vạn Uyển, cột cái đuôi ngựa cho cô."Trước tiên thăm dò tình hình quân địch cho mình!"

Vạn Uyển lập tức hiểu ý của bạn! Nhớ mang máng, trước khi trở về nước trong một lần trò chuyện, sau khi chịu đựng hơn một giờ ba mươi phút gào thét của Lộ tiểu thư, nội dung đều vì hẹn hò. Vì vậy. Dò xét tình hình quân địch! Vạn Uyển chỉ vào một đám người mới vừa biến mất ngoài cửa, liếc liếc đôi môi, không thể tin nhìn Lộ Ninh, "Cậu nói là, mẹ cậu muốn cậu tìm đối tượng hẹn hò phải là. . . . quân nhân?"

Lộ Ninh cười lạnh một tiếng, vuốt vuốt mái tóc dài mềm mại, móng tay vẽ tinh xảo gảy hai cái ở trên mặt Vạn Uyển, "Đúng vậy ~ bà ấy chẳng những làm mình gả cho người làm lính, hiện tại cũng muốn mình gả cho người làm lính."

Vạn Uyển đối với cách nói của cô ấy có chút không đồng ý, nhú mày nhìn cô ấy, "Ai ai ai, từ xưa đến nay cậu vốn không thích những người theo nghiệp quân nhân, làm lính cái gì mà làm lính, từ này từ trong miệng cậu ra ngoài sao lại như đang có ý khinh bỉ thế!"

Lộ Ninh cũng không nói, chỉ nín chặt đôi môi, siết quả đấm nhìn xuống đất, Vạn Uyển bất chợt nhìn thấy vẻ mặt trở nên cổ quái của Lộ Ninh, trong khoảng thời gian ngắn chỉ cảm thấy là mình nói quá nặng, áy náy mà kéo kéo tay áo của bạn, "Lộ Lộ, cái đó, mình không phải là."

"Thôi đi cậu! Miệng chó không phun được ngà voi đâu!"

Vạn Uyển ngẩng đầu nhìn trời, "Lòng của phụ nữ, kim dưới đáy biển mà!"

"Còn chưa muốn đi à, muốn ở lại sân bay mình cũng không cản!" Lộ Ninh đem hành lý thật là ít ỏi của Vạn Uyển ném vào cốp sau, mang kính râm lên dựa vào tay lái, ngoắc ngón tay với Vạn Uyển.

"Đi đi đi! ! Chờ mình một chút!" Vạn Uyển chạy ba bước làm hai, một lần nữa bị ngã vì có vật gì đó cản dưới chân, hoảng sợ một giây, Vạn Uyển tóm được cây cột bên cạnh mới may mắn thoát khỏi khó khăn,

"Bạn học, bạn có ổn không?" Một đôi tay đưa về phía Vạn Uyển, nhắc túi lớn đeo sau lưng cô,

Vạn Uyển lần này hoàn toàn thông suốt, trở về nước thật tốt, ở trong nước chỗ nào cũng gặp được chuyện bất ngờ ! Ngã xuống cũng có thể thành điểm ngộ ! Lần đầu tiên đụng phải một đám đồng chí giải phóng quân, lần thứ hai là bạn học lúc nhỏ, Vạn Uyển than thở, "Bạn học, bạn là thứ hai !"

"Cậu cũng đến đại học A ?" Cũng không để ý Vạn Uyển đang nói cái gì, anh ta chỉ chỉ đồ trên túi xách, cười một chút, nơi gò má trái loáng thoáng có thể nhìn thấy một lúm đồng tiền.

Vạn Uyển quay đầu có chút im lặng, đầu năm nay, thanh niên đều dùng cách này để hấp dẫn những cô nàng ngọc ngà sao! Thật là quá đáng!

"Đúng vậy, tôi cũng đi đại học A."

"Bạn học! Tiểu Tồn Chi."

"Vạn Uyển"

Nơi xa vang lên hai tiếng kèn, chen ngang lời của Tiểu Tồn Chi, "Uyển Uyển à! ! Cậu muốn đàn ông hay là muốn về nhà đây! ! ! " Lộ Ninh rất không nề tình kêu to.

Vạn Uyển cho Tiểu Tồn Chi một ánh mắt tạm biệt, chạy về phía xe Lộ Ninh, "Đi đi, hắc hắc ~"

"Con nhóc, vận khí không tệ nha! Đầu tiên là người làm lính." Khóe mắt quét về mặt Vạn Uyển vừa chuẩn bị bắt đầu giảng đạo, vội vàng đổi lời nói, "Quân nhân! Được chưa!"

"Tiếp lại là người bạn nhỏ đẹp trai! Không tệ lắm!"

"Ai a, chẳng qua là bạn học! Mình không vội đánh tiến vào trong sao!"

"Đúng thế!" Lộ Ninh liếc cô một cái, "Thế nào, đánh vào bên trong liền chuẩn bị ở nơi đây an cư lạc nghiệp ?"

"Phốc. Có câu nói như vậy sao!"

"Không có sao, chị nuôi cung là được!"

Vạn Uyển chờ chính là những lời này, hưng phấn ôm Lộ Ninh, "Lộ Lộ, mình cũng biết cậu tốt nhất!"

Thịt béo đến miệng, lý nào lại không ăn, Lộ Ninh rất vui vẻ để Vạn Uyển ôm mình, "Cũng không cần cảm thấy mình tốt, cậu nha! Theo mình đi xem mắt coi như báo đáp mình!"

Bộ dạng Vạn Uyển đang vô cùng hạnh phúc, hoàn toàn không ngờ đến chuyện này, về mặt nhất thời vận vẹo.

"Không cần lo lắng, là một người lính mà thôi!"

Vạn Uyển giống như đang đi đại tiện, không thể nói.

"A, hình như là sư đoàn thiết giáp gì đó kết hợp với binh đoàn gì đó, ai mà biết là cái quỷ gì . " Lộ Ninh không để ý nhún nhún vai, hoàn toàn khinh thường.

Nếu như nhớ không nhầm, vừa rồi đồng chí Đồng Niệm là nói thế nào, Vạn Uyển dựa vào trên ghế từ từ tuột xuống, cảm giác cuộc sống của mình coi như là không đáng tin cậy .

"Ngoan, ngày mai chúng ta sẽ đi mua quần áo, tối mai hẹn hò nha ~"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

Vạn Uyển cảm thấy buồn chán cầm lấy điều khiển từ xa TV, ánh mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại trên bàn. Chỉ cần điện thoại vang lên, là đến tận thế! Từ một giây phút tới hôm qua bước vào cái phòng này, Lộ Ninh đã đem kế hoạch hẹn hò ngày mai giảng giải rõ ràng.

Vạn Uyển một lần nữa ngồi trở lại nơi tối hôm qua nghe giảng, nhớ lại mười lăm phút dặn dò không nghỉ của Lộ Ninh:

Một: toàn bộ hành động nghe chỉ huy, khi cần thiết phải dùng hành động dùng cảm xả thân vì bạn.

Hai: vấn đề gì, bất luận yêu cầu gì, đều phải do bạn học Vạn Uyển đại diện đáp lại, đáp án phải có trật tự rõ ràng, từ ngữ trau chuốt đẹp đẽ.

Ba: điện thoại liên lạc phải đưa số giả, nếu không được, thì bạn học Vạn Uyển từ chối khéo.

Bốn: lúc cần thiết, cần phối hợp kế hoạch tác chiến chạy trốn với bạn học Lộ Ninh.

Vân vân...

Vạn Uyển cảm thấy tối hôm qua mình thật sự rất nhu nhược, chỉ biết gật đầu, gật gật gật, gật cái đầu của cậu a! Loại chuyện này nói thế nào cũng không đáng tin cậy, tạm thời không nói đến hành động lừa gạt bà Lộ và đồng chí giải phóng quân là xấu hổ cỡ nào, nếu quả thật vận khí đen đui như vậy, tùy tiện đụng phải một người nào đó trong nhóm ngày hôm qua, thì thế diện ném vào trong nhà đi.

"Nhìn dáng vẻ cậu ngốc thế!" Vạn Uyển nghe tiếng châm chọc quen thuộc, theo phản xạ rụt cổ lại, cuối cùng, vẫn không thể tránh được một kiếp, bị Lộ Ninh kéo tóc.

"Lộ Lộ, mình thực không muốn đi mà!" Vạn Uyển ôm gối, nghiêng người ngã vào trong sofa, "Mình không thể lừa gạt quốc gia lừa gạt Đảng!"

"Đi! Thay quần áo! Mình mới mua cho cậu!" Lộ Ninh hoàn toàn không để ý tới đau thương của Vạn Uyển, lấy túi mua sắm bỏ lên trên đầu cô, "Như vậy rất có cảm giác của đoàn kết." Lộ Ninh đi vào gian phòng của mình cười khanh khách.

Vạn Uyển bắt đầu đi đi vào phòng, giày cao gót có hình đầu cá màu bạc, chiếc váy liền màu hồng cánh sen in hình quả dưa hấu, cả người giống như một cô gái làng chơi, Lộ Lộ ơi, cậu có thể để ý đến bề ngoài một chút được không, hồng với xanh, xấu chưa từng thấy.

"Uyển Uyển! Nếu không ra, chúng ta sẽ bị muộn đó!" Lộ Ninh ghen cười xông vào bên trong gọi.

Vạn Uyển không muốn, cũng phải mở cửa, cực khó chịu với chút vải ở trước ngực, hai mắt rung rung nhìn Lộ Ninh.

"Ừ ~ xem ra mắt mình không tệ lắm! Có lỗi có lỗi, mặt lộ vẻ ngượng ngùng !!" Lộ Ninh đi lên trước, gạt tay Vạn Uyển, thả mẫn gật đầu, "Đi! Nơi đó cũng không xa, vì rèn luyện cho cậu, chúng ta đi thôi!"

Vạn Uyển mở to hai mắt nhìn, "Cậu vũ nhục nhân cách à!" Vịn vào cửa thà chết chứ không chịu khuất phục.

"Vậy nếu không thì làm sao?" Lộ Ninh đưa tay nắm tóc Vạn Uyển, xử lý xong, khuôn mặt hàm chứa nụ cười cầm tay của cô từ trên khung cửa tháo xuống, "Chẳng lẽ cậu muốn lúc ngồi đối diện, vẫn vuốt ve ngực của cậu?"

Vạn Uyển khuất phục, "Đồng chí quân nhân là thần thánh không thể xâm phạm, cô gái làng chơi là đến tìm chết!"

"Trẻ con là dễ dạy" Lộ Ninh đóng cửa, dẫn Vạn Uyển đi.

"Lộ Lộ, mình cảm thấy người đàn ông kia đang nhìn chăm chăm cười mình."

"Thật không?"

"Lộ Lộ, mình cảm thấy anh ấy đã tới "

"Ừ "

"Lộ Lộ! ! ! Đảng sau còn có một băng nhóm lớn!"

Lộ Ninh quay đầu lại, quả nhiên thấy một đám du côn như đang đi tới phía bên này. Tháng chín ở thành phố S, trời đặc biệt tối sớm, tuy nói là buổi chiều, cơ bản đèn đường đều mờ, Lộ Ninh cau mày kéo Vạn Uyển bước nhanh hơn. Một nhóm người phía sau cũng nhìn ra hai con nhóc phía trước phát hiện ra mình, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, xông lên chặn đường đi.

"Sớm như vậy đã đi làm?" Du côn A đi vòng quanh Vạn Uyển một vòng, kéo kéo tóc cô, Vạn Uyển im lặng liếc mắt nhìn vào màn đêm, tình huống này thật sự là rất tốt.

"Xin lỗi, chúng tôi vội vàng đến nơi hẹn, không biết các vị có thể nhường đường hay không." Lộ Ninh túm Vạn Uyển, nâng cằm khinh thường nhìn một đám du côn.

"Ồ! Là con đi ngang bướng!" Du côn B ý muốn sờ tóc Lộ Ninh, bị Lộ Ninh một tay đánh gạt ra bên cạnh.

"Là mày! Đi theo bọn tao!" Du côn C vội nắm Vạn Uyển, Vạn Uyển bất ngờ, lão đảo một cái đầu đập vào đèn đường bên cạnh, "Đau quá! !" Tức thì nổi giận, một đám lưu manh, bắt nạt tôi, con gái từ nước ngoài trở về nào mà không phải là cao thủ phòng sói.

Vạn Uyển nương theo tên du côn C cầm cổ tay của mình, chuẩn bị mượn lực dùng lực, trở tay ném hẳn ta xuống. Chân vừa mới đạp lên chân hắn ta, một đường ánh sáng mạnh mẽ chiếu tới, theo tiếng mô-tô, một chiếc JEEP quân dụng dừng ở ven đường. Cửa sổ xe trượt xuống, Vạn Uyển liếc thấy một bộ quân phục bắt mắt, còn có vẻ mặt nghiêm túc lạnh như băng ở dưới đèn đường.

Cũng không biết là ăn phải gan gì, Vạn Uyển thu hồi một cước chuẩn bị đi xuống lại, "Tôi thật là đúng lúc, chúng tôi..."

"Diệp phó đoàn, lần sau lúc ngài muốn đỗ xe có thể thông báo với tôi một tiếng hay không!" Sau khi cửa xe mở ra, một đồng chí nhỏ nhảy ra ngoài, vừa xoa đầu vừa ngẩng đầu nhìn người tới, thấy là Vạn Uyển có vẻ hơi hưng phấn, bỏ nón quân đội, "Em gọi là gì, à Vạn Uyển! Tôi là Đồng Niệm!"

Vạn Uyển đương nhiên nhận ra, lý trí nói cho cô biết nơi nào có vị Sĩ Quan đại nhân ngày hôm qua nhất định không thiếu được đồng chí Đồng Niệm, "Xin chào! Không nghĩ tới lại gặp mặt!"

Đồng Niệm chớp mắt vốn còn muốn nói gì đó, đột nhiên xuất hiện tiếng ho khan đè nén ở sau lưng, quay đầu nhìn thoáng qua phó đoàn trưởng ngồi ở vị trí kê bên vị trí tài xế, lại ngó một đám người sau lưng Vạn Uyển và Lộ Ninh, lập tức biểu lộ nghiêm túc, đội mũ cung kính lễ phép với Vạn Uyển, "Vạn đồng chí, chúng tôi tới chậm."

Vạn Uyển hoàn toàn hết chỗ nói, anh đây là giúp tôi hay là tổn hại tôi! Lộ Ninh thì ngược lại, vượt qua liếc đám du côn lưu manh sau lưng, chầm chọc cười nhạo biểu lộ kinh ngạc của bọn họ, trực tiếp dắt Vạn Uyển lên xe.

Kỳ thật, Vạn Uyển rất muốn nói cho Lộ Ninh biết, đây là đoàn người lần trước ở sân bay! Mới ra hang sói lại nhập hang hổ, vô cùng bi ai.

"Em gái! Sao mặc đẹp như vậy!" Vừa lên xe, Đồng Niệm không thể chờ đợi được bắt đầu nói chuyện,

Vạn Uyển kêu rên trong lòng, sắc mặt tái nhợt liếc nhìn, híp mắt chờ Lộ Ninh giải thích, lại liếc nhìn người hàng phía trước không biểu lộ, mở miệng, quyết định cái gì cũng không nói.

"A! Quên giới thiệu, vị này chính là phó đoàn trưởng của sư đoàn thiết giáp số bốn kết hợp đoàn 108, Diệp Dục." Đồng Niệm vẫn còn trẻ tuổi, đương nhiên không hiểu ánh mắt phụ nữ, có điều lại nhạy cảm phát hiện ánh mắt Vạn Uyển đang nhìn phó đoàn trưởng của mình.

Vạn Uyển cười ha ha hai tiếng, "Chào Diệp phó đoàn!" Xem như trả lời. Không khí quanh đồng chí phía trước quá thấp, không dễ chọc, vẫn nói ít lời là tốt nhất.

"Các cô đi đến đâu đây?"

"Không..." Chỗ, Vạn Uyển vốn muốn giấu diếm sự thật, không nghĩ tới bị Lộ Ninh âm thầm nhéo,

Lộ Ninh che miệng cười, "Chúng tôi đến cà phê XX phía trước, Uyển Uyển nhà chúng tôi hẹn hò!"

"Hẹn hò à?" Đồng Niệm cất cao giọng, không thể tin nhìn Vạn Uyển một chút, "Trách không được ăn mặc như vậy... như vậy!"

"Ách, ha ha, đúng vậy đúng vậy!" Vạn Uyển giả vờ cười,

"Đối tượng giống như các anh, quân nhân!" Lộ Ninh cảm thấy Vạn Uyển cảm kích không báo việc quá mức nghiêm trọng, đã bỏ đá xuống giếng, sẽ cho rơi vào hoàn toàn.

"Vương tham mưu! !" Đồng Niệm không bình tĩnh được nữa, "Vương Nghĩa Dương tham mưu hôm nay cũng hẹn hò ở đó! Có điều, sau đó sẽ đi họp, nên phó đoàn đưa cho anh ta văn kiện và quân trang!"

Lộ Ninh nhìn thoáng qua Diệp Dục phía trước, lại nhìn Vạn Uyển, cười dịu dàng, "Trùng hợp như vậy, Vương tham mưu nhất định rất tuần tú lịch sự! Uyển Uyển chúng tôi người cũng như tên, uyển chuyển hàm xúc lắm!"

Đồng Niệm nghe lời này, lại nghĩ tới hôm qua gặp mặt ở sân bay, ho khan hai tiếng nhìn qua phía cửa sổ bên ngoài.

Xe dừng ở cửa quán cà phê, Đồng Niệm nhảy xuống trước, mở cửa chờ Vạn Uyển và Lộ Ninh xuống xe, Diệp Dục lại nói với lái xe mấy câu mới xuống xe, nhàn nhạt liếc nhìn Vạn Uyển, rồi đi thẳng vào quán cà phê, Vạn Uyển cảm thấy hôm nay mặc thật sự hơi thiếu vải.

Đồng Niệm cười cười, thu lại biểu lộ, cũng tiến vào theo sau lưng Diệp Dục.

Dựa theo kế hoạch hẹn hò đầu tiên, lúc này Lộ Ninh hẳn là ngồi vào trên quầy bar quán cà phê thờ ơ xem hẹn hò, Vạn Uyển rất tự giác sửa sang lại tóc, nhìn sang phía bên bọn người Diệp Dục đi.

"Ồ! Đồng chí nhỏ có vẻ vừa ý ai đó rồi? Con mắt cũng sắp dính lên rồi!" Lộ Ninh chọc cho Vạn Uyển tức điên lên, "Xem cậu như vậy mình liền lo lắng được! Đi cùng với cậu vậy!"

"Có tin vịt ~~~" Vạn Uyển vui đùa nhìn Lộ Ninh, "Cậu vừa ý Diệp phó đoàn trưởng rồi?"

"Biết là tốt! Nhanh lên nhanh lên!" Lộ Ninh đẩy Vạn Uyển đi lên phía trước, hoàn toàn không để ý Vạn cô nương rất ít mang giày cao gót, đẩy như vậy rất nguy hiểm.

Vạn Uyển nửa đi nửa nhảy đến bàn số 28 trong tin nhắn, bàn bốn người, hai người ngồi đối mặt dựa vào tường. Một người phía trong mặc áo dệt kim màu, đeo kính mắt, mặt mỉm cười, bộ dạng hào hoa phong nhã, người kia, Vạn Uyển đầu đầu quay đầu, Diệp Dục.

'Cái này cậu hài lòng chứ!' Vạn Uyển quay đầu lại, ném cho Lộ Ninh một ánh mắt.

'Đó là đương nhiên! Đẹp trai như vậy, cùng nhau vượt qua cả đời!' Lộ Ninh hiểu rõ, đáp lại bằng một nụ cười giảo hoạt.

Hai người một lần lại một lần âm thầm trao đổi ánh mắt, bị hai người khôn khéo đối diện thấy rất rõ.

Vương Nghĩa Dương nắm tay cười cười, nhớ tới bộ dáng vừa rồi của Đồng Niệm buông gói to tuân lệnh bỏ chạy, liếc Diệp Dục bên cạnh mặt không biểu tình, không coi ai ra gì, hai tay đưa tới mặt bàn, thuận thực làm một vài động tác.

Lão chiến hữu chính là lão chiến hữu, ám hiệu lúc tác chiến cũng không quên, Diệp Dục nhíu mày, tay cầm cái ly rảnh rỗi động hai ba cái. Vương Nghĩa Dương bật cười một tiếng, "Cậu được đấy!"

Lộ Ninh nghe tiếng bên này, dắt Vạn Uyển qua ngồi xuống, khách khí cười với Vương Nghĩa Dương ngồi ở bên trong, "Vương tham mưu! Ừ ~ vị này, chiếu cố nhiều hơn!" Sau đó ngoắc bảo nhân viên phục vụ tới chọn thực đơn, "Dù sao cũng đi cùng nhau, không biết phó đoàn trưởng Diệp có phiền nếu tôi chọn giúp không?"

Diệp Dục ừ một tiếng.

Vương Nghĩa Dương cười cười, nhìn về phía Vạn Uyển, "Vương Nghĩa Dương, Tham mưu thuộc sư đoàn thiết giáp số bốn."

"Vạn Uyển, năm thứ hai nghiên cứu sinh đại học A"

Lộ Ninh thoải mái nhìn hai người bên cạnh nói chuyện, tiếp nhận đồ uống trên tay nhân viên phục vụ, một ly đưa cho Diệp Dục, một ly tự mình nâng trên tay, "Lộ Ninh, là bạn học đại học của Vạn Uyển, tuy học cùng nhau nhưng lớn hơn cô ấy một chút."

Ba người tự giới thiệu xong rồi, theo lý nên chờ người cuối cùng mở miệng, ai ngờ Diệp Dục chỉ nâng chung trà lên, nhấp nhẹ một ngụm, qua nửa ngày sau đó ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường đối diện, "Bị muộn rồi."

Vương Nghĩa Dương đã quen hành vi của người nào đó, "Vạn tiểu thư, thật ngại quá, chúng tôi vội đi họp, lần sau nhất định lại gặp." Nói xong cầm gói to lên vào toilet.

Vạn Uyển đương nhiên không thể nói gì, chỉ có thể cười nói không sao, sau đó thì nhìn chằm chằm vào trong ly nước trái cây bên cạnh, mắt nhìn đỉnh mũi, cố gắng làm người trong suốt.

Nếu mỗi lần không tình nguyện hẹn hò đều mang theo Diệp Dục như vậy thì tốt rồi, lực sát thương này hoàn toàn chính là của sát thủ hẹn hò, không hổ là cán bộ sư đoàn thiết giáp Đảng ta quân ta bồi dưỡng, năng lực phá hủy rất mạnh.

Đang lúc Vạn Uyển theo thói quen tiến vào hình thức tự mình tồn tại thì, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng phá vỡ yên lặng, "Đại học A?"

Diệp đồng chí mở miệng, khó khăn thế nào chứ, Vạn Uyển ngẩng đầu muốn nhìn sự tình phát triển một chút, ngẩng đầu, mới phát hiện những lời này hỏi mình, thần kinh nứt ra, trả lời ngay, "Đúng vậy!"

"Ừ" Diệp Dục lại nhấp một ngụm trà, khóe mắt liếc thấy Vương Nghĩa Dương đã thay quần áo xong, một thân quân trang khiến anh ta thiếu vài phần hào hoa phong nhã, thêm vài phần nghiêm túc, đỉnh đạc.

"Chúng tôi đây đi trước." Vương Nghĩa Dương xoay người, cầm giấy tờ, cùng Diệp Dục đi ra cửa rồi đi.

"Nợ này tính vào cậu!" Vương Nghĩa Dương vỗ vỗ bả vai Diệp Dục, "Cái hẹn hò này khẳng định tính vào cậu."

Diệp Dục nhíu mày, "Như thế nào lại tính vào tôi?"

"Còn không thừa nhận! Tôi vừa mới rời đi thì không phải cậu đã tính trước mọi chuyện sao? Phó đoàn trưởng đúng là nhiều quyền hạn đặc biệt?" Vương

Nghĩa Dương cười,

Diệp Dực nhìn anh ta một cái, dừng lại trong chốc lát, đội mũ, đi ra nơi tính tiền trước, móc tiền ra trả.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Có nghe qua câu này không? Đại nạn không chết tất có hậu phúc.

Vạn Uyển vô cùng cảm tạ Vương Nghĩa Dương đã không có hồi phương thức liên lạc, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, dù sao cũng phải tin chuyện ấy. Bạn học Vạn Uyển rất may mắn, bình an vô sự trải qua một tuần, sau đó yên ổn trở thành nghiên cứu sinh đại học A.

Bạn Vạn tự nhận là có năng lực thích ứng rất tốt bảo đảm với con người bạn rợn là Lộ Ninh rằng tự mình có thể tìm thức ăn và đường về nhà, Lộ Ninh buồn rầu đưa mắt nhìn ra nhà thí nghiệm.

“Đi thẳng năm mươi mét, quẹo trái, ngã rẽ thứ nhất quẹo phải, thấy một quán trà sữa thì đi thẳng, đến phía Nam, nơi đó chính là phố ăn vặt.” Vạn Uyển vừa chịu đựng đói bụng vừa lăm bằm công thức Lộ Ninh nói trước khi đi.

“Sao mình cảm thấy vòng tới vòng lui đều là cây vậy.” Vạn Uyển mệt mỏi tìm cái ghế gần đó ngồi xuống, xoa bóp chân.

Bỗng cảm thấy trên mặt lạnh ngắt, Vạn Uyển khiếp sợ lập tức đứng dậy, thấy một người đàn ông đứng bên cạnh, cầm một lon Côca, bộ dạng cười làm cô bị dọa sợ hết hồn.

“Chúng ta không phải đã gặp qua sao.” Người tới nếu là người lương thiện, Vạn Uyển dứt khoát sẽ không có hình tượng mà ngồi xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Tiểu Tồn Chi.”

“À~ người con trai bất ngờ thứ hai!” Vạn Uyển ngẩng đầu, cười gian xảo, giống như con cáo trộm được chùm nho tự nói với mình.

“Bạn ở khoa mắt?” Tiểu Tồn Chi làm như rất quen với thái độ này của Vạn Uyển, một lần nữa bỏ qua.

Vạn Uyển cúi đầu nhìn mình bởi vì lười biếng mà không cởi áo khoác xuống, bắt đắc dĩ gạt đầu, “Hình con mắt thù thật xấu xí, còn phạm vào tính sai lầm của học thuật. Không có biện pháp~”

“Còn bạn?”

Tiểu Tồn Chi ngòm xòm xuống nhìn hình con mắt trên chiếc áo khoác một chút, cúi đầu nhìn hình bộ xương được thêu trên áo khoác của mình, gạt đầu tán đồng, “Tôi? Khoa chỉnh hình.”

“Chân này phải dựa vào bạn!” Vạn Uyển giống như tìm được ân nhân cứu mạng, “Bạn hiểu chứ!”

“Miễn phí chẩn bệnh, tiền thuốc thang.” Tiểu Tồn Chi cười, hiện ra lúm đồng tiền, “Còn tặng kèm phí lạc đường.”

Vạn Uyển vỗ vỗ bụng, đỏ mặt hiếm thấy, “Vậy tôi trả tiền được rồi!”

Vạn cô nương luôn tuân theo lời dạy quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, nhưng không bột đổ gột nên hồ, người phụ nữ khéo cũng không thể nấu cơm nếu không có gạo. Vạn Uyển móc bóp ra, toàn bộ hiện ra ở trước mắt anh chàng bên cạnh, “Cứ như vậy đi, trước tiên chúng ta tìm nơi sạch sẽ một chút để ăn.”

“Được!”

Vạn Uyển là người phương Bắc, nhưng lại lớn lên ở bờ Trường Giang màu mỡ, ngoại trừ ra nước ngoài bánh mì một ngày ba bữa, khi còn bé gần như là ăn khắp đại giang nam bắc. Kể từ khi tới thành phố S, thứ khiến cô có thể ăn nhiều nhất là mì, sủi cảo, mì, sủi cảo, ngoài những thứ này vẫn là những thứ này.

Cho nên nói ăn bữa trưa, Vạn Uyển không ôm một chút xíu hi vọng nào, đi theo Tiểu Tồn Chi.

Sau bảy tám lần rẽ, hai người đi vào trong một ngõ hẻm, không sạch sẽ lắm, lại có mùi thức ăn gia đình, Tiểu Tồn Chi dẫn Vạn Uyển vào một cửa tiệm cuối hẻm, bước vào cửa tiệm Vạn Uyển liền kích động. Mùi gạo nếp!!!

Mặc dù mùi thức ăn ở trước mặt, nhưng vẫn còn lý trí, Vạn Uyển kéo áo khoác của Tiểu Tồn Chi, bảo anh thấp xuống, “Không đất chứ!!”

Tiểu Tồn Chi sớm đã đoán được cô sẽ hỏi như thế, cười đến mức mắt híp lại nói, “Yên tâm! Thiếu tôi sẽ bù.”

Anh ta tính xài hết tiền của mình sao!!! Vạn Uyển rơi lệ.

Nói đến tiệm nhỏ phía nam, ngay cả chén cũng xài sứ rất xinh xắn lịch sự, một chén đầy gạo nếp lá sen hạt mè thêm bốn năm đĩa nhỏ thức ăn, Vạn Uyển thêm thưởng mãi, “Bạn lại có thể ở mấy chục ngày ngắn ngủi tìm được nơi tốt như vậy!!”

Tiểu Tồn Chi đang bung chén com ăn, bị một câu hoàn toàn vô ý thức của Vạn Uyển nhục mạ mà bị sặc, uống một hớp trà mới tỉnh lại, “Tôi vốn là người thành phố S.”

“Ồ?” Vạn Uyển cắn chiếc đũa quan sát anh ta, hoàn toàn không có dáng vẻ mạnh khỏe đặc biệt của người thành phố S, hắng giọng, “Bạn lừa tôi!”

“Lừa bạn làm gì, kiểu như bạn vậy, lừa cũng uống phí sức lực.” Tiểu Tồn Chi cười ha hả, cầm lấy gạo nếp vo tròn bỏ vào miệng ăn.

Lần này đổi lại là Vạn Uyển bị sặc.

Tiểu Tồn Chi nhìn cô, rất tự nhiên rót chén trà đưa tới, “Vừa hay, các khoa đều phải chọn hai sinh viên đi quân khu thực tập, mình cùng đi đi”

Vạn Uyển để cái ly xuống, rầm, tỏ thái độ chính nghĩa, “Bạn học Tiểu! Nhà tôi không phải là cấp bậc quân nhân, không có tư cách đó! Hơn nữa cô gái nhỏ ngu ngốc như tôi, việc lớn như thế vẫn nên là giao cho các đàn anh đàn chị đi!”

“Ừ ~ phải không?” Tiểu Tồn Chi cầm lấy chén của Vạn Uyển, lại bôi đầy chén com, cố ý coi thường sự quả quyết trong giọng nói của Vạn Uyển.

“Đại học A cũng không thể đưa thực tập đến quân khu được!?”

“Bạn không biết?” Tiểu Tồn Chi để chén xuống, chuyển món ăn qua bên Vạn Uyển, “Cũng khó trách, bạn cũng mới chuyển đến đây.”

“Viện y học đại học A thuộc về học viện y học quân đội.”

Vạn Uyển hoàn toàn sững sờ.

Tiểu Tồn Chi liếc nhìn tình trạng hóa đá của Vạn Uyển, cho là cô còn chưa ăn đủ, gấp cho cô vài món ăn, “Ăn nhiều một chút.”

Vạn Uyển bung bát com, đầu còn thêm ăn nữa, chỉ nhớ tới tuần trước hai lần liên tục đều gặp mặt đồng chí Diệp Dục đã cảm thấy com không ngon, món ăn không đẹp, hơn nữa vừa mới có một tin tức sét đánh như vậy. Bạn học Vạn rất may mắn, ngã vào tận cùng của cuộc sống.

Tiếng cửa phòng răng rắc mở, Lộ Ninh kỳ quái phát hiện toàn bộ đèn trong phòng khách đều không mở, chỉ có ti vi để chương trình quảng cáo, cộng thêm một cái đầu nhìn chăm chăm ti vi không nhúc nhích,

“Chưa ăn com trưa?” Lộ Ninh mở đèn, đến gần kiểm tra chứng ngu ngốc của Vạn Uyển.

Com trưa ... từ ngữ ác độc biết bao nhiêu, cũng là vì com trưa!

“Ăn com gạo nếp rồi, thịt xào măng, bánh bí đỏ, gà quay hạt dẻ, còn uống rượu cất lâu năm”

“Cậu đi nộp đơn nhân viên phục vụ” Lộ Ninh không thể tin nghe Vạn Uyển báo tên món ăn.

“Mình rơi vào cạm bẫy.” Vạn Uyển ngẩng đầu, hai mắt vô thần nhìn Lộ Ninh.

“Vậy mình làm một chuyện vui cho cậu thì thế nào?” Lộ Ninh chen vào đầu khác trên ghế salon với Vạn Uyển, ngồi xếp bằng, “Khoa chúng ta chọn hai ta đến bệnh viện quân khu thực tập!”

“Còn là mình đặc biệt đề cử cậu!”

Phốc ... Về mặt Vạn Uyển hạ xuống người Lộ Ninh, “Anh em cùng sống chết, sao lại hại nhau thế!”

Lộ Ninh thấy Vạn Uyển lại phát bệnh, liếc cô một cái, tiếp tục nói chuyện vui, “Cách đơn vị bọn Diệp Dục rất gần.”

“Lộ Lộ, mình không có tên trong danh sách quân đội!”

“À! Cái này sao, chúng ta đây là thực tập, thực tập đó hiểu không?” Lộ Ninh lắc đầu khinh bỉ.

“Lúc nào thì xuống địa ngục?” Đại cục đã định, trừ phi Vạn Uyển bốc hơi khỏi trần gian, hiểu được điều này nên tâm tính dằn dịu của bạn học Vạn cố gắng phát triển hết mức.

Lộ Ninh có vẻ muốn đánh cô, “Tuần tới.”

“Lộ Lộ, cậu không nên coi trọng Diệp Dực!! Anh ta nhất định không phải là người tốt!”

“Nhóc con thì biết cái gì! Muốn chính là cái kiêu của anh ta đó!” Lộ Ninh chống đầu, nghĩ tới Diệp Dực.

“Mình nghĩ anh ta cũng không dễ đoán, mặt không biểu tình, giống như nói chuyện với bom nguyên tử vậy, có thể ít thì ít đi, chính là ném toàn bộ.”

“Tháng sau toàn quân diễn tập, nếu chẳng may mình không có phân đến đoàn kết hợp đặc biệt, con nhóc chết tiệt kia, cậu chịu trách nhiệm hỏi thăm Diệp Dực giúp mình!” Lòng mảy Lộ Ninh dựng lên, dí dí đầu của Vạn Uyển, “Có nghe hay không?”

“Nghe ~” Vạn Uyển roi lệ, hi vọng loại chuyện cú sốc này không xảy ra phát sinh, Lộ Lộ cậu cùng từ “bất hạnh” thực không có duyên phận, tin tưởng mình!”

.....

“A! Tuần sau một nhóm bác sĩ thực tập sẽ tới!” Vào giờ ăn tối, đám người Diệp Dực ngồi ăn cơm ở bàn dài, không biết ai đang trong khí thể bùng bùng trao đổi chuyện quân đoàn biểu diễn nói ra một câu.

“Cảm thấy lời này là đang nhắm vào Vương tham mưu của chúng ta.” Một vị thiếu tá ngồi ở bên cạnh Vương Nghĩa Dương trêu ghẹo, “Thế nào, hẹn hò ra sao! Dực trừ một người vợ quân y, rất tốt nha!”

Wương Nghĩa Dương đẩy đẩy mắt kiếng, suy nghĩ nghiêm túc một chút về cuộc hẹn một tuần lễ trước, “Ừ, không tệ.”

“Lời nói này! Hoàn toàn không tính, Tiểu Vương! Năm nay tuổi của cậu cũng đã nên nghĩ đến việc này rồi, ra tay phải nhanh!” Người hơi lớn tuổi phía trước bàn mở miệng.

“Đoàn trưởng đã nói, xem ra ngày cưới của anh không xa!” Mọi người lập tức trêu ghẹo.

Wương Nghĩa Dương cũng không trả lời, chỉ nhìn Diệp Dực im lặng ở đối diện.

“Ai ai ai, anh nhìn Diệp phó đoàn của chúng ta làm gì, nếu mà anh chờ anh ấy kết hôn, sẽ phải độc thân cả đời!”

Diệp Dực để đũa xuống, nhàn nhạt nhìn lướt qua mọi người, “Tên danh sách đoàn chúng ta ở trên tay người nào?”

Mọi người ngẩng ngẩng cả người, không có kịp phản ứng nữa ngay, người già nhất đoàn vừa mới mở miệng hiểu chuyện, ho khan một tiếng mới hỏi: “Thế nào? Tiểu Diệp cậu chuẩn bị tìm đối tượng?”

Trong nháy mắt, toàn bộ ánh mắt tập trung đến bên Diệp Dực. Đồng chí nhỏ Đồng Niệm thân là văn thư không có công lực như phó đoàn trưởng của mình, trong chốc lát liền xác định, “Báo cáo phó đoàn, Hà đoàn trưởng và Triệu Chánh Ủy mỗi người một phần.”

Diệp Dực liếc anh chàng, bùng cái khay lên rồi đi. Đồng Niệm nhìn thấy tình huống này, muốn đi theo lập tức, đúng như dự đoán, người lanh tay lẹ mắt ở bàn này rất là nhiều, lập tức có mấy cánh tay nắm lấy quần áo của anh chàng.

“Lãnh đạo, những chuyện khác, tôi thật không biết!”

“Nói thật thì khoan dung, chống cự thì nghiêm trị!”

“Này... Diệp phó đoàn lúc đó ngồi cùng với Vương tham mưu hẹn hò như thế đó.” Đồng Niệm trông cậy như vậy là có thể thoát khỏi bể khổ, không biết đây là đường ngăn đẩy mình vào địa ngục.

“Cậu không phải cũng ở đó sao, huống chi, tôi nghe nói cô bác sĩ chạm mặt Diệp Dực ở sân bay cũng đã ở đó.” Vương Nghĩa Dương đẩy ra chủ đề không liên quan đến mình.

“Đồng chí Đồng Niệm!”

“Đến!”

Oanh một tiếng, bàn ăn liền bị chụp, “TMD Cậu rốt cuộc có nói hay không! Đừng nghĩ tôi không phải lãnh đạo trực tiếp của cậu, chuyện phạt cậu chạy hai mươi cây số vẫn dư sức đấy!”

Đồng Niệm nghiêng đầu, nhìn bóng lưng vạm vỡ phong kinh của phó đoàn đã ra khỏi phòng ăn, toát mồ hôi lạnh.

....

“Uyển Uyển Ngoan, ra ngoài thử đồ một chút!” Lộ Ninh tựa vào cửa phòng Vạn Uyển, theo hướng dụ dỗ. “Uyển Uyển?” Về mặt ôn hòa, “Vạn Uyển!” Nói giận!

“Tới ~” Vạn Uyển trời sanh chính là thích cứng không thích mềm, chỉ nâng cao âm điệu một chút, cũng đủ để bắt phục tùng.

“Cậu muốn chết hả! Bây giờ thử mình còn có thời gian đi đổi, bây giờ là cậu cố ý thêm việc cho mình mà!”

“Mình mặc! Mình mặc! Mình đây không muốn lấy trái tim không tinh khiết đi tiếp xúc một con quỷ lớn khác!”

“Nhớ kỹ nhé! Sau này, cậu có nhiệm vụ trong người!”

“Biết! Hỏi thăm toàn bộ về đồng chí Diệp Dục! Tranh thủ trước mắt để cho đồng chí Diệp Dục và bạn học Lộ Ninh nói chuyện yêu đương, tương lai kết hôn cùng bạn học Lộ Ninh, sau đó cho bạn học Lộ Ninh mang thai!” Vạn Uyển đứng thẳng dậy, chào theo kiểu nhà binh xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Được rồi!” Lộ Ninh nặng nề vỗ vỗ Vạn Uyển, sửa sang lại cái áo mới phát cho cô, “Ngủ tiếp hai ngày liền làm biếng, chúng ta bắt đầu cuộc đòi thực tập, cậu ngoan ngoãn làm mặt thám bên trong, mình cố gắng phát triển cảm ghét lấy chồng!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Tia nắng đầu tiên vào buổi sáng hàng ngày vẫn nhìn thấy, phá vỡ quy luật bình thường của trăng sao. Vạn Uyển lộ ra vành mắt đen, tóc tai bù ra, khoe miệng có vết kem đánh răng đứng mơ màng ở phía trước, cùng Lộ Ninh, mặc áo cổ tròn phối quần thường, muốn tinh thần có tinh thần, muốn ánh mặt trời có ánh mặt trời, cùng cô gái xinh đẹp đứng ở trạm xe. Người nào đó không cam lòng với thực tại, tức giận siết chặt nắm đấm.

“Lộ Ninh. Cậu không nói cho mình biết, sáu giờ sáng phải lên đường!”

“Chuyện như vậy cần nói sao?”

“Mình cần chuyển đổi giờ giấc!”

“Lời này cậu đã nói tuần trước, với lại không phải mỗi ngày vẫn theo quy luật thường ngày sao.” Người phía trước di chuyển, Lộ Ninh nói xong thì lên xe chiếm chỗ ngồi trước, Vạn Uyển cô nương bối vì ngủ chưa đủ, mơ hồ hỗn loạn mà bị đám người đè ép ở giữa, trở thành người chứng ngại vật trên đường.

“Cẩn thận!” Một đôi tay từ phía sau kéo Vạn Uyển, “Tại sao mỗi lần tôi thấy bạn, bạn đều có dáng vẻ này!”

Vạn Uyển quay đầu lại im lặng nhìn Tiểu Tồn Chi, “Bạn đang nói vành mắt đen và đầu tóc lộn xộn?”

“Cả hai đều có.” Tiểu Tồn Chi cầm lấy hành lý trên tay Vạn Uyển, trêu ghẹo chỉ chỉ vào miệng cô, “Nhưng mà hôm nay có diện mạo mới.”

Vạn Uyển di chuyển đến trước xe buýt, hướng về phía chiếc gương chiếu hậu mà soi gương, quả nhiên thấy được diện mạo mới ở khóe miệng, bình tĩnh mà liếm. Tiểu Tồn Chi chắc một tiếng, quay đầu lại nói với một người con trai khác vừa theo kịp cười và nói, “Sur muội của cậu!” người nọ cũng biết là anh ta đang chỉ cái gì, khách khí hỏi thăm Vạn Uyển, “Sur muội, em cảm thấy mùi vị của hiệu nào tốt hơn?”

Vạn Uyển cúi đầu trầm tư, hồi lâu, nghiêm túc trả lời, “Điền X ~”

Lộ Ninh ngẩng đầu nhìn Vạn Uyển khó khăn mới di chuyển tới được, lo lắng nói: “Tại sao mình cảm thấy cậu không có một chút sức sống?”

“Đúng vậy, đúng quá nhiều kỳ tài cùng chung chí hướng!”

Tiểu Tồn Chi ngồi xuống liền cười lớn tiếng, chống lại ánh mắt hỏi thăm của Lộ Ninh, vừa định nói gì đó thì bị Vạn Uyển bịt miệng. Bị kích động là ma quỷ, sau đó trong nháy mắt Vạn Uyển hiểu động tác của mình là phạm sai lầm trí mạng.

“Mình chủ động thẳng thắn!”

Lộ Ninh mỉm cười, vỗ vỗ ghế ngồi, “Tới, từ từ nói, chúng ta không có hơn 10 phút đâu!”

Vạn Uyển nuốt nước miếng, “Lần trước không phải là ở sân bay sao, sau đó không phải là mình...”

“Các bạn!” Người hướng dẫn ngồi ở phía trước xe đứng lên, chặn lại lời của Vạn Uyển, Vạn Uyển rút cổ liếc mắt nhìn Lộ Ninh, làm động tác kéo khóa cái miệng, vùi vào trong ghế ngồi.

“Vì lý do công bằng, chúng ta chọn lựa phương thức bất thăm để tạm thời bố trí điều động. Hơn nữa kết quả liên quan đến điều trị chấn thương cho bộ đội diễn tập vào tháng sau.”

Thời khắc quyết định lại tới, Vạn Uyển không đợi người hướng dẫn đến liền trực tiếp bắt lấy sợi màu lam, Lộ Ninh liếc cô một chút sau đó bắt đầu đi cầm lên sợi màu hồng. Chờ mọi người bắt xong cái thăm rồi, người hướng dẫn kiểm tra lại nhân số, “Cầm sợi lam thì thuộc về nhóm quân lam, ngược lại chính là nhóm quân hồng.”

“Sau đó xuống xe tập trung sẽ biết là những quân đoàn nào.”

Vì vậy, không tới 10 phút đi xe đối với Vạn Uyển giống như là cách học hỏi kinh nghiệm rất dài. Cuối cùng đã tới bệnh viện quân khu, Lộ Ninh đang cầm tức nhìn xuống dưới, Vạn Uyển sửa sang lại dung mạo của mình rồi mới dám xuống xe.

“Trước tiên chúng ta đến phòng hành chánh trình diện, sau đó đến đại sảnh xem phân công đơn vị quân đội trú đóng.” Lộ Ninh gật nhẹ Vạn Uyển, trực tiếp vòng qua lầu.

“Sau đó thì sao?” Vạn Uyển không hiểu.

“Chị cũng biết cung không có nhìn tới đồ đưa cho cung ngày hôm qua.”

“Minh bạn.”

“Đúng vậy, ở một chỗ với máy tính.”

Vạn Uyển kinh ngạc nhảy lên, “Quả nhiên cậu rút dây điện.”

Lộ Ninh gật đầu, “Lát nữa e rằng phải làm quen với hoàn cảnh, dặn dò sự việc đến chiều, hai ta không ở cùng một chỗ, tự giải quyết bữa trưa sau đó đi đến đại sảnh tập hợp.”

Lộ Ninh nói như vậy kỳ thực là đã tính toán hết rồi, đợi đến khi Vạn Uyển có thể trốn khỏi người hướng dẫn với cái miệng văng nước miếng tung tóe cũng đã là bốn giờ chiều, Vạn Uyển chỉ dựa vào socola chống đỡ giống như bò đến đại sảnh.

Lúc này mọi người đã đến đông đủ, cũng đứng trước bảng tin của mình bàn tán gì đó, Vạn Uyển hơi nóng nảy tìm Lộ Ninh, buổi sáng nhớ rõ ràng bạn học Lộ Ninh bỏ hai cái sandwich ở trong balo.

“Vạn Uyển!” Lộ Ninh từ phía sau Vạn Uyển đi tới, sắc mặt âm trầm, trong mắt nhen lửa giận.

Trong nháy mắt Vạn Uyển bị đánh trúng, “Sao... thế nào?”

“Cậu ở cùng chỗ với Diệp Dục, chỉ rõ phân công cho đoàn 108!”

“Cùng với tôi.” Tiểu Tồn Chi đi tới nhét gói socola vào trong tay Vạn Uyển, “Lát nữa có người trong đoàn tới đón chúng ta.”

Vạn Uyển nhìn gói socola trong tay hoàn toàn hết đói, nhìn lại Lộ Ninh một chút sắc mặt nhất thời đau buồn.

Lộ Ninh kéo Vạn Uyển qua, bóp mu bàn tay của cô, “Nghe cho kỹ! Theo như chúng ta đã nói trước đó! Mật thám!”

Vạn Uyển cố nén nước mắt, “Hai ta đôi không được sao!”

“Cậu cảm thấy mình không đi tìm người hướng dẫn sao?” Lộ Ninh nhất thời nóng giận lên, “Anh ta nói, thật ra là cậu ở nước ngoài kinh nghiệm phong phú hơn, đoàn 108 chỉ rõ yêu cầu cậu!”

“Đúng vậy!! Chỉ rõ yêu cầu mình chết!”

“Vạn Uyển, Tiểu Tồn Chi!” Người đoàn 108 đến, các bạn mau đi qua đi!” Người hướng dẫn ở bên này hét lên, Vạn Uyển đi theo sau Tiểu Tồn Chi về mặt âm trầm lên xe.

Đồng chí ngồi kế bên quay đầu, hứng khởi nhìn hai người ngồi phía sau, “Lần này hai bạn may mắn, cùng đoàn chúng tôi, cam đoan chờ thắng trận.”

“Sáng sớm tôi nghe nói bên đoàn lam này là đoàn át chủ bài, lần này có thể may mắn gia nhập thật sự là quá tốt!” Tiểu Tồn Chi nghiêng đầu nhìn người nào đó vẫn như đi vào cõi thần tiên đành phải mở miệng trước.

“Ôi! Cậu không phải là con trai của Tiểu sư trưởng sao?” Đồng chí lái xe từ trong kính chiếu hậu liếc nhìn Tiểu Tồn Chi, và kích động nói.

“Đúng.” Tiểu Tồn Chi chỉ cười cười.

“Không ngờ cậu tới đoàn chúng tôi nha! Tiểu sư trưởng khẳng định rất thất vọng.”

“Quân diễn cũng là chiến tranh, phân đến quân lam chính là người quân lam, ông ấy cũng không có biện pháp.” Vừa nói xong, liền thấy Vạn Uyển vẫn yên lặng trong nháy mắt đã ngồi ngay ngắn lại, nắm lấy tay áo của anh ta, “Đúng! Bạn có thể che chở cho tôi!”

“Đoàn 108 có xã hội đen sao?” Tiểu Tồn Chi cười, “Vạn Uyển bạn trêu chọc đến ai sao?”

“Nơi đó có kẻ thù của tôi!” Vạn Uyển nước mắt lưng tròng, “Ở dưới anh ta là tôi sống không nổi.”

Thời gian như thời đưa, khi Vạn Uyển còn đang nắm cây cò cứu mạng thì xe dừng lại, tấm băng rôn màu đỏ lớn, "hoan nghênh đồng chí mới đến."

Vạn Uyển cũng không bị màu đỏ tươi đó làm cho hoảng sợ, liếc mắt chỉ thấy Diệp Dục đứng dựa vào bên phải cửa lớn, khuôn mặt cùng khí chất xuất chúng làm cho người ta muốn coi thường anh cũng không được, nhìn chăm chăm anh, trong lòng lại có loại cảm giác thật nóng, giống như nham thạch núi lửa nóng chảy muốn phun ra, chỉ chờ xuất ra. Đây điển hình là chứng hoa si mỹ nam, bạn Vạn Uyển đang tìm lý trí trở về.

“Hoan nghênh! Hãy mang đến cho đoàn chúng tôi làn gió mới." Tiến lên chính là đoàn trưởng Hạ Lương Vũ của đoàn 108, “Hi vọng sau một tháng này các bạn sẽ mau thích ứng cuộc sống của bộ đội, cùng với nhóm quân chúng tôi lấy được thành tích phi phạm trong quân diễn.”

"Ngài quá khen" Tiểu Tồn Chi tiến lên, làm động tác quân lễ tiêu chuẩn, "Đã lâu không gặp, bác Hạ, thân thể bác vẫn khỏe chứ!"

"Tiểu tử thú! Bác còn đang suy nghĩ ở trong lòng cậu cho bác đánh thái cực tới khi nào đây!" Hạ đoàn trưởng vỗ vai Tiểu Tồn Chi cười, "Được! Lần này đi theo bác, chắc chắn khiến cho cha cậu tức chết đi được! Ha ha ha ha ha"

Vạn Uyển nhìn tình cảnh này, do dự lại do dự, có cần phải nói chút gì để chứng minh sự tồn tại của mình hay không? Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt trời trước mặt bị bóng ma chặn lại, mùi thuốc lá nhàn nhạt vây quanh mình, Vạn Uyển ngẩng đầu, liền thấy khuôn mặt lạnh như băng của Diệp Dục.

"Chào Diệp phó đoàn trưởng! Tôi tên là Vạn Uyển, nghiên cứu sinh năm hai khoa luật đại học A." Vạn Uyển trấn định trước thân hình cao lớn cường tráng của Diệp Dục, khả năng pha trò rõ ràng giảm xuống,

"A! Cô chính là đối tượng Tiểu Diệp chúng tôi vừa ý?" Hạ đoàn trưởng nhìn về phía bên này, quan sát Vạn Uyển trên dưới một lần, lại chăm chú nhìn Diệp Dục, rồi cười trừ ghẹo.

"Phốc. Đây là hiểu lầm, hiểu lầm!"

"Người trẻ tuổi, không cần xấu hổ! Diệp phó đoàn chúng tôi chính là nhân vật được người người khen ngợi ở quân khu chúng tôi đó!"

"Đoàn trưởng, để cho bọn họ đi sửa soạn một chút, buổi tối liên hoan nói chuyện tiếp." Diệp Dục vốn vẫn im lặng mở miệng, cũng là nhìn Vạn Uyển nói, ánh mắt trong mắt khó hiểu phức tạp.

"Đi đi đi!" Về mặt Hạ đoàn trưởng ra vẻ hiểu rõ, cười và gọi cảnh vệ viên, "Dẫn bọn họ đi đi!"

"Bạn sợ Diệp phó đoàn?" Tiểu Tồn Chi quan sát chắc chắn cảnh vệ viên ở trước mặt mấy bước không nghe được, nhỏ giọng hỏi,

"Đúng vậy ! Nghiệt duyên !" Vạn Uyển vỗ trán, "Trước kia ở sân bay đụng một lần, siêu cấp 囧"

"Nếu là anh ấy, tôi thật sự không dám đảm bảo có che chắn được cho bạn hay không!" Tiểu Tồn Chi lắc đầu, "Cho dù là tài năng quân sự hay là rèn luyện quân sự, đều có thể nói hạng nhất, hơn nữa trước kia anh ấy còn xuất thân từ bộ đội đặc chủng."....

Vạn Uyển ngã ở trên giường tốt, sau khi hiểu được lời nói mới vừa rồi của Tiểu Tồn Chi, còn có. Trước khi vào cửa cảnh vệ viên rõ ràng rất quan tâm quan sát.

"Bác sĩ Vạn, Hà quân y bảo cô cùng đi thao trường với bọn họ, tối nay có liên hoan." Cảnh vệ viên gõ cửa hai cái cốc cốc,

Đi theo cảnh vệ viên đến phòng y tế bộ đội, Tiểu Tồn Chi ngồi với hai vị bác sĩ khác, thấy Vạn Uyển tới mới đứng dậy giới thiệu, "Bác sĩ Hà, bác sĩ Lý, hai vị ấy đều là chuyên gia."

"Xin lỗi, tôi tới chậm! Không có khái niệm thời gian, bệnh cũ!"

"Không sao không sao, vậy chúng ta chuẩn bị một chút rồi xuất phát, theo truyền thống của đoàn, nhân dịp hai người đến, làm buổi tập hợp." Bác sĩ Hà hơi lớn tuổi, từ sắc mặt vui vẻ là kiểu người hiền lành.

Thật ra thì, Vạn Uyển quá mót, nhưng mà, khắp nơi đều là nhà vệ sinh nam, khắp nơi đều là đàn ông, giải quyết như thế nào, giải quyết nơi nào! ! Theo ba người trước mặt đi tới thao trường, lúc này trời đã hơi tối, trừ lính đứng canh gác ca trực, trên căn bản cũng đã vào vị trí, bàn cũng đã sắp xếp xong.

Nhiều người như vậy, Vạn Uyển nghe Tiểu Tồn Chi nói nghiêng đầu cười rục rồ, "Lát nữa hai chúng ta đều phải lên biểu diễn." Càng lúc càng muốn đi tiểu hơn, đã đạt đến điểm giới hạn rồi.

Lộ Ninh à! Nếu như lúc này cậu ở đây, nhất định có thể giải quyết một vấn đề khó khăn ngàn đời này.

Vạn Uyển gậy vò cây, tưởng tượng thấy con chó nhỏ đi tiểu sáng khoái, chỉ cần một cái cây! ! A! ! Tôi cũng chỉ cần một nhà tranh là có thể giải quyết, sao khó mở miệng như vậy.

Diệp Dục phát hiện hành động kỳ lạ đi tới đi lui vòng quanh cây của Vạn Uyển, nhìn lại về mặt gấp gáp của cô, chuyện nhỏ như thế sao làm khó được Diệp Dục, loại người xuất thân có năng lực phân tích hạng nhất này, "Muốn đi nhà vệ sinh?"

Quỳnh lên, Vạn Uyển lớn tiếng nói ra suy nghĩ trong lòng, "Diệp phó đoàn! Tôi muốn đi nhà vệ sinh, anh cứu cứu tôi!"

Âm nhạc vẫn phát ra không biết tại sao đột nhiên ngừng lại, thao trường hơi ồn ào đột nhiên đều an tĩnh, kể từ đó, tiếng nói của Vạn Uyển đột nhiên nổi bật.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía cô, toàn binh đoàn 108 và rất nhiều người có tiếng của thành phố S, lập tức hiểu rõ trọng điểm trong lời nói của Vạn Uyển, Diệp phó đoàn cứu tôi.

Vạn Uyển cảm giác mình bị những ánh mắt mập mờ kia làm cho hôn mê, đủ để chống lại cơn buồn tiêu.

Diệp Dục ngoắc ngoắc tay Đồng Niệm bên cạnh, thấp giọng nói câu gì đó rồi mới nghiêng đầu nói chuyện với Vạn Uyển, "Đi theo tôi."

Các đồng chí lấy ánh mắt kính nể nhìn Phó đoàn trưởng của mình, mỗi chữ đều là trọng điểm.

Diệp Dục kiểm tra tất cả vệ sinh nam, Vạn Uyển giải quyết xong tiểu tiện đi ra ngoài thì Diệp Dục vẫn đứng ở bên ngoài, nhìn thẳng Vạn Uyển mới vừa đi nhà xí xong.

"Ách." Vạn Uyển cảm thấy mình phải nói gì đó để hòa hoãn không khí, nín nửa ngày mới bật thốt lên: "Tôi cảm thấy anh rất tuần tú", Vạn Uyển thiếu chút nữa cho là mình hoa mắt, Diệp Dục mới vừa cười ! Khoé môi nâng lên, cười!

"Lát nữa hai chúng ta cùng tiến lên sân khấu hát" Diệp Dục thu hồi nụ cười, "Yêu cầu là hát đối đáp tình ca."

Diệp Dục tài năng quân sự, rèn luyện quân sự hạng nhất, vẻ mặt nghiêm túc, khí chất trong trẻo lạnh lùng, một thân quân trang cầm micro thâm tình chân thành hát tình ca với mình, cái này thật sự thể có! Vạn Uyển cười hắc hắc, "Được !"

"Ừ, trước tiên em chuẩn bị tâm lý thật tốt." Diệp Dục nhướn mày.

Vạn Uyển đi theo phía sau Diệp Dục cầm micro, chọn bài tình ca, lên sân khấu, nhìn Diệp Dục đã đứng ngay ngắn trên sân khấu, đắc ý vạn phần, "Này có cái gì tốt."

"Chị dâu hát một bài! ! Chị dâu hát một bài! !" Cùng kêu la lên rung trời, vỗ tay đều nhịp.

Vạn Uyển trong nháy mắt chân mềm, Diệp Dục hoàn toàn không quan tâm tới mà nhìn cô, "Tôi đã nhắc nhở."

Sự đối lập bởi ngũ âm không đầy đủ của Vạn Uyển và giọng ca trầm thấp khêu gọi của Diệp Dục vừa kết thúc, hát xong câu cuối cùng, dưới sân khấu lại vọt tới đợt sóng giống như, "Chị dâu hát thêm một bài! ! Phó đoàn oai quá!" Chờ la lên.

"Anh hẳn là nên nhắc nhở rõ ràng"

"Muốn rồi đi sao? Tôi mời ăn cơm"

"Muốn!"

Hai người lần đầu có chung nhận thức..

Chỉ là ăn một bữa cơm, Vạn Uyển nhớ rõ, Diệp Dục lái xe dẫn mình đi đến một cửa hàng nhỏ, chọn rất nhiều thức ăn, mình lại phóng khoáng muốn uống bia, nhìn động tác Diệp Dục trong lúc ăn cũng có thể giữ vững ưu nhã, có thể cảm thấy như tự nhiên vậy, vì vậy liền đồng ý mà nói rất nhiều, giống như cả lối làm của mười tám đời tổ tông đều nói cho anh nghe. Diệp Dục nghe rất nghiêm túc, rút rất nhiều khăn giấy cho cô, còn giúp cô lau nước mắt.

Sau đó, bây giờ Vạn Uyển đã tỉnh lại, lại phát hiện mình ngủ ở trong phòng xa lạ, trong phòng rất chỉnh tề, trên giá ở cửa treo hai bộ quân trang, chần rất nặng và cứng, tản ra mùi thuốc lá nhàn nhạt. Vạn Uyển say rượu rất nhức đầu, lật người chuẩn bị tiếp tục ngủ bù, sau đó, thấy được một gương mặt khác dưới ánh đèn, không phải sự mạnh mẽ bức bách như ban ngày, môi mỏng mím nhẹ, lông mi dài mà mềm mại, Vạn Uyển đưa tay sờ sờ, ánh mắt của anh đột nhiên mở ra.

"Tỉnh sớm như vậy?" Diệp Dục mới vừa tỉnh ngủ nên giọng nói hơi khàn khàn,

Diệp Dục! ! ! ! !

Lại là Diệp Dục! Cùng Diệp Dục ngủ ở trên một cái giường! ! Vạn Uyển nhảy lên, chuẩn bị mở cửa chạy trốn thì trong nháy mắt, cô nghe được tiếng nói của Đồng Niệm,

"Phó đoàn, xe đã chuẩn bị xong"

Vạn Uyển nhìn trên người một chút coi như quần áo chỉnh tề, đứng dựa ở cửa phòng, "Diệp Dục! Nơi này chỉ có một cửa ra sao?"

Diệp Dục chống đầu nằm nghiêng ở trên giường, bình tĩnh gạt đầu, "Nếu như em đồng ý từ nhà vệ sinh lầu năm nhảy xuống"

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Vạn Uyển cảm thấy mồ hôi lạnh đã ở lại đầy trên trán, xong rồi xong rồi, lần này hoàn toàn xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Đồng Niệm nhìn phó đoàn xuống lầu, cảnh vệ viên tối hôm qua lộ vẻ khó xử nói ngày hôm qua rất khuya phó đoàn mới trở về, đã vậy còn uống rượu, đồng chí Đồng Niệm chỉ còn cách lựa chọn sách lược để ngừa vạn nhất, trước chuẩn bị xe sau mang quần áo đã được là thẳng lên. Mọi chuyện đáng lẽ cứ như thế, nhưng đang đi nửa đường thì lại bị tiếng nói mới tỉnh ngủ ra lệnh rõ ràng làm ngừng bước.

Bất động tại chỗ.

Đồng chí Đồng Niệm không dám chậm trễ nâng quân trang là thẳng, vẻ mặt nghi ngờ đứng ở giữa thang lầu.

Lúc này bạn học Vạn Uyển cũng rất nhức đầu, nếu như mặc quần áo nhẵn nhúm của ngày hôm qua đi ra ngoài, chết cũng không nói rõ được chỉ là ngủ một đêm thuần khiết cùng với Diệp đại nhân, "Ngay cả tiếp xúc chân tay tôi cũng không có, nếu như hiện tại đi ra ngoài sẽ trực tiếp nhảy lớp trở thành xâm nhập tiếp xúc." Mây đen vây kín mặt Vạn Uyển.

"Không có tiếp xúc chân tay?" Diệp Dực ngồi dậy, thân trên cường tráng, làn da màu đồng, quả thực chính là hấp dẫn người khác phạm tội, "Em cho rằng gói đầu một đêm là cái gì?"

"Mỗi 10 phút đá chặn một lần, làm thế nào ngủ qua một đêm?" Câu hỏi của Diệp Dực quả thực không mang theo tình cảm cá nhân, chỉ là mỗi một câu nói ánh mắt nhìn chằm chằm Vạn Uyển càng thêm thâm trầm.

Đại não Vạn Uyển chết máy, Diệp Dực lạnh lạnh nói một câu: "Đồng Niệm vẫn còn ở hành lang."

"Nơi này có quần áo không? Tốt nhất là tu sĩ!!!" Vạn Uyển bật thốt lên, cô nhìn thấy Diệp Dực chau mày, trong mắt bỗng chỉ có đau khổ, không ngờ lúc đụng vào mới có âm trầm. Muốn tiến lên xác nhận, những thứ cảm xúc tiêu cực kia của anh đã sớm thu lại, Diệp Dực xuống giường, đi tới trước một học tủ gần cửa sổ, đưa tay muốn mở học tủ ra, nhưng lại ngừng tay, giống như đưa ra một quyết định khó khăn, qua thật lâu mới mở học tủ ra, lấy ra một cái váy ca rô, bước thong thả đến trước mặt Vạn Uyển. Vạn Uyển nhận lấy váy, ca rô nhỏ màu xanh nhạt và màu trắng, áo cổ tròn, hoa nhạt, người giữ gìn nó rất cẩn thận, được đựng trong hai lớp túi nhựa trong suốt.

Trực giác nói cho Vạn Uyển biết, cái váy này là một quá khứ của Diệp Dực, mà quá khứ này anh không muốn đụng vào, "Cái này. Tôi có thể mặc sao?"

"Mặc." Diệp Dực trả lời như chém đinh chém sắt.

Vạn Uyển chỉnh đốn mình xong, đi thay đồ, rất thần kỳ, số đo lại vừa vặn với mình, cũng là kiểu váy cô thích nhất. Diệp Dực cũng đã thay quân trang xong, chỉ liếc Vạn Uyển một cái, "Đi thôi."

Đồng Niệm thấy cửa mở ra, Phó đoàn trưởng nghiêm cẩn chính trang, thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Tiếp, phía sau anh là một cô gái mặc một bộ váy ca rô màu lam, tóc quần dài, mắt to linh hoạt, môi đỏ hồng, lúc nhìn thẳng vào phó đoàn thì trong mắt có nụ cười, đồng chí nhỏ kính hải.

Diệp Dực cũng nhìn thấy Đồng Niệm, "Đồng Niệm!"

"Báo cáo, tôi không thấy gì hết!" Đồng Niệm hai chân áp sát, đứng nghiêm.

"Trước tiên đưa Vạn đồng chí đến bệnh viện, sau đó chúng ta sẽ đi." Diệp Dực ra lệnh.

"Em gái Vạn Uyển? ? ?" Đồng Niệm nhìn lên lần nữa thì mới nhận ra là ai, "Em cùng tôi. Tôi! ! ? ?"

Vạn Uyển từ sau lưng Diệp Dực bất đắc dĩ dừng lại, "Tôi có quyền được giải thích không?"

"Quá kính hải! Nhưng mà yên tâm, tôi không thấy gì hết!"

Vạn Uyển ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Dực ném cho mình ánh mắt, "Cho nên tôi nói, không thể nào thuần khiết."

Diệp Dực nhú mày, "Phải không? Ừ."

Đường đến bệnh viện rất ngắn, không khí trong xe jeep vẫn rất thấp. Lần đầu tiên Vạn Uyển thấy may mắn vì Lộ Ninh là người nóng tính, bất cứ lúc nào cũng có thể tạo ra kiểu "chào đón" rất tốt.

"Hiện tại mới đến? Cậu lại." Tiếng gào thét của Lộ Ninh bị xe cứu thương đi qua cắt đứt, trên băng ca khiêng xuống một người mặc bộ quần áo đã bị máu nhuộm bẩn, một vị bác sĩ mà Vạn Uyển không biết vọt ra, vội vàng giải thích với quan quân, nóng nảy cùng la hét tràn ngập cả đại sảnh.

"Chủ nhiệm tới cũng vô bổ ! Chỉ có thể mau sớm giải phẫu, triệu tập khẩn cấp tất cả nhân viên khoa mắt."

Vạn Uyển đã từng trải qua chuyện như vậy một lần, trước khi trở về nước hai tháng.

Thói quen nghề nghiệp lâu dài làm cho cô lần đầu tiên nhìn liến nhìn về phía mắt người bệnh, ngoại thương vô cùng nghiêm trọng, đè nặng dẫn đến con mắt lệch vị trí, ngoại vật tiến vào trong mắt, kích thích cũng phải ba cm.

"Vạn Uyển, mau!" Lộ Ninh chạy đến một nửa mới phát hiện Vạn Uyển không nhúc nhích, "Cậu khốn kiếp! Vậy mà sợ!"

"Minh." Vạn Uyển cảm thấy mình trở lại bàn mổ hơn hai tháng trước, cảnh tượng giống nhau, người khác nhau, kết quả thì sao? Có thể là như vậy hay không? Vạn Uyển cảm thấy máu mình đang chảy, tay chân từ từ trở nên lạnh như băng, động cũng không có thể động.

"Vạn Uyển!" Một bàn tay ấm áp trong nháy mắt bọc tay của mình lại, mang theo trấn định không thể kháng cự, "Em tốt nhất nên hoàn thành giải phẫu, chuyện tối ngày hôm qua, tối nay em sẽ biết toàn bộ." Diệp Dục nói như thế,

"Tôi. Không phải, tôi." Không biết làm sao, Vạn Uyển cảm thấy an tâm không ít, tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì thật ra đã không còn quan trọng, chỉ vì một câu nói này của anh là có thể dễ dàng hóa giải bóng ma cùng nóng nảy trong một thời gian dài của mình, "Vâng!" Vạn Uyển nói cảm ơn một cách dịu dàng hiếm thấy, ngay cả cô cũng không biết, lúc này nụ cười của cô hút hồn thế nào.

Diệp Dục vẫn nhìn Vạn Uyển đi vào thang máy, Đồng Niệm nâng tay lên nhìn đồng hồ tay một chút, vẻ mặt gấp gáp, "Phó đoàn, e rằng chúng ta bị muộn rồi !"

Diệp Dục không có đề ý đến anh chàng ấy, mà đưa bàn tay ra, ngưng mắt nhìn một hồi lâu rồi mới nói, "Đi."

Người bị thương rất đặc biệt, cho nên hai vị Trung Úy đi theo dù làm thế nào cũng không muốn nói ra căn kể tình huống. Vạn Uyển và Lộ Ninh là sinh viên thực hành, hai vị bác sĩ bên cạnh cũng mới vừa lên đảm nhiệm không lâu, kinh nghiệm không đủ để ứng phó tình huống như vậy.

"Lộ Ninh, chuẩn bị bàn mổ xong chưa?" Vạn Uyển tiến lên từng bước,

"Ừ, chờ bác sĩ chính ."

"Nếu như không ngại, theo mình."

Hai vị bác sĩ kia lúc này cũng rối như tơ vò, thấy có người nguyện ý đứng ra gánh vác, chỉ do dự trong chốc lát liền đồng ý.

Vạn Uyển đứng ở trong phòng vô khuẩn, cánh tay trong bộ đồng phục giải phẫu không ngừng run rẩy, ngoài cửa sổ nhân viên y tá lui tới đang nhắc nhở cô bệnh nhân đang nguy hiểm.

"Uyển Uyển, không được thì bỏ đi, hiện tại nói vẫn còn kịp." Lộ Ninh có nghe chuyện về sự cố tai nạn phát sinh hơn hai tháng trước, mặc dù Vạn Uyển không có trách nhiệm ở trong đó, nhưng đối với Vạn Uyển cũng là một loại tổn thương.

"Người kia ngủ bên trong," Vạn Uyển chỉ chỉ cửa phẫu thuật mở rộng ra, "Anh ta chờ mình vào cứu mạng, mà không phải vượt qua cái chướng ngại đó."

Giải phẫu cũng không phải thất bại, tất cả mảnh đạn vụn vật đều dọn dẹp sạch sẽ, mà di chứng sau đó để lại cũng không phải một hai ngày là có thể khôi phục. Vết thương trên người cũng không chỉ mỗi chỗ con mắt, nơi ngực có hai vết thương bị đạn bắn cũng có thể lấy mạng của anh ta tùy thời, y sĩ khoa tim cũng cùng ở đây giải phẫu.

Sau mấy giờ áp lực giải phẫu, bước chân của Vạn Uyển như hư ảo, giải phẫu thì không thể tránh được việc đem hình ảnh cũ lồng ghép vào, lúc ấy, anh ấy cũng nằm ở trên bàn mổ như vậy, ánh sáng mãnh liệt cùng thuốc mê khiến cho mặt của anh ấy nhìn qua tái nhợt kinh khủng, cũng đã dùng hết khả năng liều mạng phẫu thuật, cũng ngăn ngừa một câu ‘không thể cứu chữa’.

"Đi thôi, chủ nhiệm cho chúng ta nghỉ nửa ngày, bà ấy mới vừa khen ngợi cậu! Nói không hổ là mầm non tốt." Lộ Ninh đoạt chìa khóa từ trên tay Vạn Uyển, lấy quần áo từ trong quầy cất đồ, vừa reu reo vừa đẩy Vạn Uyển ra cửa.

"Chúng ta đi ăn một bữa thật đặc biệt?"

"Lộ Lộ, trong lòng mình nghĩ cái gì thì cậu đã biết." Vạn Uyển cúi đầu, giọng nói cũng buồn buồn, hoàn toàn không bởi vì đề nghị của Lộ Ninh mà có chút cảm giác hưng phấn.

"Quen cậu lâu như vậy, muốn không biết cũng không thể." Bước chân Lộ Ninh chậm lại, dứt khoát kéo Vạn Uyển ngồi lên trên cái băng ghế ở hành lang. "Uyển Uyển, cái chết của anh ấy không phải là lỗi của cậu."

"Từ lâu mình đã tha thứ cho cậu."

"Minh là người cuối cùng giải phẫu, là mình, không có phát hiện dị thường của anh ấy."

"Đây là số mệnh, ai cũng không tránh được. Anh ấy đi, hai mẹ con mình cũng không trở mặt thành thù."

Vạn Uyển không biết nên nói cái gì nữa, ngoại trừ im lặng, người chết đi sẽ không sống lại nữa, nhân duyên vỡ tan tành cũng sẽ không nặng hơn.

"Vạn Uyển, lập công lớn, sao lại lưu lạc tới băng ghế thân nhân ngồi chờ kết quả!" Tiểu Tồn Chi đi tới, mặt vui vẻ, "Chẳng lẽ là ngồi ở khoa chính hình chờ mời tôi ăn cơm?"

Vạn Uyển ngẩng đầu, quả nhiên là địa bàn khoa chính hình. "Không có, mệt mỏi quá, nghỉ ngơi một chút mà."

"Được! Vậy tôi trốn việc! Đi thôi, tôi mời khách!"

Tiểu Tồn Chi có chiếc xe Land Rover, ba bác sĩ thực tập không có thay quần áo, mặc áo khoác trắng bắt mắt, ngồi ở trong xe, được Land Rover chở đến một đường tìm kiếm thức ăn.

"Đi ăn món Thái được không?"

"Không được! Không thể để tiện cho anh thế được!" Lộ Ninh nắm quyền, "Con đòi thứ hai của quân đội đều giàu có! Tôi đi ăn cao cấp!"

Tiểu Tồn Chi bắt đầu dĩ nghiêng đầu, "Lộ Ninh, bạn xem khá nhiều tiểu thuyết."

"Dừng."

"Quý tộc cách mạng chân chính, là Diệp phó đoàn, không phải là tôi! Ông nội anh ấy chính là cấp tướng quân, cha cũng là một Tư lệnh quân khu ở Bắc Kinh, hai anh em, người nào cũng có tư cách xưng đòi thứ hai quân đội hơn tôi."

Vạn Uyển nghe anh ta nhắc tới Diệp Dục, buổi sáng bàn tay anh ấy ấm áp, giọng nói hơi thờ khiến người khác an thần và không thể kháng cự. Lúc ngủ lòng mi thật dài, vóc người hoàn mỹ, giọng nói lười biếng. Vạn Uyển cảm thấy trên mặt nóng ran, hơi im lặng đem mặt dán vào thủy tinh để hạ nhiệt.

"Sao! Uyển Uyển, mình chọn vị hôn phu tốt !" Lộ Ninh nháy mắt với Vạn Uyển.

Tiểu Tồn Chi kinh ngạc nhìn Lộ Ninh, "Bạn vừa ý Diệp Dục?"

"Không được! ! ? ?"

"Cũng không phải là không được, bạn không biết anh ấy, bỏ đi ! Tôi cũng không rõ lắm." Tiểu Tồn Chi cau mày, ánh mắt tò mò nhìn Vạn Uyển, tạo ra đề tài, "Nhưng mà Vạn Uyển, hôm nay bạn cứu chính là nhân vật lớn!"

"Đừng giết tôi" Vạn Uyển cười hắc hắc,

"Vậy cũng không nhất định, cấp bậc anh ta cũng không thấp, hơn nữa còn là nhân vật chuẩn bị chiến đấu số một."

"Anh có thể đừng giống như thám tử mà truyền bá tin tức khắp nơi không, không chịu nổi" Lộ Ninh liếc Tiểu Tồn Chi, Tiểu Tồn Chi nhún nhún vai không sao cả, "Đến rồi, xuống xe đi, quán lớn số một số hai thành phố S, bảo đảm hai vị ăn thoải mái."

Tiểu Tồn Chi ngừng xe, dẫn Vạn Uyển và Lộ Ninh vào quán, rất lớn rất hào hoa, bạn học Vạn Uyển có lòng tốt thương xót, vừa định mở miệng nói hay là đi quán Thái lân trước thì Tiểu Tồn Chi đã nói, "Vạn Uyển à, xem ra phải để lần sau mời các bạn rồi."

Vạn Uyển thò người ra lướt qua Tiểu Tồn Chi, thấy trước mặt một nhóm người mặc quân trang màu xanh đậm, trên bả vai lờ lờ tỏa sáng sao đại biểu thân phận của bọn họ, trong đó một vị đi về phía bên này, khuôn mặt Tiểu Tồn Chi rất giống ông ta.

"Ừ ~ được, vậy thì lần sau đi!" Vạn Uyển hiểu rõ, cười cười giống như hiểu được.

"Không đáng tin cậy không đáng tin cậy, Vạn Uyển, cậu qua bên nhà mình ăn cơm không?" Lộ Ninh vừa đi vừa hỏi,

"Không được, mình đi thì bác trai bác gái lại hốt ha hốt hoảng thu xếp thức ăn, sau đó cũng không phải là đi ra ngoài ăn à."

Lộ Ninh cũng biết rõ rồi rầm trong đó, "Vậy được, buổi tối trở về hai ta sẽ mở lại toạ đàm."

Vạn Uyển hết ý kiến, toạ đàm sẽ bị thiên lời đánh.

Vạn Uyển lần đầu đi thăm thành phố S, đi dạo viện bảo tàng, ăn sủi cảo chính tông, mua đồ một vòng, chỉ vì muốn giết thời gian, có thể về trễ thì về trễ. Vạn Uyển cũng không rõ mình vì cái gì, Lộ Ninh tồn tại, Lộ Ninh tha thứ, giống như một mình tồn tại thước ngắn, bí mật và sai lầm đều bị cô ấy nắm giữ, Vạn Uyển thờ dài, cầm bánh sandwich mới mua, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, nâng lên túi lớn túi nhỏ đồ đã mua, đứng ở gần một cái cọc thật to bên cạnh bồn cảnh, bắt đầu ăn.

"Đứng ở nơi này làm gì?"

Vạn Uyển bị nghẹn, "Diệp. Diệp phó đoàn!"

"Ừ" Diệp Dục nhàn nhạt trả lời, thấy làn váy rơi xuống đất, không vui kéo cô một cái, "Đứng dậy"

"Tôi hơi mệt" Vạn Uyển ngẩng đầu, bộ mặt mệt mỏi, giọng nói không tự chủ mang theo chút nũng nịu cùng mềm mại thường ngày không có.

Diệp Dục đứng ở trước mặt cô, phất tay một cái, Đồng Niệm bên cạnh đã sớm đợi lệnh vội vàng cầm túi lớn túi nhỏ đồ lên xe, Vạn Uyển chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên, mình cũng bị ôm bay lên không.

Dưới đèn đường, mặt Diệp Dục ảm ảm hiện hiện, không khí rất lạnh, do Vạn Uyển mặc rất ít, nên nhiệt độ của Diệp Dục rất hấp dẫn. Sau đó, anh từ từ nhích tới gần mặt của mình, Vạn Uyển ngừng hô hấp, Diệp Dục cúi đầu, nhẹ nhàng đụng môi của cô một cái, lập tức lại rút người ra.

"Buổi tối một mình không nên đi khắp nơi. Hôm nào để cho Đồng Niệm dạy em võ tự vệ."

"Không cho ở cùng người khác, đến đơn vị tôi."

Vạn Uyển cứ như vậy cứng ở trong ngực Diệp Dục, nhiệt độ mới vừa hôn lưu lại ở trên môi còn chưa có tiêu tán, quanh quẩn chớp mũi đều là mùi của anh.

"Tôi tối hôm nay còn."

"Ừ" Diệp Dục cầm áo khoác cho Vạn Uyển, ngẩng đầu nhìn cô một cái, bình thản mở miệng, "Tối nay vẫn là ở túc xá của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Vạn Uyển đã tỉnh từ lâu, mắt buồn ngủ không mở ra được cùng tiếng kêu gào đinh tai rời giường ở ngoài cửa sổ quả thực muốn mạng của cô. Chui vào trong chăn, sờ môi của mình, trong đầu là nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước tối ngày hôm qua. Diệp đại nhân sau khi hôn xong hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, ngay cả vẻ mặt cũng không có thay đổi, đạo hạnh của Vạn Uyển rõ ràng thấp rất nhiều, mặt đỏ bừng.

"Hôn thì hôn! Làm gì mà tăng nhiệt quá vậy, em gái nguoi mới dùng miệng thử nhiệt độ đã nóng rần lên!" Vạn Uyển không ngừng xoa xoa mặt, cố gắng đem nhiệt độ đang lên cao hạ xuống.

Không hiệu quả lắm, bởi vì đây là gian phòng của Diệp Dục, giường của Diệp Dục, chăn của Diệp Dục, gối đầu của Diệp Dục.

Tối hôm qua rốt cuộc là tại sao đáp ứng đi với anh ấy được chứ! ! Vạn Uyển trở mình, trực tiếp rơi xuống giường, che mặt.

Điện thoại di động rung lên theo nhịp, Vạn Uyển nhận điện thoại, là Lộ Ninh, "Uyển Uyển, không được nói với mình cậu bị bắt cóc."

"Không có. Có." Nhưng mà cũng không khác lắm.

"Hiện tại ở đâu?"

"Doanh trại Diệp đại nhân" Vạn Uyển trả lời thật, đoạn đối thoại này làm cho bạn học Vạn giống như tìm được mẫu thân đại nhân, "Lộ Lộ, mình bị bắt rạt."

"Tên khốn kiếp kia! Cậu chờ đó, mình đây phải đi doanh trại của anh ta, tuyệt đối bắt được tên khốn Diệp Dục kia, chị tự mình giải quyết anh ta!" Lộ Ninh lập tức rống lên.

Tay Vạn Uyển cầm điện thoại di động cứng lại, tại sao lại không thể là Diệp Dục, anh ấy chính là tên khốn kia!

Nghe Lộ Ninh ở điện thoại bên kia gào thét như sư tử Hà Đông, thật ra Vạn Uyển đang chơi một trò nhỏ, kiểu như, chờ sau khi cô đem chân tướng ra ánh sáng, Diệp đại nhân không phải là Diệp đại nhân, chính là Diệp khốn kiếp, Diệp lưu manh!

Bạn học Vạn ôm ý tưởng ngây thơ như vậy hẹn địa điểm với Lộ Ninh, chuẩn bị tới cái "phụ nữ cũng không thua đáng mày râu" để biểu diễn,

Cổng doanh trại.

Vạn Uyển kéo chặt áo vẫn không tránh khỏi bị gió lạnh len vào người, không ngừng run rẩy, mấy anh lính đứng nghiêm không ngừng liếc mắt nhìn Vạn

Uyển, ai nói làm lính không nhiều chuyện, Vạn Uyển liếc mắt.

Nơi xa, rốt cục cũng thấy Lộ Ninh đạp trên giày cao gót, cô ấy ồng ẹo mang túi xách hàng hiệu, ăn mặc phong phanh đi đến, "Cậu không lạnh sao?" Vạn Uyển thấy cô ấy, lại sợ run cả người.

"Bị bóc tem hay sao mà che chắn như con gấu vậy, che vết hôn hay vết bầm tím?"

"Phụt. . . Cậu nói cái gì vậy!" Vạn Uyển vốn là không có một chút tâm tình phản đối, bị Lộ Ninh nói như thế, cô ý thức được một vấn đề, thể lực bên Diệp đại nhân lớn cỡ nào, bao gồm vị trước mặt này cũng là người ủng hộ trăm phần trăm

"Ai bắt nạt cậu?" Lộ Ninh kéo Vạn Uyển chuẩn bị vào doanh trại, anh lính gác công vốn định lên tiếng ngăn cô lại nhưng trong nháy mắt bị ánh mắt giết, vội vàng lui trở về.

Vạn Uyển quan sát, cơ hội tới, "Bỏ đi, ha ha, cậu xem, doanh trại này không phải là chợ, không phải là muốn vào thì vào, cậu nhìn người ta một chút, đây không phải là khiến anh ấy khó chịu sao."

"Đúng thế! Làm lính là có thể tùy tiện bắt nạt hoàng hoa khuê nữ nửa mùa sao?"

"Xem như đây là vì tốt cho mình," Vạn Uyển cố gắng.

Kéo Lộ Ninh, tuyệt đối không thể để cho cô ấy tiến vào, vào mình sẽ chết.

"Chị dâu! Phó đoàn nói để cho bạn ngồi đi vào."

Phốc. . . . Vạn Uyển phun, không thể như vậy.

Lộ Ninh quét Vạn Uyển một cái, "Nói như vậy, tối hôm qua cậu ở chỗ Diệp Dục?"

"Đi theo địch phản bội, cậu đã làm việc đó sao" Lộ Ninh trừng mắt, móng tay dài không chút lưu tình mà đâm lên trán Vạn Uyển.

"Cậu phải nghe mình giải thích ~"

"Không cần, chị đây bề bộn nhiều việc." Lộ Ninh hất tay Vạn Uyển ra, chặn chiếc xe taxi, nghênh ngang rời đi.

Ở trong trí nhớ của Vạn Uyển, giọng nói cùng động tác của Lộ Ninh như thế cho tới bây giờ đều là nhằm vào người ngoài, hôm nay đột nhiên chuyển mũi nhọn, đúng là làm cho Vạn Uyển không thích ứng được, đối tượng của bạn không thể muốn, điều này rất quan trọng.

Vạn Uyển cúi đầu, đi về phía túc xá của Diệp Dục, nơi của Diệp đại nhân tuyệt đối không thể ở, nhưng phải đợi Lộ Lộ hết giận cô, vì vậy. . . . Trước mắt muốn phòng là vấn đề quan trọng nhất.

Trước mắt không có tiền đề giải quyết vấn đề chương ngại quan trọng.

Cúi đầu lăm bằm cần nhẫn, không thấy đường ở phía trước, "phịch" một tiếng đụng vào người đi tới.

"Trên trán sao lại có vết đỏ?" Diệp Dục đưa tay, búng lên trán của Vạn Uyển.

Vạn Uyển còn đang đắm chìm trong ánh mắt tức giận vừa rồi của bạn thân, không có phát hiện là đụng phải ai, thuận miệng đáp, "Lộ Ninh chọc", trên trán đột nhiên lạnh như băng, cảm giác như trên trán được xoa dịu.

Ngón trỏ thon dài của Diệp Dục đang mát xa ở trên trán Vạn Uyển, "Lộ Ninh chọc", Diệp Dục cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm ánh mắt Vạn Uyển, bình thân nói lại câu vừa rồi.

"Diệp phó đoàn!" Vạn Uyển lui về phía sau hai bước, làm động tác học hồi năm hai, phục tùng mệnh lệnh mà nâng tay phải trực tiếp chào một cái.

Động tác này bây giờ thực sự rất áp chế rồi, lý trí của Vạn Uyển trở về, lập tức thu tay về.

Diệp Dục hơi kinh ngạc nhìn tay Vạn Uyển trong hai giây từ trên xuống dưới, nắm chặt tay họ khan một tiếng, che dấu vui vẻ, nhưng, Vạn Uyển vẫn kịp nhìn ra sự vui mừng trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của anh.

"Tôi đây, quá khân trương."

"Ừ" Diệp Dục đáp, "Bộ dạng rất có quy phạm."

Vạn Uyển 囧, có cơn gió lạnh nhân lúc người ta không đề phòng khẽ len vào áo.

"Tôi muốn mượn một căn phòng."

"Ừ" Diệp Dục gật đầu, ánh mắt lại là nhìn về phía tay của Vạn Uyển.

Vạn Uyển chú ý tới ánh mắt mập mờ như thế, vô cùng tự giác mà đem mu bàn tay về phía sau lưng, tối ngày hôm qua chiếm tiện nghi chỗ đó còn không đủ à!

"Ngày hôm qua còn hại anh tới phòng làm việc ngủ, thật là quá đáng."

Diệp Dục không có trả lời, nắm lấy cánh tay Vạn Uyển, thả đồ vào trong túi áo của cô.

Vạn Uyển theo bản năng muốn móc ra, lại bị Diệp Dục đè túi xuống, sức của anh rất lớn, Vạn Uyển chẳng qua là đụng phải tay hơi lạnh của anh, tim liền nhảy không ngừng, chớ nói chi là dùng sức mà đẩy ra.

"Chị dâu, có bắn khoản gì à!" Đồng Niệm đứng lúc đi tới, vội nói,

Diệp Dục buông tay ra, quét mắt nhìn anh ta một cái, không rõ ý vị.

Đồng Niệm chỉ giống như bạn Vạn, có một ánh mắt không nhìn thấy khuyết điểm.

Đồng Niệm này lý giải cho ý nghĩa trên làm xướng ngôn viên cho phó đoàn, "Tối hôm qua phó đoàn tôi ngủ ở chỗ Vương tham mưu."

Ách? Vạn Uyển lướt qua Đồng Niệm nhỏ xinh nhìn Diệp Dục, sắc mặt Diệp đại nhân biến thành đen, "Cái đó! Tôi tuyệt đối không có suy nghĩ nhiều."

Diệp Dục mở miệng muốn nói gì đó, nhưng nhìn Vạn Uyển chỉ tay về phía trước thề với trời, thì nén trở về, quay đầu đi.

Đồng Niệm vội vàng theo sau, vừa chạy vừa quay đầu nói với Vạn Uyển, "Hơn nữa, phó đoàn tôi đã xin một căn phòng ký túc."

"Hành lý sáng nay cũng đã lấy tới."

Phốc.

Giống trong túi, không cần nhìn cũng biết là cái chìa khóa. Ký túc xá rất đẹp, ở tòa nhà thứ tư, tầng một. Ngay cửa có một cái vali du lịch rất to lớn màu vàng xinh đẹp mà Vạn Uyển mang đến.

Trên vali du lịch có dán tờ giấy, kiểu chữ cứng cáp có lực, nhưng cũng rất phóng khoáng,

Hãy sớm quen.

Vạn Uyển nắm tờ giấy, cảm giác nóng ran quen thuộc lại xông lên khuôn mặt, thật là tà ác mà! Vỗ vỗ mặt, Vạn Uyển kéo cái vali đứng ở dưới gần một thân cây, cực nhanh kiểm tra tiền mặt trong card, trừ đi phí sinh hoạt, ngay cả tiền đặt cọc mượn phòng cực kỳ bình thường cũng chưa đóng nổi.

Ngẩng đầu nhìn ký túc xá trước mắt, hoàn cảnh an tĩnh, tuyệt đối trị an nhất.

Vạn Uyển kéo cái valy vào cửa.

Không khác phòng của Diệp Dục là mấy, chẳng qua là rèm cửa sổ bị đổi thành màu tím nhạt làm cho người ta thoải mái, kể cả giường, ấm áp mà chính tề.

Vạn Uyển quý thần xui khiến mà lấy điện thoại di động ra, gọi tin nhắn cho Đồng Niệm, "Giúp tôi cảm ơn Phó đoàn trưởng của bọn anh. Tôi rất thích màu tím."

Một lát sau, tin nhắn trả lời. Dãy số xa lạ, "Đây là điện thoại di động của tôi, Đồng Niệm đang bận nhiều việc."

Vạn Uyển cầm điện thoại di động sững sốt hồi lâu, cách điện thoại di động, lá gan cũng lớn không ít, "Diệp đại nhân, Đồng Niệm bận rộn vậy còn ngài thì không bận rộn"

"Tôi cũng bận rộn, nhưng nhận tin nhắn là bình thường, còn cậu ta rồi rảnh nhận tin nhắn cũng là quấy rầy."

Đối với Diệp đại nhân đứng lý lại hợp tình, Vạn Uyển quyết định không làm giá. Lá gan lớn hơn nữa cũng không có đủ trình độ để mập mờ.

Vạn Uyển nắm điện thoại di động, suy nghĩ có nên gọi tin nhắn cho Lộ Ninh hay không, tranh thủ nói lời xin lỗi thật ngắn gọn mà giàu thành ý, mở tin nhắn ra, do dự.

Bây giờ giải thích, cũng vô bổ, có lúc, là vô ý mà sai một bước, sau khi giải thích mặc dù có thể được tha thứ, giữa hai người sẽ tạo thành khe hở không thể bù đắp. Mà bây giờ, sự thật là vào doanh trại ở, với mình xem ra, chỉ có một phương thức là vì sống, với Lộ Ninh xem ra, cũng là mười phần sai không thể dễ dàng tha thứ. Vạn Uyển thở dài, ngược lại đi dọn dẹp hành lý.

Điện thoại di động lại vang lên, còn dãy số kia là một chuỗi chưa kịp tồn tại, "Ngày mai tạm thời đi họp, khi quân diễn xong mới về đơn vị."

Vạn Uyển trượt điện thoại di động lên xuống vài cái, mong đợi có nhiều nội dung hơn, cho dù là vài lời, kiểu như, có thể thấy tên Diệp Dục.

Diệp đại nhân không phải là loại người như vậy! Vạn Uyển cảm thấy mình rất ngu ngốc, vứt điện thoại di động xuống, trực tiếp nhào lên trên giường, mặt úp xuống, cho đến không thở nổi mới lật qua.

Bụng kêu rột rột hai tiếng, Vạn Uyển di chuyển đến dưới giường. Đột nhiên cũng nhớ tới khẩu vị phương Nam ở trong hẻm nhỏ, nước miếng càng tăng mãnh liệt! Vạn Uyển cầm cái chìa khóa, lấy ví tiền, hòa tóc ra cửa, bây giờ chạy tới khẳng định người không nhiều lắm.

Ra khỏi ký túc xá, quẹo trái, cửa hông gần trong gang tấc.

Vạn Uyển cao hứng xông về trạm xe buýt, lúc đứng tìm kiếm xe đi đến gần trường học, thì một chiếc việt dã treo quân hiệu dừng ở bên cạnh trạm xe buýt, trước mặt Vạn Uyển.

"Vạn Uyển?" Cửa sổ xe quay xuống, khuôn mặt người đàn ông cường tráng mang kính râm, mặc quân trang, nhìn thẳng Vạn Uyển. Vạn Uyển bị cả người mạnh mẽ của anh ta phát ra hơi thở nguy hiểm hù đến, nếu không phải anh ta mặc quân trang, thì đã sớm nhấc chân bỏ chạy rồi.

"Là tôi."

Sau khi cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc quân trang xuất hiện, cùng góc với vị lái xe kia, bốt chút mạnh mẽ "A, Bác sĩ Vạn! Đừng để ý, chúng tôi chính là mời đi đến bệnh viện, đội viên ở đội tôi muốn cảm ơn cô đấy!"

Vạn Uyển nghi hoặc nhìn người chen lấn tràn đầy một xe, trên mặt còn thuốc màu chưa rửa, trên người bụi bặm rồi bụ, "Là chiến hữu lần trước được cấp cứu đó sao?"

"Thông minh!" Người nọ vừa rồi cười với Vạn Uyển,

"Mọi người đi đi" Vạn Uyển nhìn vào trong xe một chút, "Tôi sẽ đi xe bus."

Người lái xe quay đầu lại nhìn trong xe một chút, nâng ánh mắt gạt đầu, "Cũng được", sau đó ngay cả cửa xe cũng không có đóng lại, trực tiếp lái đi.

Vạn Uyển cảm thấy chọc tới đám người kia không phải là điềm tốt, trực tiếp chặn chiếc taxi xe, liền tiến đến bệnh viện.

Ở cửa phòng săn sóc đặc biệt của bệnh viện.

Vạn Uyển giật mình vì mình bị ngăn lại, đối phương còn mang súng.

"Tôi đến thăm bệnh nhân, đây là giấy chứng nhận của tôi."

Đối phương vẫn mang súng như cũ, mắt nhìn phía trước, không chút dao động.

"Bác sĩ Vạn! Cô đã đến rồi à! Chúng tôi chờ cô đã lâu." Người mới vừa mở cửa xe chạy ra,

"Đồng chí, lúc này mới qua 15 phút mà." Vạn Uyển có chút lúng túng, lần đầu không đến muộn, lại bị người khinh bỉ.

"Chúng tôi đã đến 10 phút trước" Anh ta cười hắc hắc, "Cô có thể gọi tôi là Ngọc Mễ, ngoài ra, hung thần ác sát vừa rồi là đội phó của tôi, thủ lĩnh."

Vạn Uyển mở miệng cười, "Ngọc Mễ!", rồi đi theo anh ta vào phòng bệnh.

Không ngoài dự đoán, ở giường bệnh bị đám đồng chí bản thủ kia vây quanh đến nỗi con kiến cũng chui không lọt. Thấy Vạn Uyển, đều im lặng, thủ lĩnh đứng ở đầu giường ra lệnh một tiếng, "Chào!"

Xoạt một tiếng, mọi người trong phòng hướng về phía Vạn Uyển kính cái quân lễ.

Vạn Uyển chưa gặp qua trường hợp này, mặt liền trắng, theo bản năng muốn chạy ra ngoài.

"Được rồi, đừng hù cô nàng nhà người ta, y tá trưởng sẽ đi vào đuổi các cậu." Sau khi đã yên tĩnh, một giọng nói hiền hậu ảm áp chậm rãi vang lên.

Vạn Uyển nhìn về phía giường bệnh, thì ra ngày đó người cấp cứu là anh ta, "Anh. Khôi phục rất tốt."

"Nhưng. Cũng đừng ngồi dậy sớm, mới vừa giải phẫu."

"Cô là phụ nữ của Diệp Dục?" Anh ta cắt đứt lời của Vạn Uyển, trong đó một ánh mắt mặc dù đã bị băng bó, không thể không ấn tượng trong ánh mắt anh ta lại lộ ra sắc bén.

"A?"

"Không biết khi Diệp Dục biết phụ nữ của anh ta đã cứu tôi, sẽ có cảm tưởng thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Người trên giường thay đổi sắc mặt, thoáng cái mọi người kéo nhau ra ngoài.

Phòng bệnh lớn như thế chỉ còn lại hai người, Vạn Uyển vẫn còn đang rối rắm với lời anh ta mới vừa nói. Mặt Diệp đại nhân hơi nhăn nhó, hơi xấu bụng, nhưng cũng không đến nỗi kết thù với người lớn như vậy chứ?

"Đồng chí, tôi cảm thấy có thể ngài hiểu lắm cái gì đó." Vạn Uyển cố gắng làm cho giọng của mình nghe rất có lý.

"Cô không phải là người phụ nữ của anh ta hay là anh ta đã biết cô đã cứu tôi?" Người con trai khom người, đưa tay đến quần trang bên cửa sổ, móc gói thuốc ra, thản thực đốt.

Vạn Uyển cau mày, "Anh mới giải phẫu được mấy ngày."

Động tác đốt thuốc của người con trai hoàn toàn không dừng lại, hít một hơi thật dài, thân thể trải qua cuộc giải phẫu đã suy yếu làm cho anh ta ho khan, Vạn Uyển thấy băng gạc trên ngực anh ta đã rịn ra vài vết máu, nhưng ngay cả chân mày anh ta cũng không có nhăn, lại hút tiếp.

"Nhìn cô như vậy, không giống chuyện tôi hiểu lắm." Người con trai cười, mặt anh ta lúc này không có lạnh lùng như Diệp Dục, cương nghị, lúc giờ tay nhắc chân lại có phần thông dong hơi thờ quý tộc không thuộc về thân phận của anh ta. "Tà Diệc, bộ đội đặc biệt."

Vạn Uyển sắc mặt tối vài phần, "Tôi không phải là gián điệp."

Động tác nhả khói của Tà Diệc dừng mấy phần, nhìn thẳng Vạn Uyển, hồi lâu mới tựa như chợt hồi thần mà thu hồi ánh mắt, trong ánh mắt có chút cô đơn. Nhìn thuốc trong tay, không vui mà dập đi, "Dĩ nhiên."

"Tà đội trưởng, ngài xem, tôi còn có việc, vốn cũng là đột nhiên tới, nếu như ngài không có chuyện gì, ngày khác tôi lại tới viếng thăm, không biết có được hay không?" Vạn Uyển trước khi đi vào đã uống một bình nước lớn, chính là vì phòng ngừa bụng phát ra vài âm thanh bất nhã, xem ra công hiệu của chai nước này cũng sắp mất tác dụng rồi, việc cấp bách chính là rời đi, nếu không, khẳng định người xấu hổ sẽ là cô.

"Lần giải phẫu này, cảm ơn cô." Tà Diệc cười nói, giống như ảo thuật lấy ra một chiếc dao Thụy Sĩ trong tay, "Đây chính là đồ tốt, chiến lợi phẩm chân chính, tặng cô."

Vạn Uyển có chút dờ khóc dờ cười, mình cần dao Thụy Sĩ làm gì, nhưng ngoài mặt giữ vững vẻ mặt thản nhiên, "Tà đội trưởng, đây thật là đại lễ! Vậy tôi đây đi trước, ngài dưỡng thương cho khỏe. Bệnh viện quân khu thành phố S nhiệt tình hoan nghênh ngài." Nói xong, liền nhón chân chạy ra ngoài.

Không muốn đụng những đội viên khác không biết từ cái góc nào đi tới, bước chân Vạn Uyển khác thường, sau đó, ở cửa thang lầu đụng người đối diện đang đi lên.

Da Vạn Uyển dày nên khi bị đụng, hoàn toàn không thể bị chút ma sát nho nhỏ như vậy mà thương tổn được, vội vàng bỏ dẫy đi kiểm tra người con gái vừa bị ngã.

"Ai nha, thật là xin lỗi, tôi từ nhỏ đi đường đã không có mắt, cô có sao không?"

Cô gái đỡ bà vai, cúi đầu nửa ngày không lên tiếng, một tay khác ôm hộp com giữ ấm ở trong ngực thật chặt, "Tôi không sao, cô có sao không?" Giọng nói dịu dàng yếu ớt, thân thể lại ăn mặc mỏng manh, khiến cho người ta cảm thấy yêu thương, một bộ quần dài, Vạn Uyển cảm giác mình nhìn thấy tiên nữ trong truyền thuyết.

"Cô có biết, phòng bệnh 00625 ở đâu không?" Cô ấy chậm rãi mở miệng, mới vừa rồi va chạm chắc là rất đau, trong mắt vẫn còn mang theo một chút nước mắt.

"Tôi biết!" Người đẹp nhờ giúp đỡ như thế, không biết thì cũng tuyệt đối phải biết, "Tôi dẫn cô đi!"

"Cảm ơn"

"Tôi tên là Vạn Uyển, mới vừa đụng cô, thật sự là rất xin lỗi."

"Không sao, cũng không bị thương mà" Cô ấy cười nhẹ, khóe miệng có lúm đồng tiền đáng yêu, "Ừ. Tôi là Dịch Thiên Mặc"

"Người cũng như tên! Đẹp rất đẹp" Vạn Uyển khen ngợi, "Cô mới vừa nói phòng bệnh số mấy?"

"00625"

"00 mở đầu, đó là phòng bệnh đặc biệt, đi hướng này." Vạn Uyển may mắn vừa đi thăm Tả Diệc, anh ta không phải ở nơi đó sao. "Đợi chút! !!" Vạn Uyển đột nhiên dừng bước lại, Thiên Mặc sau lưng cũng cả kinh lao đảo một cái, có chút lo âu nhìn Vạn Uyển, "Quả nhiên là tôi nhớ lầm phòng bệnh."

"Không phải! Cô nhớ không lầm! !" Bởi vì bây giờ phòng bệnh đặc biệt chỉ ở một bệnh nhân, chính là Tả Diệc! ! "Cô muốn tìm Tả đội trưởng sao?" Cái này rất nguy hiểm nha! "Tôi cảm thấy tốt nhất cô chưa nên đi! Loại người như anh ta, không quen không biết khẳng định không có sắc mặt tốt, giống như tôi~"

Tay cô gái ôm đồ thoáng dùng sức, lông mi đậm thu lại, "Tôi là vợ anh ấy."

"Thiên Mặc, bên ngoài lạnh, vào đi!" Người ở bên trong lên tiếng, Vạn Uyển thấy Thiên Mặc bị dọa đến nổi run rẩy, hộp cơm giữ ấm trong tay thiếu chút nữa rơi xuống. "Có phải rất lạnh hay không?" Vạn Uyển nhận lấy hộp giữ ấm, đẩy cửa ra giúp cô ấy.

Tả Diệc thấy Vạn Uyển cũng không kinh ngạc, tay cầm quả táo cắt vỏ, trực tiếp ném cho Vạn Uyển vừa mới buông hộp cơm xuống xoay người.

"Tả đội trưởng, tôi không có thân thủ tốt, anh giết tôi nha!"

Tả Diệc không có nhìn cô, từ lúc vào cửa, ánh mắt vẫn đuổi theo Thiên Mặc đang cởi áo, trong mắt là sự dịu dàng khác lạ, trêu mến cùng bất đắc dĩ.

Dịch Thiên Mặc thu dọn đồ xong, tìm một nơi cách xa giường bệnh nhất ngồi xuống, giống như lúc mới vừa vào cửa, đầu cúi thấp không nói một câu.

"Ăn trái cây không?" Tả Diệc hỏi,

"Không, cảm ơn." Giọng nói của Thiên Mặc hơi run rẩy,

Tả Diệc ngồi dậy cầm cái hộp trong suốt, thuần thục mà cắt quả táo, chuối cùng quả đào, "Tới đây lấy ăn."

Người bên cửa sổ bất động.

"Đứng dậy!"

Thiên Mặc lập tức đứng lên, lao đảo một cái, bước nhanh tới cầm cái hộp, sau đó giống như đụng phải lửa mà lui về phía sau. Tả Diệc khom người, ôm lấy cô ấy, nửa người Thiên Mặc cũng dựa vào trên người anh ta, trong lúc đó khó tránh khỏi đụng vào vết thương của Tả Diệc, anh ta hình như cũng không đau, chỉ là khẽ vuốt tóc dài của Thiên Mặc.

"Thời gian dài như vậy không có gọi điện thoại cho em, là lỗi của anh."

"Ở bên này có quen không?"

"Anh muốn ăn ớt xanh gan heo em làm, rau hẹ lòng đỏ trứng gà cùng cháo gà."

Người trong ngực không có chút động tĩnh, chỉ có Tả Diệc thì thầm một mình, mỗi một lời, cảm giác vô lực giữa những hàng chữ thì khỏi bệnh thêm một phần.

"Trở về đi, coi chừng bị cảm."

Dịch Thiên Mặc đứng lên, ngay cả tóc và quần cũng không sửa sang lại, nhấc mấy túi tạp vật rồi đi ra ngoài.

"Cái đó. Tôi với cô cùng đi nha!" Vạn Uyển đối với một màn mới vừa rồi cảm thán tự đáy lòng, không nghĩ tới Tả Diệc còn là một quân nhân cung chiêu vợ.

Thiên Mặc quay đầu lại gật đầu với Vạn Uyển,

"Cô xách đồ giúp cô ấy" Tả Diệc dùng giọng điệu ra lệnh nói với Vạn Uyển, Vạn Uyển 囧 một giây, nhưng vẫn mang đồ giúp Thiên Mặc, trong lúc đó cô ấy ngẩng đầu nhìn Tả Diệc một cái, nhỏ giọng nói ở bên tai Vạn Uyển, "Tôi ở bên ngoài chờ cô."

Trạng thái của Vạn Uyển không có ở đây mà ở một tiếng, "Nghỉ, đứng nghiêm!"

"Ngài tìm tôi có chuyện?" Vạn Uyển không để mình bị đẩy vòng vòng, lác lác tìm một nơi ngồi xuống, hướng chỉ nơi này là bệnh viện, là phạm vi thể lực của mình, có nghe nói qua chiếm núi làm vua hay không!

"Biết nấu cháo tôm chứ?" Tả Diệc cau mày nhìn Vạn Uyển, một tay chống cằm dưới, một tay cầm bút.

"Không biết"

"Ừ." Tả Diệc giống như là đã sớm ngờ tới cô sẽ trả lời như vậy, tùy tiện xé một miếng khăn trải giường, ở phía trên viết thực đơn rậm rạp chẳng chịt. "Theo như tôi nói mà mua nguyên liệu nấu ăn, đó là chìa khóa dự trữ, sau đó nấu lửa riu riu 40 phút." Tả Diệc nhìn sắc mặt Vạn Uyển từ xanh biến thành

đen, dừng lại một lát, "Bây giờ không biết làm, gọi điện thoại hỏi Diệp Dục, cái này là sở trường của anh ta."

Vạn Uyển sững sốt một chút, ngẩng đầu tưởng tượng dáng vẻ Diệp đại nhân mặc tạp dề nấu cháo, xì một cái bật cười, "Yên tâm, nấu cháo tôi biết làm."

Tà Diệp gạt đầu, liếc mắt nhìn ngoài cửa, "Đi đi."

Vạn Uyển kéo cửa ra, thấy Thiên Mặc ngồi trên băng ghế dài ở bên ngoài áo khoác quần chật, buồn ngủ tựa vào trên tường, rón rén bước qua vỗ cô ấy một cái, "Chúng ta đi siêu thị một chuyến đi!"

"Cô muốn mua cái gì sao?" Trên đường, Thiên Mặc vẫn cau mày nhìn tấm vải trải giường trong tay Vạn Uyển, "Vớ lại anh ấy đã nói gì với cô?"

Vạn Uyển có chút rối rắm nhìn Dịch Thiên Mặc một cái, "Biết chữ này không?"

Dịch Thiên Mặc dịch đến gần Vạn Uyển chỉ cái chữ hoàn toàn viết ngoáy đó, một khắc cũng không có do dự mà nói, "Cháo"

"Sao lại viết ngoáy như vậy chứ!"

"Anh ấy ngại phiền toái, nên luôn viết như vậy." Thiên Mặc cầm lấy tấm vải giường, nhìn qua một lần, "Anh ấy viết?"

"Ừ ~ tôi cũng muốn làm một chút! Xem sách dạy nấu ăn cũng rất thú vị ! Cô thích ăn không?"

Thiên Mặc nắm vải giường trong tay, từ từ lắc đầu, vẻ mặt cô đơn nhìn sơ một cái, "Tôi không thích mùi tanh của tôm."

"Mỗi lần đều là anh ấy làm"

"Tà đội trưởng là chồng cô, chẳng lẽ không biết sao?" Mặc dù có một số việc Vạn Uyển rất qua loa, nhưng mà lại đối với biểu tình của người khác rất là nhạy cảm, "Là bởi vì lâu nay anh ta không có ở nhà sao? Cô muốn giải thích!"

Dịch Thiên Mặc quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, đôi môi mím chặt.

Siêu thị có rất nhiều người, đây là lần đầu đi tới siêu thị của thành phố S để mua nguyên liệu, hoàn toàn không tìm được Đông Tây Nam Bắc. Thiên Mặc thì ngược lại, đẩy cái xe mua đồ, như đã quen thuộc mà tìm được tất cả nguyên liệu đã viết, cuối cùng còn mua một chai rượu mơ.

"Cô ở thành phố S lâu rồi sao? Rất quen thuộc nha!" Vạn Uyển than thở.

"Ừ, trước khi kết hôn đều sống ở thành phố S." Khi Thiên Mặc nói những lời này thì ngữ điệu rất nhanh, kiểu như muốn cô ý coi thường, ngay cả giọng điệu cũng rất nhẹ.

Trên đường trở về, Vạn Uyển không có nhắc lại chuyện này, đường hơi xa, Thiên Mặc gấp một con ếch giấy, Vạn Uyển giơ con ếch trong tay thấy sao mà tức cười quá, "Sao cô biết gấp loại vật này?"

"Đáng yêu không?" Thiên Mặc hé miệng cười, răng mèo lộ ra trắng tinh, làm cho khí chất thực nữ của cô ấy thêm vài phần bướng bỉnh đáng yêu. "Đều là màu xanh biếc, đặc biệt là lông mày, có phải rất giống dáng vẻ lúc anh ấy tức giận hay không?"

"Tà đội trưởng tức giận khẳng định rất kinh khủng ~" Vạn Uyển rút cổ một cái.

"Là Diệp Dục." Nói vừa xong, liền ngăn cản cả người, nụ cười chưa kịp dừng lại, thì nước mắt đã rớt xuống, "Xin lỗi."

Vạn Uyển cũng bị dọa sợ không nhẹ, khi nghe được tên Diệp Dục, thì đột nhiên có loại cảm giác không kịp ứng phó, chỉ chỉ lung tung ngoài cửa sổ, "Đến rồi! Chúng ta xuống xe!"

Xe taxi không thể đi vào bên trong, Vạn Uyển trả tiền, xách túi lớn túi nhỏ xuống xe. Đi tới cửa thì Thiên Mặc cố ý đi sau lưng Vạn Uyển, tránh né sự chào hỏi của lính gác cửa. Vạn Uyển thì ngược lại, quên mang giấy chứng nhận, nên bị chặn ở bên ngoài. Thiên Mặc im lặng và nhìn, "Làm sao bây giờ?"

"A? Chị dâu?"

Giọng nói quen thuộc, tóc gáy của Vạn Uyển đều dựng lên, quay đầu nhìn lại giống như chuẩn bị đi vào xe. Không có người kia.

"Làm gì vậy? Sao đứng ngây ra đó! Vị này hình như là thân nhân, chuyện gì xảy ra thế!" Đồng Niệm thò đầu ra, liếc mắt nhìn lính gác cửa. Lính gác cửa hơi sốc, nhưng vẫn rất nhanh chào.

"Chị dâu, đi đâu vậy?"

"Ách, tôi đi cùng với Thiên Mặc."

Đồng Niệm lúc này mới chú ý tới Dịch Thiên Mặc bên cạnh, cũng hít một hơi, "Chào chị. . . . , chị dâu!"

"Tiểu Đồng" Thiên Mặc mỉm cười đáp lại, "Cùng đi không? Chúng tôi đi nấu cháo tôm."

"Tôi còn có chuyện" Sắc mặt Đồng Niệm có chút lúng túng, liên tục xoa tay.

"Vậy lúc cậu đi thì nói với tôi một tiếng" Thiển Mặc có vẻ hơi vội, "Có thể mang một chút đi qua không?"

"Này. Tôi mới vừa đưa phó đoàn lên máy bay, anh ấy đi lên trên quân khu hợp."

"Như vậy à!" Thiển Mặc khom lưng, xóc nguyên liệu lên, "Vậy cảm ơn cậu."

"Chị dâu! Sau đó, tôi tới đón chị đi!" Đồng Niệm quay đầu đối với Vạn Uyển bên cạnh giờ lên một đồng lớn đồ, cúi đầu nói, "Phó đoàn mua cho ngài chút đồ dùng hàng ngày."

Vạn Uyển muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được .

"Vạn Uyển, cô và Diệp Dục. cô và anh ấy. Ở chung một chỗ?" Thiển Mặc tròn to hai mắt, không thể tin nhìn Vạn Uyển.

"Không có, không có, là bọn họ hiểu lầm. Hai chúng tôi, coi như bạn bè bình thường đến không thể bình thường hơn."

Vạn Uyển quay đầu lại muốn tìm Đồng Niệm làm chứng, mới vừa quay đầu lại, liền thấy cậu ấy đang cầm điện thoại di động, sắc mặt từ lúng túng cho đến trắng bệch.

"Chị dâu, phó đoàn muốn nói chuyện với chị."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Vạn Uyển hơi do dự có nên nhận điện thoại hay không, nhanh chóng nhớ lại vừa rồi nói có chính xác không.

Điện thoại truyền đến tiếng rất nhỏ cùng với lời nói nhỏ, tay Vạn Uyển nắm chặt lấy điện thoại di động, chờ đợi tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Rốt cục sau một hồi ồn ào, cô nghe được.

"Vạn Uyển "

"Vâng." Vạn Uyển cảm giác mình trả lời cái này quá khiêm tốn rồi, chỉ một chữ thôi mà cũng có thể run rẩy như vậy.

"Bác sĩ Vạn, không liên lạc được với em, quân diễn đang đến gần, cố gắng ở doanh trại làm việc với mọi người." Ngữ điệu bình thường đến độ không thể bình thường hơn nữa, Vạn Uyển đã nghe qua vô số lần giọng điệu như vậy của anh, thượng cấp ra lệnh với hạ cấp, không có chút tình cảm nào.

Phẫn nộ, thất vọng, bi thương vân vân, tâm tình tiêu cực bỗng nhiên xông lên đầu, "Biết rồi, tôi sẽ đợi ở trong doanh trại."

Lại là tiếng ồn ào, bên cạnh có tiếng người nói chuyện, còn có tiếng hít thở trầm ổn có quy luật của Diệp Dục. Vạn Uyển giờ điện thoại, không biết vì sao nhưng mà cúp không được.

"Còn có..." Đột nhiên Diệp Dục lại lên tiếng. Vạn Uyển cảm giác tim mình đều nâng lên yết hầu, "Thế nào?"

"Màu tím hay là hồng nhạt?"

"Màu tím rất tuyệt" nghĩ đến trong phòng ẩm áp đầy màu tím, mà bật cười.

"Ừ, cúp." Diệp Dục ngưng một chút, rồi dứt khoát cúp điện thoại.

Đồng Niệm thu lại điện thoại di động, nhìn hai người đối diện, mặc cỡ gãi gãi đầu, "Vậy... các chị dâu, tôi đây phải đi rồi, phó đoàn không thể thiếu tôi."

Dịch Thiển Mặc sớm đã không còn giống như bình thường, thần sắc khác thường, gật đầu với Đồng Niệm, xoay người đi vào bên trong . Vạn Uyển xoa xoa đôi bàn tay, trong khoảng thời gian ngắn cũng rất xấu hổ, xách đồ lên vừa chạy vừa quay đầu lại khoát tay với Đồng Niệm, "Bye bye!"

Vạn Uyển chậm rãi đi theo đằng sau Dịch Thiển Mặc, do ngoài ý định nên có chút chột dạ, do dự nửa ngày cũng không biết có thể nói gì mới hóa giải một màn mới vừa rồi.

Dịch Thiển Mặc ngừng lại ở trước một ký túc xá, lục lọi ở trong túi bên người, nửa ngày mới nhử mày nhìn về phía Vạn Uyển, "Tôi... Quên mang chìa khóa ."

Vạn Uyển có chút đau đầu nhìn Dịch Thiên Mặc, xem ra thói quen vứt bừa bãi cũng không phân chia người, "Chỗ này của tôi có một chìa khóa."

"Chồng của cô... Ách... Tà đội trưởng vừa mới đưa ở trong bệnh viện."

Dịch Thiên Mặc đầu tiên là sửng sốt một chút, sau ngược lại cúi đầu tiếp nhận chìa khóa, mở cửa, "Vạn Uyển, cô không cần chú ý đến chuyện của tôi và Diệp Dục."

"Cho tới bây giờ tôi đều là một người rất nhu nhược, ở trước đó, thì cam chịu số phận."

Vạn Uyển đi theo cô ấy vào gian phòng, diện tích không lớn, nhưng đầy đủ đồ dùng, đặc biệt, gần như tất cả đồ đều màu tím.

"Biết làm cháo tôm bóc vỏ không?" Dịch Thiên Mặc mặc tạp dề, đem tóc dài mềm mại rồi tung buộc chặt lên, cả người thoát nhìn thần thái sáng láng, "Để tôi dạy cô nha!"

Vì vậy, sửa soạn làm cơm, Vạn Uyển ngoại trừ chuyển đồ, thì ngay cả nước cũng không có đựng đến. Mang theo một bình cháo chậm rì rì mà đi ở trên đường trở về, lần đầu tiên Vạn Uyển nhận thức được một loại gọi là chênh lệch gì đó. Loại chênh lệch này không phải sau này có thể cố gắng có được, liên quan đến lựa chọn của tim.

Vì sao Diệp Dục đã từng chọn Dịch Thiên Mặc, vì sao cho đến hôm nay Dịch Thiên Mặc đều quan tâm Diệp Dục. Cũng là bởi vì khoảng cách của tim.

Xe công cộng rất xóc nảy, phía trước có hai chiếc xe tông vào đuôi xe làm cho cả con đường đều bế tắc. Vạn Uyển mang cháo đứng chen chúc ở trên xe, không hiểu sao có chút cô đơn. Có đôi khi, ý nghĩ của một người chợt loé lên đúng là đại biểu nội tâm đang nghĩ gì, tỷ như, trong nháy mắt tự mình nói ra là bạn của Diệp Dục, một giây sau, Diệp Dục cũng chấp nhận.

Lính gác cửa ra vào doanh trại nhìn thấy thần sắc Vạn Uyển lúc về có chút quái dị, Vạn Uyển kỳ quái nhìn anh chàng một chút, sờ sờ cháo ấm được cho ở trong tay, "Thời tiết quá lạnh rồi! Khô cực."

Lính gác liên tục khoát tay, cái mũi bị đông cứng đã đỏ bừng, miệng cũng đã hơi khô nứt. "Không có chuyện gì, chúng tôi cũng đã quen rồi."

Vạn Uyển thỉnh thoảng nghe được tiếng phổ thông mang theo âm điệu quê hương, con mắt khô khốc, gật gật đầu, ôm cháo chạy như điên trở về ký túc xá.

Mở cửa, bật đèn, đóng cửa, ném khóa.

Màu tím hiện ra trước mắt, và màu sắc trong nhà Dịch Thiên Mặc giống như đúc, tím không quá đậm, ấm áp, dịu dàng, tươi mát.

Vạn Uyển cũng nhìn không được nữa, mà bỏ nhào ngã xuống giường bấm điện thoại cho Lộ Ninh.

Chỉ vang lên một tiếng, thì đã thông.

"Lộ Lộ." Vạn Uyển hít sâu, "Minh và Diệp Dục là không thể nào."

Giọng điệu của Lộ Ninh nhàn nhạt, "Sao không có khả năng?"

"Bùn nhão không thể trát tường."

"Đi, cậu hãy chuẩn bị quân diễn cho tốt! Minh tin cậu."

Buổi tối, Vạn Uyển có một giấc mộng, cuộc sống của mình ở nước ngoài, con đường đầy bóng râm trên đường đến trường học, nắm tay một người, lòng bàn tay của anh ẩm ướt mà ấm áp, nắm tay mình thật chắc. Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, giống như đang nói gì đó, nhưng làm thế nào mình cũng nghe không rõ. Ngẩng đầu, thấy toàn thân anh toàn máu, hai mắt lại máu thịt lẫn lộn. Hai tay máu đen nắm lấy y phục của mình, trên quần áo bác sĩ màu trắng tất cả đều là mảng máu.

"Uyển Uyển, cứu không được thì đừng cứu, nhưng giác mạc, nhất định là muốn cô tới lấy."

Lại sau đó, Lộ Ninh mặc quần áo bệnh nhân, thần sắc cuồng loạn ngồi xổm ở cửa phòng bệnh.

Vạn Uyển bị đánh thức bởi mồ hôi lạnh, đứng lên hô hấp mới miễn cưỡng thông thuận. Ở trong phòng đen kịt ngồi không biết bao lâu, bị một tiếng động vang lên làm sợ tới mức ngã vào gối đầu lần nữa.

Chuông điện thoại di động vang lên, hình ảnh cái đầu cười cực ngốc của Tiểu Tồn Chi đang không ngừng chớp động.

"Vạn Uyển! Bạn nghe thấy tiếng chuông báo điểm danh chưa?" Trong giọng điệu dịu dàng lộ ra vui vẻ,

"Ừ" Vạn Uyển khàn khàn trả lời.

"Đi! Nhanh, mặc quần áo, chúng ta cũng đi ra thể dục buổi sáng đi!"

"Quá lạnh."

"Tôi đã đứng ở phía dưới ký túc xá của bạn, nếu như bạn không hy vọng tôi biến thành băng, mặc thêm nhiều quần áo rồi đến đây đi."

Vạn Uyển ghé vào bên cửa sổ, quả nhiên thấy Tiểu Tồn Chi dưới đèn đường, ý cười đầy mặt hướng cửa sổ bên này phát tay với Vạn Uyển.

Lẽ mà đi xuống lầu, híp mắt nhìn cái tên không sợ lạnh, áo khoác ngoài màu nâu nhạt chiếc khăn quàng cổ màu xám, hơn nữa bên trong có bộ rằn ri trông rất buồn cười, Vạn Uyển bật cười khúc khích.

Tiểu Tồn Chi chỉ chỉ Vạn Uyển chỉ mặc một cái áo lông dày, "Bị bác sĩ Hà thấy được, sẽ bị mắng."

Vạn Uyển vẫn còn đắm chìm trong cách ăn mặc khoa trương của anh ta mà không cách nào tự kiềm chế, cười đến thờ không ra hơi, "Bạn... cái dạng này, thật sự là muốn ngốc thế nào thì có ngốc như thế. Bị mắng chính xác là cậu!"

Tiểu Tồn Chi cười, cởi áo khoác ngoài khoác cho Vạn Uyển, "Quả nhiên lửa bạn vẫn còn kém như vậy, rồi giường sớm một chút có thể ăn bữa sáng nóng hổi sạch sẽ vệ sinh."

Vạn Uyển không nói gì nhìn người con trai trước mặt đang nhăn mặt sạch sẽ vệ sinh, rất muốn cãi lại một câu, chính mình cũng coi như sạch sẽ vệ sinh, còn không chịu dậy sớm giành giường với một đám lính như lang như hổ.

"Đi ~ bữa sáng sạch sẽ vệ sinh!" Vạn Uyển buộc áo khoác ngoài vô cùng ấm áp, chỉ để lộ ra hai con mắt.

"Gặp ác mộng à?" Tiểu Tồn Chi đứng ở bên người Vạn Uyển, khom người kéo tay Vạn Uyển, thuần thục bắt mạch.

Vạn Uyển gạt đầu, giấc mộng kia quả thực rất kinh khủng.

"Tôi đã nói với bạn rồi, Diệp Dục không phải là đối tượng có thể lấy được." Tiểu Tồn Chi thở ra một hơi, chà xát tay sưởi ấm, "Anh ấy chỉ thích hợp sùng bái."

Vạn Uyển dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn Tiểu Tồn Chi cách mình ba bước, hít hít cái mũi đồ nùng rực bị đông cứng, chăm chú gạt đầu, "Không chỉ sùng bái, là nhìn lên."

Vạn Uyển vẫn như cũ không có số điện thoại di động của Diệp Dục, Diệp Dục cũng không có liên lạc với cô.

Nhoáng một cái, đã đến quân diễn.

Vạn Uyển quân y gả mờ như vậy cũng có thể dần dần cảm giác được hào khí khải trương gần đây, tỷ như, sau khi thấy rõ số lần lính hậu cần gia tăng, tỷ như, không nên nghe một tiếng rống ngất trời thì quấy nhiễu mộng đẹp, tỷ như, Lộ Ninh cách năm ba bữa lại gọi điện thoại phản nản Vương tham mưu không có thời gian mang đi ăn, lại tỷ như, học tập dựng lều.

"Vạn Uyển, ngoại trừ cầm chiếc đuă cùng dao giải phẫu, bạn còn có thể làm cái gì?" Tiểu Tồn Chi ngồi xổm trước cái lều Vạn Uyển đã dựng lần thứ mười bốn vẫn không thể làm gì được mà lắc đầu.

Vạn Uyển nhìn trời, "Bụng chén tôi cũng rất lành nghề."

"Tiểu Vạn à, còn chưa học được ?" Bác sĩ Hà đi tới, kinh ngạc nhìn hai người bắt đầu từ ngày hôm qua vẫn ngồi xổm ở một góc.

"Bác sĩ Hà, chúng ta và hậu cần có cừ oán sao?"

Mặt bác sĩ Hà run rẩy một chút, chỉnh chỉnh quân trang, nhìn như vân đạm phong khinh mà nói, "Phó đoàn trưởng quy định như vậy."

Tiểu Tồn Chi ở bên cạnh che miệng cười, để lại Vạn Uyển trong nháy mắt buông mặt lều bên kia ra mà ngã xuống đất.

Vạn Uyển từ trong lều leo ra, rầu rĩ không vui chuyển đến dưới cây, trực tiếp đặt mông ngồi xuống.

Còn kém một ngày là có thể duy trì ba ngày không nghĩ đến Diệp Dục, bây giờ tính là gì, một tháng đến nay tất cả chỗ trống đều bị anh lấp đầy.

"Quân diễn có thể nhìn thấy anh ấy hay không?" Vạn Uyển lăm bằm lâu bầu nên không có phát hiện ở sau lưng Tiểu Tồn Chi đang chuẩn bị đồ ăn vặt cho mình.

Tiểu Tồn Chi sùng sốt một chút, cầm trái xoài đã chuẩn bị xong nhét vào bên trong quần áo, cào cào tóc, vào phòng chữa bệnh.

Chỗ đóng quân của Lam Quân

Sau ba ngày thức trắng đêm, lúc này Diệp Dục đang đứng ở trước một đám thiết bị điện tử của bộ thông tin trước khi phân tích chiến đấu. Đồng Niệm đang ở bên ngoài quân trường (lều vải quân đội) run rẩy mấy lần, ly nước trong tay từ nước sôi đã thành nước đá, đi tới đi lui nhưng cũng không dám đi vào. Quân diễn này giờ mới bắt đầu chưa đến một ngày, làm sao tâm tình lại kém như vậy? Nhìn trời...

Đồng Niệm ôm nước đá đảo quanh trong gió rét, cẩn thận nhớ lại tình hình tâm tình trong một tháng của phó đoàn nhà mình, chính là từ mấy kỳ trước tính tình đã bắt đầu không ổn định.

"Đồng Niệm, vào đi." Diệp Dục đã sớm phát hiện đồng chí nhỏ Đồng ở bên ngoài lều rồi, cũng biết tâm tình của mình mấy ngày nay thay đổi.

Đồng chí nhỏ Đồng nhanh chóng gạt bỏ tâm tư mà chạy vào, "Phó đoàn, chúng ta nghỉ ngơi một chút!"

Diệp Dục nhìn trạng thái bình nước ở trong tay anh ta đã hiện ra đá, rất bình tĩnh tiếp nhận, uống một ngụm, "Rất lạnh."

Đồng Niệm roi lệ

"Ra đa bên kia có tin tức trở về chưa?" Diệp Dục một tay đặt ở bên cạnh bản đồ mô phỏng địa hình, nhìn lướt qua chiến sĩ trẻ bên cạnh.

"Hết thầy bình thường."

"Ừ..." Diệp Dục phát tay, bảo Đồng Niệm cầm nước đưa qua, "Tôi nhớ rằng, mấy năm trước sư đoàn giáp chúng quân ta ở trong diễn tập đã bại, trực tiếp ảnh hưởng đến vị trí chi bộ của quân ta trong danh sách."

Chiến sĩ trẻ mờ mịt nhìn xuống nước đá nhiệt độ hơn mười độ C mà phó đoàn trưởng uống.

"Không khác lắm, ở khu C đi chặn bầy chuột nhỏ kia của hồng quân." Đưa tay nhìn đồng hồ, lại nghiêng người liếc nhìn người phía sau nhanh chóng tính toán số liệu trên máy vi tính, "Hỏa lực bố trí làm 6 loại 85 kiểu pháo, xạ kích thời gian 10 phút "

Mọi người trong phòng dừng công việc trong tay lại, không hện mà cùng nhìn về phía Hạ đoàn trưởng ngồi ở tận cùng bên trong không nói tiếng nào.

"Nhìn chằm chằm vào lão đây làm gì? Chiếu theo lời Diệp phó đoàn của các người làm đi! Con thỏ nhỏ chết tiết kia, mẹ nó, chỉ biết xem quân hàm thôi?" Hạ đoàn trưởng vỗ vỗ bả vai Diệp Dục, "Nhóc con, ba năm trước đây để cho cậu ngồi vị trí này của tôi, cậu chỉ là trẻ con, làm hại bây giờ lão đây cũng không thể thoải mái bước đến sư bộ."

Diệp Dục bĩu môi, biểu lộ có vẻ rất không muốn nói đến. Hạ đoàn trưởng lập tức xấu hổ, giọng nói nhỏ đi rất nhiều, "Trách tôi trách tôi, lúc quan trọng mà nói chuyện này với cậu."

Diệp Dục không nói lời nào, nhìn thoáng qua đồng chí Đồng Niệm, đồng chí nhỏ Đồng lập tức tuân lệnh, hấp tấp đưa điều thuốc, cuối cùng vẫn nắm chặt trong tay, "Hôm nay chúng ta không hút không được sao?"

Diệp Dục nhìn thoáng qua anh ta, Đồng Niệm sợ tới mức buông lỏng tay. Kết quả chính là làm cho bình nước nóng bên cạnh nghiêng đi. Đồng Niệm ngo ngắc nhìn cánh tay Diệp Dục cuộn nửa lên súng đồ trong nháy mắt, một lớp da tuột xuống.

"Gọi quân y! quân y gần nhất!" Chiến sĩ bên cạnh vén rèm ra bên ngoài hô.

Diệp Dục bước nhanh đến phía trước, đẩy anh ta ra, mạnh mẽ xé toang tay áo, một lớp da lại theo đó bong ra, bị phỏng càng nghiêm trọng hơn. "Muốn Vạn Uyển khu 2 tới."

"Khu 2 quá xa, bị phỏng không kéo dài được."

"Dưới nguyên tắc bộ chỉ huy không bại lộ, cô ấy không đến, thương thế kia cũng không cần quan." "

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Kỳ thật bạn học Vạn Uyển đi vào nơi đóng quân vẫn không thuận lợi lắm, bởi vì nguyên nhân riêng mà làm cho lều trại bị hư nên Vạn Uyển và Tiểu Tôn Chi buộc phải đổi lều trại.

Tiểu tiểu bạch thì chuyển đến chỗ khác sống nhờ. Vạn Uyển khóa lại mền hành quân dày, thật nhớ cái mền và giường ấm áp của mình.

"Đồng chí Vạn! Đồng chí Vạn!" Bên ngoài lều có hai người đứng,

Không cần phải kiểu mẫu như vậy được không, chưa được bao lâu mà đã có người bị thương? Ai nói quân y quân diễn thoải mái, hơn nửa đêm cũng không buông tha người thực tập bên khoa mắt. Vạn Uyển thờ dài, mặc quần áo tử tế, rồi chạy ra ngoài.

"Xảy ra chuyện gì? Bác sĩ Hà ở bên kia, tôi dẫn mấy người đi qua" Vạn Uyển cũng không kịp mặc nhiều thêm một chút, mà chạy về phía trước.

"Đồng chí Vạn, bộ chỉ huy bên kia chỉ đích danh muốn ngài đi."

Vạn Uyển dừng bước, tức thì tim đập dồn dập, bộ chỉ huy. Diệp Dục cũng ở bên đó.

"Tôi đi qua." Không biết khi nào thì Tiểu Tồn Chi đã đứng ở sau lưng ba người, cởi áo khoác ngoài choàng lên trên người Vạn Uyển, "Đều là bác sĩ không có gì khác nhau."

"Cái này chỉ sợ không được "

"Cấp trên có nói đây là mệnh lệnh sao? Hay là nói một thực tập sinh có thể đi trị liệu cho lãnh đạo anh vô cùng thỏa đáng?" Tiểu Tồn Chi không vui nói, ánh mắt lại nhìn Vạn Uyển, "Xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi chịu trách nhiệm toàn bộ."

Tiểu Tồn Chi chạy qua đẩy Vạn Uyển vào bên trong, "Được rồi, ngủ đi!"

"Báo cáo "

"Mau mau mau, mau vào!" Đồng Niệm chạy ra, "Em..gái, sao không phải là Vạn Uyển?" Đồng Niệm mở to hai mắt nhìn Tiểu Tồn Chi rồi lại trừng hai người chiến sĩ, "Xong rồi xong rồi "

Diệp Dục nghe động tĩnh bên ngoài, quay đầu lại nhìn qua cửa ra vào, nào biết khi ngẩng đầu, nhìn thấy không phải là Vạn Uyển.

"Sur trường ở chỗ này giáo dục chú như vậy sao?"

Tiểu Tồn Chi lấy băng gạc cùng đồ dùng khử trùng ra, dịu dàng nhìn người tâm tình cực kém ở trước mặt, "Muộn như vậy gọi đồng chí Vạn tới cũng không được tốt lắm?"

"Anh họ, tôi thấy địa cầu có nổ tung thì anh cũng không có bất kỳ thay đổi nào."

"Cô ấy đâu?"

"Ngủ, anh cho rằng ai cũng chịu được cái tính tình này của anh sao?"

Người ở chỗ này kể cả đồng chí nhỏ Đồng hoàn toàn ngây ngốc, một từ 'anh họ ' thì đủ tiêu hóa một thời gian ngắn rồi, hơn nữa giọng điệu nói chuyện, và thái độ này. Cũng chỉ có em họ mới có thể bị lột da.

"Toàn thể đều có" Diệp Dục lạnh lùng quét mắt chung quanh một lần, "Đều tự mình trở về vị trí cũ, xa hơn bên này xem, chống đẩy người - hít đất hai trăm."

Vì vậy, toàn bộ giải tán.

"Đồng Niệm"

"Đến!"

"Có biến kịp thời báo cáo." Cầm băng gạc bỏ một bao rồi đi ra ngoài.

Lúc Đồng Niệm đi qua Diệp Dục thì may mắn nghe được giọng điệu trong truyền thuyết đang nghiêng răng nghiêng lợi, "Bây giờ cô ấy phản rồi." Sau đó, thì hóa đá .

Vạn Uyển khoác áo khoác ngoài cũng không nghĩ tới sẽ đi ngủ.

Là ai bị thương? Sao lại cố tình bảo mình đi qua? Vạn Uyển tựa ở trên cây cột nghĩ đông nghĩ tây mơ mơ màng màng, rồi nhìn thấy một người chỉ mặc một lớp thường phục đi tới.

Hình như sắc mặt Diệp Dục không tốt lắm, trên cánh tay quấn băng gạc. "Không thể " Vạn Uyển nhỏ giọng nói thầm, rút đầu vào áo khoác ngoài cười rầu rĩ.

"Vạn Uyển." Diệp Dục cảm giác tính tình ba mươi năm của mình đều ở trong một giây đồng hồ này muốn bạo phát, cô ấy nhìn mình đi tới, cứ như vậy mà ngủ đi?

Còn có áo khoác trên người cô là của con trai.

"Vạn Uyển!" Diệp Dục ngồi xổm xuống, vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng rục đang ngủ của Vạn Uyển, "Tôi bị thương."

Vạn Uyển vụt nhảy dựng lên, "Diệp Dục? Anh... Bị thương? Đau chứ! !!" Như đứa trẻ vừa tỉnh ngủ lại còn cắn vào đầu lưỡi.

"Bị phỏng" Diệp Dục nhìn nhìn áo khoác trên người Vạn Uyển, nhìn lại y phục trên người của mình, lúc mới đi ra quá nhanh, ngay cả áo khoác cũng

không mặc.

Vạn Uyển cũng phát hiện hành động của anh, chia chia y phục trên người của mình, "Nếu lạnh, thì cho anh mặc vậy?"

Diệp Dực tái nhợt, một tay kéo Vạn Uyển lên, "Điều trị." Xoắn tay áo lên, giật băng gạc cho Vạn Uyển xem vết thương của mình.

Đúng là bị phỏng, sau lại bởi vì cầm đỡ mà bệnh tình trầm trọng thêm.

Vạn Uyển cách Diệp Dực vài bước khá xa, nhìn xuống mặt đất, "Tiểu Tồn Chi vừa mới đi qua. Tôi không biết là anh bị thương."

"Biết là tôi bị thương em sẽ không đi qua" Diệp Dực nói khẳng định, nhìn thấy Vạn Uyển lui về sau, đưa tay kéo cô tới, có chút đau đầu mà xoa mi tâm, "Em có ý kiến gì, thì hãy đợi quân diễn qua chúng ta lại nói chuyện."

"Tôi nghĩ tại sao phải nói chuyện với anh?" Vạn Uyển ép chính mình nhìn thẳng.

Diệp Dực không trả lời, con ngươi vốn tối tăm đang thỉnh thoảng chiếu tới như đèn pha có vẻ càng sâu sắc hơn.

"Đang ở đâu?"

"Bên kia" Vạn Uyển chỉ chỉ cái lều đối diện.

Diệp Dực nhìn sang theo, rất tự nhiên thấy được tên Tiểu Tồn Chi. "Tiến vào thu dọn đồ đạc, mười lăm phút sau đến đây tập hợp."

"Anh muốn làm gì?" Vạn Uyển chạy đến cửa lều của mình, thề chống cự.

Diệp Dực hít sâu vài cái, "Lập tức."

Vạn Uyển nhanh chóng vọt lên đi vào, không đến mười phút thì xách túi lớn túi nhỏ đồ ra. "Tôi làm xong rồi, thù trưởng!"

"Nghĩ, nghiêm! Chạy bộ!" Diệp Dực xách hành lý trong tay Vạn Uyển,

Vạn Uyển

"Có điều kiện." Diệp Dực hắng giọng một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Vạn Uyển nghi ngờ nhìn lão hồ ly ở trước mặt, "Điều gì." Lời còn chưa nói xong, thì đã nhìn thấy Diệp Dực cau mày đứng lên, Đồng Niệm mang theo mấy chiến sĩ vội vã chạy tới, "Phó đoàn!"

"Khu vực nào thụ địch?"

"Cánh trái, đem đội tăng cường của chúng ta rút đi."

Diệp Dực nhíu mày, khom người đem áo khoác ngoài trên người Vạn Uyển cài nút áo xong rồi mới đứng lên, "Bản đồ", Đồng Niệm cùng chiến sĩ trẻ sau lưng trải rộng bản đồ ra, Diệp Dực ngồi xổm xuống hoa tay múa chân, một hồi lâu mới ngẩng đầu, "Trở về bộ chỉ huy." Nói xong cũng sai bước rồi đi.

Vạn Uyển im lặng đứng ở nơi đó, thời điểm này thực sự là cấp bách, quả nhiên lãnh đạo đúng là không thể có tình riêng, ngay cả làm bữa cơm dã ngoại cũng gặp phải báo ứng rồi. Thật khó là tự cô lại có một sự hiểu kỳ chết người giống như một đứa trẻ cố chấp.

Vạn Uyển lạnh nên không ngừng dậm chân, trước khi trận tuyết tiếp theo rơi xuống thì phải nhanh chóng chạy về lều.

Cái chân thật dày, túi nước ấm, còn có ăn no đến mức bụng không thể nhét thêm được nữa, tất cả đều thoải mái. Hai mắt của Vạn Uyển mở thật to rồi nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, không ngủ được! Diệp đại nhân, có thể kể xong được không? Không phải một câu chuyện chỉ có mấy giây thôi à! Hiện tại thì tốt rồi, hại ruộng cột quốc gia cả đêm không ngủ đây!

Vạn Uyển đổi thành ngồi, nhìn chuông báo thức đến 12 giờ mà vẫn im tiếng, thậm chí đồng hồ báo thức cũng quên đổ chuông.

Em gái Vạn mấy tuần lễ nay đây là lần đầu tiên lộ ra mặt quảng thâm, ngồi đối diện ăn điểm tâm với Tiểu Tồn Chi. Hiện tại bánh bao làm nghẹn họng rồi,

Vạn Uyển đưa tay muốn cháo của Tiểu Tồn Chi, không nhìn thì không biết, vừa nhìn đã giật mình, "A Bạch, cậu cũng ngủ không ngon sao?"

Tay đang thêm cháo của Tiểu Tồn Chi lắc một cái, rồi sau đó xoa mắt, "Cậu thấy ai nửa đêm bị kéo đi mà mắt không bị quầng thâm hay chưa?"

"A, như vậy à!" Vạn Uyển gật đầu, tiếp tục vơ vét bữa ăn sáng.

"Tôi ngày hôm qua. có phải là cậu?" Tiểu Tồn Chi vốn là không muốn ăn bữa ăn sáng, bây giờ thì càng không đói bụng.

"Phốc. Lại nói chuyện ấy, cũng bởi vì tôi hôm qua, cả đêm mình không ngủ!" Vạn Uyển tức giận uống cạn cháo trong chén, lòng đầy căm phẫn mà vỗ bàn!

Tiểu Tồn Chi đứng lên, về mặt từ trước đến nay đầy nụ cười, tao nhã nhất thời trở nên cứng ngắc, "Tôi hôm qua anh ấy làm gì cậu?"

Vạn Uyển bị lửa giận trong nháy mắt của anh chàng mà sợ tới mức có chút kinh ngạc, miệng mở rộng nhìn Tiểu Tồn Chi, nửa ngày mới nói tiếp, "Ách. . . . Chính là nướng thô, nấu cháo ăn, sau đó thì anh ấy chạy."

"Chi thế?" Tiểu Tồn Chi một tay ghì chặt cổ tay của Vạn Uyển, nét mặt có vẻ không tin.

Vạn Uyển liền hiểu rõ anh bạn này hiểu lầm, "A Bạch à, không phải là mình nói, Diệp đại nhân là người hơi phúc hắc, nhưng mà điểm này vẫn phải có phẩm cách đạo đức. Hơn nữa, mình là một đứa trẻ không lớn không nhỏ, là sĩ quan quân đội, có thể chương mất không chứ!"

Tiểu Tồn Chi ngồi xuống, hít sâu vài cái, ngoại trừ sắc mặt bên ngoài vẫn không tốt như cũ nhưng đã khôi phục lại bộ dáng có vẻ người tốt thường ngày rồi, "Ăn đi, ăn xong rồi mới có sức lực đi chữa bệnh lưu động."

Vạn Uyển thở dài một hơi, "Cái gì gọi là chữa bệnh lưu động chứ, quả thật chính là đi khắp hang cùng ngõ hẻm. Mình thật tình không biết quân y ở trong đoàn phối hợp này có thể làm gì."

Tiểu Tồn Chi gõ lên đầu một cái cốc, "Ăn uống miễn phí, ngủ giấc."

Vạn Uyển che đầu, kiên quyết không thừa nhận, "Nhất định còn chờ bàn bạc."

"Đi, đi! Còn ăn! No chết cậu!" Tiểu Tồn Chi cười rồi tiêu diệt trứng gà trong tay Vạn Uyển, trực tiếp kéo cô đi. Vạn Uyển cũng nhìn thấy bác sĩ Hà và bác sĩ Vương, lúng túng nên cười hắc hắc hai cái, không quên liếm sạch bột lòng đỏ trứng mới vừa để lại ở bên miệng. Mặt mặt cũng thành quen, cũng không thấy thế diện là một vấn đề.

"Hôm nay đi đội Re da, địa điểm rất quan trọng." Bác sĩ Hà đáp ứng như phật Di Lặc, cười ha ha, giống như muốn nhấn mạnh gì đó, cả đám y tá bác sĩ cấp dưới đều không lấy đó coi là quan trọng. Ví dụ như, bạn học Vạn Uyển, và Tiểu Tồn Chi lúc này đang cùng những người chờ đợi trò chuyện tán gẫu. Bác sĩ Vương thì càng không cần phải nói, người cũng tốt đến độ không có gì để nói, nhìn tình hình, rồi vung tay lên, "Lên xe đi!"

Vì vậy, một đội nhân mã hoàn toàn không có không khí quân diễn mà lên đường.

Đường xá rất xóc nảy, trạm kiểm soát cũng rất nhiều, tra này tra nọ, Vạn Uyển là một đứa trẻ hiền lành, vừa nhìn thấy tình hình như thế, mặc kệ Tiểu Tồn Chi trêu chọc thế nào cũng ngồi ngay ngắn. Tiểu Tồn Chi im lặng cười, "Cậu hiền lành thật đó!"

"Đàng hoàng một chút! Trong quân đội đó!"

Tiểu Tồn Chi muốn tiếp tục trêu ghẹo, thì xe đã dừng lại, bác sĩ Hà theo thường lệ mang theo Tiểu đại nhân đi, còn Vạn Uyển thì đi theo bác sĩ Vương.

Bác sĩ Vương là người rất tốt, luôn nhớ Vạn Uyển là một cô gái, chỉ cần là không có đồng chí bị thương, thì luôn cho cô bé Vạn đi dạo khắp nơi. Vạn Uyển ngoan thì ngoan, nhưng mà lười không va chạm. Vạn Uyển vui vẻ nhân nhả tìm chỗ nà sưởi ấm, vừa yên tĩnh lại thoải mái. Cứ như vậy dựa vào ngủ thiếp đi.

Trong nửa mê nửa tỉnh ngửi thấy đất mùi tanh cùng một chút xú vị kim loại. Còn nữa..., cảm giác trên cổ lạnh lạnh. Vạn Uyển chợt thức tỉnh, sau lưng có một người đang quấn chặt cổ mình, chợt ép ngã về phía sau. Phản ứng đầu tiên của Vạn Uyển chính là gấp phải bắt cóc rồi, giây giữa là bất buộc. Người phía sau có lẽ cũng không ngờ tới sức lực của cô gái lớn như vậy, thoáng chần chờ sau rồi cũng buông lỏng tay.

Vì vậy Vạn Uyển trực tiếp giương móng vuốt lên, rồi nghe thấy người phía sau rên lên một tiếng, tiếp đó lại có một giọng nói trầm đục, một tay hán che kín miệng của Vạn Uyển.

"Đừng lên tiếng. Cô! Giữ cửa."

Không cần ông nói ra, lúc này ngay cả giây dựa cũng không còn sức thì gào thét cái gì chứ? Vạn Uyển giữ vững tư thế cứng ngắc. Người phía sau cười hai tiếng, "Vạn Uyển, cô bị quân đội nuôi ngu rồi?"

Người có thể gọi ra tên của mình đều là người tốt, đây là suy nghĩ thường trực của bạn học Vạn. Vạn Uyển yên tâm to gan quay đầu lại, trang phục rằn ri, trang điểm thuốc màu, khí chất lười biếng, vuốt vuốt vũ khí trong tay.

"Phốc. Tà đội trưởng à, anh không muốn sống nữa sao? Tên bác sĩ khốn kiếp kia quả thật đã cho anh xuất viện?" Vạn Uyển nổi giận,

Một người lính khác ở bên cạnh Tả Diệc bật cười hi hi, "Đại Đội Trưởng, thì ra là còn có người cai quản được anh à?"

"Cậu muốn đi giữ cửa?" Tả Diệc lườm anh chàng một cái, "Bác sĩ Vạn, tường bệnh viện có thể ngăn được tôi sao?"

Vạn Uyển gật đầu, trả lời cực kỳ khẳng định, "Cho nên anh chạy."

Tả Diệc tiện tay đốt điếu thuốc, ngồi lên trên cái bàn hút một hơi, "Trốn tới tham gia quân diễn."

Vạn Uyển im lặng nhìn anh, "Đại Đội Trưởng, ngài bên kia đó hả?"

Tả Diệc đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó bật cười, nghiêng người đem lon cầu vai lộ ra cho Vạn Uyển nhìn. "Biết màu này không?"

"Hong đỏ mà! Anh cho rằng tôi đầu u óc tới à!" Vạn Uyển giận, kéo phù hiệu vai của mình qua, "Anh xem, tôi là lam đây này!"

Sau đó! ! ! Lam đây! ! !"Anh anh anh! ! !"

Đồng chí đứng giữ cửa thực sự là bắt đắc dĩ rồi, cười một hơi rồi nín, tay cầm súng cũng run lên, "Cô gái này, biết đùa quá."

"Đùa cái đầu anh đó!" Vạn Uyển lui về phía sau mấy bước, bảo vệ phù hiệu lam nhỏ của mình, "Chẳng lẽ, tôi từ trận?"

Tả Diệc kéo cái mũ, nghiêm túc gật đầu một cái, "Nhưng cũng có thể làm tù binh."

Vạn Uyển vỗ bàn, "Tuyệt đối không làm tù binh! Hy sinh thì hy sinh! Tôi thiếu tôi phản kháng!" Cuối cùng, vẫn không quên thêm một câu, "Sớm biết hôm nay, ban đầu nên tìm đúng chỗ anh bị thương cho một cái."

"Đi thôi!" Tả Diệc nhú mày, nhìn đồng hồ tay một chút, cái mũ cho Vạn Uyển, "Thời gian này, đội Reda hẳn đã bị tiêu diệt hoàn toàn rồi."

Vạn Uyển im lặng lần thứ hai, phá vỡ vùng thì phá vỡ vùng, còn cọt nhả như vậy sao! "Tôi đi với anh làm gì?"

"Ừ! Tự sát không được, bị bắt làm tù binh rồi. Rất bình thường." Tả Diệc xách cổ áo Vạn Uyển lên, kéo đi thẳng ra ngoài, lên một chiếc xe đã dừng sẵn ở bên ngoài, "Thông báo Phó Đoàn Trưởng của đoàn 108, nói với anh ta Quân y trẻ đã bị tôi giết rồi, muốn anh ta chỉ huy dẫn dắt người."

"Chừa chút mặt mũi cho tôi sẽ chết à? Xin thương xót, tôi đi trại tù binh không được sao?"

"Còn nhỏ tuổi, có chút chí khí! Bộ chỉ huy cũng có thể làm trại tù binh." Nói xong, Tả Diệc có chút khó chịu mà xoa xoa ngực, rồi thở hắt hắt hai cái.

Vạn Uyển vừa nhìn thấy tình huống bất thường, nghĩ đến móng vuốt mới vừa rời của mình, mồ hôi lạnh toát ra, xông về trại lính cầm hộp cấp cứu, "Cho tôi nhìn vết thương một chút, mau!"

Chiến sĩ đi tới sau lưng Tả Diệc rỉ tai mấy câu với anh ta, Tả Diệc do dự một lát, chọn mấy bình thuốc kháng sinh rồi chuẩn bị đi. Vạn Uyển vô cùng nghiêm túc kéo lấy anh ta, "Tôi thiếu phải tiêm một mũi, lập tức khỏe, để tránh bị nhiễm trùng! Chỗ băng bó tôi cũng băng lại cho anh lần nữa!"

Tả Diệc lại nhìn đồng hồ tay một chút, cau mày, "Nhiều nhất ba phút."

"Được" Vạn Uyển nhanh chóng lấy kim tiêm, băng bó thuận thực, mũi khâu như lưới đánh cá đã bắt đầu kết mạng, sau một lúc, thở dài một hơi, "Được rồi."

"Cám ơn" Tả Diệc kiểm tra băng bó, "Cô đi Bộ chỉ huy đi, nơi đó thức ăn cũng tốt hơn."

Vạn Uyển ngay sau đó hoàn toàn bội phục anh, đây mới thực sự là nguyên nhân đúng không!

Bộ chỉ huy không có canh phòng nghiêm ngặt như trong tưởng tượng của Vạn Uyển, tối thiểu nguy trang thì cũng ít hơn so với những chỗ khác, quả nhiên thủ lĩnh chính là thủ lĩnh, ngay cả ánh sao tiêu chuẩn ở trên vai người đi ra đi vào cũng nhìn thấy nhiều hơn so với thường ngày.

Vạn Uyển vừa xuống xe thì được sắp xếp vào một chỗ nhỏ nhỏ ngồi, Ừ! Chi là ngồi! Cái này cũng chưa tính là khó chịu, khó chịu là chỗ ngồi người ra người vào rất nhiều, mười người bên trong thì sẽ có tám dừng lại hỏi "Quân đội là chỗ nào chứ? Tới nơi này làm gì?"

Một người thì có thể nói, nhiều hơn một người thì thật sự không thể mở miệng! Chẳng lẽ nói ăn uống miễn phí hay sao? Cho nên Vạn Uyển lựa chọn phương pháp hữu hiệu nhất, là giả bộ ngủ.

Sau đó kết quả giả bộ một chút là, ngủ thiếp đi, kèm theo bụng sôi lột rột.

"Vạn Uyển! Vạn Uyển! Vạn! Uyển! ! !"

Vạn Uyển giật mình một cái liền tỉnh, chẳng lẽ là Diệc đại nhân nổi giận rồi? ! Híp mắt, chờ đón lời nói lạnh nhạt. Ai ngờ, một bàn tay ấm áp xoa lên trán của mình, hương vị chanh nhàn nhạt cùng má lúm đồng tiền quen thuộc.

"A Bạch! Cậu cố ý!"

Tiểu Tồn Chi cười ha ha, "Mình vừa nghe thấy cậu bị bắt làm tù binh đến Bộ chỉ huy thì vội vã chạy tới!"

"Khốn kiếp! Cậu cười nhạo mình." Vạn Uyển giận dữ.

"Tuyệt đối không có!" Tiểu Tồn Chi giơ hai tay lên, nét mặt có vẻ vô tội, "Bên Hồng quân truyền tới không phải là tin tức mã hóa, chuyện cậu bị giết chết trên căn bản cả đoàn đều biết, hoàn toàn không có chuyện mình cười tình huống của cậu."

Vạn Uyển lệ rơi đầy mặt, nhìn về phía phương xa, Tà đội trưởng! Tôi sẽ không bao giờ làm người tốt bụng nữa!

"Có đói bụng không? Mình dẫn cậu đi ăn cơm?" Tiểu Tồn Chi an ủi với tư thế con chó nhỏ.

"Đói! !" Vạn Uyển xin cơm với tư thế chó nhỏ, chọc cho Tiểu Tồn Chi cười ha ha.

Khụ khụ hai tiếng, "Hai vị đồng chí, Tiểu sư trưởng muốn hai người đi qua."

Tiểu Tồn Chi tiếp tục cười nhẹ nhàng nhìn Vạn Uyển, Vạn Uyển nở nụ cười một nửa liền bị mắc kẹt, nửa ngày mới thuận khí, "Cha. cậu?"

"Ừ."

Vạn Uyển vỗ trán.

Khụ khụ hai tiếng, "Hai vị đồng chí, Diệp phó tư lệnh cũng muốn hai người đi qua."

Vạn Uyển bị sét đánh, động tác chậm rãi ngẩng đầu, "Diệp phó tư lệnh?"

Tiểu Tồn Chi bừng tỉnh hiểu ra nhìn Vạn Uyển, "A, mình quên nói cho bạn biết, mình là em họ của Diệp Dục."

Vạn Uyển gấp rút phui tay của Tiểu Tồn Chi, "Tôi muốn cùng Tà đội trưởng vào Nam ra Bắc."

"Tới đây." Một giọng lạnh lùng từ cửa truyền đến, Diệp Dục nhìn chăm chăm vào Vạn Uyển.

Vạn Uyển nhỏ giọng lầu bầu một câu, theo thói quen liền đứng dậy, chạy về phía Diệp Dục.

"Cậu cũng mau đi, mọi người đến đông đủ rồi."

Tiểu Tồn Chi không lên tiếng, dưới ánh đèn có chút lờ mờ, ngay cả biểu tình của anh chàng đều là mơ hồ không rõ, Vạn Uyển ngoắc ngoắc tay, anh chàng chỉ cười cười miễn cưỡng, rồi đi ra phía ngoài.

Diệp Dục khẽ nâng đầu, chỉ chỉ một trại lính bên kia, "Đừng lo lắng."

Ừ! Đừng lo lắng! Đừng lo lắng mới là lạ! Khi Vạn Uyển đi vào, trong nháy mắt, thấy hai người bên bàn, ánh mắt nghiêm nghị, tư thế ngồi thẳng tắp, trên vai chiếu lấp lánh, ánh mắt tập trung. Lo lắng biến thành mềm chân. "Tôi tên là Vạn Uyển."

Trừ Tiểu Tồn Chi đã bắt đầu ăn và Diệp Dục cởi áo khoác bên ngoài, thì ai cũng không động. Vạn Uyển đỏ mặt hỏi lạnh ra.

"Cô gái nhỏ thật đáng yêu! Còn lo lắng à!"

"Diệp Dục, chuyện gì xảy ra? Cha cũng lừa gạt?"

Tiểu Tồn Chi rót nước nóng cho Vạn Uyển, cười híp mắt rồi giới thiệu từng người, "Người bên trái này là ba tôi, trước nói qua, sư trưởng hàng không, bên cạnh là dưỡng tử, ba của Diệp Dục, Tư lệnh phó quân khu thành phố S."

Vạn Uyển gật đầu mỉm cười với từng người, vô ý thức nhận lấy nước trực tiếp uống ngay, thật ra thì, cô vẫn còn chưa có tiêu hóa xong hai câu nói kia, câu rất không có tính uy nghiêm.

"Ăn nhiều một chút, cô gái bé nhỏ tham gia quân diễn là chịu tội, sẽ phải ở Bộ chỉ huy rồi, điều kiện nơi này khá tốt." Tiểu Tồn Chi và Tiểu sư trưởng đáp trả rất giống, đặc biệt là lúc cười.

"Ừ. Gặp đúng lúc rét, đội lát nữa bảo nhân viên cảnh vệ cho con giường tốt, để ngủ cho thoải mái." Diệp tư lệnh thoát nhìn rất nghiêm túc, nhưng mà cũng rất quan tâm Vạn Uyển.

"Vạn Uyển! Hồi hồn!" Tiểu Tồn Chi đã sớm phát hiện Vạn Uyển như đang đi vào cõi thần tiên, mỉm môi cười. Vạn Uyển 囧, ôm chén cơm hướng về phía bên Diệp Dục, Diệp Dục nhìn cô một cái, trong bát đã xé sẵn bánh bao bỏ vào trong chén cô, sau đó không nói một lời mà gấp thức ăn, ăn cơm, đáng vẻ ra vẻ hoàn toàn không quan trọng với mình.

"Tồn Chi, có đối tượng cũng không cho báo tin cho nhà biết, nếu không phải là Tà Diệc tên nhóc xấu xa kia làm một phát như vậy, cha con bây giờ còn

bị che ở trong cốc."

Tiểu Tồn Chi cũng không nói chuyện, đang cầm trà uống..., Vạn Uyển vừa định giải thích, liền bị Tiểu sư trưởng cắt đứt, "Được rồi! Người trẻ tuổi mà! Thế hệ trước của chúng ta cũng không tiện dính vào, quần diễn xong rồi trở về thủ đô, Tiểu gia nhiều con cháu rất tốt!"

Vạn Uyển tròn to hai mắt, "Tiểu sư trưởng, ngài."

Lời còn chưa nói xong, Diệp Dục đột nhiên đứng lên, cái băng ghế ngã xuống, trong mắt là sâu thẳm mà lạnh lẽo, anh kéo Vạn Uyển đi, "Chúng con đi trước, xin lỗi không tiếp được." Để lại một phòng toàn người giương mắt mà nhìn hai người rời đi.

Tiểu Tồn Chi từ từ để ly xuống, nắm chặt hai quả đấm cùng đôi môi mím chặt tiết lộ ý tưởng lúc này trong lòng anh c Ngoại truyện 1:

Mùa hè ở Thủ đô trước đến giờ đều kéo dài đến mùa thu. Xe điện ngầm chật chội, trạm xe buýt chật chội, đường sá chật chội.

Dịch Thiên Mặc ôm túi xách ướn nhẹp di chuyển ở trên đường, tóc tron mượt dài tới thắt lưng, lông mày nhỏ xinh, làn da trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp, lại có một đôi mắt đau đớn mà cô độc, như vậy cho dù cô ở trong đám người cũng giống như một đóa bách hợp xinh đẹp, làm cho người ta không chuyển được ánh mắt.

Người đầu tiên báo cáo khai giảng Trung học, đang sống giữa sự cười nhạo cùng khinh bỉ. Dịch Thiên Mặc ôm túi xách đi một vòng rồi lại một vòng ở quanh công viên Tâm Đường, thần kinh của mẹ vốn rất yếu, nếu nhìn thấy bộ dáng của mình thế này, nhất định bệnh tình lại tăng thêm. Răng rắc một tiếng, gót giày gãy, Dịch Thiên Mặc khom lưng, làm thế nào cũng không dính vào được. Ngẩng đầu thấy cửa hàng giày, nếu là mình của hai năm trước, thì không cần nghĩ sẽ trực tiếp đi vào mua một đôi, khi đó mình làm thế nào lại nghĩ đến sẽ trở thành người dùng chân hăm mộ đây? Dứt khoát cởi giày, chân trần đi tới khu vực suối phun nhỏ lên ở giữa đường ngồi lên.

Lúc này mặt trời chiều đã ngã về phía tây, tất cả những người ở trong công viên cũng đã về nhà ăn cơm, suối phun bình thường náo nhiệt giờ chỉ còn lại một mình Dịch Thiên Mặc đang ngồi.

Dịch Thiên Mặc sững sờ nhìn cái bóng của mình ở trong nước, ướn nhẹp nước, lọn tóc còn có một chút màu đỏ của mực nước, một bộ quần áo duy nhất có thể gặp người hiện tại tất cả đều là dấu vết của mực nước, còn có áo khoác, Dịch Thiên Mặc thở dài, cởi áo khoác, cũng không biết thuốc mực bút có thể tẩy đi được hay không.

"A! Nhìn xem ai này? Là con gái của Dịch cầu quan?" Một nhóm trai gái nhỏ đi tới, mọi người đều gọn gàng xinh đẹp,

"Làm sao có thể? thiên kim Dịch gia từ trước đến giờ đều là mỹ nhân lạnh lùng xinh đẹp thông minh, người này. Hoàn toàn chính là bộ dạng chó nhà có tang mà!" Các cô gái làm bộ như ngó dáo dác, bộ dáng giật mình cười nhạo Dịch Thiên Mặc.

Dịch Thiên Mặc cũng không nói chuyện, khom lưng dùng nước trong suối phun vụng về giặt quần áo.

Một cô gái nhỏ thấy không làm cho Dịch Thiên Mặc nhục nhã, nên tiến lên một bước kéo lấy mái tóc dài của cô, "Giả bộ cái gì mà giả bộ! Mày cho rằng ba mày còn có thể bay lên à? Tiện nhân!"

Tóc của Dịch Thiên Mặc bị nắm, nên động đây muốn gãy giữa, bị móng tay dài của một cô gái bên cạnh trực tiếp vạch lên trên mặt, từ trên đài suối phun trực tiếp lăn xuống đất. Tối hôm qua làm việc cả đêm, thân thể đau đớn khó chịu hiện tại càng thêm ngoại thương nội thương cùng nhau, Dịch Thiên Mặc chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đen kịt, nhưng tôn nghiêm nói cho cô biết hiện tại không thể cứ như vậy mà té xỉu, mạnh mẽ ôm đèn đường bên cạnh từ từ bò dậy. Cẩn thận môi, không để cho bởi vì đau đớn mà tràn ra tiếng.

"Đau không?" Cô gái ngồi chồm hồm xuống, dùng móng tay cào mạnh vào mặt của Dịch Thiên Mặc, "Bộ dáng này mà ở trên mặt mày thật là đáng tiếc, đúng không? Tao phá hủy cho mày?" Nói xong, mấy cô gái phía sau cười hi hi ha ha. Cô ta ngoắc ngoắc ngón tay, hai anh chàng trẻ tuổi từ cây sau lưng đi ra, đưa bốn dao nhỏ trong tay, "Theo như trước đã nói rồi đấy, phá hủy mặt của nó thì sau đó trực tiếp giao cho anh."

"Muốn thế nào thì được thế đó?" Một người đàn ông có chút kích động xoa xoa tay,

"Các người bình thường làm thế nào bán phụ nữ?" Cô gái che miệng cười

Hai người đàn ông này nhìn thẳng vào mắt, lập tức hiểu ý của cô ta, đi đến bên Dịch Thiên Mặc, "Kỹ nữ, chuyện này cũng không nên trách chúng tao, một tay cầm tiền, một tay làm việc."

Dịch Thiên Mặc ôm chặt đèn đường, bởi vì dùng sức, ngón tay lạnh ngắt, mắt thấy hai người đàn ông này cầm trong tay một cây dao nhỏ từ từ đi đến, cho dù hoảng sợ cũng phải co tròn lại, cũng không nói tiếng nào. Nhắm chặt hai mắt, đã có thể cảm thấy dao nhỏ lạnh như băng tiếp xúc đến mí mắt, nước mắt không kiềm được rơi xuống.

"Làm gì đó?" Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng xuất hiện, Dịch Thiên Mặc tái xanh mở mắt, thấy một người con trai gầy mặc áo sơ mi màu vàng nhạt, quần jean màu xám tro không nhanh không chậm dạo bước về phía bên này, tới gần nơi này thì vứt bỏ đồ trong tay, nắm lấy bả vai của một người đàn ông, hơi dùng sức, rồi ném đi ra thật là xa. Có tiếng súng nổ, liếc mắt nhìn một tên đàn ông đứng ở bên cạnh Dịch Thiên Mặc, "Là tự mình đi tới, hay là muốn tôi giúp một phen?" Trong giọng nói trong trẻo lạnh lùng thêm một tia uy hiếp, hần ta từ từ đứng lên, giơ hai tay lên, "Anh bạn nhỏ, tôi để nói chuyện, chỉ là hiểu lầm chỉ là hiểu lầm."

Biểu tình vẫn lạnh nhạt mà xa lánh, coi thường khiến cho người đàn ông sợ đến độ sắc mặt tái nhợt, đi tới phía Dịch Thiên Mặc, "Đứng lên được không?"

Dịch Thiên Mặc vừa định trả lời, thì nhìn thấy tên đàn ông kia giơ cao đôi tay lên ném dao gấp trong tay ra, xông thẳng về bên này. "Cẩn thận! !"

Người con trai gầy cũng không hốt hoảng, hai cánh tay từ dưới nách Dịch Thiên Mặc đi vòng qua, một tay ôm lấy cô bảo vệ ở bên trong, nhìn lướt qua dao đã tới gần bộ ngực, vọt lên lưu loát, một cước đá bay dao trong tay hắn ta.

Hai người đàn ông này bỏ chạy, chạy trốn chết.

Dịch Thiên Mặc bị một người đàn ông xa lạ giữ ở trong ngực nên có chút quần bách, vội vã từ trong ngực anh thoát ra, "Anh không nên giúp tôi!"

Người con trai nhìn cô, chẳng nói đúng sai gật đầu, chỉ đơn giản ngẩng đầu liếc mắt nhìn một đám con gái cách đó không xa, "Là phiền toái một chút."

Dịch Thiên Mặc cúi đầu, nhỏ giọng nói xin lỗi. Một chân nhảy đi lấy túi xách, vậy mà anh chỉ hơi rướn người một chút, là trực tiếp dùng chân câu túi xách qua, "Cô?" Thấy túi xách bản thủ, cau mày có chút chán ghét.

"Ừ." Dịch Thiên Mặc cũng không phủ nhận, khom lưng nhặt lên, lấy tay lau nước đọng ở phía trên, "Để cho anh chê cười rồi. Tôi tên là Dịch Thiên Mặc. Thiên của Thiên Thiên, Mặc của giấy và bút mực." Nhanh chóng nói ra tên của mình.

"Diệp Dục." Diệp Dục cúi đầu nhìn cô mấy giây, rồi cúi người cầm túi xách lên, lấy ra một quyển sách bên trong, giả bộ balô của mình vốn là rất trống, "Dùng tạm cái này đi."

Dịch Thiên Mặc không biết tình trạng mà nhìn động tác tự nhiên của người trước mặt, một hồi lâu mới nghiêm túc nhìn Diệp Dục, "Cám ơn ý tốt của anh, tôi cũng không cần."

Diệp Dục kéo khóa kéo balô lên, trong con người trầm tĩnh như nước thoáng qua một tia tán thưởng, "Không thương hại cô." Ở góc độ này, Dịch Thiên Mặc đứng lúc có thể thấy mặt của anh, mà hai con người thâm thúy sáng ngời, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng, khuôn mặt kiên nghị.

Các cô gái ở bên cạnh thấy toàn bộ quá trình đã sớm không nhìn được, mượn cơ nuông chiều từ bé, chưa từng gặp qua thua thiệt, khí thế hung hăng đi tới phía này.

"Anh ở đâu nhảy ra thế? Biết tôi là ai không? Dám phá hỏng chuyện tốt của tôi?" Giọng của cô gái dẫn đầu ra vẻ hung sư vấn tội, nhất quyết không tha.

Sau lưng cô ta, các cô gái nhìn chằm chằm Diệp Dục chốc lát, nhỏ giọng kêu lên, "Diệp Dục! !" Sau đó là mấy cô gái sau lưng đồng thời kêu lên kinh ngạc, " Là cháu nội của Diệp tướng quân sao? Diệp Dục?"

"Không sai, tuần lễ trước ba mình còn mời được anh ta đến bữa tiệc nhà mình!" Cô gái C đặc ý nói.

"Rất đẹp trai!" Cô gái D hâm mộ nhìn Diệp Dục.

Cô gái dẫn đầu cũng biết mình mới vừa phạm sai lầm gì, ở thành phố B, bất luận là tài lực hay là quyền lực Diệp gia đều là đứng mũi chịu sào, gây chuyện với Diệp Dục trước mặt chính là không tôn trọng Diệp gia. Cô gái quay ngược lại hai bước, liên tục cúi người nói xin lỗi.

Diệp Dục hoàn toàn không để ý đến họ, nhưng chỉ chỉ áo khoác của một người trong đó, "Cởi ra cho cô ấy."

Cô gái bất đắc dĩ kéo áo khoác, chán ghét mà vứt xuống mặt đất. Diệp Dục lạnh lùng nhìn cô ta một cái, khom lưng nhặt áo khoác lên, vỗ vỗ bụi bặm, mặc vào trên người Dịch Thiên Mặc. "Con gái Cổ gia?" Cô gái sợ tới mức oa một tiếng rồi khóc, Dịch Thiên Mặc kinh ngạc liếc mắt nhìn Diệp Dục, kéo tay áo của anh chuẩn bị cầu xin. Vậy mà Diệp Dục chỉ giúp cô kéo áo khoác, "Đi thôi."

Diệp Dục trời sanh đã có một loại khí chất khiến cho người khác phục tùng vô điều kiện với anh, mỗi tiếng nói hành động đều là bình tĩnh, bày mưu nghĩ kế, Dịch Thiên Mặc được anh mang đi, hoàn toàn không thể phản kháng mà mua quần áo, giày, lại mua thật nhiều đồ dùng văn phòng phẩm. Diệp Dục lần nữa hỏi cô có muốn túi xách hay không thì Dịch Thiên Mặc kéo túi xách anh mang trên lưng, lắc đầu, "Của anh là đủ rồi."

Diệp Dục cũng không kiên trì, lại mua rất nhiều y phục quý trước, rồi mới đưa Dịch Thiên Mặc đến trạm xe bus.

"Dãy số máy mới nhớ không?" Dịch Thiên Mặc lên xe thì Diệp Dục ở phía sau nhàn nhạt hỏi.

"Ừ, về đến nhà em sẽ gọi tin nhắn cho anh."

Diệp Dục gật đầu, xoay người rồi rời đi.

Không tính là lần đầu gặp gỡ, tiếp tục, Dịch Thiên Mặc vẫn ở trường học học tập khó khăn, sinh hoạt túng quẫn, mẹ qua đời, lưng đeo tiếng xấu. Một năm rồi lại một năm chịu đựng mỗi ngày. Ở bên trong khổ nạn cùng đau đớn nặng nề, duy nhất chống đỡ lấy cô chính là mỗi buổi tối điện thoại cùng Diệp Dục, cho tới bây giờ Dịch Thiên Mặc đều ít nói mà lúc này lại trở nên nói nhiều vô cùng, từ buổi sáng ăn cái gì đến học tập rồi đến đầu gối dùng hết rồi, không có gì giấu diếm. Diệp Dục cũng chưa từng ra vẻ không nhìn được, chỉ lắng lắng nghe, thỉnh thoảng giải đáp thắc mắc chuyện bài vở của Dịch Thiên Mặc, không còn gì khác.

Qua mùa hè năm đó, Dịch Thiên Mặc được trúng tuyển hạng nhất đại học thành phố B lấy toàn bộ học bổng, nhưng sinh hoạt phí mỗi tháng cũng đã đủ ép cô không thờ nổi, mỗi ngày đều tính toán rất cẩn thận, từ một ngày làm việc ba suất tăng đến làm việc cả ngày, từ buổi sáng bảy giờ đến hai giờ sáng,

mỗi ngày đều như thế. Thiếu ngủ nghiêm trọng không thể tập trung tinh thần nên khi đánh vỡ một chồng đĩa thì lại đụng phải Diệp Dục.

Sao mỗi lần thất bại đều đụng phải anh. Dịch Thiên Mặc tự lẩm bẩm, ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt từng mảnh sứ vỡ, Diệp Dục so với ba năm trước càng đẹp trai hơn, dáng dấp cao hơn, toàn thân tản ra khí chất không chỉ là trong trẻo lạnh lùng của năm đó mà còn có hơi thở quý tộc, càng thêm một phần thành thực và chừng mực.

Vẫn giống như ba năm trước đây, Diệp Dục không nói tiếng nào mà giúp Dịch Thiên Mặc giải quyết tất cả khó khăn, tìm quán cháo bán đêm, gọi một tô cháo tôm bóc vỏ. Hai người ngồi đối mặt nhau, hàn huyên một chút chuyện vụn vặt. Diệp Dục uống một chén thì đã buông cái muỗng xuống, Dịch Thiên Mặc nghi ngờ hỏi anh làm sao thế, Diệp Dục mím môi, không vui mà khuấy cháo, "Không ngon, còn thiếu vài vị."

"Anh thích loại cháo tôm bóc vỏ thái hạt lựu?" Dịch Thiên Mặc nhớ tới lúc Dịch gia còn chưa có suy sụp thì đã từng có một bảo mẫu biết làm cháo như vậy, cái loại mùi vị đó, mình vẫn nhớ mang máng, "Em sẽ làm"

Diệp Dục gật đầu một cái, chỉ chỉ một khu nhỏ có vẻ hơi cũ ở ngoài cửa sổ, "Chỗ ở của anh so sánh với nơi này, cái nào khá hơn?"

Dịch Thiên Mặc cẩn thận nhìn khu nhỏ một chút, khẽ cười, "Sao có thể so sánh với nơi này, nơi đó của em 140 một tháng, nơi này tối thiểu cũng phải hơn ngàn."

Diệp Dục nhú nhú mày, tức giận mà đặt ly trà xuống, "Em nói ở trong điện thoại rất khá."

Dịch Thiên Mặc ngẩn người, sau đó mới hiểu anh chỉ cái gì, đem tóc tán lác ở trước trán ghim về chỗ cũ, "Một ngày một mớ mà có nơi ngủ thì em đã thỏa mãn rồi."

Diệp Dục theo động tác của cô nhìn về phía tóc ngắn chỉ đến bên tai của cô, "Em có nói với anh cắt tóc sao?"

"Anh thành người hay cầu nhàu từ bao giờ vậy?" Dịch Thiên Mặc cười khanh khách, sờ sờ tóc, trong mắt đầy vẻ không muốn, "Đi qua một tiệm hớt tóc thì người ta nói chất tóc em rất tốt, có thể bán rất nhiều tiền. Sau đó, vì để có tiền phòng hai tháng em đi cắt một lần."

Diệp Dục kinh ngạc mở to hai mắt, ném cái chén trong tay, "Rất tốt! Dù sao tháng sau anh phải đi học viện quân sự ở Anh quốc, mắt không thấy tâm không phiền." Nói xong cũng sai bước đi ra ngoài. Vừa đi đến bên ngoài cửa, đã cảm thấy trong lòng bàn tay mềm mại lạnh như băng. Dịch Thiên Mặc cầm tay Diệp Dục, chỉ là khi nghe anh phải đi, thì cảm giác mình gần như sụp đổ, khổ nạn cùng nước mắt ba năm qua bùng lên toàn bộ. Dịch Thiên Mặc đứng ở bên cạnh, một tay nắm chặt tay Diệp Dục, khóc đến độ cuồng loạn.

Diệp Dục thở dài một cái, nâng Dịch Thiên Mặc lên, buộc cô nhìn thẳng mình. "Em nghĩ như thế nào?"

Dịch Thiên Mặc vừa khóc vừa chân chừ, đôi mắt đầm lệ trong ánh trắng mờ chỉ có thể nhìn khuôn mặt khiến cho mình nhớ mỗi ngày, mỗi ngày nhớ thương, kim lại rồi nén lại, Dịch Thiên Mặc vọt vào trong ngực Diệp Dục, "Em muốn đi theo anh! Chỉ cần chỗ anh ở, cái gì em cũng không sợ."

Diệp Dục xi bật cười, từ trong túi lấy ra một món đồ đưa cho Dịch Thiên Mặc, "Hộ chiếu của em, còn có đại học cũng làm xong. Chỉ chờ câu này của em."

"Leng keng, leng keng."

Dịch Thiên Mặc buông quần áo trong tay xuống, kỳ quái nhìn đồng hồ trên vách tường, thời gian này Diệp Dục không thể nào trở về. Lấy valy lớn trước giường ra, tháng sau sẽ phải lên đường đi nước Anh, đồ còn chưa có sửa sang lại xong.

Dịch Thiên Mặc cười tủm tỉm đem gà chưng xong bung lên trên bàn, mới đi mở cửa. Đứng ngoài cửa là một người phụ nữ sang trọng duyên dáng, trừ nếp nhăn ở khóe mắt, năm tháng gần như không có để lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt bà. Mặt của Diệp Dục và bà có năm phần tương tự.

"Dịch Thiên Mặc" Người phụ nữ lạnh lùng mở miệng.

Dịch Thiên Mặc mở cửa, cung kính nhận lấy túi của bà, "Bác gái, con châm trà cho ngài."

"Không cần, con gái của Dịch Hoa Chính." Giọng nói đều là khinh thường cùng châm chọc, "Phòng ốc của con tôi, còn chưa tới phiên cô loại con gái danh bất chính, ngôn bất thuận, gia cảnh không tốt tới chăm sóc."

Dịch Thiên Mặc lúng túng đứng ở cửa, trong nháy mắt khi nghe được tên cha mình, thì hô hấp cứng ngắc.

"Một giao dịch, vô cùng đơn giản. Cô rời khỏi Diệp Dục, tôi chẳng những có thể làm cho cha cô được vô tội thả ra, còn có thể làm cho gia tộc mẹ cô thịnh vượng lần nữa."

Đơn giản một câu nói, liền đem tất cả mong đợi trước khi chết của mẹ Dịch Thiên Mặc được thực hiện.

"Hơn nữa, cô không đáp ứng cũng không được." Người phụ nữ đắc ý khép lại khăn quàng cổ lông thú, "Diệp Dục có thể đi trường quân đội ở Anh quốc hoàn thành giấc mộng của nó hay không, ngay ở một câu nói của cô."

Dịch Thiên Mặc từ từ theo tú giày trượt xuống mặt đất. Mình chưa bao giờ tin, một ngày giữa trời đất thật sự có sụp đổ, cô không thể tưởng tượng, nó sẽ sụp đổ triệt để như thế, như lâm vào đường cùng, không còn con đường sống.

Người phụ nữ hài lòng nhìn Dịch Thiện Mặc, "Không cần ủ rũ, không gả vào Diệp gia, cô còn có thể gả vào Tà gia."

Diệp Thiện Mặc tái nhợt ngẩng đầu, "Bà không thể ép tôi!"

"Dĩ nhiên không phải tôi, cũng không biết con trai của Tà gia coi trọng cô điểm nào. Khoản giao dịch này là ba bên, tất cả điều kiện thành lập cũng bao gồm cô gả cho Tà Diệc."

Tà Diệc.

Diệp Thiện Mặc nhắm mắt lại, khô sở cười cười, không sao, ai cũng được.

"Cha tôi bị trừng phạt là đúng tội, tôi chưa bao giờ hy vọng xa vời ông hại nhiều mạng người như vậy mà sau này có thể được tha thứ, chỉ cầu để cho ông an hưởng tuổi già." Hít sâu một hơi, "Mà tôi chỉ hy vọng, ngài đừng ngăn cản Diệp Dục nữa, tôi hi vọng anh ấy vẫn như cuộc sống anh ấy mong muốn."

Đêm hôm đó, Diệp Thiện Mặc nhìn Diệp Dục như thường ngày ăn xong toàn bộ gà, uống một chén cháo tôm bóc vỏ, mở nước cho anh tắm rửa. Sau khi tắt đèn, Diệp Dục nhìn Dịch Thiện Mặc trong ngực lần đầu tiên chủ động, giật mình chống thân thể lên nhìn cô, "Ngày hôm nay xảy ra chuyện gì?"

"Ôm em một lần nữa đi" Đôi tay của Dịch Thiện Mặc vòng chắc thân thể của Diệp Dục, vuốt ve cơ ngực trơn bóng to lớn của anh.

Diệp Dục mừng rỡ vì cô đột nhiên chủ động, dục vọng hòa tan nghi ngờ, đem hết toàn lực ôm ấp lấy Dịch Thiện Mặc.

Một tháng sau.

Đại gia tộc thứ hai của thành phố B, con trai Tà gia đám cưới. Hôn lễ xa hoa cực kỳ, Chú rể tuần lã, cô dâu xinh đẹp vượt qua người phạm. Tất cả đều vô cùng hoàn mỹ.

Chỉ là truyền thông là cái nhìn thấy, chính là chụp hình tuyên thệ trong ngày hôn lễ đó trong nháy mắt chụp được một giọt nước mắt của cô dâu. Không phải nước mắt của cô dâu bởi vì hạnh phúc cùng vui vẻ mà khóc, mà ngược lại là đường cùng, cực kỳ bị thương mới có thể để lại nước mắt.

Bởi vì một giọt nước mắt này mà chuyện thân phận của cô dâu ồn ào, tin đồn cũng nhanh chóng bị Tà gia đè xuống, đến đây, Dịch Thiện Mặc cũng không có được tin tức của Diệp Dục nữa.

Phản hạnh phúc kia cuối cùng với cô cũng là hữu duyên vô phận.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tốc độ của Diệp Dục rất nhanh, mà Vạn Uyển bị anh nắm tay, nên nhất định phải xoải bước chạy lớn mới có thể miễn cưỡng theo kịp được. Gió bên ngoài lạnh thấu xương, lúc Diệp Dục kéo Vạn Uyển lao ra cũng mặc áo đơn, chạy chạy, hai người đều không di chuyển. Vạn Uyển không ngừng dậm chân, đôi tay đã lạnh cứng đến mức không có cảm giác gì.

"Phó đoàn, lạnh quá à!" Vạn Uyển chà chà tay.

Diệp Dục cúi đầu, chớp mắt nhìn Vạn Uyển.

Sau này mùa đông thì phải lưu ý một chút, không nên ở chung một chỗ với đồng chí Diệp Dục. Nếu không thì chết chắc.

"Diệp đại nhân." Cái này được chứ!

Diệp Dục từ từ xiết chặt tay áo của Vạn Uyển, nhìn bộ dáng cô biết lỗi nói xin lỗi, anh hít thở sâu một hơi, rồi có chút bất đắc dĩ mà xoay người, "Trong lúc quân diễn đừng có chạy khắp nơi, ở trong doanh trại mà đợi."

Thật sự là nói dễ hơn làm, Vạn Uyển nhàm chán mà bóp cầu tuyết.

"Vạn Uyển, đây là đôi cầu tuyết sao?" Tiểu Tồn Chi đi qua đi lại mấy lần đều nhìn thấy Vạn Uyển ở cùng một vị trí, lập đi lập lại cùng một động tác.

"Không ~" Vạn Uyển nâng mười ngón tay lên lắc lắc, "Cái này gọi là nắm dài."

Tiểu Tồn Chi vỗ vỗ tuyết trên đất, ngồi xuống bên cạnh Vạn Uyển, nhìn cô có chút há hê, "Đây là lần duy nhất anh ấy hạ mệnh lệnh như vậy."

"Bác sĩ Vạn bắt buộc phải theo quy tắc miễn toàn bộ chữa bệnh lưu động, điều đến bộ chỉ huy." Tiểu Tôn Chi nghiêm mặt học theo bộ dạng của Diệp Dục, "Thật là đáng đánh đòn."

Vạn Uyển 囧, "Không phải cậu cảm thấy giống như là mình phạm vào sai lầm lớn sao?"

"Quân diễn bị bắt làm tù binh không tính là sai lầm lớn sao?"

"Có đạo lý không vậy!" Vạn Uyển gào lên, "Lại nói là lần đầu tiên mình tham gia quân diễn, quý biết còn có một chiêu này."

Tiểu Tôn Chi nâng tay lên muốn xoa xoa tóc của cô, sắp đụng phải thì ngừng lại, đổi thành chụp vai, "Được rồi! Vậy ngại cứ đảng hoàng mà đợi đi."

Bạn học Vạn Uyển cứ như vậy mà đảng hoàng đợi, đợi cho đến lúc quân diễn kết thúc, kết quả lần lượt từ các ban lãnh đạo truyền đến phân tích chất lượng. Đoàn 108 vẫn ra lệnh công thủ vào một tuần trước đột nhiên phát động tiến công mãnh liệt, thế đầu có thể nói là không thể đỡ, phương châm tác chiến cũng kỳ lạ và tinh vi chưa bao giờ nghe thấy. Lam Quân từ tiến hành phòng ngự bảo thủ nhanh chóng tăng lên tới chiến đấu công kích kịch liệt, đánh đến mức Hồng Quân lần lượt tháo chạy, nếu không phải là bộ đội đặc chủng trước đó có một lần đánh bất ngờ, thì Hồng Quân coi như là ném mất thế diện.

Thế cho nên khiến các ban lãnh đạo buộc phải hô ngừng, Diệp Dục mới miễn cưỡng thu tay. Mặc dù là như vậy, nhưng đến cuối cùng vẫn cần phải cho tất cả các cán bộ đoàn cấp trở lên liên hoan, làm dịu đi không khí mới tính là cho qua chuyện.

Vạn Uyển mỗi lần ăn cơm đều có thể nghe được đám nhân viên truyền tin khen ngợi Diệp Dục, thiên chi kiêu tử, sĩ quan thần thoại ..., Vạn Uyển nghe được cực kỳ xấu hổ.

"Đồ đã sắp xếp lại xong chưa?" Tiểu Tôn Chi đeo chỉ có một cái túi nhỏ, buồn cười nhìn Vạn Uyển trái một cái phải một cái, "Mình không biết cậu mang theo nhiều đồ như vậy."

Vạn Uyển khó khăn vác cái túi cuối cùng lên, "Mùa đông, nên ở vùng hoang dã rất lạnh! Mình cũng không phải là làm bằng nước, dĩ nhiên là giữ ấm quan trọng hơn. Hơn nữa mình đã nói với cậu rồi, dầu gội này, còn có cái ôm gối này, còn có cái này."

"Ngừng!" Tiểu Tôn Chi giơ tay, làm bộ dạng đầu hàng, "Mình biết cậu là bé gái."

Vạn Uyển liếc anh chàng một cái, "Vậy cậu còn cười nhạo mình.", Vạn Uyển vác lên vai túi nặng nhất, từng bước một lão đảo thả lên xe, Tiểu Tôn Chi muốn mang giúp cũng không được, Cô Vạn gọi là 'Nhà người xem thường cô nương ta hả!'

Một tên con trai bắt đầu đi chỉ có thể làm bộ đưa mắt nhìn nơi khác, ở phía dưới len lén đưa một tay ra kéo giúp Vạn Uyển.

Vừa đúng lúc Diệp Dục mang theo Đồng Niệm đi qua, đồng chí nhỏ Đồng Niệm buồn cười nhìn động tác kỳ lạ của hai người, thật sự nhìn không được mà bật cười. Ngang đầu quan sát phó đoàn nhà mình, về mặt gì đây! Có cần phải âm u đáng sợ như vậy hay không chứ! Đồng Niệm rung mình.

"Bác sĩ thực tập được an bài ở nơi nào?" Diệp Dục chỉ nhàn nhạt liếc bên kia một cái, rồi quay đầu lại nhìn Đồng Niệm, rút ra một chồng tài liệu trên tay anh ta, nhìn chính xác không sai đến bằng sắp xếp hành trình, mở tay ra, nhú mồm nhìn Đồng Niệm.

Đồng Niệm đầu tiên là mờ mịt nhìn Diệp Dục, sau đó mới bừng tỉnh hiểu ra, vô cùng lưu loát mà đưa bút. Diệp Dục trầm tư một lúc, vẫn không có hạ bút xuống, nhìn đến chỗ Tiểu Tôn Chi vừa nói vừa cười với Vạn Uyển đã ngồi lên trên xe, cúi đầu về mặt bình tĩnh dặn dò mấy câu với Đồng Niệm, rồi sai bước rồi đi.

Để lại Đồng Niệm đã lệ rơi đầy mặt! Lão Đại à, chuyện như vậy cũng muốn tôi đi làm sao?

Lại nói tới Vạn Uyển cô nương, đeo túi hành lý lớn trở về tức xá. Trước mắt xảy ra một màn kịch tính vô cùng hấp dẫn, bởi vì lúc đi thì không có thói quen đóng cửa sổ, khiến cho cái giường nhỏ màu tím của mình làm cho người yêu thích trở thành địa bàn của một nhà mèo.

Vạn Uyển có chút kinh ngạc mà nhìn một con mèo cái mang theo con mèo nhỏ mới vừa ra đời có thể hơn tuần, không hề có ý khiếp sợ mình mà meo meo gọi, đây là chờ tao trở về nuôi sống một nhà tụi mày sao?

Vạn Uyển ngẩng đầu nhìn quần áo bẩn thỉu trên người mình, đáng vẽ ở trong gương lồi thoi lệch thếch, lại mở gói mì ăn liền chỉ còn dư nửa gói lần trước còn chưa ăn xong, mèo mẹ, ngại cảm thấy loại người như thế đáng để phớt lờ sao?

Vạn Uyển bắt tay vào làm với tư tưởng chủ nghĩa nhân đạo thực tế, ngay cả hành lý cũng không kịp dọn dẹp, đã trực tiếp đem nửa gói mì ăn liền kia ra nấu, đang do dự có cần phải cho muối theo khẩu vị của loài người hay không thì đúng lúc chuông cửa vang lên.

Vạn Uyển tắt lửa rồi xách mì đi ra mở cửa.

"A Bạch, cậu tới thật đúng lúc!" Vạn Uyển quơ cái xeng, Tiểu Tôn Chi quay ngược lại một bước, nét mặt phòng bị, nhìn mì ăn liền trên tay cô một cái, không chút do dự mà đoạt lấy.

"Ngoại trừ cái này thì cái gì cũng không có?"

"Đúng vậy." Cô Vạn thành thực mà gật đầu.

"Đi ra ngoài ăn" Tiểu Tồn Chi đẩy Vạn Uyển ra, bước vào phòng, cầm lấy áo lông dày mà Vạn Uyển nhét vào trên ghế sa lon, "Bản thân cậu là người học y chẳng lẽ không biết vật này không có tốt cho sức khỏe sao?"

"Ồ tình thế bức bách." Vạn Uyển nghiêm túc mở cửa phòng ngủ ra, mèo mẹ vô cùng phối hợp mà meo meo một tiếng. Vạn Uyển buông tay tỏ vẻ bất đắc dĩ, "Cậu xem, một nhà già trẻ này đều chờ đợi mình đấy."

Tiểu Tồn Chi thờ dãi, đem mì ăn liền ném vào thùng rác, chỉ chỉ Vạn Uyển, "Chờ đó! Mình đi mua thực phẩm."

Bộ dạng Vạn Uyển ra vẻ đắc ý chiếm được tiện nghi, "Mình sớm nên nghĩ đến A Bạch cậu ở xéo đối diện với mình chứ!"

Tiểu Tồn Chi nhìn trời, ở xéo đối diện cậu thật là cực kì xui xẻo!

Tức xá của cô Vạn nói đi nói lại thì chỉ có hai cách dùng, ngủ và ngủ. Cho nên, khối thuốc lá hoàn toàn không có dịp xông vào phạm vi này nên cô không cần suy nghĩ đến.

Lúc này Tiểu Tồn Chi mang khẩu trang thường ngày ở trong phòng thí nghiệm, trên đầu Vạn Uyển buộc lên cái khăn trùm đầu, ở trong một mảng khối dầu xào thức ăn nấu canh, đã phát huy tất cả các kỹ năng.

"Mình cảm thấy cậu rất thần kỳ"

"Ừ" Tiểu Tồn Chi qua loa, cực kỳ không nhin được vì Vạn Uyển tò mò như đứa trẻ đang không ngừng lắc lư ở bên cạnh, "Cậu đi đổi lại ổ cho mèo đi, sau đó rửa tay rửa đĩa, đừng luôn ở nơi vốn là không khí ngột ngạt có được không vậy?"

Vạn Uyển bỏ chạy.

Cá hấp, thịt nạc xào nấm hương, tỏi giã rau cải trắng. Còn thêm cá nấu canh, đặc biệt nuôi mèo.

"Món ngon loài người nhé! !!" Vạn Uyển ôm mèo mẹ, nằm trên ghế sa lon cùng với nó thích thú gặm quả cam.

Tiểu Tồn Chi vừa rửa chén vừa dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn một người một con mèo này, "Không ăn thì gọi điện thoại cho mình, đừng có ngốc đến mức cứ dùng đồ không ăn được."

Vạn Uyển cúi đầu vào trong ngực mèo mẹ, nói sang chuyện khác, "Chúng ta cho nó cái tên đi, com com được không?"

Tiểu Tồn Chi đối với bệnh thần kinh của Vạn Uyển thấy nhưng không thể trách. "Sau đó sẽ lấy canh cá nóng nóng, trộn cùng với com rồi đút cho mèo."

"Biết rồi, cậu nhanh về đi, còn thể thống gì." Cô Vạn thuộc về loại hình chui miệng không nhận người.

Tiểu Tồn Chi lắc đầu, khóa kỹ cửa rồi trở về nhà mình.

Tắm nước nóng xong, chén com của mèo đã ăn sạch sẽ, Vạn Uyển yêu mến nhìn cô mèo bú sữa cũng không xấu hổ ôm nó tới, chỉ có thể tràn đầy oán giận mà bò đến cạnh TV xem từ tám giờ đến nửa đêm, bên trong phòng càng ngày càng ấm áp khiến Vạn Uyển càng không nỡ bỏ đi ngủ, cho dù mí mắt đánh nhau cũng không muốn ngủ! Điều nói xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, quả quyết muốn lưu lại ngàn vàng!

Đang lúc Vạn Uyển lột quả cam thứ sáu, thì chuông cửa lại vang lên.

Đồng hồ báo thức chỉ đến mười hai giờ rưỡi, ở thời điểm này mà chuông cửa vang lên đều không phải là chuyện tốt! Vạn Uyển có chút run run mà để quả cam xuống, cầm dao gọt trái cây ở trong tay, bi kịch là cửa này không có mắt mèo, rốt cuộc là có nên mở cửa hay không đây? Vạn Uyển lộn trở lại gian phòng cầm điện thoại di động lên, chuẩn bị tìm A Bạch cầu cứu.

Ngoài cửa liền truyền đến một tiếng vang hơi yếu, trong treo mà lạnh lùng, "Vạn Uyển, mở cửa."

Điện thoại di động rớt xuống ‘phanh’, chẳng lẽ là nghe nhầm, đã trễ thế này mà Diệp Dực còn tới đây? Vạn Uyển không để ý điện thoại di động có rớt bể hay không, thận trọng dán vào cửa nghe thanh âm ngoài cửa.

"Vạn Uyển, bên ngoài lạnh lắm"

Vạn Uyển luống cuống tay chân mà mở cửa ra, ngay cả then cửa cũng tìm không thấy, vội vàng hấp tấp mở cửa ra, còn chưa phản ứng kịp, thì đã cảm thấy mình bị chèn vào một lồng ngực ấm áp, không có mùi thuốc lá nhạt thường ngày, lại là mùi rượu nồng nặc.

"Anh uống rượu?"

"Uống một chút." Diệp Dực chặn Vạn Uyển đi vào trong phòng, nhìn từ phía sau lưng cũng không thấy bộ dạng lão đảo của người say rượu cần có, ngược lại cũng không có áp đảo lên trên người Vạn Uyển, mà là bước chân vững vàng. Dĩ nhiên là Vạn Uyển hoàn toàn không có nhận thấy được điểm này, hiện tại đây trong đầu cô đều là tương hồ.

"Chỗ này của tôi không có nước mật ong" Vạn Uyển đỡ Diệp Dực ngồi lên trên ghế sa lon, Diệp Dực thấy trên ti vi có hai tình nhân đang khóc nên mày

nhúu lại sâu hơn, cô ấy thích cái này?

Vạn Uyển nhìn anh không có để ý tới mình, thì cho rằng anh không thoải mái, nên đưa tay thử nhiệt độ, "Diệp đại nhân, anh có đang nghe tôi nói chuyện không?"

Diệp Dục tựa vào ghế sa lon, một tay che mắt, một tay chống ở bên cạnh, ngữ điệu có chút mệt mỏi, "Đổi lại cách gọi."

Vạn Uyển xác định là Diệp Dục đã uống say, đây cũng không phải là điểm quan trọng đúng không! Nhìn thấy ở trong nồi còn một chút canh cá và bữa cơm sáng mai, Vạn Uyển chân chừ rồi nói, "Canh cá. Uống không?"

Cô Vạn có một lần bỏ quên lược quan sát của nhân dân giải phóng quân, Diệp Dục chỉ liếc mắt một cái liền phát hiện chén canh cá trong tay của cô. Diệp Dục hắng giọng một cái, hơi ngồi dậy một chút, và nhìn chăm chăm vào Vạn Uyển, giả bộ gạt người cũng không giống.

"Gọi anh Diệp Dục."

"Dạ?"

"Gọi" Diệp Dục hơi lộ ra bực mình.

Vạn Uyển rung mình một cái, "Diệp Dục."

Diệp Dục sắc mặt hòa hoãn đi một chút, "Biết làm cơm cà ri của thành phố W không?"

"Dĩ nhiên!" Bạn học Vạn chính là cô gái sinh trưởng ở thành phố W nha!

"Dùng nắm trên bàn xào thịt cho anh."

Vạn Uyển tròn trắng mắt, đem quả cam lột được một nửa ném cho Diệp Dục, dang hoàng mà chạy đi vào phòng bếp.

Trở ra thì Diệp Dục đã tựa lên ghế sa lon ngủ, vỏ quả cam đều bị lột sạch sẽ, tổng cộng lột ba cái, và đặt thật chỉnh tề ở trên bàn trà.

Vạn Uyển đặt cơm cà ri ở trên bàn trà, rồi rón ra rón rén mà cầm lấy chén đắp lên trên người Diệp Dục, "Diệp Dục, anh hành hạ tôi sao?"

"Không có" Diệp Dục mở mắt, đúng lúc có thể thấy động tác cúi người để chén của Vạn Uyển, lúc lên lúc xuống, khoảng cách giữa hai người rất gần. Vạn Uyển cảm thấy có thể từ trong mắt của Diệp Dục nhìn thấy bộ dạng của bản thân 囧! Mặt đỏ hồng lên!

"Vẫn ăn chứ?"

"Ừ" Diệp Dục cầm chiếc đũa lên, mở miệng ăn, Vạn Uyển lần đầu tiên thấy được tướng ăn của thô, sức ăn của con voi trong truyền thuyết là cái dạng gì rồi. Còn chưa đầy năm phút đồng hồ, một bát cơm cà ri đã được ăn xong rồi.

Vạn Uyển xoa xoa tay chờ Diệp Dục khen ngợi, cơm cà ri chính là sở trường của mình đó!

Diệp Dục để đũa xuống, uống xong chén trà nóng. Con mắt không nhìn Vạn Uyển, nhếch miệng mặt lạnh, một hồi lâu mới nói, "Com tôi là Tồn Chi làm à."

Vạn Uyển kinh ngạc nhìn anh, "Làm sao anh biết"

"Cách xa cậu ta một chút." Thanh âm của Diệp Dục lạnh như băng.

Vạn Uyển cau mày, "Mặc dù tôi là người trong quân đội của anh, nhưng mà chuyện kết giao bạn bè cũng không đến mức ngại ngần chứ?"

Diệp Dục mặt lạnh nhìn Vạn Uyển, đưa tay nắm lấy cổ tay của cô, thoáng dùng sức để cho cô ngã xuống ghế sa lon, sau đó phủ mình lên, chỉ dùng hai cánh tay chống đỡ.

Chóp mũi của hai người chỉ còn cách một cm.

"Anh cho rằng em ngốc, không nghĩ tôi lại ngốc đến mức độ này."

Diệp Dục nói chuyện, trong giọng nói lại tràn đầy bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Vạn Uyển ngừng thở, muốn đẩy Diệp Dục ra, ngược lại lại bị anh nắm cổ tay, trực tiếp đặt lên trên cổ.

"Diệp đại nhân! Anh giờ trò lưu manh."

Diệp Dục chôn ở cần cổ của Vạn Uyển, Vạn Uyển cảm giác mình nghe được tiếng cười buồn bã của anh, "Anh cười cái gì?"

"Em cho rằng anh đang làm gì?" Diệp Dục nhú mày.

Vạn Uyển hít không khí, lại hít, sau đó nói ra lời nói vô cùng hối hận, "Diệp Dục, anh yêu thích tôi sao?"

Không trả lời, Diệp Dục nghiêng qua hướng bên cạnh, nhắm mắt lại, ngủ rất ngon.

Có làm hay không, uống rượu vào rồi giờ trò lưu manh à! ! Vạn Uyển xấu hổ, từ từ đẩy Diệp Dục ra, nhặt cái chăn rồi đắp lên trên người của anh. Đứng dậy chuẩn bị trở về phòng, sau đó, điện thoại di động có tin nhắn tới.

Thân thể của Vạn Uyển cứng ngắc, rón ra rón rén bước qua xem tin nhắn.

Lộ Lộ: ngày giỗ của anh ấy, đi không?

Vạn Uyển kinh ngạc mà đóng tin nhắn lại, mở lịch ngày ra, thời gian sao lại trôi qua nhanh như vậy? Mất hồn mà dọc theo tường từ từ trượt xuống ngồi dưới đất, vốn tưởng rằng năm nay sinh nhật của anh, còn có thể cùng nhau trải qua.

"Nước ở đâu?" Không biết Diệp Dục tỉnh từ lúc nào, đứng ở trước mặt Vạn Uyển, mắt nhìn xuống cô đang ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Vạn Uyển cuống quýt đứng lên, che giấu bi thương ở trong mắt và đi qua, "Tôi đi lấy nước ấm cho anh."

Vạn Uyển rót nước, chậm chậm đi tới bên cạnh Diệp Dục, "Trong đoàn làm thế nào để xin nghỉ phép?"

Diệp Dục nhú mày, "Có liên quan đến quy định chế độ" Lúc nói chuyện còn mang theo men say, ánh mắt đều là sương mù.

"Đơn xin nghỉ phép có chữ ký của Phó Đoàn Trưởng thì có hiệu lực không?"

Diệp Dục lại trở về ghế sa lon, dáng vẻ nhìn như nhừ đầu, một hồi lâu mới đáp, "Có"

Vạn Uyển ngồi lên trên mặt thảm, ôm đầu gối nhìn Diệp Dục say đến mơ mơ màng màng, lúc này không cho thì đợi đến bao giờ. Từ dưới đất bàn trà lấy ra một cuốn vở nhỏ, mở nắp bút, vô cùng lưu loát mà viết đơn xin nghỉ, sau đó run rẩy đưa tới, "Phó Đoàn Trưởng, ký tên ở chỗ này được chứ?"

Một tay đang che ánh mắt của Diệp Dục mở ra, hoàn toàn không phải là bộ dạng say khướt mới vừa rồi, tay cầm lấy rồi hơi híp mắt, lại khôi phục về say, "Ừ"

Vạn Uyển hưng phấn, người say đều dễ giải quyết hết!

Diệp Dục ký tên xong, nhìn dáng vẻ đắc ý của Vạn Uyển, yên lặng mà thở dài.

"Phòng ngủ thế nào?"

"Hạng nhất đấy!" Vạn Uyển kéo cửa phòng ra, "Diệp đại nhân, hôm nay ngài nằm ngủ ở phòng ngủ đi, ghế sa lon sao ngài có thể ngủ được chứ!"

Diệp Dục để ly nước xuống, trực tiếp đi vào phòng, cái chăn tán loạn, thậm chí rõ ràng có mỡ đông, tủ đầu giường mờ tối cùng cửa sổ đã không nhìn ra là cửa sổ.

"Bình thường em đều tự tin như vậy sao?" Diệp Dục đem một đôi vớ của Vạn Uyển ném xuống giường.

Vạn Uyển nghiêng đầu, "Này tất cả đều là lỗi của quân diễn!"

Diệp Dục vén chăn lên, đối mặt bên kia của vỏ chăn, giấu cho lông mèo phía trên rơi xuống, "Ngoại trừ giường này dày một chút cũng không có gì khác?"

"Không có"

Diệp Dục nhàn nhạt nhìn Vạn Uyển một cái, đi đến phòng khách cầm gối ôm đi vào, "Em cũng lên đi."

Vạn Uyển nắm cổ áo của áo ngủ, "Làm gì! !"

Diệp Dục cũng không trả lời, cởi áo khoác quân trang, rồi trực tiếp lên giường lật người ngủ thiếp đi.

Vạn Uyển đứng ở bên cạnh, rồi rầm mà không thể nói nên lời, dao động cả nửa ngày, quả nhiên vẫn còn lạnh, chậm rãi len lén mà ôm thâm móng ra phía ngoài, đến ghế sa lon ngồi. Mới vừa nhắm mắt lại, đã cảm giác mình bay lên không.

Diệp Dục mặt không chút biểu tình mà ôm cô, "Là không có lỗi tại dài sao?" Ngực của anh cực kỳ ấm áp, Vạn Uyển hít mũi một cái, một chút mùi rượu cũng không có, ngay cả mùi thuốc lá ngày thường đều biến mất không còn một mống.

Điều kiện sinh hoạt trong lúc quân diễn đúng là không dễ, Vạn Uyển bị ôm chui vào chần, mặc dù không có mùi của mặt trời, nhưng lại có nhiệt độ cơ thể của Diệp Dục. Vạn Uyển từ từ buông lỏng tay nắm chặt mép áo ra, ngược lại ôm lấy eo gầy khỏe mạnh của Diệp Dục, vùi vào trong ngực của anh mà ngủ thiếp đi.

Khó có được một cảm giác thật tốt.

Cảm thấy người bên cạnh đang di chuyển, trong chần tràn vào một cơn gió lạnh, Vạn Uyển không nhìn được mà co rút vào bên trong, ý đồ ngăn cản không khí lạnh lẽo tiếp tục tập kích.

Diệp Dục mặc áo khoác, nhìn người bạn nhỏ Vạn Uyển cong miệng ngủ đến khuôn mặt đỏ rùng rục, thì không khỏi mỉm cười. Đưa tay đem cái chần xoa tung ở bên cạnh dịch vào chần một chút xú, giờ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, rồi vào nhà vệ sinh.

Tất cả đều là đồ của phái nữ, trên bồn tắm thì có một hàng dài sữa tắm, dầu gội, che tóc, cái gì cần có đều có. Diệp Dục cau mày cầm lấy sữa tắm, đổ ra một chút ở lòng bàn tay rồi cúi đầu ngửi là mùi của hoa oải hương. Suy nghĩ thêm một chút vẫn là mở vòi sen ra.

Vạn Uyển mơ mơ màng màng đã cảm thấy có một bàn tay ướt nhẹ đụng lên mặt của mình, giờ tay lên cho một chương, "Làm gì vậy! !"

"Rời giường, ra thao trường." Diệp Dục nhanh chóng né sang bên cạnh.

"Ra thao cái gì chứ! Thiếu anh cực kỳ đi!" Vạn Uyển tức giận.

Diệp Dục nhìn cô chằm chằm hai giây, quả quyết vén chần lên, rồi trực tiếp bế lên thả vào phòng tắm, "Là em tự mình còi hay là anh giúp em?"

Vạn Uyển đối với cái chữ 'còi' này vô cùng nhạy cảm, liền mở mắt. "Tự tôi còi."

Diệp Dục gật đầu, "Tự lực cánh sinh." Sau đó đóng cửa lại.

Vạn Uyển hận không thể hại chết mình, đây chính là tiếng người sao? Cái gì tự mình còi, sắc không à!

Hung tợn mà đánh răng, tắm, cố ý ở trong phòng tắm vang lên lách ca lách cách, vì để cho lão hồ ly kia ở bên ngoài biết mình đúng là tắm, tuyệt đối không có lãng phí thời gian. Mục đích là kiên quyết không ra thao trường.

Vạn Uyển cô là ai chứ? Từ tiểu học đến cao trung rồi ra nước ngoài trước kia thể dục không phải nghỉ thì chính là thất bại, theo lời thầy giáo đã nhiều lần đảm nhiệm môn thể dục đều là, đứa nhỏ này trời sanh chính là con một sách.

Anh nói tôi một đứa trẻ 400m mà chạy một canh giờ, luyện tập không phải muốn chết à, còn không bằng trực tiếp từ trên máy bay nhảy xuống bị chết vừa nhanh lại lừng lẫy.

Lần thứ ba lúc đổ sữa tắm, thì cửa phòng tắm bị đẩy ra, Diệp Dục đứng ở trong nhà vệ sinh chỉ cách có một rèm, cầm đồ rần rì mà Vạn Uyển nhét ở đáy giường, "Là em tự mình mặc hay là anh giúp em?"

Vạn Uyển tắt vòi hoa sen, "Diệp đại nhân, tôi tự lực cánh sinh."

"Rất tốt."

Vạn Uyển mặc xong bộ đồ rần rì, quả thực là thâm đến độ không nở nhìn, nó vốn chính là vì nhét đáy giường mà ra đòi, cho nên lúc cô Vạn mang số lớn nhất báo cho hậu cần, căn bản cũng không có nghĩ đến có một ngày mình lại nắm nó trên tay.

Nhìn Diệp Dục đã mang giày, Vạn Uyển xách ống quần di chuyển qua gần như là kéo ở trên mặt đất.

"Phó Đoàn Trường, anh xem đi, tối hôm qua tôi cũng đã chăm sóc cho anh" Vạn Uyển cười làm lành, "Thì không thể dàn xếp một chút sao?"

"Đơn xin nghỉ của em là anh phê" Diệp Dục ngẩng đầu.

Vạn Uyển hoàn toàn im lặng, đây chính là chênh lệch giữa hồ ly già trẻ có đúng không!

"Ngài không đi đổi bộ đồ rần rì sao?" Vạn Uyển xách quần lên, xách theo y phục đi xuống dưới lầu, nhìn Diệp Dục trước mặt mặc thường phục thật chỉnh tề, thì lại nảy sinh ra một kế mới.

Sau đó Đồng Niệm đứng dưới lầu, sắc mặt giống như ăn đại tiện đã cho cô đáp án

"Phó đoàn, y phục đã đưa tới."

Diệp Dực gật đầu, "Đem dây lưng của cậu tháo xuống."

Vạn Uyển cả kinh nhích đến gần

"A?" Đồng Niệm cả kinh mà lui về phía sau một bước dài, "Phó đoàn, bảo đảm về sau tôi không kêu em gái Vạn là em gái nữa."

Diệp Dực cau mày, "Cởi ra."

Đồng Niệm xoay người, ở trong sáng sớm vẫn còn bóng tối tháo dây lưng xuống, vẻ mặt như đưa đám mà đưa cho Diệp phó đoàn.

"Dùng dây lưng buộc quần lên, sau đó cùng phần lớn binh sĩ đi ra thao trường." Diệp Dực nói với Vạn Uyển.

Lúc này bạn học Vạn đang trao đổi ánh mắt tố cáo Diệp Dực tàn bạo với đồng chí Đồng, lại bị nói như thế, thì ánh mắt cùng chung chí hướng cứ như vậy bị chặt đứt.

"Không được sợ hãi nha! Đồng chí Đồng, cảm ơn." Vạn Uyển lệ rơi đầy mặt.

Vạn Uyển đi theo Đồng Niệm tới bãi tập thì binh lính cũng đã tập hợp xong rồi, Diệp Dực đổi thành huấn luyện đứng ở phía trước, nhìn lướt qua hàng ngũ cuối cùng Vạn Uyển đang nói chuyện với Tiểu Tồn Chi.

Ngoắc ngoắc tay gọi anh lính tới truyền tin, "Đem người đứng hàng cuối cùng tách ra làm hai."

Vạn Uyển cứ như vậy mà cách xa Tiểu Tồn Chi ngàn dặm vì đã nói với nhau, đợi lát nữa lúc quẹo cua thì cùng nhau chuồn mất.

"Đồng chí trẻ, tôi thật sự là không thể đứng cùng với cậu ấy sao?"

Đồng chí trẻ rõ ràng lộ vẻ hiểu sai rồi! Vô cùng nghiêm túc mà liếc nhìn Vạn Uyển và Tiểu Tồn Chi, "Nơi này là quân đội! Cần thận bị xử phạt."

Vạn Uyển 囧. Đàng hoàng đi theo cậu ấy đến hàng giữa quân đội, một đoàn toàn đàn ông không quen biết.

Thật là chưa xót mà! !

Vạn Uyển nhớ lại lúc ở sơ trung có khóa quân sự thì chạy bộ sáng sớm thế nào, giống như nhớ đến, ở trước mặt lớp học thì như có một chút xíu hoạt động, nhưng sau lớp học thì tốc độ nhanh như rùa chính là đi, cho đến một vòng cuối cùng mới coi là chạy bộ. Nghĩ đến đây, Vạn Uyển nở nụ cười tự đáy lòng, nhìn một đoàn nhiều người như vậy, khẳng định chắc cũng là như vậy.

Tiếng còi vừa vang lên, cả quân sĩ đều lấy tốc độ hành quân mà bắt đầu chạy như điên. Vạn Uyển kinh hãi! ! ! Đây không phải là người tập chạy à!

Đôi tay của cô Vạn bọc ở trong tay áo quá dài, lấy ra toàn bộ sức mạnh mới có thể miễn cưỡng đuổi theo đội được, hơn nữa mình lại ở vị trí chính giữa, nếu chạy chậm không cẩn thận sẽ bị người phía sau theo kịp dẫm lên.

Chạy được chừng 100m thì thở hổn hển hừ hừ, Vạn Uyển thương cảm. Từ vị trí chính giữa đến phía sau.

Chạy được 200m lại thở hổn hển thở hổn hển, Vạn Uyển tuyệt vọng. Từ phía sau đến phía trước của đội ngũ. Sau lưng không phải Diệp Dực thì là ai! ! !

Vạn Uyển quay đầu lại nhìn Diệp Dực, anh đang xanh mặt nên bước vững vàng chạy tới chỗ mình, phía sau mang theo một đám đồng chí nặc rằn ri. Thấy sao mà giống đang đuổi giết, quá đáng sợ. Vạn Uyển giống như nước rút khỏi tay áo, lách lư mà chạy về phía trước, nhưng mà, ngay cả bóng dáng của Tiểu Tồn Chi cũng trở nên rất nhỏ.

Diệp Dực càng ngày càng gần, thì Vạn Uyển lại càng cuống cuống hơn, quên mất phía trước là cái hố, trực tiếp ngã xuống. Rầm một tiếng, Vạn Uyển nghe được tiếng rắc rắc ở đầu khớp xương mình, quá nể tình mày rồi.

Phần lớn quân sĩ tiếp tục đến gần, Vạn Uyển kéo viên nón xuống, chờ Diệp Dực lạnh lùng giẫm cọt.

Sau đó, ngay cả nhìn đến Diệp Dực cũng không liếc một cái mà mang theo quân sĩ chạy tới. Vạn Uyển nhìn bóng lưng của anh, đột nhiên cảm thấy xương từ mắt cá chân đến đầu gối đều bị đau.

"Làm sao lại ngốc như vậy chứ."

Lảo đảo mà bò dậy, trong đó liên tục có người thiếu chút nữa gặp phải mình mà bị trật chân té, Vạn Uyển lúng túng nhìn ánh mắt oán giận mà chịu đựng ở trong mắt của bọn họ, xấu hổ không chịu nổi mà khấp khểnh đi sang bên cạnh. Cô không phát hiện chính là, không chỉ có mình ở chỗ này làm thành một lối đi nhỏ khó khăn, Tiểu Tồn Chi ở nơi đối diện cũng giống vậy.

Lúc Vạn Uyển ngã xuống, Tiểu Tồn Chi đã dừng bước chân lại, chuẩn bị vòng qua đám người kia đỡ cô dậy.

Nhưng mới vừa bước ra một bước, thì đã bị một lực mạnh mẽ ở bên cạnh kéo qua.

"Anh đối với cô ấy như vậy đó à?" Tiểu Tồn Chi không để ý mặt mũi, mà trực tiếp đẩy Diệp Dục.

Về mặt của Diệp Dục âm u, trong mắt sâu thẳm đã đen đậm một mảnh, "Cô ấy sẽ hiểu tôi."

"Được được" Tiểu Tồn Chi vớt cái mũ xuống, "Xem ra tôi không tranh giành là không được."

Diệp Dục nhìn lướt qua chính ủy cùng tham mưu đang vội vã chạy tới bên này, xoa mặt, rồi lại nhìn Vạn Uyển nơi xa đã được những nữ binh khác dìu lấy, sắc mặt lo lắng.

"Tùy cậu"

Nói xong sai bước đi tới ký túc xá.

Vạn Uyển giống như có tâm linh cảm ứng, quay đầu lại liền thấy Diệp Dục ở nơi xa đang sai bước rồi đi, và sắc mặt tái xanh. Đau đớn ở trên đùi thẳng đến trái tim, nước mắt chảy ra ào ào.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Trẹo chân rồi. Nhưng là loại tổn thương đến gân cốt.

Tính tình quật cường thì ai cũng có, quan trọng là thời điểm phát tác thôi. Từ khi Vạn Uyển được chuyển từ thao trường trở về đến bây giờ, ngoại trừ bôi thuốc bó thạch cao và nghỉ ngơi thì không hề nhận bất kỳ sự giúp đỡ nào của các đồng nghiệp.

Cho dù như vậy, thì quân y thực tập cũng rất nhàn hạ, Vạn Uyển ngồi ở trên giường bệnh, Tiểu Tồn Chi đổi thuốc cho cô.

"Đề tự mình làm đi" Vạn Uyển muốn cướp vại thuốc, nhưng đã bị Tiểu Tồn Chi cản lại.

"Cậu là học sinh khoa chỉnh hình à?" Tiểu Tồn Chi cắt ngang cô, "Cũng không nhìn xem mình có bao nhiêu sức lực, bình thường mình kéo cậu cũng không động đậy, không hiểu sao hôm nay lại ra thao trường?"

Vạn Uyển sững sốt một chút, quay đầu, rồi buồn buồn trả lời, "Không có gì"

"Quân diễn đã đánh cho đầu óc của cậu tàn phế rồi à?" Tiểu Tồn Chi thấy cô quay đầu đi, cho rằng mình nặng tay làm cô đau, vội vàng buông lỏng băng gạc ra.

"Đúng là thiếu não rồi, nhưng sai lầm không phải ở quân diễn."

Tiểu Tồn Chi cười ha hả, cúi đầu che khuất tầm mắt, Vạn Uyển chỉ có thể nhìn được má lúm đồng tiền của anh ta.

"A Bạch, cậu từng có người trong lòng không?"

Động tác của Tiểu Tồn Chi cứng đờ một chút, sau đó miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Vạn Uyển, "Sao lại hỏi như thế?"

"Thích một người thì sẽ như thế nào?" Vạn Uyển cảm thấy mũi cay cay, mắt chất chất, làm thế nào cũng không quên bộ dạng lúc Diệp Dục chạy qua mình buổi sáng, lạnh nhạt mà xa lánh, lạnh nhạt mà nghiêm túc.

Tiểu Tồn Chi cười cười, "Thích một người thì sẽ thường nghĩ đến người ấy."

"Luôn luôn sao?"

"Ừ"

Vạn Uyển cúi đầu không lên tiếng.

"Bữa trưa cũng chưa ăn, bữa tối muốn ăn không?" Tiểu Tồn Chi lấy điện thoại di động ra, phóng to một hình ảnh lên "Nghe nói cái này có thể làm cho thèm ăn."

"Thật sao?" Vạn Uyển ừ xiu mà trả lời, "Nhưng mà mình không đói bụng."

"Mình làm thử một chút, cậu không muốn ăn thì mình ăn chứ sao."

Vạn Uyển vừa định gạt đầu, thì điện thoại của Tiểu Tồn Chi vang lên. Anh ra dấu tay xin lỗi, rồi đứng dậy nghe điện thoại.

"Nhất định phải tới nay sao?" Tiểu Tồn Chi cau mày, xoay người nhìn Vạn Uyển.

Vạn Uyển lắc đầu, dùng khẩu hình nói cho anh ta biết tự mình có thể đến phòng ăn ăn cơm. Tiểu Tồn Chi dùng ngón tay chỉ chỉ Vạn Uyển, vẻ mặt nghiêm túc.

Vạn Uyển bật cười hi hi, rồi dùng sức gạt đầu, "Nhất định mà, yên tâm đi."

Tiểu Tồn Chi vừa gọi điện thoại vừa thu dọn đồ đạc, cuối cùng vẫn còn dừng lại ở cửa một chút, rồi quay đầu nói với Vạn Uyển. Vạn Uyển gật gù bày tỏ tuân lệnh.

Một lát sau bác sĩ Vương tới, giọng lúng túng hỏi Vạn Uyển có thể thay ca với mình hay không, vì trong nhà có chút việc gấp. Vạn Uyển dĩ nhiên gạt đầu, dù sao mình cũng đang là người nhân nhả thoải mái nhất.

Trực ban mãi cho đến mười một giờ rưỡi, trong đó chỉ có một chiến sĩ đau bụng, một chiến sĩ phát sốt, Vạn Uyển một mình nhảy chân đi kê đơn thuốc treo truyền dịch cho bọn họ. Bận đến gần mười hai giờ mới xem như giải quyết toàn bộ, Vạn Uyển tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, mới vừa loay hoay nên quên đôi thuốc, buồn bực đến khó chịu, nhảy lên nhảy xuống cũng càng ngày càng đau. Tiễn tay cầm nhiệt kế, có hơi sốt nhẹ, Vạn Uyển suy nghĩ có nên tiêm thuốc giảm đau cho mình hay không.

Mới đây ông tiêm xuống, Vạn Uyển thiếu chút nữa đã bị tiếng chuông tin nhắn của mình làm cho sợ tới mức trực tiếp làm gãy kim tiêm.

Lộ Lộ: ngày mai mình đi mộ, cậu tới không? Mang chút đồ anh ấy thích ăn thôi.

Vạn Uyển buông điện thoại đi động, sao lại quên ngày mai là ngày giỗ của anh ấy chứ? Vạn Uyển ngay cả đồ cũng không dọn dẹp, điện thoại đi động bị ném rớt pin ra, Vạn Uyển không ngồi xỏm được, hấp tấp đến mức cứ thế xoay vòng vòng. Đã sớm qua thời gian tắt đèn, muốn tìm người phải đến phòng trực, bên ngoài lại mưa xuống, từ phòng y tế tới đó rồi đến cửa chính thật sự là quá lãng phí thời gian.

Vạn Uyển cầm một cái dù, mang theo rất nhiều đồ, cũng không kịp kiểm tra trực tiếp nhảy ra ngoài, chạy tới sớm một chút có lẽ còn có rất nhiều cửa hàng mở cửa.

Đồng Niệm vẫn đứng ở bên cạnh, Diệp phó đoàn trưởng còn chưa có ngủ mình sao có thể trở về phòng ngủ. Đồng chí nhỏ Đồng thờ dài, thấy từ buổi sáng luyện tập sau khi trở về thì vẫn vui đùa xem báo cáo, bận đến mức ngay cả mở cuộc họp thảo luận cuối tháng tháng lên đoàn phó đoàn nhà mình cũng lạnh nhạt tham gia, vô cùng nhứt nhu.

Buổi sáng à. Đồng Niệm bụng cái ly hồi tưởng lại, hình như bác sĩ Tiểu cũng không vui, nguyên nhân chủ yếu là em gái Vạn vấp ngã. Ai. Chính là cái nguyên nhân chủ yếu này đưa đến bi kịch của cả ngày hôm nay, thật đáng sợ. Phàm là có người vọng tưởng nói chuyện với Diệp phó đoàn đều sẽ bị anh ấy lộ ra hơi thở chớ quấy rầy rất mạnh làm người ta sợ tới mức bỏ trốn mất dạng, văn thư trẻ cũng tự mình biết rất khổ, tôi cũng không phải là bộ ngoại giao, Đồng Niệm treo xong thường phục của Diệp Dục.

Diệp Dục xoa xoa cổ, quả thật so với lúc huấn luyện ở Đại Đội Đặc Chung còn mệt hơn gấp trăm lần. Quay mặt nhìn Đồng Niệm một chút, cậu ấy cũng sắp nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi rồi, Diệp Dục đứng dậy rót nước, đi tới bên giường thì mới biết ở bên ngoài trời mưa vẫn còn lớn, căn cứ vào khí trời thì ngày mai thao trường sẽ đóng băng, đội ngũ chỉnh tề thể dục buổi sáng tất sẽ có sai lầm. Diệp Dục cau mày, trong nháy mắt liền nghĩ đến một loạt chuyện không vui của sáng sớm hôm nay. Cầm điện thoại đi động lên, xoa xoa hai cái, Diệp Dục suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho cô ấy hay không, cô ngốc ấy tuy là hơi vụng về ngốc nghếch một chút, không có nghĩa là không hiểu tình cảnh của mình. Sẽ không có chuyện gì đâu, bác sĩ Vương cũng báo cáo qua thương thế của cô ấy rồi, Diệp Dục cân nhắc một chút, vẫn là để điện thoại đi động xuống, đứng ở phía trước cửa sổ.

Đột nhiên, bóng dáng màu trắng đang ở trên đường nhỏ hấp dẫn anh. Từng huấn luyện qua ở bộ đội đặc chủng, trong nháy mắt Diệp Dục liền phán định tình huống toàn thân bóng dáng kia, là phái nữ đi đứng không tiện.

"Chỉ tìm chuyện cho mình thôi!" Diệp Dục nặng nề để ly xuống, cảm áo khoác cùng chìa khóa xe lên rồi chạy ra ngoài, hoàn toàn không để ý đồng chí nhỏ Đồng Niệm mới vừa bị giật mình tỉnh giấc chạy theo ở phía sau.

Làm cái gì vậy nhỉ! ! May mắn là buổi tối, nếu như là ban ngày bị người thấy bộ dáng này của phó đoàn, chắc là phải phái một pháo binh đến mới có thể đuổi đi hết người chứng kiến.

Diệp Dục khởi động xe, trong nháy mắt đèn xe mở ra, có thể nhìn thấy rõ ràng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vạn Uyển đều là giọt nước, tóc dài ướt đến mức có thể chảy nhỏ giọt rồi, trong mắt lại lộ ra một loại kiên nghị cùng nóng nảy, hoàn toàn không để ý bên cạnh xảy ra chuyện gì. Diệp Dục mặt lạnh lái xe đến bên cạnh cô, quay cửa kính xe xuống, "Đi lên."

Vạn Uyển hiển nhiên bị xe đột nhiên xuất hiện mà sợ hết hồn, híp mắt nhìn người tới một chút, quả quyết lắc đầu, giọng nói xa lánh, "Phó Đoàn Trưởng trẻ như thế còn không nghĩ ngợi à, tôi không vội, tự mình đi cũng được."

Buổi tối khí trời quá rét lạnh, ngay cả xe taxi cũng đã giảm bớt, Vạn Uyển mặc áo lông, cố gắng rút sâu cổ vào áo.

Diệp Dục nhìn thấy mặt cô rõ ràng là tái nhợt, kỳ lạ là khi nghĩ tới buổi sáng giống như đến gần thấy mặt cô lúc ảm áp lúc đỏ rùng rợn, có chút không vui.

"Đứng lại."

Vạn Uyển tiếp tục đi về phía trước. Nghe được sau lưng có tiếng đóng cửa xe thật mạnh, còn có ừng quân nhân ở trong nước giẫm ra tiếng bành bạch, lần đầu Vạn Uyển cảm thấy mình bị thương là một chuyện rất tức giận, muốn đi nhanh cũng không được. Ngoài dự đoán, một đôi tay bắt lấy mình, trong mạnh mẽ còn mang theo lửa giận. Vạn Uyển đối với hơi thở sau lưng không xa lạ gì, dựa vào thuật phòng sỏi lúc ở trường cấp 3 Lộ Ninh dạy lập tức đánh qua, chút chiêu thuật nhỏ này đối với Diệp Dục mà nói chỉ có thể coi là gãi ngứa, thoáng dùng lực đã chống được Vạn Uyển.

"Ra tay đánh người?" Diệp Dục nhú mày.

Mưa càng xuống càng lớn, mưa xuôi theo tóc mái chảy xuống, Vạn Uyển hất trán thấy biểu tình không thể làm gì lại buồn cười của Diệp Dục, tức giận lại tăng lên, "Đứng là đánh anh! Chưa từng gặp qua người ngu như anh sao X!"

Diệp Dục nhú mày, "Mắng người?"

"Buổi sáng tôi ngủ rồi !!"

Diệp Dục gật đầu, bắt lấy tay Vạn Uyển không có ý buông ra, nhìn cô một lúc thấy đáng vẻ vẫn còn tức giận mới thở dài, "Anh là đàn ông, nhưng điều kiện tiên quyết là, anh cũng là quân nhân!"

Cách màn mưa, mặc dù Vạn Uyển không thể thấy rõ biểu tình của Diệp Dục, nhưng đây là lần đầu tiên anh đối thoại từng chữ từng câu với mình như vậy, Vạn Uyển cúi đầu, cẩn thận suy nghĩ, nếu như mình đứng ở một vị trí cần phải gánh vác chiến sĩ, vinh dự, quốc gia, thì áp lực to lớn cỡ nào, làm sao có thể sẽ phớt lờ cho người khác.

Diệp Dục thấy Vạn Uyển nhú khuôn mặt nhỏ nhắn rồi cúi đầu, cũng biết là cô đã hiểu hơn phân nửa, tay cũng nói lỏng không ít, vừa định tiếp tục yêu cầu cô lên xe, thì Vạn Uyển đẩy anh ra, nhảy lên mà chạy trốn.

Diệp Dục đối với hành động chạy trốn của Vạn Uyển không kịp đề phòng, nhìn cô nhảy chân đi về phía trước, thì sững sốt một giây, rồi tựa vào bên cạnh xe đốt điều thuốc, khóe miệng nâng lên cười. Cô bé này, thật là phục.

Vạn Uyển im lặng đi ở bên đường, phía sau có xe việt dã đi theo, một người một xe giằng co nhau.

Vạn Uyển nhớ gần đây có một cửa hàng bán bánh, không biết đã đóng cửa từ lúc nào? Vạn Uyển sững sờ đứng ở cửa tiệm, trong đầu đột nhiên liên lộ ra bộ dạng lúc anh ăn bánh ngọt, một lần cuối lúc anh cầm lấy tay của mình, ánh mắt kiên định.

"Làm thế nào bây giờ, Lập Nam ăn không được rồi." Vạn Uyển trên đầu được đội áo khoác ngoài, Diệp Dục đứng ở bên người cô, một tay cầm đôi tay lạnh như băng của Vạn Uyển, ngẩng đầu nhìn quán bánh hấp đã đóng cửa.

"Bánh gì?"

Vạn Uyển bị Diệp Dục ôm vào trong ngực, ngăn cách với nước mưa bên ngoài, Vạn Uyển nhắm mắt lại, nhớ lại Lập Nam luôn cầm ở trên tay một túi bánh ngọt, mỗi đêm hai người ở phòng thí nghiệm bụng đói kêu vang không có tiền ăn cơm thì lúc ăn cơm anh sẽ làm bánh ngọt.

"Trong suốt mềm nhũn, cho thêm hoa quế, cầu kỳ (thuốc đông y), ăn ngọt ngọt đáng đáng."

Diệp Dục cau mày, giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, "Làm trao đổi, em phải nói cho anh biết anh ta xảy ra chuyện gì."

"Qua một thời gian được không?" Vạn Uyển thoát khỏi cái ôm của Diệp Dục, "Anh phải đáp ứng."

"Không ép em" Diệp Dục cắt lời của cô, nhìn thẳng vào mắt Vạn Uyển, khiến cho tâm tình nôn nóng của Vạn Uyển trở nên an tĩnh rất nhiều.

"Làm cái bánh đó bình thường phải mất bao nhiêu thời gian?"

"Không biết" Vạn Uyển nói thật.

Diệp Dục do dự một chút, lấy điện thoại di động ra thuần thục ấn một dãy số, qua một thời gian rất lâu bên kia mới nhận.

Giọng nữ mơ mơ màng màng, rạng sáng bị đánh thức nên khó chịu phát huy đến mức tận cùng, "Nói! Anh có chuyện gì đặc biệt sao? ! Có biết bốn cô nương cần đủ giấc ngủ hay không! Có biết em làm nhiệm vụ vừa mới trở về hay không, đàn ông các anh đều không phải là đồ tốt! Chết tiệt!"

Diệp Dục vẫn là đáng vẻ ung dung, hoàn toàn không vì lửa giận trong điện thoại mà có chút biểu tình, rất có kinh nghiệm mà để điện thoại cách lỗ tai xa một mét.

Mà về mặt lúc này của bạn học Vạn Uyển không thể dùng ngôn ngữ bình thường để hình dung, quá kinh hãi.

Cô gái bên kia điện thoại vẫn còn đang rống giận, Vạn Uyển có chút sợ chột Diệp Dục một cái, "Trề như thế. không được tốt lắm?"

Diệp Dục lắc đầu, trong mắt thoáng qua một tia hài hước, "Diệp Ngôn từ nhỏ đã như vậy."

Diệp Ngôn. Vạn Uyển run rẩy chỉ chỉ điện thoại di động, "Một họ với anh à"

Không đợi Diệp Dục trả lời, cô gái bên kia điện thoại liền trả lời, "Anh hai à! Dẫu gì em cũng là em gái ruột của anh, hành hạ em rất vui sao?"

Vạn Uyển hóa đá. Hai anh em nhà này thật sự tính tình khác biệt quá lớn.

"Em gái ruột" Diệp Dục nhàn nhạt giải thích,

"Em đã nói với anh! Nói theo y học, anh chính là em trai của em đúng không! Ít phách lối với lão nương đây đi!"

"Em gái của anh thật thẳng thắn" Vạn Uyển nhìn điện thoại di động bị đột nhiên chấn động mà nâng cao giọng,

"Diệp Ngôn, làm một cái bánh ngọt, hai giờ làm xong." Diệp Dục cũng không nói nhảm, giọng nói sử dụng mệnh lệnh.

"Hiện tại? ? ? Còn không bằng giết em!"

Vạn Uyển nhìn cửa hàng đóng cửa, đã tuyệt vọng, bánh ngọt thật sự là không thể nào. Len lén bấm điện thoại của Lộ Ninh, ai ngờ điện thoại bị cướp đi. Diệp Dục từ trên cao nhìn xuống cô, "Diệp Ngôn làm bánh ngọt hạng nhất, nói cho con bé ấy biết là dạng gì."

Vạn Uyển nhận lấy điện thoại, nói đơn giản về bánh ngọt trong trí nhớ, điện thoại di động vẫn luôn cách lỗ tai rất xa.

"Chị là bạn gái của anh trai em?"

"Không phải" Vạn Uyển lúng túng trả lời, "Anh ấy là lãnh đạo của tôi."

"Stop! Cái tên Diệp Dục kia chưa bao giờ giúp người đến mức độ này." Diệp Ngôn chẳng thèm quan tâm, "Được, chị dâu nhỏ, coi như em đưa trước quà kết hôn."

Vạn Uyển cảm giác mặt của mình lúc này chắc chắn đã rất hồng rồi, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp, "Cô. Cô thật sự. lắm rồi!"

Diệp Ngôn cười ha ha, "Kêu anh của em dẫn chị đến đây đi, bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành ~ chị dâu nhỏ ~" cúp điện thoại

Vạn Uyển nhìn Diệp Dục vẫn đứng ở bên cạnh, 囧 được một lúc cũng không biết mở miệng thế nào.

Diệp Dục mở cửa xe, "Đi lên, dẫn em đi đến chỗ Diệp Ngôn."

Vạn Uyển lần này ngoan ngoãn lên xe.

Xe vào một khu nhỏ, mặc dù là buổi tối, nhưng vẫn có thể nhìn ra cấp bậc khu này rất cao, Diệp Dục dừng xe ở nhà để xe, rồi ấn thang máy.

"Có sợ chó hay không?"

Vạn Uyển tưởng tượng thấy con chó trắng nhỏ sang trọng mà mẹ nuôi, "Không sợ."

Diệp Dục nhìn ánh mắt của Vạn Uyển tràn đầy hướng về cùng yêu thương, thờ dài một chút.

Thang máy dừng ở lầu mười một, Diệp Dục mới vừa mở cửa, thân thủ có khá hơn nữa cũng không thể ngăn cản một con chó nặng đến 130 cân lao về phía Vạn Uyển. Cô Vạn còn chưa kịp phản ứng, đã bị một con vật khổng lồ ép đến trên mặt đất, sau đó chính là nước miếng dính dính cùng với mùi sữa tắm đầu tây xông vào mũi. Tiếp theo, chính là một tiếng bạo rống, "Tiểu Mễ, trở lại!"

Vạn Uyển bò dậy, nhìn lông vàng bên cạnh hưng phấn dị thường, nắm lấy ống quần của Diệp Dục, "Đây là. Tiểu Mễ?"

Diệp Ngôn mặc tạp dề cầm cái xẻng chạy ra, "Ai nha ai nha, mau vào, Tiểu Mễ chính là thấy người tới thì điên cuồng, em không cho nó cắn người thì tuyệt đối sẽ không hạ miệng."

Đây cũng không quan trọng! Diệp Ngôn mới là quan trọng, Vạn Uyển nhìn lên mỹ nữ

có vóc người cao gầy, cân xứng ở trước mặt, giống y như Diệp đại nhân, có sống mũi cao, đôi môi mông, cùng dáng thánh thoi hoàn mỹ khi giờ tay nhấc chân. Vạn Uyển nhìn lại Diệp Dục một chút. Hai anh em, một trai đẹp một mỹ nữ! Có muốn như vậy hay không a a a!

Diệp Ngôn giống như phát hiện Vạn Uyển đang suy nghĩ gì, ngòai chồm hồm chế nhạo cô, "Nhu thế nào? Cảm thấy anh em đẹp trai hay là em xinh đẹp?"

"Đều xinh đẹp" Vạn Uyển cảm thấy tự ti. Tâm tình của Diệp Ngôn rất tốt nên cười ha ha, "Mau vào đi, loại bánh ngọt kia của chị làm xong rồi, lập tức có thể ra lò."

Diệp Dục trực tiếp vào phòng bếp, thuận tay cầm một túi chocolate cùng nước trái cây đưa cho Vạn Uyển ngồi ở trên ghế sa lon, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

"Diệp đại nhân ~ Diệp đại nhân ~"

"Ừ" Diệp Dục mở mắt, liếc Vạn Uyển.

"Em gái anh kết hôn rồi sao?" Vạn Uyển chú ý tới một bộ trang phục nam trên giá áo.

"Ừ, thuộc hạ của Tà Diệc, bộ đội đặc chủng." Diệp Dục chỉ chỉ một bộ quân trang treo bên cạnh.

"Sao nhà của anh nghề nghiệp khô khan, ngay cả hôn nhân cũng khô khan?"

Diệp Dục nhìn Vạn Uyển, nhíu mày, "Em đầu quân?"

"Không cần!" Vạn Uyển lắc đầu

"Hôn nhân của em cũng không khô khan."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Vạn Uyển từ trên ghế salon trực tiếp ngã xuống, gương mặt khổ sở nhìn người khởi xướng uống trà như gió nhẹ nước chảy.

"Có vấn đề?" Diệp Dục nhíu mày, sau đó có chút không vui mà quay đầu lại nhìn hai người phía sau đã sớm đứng đó, Diệp Ngôn cười khanh khách không ngừng, "Tặng thêm bạc hà?"

Diệp Ngôn bĩu môi, để trái cây xuống, đi tới bên cạnh Vạn Uyển ngồi xổm xuống, duỗi ngón tay ra đâm bắp chân của Diệp Dục, "Đây coi như là câu hôn chị dâu nhỏ sao?"

Vạn Uyển nháy nháy mắt, nhìn trần nhà, "Đây là một hiểu lầm xinh đẹp."

Diệp Ngôn sững sốt một chút, nghiêng đầu nhìn biểu tình của ông anh, trực tiếp úp sấp trên bàn trà cười to, "Anh, anh nhật được kẻ dỏ hơi sao?"

Diệp Dục mặt lạnh, đẩy móng vuốt của Diệp Ngôn ra.

"Chị dâu nhỏ, tại sao biết ông anh núi băng của em vậy?"

Vạn Uyển giặt nhẹ tay áo Diệp Ngôn, nhỏ giọng nói, "Tôi là bộ đội thực tập chữa bệnh trong đơn vị của anh ấy."

"Ồ ~ vậy cuối tuần chị không phải đi vào khu vực tai nạn trợ giúp à?"

"À?" Vạn Uyển kinh ngạc hỏi, "Tôi không có nghe nói tới chuyện này!"

Diệp Ngôn như có điều suy nghĩ mà nhìn người nào đó cảm lý trà dừng lại một chút, "Khụ khụ khụ, bên trên ra lệnh là tất cả quân y bộ đội đều phải trợ giúp khu vực tai nạn, tại sao lại có người thiên vị?"

Vạn Uyển nghiêm túc nhìn Diệp Dục, "Phó Đoàn Trưởng, anh không tin năng lực tôi sao?"

Diệp Dục mặt đen lại đi vào phòng bếp châm trà.

"Tại sao lại ngồi trên đất?"

Không biết lúc nào thì, có người đứng ở cửa, chỉ mặc áo lót quân sự, trên tay đắp trang phục huấn luyện, cau mày cúi đầu nhìn Diệp Ngôn trên đất.

"Ồ ~ trở lại rồi à? Cũng đã ba tháng không gặp mặt em rồi, sao vừa trở lại đã hung dữ vậy?"

Người đàn ông đi vào, một tay kéo Diệp Ngôn lên, cũng không thèm nhìn Vạn Uyển bên cạnh, "Bị nhốt hai tuần lễ."

"Chắc chắc chắc, lại giết đồ mất rồi hả ? Tà Diệc cứ như vậy mà yên tâm thả anh về? Hơn nửa đêm mà đem em cắt thì làm thế nào?" Diệp Ngôn còi nút áo ở trên người của anh ấy ra, cầm lấy áo lót quân đội của anh ấy.

"Trẻ như thế mà còn làm đồ ăn?" Người đàn ông xoa xoa tóc ngắn của Diệp Ngôn.

"Hừ! Chính là anh ấy làm!" Diệp Ngôn vung tay nhỏ bé lên, chỉ về phía Diệp Dục, "Ông xã! Giết anh ấy đi, buổi tối anh ấy mang vợ đến bắt nạt em!"

Người đàn ông theo tay Diệp Ngôn nhìn sang, nhìn thẳng vào mắt Diệp Dục, kính chào theo nghi thức quân đội, "Trung Đội Trưởng"

Diệp Dục gật đầu, "Quản tốt bà xã cũng rất quan trọng."

Người đàn ông nghe vậy chỉ giật nhẹ khóe miệng, nắm chặt tay Diệp Ngôn. Diệp Ngôn ở trong ngực anh ấy vịn vào eo uốn éo lên kể tội, "Đồng chí Lý Thi! Anh thiên vị có được hay không, ông anh này cũng không phải là Trung Đội Trưởng của anh!"

Diệp Dục nhú mày, không đánh giá, Lý Thi liếc mắt nhìn Vạn Uyển vẫn ngồi trên đất, "Ai?"

Diệp Ngôn cười hắc hắc, xoa xoa hai tay, giống như má mì, "Anh đoán ~ em tìm vợ bé cho anh á ~"

Vạn Uyển nhìn tất cả ghế sa lon đều bị Diệp Ngôn và Lý Thi chiếm đoạt chỉ còn dư một vị trí nhỏ, chuyện đương nhiên là đi sang ngồi bên cạnh Diệp Dục, thuận tiện liếc Diệp Ngôn một cái.

Lý Thi ôm Diệp Ngôn theo bên người đến trên ghế sa lon, liếc nhìn Diệp Dục, trong mắt không có bất kỳ vẻ mặt nào, Vạn Uyển kỳ quái nhìn hai người, cũng không có chú ý Diệp Ngôn con yêu nghiệt này lại bỏ tới, "Như thế nào, ánh mắt này? Nhớ năm đó, em sẽ cho rằng anh ấy cùng anh trai em hai người là đồng tính."

Phụt... Vạn Uyển phun ra một ngụm trà. Có câu nói vừa vào hủ hải không còn ngày quay đầu lại, cái người này cũng quá mạnh mẽ hung hãn đi? Diệp Ngôn vỗ vỗ bả vai của cô, ra vẻ đã hiểu.

Bên kia hai người đàn ông cũng hoàn thành đối thoại im lặng.

-- anh?

-- tôi.

"Ngôn nhi, đồ ăn gần xong rồi, đi vào phòng bếp xem một chút." Lý Thi thò người ra, ôm Diệp Ngôn đang vui vẻ cười nhạo Vạn Uyển ngây ngô đi.

Diệp Ngôn nhảy dựng lên, gỡ gỡ tóc, nhảy vào phòng bếp, một lát sau lại nhảy ra, trong khay để bánh tinh xảo, "Là loại này sao?"

Vạn Uyển cầm khay, ném thử một miếng "Diệp Ngôn! Cô quá thần kỳ, chính là cái này!"

"A ~ chị nói sớm đi, không phải là điểm tâm nhỏ rất đơn giản của người phương nam

sao, làm hại em phải suy nghĩ nửa ngày."

Vạn Uyển có chút xấu hổ, ôm khay nhỏ không buông tay, Diệp Ngôn cười khanh khách, tìm mấy cái hộp chứa vào, "Chị cũng so được với Dương quý phi rồi, cái gì một người cười ngửa cười phi tử hồng trần, yếu kém nữa..., ông anh này của em đã khuya khoắt còn làm phiền giấc mộng của người khác để làm vật phẩm cho người."

Diệp Ngôn chế nhạo nhìn hai người ngồi chung một chỗ, đối với ánh mắt lạnh như băng của Diệp Dục không chút sợ hãi, "Ông xã! Anh nhìn anh ấy đi, lại trợn mắt nhìn em"

Lý Thi cúi đầu, ở bên tai Diệp Ngôn nói câu gì đó, chọc cho Diệp Ngôn không cẩn thận mặt trắng xanh đỏ, một đám móc đánh qua, "Không biết xấu hổ!"

Lý Thi buông lỏng chặn lại một quyền đột nhiên xuất hiện, nhìn về phía Diệp Dục, "Còn có chuyện gì không?"

Diệp Dục đứng dậy, liếc nhìn Vạn Uyển. Cô nàng Vạn Uyển được lệnh, xách hộp giữ tươi nhỏ hấp ta hấp tấp đi theo Diệp đại nhân xuống lầu.

"Bọn họ thật hạnh phúc a." Vạn Uyển ở trong thang máy nhỏ giọng cảm khái. Không có chú ý ánh mắt của Diệp Dục, nhìn thẳng bánh ngọt trong tay mình, "Cùng bạn hẹn mấy giờ?" Diệp Dục lạnh nhạt hỏi

"Bảy giờ"

"Vẫn còn hai giờ, vào trong xe ngủ một chút, anh lái xe đưa em đến nghĩa trang." Diệp Dục sai bước đi ra thang máy, mang Vạn Uyển lên xe, từ ghế sau cầm áo khoác ngoài phủ thêm cho cô. "Nhắm mắt, ngủ."

Vạn Uyển là đứa bé ngoan thức thời, cô nam quâ nữ này, ngủ vẫn tương đối an toàn. Tất cả trong đầu đều là chuyện lộn xộn của rạng sáng hôm nay đến vừa rồi, điện thoại của Lộ Ninh, Diệp Ngôn trêu chọc, tâm tư của Diệp Dục. Vạn Uyển giơ tay lên sờ sờ trán, hình như lại hơi sốt nhẹ, mơ mơ màng màng quanh quẩn chớp mũi đều là mùi thơm cơ thể Diệp Dục, thật sự gánh không được rồi, ngã vào mộng.

Trong lúc ngủ mơ cảm giác vụt qua, đầu cúi ở trên cửa sổ, lại lắc lư mấy cái, Vạn Uyển cắn răng chuẩn bị tiếp tục va chạm, nhưng mà đầu lại đụng phải một bàn tay ấm áp.

Vạn Uyển từ bên trong áo khoác ngoài chui ra, vừa hay nhìn thấy Diệp Dực cũng nhìn mình chăm chăm, vội vàng rút đầu về, núp ở chỗ anh không thấy được buồn buồn hỏi,

"Đã tới chưa?"

"Tự mình tìm được đường hay không?"

Vạn Uyển vịn ở cửa sổ xe nhìn ra ngoài, bên ngoài vẫn mưa rơi lác đác, cách đó không xa chính là cửa chính nghĩa trang, xa xa nhìn lại, trên sườn núi thật chính tề đều là mộ, trước mặt mấy ngôi mộ mới có hoa cúc mới. Vạn Uyển lần đầu tiên tới đây, híp mắt nhìn hoa cúc trên sườn núi, tự lẩm bẩm, "Mình quên mua."

Mới vừa nói xong, thì một bó to hoa cúc được bỏ vào trong tay mình, "Đem áo khoác ngoài khoác vào, đi nhanh về nhanh."

Vạn Uyển ôm hoa, bên trên cộng hoa còn có nhiệt độ trên tay Diệp Dực mới vừa đưa cho mình, không biết thế nào, nước mắt muốn chảy ra, cố nén không để cho Diệp Dực phát hiện mình mắt không chế, mang theo giọng mũi nũng nịu nhỏ giọng trả lời.

"Vâng."

Mặc khoác ngoài của Diệp Dực, Vạn Uyển vào nghĩa trang sau đó quay đầu lại nhìn xe của anh một chút, nghĩa trang sáng sớm chỉ có một chiếc xe của anh, mở đèn lớn, đậu ở chỗ đó. Chờ mình. Vạn Uyển cảm thấy chỉ cần là như vậy, đó là nguyên nhân thật đơn giản để tới nghĩa trang, bởi vì phải đối mặt với đau đớn trước kia.

Xoay người theo biển hiệu không biết ở trong mộng xuất hiện qua bao nhiêu lần, tìm được hàng hai số bốn vườn C.

Có nhiều hoa cúc đã vây đầy ngôi mộ, Lộ Ninh mặc áo khoác ngoài toàn thân màu đỏ chót đứng ở trong đó, lẳng lặng. Cho đến khi nghe được tiếng bước chân của Vạn Uyển, quay đầu lại giống như cách mấy đời mới về, hôm nay cô ấy trang điểm, xinh đẹp hơn nhiều so với thường ngày. Tựa như dùng hóa trang đậm rực rỡ để che giấu yếu ớt cùng bi thương, làm cho đau lòng người. Vạn Uyển đem hoa cúc trong ngực thả vào trước ngôi mộ, nhìn tấm hình trắng đen trên ngôi mộ, hung hăng cắn môi dưới,

"Lộ Lộ, là mình quá ích kỷ."

Lộ Ninh không lên tiếng, qua thật lâu mới thở dài một hơi, "Đây chỉ là sự cố của một cuộc điều trị."

Vạn Uyển bịt mắt, ngồi chồm hổ xuống, cho dù qua năm tháng dài như vậy, ép mình đi tới trước mặt của anh, vẫn không thể quên xa nhau trong nháy mắt đó.

"Lộ Ninh, là lỗi của mình, là mình quá ích kỷ, chỉ lo việc học của mình, do dự, mới có thể bỏ qua thời gian quý báu cấp cứu anh ấy."

"Cho nên nói cậu hèn hạ, cho tới bây giờ cũng không có xử oan cậu." Lộ Ninh cúi người bày hoa.

Vạn Uyển ngồi chồm hổ trên mặt đất, không dám phát ra âm thanh, chỉ có thể lẳng lặng khóc.

Lộ Ninh túm cô kéo lên, "Xem bộ dáng cậu bây giờ đi! Chính cậu nhìn đi! Bỏ qua việc học tốt như vậy, bảo thủ mà trở về, bỏ đi thiên phú tốt như vậy, trộn lẫn ngày lại một ngày! Lập Nam giúp cậu khắc phục nhiều như vậy, đến cuối cùng cũng không quên giúp cậu một lần, sao chết không phải là cậu?"

"Sao chết không phải là mình!" Vạn Uyển dựa trên bả vai Lộ Ninh, khóc không ngừng, "Anh ấy cũng đã không thể trở lại."

Lộ Ninh ôm Vạn Uyển, thấy Diệp Dực đứng dưới sườn núi, cầm điều thuốc, cau mày mắt không chớp nhìn Vạn Uyển.

"Lần này địa phương gặp tai họa tuyết là thành phố X."

Vạn Uyển đột nhiên ngừng khóc, "Quê quán của Lập Nam?"

"Ừ" Lộ Ninh rũ rèm mắt xuống, cười có chút tự giễu, "Cũng không biết thôn trang mà chúng ta ăn cơm đã ngoại có bị hủy không, cậu muốn đi xem một chút không?"

Vạn Uyển theo ánh mắt của Lộ Ninh nhìn sang, thấy được Diệp Dực một tay cầm ở trong túi quần, lau nước mắt, "Muốn."

Lộ Ninh một chương vỗ lên trên đầu Vạn Uyển, "Nhóc con, cuối cùng cũng thông minh một lần, dù sao cũng phải thoát khỏi khống chế của Diệp phó đoàn trưởng." Nói xong đốt điều thuốc, đoạt lấy bánh ngọt trong tay Vạn Uyển, "Vương Nghĩa Dương nói đoàn 108 không có báo lên hai tên khốn kiếp là cậu và Tiểu Tồn Chi."

Vạn Uyển đỏ mắt, không có tâm tư với pha trò của cô ấy, cúi đầu hít mũi.

Lộ Ninh vỗ vỗ bả vai của cô, đẩy xuống dưới sườn núi, "Cậu đi nhanh một chút đi, để cho Diệp phó đoàn xông lên thì mình không thể giúp cậu."

Vạn Uyển hít hít mũi, cẩn thận mỗi bước đi xuống sườn dốc nhỏ. Lộ Ninh đẩy vội, nên một bước Vạn Uyển liền bước vào bên trong bùn nhão, trong

lòng thầm kêu không tốt.

"Anh nói để cho Đồng Niệm dạy em quyền thuật tuyệt đối không phải là đùa giỡn." trước khi Vạn Uyển ngã một giây Diệp Dục đã ôm được cô, hơi tức giận mà nhỏ giọng nói. Nếu không phải là lúc này té đúng lúc đụng phải cô ấy, không biết cô nhóc này lúc nào thì mới có thể nói mình đang sốt.

"Chỉ là phát sốt, điều trị một chút là được." Vạn Uyển có chút ngượng ngùng mà lấy tay Diệp Dục ra, đứng vững.

"A?" Diệp Dục chăm chọc nhìn cô, "Khi nào thì bắt đầu đây?"

Vạn Uyển biết chắc chắn là Diệp Dục tức giận, nhất thời cũng không muốn phỏng đoán rốt cuộc anh sao lại tức giận, Vạn Uyển không phải ngu ngốc, nhưng tối thiểu hiện tại, tất cả đều không đủ thời gian xác định, bất cứ chuyện gì cũng là hư vô. Vạn Uyển che kín y phục, chạy vào trong xe, cho đến khi Diệp Dục phát động, mới nhỏ giọng mở miệng, "Cuối tuần tôi và bác sĩ Vương cùng đi đến khu tai nạn."

Diệp Dục không nói gì, chỉ là nhìn đèn xanh đèn đỏ phía trước mặt.

"Khu tai nạn không đơn giản giống như em nghĩ đâu."

"Tôi biết, nhưng tôi muốn đi." Vạn Uyển nghiêng người sang, nhìn Diệp Dục, "Phó Đoàn Trưởng, tôi không cho rằng tôi như vậy thì có gì quá đáng, đây là thượng cấp ra lệnh không phải sao?"

Đột nhiên thắng xe, Vạn Uyển bị đụng thủy tinh trước mặt, trên trán đau rát. Bên trong xe mờ khí ẩm cũng nhất thời bị một dòng nước lạnh xâm nhập, Diệp Dục híp mắt, từng chữ một nói với Vạn Uyển, "Em uy hiếp anh?"

"Tôi cảm thấy cái đề tài này không cần thiết phải nói." Vạn Uyển xoa trán, hôn mê và phát sốt hành hạ đủ rồi, Diệp Dục thật là biết chọn thời gian.

Giống như Vạn Uyển nghĩ, lộ trình sau đó, Diệp Dục không nói chuyện nữa.

Xe chậm rãi lái vào khu túc xá quân đội, Vạn Uyển xuống ở ngay chỗ cửa ra vào, nói tiếng cảm ơn với Diệp Dục rồi đi vào bên trong.

"Vạn Uyển." Giọng Diệp Dục tràn đầy mê hoặc, trong trẻo lạnh lùng mà an tâm. "Sau khi đến khu tai nạn, tất cả tự lo liệu, hành lý chuẩn bị cho ổn thoả."

Mưa nhỏ từ từ ngừng, Vạn Uyển đưa lưng về phía Diệp Dục, cúi đầu không tự chủ được mà bật cười. "Biết, Diệp Dục đại nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Bệnh tới như núi sập.

Cho rằng chỉ là dính chút mưa thì sẽ không sao, thế nhưng cũng làm phát sốt lên đến 39° cả đêm.

"Là bác sĩ mà vô ý" Vạn Uyển nằm ở trên giường nhìn cột thủy ngân dừng ở 39. 7° thì than thở, trong tủ đầu giường quanh năm dự trữ sẵn thuốc hạ sốt chính là vì đề ứng phó loại tình huống đột phát này. Vạn Uyển nhắm mắt lại lục lại ra một bao thuốc, dùng ngón tay sờ sờ miếng nhôm đóng gói, ừ, là cái này. Móc ra hai viên, thật sự là không còn tí sức lực nào để đi lấy nước nóng. Vạn Uyển nghĩ tới có thể nhè chút nước miếng rồi nuốt xuống luôn hay không, sự thật chứng minh hai viên bao con nhộng bị nghẹn ở thực quản.

Quá xui xẻo.

Mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi một lát, đang vui vẻ ở trên giường lại bị lay tỉnh. Vạn Uyển nằm ở trên gối vô cùng oán giận, mình nói cái gì ấy nhỉ, bộ đội chính là con quỷ.

Đầu giường là bảng trực ban, ba ngày liên tục đều là của mình. Diệp phó đoàn thật đúng là tốt bụng, nói cái gì phải dừng bệnh cho tốt, quả nhiên không có chuyện gì tốt.

Vạn Uyển ngậm cục tức trong miệng, mặc y phục nhiều gấp hai lần so với bình thường, mặc ba đôi vớ, đeo cặp bao tay rồi mới dám lấy hết dũng khí đi ra cửa.

Gió lạnh tràn vào, ngay cả trong khí quản cũng cảm giác khô khốc lạnh như băng. Một vị chua từ cổ họng phát ra mãnh liệt, Vạn Uyển che miệng tựa vào bức tường ho đến mức phổi cũng muốn nôn ra. Vạn Uyển đem cặp sách to ở sau lưng ra phía trước mặt, lao đảo đi xuống lầu, vừa vặn đụng phải Tiểu Tôn Chi đang chuẩn bị đi tập luyện.

Tiểu Tôn Chi chỉ cần nhìn thấy sắc mặt của cô từ xa là biết có lẽ cô nhóc này đã ngã bệnh, chạy tới sờ lên trán của cô, bắt động mạch trên cổ một chút.

"Sao đã sốt đến thế mà còn đi ra đây?"

"Ba ngày này đều là ca trực của mình, bác sĩ Vương và bác sĩ Hà đã đi chi viện chữa bệnh cho tổ chức rồi, mình không đi chẳng lẽ cậu đi sao?" Vạn Uyển mệt mỏi liếc anh ta một cái. "Thấy cậu có tinh thần ra thể dục buổi sáng như vậy, thật muốn về một cái vòng nguyên rửa cậu."

"Tôi ngày hôm qua cậu đi đâu?" Tiểu Tôn Chi lấy túi xách của Vạn Uyển, rồi kiểm tra đồ vật ở bên trong. "Mang nhiều đồ như vậy làm gì!"

"Tôi ngày hôm qua tôi đi đến nhà chị họ cậu" Ngã bệnh ảnh hưởng đến tâm tình, nên giọng của Vạn Uyển mang vẻ không thân thiện mà trả lời.

Tiểu Tôn Chi cười ha hả, thừa dịp năng lực mồm miệng của cô gái nào đó rớt xuống nên chế nhạo một lần, "Cảm thấy là anh họ lợi hại hay là chị họ lợi hại?"

Vạn Uyển ngẩng đầu cẩn thận suy nghĩ một chút, "Cái này rất khó nói."

Tiểu Tôn Chi xoa xoa đầu của Vạn Uyển, thuận tiện dán tấm hạ nhiệt độ lên trên đầu của cô, "Xem ra cậu đã rất có năng lực cư xử giao tiếp xã hội."

Vạn Uyển im lặng.

"A Bạch, cậu có biết hai ta không có trên danh sách trợ giúp chữa bệnh ở khu tai nạn hay không."

Tiểu Tôn Chi hoàn toàn không kinh ngạc mà gật đầu, "Ông cụ nhà mình không để cho mình đi."

"Không biết xấu hổ" Vạn Uyển không khách khí đánh giá.

"Không khác lắm, ai bảo mình là con độc nhất của nhà họ Tiểu." Tiểu Tôn Chi gật đầu ra vẻ đương nhiên, "Cậu đi sao? Không thể nào?"

Vạn Uyển đoạt lấy túi xách, chạy đến cửa phòng y tế, "Tại sao mình lại không thể nào!"

"Được! Cậu có thể, thể nhưng sau khi vào thì tự truyền cho mình một chai đi, nếu như để anh ấy biết thì có đi tìm chủ tịch quân ủy tôi thấy cũng chỉ uống công thôi." Tiểu Tôn Chi nhún nhún vai, chạy tới sân huấn luyện.

Vạn Uyển mở đèn, trong phòng đúng là ấm áp, xoa dịu cảm giác buồn nôn khó chịu. Treo ngược nước muối xong vừa mới chuẩn bị châm cho mình, thì mấy chiến sĩ trẻ mang người bệnh tiến vào.

Vạn Uyển thở dài, che kim tiêm lại, bắt đầu nhận điều trị. Có thể bởi vì khí trời đột nhiên lạnh cùng với thời gian trước do áp lực của quân diễn mà không ngủ không nghỉ, nên sức chống cự của đám lính rõ ràng giảm xuống, chỉ mới hơn một tuần lễ, mà Vạn Uyển rõ ràng cảm thấy phòng y tế từ trước đến giờ vắng lạnh đã trở nên chật chội.

Các loại cảm cúm cùng cảm mạo độc hại nhanh chóng lan truyền ở trong doanh trại, Vạn Uyển bận trước bận sau, vừa kê đơn thuốc vừa treo ngược nước, liên tục bỏ lỡ hai bữa cơm, cuối cùng cũng đến giờ thay ca - bốn giờ chiều, đang hoảng trăm đắng nghìn cay mà đợi được bác sĩ Hà tới với vẻ mặt áy náy.

"Tiểu Vạn à, nghe Tiểu Tiểu nói em bị bệnh mà sao vẫn còn ở đây? Cậu ấy ở đâu?"

Vạn Uyển yên lặng liếc mắt xem thường, "Gia đình cậu ấy gần đây có chuyện, xin nghỉ mấy ngày."

Bác sĩ Hà bày tỏ khinh bỉ đối với Tiểu Tôn Chi, sau đó chuyển qua đề tài khác, "Hôm nay đoàn trưởng nói là thêm tên của em vào trong tổ nhỏ cứu viện chữa bệnh."

Vạn Uyển đang lau nước mũi, chóp mũi cũng bị nheo đến mức đỏ rùng rục, "Đúng vậy, em đích thân xin."

Bác sĩ Hà cười ha ha, "Thời gian trước chúng tôi còn trêu chọc Tiểu Diệp nói là cậu ấy kim ốc tàng kiều đấy, không nghĩ tới trăm đắng nghìn cay ả đầu nũ anh hùng nha!" (Kim Ốc Tàng Kiều = Nhà vàng giấu người đẹp)

Vạn Uyển im lặng xé ra một miếng hạ sốt khác, "Phó Đoàn Trưởng chỉ là đặc biệt quan tâm cấp dưới mà thôi. Hơn nữa em chỉ là nữ đồng chí nhỏ bé, thì càng thương cảm hơn chứ sao."

Bác sĩ Hà có dụng ý khác nên cười cười, "Quân nhân đều là đàn ông ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, nói trắng ra một chút chính là lão đại toàn cơ bắp, đừng nói là thương cảm nữ đồng chí, ngay cả mền yêu thuộc hạ của mình đều là dùng để la hét thôi."

Vạn Uyển lúng túng cười, tiếp tục dọn dẹp thuốc men.

Bác sĩ Hà ra về người từng trải nhìn Vạn Uyển, "Việc cấp bách chính là dưỡng bệnh cho tốt, ngày mai sẽ là ngày cuối cùng huấn luyện một nhóm nhân viên y tế, sau đó sẽ xuất phát."

Vạn Uyển gật đầu, âm thầm than thở lần này nhất định là kéo theo thân thể bệnh chạy tới khu tai nạn, còn kém công hiến cảm cúm thôi.

Dọn dẹp xong một chút, sau đó bác sĩ Hà dặn dò thuốc men cùng dụng cụ điều trị, Vạn Uyển mang một cái hòm thuốc lớn lúc cần thiết để ngày mai lên đường huấn luyện rồi đi về khu túc xá.

"A Bạch, mỗi lần cậu xuất hiện rất có quan niệm thời gian." Vạn Uyển tức giận đem cái hòm thuốc lớn đẩy tới phía Tiểu Tồn Chi. Ngoài dự đoán, Tiểu Tồn Chi không có tránh cũng không có nhận, trực tiếp bị nện vào, điều này cũng làm cho Vạn Uyển có cảm giác tội lỗi. Về mặt của Tiểu Tồn Chi lúng túng giống như đi đại tiện nhìn phía sau Vạn Uyển.

"Xem ra em ngã bệnh nhưng mà tinh thần lại rất tốt." Diệp Dục đi tới trước mặt của Vạn Uyển, hí mắt nhìn cái hòm thuốc ở phía xa mới vừa bị Vạn Uyển ném đi.

Vạn Uyển lúng túng xoa tay, không dám ngẩng đầu nhìn Diệp Dục, chỉ dám dùng khóe mắt hung hăng nhìn chăm chăm vào Tiểu Tồn Chi.

"Lên lầu." Diệp Dục ra lệnh.

Vạn Uyển cảm giác mình chỉ còn kém đi kiểu bước nghiêm, Tiểu Tồn Chi ở phía sau buồn cười che miệng lại, rước lấy một cước gian ác của Vạn Uyển.

Vừa vào cửa, Vạn Uyển liền đi thật nhanh vào phòng bếp cách phòng khách xa nhất, vừa vặn đảo nồi cơm rồi bước chậm ra ngoài, thiếu chút nữa làm cho Vạn Uyển tay chân vụng về vấp ngã một phát, Vạn Uyển thuận tay ôm nó vào trong lòng, đưa bình trà rồng tuếch ra hướng về phía bên ngoài rống, "A Bạch, trà lần trước cậu tặng cho mình để ở nơi nào?"

Tiểu Tồn Chi vừa nghe thì vui vẻ, vừa đúng lúc có thể tránh xa Diệp Dục, ba chân bốn cẳng chạy vội vào phòng bếp. Mới vừa mở cửa, liền bị một quyền trước mặt đánh tới lỗ mũi, "Cô Vạn, cậu có thể thực nữ một chút không!"

"A Bạch, cậu cảm thấy làm thương tổn còn có nghĩa khí ngăn đỡ sao?" Vạn Uyển nghẹt mũi, phát âm không có một từ chính xác, rút giấy hung hăng bóp nước mũi. "Tại sao cậu cùng một chỗ với anh ấy?"

"Xin lỗi, hôm nay trong nhà của chúng mình có liên hoan, thuận đường nên cùng trở về thôi, ai biết cậu lại ra tay đánh như vậy." Tiểu Tồn Chi buông tay, cười ha hả từ khe cửa nhìn Diệp Dục mới vừa vào tới liền nhìn chăm chăm vào phòng bếp bên này.

"Rõ ràng anh ấy ở mấy toà phía trước, sao lại đến địa bàn của chúng ta?" Vạn Uyển già mồm

Cửa phòng bếp bị đẩy ra, Diệp Dục mặt đen lại đứng ở bên ngoài, nút áo mở ra mấy nút, thêm mấy phần lưu manh. Không vui nhìn hai người bàn luận xôn xao ở bên trong.

Vạn Uyển giữ vững động tác chống eo, cảm muốn canh lên vội vàng giả bộ hiện thể lương mẫu, muốn hỏi có muốn ăn canh đậu hũ không, không ngờ thanh âm lại khôi phục giọng mũi "Chồng uống canh nóng không?" (chỗ này hơi khó hiểu 1 chút, là thể này, đây là nữ chính bị nhấn sai chữ ^^, trong câu này khi phiên âm 老锅汤 - 喝不喝 (Lǎo guō tāng - hē bù hē) vì bị ngạt mũi nên nói nhầm thành 老公 - 烫喝么 (Lǎogōng - tàng hē me) mà từ Lǎogōng là Lão Công = Chồng, vậy đó ^^, tìm mãi mới ra cái loại canh này >")

Tiểu Tồn Chi đang thử canh nghe thấy thì phun ra ngoài, Diệp Dục chuẩn bị trở về phòng khách cũng dừng bước, mắt mang nụ cười mà nhìn Vạn Uyển.

Vạn Uyển lệ rơi rồi, chỉ chỉ cái trán, "Tôi sốt, tôi sốt."

Diệp Dục cười, thử nhiệt độ của cô một chút, "Sốt còn hơi cao một chút."

Ba người ngồi ở trên bàn ăn nhỏ đáng yêu mà Vạn Uyển mua, im lặng là vàng mà uống xong một chén canh, Tiểu Tồn Chi tự mình mang chén bát tới bên kia đi rửa, Diệp Dục mượn mấy tính của Vạn Uyển xử lý báo cáo một lát, mới đứng dậy chuẩn bị đi.

"Ngày mai các em được huấn luyện bởi một nhóm nhân viên cứu hộ, không cần cậy mạnh."

Vạn Uyển xoa xoa tay, gật gật đầu, "Tôi biết, tôi biết."

"Huấn luyện sẽ nghiêm khắc một chút, vì giảm bớt thương vong vô tội nên cái này là cần thiết." Về mặt của Diệp Dục suy nghĩ xen lẫn phức tạp, giống như đang chuẩn bị muốn nói lại thôi. Bạn học Vạn Uyển đứng ở cửa nên cũng không tiện đóng cửa, không đóng cửa cũng không tiện, cho rằng Diệp đại nhân vẫn còn có dặn dò, ngoan ngoãn mà ngẩng đầu nhìn anh. Mà chỉ cần là đàn ông, liền không thể kháng cự được cảm giác sùng bái này, kèm thêm ngoan ngoãn, cùng với ánh mắt đáng thương.

Diệp Dục hít sâu một hơi, một giây kế tiếp Vạn Uyển liền bị anh ôm trong ngực chắc nịch ấm áp, hòa lẫn với tiếng tim đập của anh, Vạn Uyển nghe được thanh âm của anh bình tĩnh mà rõ ràng, "Mọi thứ phải cẩn thận."

Lần đầu tiên Vạn Uyển cảm thấy dựa vào Diệp Dục gần như vậy mà chẳng có lúng túng cùng bị động, vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy anh, khoảng cách cuối cùng giữa hai người biến mất, cách y phục cũng có thể cảm nhận được tình cảm hợp hai làm một.

Vạn Uyển chôn mũi ở trong ngực của Diệp Dục, ngửi thấy mùi hương thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, đột nhiên muốn thử phương thức làm nũng một chút nên nói, "Đúng là từ nhỏ đến lớn phần thể dục của em thất bại, huấn luyện như vậy khẳng định mệt chết đi được."

Quả nhiên Diệp Dục buộc chặt cánh tay, "Lý Thi làm nhiệm vụ bị thương, sư bộ phái cậu ấy đảm đương huấn luyện viên."

Vạn Uyển nghiêng đầu suy nghĩ về gương mặt Lý Thi kia, khoẻ mạnh, thành thực cùng bình tĩnh. Hoàn toàn là hình tượng con người rắn rỏi của quân nhân, ngược lại nghĩ tới khi ở trước khuôn mặt tươi cười luôn mang theo nét gian xảo buồn bã của Diệp Ngôn thì lớp mặt nạ của Lý Thi đã được tháo bỏ từ lâu, chỉ còn lại cảm giác ôn hòa.

"Anh nói, em rể anh là người thương hương tiếc ngọc sao?" Vạn Uyển từ trong ngực Diệp Dục từ từ ra ngoài, cau mày và vô cùng nghiêm túc hỏi. Diệp Dục lập tức hiểu được suy nghĩ trong đầu cô, "Diệp Ngôn đã từng được huấn luyện dưới tay Lý Thi, ba ngày sau đó thì mất nước nhập viện."

Vạn Uyển rung mình một cái, "Em chỉ là muốn đi khu tai nạn thôi, sao nhất định phải chịu loại đãi ngộ vô nhân tính này chứ!"

Ánh đèn xe dưới lầu chiếu sáng cầu thang, Tham Mưu Trưởng đoàn 108 xuống xe trực tiếp chạy lên, "Tập hợp khẩn cấp!"

Diệp Dục cau mày, lo lắng chợt lóe lên trong mắt, giờ tay lên nhìn đồng hồ tay một chút, "Tập hợp ở phòng họp" Sau đó liếc mắt Vạn Uyển một cái, "Đi vào."

Vạn Uyển từ chối thoại đơn giản giữa hai người cũng biết tính nghiêm trọng của tập hợp khẩn cấp, đã sớm ngoan ngoãn lui vào trong phòng đóng cửa sắt lại, vừa vận thuận theo lời nói của Diệp Dục. Từ khe cửa, hướng về phía bóng lưng xuống lầu của Diệp Dục mà nhỏ giọng lầu bầu một câu, "Đi ngủ sớm một chút, Diệp đại nhân."

Thân hình của Diệp Dục dừng một chút rồi mới xuống lầu.

Vạn Uyển ôm gối đầu, nhìn xe biến mất ở trong tầm nhìn, rồi mới cũng trở về trong chăn, mò mò thuốc cảm, ở trong chăn tròn tròn mắt đợi đến lúc thuốc phát huy hiệu quả mới ngủ. Trong giấc mộng luôn có thể nghĩ thấy được mùi thuốc lá nhàn nhạt mà ấm áp cùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng trầm tĩnh của Diệp Dục.

Tiểu Tôn Chi mang hòm thuốc cùng một ít túi vật phẩm tùy thân, đứng ở phía dưới xe buýt đưa đồ vật cho Vạn Uyển. "Nếu bị thao luyện, cậu có được hay không vậy!"

Vạn Uyển giờ lên ngón út với anh ấy, "Cậu vẫn lắm trận chạy trốn mà."

Tiểu Tôn Chi bắt đầu cười cười, nếu có thể đi thì tại sao mình lại không muốn ở chung một chỗ cùng cô gái này chứ, nghĩ tới cô phải đi khu tai nạn đã cảm thấy không đáng tin cậy. "Diệp Dục đã nói qua với cậu huấn luyện viên là người nào chưa?"

Vạn Uyển gật đầu, tiếp theo làm ra một động tác cắt cổ, "Anh rể họ của cậu."

Tiểu Tôn Chi mặt đen một mảng lớn, "Mình cảm thấy cậu thật sự cần thiết nói chuyện với Diệp Ngôn sâu một chút."

Vạn Uyển nhăn nhó khuôn mặt, "Thật sự có đáng sợ như vậy sao?"

Tiểu Tôn Chi thở dài, "Đừng có đưa đầu ra nữa, đi nhanh đi. Sớm đi sớm siêu sinh, tới trễ cậu sẽ chết chắc."

Vạn Uyển cười hắc hắc, ánh mắt lại nhìn xung quanh, sao lại không thấy người muốn tìm. Tiểu Tôn Chi cũng phát hiện sự khác thường của cô, "Ngày hôm qua có mệnh lệnh khẩn cấp, Diệp Dục đã không còn ở trong đoàn rồi."

"Mình lại không hỏi anh ấy!" Vạn Uyển rút cổ về, ngồi vào trong ghế.

Địa điểm tập huấn là ở một đơn vị khác của thành phố S, trên xe lúc chính ủy giới thiệu sơ lược, thì Vạn Uyển vừa vận tĩnh lại, nghe được tên một người hình như đã từng quen biết, Vương Nghĩa Dương.

Nếu nhớ không lầm, Vạn Uyển dùng đầu đụng thủy tinh, có phải anh ta là nam chính trong bị kịch xem mắt lần đó không, thật là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, đi đến chỗ nào cũng chạy không thoát bị kịch. Vạn Uyển lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Lộ Ninh nhạo báng, Lộ Ninh dường như tâm tình rất tốt, giọng nói vô cùng trêu chọc, Vạn Uyển mất trọn trắng.

Xe buýt vào đơn vị đồn trú, Vạn Uyển vóc dáng nhỏ, chen chúc ở trong một đám đàn ông, cuối cùng mới nắm được hành lý, hơn nữa cái túi y phục nhỏ của mình bị đập một cái.

Bên cạnh truyền đến một tiếng xì, Vạn Uyển giờ lên vật liệu nhỏ của mình rồi nhìn sang.

"Uyển Uyển, cậu có bề mặt hay không?"

"Lộ Ninh! Cậu có phải là chị em của mình hay không!" Vạn Uyển bóp mặt của cô ấy, đã lâu rồi không có gặp cô ấy, không giống mềm gòn dễ vỡ trong nghĩa trang ngày hôm qua, Lộ Ninh vẻ mặt thanh xuân xinh đẹp mặc áo khoác trắng.

"Nói chuyện với mình thế à, có biết mình là trưởng lớp của cậu hay không hả!"

"Không nên làm mình sợ có được hay không?"

Lộ Ninh nhún nhún vai, "Đồng chí Vạn Uyển, thật ngại quá, cậu quả thật bị phân chia vào chi đội này của chúng tôi rồi."

"Được, chị dẫn cung đi sửa sang hành lý. Vào địa ngục, chống đỡ hai ngày!"

Vạn Uyển rất muốn trả lại một câu hung ác, nhưng mà đồng chí huấn luyện viên Lý Thi đang nhìn bên này, quét qua một hàng người, tinh mắt, tựa như nhìn tân binh vậy.

"Sau khi thu xếp đồ đạc thì đến đây tập hợp, hai người một nhóm ba người một hàng, xếp thành đội hình" Ánh mắt của Lý Thi dừng lại ở trước mặt Vạn Uyển một lát, giống như là nhớ tới chuyện gì, nhủ mảy một cái, "Riêng nhân viên công chức, chú ý giữ vững thể lực."

Lộ Ninh bật cười trước một bước so với Vạn Uyển.

Về mặt của Vạn Uyển khổ sở bị phân mà khiêng hành lý biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Quân y mới Vạn gần như là ném hành lý xuống rồi chạy về phía bãi tập, không may, cô vẫn là tới trễ. Cúi gằm đầu, nghĩ tới đem viên nón kéo xuống, là có thể ngăn được chút nào hay chút đó.

"Người bên kia!" Lý Thi nâng hàm không nể mặt, đưa ngón tay chỉ vào Vạn Uyển, "Nhảy éch. Số hai mươi tổ hai mươi"

Vạn Uyển cứng ngắc, về mặt đầu khổ nhìn Lý Thi. Lý Thi cũng đang nhìn Vạn Uyển, đột nhiên như nhớ tới cái gì đó, rồi ho khan một tiếng, "Cảnh cáo lần thứ nhất, về hàng."

Trong hàng ngũ lập tức có người hồ nghi nhìn hai người, còn lơ mơ có tiếng huyên não trêu chọc.

☞ rồi ☞ , Vạn Uyển đề viên nón thấp xuống đi qua chui vào đứng đầu hàng.

Lý Thi đưa ánh mắt về phía bên cạnh, người vẫn đứng ở phía sau đi lên trước , "Tự giới thiệu mình thì không cần, thời gian eo hẹp, nói đơn giản một chút nội dung tập huấn hai ngày. Chia làm hai loại, thứ nhất huấn luyện thể chất cùng tình huống khẩn cấp để giảm thấp tỷ số thương vong vô tội, thứ hai là hướng dẫn ngăn chặn tâm lý dân bị nạn. Tất cả toàn thể bác sĩ khoa mắt đều phải tham gia huấn luyện."

Lý Thi tiến lên một bước, "Huấn luyện tất cả thể năng cùng khẩn cấp đều do tôi phụ trách, muốn mượn gió bẻ măng, đầu cơ trục lợi, hiện tại có thể bước ra khỏi hàng, nếu không ngoại trừ là vượt qua huấn luyện, thì bất kỳ tình huống gì cũng không có thương lượng."

Vạn Uyển oán thầm mà liếc mắt Lý Thi một cái, không phải người một nhà cũng không vào một cửa. Không chịu nổi. Ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời nóng bỏng, tay hà một ngụm khí cũng có thể kết băng, cuộc sống này không thể vượt qua rồi. Đừng nói là đi khu tai nạn trợ giúp, chính là sống ở chỗ này hai ngày có thể giết chết mình. Vạn Uyển bất đắc dĩ thở dài, phía sau có một cô nàng vỗ vỗ cổ, "Chạy mau, còi thổi rồi."

Lý Thi ở trên việc huấn luyện rất có lòng, nói là giảm xuống hệ số khó khăn, cường độ huấn luyện giảm lại giảm, Vạn Uyển tê liệt ngã xuống ở trên thao trường chỉ đếm trên đầu ngón tay, chạy nước rút 100 m, nhảy éch, hít đất, chân sau duỗi đạp, luyện tập tổ hợp thể năng. Đồng chí, chúng tôi là quân y nha, không phải lính của ngài đâu nhé!

Lật người nhìn một cô nàng bên cạnh một chút, mức độ mệt cũng không nhẹ hơn mình, Vạn Uyển dùng một chút hơi sức cuối cùng vỗ vỗ cô ấy, "Nước, uống không?"

"Ai nha!" Ánh mắt của cô ấy liền vụt sáng, nắm lấy nước trong tay Vạn Uyển, "Tôi Uống...uồ...ng!" Vừa nói vừa đem cả bình nước đổ ào xuống, cuối cùng, lau miệng, giờ bình lên ném Lý Thi ngồi xếp bằng ở bên kia, "Anh đi chết đi!"

Lý Thi ngẩng đầu liếc nhìn cô ấy, tiếp tục cúi đầu gọi tin nhắn.

Vạn Uyển kinh hãi, nắm chặt tay cô nàng, "Bạn không sợ chết à!"

"Đó cũng là cái chết bị anh ta huấn luyện!" Cô nàng đem cái mũ ném đi, xoa xoa tay đã cồng đến mức sưng đỏ cùng bộ mặt bần đầy mồ hôi, "Nguyên rủa bà vợ anh ta ngoại tình."

Vạn Uyển im lặng nghiêng đầu, "Anh ta có vợ rồi, chúng ta có thể đừng ác độc như vậy không."

Cô nàng liếc Vạn Uyển một cái, "Tôi dĩ nhiên biết, chị dâu tôi mà!" Nói xong lại tàn ác hứng thú mà cười khanh khách, kéo qua bắt tay Vạn Uyển, "HELLO người đẹp, tôi tên là Lý Mạc Nhất, em gái của Lý Thi."

Vạn Uyển hoàn toàn bị đánh bại."Tại sao liên quan đến nhiều quan hệ họ hàng như vậy."

"Cái gì!" Lý Mạc Nhất đánh một quyền lên bả vai Vạn Uyển, Vạn Uyển khàn giọng mà lui về phía sau, "Tôi là quân y nội khoa tinh! Không có chút quan hệ gì với anh ta!"

Lý Thi đứng dậy, thối cùi tập hợp, cô nàng diu dặt cô nàng, các anh chàng cũng than thở mà tập hợp. Lý Thi nhìn lướt qua bọn người tinh thần không phấn chấn, giọng nói hơi khó chịu, "Đừng nghiêm, nghỉ! Hôm nay huấn luyện xong, kế tiếp là hướng dẫn tâm lý."

Lý Mạc Nhất hoan hô trước tiên, dắt Vạn Uyển khập khễnh chạy vào phòng học ẩm áp, vừa chạy vừa nói với Lý Thi ở phía sau, "Anh chờ em trở về tố cáo với chị dâu, phải cho anh ngủ ghế sa lon một tuần lễ."

Lý Thi bình tĩnh xoay người, đối với em gái nhà mình nói dọa định kỳ không cảm thấy hứng thú.

Trải qua nửa giờ phụ đạo khóa tâm lý, ngoại trừ nhân mạnh việc có những người sức chống đỡ kém có thể dễ dàng cảm thấy bức bối, tức giận vân vân, có lúc còn có thể xuất hiện ảo giác, lúc nghiêm trọng thậm chí mất đi lý trí, làm ra một vài hành động quá khích, như tự làm khổ, gặp trở ngại ngoại hạng, hai người bạn tốt Vạn Uyển và Lý Mạc Nhất truyền nhau tờ giấy. Vạn Uyển rất lý trí mà giữ kín việc quen biết Diệp Dục và Diệp Ngôn, tuổi hai cô nàng không khác nhau lắm, nói gì cũng hợp ý nhau. Vì vậy, trong nháy mắt dính lại với nhau, ngay cả lúc ăn cơm Lộ Ninh gọi cũng không phát hiện.

"Nhanh như vậy thì có bộ đội trẻ rồi hả?" Lộ Ninh bưng cái mâm, bên cạnh là Vương Nghĩa Dương, hai người ngồi đối diện với Vạn Uyển và Lý Mạc Nhất.

Vạn Uyển nhanh chóng ăn xong hai cái bánh bao trước mặt, ngậm đầy miệng, "Em gái của Lý Thi."

Lý Mạc Nhất ngẩng đầu, nhìn Lộ Ninh và Vương Nghĩa Dương một cái, lại rất tự nhiên mà ăn cơm.

"Hai người hôm nay huấn luyện có tốt không?" Vương Nghĩa Dương đẩy đẩy mắt kiếng, đùa giỡn hỏi.

Vạn Uyển và Lý Mạc Nhất gật đầu mạnh, cùng đồng thanh nói, "Lúc huấn luyện thể năng, có thể cố gắng."

Lý Thi vừa đúng lúc bưng khay đi tới, lúc đi qua thì dừng bước, "Đôi người tuyệt đối sẽ không rồi."

Lộ Ninh cười ha ha.

Vương Nghĩa Dương ho nhẹ một tiếng, "Tôi mai đã xuất phát, nghiêm túc chút đi."

Vạn Uyển đã ăn no, cắn chiếc đũa nhìn Lộ Ninh và Vương Nghĩa Dương nói chuyện, không hiểu sao lại nghĩ đến việc xem mắt thần kỳ lúc ấy, nam chính chạy trốn, bật cười hi hi, cũng không có phát giác mình nói thảm một câu nhỏ nhỏ, "Diệp đại nhân thật mạnh mẽ."

Vương Nghĩa Dương để đũa xuống cùng với Lộ Ninh liếc nhau một cái, Lộ Ninh che miệng, "Thế nào? Mới hơn một ngày mà đã nhớ Diệp phó đoàn anh tuần uy vũ?"

Lý Mạc Nhất xảo quyết mà ngắt Vạn Uyển, "Cậu giỏi lắm! Thì ra là cậu biết anh trai của chị dâu tôi, không phải cậu cũng là liên quan đến họ hàng sao!"

Vạn Uyển đứng dậy bưng chén đi tới khu rửa chén, "Nhanh nhanh nhanh, buồn ngủ buồn ngủ! Nội vụ (dọn dẹp phòng ốc) của tôi kém lắm."

Lộ Ninh nháy mắt với Tiểu Mạc Nhất đáng yêu, Mạc Nhất cười ha ha, sau đó chạy tới.

Trải qua đàm phán trên giường, hai cô nàng tiến hành tự giới thiệu mình cận kề với nhau, Lý Mạc Nhất thật sự là sinh viên tốt nghiệp quân y, nội vụ hoàn mỹ đến độ không chê được, chuyện này được chứng minh vào ngày sáng ngày hôm sau, khi cô ấy thấy cái chân của Vạn Uyển thắm không nở nhìn, thì vô cùng cần mẫn đem chân ra nặn nặn bóp bóp một hồi, xếp chân thành khối có góc cạnh rõ ràng, sau đó ôm đặt lên giường, tiếp đó mang nốt chân của Vạn Uyển ra gấp, cuối cùng cũng đại công cáo thành, thể hiện đúng bản chất nội vụ hoàn mỹ trong truyền thuyết. Lý Mạc Nhất đứng ở bên cạnh làm chữ V xuất sắc, Vạn Uyển giương mắt mà nhìn động tác thần kỳ của cô ấy.

"Đi thôi, Lý đại gia muốn chúng ta tập hợp, trễ là sẽ chết người."

Vạn Uyển hít sâu một hơi, trễ thì đã trễ! Lại chịu đựng thêm chút nữa, không phải là mặt thối hơi kém Diệp Dục cùng huấn luyện khổ ép. Nói thì dễ làm được khó khăn, đợi đến lúc Vạn Uyển và Lý Mạc Nhất dắt diu nhau đi tắm, thì lúc này đại não mới hiểu huấn luyện của Lý Thi biến thái lại thống khổ. Không trách được Lý Thi nhìn thấy huấn luyện viên hướng dẫn khóa tâm lý chạy tới thì ném bộ mặt đầy bi kịch đối với mọi người bên này, thật là quá thiết thực rồi.

"Tắm xong chúng ta phải đi khu tai nạn!" Lý Mạc Nhất mở vòi nước nóng, vẻ mặt kiên quyết "Phụ nữ chúng ta cũng rất anh hùng."

Vạn Uyển nghe có phần chột dạ, ha ha ứng phó đôi câu. Có điều khó thoát khỏi con mắt của Lý Mạc Nhất "Sao mặt lại lạt như vậy?"

"Thật ra thì tôi cũng không vì nguyên nhân hùng tráng như vậy mới đi khu tai nạn." Vạn Uyển thừa nhận, "Có một người bạn cũ có quê quán ở gần đó, tôi muốn đi xem một chút."

Lý Mạc Nhất bày ra vẻ mặt hiểu rồi, "Được ~ đi nhất định là muốn cống hiến, nguyên nhân gì cũng được!"

Vạn Uyên cười.

Vạn Uyên bọn họ lên đường chậm hơn một chút, xe Lộ Ninh đi đã lâu cùng với mấy vị khách chuyên gia nước ngoài mới đến. Xe đi đến khu tai nạn vẫn rất an tĩnh, cho đến khi chính ủy dẫn đội đề nghị mọi người hát hồng ca cho âm sân. Vạn Uyên chống đầu nhìn Mạc Nhất ở bên cạnh đang vui vẻ lên tiếng hát vang, rất tự nhiên mà nghĩ tới dạ vũ năm thứ hai đại học năm ấy, sau khi các quốc gia hát xong quốc ca, lưu học sinh Trung Quốc năm nhất sục sôi hát một bài lại một bài hồng ca, cùng Vương Lập Nam luôn có vẻ bệnh cùng nhau giành hát hồng ca.

Khi đó cô tóc ngắn, mang giày dây, quần short, tới chỗ nào cũng không thiếu được người hầu Vương Lập Nam này, rõ ràng là người hay choáng váng khi thấy máu mà lại khích lệ cô phải thi vào viện y học, sau đó thì một loạt vật thí nghiệm đều là do Vương Lập Nam đảm đương, hai tên ngốc ngồi ở sân cỏ phía sau trường học, một người run rẩy mà ghim kim, một người run lấy bẫy mà bị ghim, muốn nhiều có nhiều. Một lần cuối cùng cũng thành công, Vương Lập Nam đưa ra cánh tay trần đầy lỗ kim cùng tìm bấm cầu nhau với cô "Có ngày nhất định mình sẽ chết ở trong tay cậu."

Không nghĩ tới, khi đó ngay cả nghĩ cũng không từng nghĩ tới câu đùa giỡn sẽ có một ngày ứng nghiệm

Xe từ từ dừng lại, trước mặt hiện lên quang cảnh sáu chiếc xe đâm vào nhau, Vạn Uyên thật sự muốn đi đến hiện trường, đối với những người đó mà nói thoát khỏi tình trạng ấy thật phi phàm, Vạn Uyên đứng lên "Báo cáo, chính ủy, chúng ta đi vòng đường núi lên phía trước có được không, mạng người là quan trọng."

Mọi người đồng thời nhìn về phía Vạn Uyên chỉ, ngoài con đường nhỏ bùn lầy thì mọi thứ gần như đã bị tuyết bao phủ. Hà chính ủy do dự, ra lệnh hay không cũng không được, tạm thời im lặng, không nói gì.

Vạn Uyên nhắm mắt hít sâu một hơi, nếu khi đó mình biết quý trọng thời gian thì đã không để anh ra đi rồi. Thân thể không nghe lời muốn rời khỏi xe, Lý Mạc Nhất nhanh chân tóm được cổ, hành động bất ngờ của hai người khiến những người khác ở trong xe chú ý.

"Đây là khu chúng ta phụ trách, mọi người học y không phải đều để đến khu tai nạn sao? Cái gì nói không thể tùy thời mà thực hiện" Lý Mạc Nhất ngăn Vạn Uyên lại, nhìn chằm chằm Hà chính ủy ở trước mặt. Tài xế quay đầu nhìn cô, sau đó cửa xe mở ra. Mấy vị bác sĩ lớn tuổi bắt đầu lấy hòm thuốc, cười với Vạn Uyên rồi xuống xe. Lý Mạc Nhất lúc này mới buông lỏng tay, Vạn Uyên nhanh chóng chạy đến cầm thùng thuốc và ra ngoài.

Nhiệt độ bên ngoài lạnh vô cùng, không có gì che chắn, đường núi ướt lạnh và bùn lầy, phải hai ba người dắt tay nhau mới có thể miễn cưỡng không ngã xuống. Vạn Uyên cẩn thận rút chân khỏi hố tuyết, nếu không cẩn thận chắc chắn sẽ bị lạnh chết. Lý Mạc Nhất lấy từ trong hành lý ra một chiếc tất bảo vệ ném cho Vạn Uyên, "Anh mình trước khi đi đã nhét đầy cái này cho mình, cậu dùng đi."

Vạn Uyên đẩy trở lại "Mình không sao."

Lý Mạc Nhất lườm cô "Năm ba đại học tôi đã đến Tây Tạng thực tập, đêm nào ở đó cũng lạnh băng, như thế này đã là gì."

Vạn Uyên tự vào gốc cây run rẩy mương vào, dần dần chân trái đã có chút cảm giác ấm áp, sau đó ngồi xuống để Lý Mạc Nhất hung bạo giúp đỡ.

Chỉ một đoạn mà mười người của tiểu đội phải đi hơn một giờ mới đến được hiện trường, ở đó đã có đội phản ứng nhanh, máy cắt kim loại, dụng cụ ép phá hủy đặc chủng, trang bị đều đang trong trạng thái hoạt động. Mấy bác sĩ xuất trình thẻ sĩ quan và bọn Vạn Uyên nhanh chóng thực hiện công tác cấp cứu.

Hai hành khách bị xe đè lên, lúc được cấp cứu hai mắt đã lồi lên, Vạn Uyên là sinh viên chuyên khoa mắt duy nhất chỉ có thể cùng cấp cứu chung với khoa ngoại trong một lần, ánh đèn không đủ, dụng cụ giải phẫu sơ sài, Vạn Uyên nhanh chóng tiến hành khử trùng, y tá sau khi tiêm thuốc tê, vỗ vỗ vào vai cô rồi rời đi, Vạn Uyên cảm giác bàn tay mình toàn mồ hôi, tay khâu run rẩy. Lý Mạc Nhất đem túi chườm nóng nhét vào sau áo cô, ấm áp lan dọc xương sống lên cổ, đột nhiên nghĩ đến hôm ấy trước khi bước chân vào phòng giải phẫu, nếu không có Diệp Dục thì dùng khí cảm dao mổ của cô chắc cũng không có.

Vạn Uyên cười nhạt một tiếng "Yên tâm, tôi có thể làm được."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

"Không nhìn ra cậu cũng có hai tay nhá." Lý Mạc Nhất còn chưa tháo mặt nạ phòng độc xuống, đã đi đến trước mặt Vạn Uyên điều chỉnh dụng cụ truyền nước.

Vạn Uyên cười vỗ đầu của cô ấy, làm động tác suy, sau đó rón rén rời khỏi lán.

Lý Mạc Nhất mang đến cho Vạn Uyên một ly cà phê to, "Uống nhanh đi, chắc, lấy được nước nóng cũng khó chết người."

Cảm giác mệt mỏi không thể đùa, từ lúc sơ cứu cho đến khi xe cấp cứu đến đã là sáng hôm sau. Vạn Uyên lấy từ trong hành lý của mình ra một cái ly,

rót gần một nửa "Thế này là đủ rồi."

Lý Mạc Nhất nhắc hành lý của Vạn Uyển lên "Minh khẳng định có tinh thần thủ lĩnh hơn cậu, mình cầm balo cho." Nói xong đi về phía xe, Vạn Uyển muốn đuổi theo, mới vừa bước ra đột nhiên cảm thấy bắp chân tê cứng, đau đến mức không đứng vững mà ngã về phía sau, va vào lán bên cạnh. Mọi người xung quanh đang bận rộn, Vạn Uyển không muốn bị liệt vào danh sách những người cần giúp đỡ, cắn răng đứng lên, đúng lúc ấy Lý Mạc Nhất quay đầu lại, nghi ngờ nhìn cô "Bị thương do lạnh quá ở đâu à?"

"Không sao, vừa bị vấp phải đồng tuyết, cậu hiểu mà." Vạn Uyển cái khó ló cái khôn, chỉ vào đồng tuyết, lộ ra ánh mắt đầy khinh bỉ.

Lý Mạc Nhất yên lặng nhìn cô sau đó bò lên xe.

Vạn Uyển cố gắng không để chân trái chạm trên đất, vì không muốn ai đó phát hiện ra sự khác biệt của mình, Vạn Uyển gần như nhảy lò cò lên xe.

"Đất tuyết này khó đi như vậy sao?" Lý Mạc Nhất gõ đầu cô "Nhìn bộ dạng yếu ớt của cậu kìa."

Vạn Uyển le lưỡi im lặng không nói gì.

Tuyết trên đường rất dày, thỉnh thoảng bánh xe bị lún xuống, chỉ hai người là không được phép xuống xe giúp đỡ, trời sinh Lý Mạc Nhất thích tham gia náo nhiệt, liều sống liều chết đi xuống giúp đỡ đào tuyết, trước khi đi còn dặn dò Vạn Uyển trông hành lý.

Vạn Uyển ngồi trên xe, điều hòa không khí đã bị hỏng, nhiệt độ bên trong cũng không cao hơn bên ngoài bao nhiêu. Nhìn nhóm người nơi xa đang đào đường, Vạn Uyển lấy hòm thuốc ra, muốn lấy chút thuốc bôi lên đùi. Mờ ra mới thấy đã gần hết, chắc chỉ còn chút ít, Vạn Uyển nghĩ nghĩ, vẫn đem hòm thuốc cất đi. Lặng lẽ vén ống quần lên mới phát hiện có một vùng sưng đỏ.

Một nhóm người vất vả dọn đường cho xe chạy, sau đó cuống cuồng lên xe, Vạn Uyển vội vã kéo ống quần xuống, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục đùa giỡn với Lý Mạc Nhất.

Đường gập ghềnh, hành trình vốn chỉ cần nửa giờ nhưng phải lái hơn ba giờ mới nhìn thấy nơi đóng quân. Mọi người bắt đầu lục tục xuống xe, Lý Mạc Nhất đứng lên không cẩn thận va phải bắp chân của Vạn Uyển, Vạn Uyển đau đến mức thụt lùi lại phía sau, nước mắt ứa ra, nhưng vẫn cúi thấp đầu. Cách một cánh cửa thủy tinh, một màu xanh oliu, âm áp từ đáy lòng lan tỏa không lời nào tả xiết, trước khi đi Diệp Dục đã dặn dò cô phải tự chăm sóc mình thật tốt, không nghĩ tới người còn chưa tới đã bị thương. Cũng không biết anh thế nào, ngày ấy đi rất vội vàng.

Vạn Uyển xách túi lên, nhịn đau xuống xe. Một lính canh vụ đi đến, từ đầu đến chân đầy bụi tuyết, nhưng không hề gì, anh ta vẫn bước đi mạnh mẽ. Vạn Uyển cười nhẹ, đúng là như thế, giống như Diệp Dục dù trời có sập xuống cũng không có chuyện gì. Chiến sĩ trẻ liếc mắt thấy quân y phía sau đang nhảy trên mặt tuyết, vội cười khúc khích, ánh nhìn coi thường.

"Tự tìm đến đội của mình, sau đó tập trung ở chỗ đội trưởng. Chúng tôi bắt đầu nhận đơn tự nguyện."

Vạn Uyển chuyển đến bên Lộ Ninh, cúi đầu hỏi "Đơn tự nguyện là gì?"

Lộ Ninh không nói gì, liếc mắt nhìn Lý Mạc Nhất đang sửa sang hòm thuốc ở bên cạnh "Lý Mạc Nhất? Cô ở tiểu đội C, đến lều số ba trình diện đi."

Lý Mạc Nhất cảm ơn, xắn tay áo lên, nhảy cẫng về phía bên kia.

Vạn Uyển phát hiện tâm tình Lộ Ninh không tốt, ngượng ngùng ngồi xổm xuống sửa sang hành lý cùng vật liệu của mình. Một lều nhỏ, trừ thanh âm ồn ào ở bên ngoài thì hoàn toàn yên tĩnh.

Vạn Uyển không chịu nổi tính khí âm tình bất định này của cô ấy, kéo băng ghế ngồi xuống nhìn chăm chăm vào cô ấy "Xảy ra chuyện gì à? Không phải là mình chỉ tới chậm thôi sao, cũng không chết được."

Lộ Ninh lườm Vạn Uyển, "Bác sĩ Vạn, trên đường có công lao chúng tôi biết rồi, ai lo lắng cho cậu."

"Vậy sao tâm tình không tốt?"

"Mẫu đơn tự nguyện." Lộ Ninh ngẩng đầu, trong mắt lóe lên cảm giác cô đơn "Bà ngoại của Lập Nam ở thôn gần đây, muốn đi không?"

Vạn Uyển đứng phắt dậy, đùi đột ngột bị căng ra, kêu a một tiếng rồi vội ngồi xuống.

"Sao thế?" Lộ Ninh ngồi xổm xuống, kéo ống quần Vạn Uyển lên, bóp - đánh cô một cái "Sao cậu lại bị thế này? Sao lại bị sưng đến mức này."

"A, chỉ chút thôi." Vạn Uyển cúi đầu nhìn bắp chân, mới có mấy tiếng mà chỗ sưng càng lúc càng to, "Mình bị thương do lạnh quá, thuốc đã dùng hết ở khu tai nạn rồi."

Lộ Ninh và Vạn Uyển lớn lên bên nhau, Lộ Ninh không lạ gì tính nết của Vạn Uyển, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Vạn Uyển, Lộ Ninh cảm thấy toàn bộ cơ bắp của cô nàng này chắc đã mệt đến chết rồi.

"Lộ Lộ, mình đi đi. Mình muốn thăm bà một chút, cháu trai của bà là mình hại chết, chỉ có vậy mình mới có lý do chính đáng để gặp bà." Vạn Uyển giật nhẹ áo khoác của Lộ Ninh.

Lộ Ninh cúi đầu bôi thuốc cho Vạn Uyển "Bộ dạng này của cậu có thể đi được sao? Thôn ấy cách đây một đoạn, bão tuyết gần như đã chặn đường. Đi được là cảm ơn trời đất lắm rồi.

"Thời đi học mọi người chẳng gọi mình là em gái Thập Tam liều mạng sao, cậu quên à?"

Vạn Uyển vỗ ngực một cái, vẻ mặt tự tin.

Lộ Ninh cố ý dùng sức trên đùi Vạn Uyển, chọc cho Vạn Uyển gào khóc xin tha người nào đó mới nhớ đến cô nàng từng có lần hôm trước đau chân hôm sau đã ôm vết thương cười xe đạp đi ăn dã ngoại.

"Minh lấy tờ đơn giúp cậu, phải cảm ơn đồng chí Vương Nghĩa Dương thương lượng của sau."

Vạn Uyển cầm tờ đơn, tưởng tượng cảnh Vương tham mưu đeo mắt kính hào hoa phong nhã bị Lộ Ninh thô phi buộc phải thương lượng của sau, mồ hôi lạnh toát ra.

Lộ Ninh dĩ nhiên biết cô nghĩ cái gì, vỗ đầu cô "Viết cho nhanh đi, nửa giờ nữa là tập hợp vào núi."

Nói là nửa giờ sau vào núi, nhưng chờ đến khi Vạn Uyển nộp đơn, thì đã là một giờ sau rồi.

Nhân số tự nguyện xin vào núi đông hơn dự liệu, bắt đầu đi đánh phải chia thành năm tổ cùng vào núi.

Lộ Ninh đứng ở sau lưng Vương Nghĩa Dương, vô cùng phóng khoáng mà chỉ chỉ Vạn Uyển ăn mặc như gấu, Vương Nghĩa Dương đẩy mắt kiếng, lu loát vỗ vỗ anh lính đang phân tổ, chỉ chỉ Vạn Uyển, chỉ chỉ Lộ Ninh.

Sau đó, Vạn Uyển được phân đến cùng tổ với Lộ Ninh, phụ trách khu tây nam.

Lúc trước do có mưa to nên nhiệt độ đột nhiên giảm xuống khiến con dê xung quanh bị vỡ, xảy ra ngập lụt.

Lộ Ninh được cung chiều từ nhỏ, lần đầu tiên đi kiểu đường bùn lầy này, nên ngã lên ngã xuống hai lần, tay cũng bị nhánh cây bên đường cào xước. Vạn Uyển giúp cô dán băng dán cá nhân, năm cô gái tiếp tục gấp rút lên đường, không một ai kêu than mệt mỏi. Bò qua đỉnh núi, Lộ Ninh mang theo các cô gái đứng trên đường đầu thôn trang.

"Tôi và đồng chí Vạn đi vào thôn trước mặt một chút, các cô ở đây giúp người dân trong thôn khám bệnh." Lộ Ninh khom lưng từ trong rừng cây nhặt lên một nhánh cây đưa cho Vạn Uyển, quay đầu nói với những đội viên khác.

"Tiểu đội trưởng, chúng ta chỉ có một máy truyền tin, làm sao liên lạc được với hai người?" Một cô gái lấy một máy truyền tin từ trong túi ra, khổ sở nhìn Lộ Ninh.

Lộ Ninh nhún mày một cái "Lúc tôi không có mặt các cô nhớ phối hợp, công việc liên lạc cũng giao cho mọi người. Nếu như bên trên trách mắng cứ nói tôi tự ý rồi đi là được."

Lộ Ninh nháy mắt để bọn họ rời đi, Vạn Uyển đứng ở phía sau cũng không tiện nói, suy nghĩ một chút, đợi đến khi Lộ Ninh đi đến gần cô mới nói "Cậu liên lạc với Vương tham mưu trước đi, nói cho anh ấy biết chúng ta đi đâu."

Mấy cô gái kia dù rất khó xử, nhưng cũng đành gật đầu.

"Các cô mang theo bao nhiêu thuốc nê da?" Vạn Uyển đứng trước mặt họ do dự một chút rồi nói.

Một cô gái mở hòm thuốc ra, đếm cẩn thận "Xe vận chuyển thuốc đang bị chặn, nhất thời không thể thông, chúng tôi cũng không còn lại nhiều."

Vạn Uyển lấy từ trong túi mình một ít thuốc nê da được Lộ Ninh lên nhét vào cho cô, rút ra một ít "Cầm đi, đừng sợ vì còn ít mà trên người bị thương cũng không dám dùng."

Lúc Vạn Uyển đuổi theo, Lộ Ninh đã đi xa rồi, tức giận nhìn cô "Cậu cho bọn họ cái gì?"

"Còn có thể là gì nữa." Vạn Uyển cười nhún vai "Cậu không biết chuyện đầu riềng thuốc dành cho người bệnh là vi phạm quân quy hay sao?"

"Cậu...." Lộ Ninh tức giận đánh cô một cái "Chân làm thế nào?"

"Minh giữ lại một tuýp." Vạn Uyển lắc lư thuốc trong tay.

Lộ Ninh thở phào nhẹ nhõm "Qua con sông nhỏ trước mặt chính là thôn nơi bà ngoại Lập Nam ở rồi."

Vạn Uyển gật đầu, đưa tay lau tuyết vương trên mặt và tóc "Tuyết lại bắt đầu rơi."

Lộ Ninh ngẩng đầu nhìn bầu trời sáng ngời một cách khách thờng, lo lắng nhìn về con sông nhỏ dưới sườn núi "Hình như không nhỏ. Tìm chỗ tránh tuyết trước, ăn gì rồi tiếp tục lên đường."

"Ừ." Vạn Uyển mơ hồ đồng ý, có tiếng vang sột soạt sau lưng khiến cô quay lại, từ đỉnh núi đến chân núi đều đã bị tuyết phủ trắng, nhìn kỹ mới phát hiện trên đỉnh núi có một mảng vỡ ra, Vạn Uyển chỉ hướng đó "Lộ Lộ, chỗ kia không phải là..."

Lộ Ninh đang cầm đồ ăn, không kịp quay đầu "Nhìn gì chứ, chúng ta đang vội qua sông, tuyết lớn như vậy nên mau tránh một chút." Vừa nói vừa đi về bên trong hang núi gần đây.

Vạn Uyển không để ý Lộ Ninh, giác quan thứ sáu cho cô biết đó không chỉ là chuyện sạt lở đơn thuần. Quả nhiên, chỉ lát sau vết sạt càng lúc càng lớn, một cây đại thụ từ trên đỉnh núi nghiêng sang một bên, Vạn Uyển tròn to hai mắt. Liều mạng chạy qua chỗ Lộ Ninh "Lộ Lộ chạy mau, tuyết lở."

Lộ Ninh quay đầu, bị cảnh tượng trước mặt dọa sợ đến mức không thể nhúc nhích. Vạn Uyển đeo túi lên, liều mạng chạy về phía trước, phía sau tuyết sập xuống như nước lũ trút, từng khối tuyết như nắm tay rơi xuống, để hở vô số khe trên núi. Mắt thấy Vạn Uyển càng lúc càng chậm, Lộ Ninh chỉ có thể nhìn thấy miệng cô đóng mở gọi tên mình.

Tuyết như hồng thủy ép xuống, Vạn Uyển biến mất trong đó.

Lộ Ninh muốn xông qua nhưng mới được một bước đã bị tuyết đẩy tới sườn núi, chân tay không thể nhúc nhích, trong mắt trong miệng đều là tuyết, bịch một cái đụng phải thân cây, Lộ Ninh dùng toàn thân tóm được một cành cây khô, cảm giác đau đớn truyền đến từ bàn tay. Trước mắt tối đen như mực, chỉ có thể cảm nhận.

Vạn Uyển cảm giác hình như là mình đã điều chỉnh nhiệt độ của điều hòa quá thấp, toàn thân đau nhức, trên lưng giống như đang bị ai đó đè lên, không thể động đậy. Muốn mở miệng nhưng vì quá lạnh, cảm giác môi vừa dày vừa nặng, Vạn Uyển quyết tâm cố gắng dùng hết hơi sức toàn thân mở miệng, thở một hơi thật dài, trong nháy mắt, một mùi máu tươi tràn vào cổ họng, trên ngón tay có chút cảm giác ẩm ướt, giống như có thứ gì đó đang liếm láp tay mình. Một cảm giác ẩm ướt từ ngón tay lan ra, bên tai có tiếng cọt kẹt ầm ỉ, sau đó cảm giác ướt ướt cùng hơi thở tanh hôi lượn quanh mặt Vạn Uyển.

Vạn Uyển mở mắt một chút, bốn phía tối đen như mực đều là những ánh mắt đang phát ra những tia sáng, sói đang nhe răng gầm gừ cách cô rất gần.

Đầu óc Vạn Uyển hỗn loạn, nhưng tiềm thức nói cho cô biết, lúc này không thể hôn mê, tay cứng ngắc đã hơi khôi phục lại cảm giác, từ từ mở mắt xung quanh, vừa hay tóm được một hòn đá lớn, Vạn Uyển cầm hòn đá ném về phía con sói đang chậm chậm tiến về phía mình. Con sói nhanh nhẹn nhảy ra, móng trước đã kẻ vào cổ Vạn Uyển.

Vạn Uyển âm thầm sợ hãi, nhiệt độ giảm khiến máu lưu thông chậm chạp, nhưng mùi máu tươi vẫn lan ra, khiến cho Vạn Uyển vốn thể đơn lực bạc càng thêm kích thích bấy sói đói bụng.

Con sói mới vừa nhảy ra đang từ từ đến gần Vạn Uyển, hướng về phía Vạn Uyển gầm gừ thị uy. Vạn Uyển biết rõ mình đánh không lại bọn nó, vẫn nắm chặt nhánh cây bên cạnh liều mạng hua hua về phía sói, đánh một lần cuối thật mạnh, Vạn Uyển nhắm mắt cảm thấy đã đánh trúng con sói, mở hé mắt đúng là thấy con sói đang đau đớn gọi bầy sói từ từ lui về sau, nhưng mùi máu tanh cùng với con đói cồn cào trong bụng khiến chúng không dễ dàng buông tha.

Mất đi tri giác, Vạn Uyển cố gắng đứng lên lùi dần về sau. Trong hỗn loạn Vạn Uyển thận trọng nhìn phía sau lưng, ngoài núi thì không còn đường nào khác. Rất dễ nhận ra, bầy sói cũng phát hiện ra điều này, khí thế hùng hục từng chút từng chút đến gần Vạn Uyển.

Tay Vạn Uyển đụng phải tuyết trên túi hành lý chưa mở ra, từ trong túi lấy ra một chiếc bật lửa và còi, để hai túi hành lý chồng lên nhau, cắn nắp lọ còi, đồ xuống hành lý, sau đó châm lửa.

Phụt một tiếng, thuốc trong hành lý bị đốt theo phản ứng hóa học nổ tung, nháy mắt khí ga tràn ra. Con sói kêu lên một tiếng, mang theo đàn sói chạy vào chỗ sâu trong rừng cây.

Vạn Uyển mạnh mẽ nâng tinh thần, cời nửa bên áo khoác băng lại vết thương trên cổ đã bắt đầu chảy một lượng máu khá lớn.

Lửa hùng hục như vậy cũng chỉ duy trì được một lúc, Vạn Uyển nhìn ngọn lửa càng lúc càng nhỏ, mệt mỏi sắp hôn mê. Trong mơ màng thấy có người mặc trang phục dân tộc chạy đến, kéo theo một đám người đằng sau.

"Vạn Uyển, cố lên."

"Lý Thi, tôi sẽ cố." Vạn Uyển nghiêng đầu về bên kia, máu chảy xuống phía cổ cô.

Lý Thi liếc mắt đã thấy áo khoác của cô đầy vết cào và thấm ướt máu, cời áo khoác bao lấy Vạn Uyển, bác sĩ từ phía sau chạy tới trong tay cầm sẵn thuốc tê, mạnh mẽ ghim vào cổ Vạn Uyển.

Vạn Uyển đã mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Vùng đất biên giới Trung Quốc – khu quan hệ ngoại giao hai nước.

Đã gần rạng sáng, chợ lại náo nhiệt khác hẳn bình thường, nhìn như chợ hàng ngày nhưng thật ra lại là nơi ẩn dấu các thế lực đầu não, lượng người đi nhiều hơn so với bình thường. Sắp tới có một tổ chức võ trang trái phép đến, sẽ mang theo nhiều vật phẩm giao dịch. Các tổ chức mua bán vũ khí và tiểu thương bí mật tập hợp ở đây.

Ở bên trong một khe đá, một máy quay phim siêu nhỏ không thể phát hiện đang truyền tải hình ảnh với tốc độ 1700. Diệp Dục và Tả Diệc cùng với năm người ngồi ở trong phòng chỉ huy nguy trang hoàn mỹ, mắt nhìn chăm chăm vào ba mươi màn hình. Một người ngồi ở phía sau ngáp một cái, bắt đầu nhìn hai người trước mặt tối ngày hôm qua đã bắt đầu tập trung tinh thần, không hề nhúc nhích. Nghiêng đầu hỏi người cũng có vẻ mặt mệt mỏi ở bên cạnh "Tình báo không sai chứ? Hắc Trảo hôm nay sẽ tới biên giới sao?"

Người nọ gật đầu một cái, ném cho anh ta một chồng tài liệu "Cậu nghỉ hơn tuần nay chúng ta đã làm gì." Nói xong đem ly cà phê lớn bên cạnh một hơi uống cạn.

Phía sau bàn luận xôn xao khiến Diệp Dục không tự chủ được cau mày, bắt đầu từ tối qua không hiểu sao cứ có cảm giác bức bối bất an, chuyện làm nhiệm vụ này vốn chưa bao giờ xảy ra. Diệp Dục xoa xoa mi tâm, tự nhiên muốn hút một điếu thuốc. Nhìn Đồng Niệm ngồi bên cạnh đã bắt đầu ngủ gật, Diệp Dục cau mày tiếp tục nhìn hình ảnh.

Tả Diệc cũng phát hiện sự khác thường của anh, từ trong túi áo lấy ra bao thuốc ném cho Diệp Dục "Này."

Diệp Dục nhận nhặt nhìn anh ta "Quy định không cho phép hút thuốc lá."

Tả Diệc cười lưu manh "Tôi chính là đội trưởng đội đặc chủng."

Diệp Dục không để ý đến, bút trong tay đang múa ở đầu ngón tay, tâm tình bất an nhanh chóng tăng cao, gỡ Đồng Niệm một cái. Đồng Niệm giật mình tỉnh dậy và đứng lên "Báo cáo."

Tả Diệc cười ha ha "Thủ trưởng cậu có phải rất hung dữ không? Ngủ cũng phải đề phòng."

Đồng Niệm im lặng quay đầu, giống như đang rất nghiêm túc nhìn hình ảnh, không dám nhìn về mặt Diệp Dục.

"Bên khu tai nạn tuyết thế nào?" Im lặng một lúc lâu, Diệp Dục cuối cùng cũng mở miệng, tầm mắt buông xuống, nhìn loạt hình ảnh tầng dưới cùng.

Đồng Niệm nhanh trí lập tức hiểu rõ ý nghĩa của cấp trên "Tất cả đều tốt, người của chúng ta cũng đã qua không ít." Nói xong nháy mắt với người truyền tin phía bên kia "Liên lạc với bên kia một chút, quan tâm đến tình hình khu tai nạn."

Diệp Dục gỡ nắp bút suy nghĩ.

"Nhiệm vụ ở trước mắt, mà đồng chí còn lo chuyện tình riêng à." Tả Diệc làm bộ nghiêm túc trêu chọc.

Ánh mắt Diệp Dục lóe sáng "Ngắt liên lạc."

Đồng Niệm hậm hực mà tiếp tục đứng bên cạnh.

Diệp Dục nghiêng đầu nhìn về phía Tả Diệc. Tả Diệc nâng tay lên "Yên tâm, mọi thứ đã được sắp xếp tốt. Kế hoạch tác chiến tôi cũng xem qua rồi, ngoại trừ người của đại đội chúng ta chưa phát huy được hết khả năng là tôi không hài lòng, chứ mọi thứ khác đều hoàn mỹ."

Phía góc trái đột nhiên xuất hiện nhiều hình ảnh, Tả Diệc dừng việc trêu chọc, cùng với Diệp Dục tập trung quan sát. Sau đó hình ảnh lại khôi phục bình thường, Diệp Dục và Tả Diệc liếc nhau, rất tin tưởng.

"A, hình như phát hiện ra đôi mắt nhỏ của chúng ta rồi." Tả Diệc ngẩng đầu, đốt một điếu thuốc.

Diệp Dục nhìn Tả Diệc, nói với người phía sau "Báo cáo địa điểm."

"Khu đồi cao số ba, khoảng 520 thước, hướng mười giờ."

Diệp Dục cúi đầu cười, trầm giọng ra lệnh "Hướng năm giờ, tọa độ trung tâm, bên trong bán kính hai trăm mét bố trí năm phân đội nhỏ."

Tả Diệc vỗ vỗ vai "Giùng càng già càng cay, sao lại như tôi nghĩ thế nhỉ."

Diệp Dục uống một hớp trà, bộ dạng ra vẻ bày mưu tính kế.

"Đã lâu không được vận động, cuối cùng có thể mang theo anh em đi hoạt động chút rồi." Tả Diệc khởi động cổ, tiếng rắc rắc vang lên, trên mặt đầy

biểu hiện không thể đợi chờ.

“Nửa giờ sau ở địa điểm tập kết trong kế hoạch, kế hoạch B2.” Diệp Dục khôi phục giọng nói lạnh lùng, khước miệng nổi lên một nụ cười nhẹ.

Hai giờ sau, đầu đội mũ chống đạn, mặc áo chống đạn, một phân đội đặc chủng nhỏ mang súng ngắm bí mật mà nhanh chóng xuất hiện ở sâu trong rừng, nhanh chóng chiếm lấy địa điểm tốt nhất. Tà Diệc kéo kéo bao tay, ra dấu, đội viên sau lưng nói vào ống nghe “Mặt trời mọc.”

Diệp Dục đứng lên nhìn bản đồ, quyết định kẻ sách trong nét vẽ sống động “Đầu tiên, liên đội ba chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Đã vào vị trí, chỉ chờ ánh mặt trời lên.”

Diệp Dục đưa tay nhìn đồng hồ, còn một phút. Hơn một tuần nay người của cả bộ chỉ huy đã hao phí rất nhiều tâm sức cũng chỉ vì hành động tiêu diệt tổ chức vũ trang buôn bán vũ khí trái phép này. Cấp trên đặc biệt phải Diệp phó đoàn thiết giáp trẻ tuổi từ Anh Quốc về cùng đại đội trưởng đại đội đặc chủng Tà Diệc – lá bài chủ chốt của thành phố S, nhiệm vụ cấp B lần này, kế hoạch tác chiến đều do hai người này quyết định. Thành bại hay không ở sau một phút này.

Diệp Dục đứng trước máy truyền tin, nhìn qua mọi người, giọng nói trong trẻo lạnh lùng trong không khí rạng sáng yên tĩnh lộ vẻ trống trải và uy nghiêm “Khai hỏa.” Phạm vi KM 13 đột nhiên vụt sáng, đồng thời mặt trời ở phía đông cũng lộ dạng sáng ngời.

Người chịu trách nhiệm truyền tin vừa rồi còn giữ vững tư thế, sau mười lăm phút bắt đầu hạn không thể có thêm hai đôi tay nữa, Diệp Dục đứng phía sau họ, cùng với hai tham mưu không ngừng nhìn vào màn ảnh.

“Liên đội một chia thành bốn đội tiến vào trong phạm vi khu vực địch chiếm đóng.”

“Liên đội ba chia thành hai đội tiêu diệt một bộ phận nhỏ quân địch.”

Quân tình tuyến trước từng bước từng bước thực thi, Diệp Dục đi đến bên cạnh bộ phận kỹ thuật, từng loạt số liệu hiện lên trên máy tính, Diệp Dục nhíu mày chỉ về phía ba tổ số liệu trong đó “Cái này có khớp với thông tin tình báo chúng ta nhận được lúc trước không?”

Hai tham mưu vội vàng chạy đến, bộ phận kỹ thuật cũng bắt đầu tính toán, số liệu lần này không khớp với số cũ. Diệp Dục cười giễu cợt, lấy mũ xuống ném sang một bên “Bọn họ cũng không phải đèn dầu đã cạn, sợ rằng đã biết chúng ta có chuẩn bị.”

Trong nháy mắt bộ chỉ huy yên tĩnh như chết.

Hai liên đội tinh binh hơn một trăm người đã xông vào chiến khu, một đội đặc chủng nhỏ chia thành mỗi tổ năm người đã xâm nhập phía sau, nếu như vì tình báo sai lầm mà dẫn đến kế hoạch thất bại, tổn thất sẽ lớn chưa từng thấy.

Diệp Dục không nhanh không chậm nâng bộ đàm lên, thành thực điều chỉnh băng tần, đối phương bên kia hơi âm ỉ “Kế hoạch C.”

Những người trong bộ chỉ huy gần như đều không phải thuộc hạ của Diệp Dục, đương nhiên không hiểu rõ cách làm của anh. Tà Diệc tham gia quân đội cùng anh từ đầu, một tuần trước hai người đã phát hiện băng tần bị nghe lén, nếu như lập tức thay đổi chắc chắn sẽ khiến kẻ địch nghi ngờ, hai người thức đêm gấp gấp tạo dựng một phương án mới với tỉ số thương vong thấp nhất.

Vì vậy, vốn là liên đội một và ba đánh chính diện chỉ là một phương án, bộ đội chủ lực ban đầu đã thay đổi làm tổ đánh lạc hướng quân địch, mà toàn bộ quân chủ lực hiện tại đang được dời đến bên hông của tổ chức vũ trang đánh bất ngờ.

“Được, để tôi đi sắp xếp, nhất định phải theo yêu cầu cấp trên, có tính châm chích, tính kế hoạch, tính cảnh cáo và chèn ép kẻ địch.” Tà Diệc đi ra, đồng thời không ngừng reu re chọc.

Diệp Dục không nể tình trực tiếp ngắt điện đàm.

Theo kế hoạch C, tiến công tối nay tuyệt đối có thể khiến kẻ địch bị cảnh cáo và tổn thương một phần, Diệp Dục vuốt chiếc ly, nhìn số liệu. Sau đó là kế hoạch tác chiến lâu dài, kẻ địch nhất định sẽ tăng cường, tình báo của quân ta thất bại, phía địch tinh thần tổn thất, hai bên cũng không có chiếm được lợi ích. Chỉ có thể dùng thời gian có hạn yên lặng theo dõi.

Khí trời ẩm ướt nóng bức khiến Diệp Dục khó chịu, cởi áo khoác rần rỉ xuống, cởi cúc áo trong, hít sâu một hơi, không khí ẩm ướt. Cũng may, chiến sự cũng không đến mức không khống chế được, hiện tại đại não của Diệp Dục đã bắt đầu khởi động thời gian nhàn rỗi, hút một hơi thuốc tự nhiên lại nhớ đến câu nói của Vạn Uyển trước khi xuất phát.

Cô bé kia, đến khu tai nạn không biết thế nào rồi. Bắt đầu từ hôm qua cảm thấy nóng ruột không biết có phải vì cô không, Diệp Dục có phần tức giận mà vút thuốc lá qua một bên.

Đứng lên thấy Đồng Niệm đang cầm tai nghe điện đàm, mặt bối rối, lo lắng nhìn về phía này.

“Phó đoàn...” Đồng Niệm cầm tai nghe “Vương tham mưu.” Thấy Diệp Dục đột nhiên nhíu chặt lông mày, lập tức lại tăng thêm một câu “Hỏi thăm”

Diệp Dục bước nhanh về phía trước, cầm điện đàm, đối phương im lặng thật lâu “Nói.”

Vương Nghĩa Dương ho khan một tiếng, giọng nói có phần do dự “Vạn Uyển gặp phải tuyệt lộ.”

Diệp Dực nheo mắt lại.

Vương Nghĩa Dương ở bên kia cũng cảm thấy không khí lạnh buốt “Sau đó bị sói tập kích.” Dứt lời, Vương Nghĩa Dương nghe được tiếng đổ vỡ bên kia “Lý Thi kịp thời chạy đến, hiện giờ đang trên đường về thành phố S.”

Diệp Dực cố gắng để hô hấp của mình bình tĩnh lại “Bị thương ở chỗ nào?”

“Động mạch trên cổ, bị vuốt sói cào vào, vừa thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.”

Diệp Dực cảm điện đàm bị bóp gãy, nhìn thẳng Đồng Niệm mở hời đàm địa trên đầu.

Đồng chí Đồng Niệm hiểu rõ ánh mắt này là ý gì, quân diễn một tháng trước, khi Tà đội trưởng bắt Vạn Uyển đi cũng chính là ánh mắt này, vẻ mặt này.

Diệp Dực tắt tín hiệu, đi đến đài chỉ huy, đem theo mẫu bản đồ rà soát một lượt ưu điểm, Đồng Niệm chậm rãi đi tới, thấy anh đang bày biểu đồ, đồng thời nhanh chóng đưa số liệu vào máy tính.

“Đồng Niệm” Đợi đến lúc Diệp Dực ngừng đầu lên đã là buổi chiều ngày hôm sau.

“Có.” Đồng Niệm từ bên ngoài chạy vào, đứng nghiêm.

“Liên lạc chỉ đội đặc chủng.” Diệp Dực đem một văn kiện đưa cho Đồng Niệm, sau đó nói thêm một câu “Cái này, hai tầng mã hóa dùng trong truyền tin quân sự, còn cái này không mã hóa, dùng để truyền tin bình thường.”

Nửa giờ sau Diệp Dực nhận được một tin nhắn truyền tin dân sự, ngắn ngủn bốn chữ “Sớm ngày về nhà...” Diệp Dực xoa xoa mi tâm.

Ba giờ chiều, lúc tổ chức vũ trang ở dưới tình huống hoàn toàn không có bất kỳ phòng bị nào, Tà Diệc mang theo đội của mình lên vào khu vực sâu nhất của quân địch, đánh bại ba nhóm người đầu não. Cũng trong lúc đó, hai liên đội trang bị hoàn hảo, nghỉ ngơi đầy đủ cũng trực tiếp nghênh chiến, thi hành nhanh, chính xác, hung ác, kịp thời ngăn trở viện quân của quân địch, hai phe đánh nhau kịch liệt, chỉ sau bốn giờ đã khiến tổ chức vũ trang được huấn luyện kỹ càng bị tiêu diệt hết, bắt sống ba tên đầu não.

Tà Diệc mặt mày rạng rỡ, cũng không thèm tháo súng mà lao vào bộ chỉ huy, Diệp Dực đang tiến hành thống kê sau chiến đấu, thấy vẻ mặt cười như không cười của Tà Diệc cũng biết không có chuyện gì tốt “Chính đồn đội ngũ của cậu cần thận, chuẩn bị trở về cách ly.”

Tà Diệc lau mặt, để khẩu súng bên cạnh, ngồi xuống bàn “Mấy đám người này còn không bằng phân đội nhỏ của chúng tôi chiến đấu với bọn buôn lậu thuốc phiện lần trước, so với đám tay mơ và lính đánh thuê thì không đáng quan tâm”

Diệp Dực không nhìn anh ta, tiếp tục cúi đầu làm việc của mình, bốn ngày ba đêm không ngủ khiến anh gầy đi không ít “Đồng Niệm, cậu thay tôi ở lại khắc phục hậu quả, tôi về trước. Báo cáo viết xong rồi, để văn thư Trương ở lại.”

Tà Diệc giật mình kinh ngạc nhìn Diệp Dực, một người từ trước đến giờ luôn tinh táo nay lại bộc lộ sự nóng nảy, kỳ quái nhìn về phía Đồng Niệm cũng kinh ngạc “Tiểu Đồng, sao lại thế này?”

Đồng Niệm nhìn trời, sau đó tiếp tục nhìn bảng kê trong máy tính, tỉ lệ cao kinh người “Diệp phó đoàn muốn bay về quân đoàn, cấp bậc chỉ là để làm đẹp, đây là vợ và trở về giành món chính.”

Bác sĩ Vương ở bên cạnh giống như biết xảy ra chuyện gì mà bật cười hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Tà Diệc bị sắc một ngụm nước ở trong khí quản, "Vạn Uyển phải không?"

Đồng Niệm đang bận rộn dọn dẹp tư liệu để lộn xộn ở trên bàn, nghe thấy Tà đội trưởng không dễ chọc hỏi như thế, thì co rụt cổ lại không trả lời.

Trường hợp kịch tính hấp dẫn như vậy xảy ra trên người Diệp Dực từng là thần thoại ở trường quân đội với phong cách bất cầu ngôn tiểu, thân là bạn học cùng lớp của anh, Tà Diệc thấy rằng mình tuyệt đối cần phải chứng kiến việc này.

Vì vậy, Tà Diệc từ trước đến giờ không phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp kêu anh em của mình, lấy lý do cứng rắn về đơn vị nghỉ ngơi và hồi phục sau khi chiến đấu, chứ chờ ở đây là điều hoàn toàn không cần thiết nên đã điều máy bay trực thăng trong đội tới, lơ lửng trên đỉnh đầu Diệp Dực đang

chuẩn bị lên đường, vô cùng có nghĩa khí buông dây thừng xuống.

Diệp Dực ngay từ lúc nghe được tiếng gầm rú quen thuộc thì đã dừng bước, bình tĩnh ngẩng đầu, tiếp được cái bao tay mà Tả Diệc bỏ xuống.

Vì vậy, hai người một trước một sau trở lại thành phố S.

Lão thủ trưởng của Tả Diệc đã sớm biết tên nhóc này không nghe lời, đã sớm ở thành phố S chờ anh ta đến, vì vậy, Diệp Dực cũng bị bao vây.

Tả Diệc đối y phục xong, ngồi ở trong phòng họp mà mai nhìn mặt Diệp Dực từ đen biến thành xanh ở bên cạnh.

"Về mặt của hai cậu là gì hả!" Lão thủ trưởng vỗ xuống bàn một cái rầm, "Lần nhiệm vụ chính này các cậu đều nhìn qua rồi chứ?"

Diệp Dực và Tả Diệc không nói lời nào.

"Lão đây cũng biết cái tính tình khôn kiếp của các cậu! Biết lần này nếu không bàn bạc qua cùng với nước thứ ba, thì các cậu đã thành kẻ xâm phạm lãnh thổ nước họ rồi!"

Diệp Dực nhanh chóng tính toán ra số liệu phân chia vùng biên giới lãnh thổ ở trong đầu, "Không tồn tại, còn kém hơn hai thước."

Tả Diệc nhìn không được, phì cười. Thấy sắc mặt của lão thủ trưởng âm u, mới miễn cưỡng thu lại, lấy dụng cụ ra, "Cậu ấy đang nói sự thật."

"Cánh cứng cáp rồi đúng không?" Lão thủ trưởng đem ly thép đập phịch một tiếng, "Lão đây cũng không nói chuyện vớ vẩn với các cậu! Không nghe lệnh điều động thì hành nhiệm vụ từ thượng cấp là ai?"

Diệp Dực ngẩng đầu, bình thản mà nói, "Tôi"

"Tự mình điều động máy bay trực thăng chính là ai?"

Tả Diệc nhón hai chân lên, đứng dưng mà nói, "Tôi"

Lão thủ trưởng vứt cái mũ sang bên cạnh, "Các cậu phản rồi! Đều cùng với lão đây đi bế quan, ngoại trừ ngủ thì đi ngủ! Nhưng phải có mặt trở về cùng lão."

Tả Diệc lau mặt, cảnh tượng như vậy sẽ có lúc xảy ra, nhưng mà tình huống hôm nay không giống, từ biên giới trở về thành phố S đã gần nửa đêm, người kia vẫn mặt đen giờ điện thoại di động nhiều lần, nhìn bộ dạng người nào đó, hẳn là đã nhần nại đến cực điểm rồi.

"Muốn cái lệnh phải không! !" Lão thủ trưởng cầm tập văn kiện ở trên bàn lên rồi ném qua phía Tả Diệc, "Còn không chuẩn bị đi với tôi!"

Diệp Dực đứng dậy, sai bước đi ra ngoài, cửa đập rầm một tiếng.

Tả Diệc phản ứng cực nhanh cầm đi ly thép bên tay lão thủ trưởng, sau đó trong cùng một lúc, thoát ra ngoài cửa.

Đồng chí trẻ đã sớm chờ ở bên ngoài thám thính gió tanh mưa máu ở bên trong cửa, lúc thấy Tả Diệc đi ra gần như là chạy như bay mà kéo anh ta lại.

"Báo cáo!"

Tả Diệc đang vội vã đuổi theo Diệp Dực, không nhận được rống, "Chuyện gì!"

Đồng chí trẻ sợ tới mức sau lưng chột lạnh, "Ngài. . . . điện thoại của chị dâu!"

Tả Diệc sững sốt một chút, đoạt lấy điện thoại di động, nhìn chăm chăm điện thoại ở trong tay nửa buổi mà không nói lời nào, cho đến khi trong điện thoại truyền đến giọng nói nhu hòa mà uyển chuyển của cô gái, "Tả Diệc?"

Tả Diệc ngẩn ra trong nháy mắt, từ từ đưa di động đến gần bên tai, "Anh đây."

"Mẹ hôm nay đi bệnh viện rồi, đường máu hơi cao, em sợ bà suy nghĩ nhiều, nên gọi điện thoại cho anh." Thanh âm của Dịch Thiên Mặc rất nhẹ nhàng, nghe vào trong lỗ tai Tả Diệc hơn hai tháng không có về nhà, đáy lòng liền mềm mại đi.

"Vậy sao?" Tả Diệc nắm điện thoại di động thật chặt, lại là giống vô số lần trò chuyện, từng bước dần dục, chỉ hy vọng Dịch Thiên Mặc có thể nói nhiều, "Bác sĩ nói cái gì?"

"Em cũng không hiểu lắm, nhưng mà không được để lặp lại." Dịch Thiên Mặc nhẹ giọng trả lời.

Tả Diệc cũng biết có thể như vậy, chỉ có thể lại trở về trò chuyện câu hỏi thật là ít ỏi lúc thường. "Gần đây có khỏe không?"

"Ừ" Dịch Thiên Mặc một tay cầm ống nghe, một tay khuấy canh trong nồi, nghe anh ta hỏi như thế mới thở phào nhẹ nhõm, "Còn có việc sao?"

Tả Diệc rất muốn nói cho cô ấy biết mình đã tới thành phố S rồi, đường đi cách nhà chỉ có 20', nhiệm vụ rất thuận lợi, muốn ăn một bữa cơm do cô ấy

lâm. Nhưng anh ta vẫn nhìn xuống, "Không có việc gì, cúp đây."

Trong ống nghe truyền tới âm bản, cũng giống như thái độ của Dịch Thiên Mặc đối với mình nhiều năm qua, có chiều hướng xa hơn.

Tà Diệc đi tới phòng cách ly, thấy Diệp Dục đang đứng ở bên cửa sổ, giống như cầm điện thoại di động chần chừ không chắc, khẽ động khước miệng cười cười, "Thừa dịp cửa còn chưa có cài then, đi nhanh lên đi!"

Diệp Dục quay đầu lại, lạnh nhạt mà bình tĩnh nhìn Tà Diệc.

"Xảy ra chuyện gì tôi sẽ gánh lấy, chỉ với một điều kiện." Tà Diệc vút đi động cho Diệp Dục, "Thiên Mặc gọi điện thoại tới thì nói tôi còn đang thi hành nhiệm vụ, đừng dọa cô ấy."

Diệp Dục cau mày, theo như lẽ thường, đội viên đặc chủng sau khi thi hành nhiệm vụ trở về đều phải tiến hành cách ly, Tà Diệc cho tới bây giờ cũng không có nói đôi câu về nhiệm vụ cùng cách ly với Dịch Thiên Mặc.

"Nói thật dễ dàng."

Tà Diệc cười cười, "Nói thì cô ấy cũng sẽ không quan tâm."

Diệp Dục thu hồi điện thoại di động, gật đầu một cái với Tà Diệc, "Tôi đi nha."

"Nhanh chóng giải quyết cấp trên, nhanh chóng đi bệnh viện là nghiêm chỉnh." Tà Diệc chỉnh y phục, rồi vào phòng.

Đất trống rét lạnh mà trống trải, Vạn Uyển một thân một mình ngồi ở chính giữa, bên cạnh là vô số con người lóe lên màu xanh biếc, ở trong đêm tối có vẻ kinh khủng kinh người. Vạn Uyển muốn chạy trốn, lại bị một con trong đó đè cổ xuống, hàm răng sáng choang trực tiếp kéo thịt trên người mình xuống, Vạn Uyển quát to một tiếng, chỉ nhìn thấy máu tươi từ từ thấm ướt y phục. Vùng vẫy muốn đẩy nó ra, lại bị tuyết ở sau lưng đổ xuống chôn vùi.

Máu tươi, nghẹt thở.

Lúc Vạn Uyển có tri giác thì chỉ cảm thấy toàn thân đều là lạnh như băng, cổ đau rất. Quen thuộc đến độ không quen thuộc hơn được nữa chính là mùi nước sát trùng nhắc nhở Vạn Uyển địa điểm vị trí hiện tại.

Vạn Uyển thử mở mắt, cặp mắt sưng vù làm cho cô cố gắng như thế nào cũng chỉ có thể nhìn được một cái khe hẹp, đúng lúc có thể nhìn thấy ông truyền dịch, chảy xuống từng giọt từng giọt. Vạn Uyển muốn hoạt động cổ nhìn người nằm lý ở trên giường, sao hơi nhúc nhích, thì lại đau giống như gãy lìa ra.

"Cậu muốn nứt ra nữa sao?" Lộ Ninh tức giận bóp tay Vạn Uyển, lại xé một đoạn băng dính dán vào nơi cô vô nước biển, "Một đêm thấy ác mộng mấy lần, có thể an phận được không! "

Vạn Uyển dùng sức mở to hai mắt nhưng cũng không dám tùy tiện động đây nữa, rốt cuộc cũng thấy Lộ Ninh mặc quần áo bệnh nhân, đang truyền nước biển. Mở miệng muốn nói chuyện, toàn thân lại đau run lên.

Lộ Ninh cầm túi nước ấm nhét vào phía dưới hông của Vạn Uyển, đưa tay đẩy tóc rơi ở trán cô, "Tuyệt vời, nhớ không?"

Vạn Uyển dùng tay phải làm tư thế OK.

"Mình cũng bị đặt ở dưới đông tuyết." Lộ Ninh đuổi tay cho Vạn Uyển nhìn, "Toàn bộ bị thương! Nhưng mà Vương Nghĩa Dương kịp thời tìm được mình, cho nên không có chuyện."

Vạn Uyển nháy nháy mắt, bày tỏ vô cùng may mắn.

"Sói. . . ." Lộ Ninh liếc mắt nhìn Vạn Uyển, rồi vội vàng ngậm miệng lại, lúng túng cảm quả táo, "Ăn không?"

Vạn Uyển dĩ nhiên biết Lộ Ninh đang lưu tâm cái gì, nắm tay của cô ấy lên lắc lư hai cái, dẫu môi.

"Đừng giả bộ! Từ lúc bắt đầu hôn mê thì một đêm gặp ác mộng ba lượt, mấy lần đều là toàn thân ướt đẫm mồ hôi, cậu lừa gạt ai chứ!" Lộ Ninh hít mũi, liếc cô một cái, rồi xoay người điều chỉnh dụng cụ truyền nước biển, "Muốn ăn cái gì? Mình đây tàn tật cường độ thấp đi mua giúp cậu, chỉ ở giới hạn thức ăn lỏng!"

Vạn Uyển đảo mắt, đúng lúc thấy Vương Nghĩa Dương đẩy cửa tiến vào, cao hứng chỉ chỉ anh.

Lộ Ninh nghi ngờ nhìn Vương Nghĩa Dương, "Vương Nghĩa Dương, không biết sao?"

Vạn Uyển tiếp tục chỉ vào Vương Nghĩa Dương chép chép miệng, Lộ Ninh liếc mắt, "Cháo hải sản phải không?"

Vạn Uyển giờ ngón tay cái lên.

Vương Nghĩa Dương đẩy đẩy mắt kiếng, nhìn cười, đem áo khoác ngoài khoác lên trên người Lộ Ninh, thấp giọng nói, "Còn thêm một ly cà phê."

Áo khoác ngoài ẩm áp làm Lộ Ninh rất là hài lòng, kéo Vương Nghĩa Dương thấp xuống, "Đồng chí Tham mưu, nhánh của chúng tôi bình thường đều phải vận động trí tuệ." Nghịch ngợm mà nháy mắt mấy cái, rồi mang dép đi ra ngoài.

Wương Nghĩa Dương nhìn thấy cô ấy đi xa, mới từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra, hướng về phía Vạn Uyển cười cười, "Diệp Dực biết chuyện em bị thương, em tốt nhất nên gọi điện thoại đi. Người nào đó đang ở quân khu, mới vừa trở về."

Thần thái của Vạn Uyển có chút dao động, Vương Nghĩa Dương cũng phát hiện sự do dự của cô, "Tôi gọi giúp em, chỉ cần cho cậu ấy biết em đã tỉnh là được."

Vạn Uyển nhú mày một cái, đưa tay phải ra xoa tay múa chân mấy chữ, 'anh ấy bận, thôi đi.'

Wương Nghĩa Dương cười cười, "Nếu như cậu ấy bận thật, thì lúc này hẳn là vẫn còn đang làm nhiệm vụ." Bấm điện thoại rồi đặt vào bên tai Vạn Uyển.

Tút.

Tút.

Tút.

"Chị dâu, phó đoàn đang họp, mới vừa rồi quên nói, phó đoàn nói buổi tối sẽ đến chỗ chị một chuyến, Tả đội trưởng có đồ cho chị." Đồng Niệm đang cầm điện thoại, nhanh chóng nói.

Vạn Uyển trong nháy mắt sắc mặt liền trắng, một tay kéo chăn đắp lên đầu, một tay khác đưa di động cho Vương Nghĩa Dương.

Wương Nghĩa Dương dĩ nhiên cũng đã nghe thấy lời trong điện thoại, muốn ngăn cản đã không kịp rồi, "Đồng Niệm, là tôi."

Đồng Niệm ở đầu bên kia ngẩn người, "Vương tham mưu! Xin lỗi, tôi cho rằng là chị dâu."

Wương Nghĩa Dương cầm điện thoại di động quay lưng lại, nháy mắt với Lộ Ninh đang cầm cháo hải sản. Lộ Ninh mới vừa vào, như rơi vào trong sương mù, nghiêng đầu chỉ thấy Vạn Uyển quần người đến mức gió không lọt được vào, vội vàng chạy tới.

Wương Nghĩa Dương vọt đến chỗ rẽ ngoài cửa, "Ngại quá, đứng người, mới vừa nghe điện thoại chính là chị dâu tương lai chính hiệu của cậu, đồng chí Đồng Niệm, cậu làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến lịch trình tình cảm của đoàn trưởng tương lai cùng đoàn trưởng phu nhân tương lai các cậu."

Đồng Niệm vẻ mặt đau khổ, thậm chí giọng nói cũng run rẩy, "Ngài nói quá đúng, phó đoàn đợi đến lúc ra ngoài chính là đoàn trưởng rồi. Ngài cứu tôi đi!"

Wương Nghĩa Dương cũng không gấp, lắc mình nhìn hai cô gái bên trong một chút, đáng vẻ Lộ Ninh vẫn là bộ mặt nghi ngờ, mấy lần muốn kéo cái chăn của Vạn Uyển cũng không có kết quả, vì vậy tức giận quay đầu nổi giận với Vương Nghĩa Dương.

"Chuyện gì xảy ra thế!"

Wương Nghĩa Dương ngoắc ngoắc đầu ngón tay muốn Lộ Ninh ra ngoài. Lộ Ninh tức giận ném cái muỗng khí thế hùng hăng đi ra ngoài.

"Đoán một chút mới vừa nghe điện thoại chính là người nào?"

Lộ Ninh không hề nghĩ ngợi, "Cái tên Diệp Dực gieo họa?"

Wương Nghĩa Dương cười thật thấp, "Là người phát ngôn của cậu ấy."

"A? Tiết lộ cái gì của anh ta"

"Tình nhân cũ." Vương Nghĩa Dương nhếch môi, vỗ vỗ bả vai Lộ Ninh.

Lộ Ninh rút trở về một chút, "Đau nha!", cổ áo y phục hơi rộng, Vương Nghĩa Dương đúng lúc có thể thấy thuốc dán trên lưng cô ấy.

"Tôi cho rằng em không xử trí theo cảm tính nữa chứ, làm sao lại một mình chạy đến nơi xa như thế chứ?"

Lộ Ninh kéo kéo cổ áo, hai tay quần đầy băng gạc làm cho Vương Nghĩa Dương vô cùng không hài lòng mà liếc cô ấy một cái, "Có biết nếu như không có cây kia thì kết quả của em là cái gì không?"

"Biết!" Lộ Ninh gật đầu một cái.

Wương Nghĩa Dương bị giọng nói bất cần của cô mà giận đến mức lòng buồn bực, thanh âm nhất thời lớn hơn một ít, "Nếu không phải là những người khác cho tôi biết, làm thế nào cũng sẽ không chạy tới tìm em nhanh như vậy."

"Vậy thì đừng tìm!" Lộ Ninh cũng đề cao âm lượng, "Chúng tôi cùng lớn lên với Lập Nam, đã nhiều năm như vậy, anh có nghĩ qua đi thăm bà nội anh ấy

một chút không?"

Vương Nghĩa Dương nghiêng người sang, không nói lời nào.

"Bởi vì anh ấy là con riêng đúng không? Anh cảm thấy mất thể diện? Cùng anh ấy có một ba! !" Đôi tay Lộ Ninh dùng lực đẩy anh ta, thế nhưng tiếc rằng anh ta lại không nhúc nhích.

"Không phải như em nghĩ đâu." Vương Nghĩa Dương đi hai bước tới bên cửa sổ, "Lộ Lộ, chúng ta không thể nói chuyện dễ dàng sao?"

"Có thể! Trừ phi anh là thượng cấp của tôi, tôi là thuộc hạ của anh, sẽ không nói gì khác."

Vương Nghĩa Dương thờ dài, khoe mắt liếc về lầu dưới thấy chiếc xe quân đội tốc độ quen thuộc nào đó lái tới hướng bên này, xoay người đẩy Lộ Ninh vào một gian phòng khác, "Một năm trước tôi đã đón bà nội cậu ấy đến thành phố W rồi, không cần lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Hiệu quả của thuốc tê đã bắt đầu từ từ chậm lại, trong khi đầu chưa choáng váng, Vạn Uyển đã cảm giác đau nhói không dứt ở trên cổ mình sắp bị hành hạ đến chết.

So với khó chịu lúc này chính là, một câu nói mới vừa rồi Đồng Niệm. Diệp Dục đã trở về đội, anh lựa chọn đi đến chỗ của Dịch Thiên Mặc. Không biết làm sao, cảm giác nặng nề trong lòng Vạn Uyển so với bình thường nghiêm trọng hơn, trong đầu thỉnh thoảng sẽ hiện ra cảnh tượng ngày đó Dịch Thiên Mặc đứng ở trong phòng bếp, bóng lưng nhỏ nhắn động lòng người, buộc tạp dề màu tím nhạt ở trong phòng bếp không nhanh không chậm nấu cháo.

Không khí trong căn phòng càng ngày càng ngột ngạt, hô hấp của Vạn Uyển càng ngày càng nặng nề, người thấy toàn là mùi vị thuốc mỡ cùng nước sát trùng, hít hít lỗ mũi, rất không có tiền đồ mà nhớ đến mùi thuốc lá nhân nhặt kia.

Từ từ buồng lông góc căn phòng, đột nhiên căn phòng vén lên, ánh sáng mãnh liệt bên ngoài khiến cho Vạn Uyển cực kỳ khó chịu, cô nhắm hai mắt lại theo bản năng.

Cảm xúc lạnh như băng ở trên cảm khiến cả người Vạn Uyển hơi run rẩy, chống tia sáng mạnh mẽ mà khó chịu mở mắt ra.

Diệp Dục mặc quân trang đứng ở trước giường, một tay đặt vào cằm của mình. Hơn 2 tuần không có gặp anh, sắc mặt thật không tốt, người cũng gầy đi một chút. Trong nháy mắt một bụng bất mãn của Vạn Uyển tan rã, thử mở miệng nói chuyện, nhưng đau đớn lại làm cho cô không thể nói ra tiếng được.

Diệp Dục đứng ở đầu giường vẫn nhìn chằm chằm vào Vạn Uyển, một hồi lâu mới mở miệng, giọng nói không thân thiện "Ai muốn em trở lại? "

Vạn Uyển sững sờ nhìn Diệp Dục, muốn ngừng đầu nhìn về mặt lúc này của anh, trong nháy mắt lại nghĩ tới tuyệt lộ làm cho mình không thể chạy trốn và bây giờ từng bước từng bước mà ép sát.

Tại sao khi đó anh không có ở đây? Vạn Uyển nhắm mắt lại, muốn tìm ra đáp án của vấn đề này.

Diệp Dục không đợi được đáp án của Vạn Uyển, chỉ thấy bộ dạng cô nhắm mắt lại né tránh, "Biết đâu sao? Ban đầu sao lại không tự lượng sức mà chạy tới đó?"

Vạn Uyển chống thân thể ngồi dậy, đồ bảo vệ trên cổ làm cho cô nhúc nhích không thoải mái, làm cho giường dao động, Diệp Dục cũng đã ngồi xuống nhìn thẳng.

Về mặt của Diệp Dục vẫn rất âm trầm, thời điểm y tá đi vào đổi thuốc cuộn ống quần của Vạn Uyển lên, nứt da đã bắt đầu có chuyển biến tốt, nhưng vẫn rất kinh người. Diệp Dục ngăn y tá lại, từ trong tay cô ấy nhận lấy thuốc mỡ, nhìn cửa một chút.

Y tá rất biết điều mà đi ra ngoài.

Vạn Uyển rất không tình nguyện để cho Diệp Dục thay thế, cho dù bị đau cũng muốn dịch chuyển chân đi, có thể làm thế nào không khó chịu thì làm.

Diệp Dục nhẫn nại bôi thuốc mỡ lên băng gạc, vụng về vẽ loạn lên trên đùi Vạn Uyển một chút xú. Vạn Uyển một chút cũng không phối hợp, thỉnh thoảng cố ý di chuyển sang bên cạnh, Diệp Dục vốn là người có tính tình nóng nảy, hít sâu một hơi, một tay giữ chặt cả chân của Vạn Uyển. Trầm giọng ra lệnh, "Không được cử động."

Mắt cá chân của Vạn Uyển bị ép tới mức không thể nhúc nhích, cúi đầu nhìn động tác vụng về của Diệp Dục, trong đầu hiện lên câu mập mờ kia của

Đồng Niệm, tức giận trong lòng khiến cho cô ra sức đá một cước về phía trước, đúng lúc đá đến Diệp Dục.

Diệp Dục không ngờ tới Vạn Uyển lại có thể như vậy, không cảm thấy thuốc mỡ trong tay, nên phanh - toàn bộ rơi xuống mặt đất.

Trong nháy mắt sắc mặt của Diệp Dục tối sầm, con ngươi u ám mà thâm trầm nhìn chăm chăm vào Vạn Uyển, dừng lại hai giây, sau đó ở về mặt kính sợ của Vạn Uyển khom lưng xuống nhặt thuốc mỡ lên rồi ngồi xuống lần nữa.

Vạn Uyển không thể nói chuyện, nhưng mà ngôn ngữ tay chân tuyệt đối đủ rồi.

Khom người lại làm rớt chén, cũng không để ý kim còn ghim trên tay, trực tiếp đẩy tay Diệp Dục ra.

Diệp Dục sớm đã có chuẩn bị, hơi nâng cao tay đã tránh được cô, vẫn như cũ chịu đựng cơn cố tình gây sự của cô.

Vạn Uyển nghĩ đến Diệp Dục long đông vát và mệt mỏi chạy về, chính là cùng với Dịch Thiển Mặc hai người ở một chỗ sau đó lại đến đây giả vờ quan tâm, mình ở trước mặt anh, mặt mũi sưng vù, ở trên cổ có vết sẹo, toàn thân trên dưới không có một chỗ nào là có thể vừa mắt.

Diệp Dục vẫn như cũ chịu đựng tính khí của Vạn Uyển, thử bôi thuốc cho cô. Vạn Uyển cuộn lại làm cho anh cực kỳ giận, vung roi tát cả vật ở trên bàn đầu giường, nhất thời tiếng vang leng keng hù dọa hai người ở một gian phòng khác.

Lộ Ninh và Vương Nghĩa Dương vội vã chạy tới, thấy chính là sắc mặt bầm đen của Diệp Dục và đôi tay nắm quyền đứng ở đầu giường Vạn Uyển, Vạn Uyển đỏ bừng cả khuôn mặt hô hấp dồn dập mà ngẩng nhìn Diệp Dục.

"Này. Mới vừa rồi không phải còn rất tốt sao?" Lộ Ninh muốn chạy tới để hỏi đến cùng, vừa muốn đẩy Diệp Dục ra thì, Diệp Dục cũng cực kỳ không nhịn được mà đẩy cô ấy ra, Vương Nghĩa Dương cau mày đỡ Lộ Ninh thiếu chút nữa ngã đứng vững vàng.

"Em khó chịu ở chỗ nào?" Diệp Dục nhìn Vạn Uyển không chớp mắt.

Vạn Uyển lần đầu tiên cảm thấy không thể nói chuyện là một chuyện bị ai cưỡng ép, rút kim tiêm trong tay, từ trong ngăn kéo lấy giấy bút ra.

Anh dựa vào cái gì quản chuyện của tôi?

Em coi tôi là ai?

Cầu thuốc về cầu, đường thuốc về đường, Diệp đoàn trưởng tôi không với nổi.

Ánh mắt của Diệp Dục càng ngày càng lạnh, khi Vạn Uyển viết xong câu nói sau cùng, thì cười lạnh một tiếng, ngay cả áo khoác cũng không cảm mà bước thẳng ra khỏi gian phòng.

Wang Nghĩa Dương vòng quanh Lộ Ninh, mặt không đổi sắc mà nháy mắt một cái, nhìn về phía Diệp Dục đi xa. Cúi đầu nhỏ giọng nói một câu với Lộ Ninh ở trong ngực, "Để cho bọn họ tự mình xử lý đi, chúng ta càng giúp càng rồi."

Câu nói đầu tiên đem ý tưởng Lộ Ninh muốn xông lên cản Diệp Dục tưới tắt, lo lắng liếc mắt nhìn lại Vạn Uyển đem mình vùi vào trong chăn, thở dài, "Tùy bọn họ đi! Tự tôi cũng lo không xong."

"Tiểu Đồng, đưa cái văn kiện này cho Diệp đoàn." Đồng chí bộ chính trị tha lên hai tầng lầu đơn giản chỉ muốn tìm được Đồng Niệm.

Đồng Niệm với vẻ mặt đau khổ, lắc lư một đồng văn kiện trong tay, "Chính ủy, anh nhìn đồ trong tay tôi, thì không thể phiền toái chính anh chạy một bước sao?"

Đồng chí chính ủy xoa ngực, "Cả tuần này cậu còn chưa có gặp qua Diệp đoàn sao? Đợi đến lúc nhìn thấy sẽ biết." Nói xong cũng đem văn kiện nhét vào trong ngực Đồng Niệm, lấy tốc độ hành quân gấp rồi đi.

Đồng Niệm ôm một đồng đồ bước chân trống rỗng đi tới phòng làm việc của Diệp Dục, suy nghĩ làm thế nào nói với anh chuyện đi thủ đô tiến hành huấn luyện.

"Báo cáo!" Đồng Niệm theo Diệp Dục thời gian rất lâu rồi, từ trước đến giờ Diệp Dục không chú trọng những thứ quy định ngoan cổ kia, cho nên đồng chí nhỏ Đồng giống như thường ngày chỉ gõ một cái báo cáo rồi tiến vào.

Diệp Dục ngẩng đầu, về mặt âm trầm nhìn về phía Đồng Niệm, "Ai cho phép cậu tiến vào?"

Đồng Niệm sợ hết hồn, trong một giây lui ra ngoài cửa. "Báo cáo!"

Diệp Dục tiếp tục cúi đầu xem báo cáo, hoàn toàn bỏ rơi Đồng Niệm đáng thương, qua không biết bao lâu mới lạnh lùng nói một câu, "Đi vào"

Đồng Niệm treo tim tiến vào, "Đoàn. Đoàn trưởng, những văn kiện này người xem. chứ?"

Diệp Dục vẫn không nhúc nhích, dùng nắp bút gõ gõ bàn, "Đề ở đây."

Đồng Niệm thận trọng thả đồ xuống, tiếp tục chân chừ mà đứng ở bên cạnh.

"Còn có việc?" Khí thế mạnh mẽ.

"Đoàn trưởng! Ngày mai lên đường đến thủ đô tiến hành huấn luyện, nội dung huấn luyện lần này chủ yếu là cấp bậc của ngài." Đồng Niệm hít một hơi suy nghĩ một chút rồi nói một mạch.

"Biết, chuẩn bị xong thì tôi nay xuất phát."

Đồng Niệm chơi vui mà lão đảo đi ra ngoài, trực tiếp đụng phải Trương phó đoàn mới nhậm chức đang chuẩn bị vào phòng làm việc.

"A! Tiểu Đồng! Lão đại cậu lại dạy người?"

Đồng Niệm lấy đôi mắt nhỏ thuần khiết bốn năm độ nhìn lên bầu trời, "Phó đoàn, mới vừa rồi đoàn trưởng không có làm bất kỳ công tác tư tưởng nào với tôi, đáp ứng đi huấn luyện rồi."

Trương phó đoàn vỗ trán, "Tin đồn quả nhiên không sai."

"A Bạch ~" Vạn Uyển giắt cả người ở trên ghế sa lon, gọi Tiểu Tồn Chi trong phòng bếp .

Tiểu Tồn Chi đeo tạp dề, cầm cái xẻng lộ nửa người, "Muốn ăn trái cây rồi hả ?"

Vạn Uyển tiếp tục loay hoay điều khiển ti vi, liếc mắt, "A Bạch, cậu thật sự chuẩn bị chăm sóc người tàn tật như mình đây à?"

Tiểu Tồn Chi tiếp tục trở lại phòng bếp, châm nước vào trong nồi, "Vậy nếu không thì ai tới?"

Vạn Uyển đôi tư thế, nghĩ đến cảnh tượng lúc Lộ Ninh xuất viện được Vương Nghĩa Dương gần như là nửa ôm nửa nâng đi ra ngoài, cũng biết dựa vào cô ấy là không thể nào. Ngày hôm sau, không nghĩ tới liền gặp được Tiểu Tồn Chi biến mất đã lâu.

Vì vậy, sau đó Tiểu Tồn Chi và bác sĩ tiến hành nói chuyện dài đến hơn một giờ, vênh váo tự đắc đón Vạn Uyển ra khỏi bệnh viện. Vì vậy, toàn bộ một tuần lễ, Vạn Uyển vượt qua cuộc sống sâu gạo, cơm tối há mồm, quần áo đến vurun tay, hề kêu là tới.

"A Bạch ~"

Tiểu Tồn Chi thờ dài, chỉnh lửa nhỏ, tháo tạp dề lau khô tay ra ngoài, chen vào ghế sa lon bên Vạn Uyển, "Mỗi ngày cậu không gọi hồn trong lòng khó chịu vậy sao?"

Vạn Uyển nhìn chăm chăm trên ti vi cười đến độ không có tim không có phổi như đứa trẻ, "Minh trông rỗng."

Tiểu Tồn Chi đang bóc quả cam, nghe cô nói như thế, mím môi cười, lúm đồng tiền ở hai má hiện ra, làm cho anh ở dưới ánh đèn vàng chanh có vẻ dịu dàng nhu hòa.

"Chúng ta đi mua khăn quàng cổ xinh đẹp, dẫn cậu đi thủ đô một chuyến được không?"

"Nơi đó chơi không vui" Vạn Uyển không cảm thấy hứng thú, nghĩ đến thủ đô cát bụi cùng kẹt xe không chừng mực thì càng choáng váng đầu.

"Anh họ kết hôn, mình chính là thiếu một người bạn đó?"

Vạn Uyển rướn cổ lên, "Loại bạn này không đủ dọa người à? Người ta là ai chứ? Một thiếu gia thủ đô!"

Tiểu Tồn Chi xoa xoa đầu Vạn Uyển, lại bị Vạn Uyển né tránh không để lại dấu vết, "Cùng đi coi như giải sầu!"

Vạn Uyển chống đầu, vết thương trên cổ đã bắt đầu kết vảy nhỏ, ngứa một chút đã muốn gãi ra, "Ừ, luôn tốt hơn thành phố S."

Tiểu Tồn Chi chờ chính là những lời này của cô, hào hứng từ trong phòng Vạn Uyển lấy y phục ra cửa, "Chúng ta đi mua đồ nha?"

Vạn Uyển không để ý đến anh ta, bò lên ghế chuồn vào thư phòng, thuần thực mà mở máy vi tính ra, thuần thực mà mở ra trang web X, "Bây giờ mình không muốn đi ra ngoài nhiều."

"Trong nhà không có trứng gà! Người chồng khéo cũng không thể thổi cơm khi không có gạo" Tiểu Tồn Chi nhún vai.

Vạn Uyển đứng dậy đi tới tủ giày, chọn đôi giày bình thường chưa từng đi, theo thói quen mà cài mũi chân, "Đi thôi."

Hai người một trước một sau đi ra bên ngoài viện bộ đội, Vạn Uyển một câu cũng không nói, mãi miết đi bộ.

Tiểu Tồn Chi liếc nhìn xuống Vạn Uyển, váy ở nhà màu hồng nhạt cùng giày đáy bằng mềm màu trắng, tóc dài đến eo mềm mại mà bóng loáng, da trắng nõn còn bởi vì nứt da mà để lại vết màu trắng nhạt cùng vết sẹo xấu xí trên cổ làm người khác phải kinh hãi.

Yên lặng từ trong túi lấy ra một cái hộp tinh xảo, khăn quàng cổ tơ lụa vàng nhạt, đáng yêu lại không mất tao nhã, Tiểu Tồn Chi chuyển Vạn Uyển đến bên cạnh mình, đến gần buộc lại khăn quàng cổ giúp cô.

"Đi soi gương đi, hoàn toàn không nhìn thấy rồi."

Vạn Uyển bị Tiểu Tồn Chi đẩy tới trước gương bên ngoài một cửa tiệm, đầu tóc rối bời, mắt quàng thâm, vẻ mặt không còn sức sống, chỉ cần thoáng ngẩng đầu là có thể thấy vết sẹo.

"Quá xấu!"

Tiểu Tồn Chi đem khăn quàng cổ rũ xuống ở dưới đó vòng một nơ ở trên cổ của Vạn Uyển, trong lúc vô tình đụng phải gương mặt lạnh như băng của cô, "Uyển Uyển" xúc cảm lạnh như băng khiến trái tim của Tiểu Tồn Chi run lên, hai người dựa vào rất gần, có thể nhìn thấy được ẩm ướt nơi đáy mắt Vạn Uyển và vẻ mặt tái nhợt bị ốm đau hành hạ.

"Uyển Uyển"

Tiểu Tồn Chi cảm giác mình sắp bị ma nhập rồi, thanh âm mang theo run rẩy không cách nào khắc chế, xoa bả vai Vạn Uyển, cúi đầu muốn hôn.

Trong nháy mắt khi nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy mặt chột đau xót, Vạn Uyển mở miệng cắn mặt mình.

Tiểu Tồn Chi dừng động tác lại, chỉ có thể cảm thấy đau đớn ở trên mặt cùng hô hấp uồn ướt của Vạn Uyển.

"A Bạch. Mình không muốn ngay cả người bạn cũng mất đi."

Một câu nói đơn giản, liền đẩy Tiểu Tồn Chi đi xa, nhắm mắt ngừng thờ, nhẹ giọng hỏi đến, "Trước đó cậu mất đi cái gì?"

Vạn Uyển không lên tiếng, giữa hô hấp thật thấp chỉ có thể nghe được cô nhẹ giọng khóc sù sùi.

Tiểu Tồn Chi cũng nhìn không được nữa mà ôm lấy cô, tình cờ ngẩng đầu lên, trong gương phản chiếu ra Diệp Dục đang đứng ở đối diện nhìn về bên này. Ngoại truyện 2: Lễ độ thân

Ngoại truyện về Diệp gia có con sắp trưởng thành

Diệp Dục vừa mở cửa nhà ra liền thấy vợ ngồi khoanh tròn trên ghế sa lon, vẻ mặt khổ sở vì bị ép, nhìn người bạn nhỏ Diệp Nhuận đang ôm quả cầu nhỏ ở bên cạnh lăn lộn chơi đùa.

"Sao thế?" Diệp Dục cởi áo khoác quàng trang xuống, đổi dép, vòng tay qua nách Vạn Uyển ôm cô lên.

Vạn Uyển nhìn về phía cửa chính, vẻ mặt nghiêm túc, "Em cảm thấy gả cho anh chính là sai lầm!"

Diệp Dục nhú mày, mặc dù đã sớm quen với suy nghĩ đầy lộn xộn luôn xuất hiện bất ngờ của Vạn Uyển, nhưng lời như vậy vẫn là lần đầu tiên được nghe, "Nguyên nhân."

Vạn Uyển từ trong ngực anh nhảy dựng lên, chỉ vào người bạn nhỏ Diệp Nhuận, từ lúc ba vào cửa thì hai mắt tỏa ánh sáng mãnh liệt bỏ về phía bên này, "Nó! Hôm nay phản bội em, tìm anh nương tựa!"

Diệp Dục suy nghĩ một chút, khom lưng ôm Diệp Nhuận lên, mặc dù động tác không quá là thuần thực, nhưng cũng có chút dịu dàng.

"Em bỏ ra một tiếng để dạy nó gọi mẹ, phát âm rất chính xác, hoàn mỹ không tỳ vết." Vạn Uyển vô cùng đau đớn ngã trên salon, nhìn bản chính và bản sao một lớn một nhỏ của Diệp gia.

Diệp Dục nhú mày, "Sau đó?"

Vạn Uyển đưa tay ném một miếng đồ chơi bằng xốp qua, hoàn toàn không chú ý trong ngực Diệp Dục còn có người bạn nhỏ. "Một cuộc điện thoại của anh đã phá tan nỗ lực của em một cách dễ dàng."

Diệp Dục nhìn sang bên cạnh khẽ cười, người bạn nhỏ Diệp Nhuận cũng vô cùng phối hợp, hai tay ôm chặt cổ của ba, bình tĩnh nhìn mẹ đang phát điên, phun nước bọt, lớn tiếng mà rõ ràng kêu một tiếng, "Ba Ba! Ôm!"

Vạn Uyển phát điên lao về phía họ.

Diệp Dục một tay nâng Diệp Nhuận lên, một tay khác mở rộng, khiến Vạn Uyển đứng lúc có thể nhào vào lồng ngực mình. Vạn Uyển nằm ở trong ngực anh hưng dữ mà nhìn Diệp Nhuận vẫn đồng dạng nói, "Ba, ôm~"

Diệp Dục cảm giác huyết thái dương mình đang đập thành thạch, xem ra đã tìm được mấu chốt.

"Vạn Uyển, con sẽ gọi em là mẹ."

"Vậy cũng không còn kịp rồi! Con của người ta lần đầu nói sẽ gọi ba hoặc mẹ, tên nhóc này thì giỏi rồi! Nói với em chính là ba và ôm!" Vạn Uyển vẫn giữ ý đồ muốn tóm lấy Diệp Nhuận lơ lửng trên không trung, tiếc rằng Diệp Dục vẫn không buông tay.

Diệp Dục cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Vạn Uyển bởi vì kích động mà đỏ ửng, ánh mắt trong suốt lúc này càng thêm ẩm ướt nhộn nhạo, nhất thời không có kiên nhẫn, quay đầu về phía con trai trong tay ra lệnh, "Gọi mẹ."

Diệp Nhuận sợ run cả người, bọt nước miếng cũng không phun, ngoan ngoãn mở miệng, "Mẹ. Mẹ!"

Vạn Uyển kích động lệ nóng viên mi, quả nhiên là mình sinh!

Diệp Dục nhúc nhủ đầu đứng dậy thả Diệp Nhuận vào nệm trẻ em, xoay người lại ôm Vạn Uyển lên đùi mình, "Vạn Uyển, tới đây." Vừa nói vừa chỉ chỉ mặt của mình.

Vạn Uyển đã sớm cảm thấy chồng mình oai phong rồi, hôm nay như vậy, càng cảm thấy ngưỡng mộ, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi anh một cái, "Ông xã, anh thật đẹp trai!"

Diệp Dục chính là muốn kết quả này, bế ngang Vạn Uyển chuẩn bị vào phòng ngủ.

Người bạn nhỏ Diệp Nhuận nhìn ba mẹ càng lúc càng cách xa mình thì nổi giận, "Ba, mẹ! Con!"

"Ai nha! Diệp Nhuận lại biết nói một chữ rồi!" Vạn Uyển vốn đang bị Diệp Dục hôn đến choáng váng, một tiếng như vậy làm cho cô cực kỳ vui mừng, hai tay đẩy anh ra, trực tiếp nhảy xuống.

Diệp Dục nhìn cô đầy sức sống mà chạy đi về hướng con trai, đột nhiên cảm thấy quyết định mới vừa rồi chính là sai lầm!

"Có vào phòng ngủ hay không!"

"Không vào!" Vạn Uyển ôm con trai cười a a, "Quên nói cho anh biết, hôm nay lễ độc thân! Em không muốn con chúng ta vừa sinh ra đã trải qua ngày lễ này!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Vạn Uyển cũng nhìn thấy anh, một tay đẩy Tiểu Tồn Chi ra, nước mắt đã rớt xuống. Rõ ràng là không muốn để cho anh thấy, cuống quýt mà cúi đầu lau.

Tiểu Tồn Chi đến gần Vạn Uyển một bước, cúi đầu nói, "Nước đổ khó hút." Nói xong, dặt tay Vạn Uyển.

Vạn Uyển không biết mình mang theo tâm thái như thế nào mà ngẩng đầu lần nữa, chỉ cách một con phố, khuất bóng cùng cận thị khiến cô không làm thế nào nhìn thấy được nét mặt của Diệp Dục.

Ánh mặt trời chiếu vào sao vàng năm cánh trên vai Diệp Dục, Vạn Uyển bị tia sáng chói mắt của nó làm cho không mở được mắt, híp mắt cúi đầu chỉ có thể nhìn gầy của anh, không nhiễm một hạt bụi.

Chỉ dừng lại trong nháy mắt như vậy, Diệp Dục xoay người sải bước từ phía sau đi về phía đồng chí trẻ đang ôm một chồng tài liệu rất cao, không tránh né ánh mắt của Vạn Uyển, trực tiếp lên xe.

Vạn Uyển đứng ở ven đường, đột nhiên nảy sinh cảm giác kích động muốn đuổi theo, nhưng hai chân lại không nhúc nhích được, tay trái nắm càng lúc càng chặt, Vạn Uyển nghiêng đầu, có thể nhìn thấy chân mày của Tiểu Tồn Chi nhíu lại cùng lúm đồng tiền xuất hiện khi anh ta tức giận.

"Anh ấy vẫn luôn là người tự chủ nghiêm cẩn như vậy." Vạn Uyển liếc mắt nhìn Tiểu Tồn Chi dặt tay mình, nhàn nhạt nói.

Vạn Uyển và Tiểu Tồn Chi trở về nhà, trên đường Tiểu Tồn Chi mua vé máy bay sáng mai bay đi Bắc Kinh. Vạn Uyển đang xác nhận trước một giấy, thừa dịp Tiểu Tồn Chi không chú ý đã lấy tài khoản ngân hàng của mình điền lên.

"Cậu làm gì đấy?" Tiểu Tồn Chi sau khi phát hiện, hừ hừ khó chịu

Vạn Uyển lúc này đang gọt trái táo, vốn là không chuyên tâm, hiện tại bị anh ta làm giật mình, lưỡi dao sắc bén trực tiếp cắt một vết sâu, "Vì vậy, cậu lại nợ mình rồi!"

Tiểu Tồn Chi không hiểu, nhìn bộ dạng ngu ngốc này của cô mà trong bụng nổi giận nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống, "Cậu có ý gây chuyện phải không?"

Vạn Uyển giận dữ, "Cậu đừng làm mình sợ có được hay không? Cậu đang điều tra à? Đi bộ cũng không có tiếng! Cũng không phải là Diệp Dực!"

Tiếng nói vừa dứt, hai người cùng rơi vào im lặng.

"Sao cổ tình muốn trả tiền vé máy bay?" Tiểu Tồn Chi xé ra miếng dán vết thương dán lên giúp Vạn Uyển, "Hử? Đại Phú Ông!"

Vạn Uyển vẫn không quen Tiểu Tồn Chi chạm vào mình, đối với cô mà nói, bạn bè chính là bạn bè, bạn trai chính là bạn trai, không thể để hai người này nhập làm một, "A, Tiểu Tồn Chi!"

Tiểu Tồn Chi bị cô lần đầu gọi nghiêm chỉnh như vậy thì bị dọa sợ, nghiêm chỉnh ngồi ở bên cạnh, "Thế nào?"

Vạn Uyển ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, lời nói đến khóe miệng rồi nhưng làm thế nào cũng không nói ra được, giống như ăn vào viên ô mai, không phun ra được, "Coi như trả cậu phí bảo mẫu!" Thật sự nói ra, thì thành như vậy.

Tiểu Tồn Chi sững sốt một chút, nụ cười nhàn nhạt từ từ trở nên thay đổi, "Minh chi trị giá một chút như vậy?"

Vạn Uyển đem vé máy bay photo vỗ lên trên đầu anh ta, "Hơn hai ngàn còn coi là ít! Minh bán nó cho cậu!", Phạn Phạn bị thúc dục mà meo meo một tiếng, sau đó hướng về phía Tiểu Tồn Chi phũ phũ uy hiếp.

Tiểu Tồn Chi bật cười, một tay ôm con mèo nhỏ ở trên đất đã sớm cọt tới lên, "Chủ nào tớ này, sao mỗi ngày mình có thể tắm cùng loại này chứ."

Vạn Uyển nghiêm túc cân nhắc Phạn Phạn, "Cảm ơn cậu khiến bọn chết cách xa chúng mình!"

Tiểu Tồn Chi lần này hoàn toàn im lặng, để mèo xuống, "Minh đi về, có chuyện gọi hồn!"

"A Bạch!" Vạn Uyển gọi anh ta lại.

Tiểu Tồn Chi quay đầu lại, má lúm đồng tiền nhạt dưới ánh đèn lò mờ ở đầu bậc thang cũng có thể thấy rõ ràng như thế, "Diệp Dực cũng phải đi Bắc Kinh, quên nói cho cậu biết, hiện tại anh ấy là Thượng tá đoàn trưởng."

Vạn Uyển vịn đầu ngón tay, Phạn Phạn không ngừng cọt ở trên người cô, "Như vậy à, chúc anh ấy tiền đồ vô lượng."

Phía bắc thành phố S, lạnh lên là tuyết đối không mềm lòng.

Vạn Uyển trong trong ngoài ngoài mặc bảy tám lớp, cảm thấy đi bộ như đang đu đưa mới dám ra khỏi cửa.

Tiểu Tồn Chi đã đứng ở dưới lầu đợi rất lâu rồi, lạnh đến mức thở cả ra khói trắng. Thấy Vạn Uyển thì cười lên, vừa hà hơi vừa chà xát tay chạy về phía bên cô, "Sao không đội mũ? Lỗ tai bị đóng băng là bệnh mùa đông năm nào cũng mắc phải đấy."

Vạn Uyển xoa xoa lỗ tai của mình, có điều tai của Vạn Uyển khá dài, bình thường không để ý sẽ không thấy nhưng khi cô buộc tóc đuôi ngựa sẽ thấy rõ, vì thế em gái Vạn rất nhạy cảm với lỗ tai của mình.

"Lỗ tai mình kiên cường lắm!"

Tiểu Tồn Chi tiến tới nhìn một chút, đã bắt đầu đỏ, lấy tay dấm dấm, Vạn Uyển liền kêu, "Nhột!"

"Nhất định là lạnh cóng rồi!" Tiểu Tồn Chi cười nhìn có chút hả hê, đưa tay lật túi xách, lấy ra một tuýp kem dưỡng da tay, "Trong nháy mắt có kích động cảm thấy mình là một người đàn ông tốt hay không?"

Vạn Uyển cầm kem dưỡng da tay vẫn còn ấm, bôi một chút xiu lên trên lỗ tai, gật đầu một cái, lo lắng nghĩ đến bộ dạng Diệp Dực chân tay vụng về giúp mình xoa thuốc mỡ lên trên đùi.

"Cậu mà lè mề nữa thì không kịp lên máy bay đấy!" Tiểu Tồn Chi đã đứng ở bên cạnh xe taxi, xách hành lý của Vạn Uyển lên rồi chui vào.

Cô Vạn là một nhân vật say xe, chỉ cần vừa lên xe liền choáng váng, đặc biệt là xe taxi.

Cho nên, bốn mươi phút sau, cho dù là hành lý hay là lên máy bay, toàn bộ hành trình đều là mông lung. Đợi sau khi hai người ngồi xong, Tiểu Tồn Chi nhạo báng, "Vạn Uyển, cậu như vậy người nào dắt đi cũng OK!"

Vạn Uyển rơi vào hỗn độn, mơ mơ màng màng gật đầu rồi ngủ mất.

Lúc máy bay cất cánh màng nhĩ cực kỳ khó chịu, nửa đầu có cảm giác đau đớn xuyên thấu, lần đầu tiên Vạn Uyển cảm giác mình không chịu được đau đớn như vậy, giống như mình không chịu được ánh mắt Diệp Dực lạnh như băng ở trong tích tắc, so với lạnh lùng thêm một tầng xa lánh, giống như gặp được người qua đường, anh ấy cùng với mình không còn liên hệ.

Tiếng cơ trưởng vang lên đánh thức Vạn Uyển, lúc tỉnh lại thì đối diện với ánh mắt của Tiểu Tồn Chi, nghi ngờ cùng bất đắc dĩ, chờ anh rút tờ giấy đưa qua, thì Vạn Uyển mới phát hiện ra mình mới vừa đã khóc trong mơ.

Tiểu Tồn Chi không hỏi nhiều, nhìn cô lau nước mắt, thuận tay xé kem ly vừa rồi tiếp viên hàng không đưa, sau đó quay đầu tiếp tục xem tạp chí.

"Còn bao lâu nữa mới đến?" Vạn Uyển có chút xấu hổ, nhỏ giọng hỏi.

"Mười lăm phút nữa." Tiểu Tồn Chi ấn điện thoại di động sáng lên, lật một tờ tạp chí, từ trong túi áo khoác lấy ra viên kẹo sữa bò, "Mềm, chờ khi hạ cánh thì nhai, có thể dễ chịu hơn."

Máy bay đã bắt đầu hạ cánh, Vạn Uyển cảm giác nửa cái đầu của mình lại bắt đầu đau đốn nổ tung, thậm chí so với lúc bay còn đau hơn.

Sân bay quốc tế Bắc Kinh tất cả đều là cửa hàng miễn thuế, Tiểu Tồn Chi cầm lấy hành lý chỗ bảo vệ, dắt theo Vạn Uyển đi dạo trong các cửa hàng bán hàng độc quyền.

Vạn Uyển đằng hoàng theo ở phía sau, cũng bởi vì chuyện mới vừa rồi mà rối rắm.

"Lần đầu tiên thấy đôi tình nhân xứng như vậy!" Trong lòng hai người đều có chuyện, làm thế nào mà lại đến chỗ quầy chuyên bán nhẫn kim cương, cô nhân viên quầy chuyên doanh thấy hai người, mỉm cười tán thưởng.

Vạn Uyển vội vàng giải thích, "Chúng tôi", Tiểu Tồn Chi nhìn cô một cái, thấy sắc mặt tâm tình không tốt chút nào, im lặng nghĩ tới cô nhỏ này thật hẹp hòi!

Tiểu Tồn Chi cúi đầu nhìn đôi nhẫn trong quầy, vẻ mặt rất là nghiêm túc, "Lấy đôi kia cho tôi nhìn một chút."

Vạn Uyển tiến lên len lén nhéo anh ta một cái, "Thế nào? Coi trọng cô nào rồi hả?"

Tiểu Tồn Chi không để ý tới cô, cầm nhẫn nam giới trong tay cô nhân viên quầy đeo lên ngón tay, "Đẹp không?"

Vạn Uyển gật đầu, cười ha hả đem nhẫn nữ đeo vào ngón giữa của mình bày ra cho Tiểu Tồn Chi nhìn, "Vây của mình đẹp không?"

Tiểu Tồn Chi cười cười, lấy điện thoại di động ra kéo Vạn Uyển đến cạnh mình, hai người tay nâng tay chụp một tấm vô cùng ngọt.

"Vạn Uyển, cứ cậu đi đến chỗ hành lý xem có nhiều người không? Mình đi mua chút quà tặng cho anh họ." Tiểu Tồn Chi chỉ chỉ thang máy, Vạn Uyển cời chiếc nhẫn ra nhận lệnh.

Cô nhân viên quầy chuyên doanh có chút khó xử mà nhìn Tiểu Tồn Chi một cái, "Tiên sinh, chỗ chúng ta không cho phép chụp hình."

Tiểu Tồn Chi nhìn Vạn Uyển đi xa, "Lấy đôi nhẫn cho tôi."

Vạn Uyển đứng ở cửa đại sảnh sân bay, xem qua là biết Tiểu Tồn Chi tại sao không vội. Nơi này là thủ đô, là địa bàn của người ta mà!

"Lên xe đi ~" Tiểu Tồn Chi nháy nháy mắt, cười có dụng ý khác!

Vạn Uyển nhìn quanh một chút, xác định không có ai, dựa vào anh ta gần một chút, nhỏ giọng nói nhỏ, "Ba cậu sẽ không tham ô chứ?" Sau đó, yếu ớt mà chỉ chỉ chiếc xe tuyệt đối không tiện nghi kia.

Tiểu Tồn Chi khoa trương che miệng, căng thẳng nhìn chung quanh, "Cậu biết nhiều lắm rồi!" Nói xong, ngay cả tài xế cạnh cửa xe cũng hi hi bật cười.

Vạn Uyển không chịu được mà liếc mắt xem thường, "Cậu lại trêu chọc mình!"

Tiểu Tồn Chi cười ha hả, "Mẹ của tôi, người có cổ phần khổng lồ chế tập đoàn Tồn Nhất."

Vạn Uyển ngẩng đầu nhìn nơi xa một chiếc máy bay đang hạ xuống, tập đoàn Tồn Nhất vàng óng chiếu lấp lánh dưới ánh mặt trời, "Tại sao vé máy bay cậu cũng không giành lấy?"

Tiểu Tồn Chi cười ha hả, đẩy Vạn Uyển đi.

Tiểu Tồn Chi đã lâu rồi không trở về thủ đô ở với mẹ.

Khu biệt thự thủ đô cũng tập trung ở thành tây, ngăn cách bên ngoài bằng một con kênh đào, tựa như đến một cái thế giới khác. Vạn Uyển ghé vào cửa sổ nhìn từng dãy kiểu biệt thự Châu Âu, Địa Trung Hải, Trung Quốc ở bên ngoài, có chút lo lắng mà đem khăn quàng cổ che kín, "Mẹ cậu nhìn thấy bộ dáng mình như vậy có thể báo cảnh sát hay không?"

Giọng mang theo trêu chọc thật ra thì trong lòng cực kỳ căng thẳng là nguyên tắc xử sự thường có của Vạn Uyển, Tiểu Tồn Chi từ trong túi tiếp tục móc ra một cái mũ hip-hop rách, "Mình đội cái này vào, muốn báo cảnh sát cũng nhanh chút."

Vạn Uyển cười đến mức ngã vào chỗ tựa lưng.

Xe dừng ở trước một biệt thự kiểu cổ điển Trung Quốc, đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy. Vạn Uyển mặc dù cận thị, nhưng nhìn thấy bên trong đình

nhỏ có một phụ nữ ngồi, đồ công sở trắng đen phối hợp, tao nhả tựa vào trụ đình bên cạnh, trong tay đang cầm một ly trà.

Vạn Uyển xuống xe, hành lý đã được người đón lấy xách vào biệt thự, muốn cướp cũng không kịp, chỉ có thể sững sờ đứng ở sau Tiểu Tồn Chi với vẻ mặt lúng túng mà nhỏ giọng chào hỏi, "Chào dì, cháu là Vạn Uyển."

Mẹ của Tiểu Tồn Chi cười cười, chậm rãi đi tới, Vạn Uyển thấy được khuôn mặt quen thuộc cùng má lúm đồng tiền, nhất thời cảm thấy buồn lòng không ít.

"Mẹ, Vạn Uyển. Vạn Uyển, phu nhân Liêu Mộc Nhiên." Tiểu Tồn Chi cười ha hả, tiến lên lấy trà uống cạn, "Quả nhiên vẫn là mẹ pha uống ngon nhất."

Mẹ Tiểu Tồn Chi đánh anh ta một cái, "Mẹ còn tưởng rằng lần này con tới tham gia hôn lễ một mình" nói xong, mắt hài hước nhìn Vạn Uyển, "Giống như cha con nói, thật đáng yêu."

Vạn Uyển 囧, tình huống này thế nào.

"Sao con cảm giác tai yếu rồi hả?" Tiểu Tồn Chi liếc mắt nhìn mẹ mình.

Liêu Mộc Nhiên có chút không vui, "Còn không phải mẹ nghe cha con nói con muốn dẫn con gái trở về, đành phải làm bộ dạng trưởng bối thôi!"

Vạn Uyển cũng nhịn không được nữa mà bật cười, "Dì, dì như vậy làm cháu lo lắng đấy!"

Liêu Mộc Nhiên sùng sốt một chút, đặt ly trà xuống rồi đi vào trong nhà, vừa đi vừa quay đầu lại, "Chờ mẹ một chút"

Tiểu Tồn Chi nhún vai, "Mẹ tôi đi thay quần áo."

Vạn Uyển che miệng cười, ngồi lên lan can đình nhỏ, "Mẹ cậu thật sung sướng."

Tiểu Tồn Chi không tỏ rõ ý kiến mà gật đầu một cái, "Cô bạn, kể chuyện xưa với cậu!"

"Ừ ~ A Bạch!"

Tiểu Tồn Chi chỉ chỉ cái hồ bên cạnh, "Đã từng có hai tên nhóc ranh, lớn mang theo nhỏ, trong một đêm đem cá chép Nhật Bản trong hồ nổ tung."

Thấy ánh mắt Vạn Uyển khiếp sợ, Tiểu Tồn Chi nhếch môi, cười càng vui vẻ hơn, "Đã từng có hai tên nhóc nghịch ngợm, nhỏ bị bắt nạt, lớn một người một ngựa đem bốn tên khác đè bẹp đi đâu đó một trận."

"Sau đó thì sao?" Vạn Uyển cố gắng đem Diệp Dục lạnh lùng im lặng ghép với hình ảnh một người một ngựa đánh bốn tên nhóc khác lẫn lộn trên đất.

"Mặc dù Diệp Dục hơi truyền thuyết một chút, nhưng mà cũng giống như người bình thường."

Vạn Uyển vẫn còn nhìn cá ở trong hồ, vừa lúc một con cá chép nhảy lên, mang theo một mảnh bọt nước.

"Vạn Uyển, chó tự ti. Nhân duyên chính là nhân duyên, cự tuyệt cùng cường cầu đều không thể đạt được."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Nước phun bắn tung tóe lên trên mặt, mở mắt có thể nhìn thấy nước vương ở trên lông mi tản ra ánh sáng đầy màu sắc, xuyên thấu qua ánh sáng, chính là nụ cười vĩnh viễn dịu dàng mà bình thản của Tiểu Tồn Chi, giọng nói nhẹ nhàng, tựa như đang nói với Vạn Uyển muốn ăn bữa ăn sáng vậy.

"Hai người bạn nhỏ đi vào ăn cơm!" Không biết lúc nào thì Liêu Mộc Nhiên đã đứng ở phía sau hai người, bà ấy đã đổi một bộ váy dài màu lam trông có vẻ rực rỡ động lòng người.

Tiểu Tồn Chi dùng tay áo lau một chút nước trên mặt của Vạn Uyển, rồi cười giòn khen ngợi Liêu Mộc Nhiên xinh đẹp, trong nháy mắt Liêu Mộc Nhiên trừng mắt lên rồi nhanh chóng kéo Vạn Uyển đi vào phòng khách.

Vạn Uyển vừa vào cửa liền nhìn thấy trên móc treo quần áo kim loại bên cửa sổ đặt một cái váy đuôi cá tơ lụa màu tím đậm, "Thật đẹp" Vạn Uyển tán dương.

Tiểu Tồn Chi cũng đứng ở bên cạnh, mỉm cười.

"Thích là được rồi, di đã sớm chuẩn bị cho con!" Liêu Mộc Nhiên đi vào theo, ngồi ở trên ghế sa lon khoan thai nhặt quả anh đào.

Vạn Uyển là một cô gái thành thật, từ nhỏ đến lớn chưa từng chạm tay vào quần áo, sau lại ra nước ngoài đi học, vì tôn trọng người khác, bắt đầu run run rẩy rẩy trang điểm, chỉ là chải lông mi mà cũng có thể kích động nửa ngày.

Mất liếc thấy cái váy sang trọng kia, làm thế nào Vạn Uyển cũng cảm thấy cái đồ thấp ngực cùng lộ lưng rất bại hoại thuần phong mỹ tục.

"Dì à, cháu cảm thấy."

"Hoặc là cái này, hoặc là món đó!" Liêu Mộc Nhiên chỉ chỉ một bộ lễ phục khác, ren màu đen.

"Vẫn là cái này đi!"

Liêu Mộc Nhiên che miệng cười, nhận lấy một cái hộp từ trong tay người làm nữ phía sau, dây chuyền kim cương vạn tinh khiết tới mức lóng lánh trong suốt, Liêu Mộc Nhiên cố tình nhìn Tiểu Tồn Chi cau mày ở bên cạnh một chút, nhô người ra đeo lên trên cổ cho Vạn Uyển, viên kim cương nhỏ chẳng chịt vẩy ở trên cổ vốn là trắng nõn của Vạn Uyển càng lộ ra vẻ sáng long lanh hơn.

"Như vậy có phải là đã giải quyết được bối rối của con hay không?" Liêu Mộc Nhiên chỉnh dây chuyền thấp xuống, đúng lúc có thể che kín vết sẹo trên cổ của Vạn Uyển.

"Cháu quả thật là một người tùy tiện cầu thả, không thích hợp." Vạn Uyển vội vàng tháo dây chuyền xuống, nhưng bị Liêu Mộc Nhiên ngăn cản, "Ngày mai mang một đêm, không rút đâu."

Tiểu Tồn Chi ở bên cạnh có nhiệm vụ tóm Vạn Uyển, Vạn Uyển khàn khàn hít thở, cuối cùng vẫn là bịu môi đáp ứng.

Đợi sau khi Liêu Mộc Nhiên đi, Vạn Uyển thành thực lấy dây chuyền từ trên cổ xuống ném cho Tiểu Tồn Chi, "Đồ mình mang, nhưng mà không có phụ trách bảo quản."

Tiểu Tồn Chi gật đầu cười, "Được, cậu nghỉ ngơi đi, tối mai chúng ta đăng trang lóe sáng, để cho bọn họ nhìn mình đây vạn năm độc thân cũng có một ngày vinh quang."

Vạn Uyển liếc xéo nhìn cậu ta, theo chỉ dẫn của người làm nữ chạy về phía giường của mình.

Giường hình tròn có cảm giác an toàn, em gái Vạn giảng co lâu như vậy, tóc vẫn còn ướt nhep đã chìm vào mộng đẹp.

Tiếng gõ cửa rất có quy luật, đối với một cô gái học ở trong trường trung học một năm và học trường quân sự hai năm mà nói tiếng động đó có uy lực như chuông báo thức.

"Có chuyện gì sao?"

"Vạn tiểu thư, cô dùng bữa ăn tối không?"

"Không."

"Thiếu gia nói tối nay có cá kho tàu và khoai tây xào lẫn." Người làm nữ có chút không xác định mà tăng thêm một câu.

Trong nháy mắt cửa liền mở ra, Vạn Uyển quần áo xốc xếch, đầu tóc rối bời đứng ở trước mặt cô ta, "Dùng bữa tối ~"

Như thiêu như đốt chính đốn mình, Vạn Uyển chạy xuống lầu liền nhìn thấy mặt dương dương tự đắc cười đến đáng đánh đòn của Tiểu Tồn Chi, đang dùng chiếc đũa kẹp một miếng cá kho tàu lớn nhìn Vạn Uyển, "Vạn tiểu thư, dùng cơm không?"

Liêu Mộc Nhiên ngồi ở một chỗ khác của bàn che miệng cười đến mức không thể kiềm chế.

Vì vậy sau bữa ăn tối vẫn là Vạn Uyển và Tiểu Tồn Chi tiến hành trong gió tanh mưa máu. Trong mâm chỉ một miếng cá kho tàu cuối cùng, Liêu Mộc Nhiên là nhân chứng công bằng vô tư, quyết định dùng thìa để lựa chọn. Vạn Uyển ngược lại thật bất hạnh với thìa, nước mắt lưng tròng nhìn một miếng cá lớn chui vào trong miệng Tiểu Tồn Chi.

Sau khi ăn xong thì món điểm tâm ngọt là chè trái cây thập cẩm, Vạn Uyển hung ác ăn ba chén lớn, hoàn toàn không bận tâm Tiểu Tồn Chi bởi vì mới vừa rồi nuốt một miếng cá quá nhanh mà bị hóc trong cổ họng.

"Vạn Uyển. cậu có cần nhân tâm như vậy không!"

Vạn Uyển vết chè trong chén, hài lòng mà liếm liếm đôi môi, "A Bạch, ai bảo cậu phản bội mình?"

"Đó là sự lựa chọn của Thượng Đế!"

"Mình nói mình tin Như Lai Phật tổ là chính xác!"

"Mình kéo dài hơi tàn mà kể chuyện xưa cho cậu nghe, cậu cho mình một chén?" Tiểu Tồn Chi cuối cùng đánh cược một lần.

Vạn Uyển ngán người, buông chén xuống, rồi múc đầy một chén chè trái cây thập cẩm cho anh ta, "Ừ."

Tiểu Tồn Chi kéo ghế ngồi vào bên cạnh lò sưởi trong tường, Vạn Uyển nhìn chăm chăm vào cậu ta mấy giây, bất đắc dĩ cũng đi tới. Hai người mỗi tay một chén chè, lúc Liêu Mộc Nhiên đứng dậy còn đặt thêm bánh ngọt trên mặt đất.

"Nội dung chính của chuyện xưa là một đứa bé làm thế nào từ bình thường trở thành khác người."

Vạn Uyển phì cười, "Không khoa trương như vậy chứ."

"Khi mình còn bé trong sân có một cô gái, đáng đẹp rất đẹp! Là thanh mai của mình và Diệp thiên tài." Tiểu Tồn Chi nhìn trần nhà rồi lâm vào ký ức, Vạn Uyển nhìn đôi mắt nhỏ kia, thật sự là không muốn có bình luận gì, múc một muỗng chè trái cây thập cẩm, tìm một chỗ thoải mái, "Sau đó thì sao?"

"Mỹ nhân kia từ nhỏ đã thích Diệp thiên tài, trước sau đều phục vụ chu đáo. Vì vậy có một lần, một tên nhóc không biết điều ở ngay trước mặt Diệp thiên tài hôn mỹ nhân một cái." Tiểu Tồn Chi nói đến đây, che ngực của chính mình, "Cậu không hiểu khi đó chỉ cần là bạn học ở chỗ đó đến cỡ nào, cỡ nào"

"Sợ?" Vạn Uyển nhỏ giọng hỏi, tưởng tượng bộ dạng mặt đen biệt hiệu của Diệp Dục.

Tiểu Tồn Chi liếc mắt, "Là kích động"

Phốc. Vạn Uyển liền phun ra tại chỗ, Tiểu Tồn Chi không nói nguyên nhân mình cũng có thể đoán tám chín phần mười, chỉ là không nghĩ tới Diệp Dục từ nhỏ đã mặt lạnh như vậy, "Sau đó?"

"Mỹ nhân rung rung chuyển sang anh Diệp đẹp trai, anh Diệp đẹp trai khép sách lại, lạnh nhạt đi tới bên cạnh hai người."

Vạn Uyển dờ ra.

"Sau đó tên nhóc kia không cam lòng, kéo lấy túi xách anh Diệp đẹp trai rống lên một câu, người ta hoàn toàn không để ý tới, tiếp tục đi về phía trước."

"Khi đó các người năm cấp mấy?"

Tiểu Tồn Chi đếm trên đầu ngón tay, "Năm nhất."

Phốc.

"Được rồi hai người bạn nhỏ! Tất cả đi ngủ cho mẹ!" Liêu Mộc Nhiên đứng ở phía sau, mỗi tay chụp một, Tiểu Tồn Chi đau mà rụt cổ xuống, kéo Vạn Uyển, "Đi thôi, đi ngủ."

"Cậu nói cái gì đó !" Vạn Uyển im lặng

"Cậu xem tư tưởng của đứa bé như cậu cũng không thuần khiết" Tiểu Tồn Chi cười hi hi rồi chạy lên lầu.

Liêu Mộc Nhiên vỗ trán, cười đưa Vạn Uyển trở về phòng mình ở tầng hai.

Vạn Uyển chậm rãi trở về gian phòng của mình, buổi chiều ngủ quá nhiều, hiện tại nằm ở trên giường lại không có một chút dấu hiệu muốn ngủ. Em gái Vạn chán đến chết bắt đầu cuộc hành trình chơi điện tử trong điện thoại di động. Đấu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe), xem tiểu thuyết, rồi lại xem tiểu thuyết, lại Đấu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe), cho đến khi có một cuộc điện thoại gọi tới.

Vạn Uyển nhìn chăm chăm một dãy số hoàn toàn xa lạ, có thể là bạn bè nên vẫn nhận điện.

"A lô?"

"Vạn Uyển. Đoán xem mình là ai?" Đối phương hoàn toàn bỏ qua một tiếng nho nhỏ của Vạn Uyển.

Vạn Uyển liếc mắt, ngã xuống giường, "Không biết"

"Mình là Mạc Nhất" Lý Mạc Nhất cười khanh khách

"A! Mạc Nhất à! Gần đây vẫn khỏe chứ?" Vạn Uyển ngồi dậy, nghĩ đến bộ dạng Lý Mạc Nhất đáng yêu tràn đầy sức sống, thật hăng tiết vọt.

"Cậu ở đâu thế?"

"A. Thủ đô" Vạn Uyển có chút sợ, chậm rì rì nói.

"Bạn vừa mới bị thương đã chạy xa như vậy! Tên khốn kiếp kia làm chuyện khốn kiếp? Con rùa hay sao?" Lý Mạc Nhất tức giận rống với Vạn Uyển

Vạn Uyển đã sớm liệu sẽ có một tiếng rống như vậy, vừa định giải thích, liền nghe tiếng một người khác như sấm sét giữa trời quang.

"Vạn tiểu thư là ai chứ? Vạn lý từng trung nhất điểm hồng, nghĩ nơi nào liền nơi đó." Giọng nói bén nhọn châm chọc

"Lộ Lộ" Vạn Uyển thương cảm.

"Hừ, tôi giờ mới biết, là cánh cô cứng cáp rồi, làm gì cũng tùy theo ý mình." Lộ Ninh không buông tha người mà tiếp tục dạy dỗ Vạn Uyển.

"Minh theo Tiểu Tồn Chi đến thủ đô, mẹ của cậu ấy rất chăm sóc, người rất tốt." Vạn Uyển nhỏ giọng nói tiếp.

Bên kia im lặng thật lâu, Vạn Uyển a lô một tiếng để xác định.

"Đầu óc cậu có bệnh hả?" Lộ Ninh rống, "Cùng Tiểu Tồn Chi về nhà gặp mẹ chồng, gặp bề trên!"

Vạn Uyển im lặng nhìn lướt qua lễ phục giặt ở đầu giường, ánh sáng màu tím nhu hòa cao quý, ngược lại lại nghĩ đến mặt Tiểu Tồn Chi luôn mang theo nụ cười, ôn hòa khiêm tốn, "Không có."

Lộ Ninh thở dài, "Minh không biết cậu nghĩ sao, nhưng có một số việc đừng có tùy hứng, qua rồi chính là qua rồi."

"Ừ" Vạn Uyển nhỏ giọng trả lời một câu.

"Minh và Mạc Nhất ở thủ đô, tối mai tham gia hôn lễ của Tiểu gia, cậu và Tiểu Tồn Chi cùng đi với hai đứa mình đi."

Vạn Uyển hi hi ha ha mà cười nhạo cô bạn, "Cậu có Vương tham mưu, Mạc Nhất khẳng định cũng có bạn trai, còn cần bọn mình làm gì chứ!"

Lộ Ninh cộp một cái cúp điện thoại.

Vạn Uyển ngủ một giấc đến trời sáng tỏ, nằm mơ thấy Diệp Dục khi còn bé, người nho nhỏ đi ở phía trước, thành thực vượt qua bạn cùng lứa tuổi, mình theo ở phía sau, nghĩ tới đi hỏi anh đây là đâu, chờ anh quay lại, thì đã là Diệp Dục cả người quân trang, khuôn mặt lạnh lùng lạnh nhạt, giống như người xa lạ chỉ gặp thoáng qua.

Khi tỉnh lại vẫn còn cảm thấy tim đập nhanh, cả đầu đều là chìm vào hôn mê, lúc xuống lầu giẫm hụt một bước, Liễu Mộc Nhiên căng thẳng đứng dậy, Tiểu Tồn Chi ngăn mẹ lại, cố ý chuẩn bị nhìn Vạn Uyển ngã.

Vạn Uyển nằm trên mặt đất, nghĩ tới thật may là buổi sáng mặc cái quần không có nặc cái váy mềm mại đó.

"Chuẩn bị một chút, chúng ta phải đi đến hội thẩm mỹ viện để trang điểm!" Liễu Mộc Nhiên cười nói rồi đánh Tiểu tồn Chi một cái.

Thẩm mỹ viện tốt nhất thủ đô chính là VIVI, Vạn Uyển từng thấy qua các đồ dùng có Logo thẩm mỹ viện này ở trong túi xách Lộ Ninh, cũng bày tỏ cực độ khinh thường.

Lộ Ninh đứng ở cửa VIVI, một chiếc váy nhiều tầng màu hồng, mặc dù không trang điểm làm tóc, tóc dài cuốn tự nhiên thả sơ ở một bên, cũng đã xinh đẹp động lòng người không nói nên lời. Bên cạnh là Lý Mạc Nhất váy đến gối xinh như hoa bách hợp, chỉ cột cái đuôi ngựa, sức sống thoải mái, vô cùng đáng yêu.

"Thế nào? Kề keo kiệt vạn năm cũng tới chỗ này tiêu xài?" Lộ Ninh cười nhạo Vạn Uyển chỉ mặc một chiếc quần jean cùng bộ áo phông thật đơn giản.

Vạn Uyển im lặng, ngược lại Tiểu Tồn Chi đi phía sau trực tiếp xách y phục vào VIVI cho cô, lúc đi vẫn không quên quay đầu lại nói chuyện, "Chờ một chút, khiến các bạn thành mỹ nhân."

Ba giờ, bốn giờ.

Vạn Uyển cảm giác mình chưa bao giờ hồi hộp như vậy, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc đều là cứng ngắc, mặc cho người khác định đoạt. Tóc chưa bị uốn nhuộm bị kéo thành cuốn lớn, từ cái trán bắt đầu thành hình, mắt màu tím bạc tinh xảo yêu mị, son nước thuần sắc trong suốt phối hợp một cái váy dài đuôi cá màu tím cùng dây chuyền đầy sao, giống như người cá ra biển xinh đẹp mê người.

Lộ Ninh và Lý Mạc Nhất cũng đi ra, một kinh ngạc một giọng nói ngọt ngào, Vương Nghĩa Dương và Tiểu Tồn Chi cũng đã thay đổi tây trang xong đứng ở bên cạnh, ánh mắt của bốn người nhìn về phía Vạn Uyển, Lộ Ninh không hô là tiểu thư đại gia, vô cùng đơn giản rõ ràng mà nói một câu, "Em gái nhà ta rất cuộc trường thành rồi."

Vạn Uyển luyến luyến nhắm mắt theo đuôi di chuyển theo phương hướng của mọi người.

"Vạn Uyển, tư chất không tệ!" Lý Mạc Nhất cười ha ha.

"Mạc Nhất, bạn trai cậu đâu?"

"Anh ta à? Rất bận bịu, lát nữa sẽ trực tiếp đi đến hiện trường hôn lễ." Lý Mạc Nhất hoàn toàn không để ý mà phát tay một cái.

Lộ Ninh nhìn về phía Vạn Uyển muốn nói lại thôi, Vương Nghĩa Dương kéo tay của cô, hai người một trước một sau ra khỏi thẩm mỹ viện. Lý Mạc Nhất kéo tay Vạn Uyển đầy sức sống mà lên xe.

Tiểu Mục Chi anh họ của Tiểu Tồn Chi là cường nhân độc nhất vô nhị trong tập đoàn Tiểu gia, học song song kinh tế cùng quản lý của Harvard University, sau khi về nước chỉ vắn vện một năm dưới sự giúp đỡ của Tiểu gia thành lập công ty của mình đưa ra thị trường, thành công tách khỏi Tiểu Gia

Một cường nhân như vậy tình yêu trải qua cũng rất mạnh mẽ, có câu nói thò không ăn cỏ gần hang, anh ta lại cố tình ăn cỏ gần hang mà còn rất dương dương tự đắc, hơn nữa. Vạn Uyển nhìn cô dâu xinh đẹp hạnh phúc tay dắt một bé trai ước chừng ba bốn tuổi,

"Đây là."

Lý Mạc Nhất chạy qua ôm lấy bé trai, nhéo mặt của cậu bé rồi giải thích với Vạn Uyển, "Đây giống như câu nói lên xe trước mua vé bổ sung sau."

Vạn Uyển nhìn Tiểu Mục Chi anh tuấn khôi ngô đi tới, thân thiết ôm tiểu bảo bối của Tiểu gia đi, "Hoan nghênh", thuận tay chèn qua eo của cô dâu, cúi đầu ri tai.

Vạn Uyển nhìn cả nhà bọn họ, cảm thấy hâm mộ từ trong lòng. Bất kể người có vĩ đại thế nào cũng sẽ luôn tìm kiếm điều bình thường như thế, một gia đình bình thường.

"A! Anh ta đến rồi!" Lý Mạc Nhất gọi một tiếng, vui vẻ mà nhìn về phía công vòm.

Diệp Dục mặc lễ phục bộ binh đứng ở cửa, thẳng thớm anh tuấn, Vạn Uyển cứ như vậy ngu ngốc nhìn, tại sao có thể đẹp trai như vậy!

Diệp Dục nhìn bên này rồi đi tới, nhìn sang Vạn Uyển, rồi trực tiếp đi lại trước mặt Lý Mạc Nhất, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, "Thật xin lỗi, tôi trễ."

Lý Mạc Nhất quán đến phía sau Diệp Dục đưa tay lưu loát vịn lên trên người anh, Diệp Dục chỉ là nhú mày một cái, "Mạc Nhất, chú ý lời nói hành động."

Lý Mạc Nhất chỉnh váy ngắn của mình một chút, đầy mắt hứng mà quệt mồm, lại kéo tay Diệp Dục "Nơi này ai không biết chúng ta là vị hôn phu vị hôn thê chứ!"

Giai nhân tài từ tay nắm tay đi tới đại sảnh bữa tiệc.

Vạn Uyển cảm thấy mình đúng là điên rồi, ăn mặc xinh đẹp thì sao chứ, những điều mới nói không lâu đã ứng nghiệm, cũng chỉ là nhân mã cầu dạng thôi.

"Mẹ của cậu nói tôi xinh đẹp giống như Mỹ Nhân Ngư."

Tiểu Tồn Chi gạt đầu, bất an nhìn Vạn Uyển.

"Sau đó tôi nhìn vương tử và công chúa đi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Từng đôi khách mời đi vào hội trường, bồi bàn đứng ở cửa đại sảnh nhiệt tình háo, anh bạn trẻ đầy nhiệt tình nhìn từng đôi tân nam mỹ nữ này thì vô cùng cao hứng. Cho đến khi.

"Vương tiên sinh, Lộ tiểu thư, bên này xin mời."

Vương Nghĩa Dương cúi đầu nhìn qua vẻ mặt tức giận của Lộ Ninh một cái, ngoài ra còn mang một chút hồ hững cứng nhắc, "Lộ Lộ, chúng ta tới rồi."

Lộ Ninh nhéo tay Vạn Uyển đứng ở phía sau, nâng váy lên mặt đen đi ra ngoài, lúc đi ngang qua anh chàng tiếp khách thì liếc mắt. Làm anh chàng sợ tới mức mặt mày xanh lét.

"Tiểu tiên sinh., Vạn tiểu thư." Lại nhìn đôi này, anh chàng cũng sắp khóc luôn, một mặt đen, một mặt không biểu tình.

Thân thể của Vạn Uyển cứng đờ kéo Tiểu Tồn Chi, thẳng lưng đi tới đại sảnh.

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, chúng ta tới rồi!" Lý Mạc Nhất nhón chân lên sửa sang lại áo khoác giúp Diệp Dục, "Anh Diệp, hôm nay anh thật là đẹp trai!"

Diệp Dực nhìn cô ta một cái, rồi lại nhìn về phía Vạn Uyển đã bắt đầu vào hội trường, hôm nay cô ấy xinh đẹp lắm khi vừa nhìn thấy cô ấy thì hơi thờ hơi chậm lại, khẽ chớp mắt lại thấy có người đang khẽ nâng tay cô lên, nhẹ nhàng hôn xuống. Cảm giác điên cuồng phần nộ trong nháy mắt đó đã nhiều năm không xuất hiện trong Diệp Dực, giống như con thú hoang đang thoát khỏi lồng ngực. Anh thừa nhận ghen tỵ, thừa nhận cái loại nhu tình cùng mỉm cười đó dù như thế nào mình cũng không làm được.

Bất tri bất giác đã sững sờ, đau nhói trên mu bàn tay khiến Diệp Dực cúi đầu, đúng lúc chống lại ánh mắt linh động giảo hoạt của Lý Mạc Nhất, cô nhóc này từ nhỏ cứ như vậy.

Diệp Dực mở miệng có chút không được tự nhiên, "Mạc Nhất."

Lý Mạc Nhất liếc ngấm đôi mắt đen trắng cứng đờ ở trước mặt rồi ha ha cười trộm, đưa tay về phía Diệp Dực "Tốt cho anh sao?"

Diệp Dực vuốt vuốt trán, ở trên tay Lý Mạc Nhất viết vài nét đơn giản, "Đủ chưa?" Lý Mạc Nhất vui vẻ mà hoan hô một tiếng, "Hôm nay anh rất tuần tú!"

Tiểu Mục Chi một tay ôm tiểu bảo bối của mình, một tay kéo eo của cô dâu, chậm rãi đi xuống cầu thang phong cách Châu Âu, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó mỉm cười nhìn khách mời chúc phúc, con người khỏe miệng đều là hạnh phúc,

Lý Mạc Nhất mang giày cao gót, phải dựa vào Diệp Dực đỡ mới có thể đi tới chỗ ngồi.

Quét mắt một vòng, không biết là nhân viên phục vụ nào sắp xếp vị trí, tám người một bàn, trừ vợ chồng Diệp Ngôn bởi vì có chuyện không thể đến, sáu người trong đó thì năm người đều là vẻ mặt lạnh nhạt, ai làm chuyện này.

Lý Mạc Nhất ngồi xuống, uống một ngụm nước trái cây, nặng nề buông cái ly xuống, ánh mắt đưa tới Diệp Dực và Vương Nghĩa Dương.

"Được! Em đi toilet đây." Vừa nói vừa hướng về phía Diệp Dực nháy mắt.

Vương Nghĩa Dương đúng lúc ngẩng đầu lên, thở dài, bất đắc dĩ mà nhìn Diệp Dực, "Đừng gây ra chuyện lớn là được rồi."

Diệp Dực đốt điếu thuốc, không bình luận.

Lý Mạc Nhất chạy đến phòng trang điểm của phù dâu, ngoài ý muốn lại gặp được một cô bạn bắt đầu từ cấp ba đã đặc biệt không muốn gặp, cũng không thể trách chị Miểu Miểu, cũng chỉ và vô tình mới chọn cô ta làm phù dâu, Lý Mạc Nhất im lặng nắm chặt tay, sớm biết là cô ta, ban đầu trào non lợi suối cũng phải đồng ý làm phù dâu.

Cô gái là phù dâu cũng nhìn thấy Lý Mạc Nhất ở cửa, ngượng ngùng chào hỏi, "Mạc Nhất, sao bạn đến trễ vậy?"

"Tôi xem một chút có cái gì có thể giúp được không ~" Lý Mạc Nhất nhún nhún vai, hoạt bát chạy vào.

"Tôi đi gặp chị Miểu Miểu một chút xem có cần giúp gì không, đi không?" Cô gái này đã sớm biết tính khí của Lý Mạc Nhất, đúng là không dám đợi trong một phòng với cô ấy.

"Được, vậy cô đi đi!" Lý Mạc Nhất chuyển ánh mắt, được lắm, đã sớm tính toán rồi.

Cô gái mới vừa đóng cửa chạy đi, thì Lý Mạc Nhất liền cầm giày cao gót của cô ta, lấy một túi nhỏ trong túi xách của mình, vừa ngân nga một giai điệu vừa nhẹ nhàng xoa một lớp thật dày lên đôi giày ấy, sau đó lại từ bỏ xuống đất, cuối cùng không coi ai ra gì tựa lên chiếc ghế dài nhắm mắt giả vờ ngủ.

Bên ngoài âm nhạc đã vang lên, cô gái phù dâu vội vã chạy trở về, vội vội vàng vàng thay giày cao gót. Lý Mạc Nhất dựa ở trên ghế lén lút mở một mắt.

Một, hai, hai rưỡi.

Phịch một tiếng, cô bạn té chổng vó lên trời, Lý Mạc Nhất vội nhảy dựng lên, "Có sao không?" Đưa tay sờ lên mắt cá chân của cô ta, không tệ lắm.

Vạn Uyển nâng nước trái cây lên, uống một chút, Tiểu Tồn Chi đưa món điểm tâm ngọt tới mấy lần, Vạn Uyển đều nuốt trọn vào trong bụng. Đang chuẩn bị uống một hớp nước chanh nữa, thì tay bị nắm thật chặt.

"Vạn Uyển, nhanh nhanh nhanh, mau đi lên sân khấu, lên sân khấu." Lý Mạc Nhất lắc lắc Vạn Uyển, toàn bộ nước trái cây đổ lên trên váy, nhất thời một mảng màu đậm lớn rơi ở phía trên.

"Mạc Nhất, cậu chậm một chút" Vạn Uyển cúi đầu nhìn váy, trong giọng nói mang theo nước nỡ. Váy này cũng không phải là của mình, mặc một chút rồi còn phải trả lại, bị một phát như vậy, làm sao có thể làm mới được!

"Không có phù dâu!" Lý Mạc Nhất kéo Vạn Uyển, "Chị Miểu Miểu muốn cậu giúp đỡ."

Không chỉ là Vạn Uyển, mọi người trong bàn cũng ngây ngẩn cả người. Liếc mắt nhìn tay nắm tay Lộ Ninh ở dưới mặt bàn, vỗ vỗ kiểu trấn an, Lộ Ninh nhủ thầm một cái, không nói tiếng nào. Tiểu Tồn Chi nhìn Diệp Dực một cái, trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc. Diệp Dực mặt lạnh, hoàn toàn không có phản ứng gì về chuyện vừa rồi.

Vương Nghĩa Dương liếc nhìn Diệp Dục, đẩy một ánh mắt hiểu rõ.

Vạn Uyển cầm miếng khăn ăn lau cẩn thận, "Mạc Nhất, chuyện phù dâu không phải là cái trắng ở chợ bán thức ăn, có nhặt chọn tùy tiện. Cô dâu chú rể coi trọng là vui vẻ, mình không đi xung hi đâu?"

Diệp Dục không biến sắc liếc nhìn Vạn Uyển.

Một phục vụ vội vàng vàng chạy tới, "Lý tiểu thư, Đồ tiểu thư thúc giục ngài đi qua!"

"Vạn Uyển, nếu cậu không phối hợp, chuyện vui này mới bị hỏng!" Lộ Ninh vẫn không nói chuyện, nhìn hai người giằng co ở chỗ này, nhân nhật mở miệng, nhưng lại nhìn thẳng Vạn Uyển.

Vạn Uyển thở dài, lôi kéo tay Lý Mạc Nhất, cúi đầu, "Đi thôi."

Chờ Lý Mạc Nhất vui vẻ trở về bàn này, lúc nhìn cô dâu chú rể cùng phù dâu phù rể đi ra, thật muốn đem một cái búa đánh mình chết đi!

Vạn Uyển đổi trang phục dâu phụ màu trắng tinh bằng tơ lụa, thanh thuần xinh đẹp, trong lòng suy nghĩ miên man, nhưng yên lặng cúi đầu bước đi, thỉnh thoảng hướng về phía em bé bên cạnh nhân nhật cười một tiếng.

Lộ Ninh thật sự là nhìn không được rồi, giật nhẹ quần áo của Vương Nghĩa Dương, hai người một trước một sau nhanh chóng liếc sang bên cạnh. Lý Mạc Nhất lấy dũng khí nhìn Diệp Dục bên cạnh, "Anh Diệp. Em cũng không ngờ tới!"

Diệp Dục nhắm mắt lại, "Không sao."

Trọng điểm của hôn lễ trừ ăn ra, chính là náo loạn. Cho dù tân khách cùng cô dâu chú rể có văn hóa, chút vui vẻ này vẫn phải bảo đảm.

Hôn lễ kết thúc sớm, các ký giả ào ào được mời dùng cơm ở phòng khách lầu dưới, đại đa số tân khách đều là người có độ tuổi sần sần nhau, cùng nhau chơi đùa. Vì vậy, mọi người bắt đầu trọng điểm của hôn lễ.

Đỗ Miểu Miểu tính tình lạnh nhạt, thường ngày ở công ty lại thuộc cấp bậc cấp trên, hiếm khi có người nói vài ba lời đùa giỡn. Thừa cơ hội này, không chơi đùa cũng không được!

Đỗ Miểu Miểu bị các cô gái trong công ty vây quanh người, gần như trong tay mỗi người đều là một ly rượu đầy, đỏ, trắng, hỗn hợp .

"Tổ trưởng, chuyện tốt thành đôi! Một ly nữa, một ly nữa!"

Đỗ Miểu Miểu quay đầu lại tìm Tiểu Mục Chi, vừa lúc thấy chú rể đã bị vây tới mức nước chạy không lọt, gương mặt tuần tú đỏ lên, so với tình huống bên mình còn không ổn hơn, không thể làm gì khác hơn là buồn bực hớp một ly rượu.

Vạn Uyển đứng ở một bên khó chịu bất an, là phù dâu nhưng lại không phải bạn thân của cô dâu đúng là quá xấu hổ, tuy vừa rồi hai người tiếp xúc cũng khá hòa thuận nhưng cũng không khá hơn là mấy.

Hít sâu một hơi, Vạn Uyển chặn một li rượu, "Nếu không đề tôi giúp cho."

Đỗ Miểu Miểu kéo tay Vạn Uyển cười nhẹ "Không sao mà."

"Cô không đi giúp anh ấy sao? Bên này có tôi là được rồi, dù thế nào cũng phải làm cho đúng chức vụ của phù dâu là giúp cô dâu đỡ rượu chứ." Vạn Uyển nhận rượu, ngừng thở, một chất lỏng lạnh buốt tràn vào dạ dày, mùi còn xông lên mũi, cảm giác nóng rất bốc lên.

"Tư lượng của cô cũng không tốt lắm mà?" Đỗ Miểu Miểu lắc đầu cười.

Vạn Uyển gạt đầu nhưng vẫn nhận ly rượu của người kế tiếp, "Con của anh ta đương nhiên quan trọng hơn phù dâu rồi."

Đỗ Miểu Miểu sừng sốt một chút, cúi người tóm được cậu bé vừa chạy tới, vòng cánh tay ôm lên, "Vậy thì cảm ơn nhé!"

Tiểu Tồn Chi có chút bất đắc dĩ nhìn cả thân thể của Lý Mạc Nhất gần như mọc lên trên cánh tay mình, "Diệp Dục ở bên kia"

"Dĩ nhiên tôi biết" , Lý Mạc Nhất vỗ ngực một cái, khom người cướp lấy bánh ngọt từ trong tay Tiểu Tồn Chi.

Tiểu Tồn Chi cũng biết cô không phải là càn quấy, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Vạn Uyển ở phía xa nhận một ly lại một ly rượu, chỉ hai chén, khuôn mặt nhỏ nhắn đã gần như đỏ bừng.

"Tôi đi một lúc, cô đến kia bên chơi trước đi." Tiểu Tồn Chi vỗ vỗ đầu Lý Mạc Nhất.

Lý Mạc Nhất nhón chân lên nhìn về phía Vạn Uyển bên kia, giọng của một đám con gái quấy rối gần như áp qua đợt sóng đám con trai độc thân bao vây chú rể bên kia, đắc ý mà cười cười, "Vậy cũng không được!"

Tiểu Tồn Chi nhất thời tăng thêm giọng nói, "Tại sao không được!"

Lý Mạc Nhất không ngờ tới Tiểu Tồn Chi cho tới bây giờ đều là vẻ mặt ôn hòa lại cũng có lúc tức giận như vậy, bổi rổi một lát rồi đánh anh ta một cái, "Hết lên với tôi làm gì."

"Là ai bảo cô làm như thế?" Giọng điệu của Tiểu Tồn Chi lạnh như băng.

"Stop!" Lý Mạc Nhất đẩy anh ta, hai ba bước liền chạy tới phía sau Diệp Dục, "Nói cho cậu biết cậu cũng không có cách!"

Tiểu Tồn Chi đứng dậy, đi hai bước tới trước mặt Diệp Dục, ánh mắt kiên định "Em muốn qua."

"Ừ" Diệp Dục nhàn nhạt ngược mắt, cũng không có ý định nhường đường

"Nếu như anh không thể ở thời điểm cô ấy bị thương chạy tới trước tiên, không có khả năng lúc nào cũng làm cho cô ấy vui vẻ, không thể toàn tâm toàn ý mà biểu đạt tình cảm của anh, vậy để em!"

Diệp Dục híp mắt, khóe miệng lạnh nhạt thoáng nâng lên, vừa mới chuẩn bị mở miệng, thì bị một trận tiếng hoan hô cắt đứt.

Lý Mạc Nhất nhảy đến giữa hai người, chỉ chỉ vào giữa phòng kêu to, "Vạn. Vạn Uyển! !"

Lúc này Vạn Uyển đã quá say, bất tri bất giác cảm thấy có người đang đẩy mình, bên cạnh là tiếng ồn ào, vài đôi tay mở nút áo phía trên lễ phục, vốn lễ phục là kiểu cup ngực nên càng xệ thêm, mơ mơ màng màng đến mức chỉ có thể nhìn phù rẻ mới vừa đứng ở bên cạnh cũng đã bị đẩy lên cái bàn, mặt sung huyết đỏ bừng, hai tay đẩy Vạn Uyển, "Vạn tiểu thư, Vạn tiểu thư, cô hoàn toàn tỉnh táo chứ?"

"Anh nói cái gì?" Vạn Uyển chỉ có thể nhìn bờ môi đang di động của anh ta, toàn thân vô lực, đầu nóng đến mức tất cả mọi người đang nói ở trước mắt xoay tròn, chỉ có thể nằm ở trên người phù rẻ.

Nhất thời, tiếng hoan hô lại bộc phát ra!

Cô dâu chú rể mượn cơ con ngủ sớm dậy sớm đã sớm rời khỏi hội trường, để lại đôi phù rẻ phù dâu vốn luôn bị ghép đôi mặc người chém giết, vì vậy số người đi nào động phòng bị cắt giảm không ít, đa phần đều ở lại tiếp tục trò vui ở phía ngoài.

"Ôm đi! Ôm đi! Ôm đi!" Âm ỉ đến mức sóng sau cao hơn sóng trước

Phù rẻ nhắm mắt lại, nhận trách nhiệm nặng nề mà ôm lấy Vạn Uyển, Vạn Uyển mơ hồ và cũng vô cùng phối hợp, thân thể hai người dán chặt, phù rẻ ôm Vạn Uyển từ từ ở trên bàn xoay quanh.

Vạn Uyển cảm thấy đã chóng đến mức không chịu được, ngực bị ép chặt, nước hoa đàn ông nồng đậm sắc mũi, muốn hít thở không khí cũng không được, gần như muốn ngộp chết. Đột nhiên cảm thấy đám người đang lao nhao bên cạnh dạt ra, một đôi tay lạnh băng kéo mình ra phía ngoài, sau đó một mùi thuốc lá quen thuộc xộc vào mũi.

"Vạn Uyển, tỉnh táo chút đi." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, sóng mũi cao, ánh mắt sắc bén.

Vạn Uyển không biết hơi sức mình từ đâu tới, xua xua tay đẩy mọi người vây quanh rồi ôm cổ người đàn ông trước mặt, "Tôi đi theo anh ấy! Nơi nào cũng đi!"

Nói xong, chỉ cảm thấy lồng ngực mình đang dựa vào khẽ run rẩy vì người đó đang cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

"Em mang cô ấy về, hành lý của cô ấy đều đang ở chỗ em." Tiểu Tồn Chi muốn đưa tay ôm lấy Vạn Uyển đã như nhót dựa vào trong ngực Diệp Dục, Diệp Dục một tay nắm eo của Vạn Uyển, giờ tay lên chặn lại Tiểu Tồn Chi đến gần.

"Anh dẫn cô ấy về."

Lý Mạc Nhất coi thường ánh mắt của Lộ Ninh, nhanh mồm nhanh miệng mà nói, "Anh Diệp, anh mang về không sợ bị mời đi uống trà? Ảnh hưởng không tốt sao?"

Vương Nghĩa Dương ở bên cạnh thức thòi ho khan một tiếng.

Diệp Dục nhú mảy vừa định mở miệng, Vạn Uyển nín lấy cổ áo anh cúi người nòn một vũng lớn. Chung quanh người xem náo nhiệt nhất thời tản ra như chim như thú, Lộ Ninh kéo Vương Nghĩa Dương lui về sau một bước, Tiểu Tồn Chi cũng sợ tới mức lập tức buông lỏng tay.

Chờ ngẩng đầu lên lần nữa, thì Diệp Dục đã bế ngang Vạn Uyển, khỏe môi nâng lên nụ cười giễu cợt. Không biết người nào báo cho Đồng Niệm biết, đồng chí nhỏ Đồng Niệm vội vàng hấp tấp chạy vào thì thấy một màn kịch tính như vậy, tâm tình của thủ trưởng mình khó suy đoán, chỉ đành phải nhắm mắt theo đuôi bước nhanh ở phía sau.

"Đoàn trưởng, ta đi chỗ nào?" Đồng Niệm tự giác tự phát mà ngồi vào chỗ tài xế.

Chỗ ngồi phía sau không có ai trả lời, chỉ có tiếng hít thở nồng đậm của Vạn Uyển cùng tiếng nòn ọc thỉnh thoảng vang lên.

Đồng Niệm có chút hoang mang ngẩn đầu nhìn kính chiếu hậu, Diệp Dục đang cởi áo khoác xuống khoác lên trên người Vạn Uyển, một tay đặt ở phía dưới cổ cô cố gắng để cho cô dễ hô hấp, một hồi lâu mới nhìn thẳng vào mắt Đồng Niệm, "Về nhà đi."

Đồng Niệm lúng túng ho khan một tiếng, về nhà thì ý là tối nay không trở về đơn vị, "Tham Mưu Trường bên kia phải báo cáo thế nào?"

"Chuyện riêng," Diệp Dục bình tĩnh trả lời.

Nghe thấy mùi rau hẹ sùi cảo thì trong nháy mắt Vạn Uyển cảm giác mình có ảo giác đang ngủ ở nhà ông bà nội. Nhưng hiển nhiên không phải, phòng ngủ lớn như vậy, giường lớn cùng toàn bộ học tử phòng ngủ trừ một màu xanh cục gạch tựa như sách, bất kể là phương diện nào cũng không thể là địa bàn của mình.

Vạn Uyển nâng chân ra, váy vẫn là ngày hôm qua, nhưng mà đã nhăn nhúm kinh khủng, buổi hôn lễ ngày hôm qua tối thiểu có thể bảo đảm mình không bị xâm hại đi, thân người an toàn cùng mức độ thuần khiết vẫn có thể bảo đảm. Vấn đề còn lại chính là, người có thể làm nên mùi sùi cảo rau hẹ này là ai, đầu tiên Vạn Uyển nghĩ đến một người đàn ông bốc đồng, lần này thì hoàn toàn không lo lắng. Chuyển người kéo chân cao hơn, đưa tay nắm một gói đầu khác vào cạnh mình, cả khuôn mặt chôn ở bên trong.

Sau đó, Vạn Uyển giặt mình một cái rồi ngồi dậy, cái mùi này! !

Vạn Uyển nhảy xuống giường, vẫn chưa lấy lại được cảm giác thăng bằng sau khi say rượu nên không bước tiếp, dựa vào tường bước đi, lén lén lút lút mà đi ra bên ngoài.

Phòng bếp ở bên cạnh phòng khách, kiểu quay tròn, chỉ cách một tầng nhỏ kiểu thủy tinh, Vạn Uyển hí mắt muốn nhìn rõ người ở bên trong nhưng mà chẳng ăn thua, chỉ có thể loáng thoáng biết là người đàn ông.

Vậy quá kinh hãi rồi ! Đàn ông buổi tối không động thủ không có nghĩa là ban ngày cũng không biến thân.

Vạn Uyển quyết định vứt bỏ tài sản của mình, nhón chân lên, có thể chạy trốn thì chạy trốn, cửa trước gần trong gang tấc.

"Không ăn chút điểm tâm mà đã đi?"

Vạn Uyển nghe được giọng nói này cũng biết chuyện trốn chạy thất bại.

"Diệp phó. Đoàn trưởng chào buổi sáng!"

Diệp Dục nhìn cô một cái, buông cái khay ở trong tay xuống, xoay người từ phòng bếp lấy dấm và hạt tiêu, "Muốn gừng không?"

Vạn Uyển nhú lông mày, theo thói quen trả lời, "Tôi ghét gừng"

Diệp Dục nhú mảy, không bình luận, chỉ chỉ cái ghế đối diện mình, "Đầu giường có quần áo sạch, rửa mặt xong rồi trở ra."

Cô Vạn chính là chờ cơ hội này chạy trốn, cả khuôn mặt đỏ bừng vội vàng bỏ chạy vào phòng, cửa đập vang lên tiếng rầm.

Diệp Dục thu hồi tầm mắt, một tay chống cằm, thoải mái nhàn nhã cắt gừng sợi rồi rót toàn bộ vào trong đĩa nhỏ của Vạn Uyển.

Vạn Uyển rất rối rắm!

Đầu giường quả thật có quần áo, nhưng mà. có thể mặc sao? Khế nâng lễ phục đầy mùi rượu lên người, thiếu chút nữa lại tự nòn ra. Vạn Uyển cảm quần áo đã được xếp gọn, cổ áo và ống tay áo ủi thật chỉnh tề, đột nhiên nghĩ đến đáng về Lý Mặc Nhất tay chân vụng về mặc tạp dề ủi quần áo. Vạn Uyển ngồi ở mép giường, từ từ cởi nút áo, trước đó lúc ngủ lại ở trong kí túc xá của Diệp Dục đã mặc một cái váy kẻ caro. Sao chuyện xui xẻo luôn tìm đến mình vậy chứ? Vạn Uyển cười khổ.

Dần lòng mặc quần áo đứng dậy mở cửa.

Diệp Dục bung chén lên uống một hớp canh sùi cảo, ánh mắt vẫn nhìn về cửa phòng ngủ. Giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thay quần áo cần 25 phút?

Diệp Dục lau miệng, đứng dậy cắt bước đến trước phòng. Cửa cứ như vậy đột nhiên mở ra, Diệp Dục lui về sau một bước, sờ sờ sống mũi, nếu không

phải là luyện tập qua, lúc này hẳn là đau không nhẹ.

Vạn Uyển cũng giật mình hoảng sợ. Cố gắng kéo dài thời gian, mãi mới có thể lấy hết dũng khí ra cửa ăn cơm, sao đoán được vừa mở cửa ra liền thấy người nào đó.

"Không phải là anh cuồng rình coi chứ?" Vạn Uyển bật thốt lên.

Diệp Dục ngẩng đầu, tối hôm qua lúc thay áo trong đã tiện tay thả lên giường, không ngờ giờ chiếc áo đen ấy lại đang được Vạn Uyển mặc trên người. Trước giờ Vạn Uyển cũng không phải cô gái có cơ thể gầy gò, vì dáng người nhỏ bé nên chiếc áo rộng thùng thình của Diệp Dục lại có thể che chắn người cô, dài đến ngang đùi.

Diệp Dục hiển nhiên không coi câu hỏi của Vạn Uyển ra gì, nắm tay che miệng ho khan một tiếng. "Ăn sủi cảo."

Thật ra những lời này rất quan trọng, gián tiếp trở thành vũ khí mỗi khi cô gái nào đó khi đã thành Diệp phu nhân gây gỗ với chồng, khi đó cô sẽ lại mang cái câu "Cuồng rình coi" này hủy danh tiếng của Diệp tiên sinh.

Vạn Uyển kéo vạt áo, mắt tự nhiên đi theo sau lưng Diệp Dục ngồi xuống, nhìn lên một đĩa nhỏ trước mặt thuộc về mình gần như đầy gừng sợi, Vạn Uyển có chút không tin mà nhìn về phía Diệp Dục, "Diệp đoàn trưởng, tôi không cần gừng sợi."

Diệp Dục vui đầu tiếp tục ăn, động tác rất là mạnh mẽ.

Vạn Uyển mới vừa lựa gừng sợi ra để bên cạnh liền chú ý tới ánh mắt lạnh như băng của Diệp Dục.

"Ăn hết"

"Tại sao?"

"Anh cắt "

"Sao anh không ăn?"

"Anh ghét gừng sợi."

Vạn Uyển thiếu chút nữa đã không kìm được mà sặc.

Diệp Dục gói sủi cảo rất khéo, da sủi cảo mềm mại, đàn hồi tốt, nhân thịt không dầu không ngán, cắn một cái miệng đầy hương, ăn một cái thì không thể ngừng lại, tiếp tục những cái tiếp theo.

"Ngon không?" Diệp Dục chống đầu, nhìn Vạn Uyển.

Vạn Uyển gật đầu như bằm tỏi, "Ừ!"

"Em rửa chén" nói xong rồi vào phòng khách.

Vạn Uyển là người cuối cùng ăn xong sủi cảo, run run vờn tay, có thể do học y hoặc cũng do bản thân khá coi trọng đôi bàn tay, huống chi từ khi quen Tiểu A Bạch hai tay Vạn Uyển chưa hề dính nước mưa chứ đừng nói đến những cái khác.

Diệp Dục mở TV lên lại lộn trở lại, từ trên bàn trà cầm một quả táo gọt vỏ cắt múi sau đó tựa vào cửa phòng bếp, tất cả quá trình không có phát ra chút tiếng động. Nhìn Vạn Uyển xách một xấp đĩa bỏ vào trong nước, sau đó nhìn tay cô đang dùng khăn rửa bát rửa từng chiếc trong chậu nước.

"Diệp đại. . . ." Vạn Uyển quay đầu lại liền nhìn thấy Diệp Dục thoải mái nhàn nhã, bộ dạng hai tay thanh nhàn cắn quả táo, một chữ ‘nhân’ nghẹn ở trong cổ họng.

Diệp Dục cắn một miếng táo, ngược mắt, "Tráng đi" sau đó đi tới bên cạnh Vạn Uyển cầm lên một khăn lau khác, "Ăn táo hay là rửa chén?"

Vạn Uyển nghiêng đầu quan sát biểu tình Diệp Dục một cái, Chính Nhân Quân Tử, tuấn tú lịch sự, vì vậy nắm quyền giữ vững mình, "Ăn quả táo!"

Diệp Dục đưa lưng về phía Vạn Uyển, nhàn nhạt ừ một tiếng, ngữ điệu lại thêm nụ cười, "Ồ trên đĩa."

Vạn Uyển chân không bẹp bẹp chạy tới lấy táo, áy náy mà đứng ở cửa, "Diệp đoàn trưởng, tôi có thể đến phòng khách ăn không?"

Diệp Dục không ngừng động tác trong tay, chỉ cái bàn rồi nghiêng đầu nhìn Vạn Uyển một cái, "Dùng điện thoại di động của anh, Mạc Nhất đang đợi em điện thoại."

Vạn Uyển sững sốt một chút, để xuống cái mâm hít sâu một cái mới trượt đến hai chữ ‘Mạc Nhất’.

Quả nhiên như Diệp Dục nói, Lý Mạc Nhất đợi điện thoại của mình.

"Vạn Uyển, sao bây giờ mới gọi?" Giọng nói của Lý Mạc Nhất nghe như bình thường không có gì khác, vẫn là vui vẻ, trêu chọc, "Minh vẫn còn suy nghĩ có phải anh Diệp không tuân theo quy định làm việc hay không!"

Vạn Uyển nắm chặt điện thoại di động, muốn từ trong lời nói của cô ấy nghe ra dù là một chút xấu không vui cùng châm chọc, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cổ họng lại đau như bị bóp chặt, nhiều lần mở miệng nhưng lại không thể phát ra một lời.

"Vạn Uyển? Cậu còn sống chứ? Bác sĩ thực tập đã chiến khoa ngoại bệnh viện cứu viện khẩn cấp sao?" Lý Mạc Nhất tiếp tục chế nhạo.

"Mạc Nhất, thật xin lỗi."

Lý Mạc Nhất ở điện thoại đầu kia không lên tiếng, trong lòng bàn tay Vạn Uyển đầy mồ hôi, "Cậu phải tin tưởng anh ấy, Diệp đoàn trưởng không phải người như vậy."

Trong ống nghe nhất thời phát ra tiếng cười ảm, Lý Mạc Nhất cười thờ không ra hơi, "Chuyện như vậy về sau nhận được phê chuẩn của thượng cấp mình lại nói cặn kẽ với cậu, cuối cùng vẫn là một người nguyên tắc, tất cả thích hợp với anh Diệp."

Vạn Uyển cau mày, "Như vậy không tốt, nam nữ khác biệt, huống chi anh ấy còn có cậu nữa!"

"Ừ." Lý Mạc Nhất lẩm rầm mà đáp lời, "Coi như cậu giúp mình một lần!"

"Chuyện phù dâu đã giúp đủ rồi, mình cũng không biết sau này có đối mặt với Tiểu Tồn Chi hay không." Vạn Uyển cũng không ngốc, vội cự tuyệt.

Tiếng Lý Mạc Nhất gặm móng tay ở bên đầu điện thoại kia Vạn Uyển cũng có thể nghe được, "Vạn Uyển, mình cảm thấy cậu đừng phải anh Diệp, thì không có quyền lên tiếng rồi."

Vạn Uyển á khẩu không trả lời được, còn muốn nói chuyện nữa, thì điện thoại đã cúp.

Lý Mạc Nhất cắn ngón tay cái rất bất đắc dĩ quay đầu lại, "Chị Lộ Ninh, như vậy có được không?"

Lộ Ninh đang lau son móng tay, thỉnh linh ngẩng lên, cực kỳ khó chịu liếc Lý Mạc Nhất, "Tôi nói được chính là được."

"Ngây ngốc làm gì, táo thâm rồi kia." Diệp Dục cầm cái đĩa lên, ném quả táo vào trong thùng rác, "Xuống dưới chút đi."

Vạn Uyển gật đầu, cầm lấy túi rác, "Tôi đi vứt rác, cảm ơn anh tối hôm qua dẫn tôi trở về, thật sự là phiền toái rồi."

Diệp Dục không lên tiếng, cúi đầu nhìn Vạn Uyển và trên mặt cũng không có bất kỳ biểu lộ gì, một hồi lâu Vạn Uyển kéo túi thì anh mới gật đầu một cái, xoay người đi vào phòng.

Vạn Uyển xách túi rác lên cúi đầu bước nhanh chạy đến cửa, khom lưng thắt gầy tay thậm chí có chút run rẩy.

Một chiếc áo thật dày đột nhiên bao đầu Vạn Uyển lại, túi rác trong tay Vạn Uyển bị lấy đi, tay Diệp Dục mang theo vết chai, ảm áp kỳ lạ.

"Xuống lầu mua thức ăn" nói xong cũng cúi người giúp Vạn Uyển kéo chặt áo lông, kéo cái mũ lên.

Mùa đông ở thủ đô rất tệ, cho dù mặc quần áo dày như vậy, trong nháy mắt đi ra ngoài, Vạn Uyển vẫn cảm thấy bắp đùi mình không còn cảm giác.

"Lạnh?" Diệp Dục cúi đầu nhìn cái áo lông cừu của mình một chút, nhú mày hỏi.

Răng Vạn Uyển va vào nhau, cố gắng kìm nén ra một câu, "Không lạnh"

Diệp Dục đi đến thùng rác đối diện vứt đồ, Vạn Uyển rúc cổ nhìn anh, cảm thấy anh chính là sự sống mà từ nhỏ đến lớn mình vẫn hướng tới, chỉ có thể đứng xa nhìn không thể khinh nhờn.

Diệp Dục đứng trước mặt ở Vạn Uyển, một tay ôm cô, lông mi rũ xuống che ánh mắt của anh, Vạn Uyển muốn nghiêng người nhìn rõ ràng một chút, đôi tay liền bị bắt lấy, Diệp Dục dùng chút sức nắm chặt.

"Diệp đoàn."

"Với khoảng cách này" Diệp Dục ngược mắt nhìn chăm chăm vào Vạn Uyển, nói từng chữ từng câu, "Anh không hy vọng thấy khoảng cách nhỏ này giữa em và Tiểu Tồn Chi nữa."

Mặt Vạn Uyển đỏ đến mức có thể đun sôi nước.

"Đây là lần đầu tiên nói, cũng là một lần cuối cùng" Diệp Dục giang hai cánh tay, ôm sát Vạn Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Hai người dựa vào rất gần, Vạn Uyển có thể cảm giác được hơi thở của Diệp Dục lướt nhẹ qua hai má của mình, cũng có thể nhìn thấy xương nhô ra trên sống mũi thẳng đứng của anh, tay nhất thời cảm thấy ngứa và muốn sờ một cái.

Mới vừa giờ tay lên, thì bất ngờ bị tiếng chuông trong túi vang lên, sợ tới mức rút tay trở về, cũng trong lúc đó, Diệp Dục cũng cúi đầu nhìn về phía túi quần của mình, điện thoại di động cũng đang rung không ngừng.

Diệp Dục một tay kéo Vạn Uyển đến phía sau mình, sau đó lấy điện thoại.

Vạn Uyển bị gió lạnh thổi vào mắt làm mắt cay xè, đúng lúc ấy nhấn nút nghe máy.

Vạn Uyển dụi mắt, nước mắt rơi lung tung, giọng nói mang theo nước nở "Alo, alo. . . .", tầm mắt Diệp Dục di chuyển khỏi điện thoại di động, quay đầu lại nhìn Vạn Uyển một cái, không phát ra một lời.

Người ở đầu điện thoại kia vốn cũng muốn lên tiếng, nghe được giọng của Vạn Uyển, nửa chữ nghẹn ở trong cổ họng, nửa ngày mới nói ra: "Vạn Uyển?"

Vạn Uyển sùng sốt, động tác hít mũi cũng cứng ngắc, cuối cùng, rất không xác định mà che miệng nhỏ giọng nói: "Dịch tiểu thư?"

Giọng của Dịch Thiên Mặc vẫn dịu dàng như vậy, giống như dòng nước chảy của Giang Nam, mỏng manh, nhàn nhạt, không chút hoang mang quanh co ôm trọn lòng người, "Ừ, tôi là Thiên Mặc."

Tay nắm điện thoại hơi ươn ướt, trên màn hình điện thoại di động xuất hiện một lớp sương mù thật mỏng, Vạn Uyển ngẩng đầu là có thể thấy Diệp Dục đứng ở nơi gió lùa, đôi tay cắm ở trong túi quần, đứng yên thẳng tắp, chần chừ trong chốc lát, không đợi Dịch Thiên Mặc nói nữa, Vạn Uyển cũng đã chọc chọc hông của Diệp Dục, "Hắn là tìm anh."

Diệp Dục có nghi ngờ trong nháy mắt, đưa tay lấy di động qua, nhìn lướt qua dãy số trên màn ảnh, như có điều suy nghĩ nhìn Vạn Uyển một cái, "Thiên Mặc?"

Hai người giống như tâm ý tương thông.

Vạn Uyển đi ba bước đến góc tường, Diệp Dục đi đến chỗ gió lớn.

Vạn Uyển chọn một góc rồi ngồi chồm hồm xuống, vừa vặn có thể nhìn ra bên ngoài, từ nơi này, vừa hay có thể nhìn thấy anh chỉ mặc một cái áo lót lông cừu cầm điện thoại di động, nhỏ giọng nói, gương mặt lạnh lùng bình thường đã mềm đi không ít. Vạn Uyển ôm gối ngồi xồm xuống, khẽ chạm vào tay giống như muốn tìm lại chút ấm áp Diệp Dục để lại.

Cửa chắn gió rất ấm áp, làm cho người ta cảm giác có chút ẻo lả, Vạn Uyển thậm chí cảm thấy có phải là mình say rượu chưa tỉnh hoàn toàn không. Ánh sáng trước mắt bị người ngăn trở, mùi vị quen thuộc lập tức tràn vào mũi.

"Đứng ở nơi này làm gì?" Diệp Dục nhìn xuống Vạn Uyển, giọng điệu bình thản.

"Ấm áp" vừa hỏi liền trả lời.

Diệp Dục khẽ cau mày, "Cô ấy từ chỗ Tà Diệc nghe nói em bị thương."

Vạn Uyển hít hít mũi, gạt đầu một cái. Một hồi lâu ngẩng đầu đứng lên, "Diệp đoàn, em đói bụng."

"Muốn ăn cái gì?"

Vạn Uyển vỗ vỗ bụi phía sau áo khoác ngoài, chỉ vào Diệp Dục, "Diệp đoàn, anh là người nơi nào?"

Diệp Dục có chút kinh ngạc nhìn Vạn Uyển, "Bắc Kinh."

Vạn Uyển có vẻ hơi hưng phấn, "Vậy ra ngoại thành ăn đi."

"Những nơi ấy không vệ sinh." Diệp Dục không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, "Lúc này rồi, tùy tiện ăn một chút đồ gì đó đi" nói xong cũng sai bước đi về phía trước.

Vạn Uyển theo ở phía sau, mặt bị gió lạnh thổi hồng lên, nghe anh nói như vậy cũng không có lộ ra biểu tình thất vọng, cúi đầu chạy theo.

Nói là tùy tiện, đến khi Vạn Uyển thấy cửa hàng thì vẫn là nhìn không được bật cười. Diệp Dục đang thu cái ô, "Ăn ở chỗ này rồi?"

"Không có!" Vạn Uyển trả lời như đinh chém sắt.

Phục vụ đi ở phía trước, Diệp Dục đi sau, "Cười cái gì?"

Vạn Uyển rút đầu vào bên trong cổ áo, tiếp tục cười khanh khách, "Em đoán tùy tiện trong miệng anh cũng rất cao cấp, không nghĩ tới lại đúng."

Sắc mặt Diệp Dục trong nháy mắt trở nên khó coi, cũng không tiếp tục đi vào trong với phục vụ, cứ như vậy đứng ở chỗ lối đi nhỏ.

Vạn Uyển và phục vụ cũng ngừng lại không dám chậm trễ.

"Vạn Uyển, em lặp lại câu nói vừa rồi một lần" Mặt Diệp Dục đen lại, dường như là từng chữ từng câu cắn răng nói ra những lời này.

"Em đoán tùy tiện trong miệng anh rất cao cấp?"

Diệp Dục nắm quyền đứng tại chỗ nhìn chăm chăm vào Vạn Uyển, "Không phải câu này"

"Em đoán trúng rồi hả?" Vạn Uyển hơi sợ, lui một bước qua bên cạnh, lại bị Diệp Dục kéo trở lại, lần này giọng của anh có vẻ gấp gáp mà đè nén, "Tôi muốn nghe lặp lại nguyên câu."

Vạn Uyển bị tiếng gầm nhẹ đột nhiên xuất hiện của anh mà sợ tới mức toàn thân run rẩy, nước mắt liền chảy xuống rào rào, cạy cổ tay Diệp Dục đang cầm chặt, "Rất đau, anh buông tay!"

Phục vụ đứng ở bên cạnh rút cuộc hồi hồn lại, vội vàng đề thực đơn lên bàn, "Hai vị muốn ngồi chỗ này không? Trước tiên chọn thực đơn đi!"

Diệp Dục nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta, buông lỏng tay Vạn Uyển ra, phục vụ cũng nhanh chóng biến mất.

Diệp Dục ngồi xuống, Vạn Uyển vẫn còn đứng ở bên bàn, đã ngừng khóc, nhưng mà vẫn không ngừng xoa cổ tay, cuối cùng lau lau nước mắt, "Tôi hôm qua anh chưa chấp tôi, thật là cực kỳ cảm tạ, nhưng mà không có nghĩa là tôi thiếu nợ đến mức để anh làm càn!" Nói xong, quay đầu đi.

Diệp Dục từ trước đến giờ là một người hi nộ ái ố không thể hiện về mặt, lần này lại có vẻ rất không bình tĩnh, chân dài chỉ nhẹ nhàng đá một cái, cái ghế đối diện liền rời đi, "Ngồi xuống"

Hai chữ thật đơn giản uy nghiêm vang lên trong nháy mắt, tay Vạn Uyển mặc áo khoác cũng có chút run rẩy.

Nhìn toàn cảnh nhà hàng buôn bán rất được. Hai người ngồi là nơi lối đi nhỏ ở cửa vào, phục vụ lui tới nhiều lần nhưng đều bị khuôn mặt đen xì của ai đó và một vẻ mặt tức giận của người còn lại dọa sợ không dám tiến đến. Cuối cùng sau khi uốn lượn nhiều lần cũng phải đi đến hỏi "Hai vị có cần tôi giới thiệu vài món đặc sản của chúng tôi không?"

Vạn Uyển vẫn như cũ nghẹn giọng, không nói tiếng nào, hai mắt nhìn chăm chăm vào ly trà. Sắc mặt Diệp Dục cũng không khá hơn, từ khi Vạn Uyển ngồi xuống đến bây giờ vẫn nhìn ngoài cửa sổ, cũng không nói một câu.

Qua một thời gian rất dài, phục vụ cũng sắp tuyệt vọng, mới nhìn thấy người đàn ông nhìn ngoài cửa sổ mở miệng, "Lấy thực đơn tới."

Vạn Uyển lặng lẽ ngẩng đầu lên, chỉ có thể nhìn thấy ngón tay thon dài của Diệp Dục di chuyển ở trên thực đơn, lại không thấy ánh mắt Diệp Dục vẫn nhìn chăm chú vào mình, mọi hành động chạy không thoát.

"Vịt nướng cả con, hai phần canh vịt, sáu món ăn phụ, bốn món chính" dừng lại một chút, giọng nói trở nên hơi nhỏ, "Có bánh ngọt con gái thích không?"

Phục vụ đang bận viết thực đơn, thỉnh thoảng bị hỏi như vậy, nhìn lại cô gái không động đậy ở đối diện, trong nháy mắt hiểu, "Có thể chọn riêng, đầu bếp trực tiếp làm."

Diệp Dục gật đầu, "Làm chút bánh ngọt Phuong Nam, có cái gì làm cái đó."

Vạn Uyển xoa xoa tay cũng không xấu hổ mà tiếp tục cứng, "Chọn quá nhiều." Lượng món ăn Diệp Dục mới vừa chọn đã đủ kinh người rồi, trên căn bản là lượng cơm cho đủ mười cô gái ăn.

Diệp Dục ho khan một tiếng, có chút lúng túng, "Vậy sao?"

Đối với người khác mà nói, hai người này không chỉ có sức ăn kinh người, áp lực cũng đáng là cao thủ nhất đẳng, cho nên tốc độ mang thức ăn lên có thể nói là cực nhanh. Chỉ trong chốc lát, vịt nướng đã lên tới, mấy món phụ và chính cũng đã lên.

Vạn Uyển vốn cho rằng chỉ là một loại vịt nướng thôi, nhưng sau khi lên một bàn thức ăn thì hoàn toàn tròn tròn mắt, thực tế con gái Phuong Nam an phận hoàn toàn không biết bóc da vịt. Cổ tay bị Diệp Dục vẫn có chút đau đớn, cầm đũa cũng run rẩy, Vạn Uyển có chút bức mình, nhưng lại sợ Diệp Dục nhìn ra gì đó, đành phải đem chén canh tới, cầm cái muỗng ăn một chút xíu canh.

Cũng may canh vịt không có mùi tanh, rau cải thích hợp cùng hành lá cắt nhỏ cũng giảm bớt dầu mỡ không ít, Vạn Uyển nâng cái muỗng lên uống một chút xíu, trong lúc Diệp Dục dời miếng vịt đến bên này, Vạn Uyển cúi đầu cũng có thể nhìn thấy thịt vịt xốp giòn, nhất thời cảm thấy rất đói bụng. Nhặt chiếc đũa lên chọn mấy miếng, muốn chấm tương, liền bị cảm giác buốt nhức nơi cổ tay mà nói lòng chiếc đũa, Vạn Uyển chu mỏ, ngậm chiếc đũa chỉ có

thể nếm được một chút xú vị nước sốt.

Diệp Dục tinh mắt, đã sớm phát hiện Vạn Uyển muốn ăn miếng da vịt, ngoắc bảo nhân viên phục vụ cầm đôi đũa mới tới, chọn miếng xốp giòn hấp dẫn gấp cho cô.

Vạn Uyển nhìn thịt vịt trong chén nhiều thêm, vẫn không ngẩng đầu lên, buồn buồn ăn, chỉ chốc lát sau trong miệng liền chất đầy thịt, mùi tanh của vịt cũng dâng lên. Vạn Uyển điên cuồng ôm bát canh, chợt nhớ lại, vịt nướng thủ đồ không phải ăn thế này.

Diệp Dục ở đối diện cầm da và tỏi gói miếng vịt chấm tương, thành thạo mà tao nhã, không nhanh không chậm ăn hết hơn phân nửa trước mặt mình, ánh mắt vẫn không rời khỏi đỉnh đầu Vạn Uyển. Từ lúc nhìn thấy cô chỉ uống canh đến một miếng ngậm nhiều thịt như vậy, Diệp Dục đợi Vạn Uyển ngẩng đầu nói chuyện với mình. Nhưng vạn vạn không ngờ tới tính tình của cô lại bướng bỉnh như vậy, cho dù bị tanh đến mức phải nôn ọe cũng không chịu ngẩng đầu cầu cứu. Diệp Dục thoáng nghiêng người sang bên cạnh, quả nhiên cô tay của cô đã bắt thăm tím lại, chẳng trách cô luôn luôn uống canh. Khẽ thở dài, Diệp Dục cầm lấy một xấp da, cẩn thận nhanh chóng gói miếng da vịt chôn thành hình dáng Kim Tự Tháp hoàn mỹ chuyển đến trước mặt Vạn Uyển, lại thuận tay đưa cho cô ly trà mình đã sớm để lạnh.

Vạn Uyển đưa tay phải ra cầm cái ly, vừa mới dùng lực liền rút trở về lại, sau đó lại không nói một lời không nhúc nhích mà vui đầu ăn.

"Dùng ống hút" Diệp Dục đem ống hút bỏ vào trong ly, "Thấy không được thì ới ra đi, ăn những thứ nóng trong chén."

"Đây chính là đánh một cái tát rồi cho ăn thêm viên đường sao?" Vạn Uyển cực kỳ tức, định đem toàn bộ từ trong miệng phun ra, "Tôi đã nói rồi không muốn có liên quan gì với anh, chúng ta vốn là không nên có tiếp xúc gì, tại sao lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy?"

Diệp Dục mặt không chút thay đổi thu tay lại, u ám trong con ngươi so mực nước còn đậm hơn, ánh mắt nhìn về phía Vạn Uyển sắc bén lạnh giá.

"Tôi không muốn biết anh ở trong hôn nhân của Dịch Thiển Mặc chiếm địa vị gì, cũng không muốn biết khi anh thấy Mạc Nhất thì ý nghĩ trong lòng như thế nào, nhưng tôi vừa không họ Dịch cũng không họ Lý, tại sao. . . ." Vạn Uyển có chút ghen ngào, thế nhưng trong nháy mắt hi vọng lúc này Diệp Dục có thể lộ ra biểu tình lúc gọi điện thoại, có loại cẩn thận giống như đụng vào một đồ dễ vỡ. Thở một hơi thật dài, Vạn Uyển mở miệng, "Sao lại không thể buông tha cho tôi chứ. Tôi là Vạn Uyển mà."

Diệp Dục đứng dậy, sắc mặt tái nhợt trước nay chưa có, chỉ cách một bước chân mà anh phải bước đến ba bước, Diệp Dục chậm rãi, trịnh trọng đưa tay lên trên đầu Vạn Uyển, nhìn Vạn Uyển chứa đầy nước mắt, mặt đỏ bừng, nhỏ giọng và nói rõ ràng: "Được, tôi buông tha em."

Tuyết rơi ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn, người đi đường tựa như đang nói chuyện vui vẻ, một chút tung tích đều không thừa lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

"Phân tích cụ thể ca bệnh liên quan với báo cáo cuối tuần nộp lên cùng một lúc, nghe rõ chưa?"

Đột nhiên âm điệu nâng cao làm Vạn Uyển sợ hết hồn, đầu nặng nề cúi ở góc bàn, Vạn Uyển nhỏ giọng hừ một cái, không ngoài ý muốn nhìn thấy người ngồi ở bên cạnh mình lộ ra ánh mắt khinh bỉ, thậm chí đã dịch chuyển cái ghế ra.

Liên tục mấy ngày thí nghiệm ở cường độ cao khiến Vạn Uyển không ngủ không nghỉ, trong mộng đều là tất cả tổ thí nghiệm cùng đủ loại kiểu dáng vi khuẩn gây bệnh nhảy lên. Mới vừa rồi thật sự là cực kỳ buồn ngủ, vừa viết vừa ngủ gật.

"Có vài người nếu không có bản lĩnh đó, thì càng phải dụng tâm dùng não một chút, nếu không đảm nhiệm cái này làm gì?" Giọng nói của người mới vừa lên tiếng thay đổi, hết sức châm chọc.

Vạn Uyển nhất thời đỏ mặt, bầm báp đùi một cái, mang theo giọng mũi nói: "Thật xin lỗi.", đợi sự chú ý của mọi người không còn ở trên người mình nữa, mới dám hoạt động một cái.

Cô ngồi ở nơi góc bàn hội nghị, vô luận là ngồi hay là viết, đều rất khó chịu.

Vạn Uyển kéo cái ghế lui về phía sau dôi đi, đối với người bên cạnh rất cung kính và nói: "Xin lỗi, bạn có thể đi ngồi qua một chút không?"

Người đó hoàn toàn không để ý tới Vạn Uyển, còn cố ý chuyển cuốn vở sang bên này. Vạn Uyển thở dài, lại tự mình chuốc lấy cực khổ.

"Được, vậy tan họp đi, ngày mai trợ giáo sẽ mang tất cả người trong tổ thí nghiệm đến bệnh viện chỉ định." Vừa dứt lời, trước sau người đẩy phòng họp đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, gọi bạn bè ăn cơm đi dạo phố.

Vạn Uyển cũng có chút hưng phấn, hội nghị hơn ba giờ cuối cùng cũng kết thúc, tối thiểu có thể ngủ yên, nghĩ tới đây thì càng tăng nhanh tốc độ thu dọn

đồ đạc, gần như là đem tất cả tài liệu trên bàn nhét vào trong túi.

"Vạn Uyển!"

Vạn Uyển sững sốt một chút, động tác thu đồ dừng lại, yếu ớt giơ tay nhìn về phía giáo sư người chủ trì hội nghị, "Dạ, giáo sư"

"Dọn dẹp phòng họp" giáo sư không cho kháng cự nói với Vạn Uyển

Bên cạnh nhất thời phát ra tiếng cười nhạo nhỏ.

Tay Vạn Uyển nắm túi xách có chút run rẩy, "Nơi này không phải có phụ trách vệ sinh sao?"

Giáo sư không lên tiếng, không ngừng động tác sửa sang lại văn kiện, chỉ dùng khóe mắt liếc Vạn Uyển mấy lần.

Nữ học sinh đứng ở bên cạnh hần ngược lại lên tiếng: "Tối thiểu công nhân làm vệ sinh sẽ không phạm sai lầm trong chuyên môn! Có vài người còn không bằng đây!"

Đám người đang đi ra ngoài ngừng lại, rồi rít nhìn về kịch hay bên này, có vài người thậm chí hoàn toàn không quan tâm Vạn Uyển, chỉ đứng tại chỗ tám nhảm.

"Ừ, cô ta chính là người trong truyền thuyết ở nước ngoài sơ suất trong trị liệu chạy nạn trở về."

"Thôi đi, vậy lần trước còn bị chỉ đích danh lên đoàn 108? Trình độ thấp lại có tiền án, xem ra bỏ ra giá rất cao rồi!"

"Người ta cũng không nhận ra đây là giá cao, ước gì bỏ lên giường phải càng chuyên cần càng tốt!"

Có ý chế giễu, châm chọc và công kích, Vạn Uyển cũng nghe rõ ràng không sót một câu, yên lặng để túi xách xuống, bắt đầu lần lượt dọn dẹp cái ly, xếp đặt cái ghế.

Cũng không biết là người nào hô một tiếng, "Đi thôi, có cái gì thú vị hơn đi dạo phố chứ!! Thử người như thế không nhìn cũng được", đám người mới tản ra đi.

Dọn dẹp đến một nửa thời gian, ngẫu nhiên công nhân làm vệ sinh cũng tới, có chút khó tin nhìn Vạn Uyển, "Để tôi quét dọn là được."

Vạn Uyển đang quét sàn, ngẩng đầu liên nhìn thấy di công nhân làm vệ sinh mang theo khuôn mặt thương cảm và không nữ, trong lòng buồn một lúc, "Chỉ có một chút là xong việc rồi, đi qua bên kia đi!"

Ánh mắt của di ấy nhìn cô có chút không bình thường, cũng không nói thêm cái gì, chỉ nhắc nhở nhớ đóng nguồn điện rồi đi.

Vạn Uyển ngồi chồm hồm nhặt trang giấy rơi vãi đầy đất, bất ngờ nhìn thấy một chương viết đầy đối thoại nói chuyện linh tinh, chủ đề không thể nghi ngờ đều là tin đồn về nguyên nhân sự cố trị liệu lần đó của mình.

Vạn Uyển vốn muốn đem trang giấy vò thành một cục, bất đắc dĩ vẫn nhanh chóng thấy được những chữ quan trọng kia.

Vương Lập Nam. Đột tử. Lỗi của Vạn Uyển.

Chữ chữ đã thương người, chữ chữ đâm máu.

Anh nằm ở trên bàn mổ, bộ mặt đều là máu, mình cầm dao giải phẫu, trơ mắt nhìn theo dõi điện tâm đồ chạy đường thẳng dài.

Điện thoại di động bất ngờ vang lên, Vạn Uyển nhìn điện tới một chút, lau chùi sạch nước mắt, hít thở, nắm quyền.

"Làm sao vậy, Lộ Lộ!"

"Cậu với Diệp Dục sao rồi hả ?" Lộ Ninh hiếm khi gọi điện thoại cho Vạn Uyển thì mở miệng câu nói đầu tiên lại mang theo nụ cười."Nghe nói gần đây đoàn 108 lượng huấn luyện lên cao vượt mức, áp lực lại giảm xuống kịch liệt nha!"

Vạn Uyển tìm một chỗ ngồi xuống dựa vào, gần lễ mừng năm mới, nhiệt độ chỉ có lạnh hơn chứ không có lạnh nhất, máy điều hòa không khí trung tâm đã sớm đóng, cửa sổ cũng vì thông gió mà mở ra một nửa, Vạn Uyển mặc áo khoác ngồi ở trên mặt thảm, cũng chỉ có thể co tròn lại mới miễn cưỡng giữ vững nhiệt độ.

"Anh ta lợi hại như vậy, mình có thể làm thế nào" Vạn Uyển mệt mỏi mà dụi mắt, khắc chế mình không được nghĩ đến lúc Diệp Dục ném tiền lại, lạnh lùng sập cửa rồi đi, kết thúc bữa ăn Trung Quốc.

"Ha ha ha ha." Lộ Ninh ở đầu điện thoại bên kia cười vui vẻ, còn có thể nghe thấy lúc rảnh rồi cô ấy chỉ thị kêu gọi người khác đi cắt trái cây .

"Tại sao cậu thông đồng với Vương tham mưu như thế?" Vạn Uyển có chút khó tin mà nghe Lộ Ninh hô to gọi nhỏ như chuyện đương nhiên.

"Ừ, bởi vì tính tình mình khá bạo, anh ta có vẻ mềm yếu." Lộ Ninh giải thích đúng lý hợp tình.

Vạn Uyển có chút xấu hổ, "Thật ra thì, mình lại cảm thấy Vương tham mưu rất có thủ đoạn theo đuổi vợ."

Không ngoài dự liệu, đầu điện thoại bên kia truyền đến âm thanh cúp máy. Vạn Uyển thở phào nhẹ nhõm, nhét di động về trong túi xách.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, di công nhân làm vệ sinh lại đi vòng trở lại, thấy Vạn Uyển cầm cây chổi trốn ở chân tường càng không đành lòng, không đợi Vạn Uyển nói chuyện thì tay chân nhanh nhẹn lau cái bàn thu dọn túi rác.

Vạn Uyển muốn đứng lên mới phát hiện chân đã tê rần, giọng nói liền có vẻ chẳng được tự nhiên, "Dì, dì là người thành phố W à?"

Dì ấy cười ha ha, trực tiếp sử dụng tiếng địa phương trả lời, "Cô cũng vậy?"

Trong nháy mắt Vạn Uyển giống như ngửi thấy hương hạt mè mỗi sáng sớm ở thành phố W, còn có tiếng động phiêu lãng trong không khí, mệt mỏi và buồn khổ cũng theo đó tan đi.

"Lẽ mừng năm mới năm nay dì về nhà không?" Vạn Uyển trở về với tiếng quê nhà.

"Trở về, tại sao không trở về!" Nói xong cũng xách túi rác lên xuống lầu.

Vạn Uyển ôm đầu gối, cười ha ha, "Thật tốt."

Nhìn thời gian, chính là giờ cao điểm tan tầm, bây giờ trở về nhà tối thiểu cũng phải hơn hai giờ, Vạn Uyển đồ tư liệu trong túi ra, bắt đầu giờ từng trang xem, thật đáng buồn là làm thế nào cũng không tập trung lực chú ý được.

Năm ngày trước, gần như là chạy trốn chết, vì không muốn gặp mặt Diệp Dục nữa, trời còn chưa sáng phải đi đến biệt thự Tiểu gia. Ngoại trừ gặp cô người làm mở cửa, gần như là trốn tránh không muốn gặp Tiểu Tồn Chi. Vạn Uyển không thể tưởng tượng, khi Tiểu Tồn Chi nhìn bộ dạng này của mình thì tức giận như thế nào.

Vạn Uyển vội vàng hấp tấp đến trạm xe lửa mới phát hiện trên người vẫn mặc áo sơ mi của Diệp Dục, ví tiền cũng bỏ quên ở trong căn hộ của anh.

Người không có đồng nào như cô đành phải tìm Lộ Ninh cầu cứu, điện thoại được thông, tiếp nhận đích xác là Vương Nghĩa Dương. Vạn Uyển tin chắc bây giờ là năm giờ rưỡi sáng, không hề nghĩ ngợi mà cúp luôn.

Lục thông tin hai lần, khẽ cắn răng bấm điện thoại của Lý Mạc Nhất. Lý Mạc Nhất hiển nhiên cũng đang ngủ vừa tỉnh lại, thần trí mơ hồ, suy nghĩ không linh hoạt.

Vạn Uyển ra chỉ thị một hơi: "Mở máy vì tính ra, đưa vào chuỗi dãy số này mua vé xe lửa đi thành phố S sớm nhất.", Vạn Uyển có thể nghe được tiếng Lý Mạc Nhất nhanh chóng đánh một chuỗi dài con số dãy số giấy CMND.

Đợi đến khi Vạn Uyển chuẩn bị cúp điện thoại, thì Lý Mạc Nhất mới chόang v4ng mà hỏi: "Uyển Uyển, bạn tìm mình để làm gì?"

"Hỏi bạn ngủ có ngon hay không" Vạn Uyển đang ở cửa bán vé chà thẻ căn cước, thuận miệng nói.

Lý Mạc Nhất có chút tức giận cúp điện thoại.

Trong nháy mắt Vạn Uyển bước vào phòng đợi kia, trong lòng thấy lạnh cả người, đây là lần đầu tiên dùng lý do sứt sẹo như thế lừa gạt bạn bè.

Nửa giờ sau có một chuyến tốc hành đi thành phố S.

Vạn Uyển tựa vào trên ghế phòng đợi, trong đầu như bị ma chú lặp đi lặp lại hình ảnh đôi mắt lạnh như băng của Diệp Dục, lạnh lùng giống như lúc mới gặp mặt.

Anh ta nói, được, tôi buông tha em.

Cảm giác đau đớn như bị kim đâm rồi xát muối lên khiến Vạn Uyển không thể không cúi người xuống, nước mắt nhanh chóng tràn ra, len qua những kẽ tay trượt xuống từng chút từng chút.

Đến khi bình tĩnh lại thì vết mực trên giấy đã bị nước mắt làm nhòe, Vạn Uyển kéo tay áo lau lau, càng lau vết mực loang càng lớn, chữ càng lúc càng mờ đi.

Thời gian thu xếp xong tư liệu của cuộc họp hôm nay của Vạn Uyển chậm hơn bốn lần so với người khác, nơi này cách nhà trọ của cô khá xa, cô cũng không có thói quen đeo đồng hồ, mở di động thấy màn hình tối đen, thì ra đã hết pin.

Vạn Uyển lão đảo đi xuống lầu, trong tiệm tiện lợi ở gần đây mua ly sữa đậu nành nóng, mấy ngày nay đều ăn cơm hộp, dạ dày nóng như lửa đốt, hơn nữa còn chưa ăn tối, uống sữa đậu nành đúng là thích hợp nhất.

Bên ngoài gió lớn, ngồi xuống mà thở không ra hơi, đột nhiên uống một ngụm sữa quá lớn làm bị sặc, ho kịch liệt, Vạn Uyển ho đến mức cả người mệt

bã, vừa hay chuyển xe bus bốn mươi phút một chuyến chạy đến.

Vạn Uyển vội vàng đứng lên, che miệng vừa ho vừa chạy sang phía đường đối diện.

Vốn là con đường yên tĩnh nhưng khúc quanh lại vọt ra một chiếc xe, đèn lớn chói lọi, phóng theo tốc độ. Vạn Uyển khép chặt mắt, cái ly rót ở trên đất lăn đi thật là xa.

Trong phút chốc, tiếng thét chói tai chung quanh biến mất, Vạn Uyển chỉ có thể nghe được một tiếng ly sữa đậu nành rót xuống, rất rõ ràng, còn có thể nghe được mùi tanh của sản phẩm đậu. Mơ hồ có thể nghe được một tiếng thắng xe chói tai, Vạn Uyển bị đèn lớn chiếu nên mắt mờ không ra, cửa xe chọt bị đẩy ra, một bóng người mang theo lửa giận đi tới phía mình, Vạn Uyển lung la lung lay xụi lơ xuống.

"Đứng lên!" Giọng nói trong trẻo lạnh lùng tràn ngập tức giận, cẩn thận nghe còn có thể phát giác âm sắc vô cùng là run rẩy và kinh hoàng.

Vạn Uyển nằm trên mặt đất, trên người một chút hơi sức cũng không có.

"Cô không sao chứ?" Lại một người nữa lao xuống xe, vừa nói vừa than thở, "Là một cô gái à."

Một đôi bàn tay kéo Vạn Uyển từ trên mặt đất lên, sức lực ngoài dự đoán của mọi người, "Đứng lên cho tôi nhìn một chút! Có bị thương ở đâu không?"

Vạn Uyển mở mắt, liền thấy mặt Diệp Dục tức giận.

Đồng chí bên cạnh ngược ngửa nhìn hai người này, "Lão Diệp, cô gái này không phải là sợ đến choáng váng chứ! Nếu không phải là mới vừa rồi cậu đoạt tay lái lại thì thật sự."

"Cậu cũng câm miệng!" Vạn Uyển vẫn không nhúc nhích, Diệp Dục có chút nóng nảy bất an, nếu không phải mình đỡ, cô ấy đã sớm ngã rồi, cũng không biết bị thương chỗ nào.

Diệp Dục xách Vạn Uyển lên, Vạn Uyển bị kéo lê đến cột điện bên cạnh, miễn cưỡng chống đỡ mình, "Tôi không sao"

Diệp Dục nhìn chằm chằm vào Vạn Uyển không nhúc nhích, mở miệng muốn nói chuyện, Vạn Uyển dưới đèn đường, bị dọa đến mức run rẩy không ngừng, nhưng biểu tình lúc cắn răng nghiêng lợi nói chuyện với Diệp Dục, lại không có một chút yếu ớt.

Đã khuya lắm rồi, trên đường không còn bao nhiêu người đi đường, tài xế nhìn bên này một chút, cô gái nhỏ vừa không có chảy máu lại không khóc rống, bên cạnh còn là người của quân đội, đóng cửa lại lái xe đi.

Hai người cứ như vậy đứng ở dưới đèn đường nhìn thẳng vào mắt, một hồi lâu, Diệp Dục chọt xoay người bước đi.

"Ai ai ai, ta phải đưa con gái nhà người ta đến bệnh viện chứ!! Cái cậu này làm sao lại." Đồng chí mới vừa rồi bị Diệp Dục quát đi đến bên cạnh kéo Diệp Dục.

Diệp Dục không thả chậm bước chân, đi thẳng lên chỗ ngồi tài xế, mắt lạnh nhìn Vạn Uyển được diu đứng lên.

"Gây chuyện mà chạy lấy người à! Không phụ lòng quân trang trên người sao! Cậu giả vờ mặc cậu, lão Nguru tôi khinh thường!" Vừa nói liền ngồi xuống bên cạnh bắt đầu kiểm tra chân của Vạn Uyển.

Lúc này Vạn Uyển đã hơi hồi hồn lại, ngã về phía sau lui hai bước, "Tôi thật sự không sao, là tôi xông loạn ra đường trước. Không cần lo lắng."

Nói cho hết lời, liền nghe Diệp Dục đã vào trong xe hừ lạnh một tiếng, "Ừ, cô từ trước đến giờ đều có bản lĩnh."

Lão Nguru nhìn sang Diệp Dục, lại nhìn Vạn Uyển một chút, mê hoặc không thôi, "Lão Diệp, các người biết nhau?"

Diệp Dục khởi động xe đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

"Hôm nay gặp quý, mới hơn nửa đêm đã nhận 7 ca rồi."

"Theo bảng trực ban cứ xuân đến là lại thế, bót nghĩ đi. Chỉ cần đời trước có liên quan với bệnh viện đều là cánh gà nướng New Orleans."

"Làm bác sĩ khổ, làm bác sĩ gia đình còn khổ hơn!"

Mấy bác sĩ y tá thừa dịp rảnh rỗi, tranh thủ thời gian ngồi ở trong phòng trực ban nói chuyện phiếm, đồng hồ đã chỉ 7 giờ sáng, nhưng ngoài cửa sổ vẫn tối đen như mực.

Cửa đột nhiên bật mở, một y tá trẻ ai oán than thở với người mặc áo lông to màu hồng phấn vừa vào, sau lưng đẩy đồ một đồng văn kiện.

"Tiêu Diệp! ! ! Cậu chậm một chút sẽ chết sao! Sẽ chết sao! Cậu có thù oán với chúng tôi à, oan gia!"

Y tá trẻ đau lòng quay lại nhặt đồ, bị người từ phía trên hung ác đánh xuống đầu nhưng cũng chỉ le lưỡi, "Lần sau sẽ không như vậy nữa!" Chờ mấy người tức giận tản đi, Tiêu Diệp mới tiến tới ri tai với bạn, "Ôi, có đói bụng không?"

Vừa dứt lời.

Một đám y tá gật đầu mạnh.

"Tôi đi mua một chút thức ăn" nói xong đảo ánh mắt, nhanh trí ra về đứng rồi "Sau đó. Tôi còn muốn đưa điểm tâm cho bác sĩ Tiểu."

"Tiêu Diệp, cậu đúng là không phụ tên của cậu rồi! Người thấy sắc quên bạn, người bình thường thăm mền cũng không thành công!" Bạn thân rõ ràng không chịu được mà kêu rên.

Vu Tiêu Diệp nhăn nhó xoa tay, "Nhưng thời gian này không phải thời điểm ăn khuya! Hơn nữa, dường như bác sĩ Tiểu đã vài ngày không nghỉ ngơi rồi. Mình đi theo giải phẫu mấy ngày với anh ấy, hoàn toàn có thể hiểu a !!"

"Sao cậu ngu như vậy chứ! Cậu đi theo phẫu thuật không phải là cũng không có thời gian nghỉ ngơi sao?"

"Sao mình nghe người khác đồn là bác sĩ Tiểu có người trong lòng rồi."

Một đám y tá trẻ che miệng cười trộm, các bác sĩ nhìn nhau cũng rất hiểu. Người tuổi trẻ bây giờ a ~

"Đi đi đi, tôi đi! !" Vu Tiêu Diệp gãi gãi đầu, khoác ra ngoài áo lông thêm hai cái áo khoác nữa, vội vã chạy ra bên ngoài.

"Chờ một chút! !" Vạn Uyển ngồi viết bệnh án ở trong góc, nghe từ đầu đến cuối, trước đó vẫn chưa từng nghe nói qua là Tiểu Tồn Chi có tình yêu lãng mạn với một cô nhóc, nhìn sơ người trong phòng một chút, bảy tám phần thức ăn, một mình cô ấy sao có thể xách được.

"A, bác sĩ Vạn, chị cũng muốn sao?" Tiêu Diệp có chút kinh ngạc nhìn Vạn Uyển lúc này lại ở chỗ này, "Không phải là ngày kia chị mới trực ban sao?"

Vạn Uyển cúi đầu có chút lúng túng đi về phía trước, giọng nói có thể là nhỏ hơn nhiều, "Tôi đứng lúc rảnh rỗi, tôi giúp cô xách đồ." Nói xong vẫn không quên nhìn phản ứng của Tiêu Diệp, dù sao chuyện mình ở trong tổ thí nghiệm chịu chèn ép càng ít người biết càng tốt.

Vu Tiêu Diệp đang thối tiền lẻ, nghe cô nói vậy, nhìn về phía ánh mắt của Vạn Uyển hoàn toàn không có thay đổi, dáng vẻ ra vẻ rất tiếp nhận loại lý do kỳ lạ này, "Vậy sao? Thật ra thì như vậy cũng tốt, nghỉ ngơi một chút cũng tốt."

Vạn Uyển đột nhiên vui vẻ, có thể tìm được cô bạn tiểu bạch như vậy cũng là loại hạnh phúc.

Nhiệt độ bên ngoài thật sự không phải là ai cũng có thể chịu được, Vạn Uyển lớn lên ở Phương Nam, du học ở quốc gia nhiệt đới, gần như không thể chống chịu được với cái lạnh. Mới vừa ra cửa, đã hắt hơi ba cái.

Vu Tiêu Diệp nghiêng đầu nhìn cô một cái, khuôn mặt mập mạp khẽ cau lại. "Nơi này cách cửa hàng 24h khá xa, nếu không thì chị trở về đi."

"Tôi cũng đã đi ra rồi, đi vào trong lập tức sẽ dễ dàng ngã bệnh hơn."

"Thật ra thì em rất khỏe mạnh, chuyện như vậy rất bình thường." Tiêu Diệp cười ha ha.

Vạn Uyển nhìn bộ dạng cô ấy chỉ ngây ngốc cuốn tay áo, thật sự cảm thấy cô gái này đáng yêu vô cùng, vì vậy về mặt càng kiên định hơn, "Tôi giúp cô xách đồ!"

"Ách." Tiêu Diệp do dự đưa ngón trỏ từ trong tay áo thật dầy ra, chỉ chỉ tay Vạn Uyển, "Cái này vẫn còn sung đây này."

Vạn Uyển theo thói quen liền giấu tay ra sau lưng, về mặt có chút nóng nảy. "Còn có ai thấy không?"

Tiêu Diệp lắc đầu một cái, về mặt 囧囧, "Lần trước là em thay thuốc cho chị, không nhớ rõ. Sao?"

Vạn Uyển cuốn tay áo lên một chút xíu, có chút bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt tươi cười cùng một hình trái tim trên tấm băng gạc to.

Vu Tiêu Diệp tiến tới nhìn một chút, về mặt lập tức hớn hờ, "Nhất định là em! Đây là em vẽ đấy."

Vạn Uyển che mặt, rốt cuộc tìm được là ai làm rồi.

"Chị không thích?" Tiêu Diệp xoa xoa tay, thận trọng hỏi, "Trước đó có vài người nói không thích, em còn tưởng rằng chỉ rất ít người thôi, thật có khó coi như vậy sao?"

Vạn Uyển nhớ tới trước đó đi ngang qua phòng tiêm thuốc thì mấy đứa nhỏ đều chỉ vào hình vẽ trên tay khóc, bật cười hì hì, "Cũng không có xấu như vậy."

Vu Tiêu Diệp xoắn ngón tay nhất thời cũng bật cười, "Em cho là khả năng vẽ vời sẽ tăng theo số tuổi, càng lớn càng đẹp hơn. Không có thiên phú thật đau lòng a!"

Vạn Uyển nhìn lại mặt xấu xí lại bị ối ở trên tay, "Tôi đây chắc vẫn cuốn băng thêm một thời gian nữa, về sau sẽ để cho cô luyện tập!"

"Em có thể thêm chút máu sắc không?" Tiêu Diệp có chút xấu hổ hỏi.

Vạn Uyển gật đầu.

Vạn Uyển quả thật là thờ phào nhẹ nhõm, Tiêu Diệp là một cô gái vô cùng tự nhiên, tạo cảm giác dễ chịu, nói rất nhiều, gần như đạt tới cảnh giới cầu nhàu.

Mình lại là một loại hình khó chịu, trừ ở trước mặt người quen đặc ý vênh váo, phách lối quá độ ra, quả thật sẽ không cùng người mới vừa quen nhiều lời như vậy.

Phía sau bệnh viện hai con phố mới có chỗ bán thức ăn, hai người vừa đi vừa nói, Vạn Uyển thử dò xét, muốn hỏi một câu về sự tình của Tiểu Tồn Chi, Tiêu Diệp liền huyền thuyên gần như nói ra tất cả.

"Trước đó có một cơ hội họp tác thực tập, đúng lúc y tá chúng em cũng tham gia, em bị phân đến khoa của anh ấy."

"Người đó rất tốt, cười rất tuần tú, cái lần em bị ngã cầu thang không ai phát hiện ra, ngược lại anh ấy đã đưa em đến phòng phẫu thuật, cũng là anh ấy giúp em nối xương, một chút cũng không đau! Thật!" Nói xong cũng mạnh mẽ vẫy cánh tay ra, để chứng minh tính chân thật lời mình nói.

"Các cô ấy." Vạn Uyển nghĩ tới cân nhắc dùng từ ra sao, "Các cô ấy còn trêu chọc cô là."

Vu Tiêu Diệp cúi đầu, "Vâng, em thích bác sĩ Tiểu!" Một câu nói cực nhanh, vành tai và cổ phút chốc hồng lên.

Vạn Uyển đột nhiên cảm thấy cổ tay hình như đau đốn, không tự chủ nhìn về phía con đường giao thoa, một chiếc xe cũng không có.

"Thích là tốt rồi! Phải nhớ nói ra với cậu ấy." Cổ họng khô khản đến mức không thể nói ra lời, miễn cưỡng nặn ra mấy câu nói, ngay cả mình cũng không biết là nói những gì.

Vu Tiêu Diệp nhất thời sáng mắt lên, về mặt nhìn Vạn Uyển quả nhiên là rất đỏ, "Anh ấy thật sự không có người trong lòng sao?"

Vạn Uyển nhớ lại đối thoại giữa hai người lần nào đó, sững sốt một hồi lâu, đẩy cửa kiếng cửa hàng ra trước, "Ừ, cậu ấy không có người trong lòng."

.....

"Wow, Diệp đoàn trưởng, sao vẫn còn ở đây! Cậu thật là một người liều mạng nha!"

Diệp Dục nhìn chăm chăm vào Computer, gật đầu một cái, "Thế nào?"

"Tiểu Diệp, cậu nhìn cái này một chút thế nào?" Tham mưu cầm số liệu tới, "Đây chính là lần thứ tư thay đổi rồi đó!" Giọng nói rất đặc ý, "Tôi cảm thấy tạm được, đã tự ý bảo các cậu nhóc về nghỉ ngơi."

Diệp Dục cầm tài liệu số liệu, nhanh chóng lật một lần, cau mày, "Cái này cũng không được! Đến giờ vẫn chưa hiểu rõ được mục tiêu mà muốn đánh phá binh lực của đối phương hay sao?"

Tham mưu đoạt lấy tài liệu nhìn sang chỗ Diệp Dục, sau đó nhìn bản phác thảo, thờ dài, "Bên kia trên căn bản đã gục rồi, thấy bảo bạn đến mức không viết nổi một câu hoàn chỉnh nữa rồi."

Ngón tay Diệp Dục vẫn tiếp tục bay múa trên bàn phím, về mặt cứng ngắc, thỉnh thoảng dừng lại cũng lật xem tham số ít gặp ở bên cạnh, qua thật lâu mới mở miệng, "Theo như lệnh tôi mà xử lý."

Tham mưu rất là kích động, cầm bút ngồi bên cạnh, "Được! Xem xem trong óc tên nhóc nhà cậu có chứa cái gì."

"Xen kẽ tác chiến, mục đích quan trọng chính là cướp lấy mục tiêu quân sự quan trọng phía sau đối phương. Nếu như mục tiêu có bố trí binh lực của đối phương, dựa theo hành động tác chiến như vậy "Tập kích bất ngờ" yêu cầu cùng yếu tố tương quan tiến hành chuẩn bị chu đáo chặt chẽ, là có thể hạn chế tổn thương, mục đích chiến thuật đạt thành ngoài ý muốn. Cụ thể ở tư thế cả chiến dịch, tạo thành phòng tuyến chặn đường lui của địch, chia ra bao vây, đánh loạn toàn thể bố cục của đối thủ, áp dụng tiêu diệt cục diện có lợi của từng bộ phận. Nếu như mục tiêu không có binh lực của đối phương, tạo

thành bao vây chống địch, chia cắt đoạn đường lui kia. Nơi này cần phải lấy được những binh chủng khác, liên quan đến chiến lực hỗ trợ, tỷ như lửa đạn tầm xa, không quân ủng hộ." Diệp Dực nói một mạch ý nghĩ của mình, nhưng không có chút ảnh hưởng nào tới chuyện đang làm trong tay.

"Này. . . . chúng ta chậm một chút, lặp lại một lần." Tham mưu im lặng, ban đầu anh ta vẻ mặt nghiêm túc, bỗng lại nói không nghĩ, khiến cho mạch suy nghĩ của ông rối loạn. Tên nhóc này, không phải nói gần đây tâm tình của cậu ta không được tốt sao? ! Sao hoàn toàn không thấy ảnh hưởng nhỉ!

"Cầm đi in, sau đó sẽ chỉnh cho phù hợp với tư liệu." Diệp Dực rút USB ra.

"Trề như thế, đi đâu mà lấy! Sáng mai! Sáng mai sẽ xử lí đầu tiên!" Tham mưu chuyển cái ghế đến ngồi ở bên cạnh, "Thật ra thì, tôi còn có một chuyện tìm cậu."

"Tôi biết"

"Cái đó, lão Nguru nói lần trước các người đừng người? Sau đó bỏ lại con gái người ta liền đi?" Tham mưu có chút không tin lắm, chuyện như vậy ai cũng có thể làm, duy chỉ có tên nhóc Diệp Dực này thì khả năng không nhiều!

Diệp Dực chợt dừng lại suy nghĩ, đóng bản ghi chép lại, tựa lưng vào ghế ngồi, thức đêm mấy ngày liên tục cùng huấn luyện vượt mức làm cho anh có chút mệt mỏi, rõ ràng dinh dưỡng không đầy đủ nên mặt vàng ệch, quầng thâm ở mắt rất lớn, ngay cả quần rằn ri luôn phẳng phiu giờ cũng nhăn nhúm và vương tàn thuốc.

"Mấy giờ rồi?"

"Nửa đêm rồi."

"Có thuốc không?"

Tham mưu từ trong túi trước ngực lấy thuốc ra, lúc muốn đưa tới thì lại thu trở về, liếc nhìn ngăn kéo của anh ấy "Một mình cậu ư?"

"Hút xong" Diệp Dực nhắm hai mắt, cảm thấy sức lực tứ chi bị rút khô rồi, gần đây quả nhiên là quá mức một chút.

"Cậu lấy việc hút thuốc lá làm corn à!" Tham mưu chạy tới kéo ngăn kéo của anh ấy ra, quả nhiên hai cây thuốc đã không còn.

"Còn có một đồng hồ không có lấy hết" Diệp Dực mở mắt ra, một tay đặt ở trên trán, đèn pin của đội tuần tra dưới lầu chiếu một cái sang bên này, thấy là đoàn trưởng của mình ngồi ở trước cửa sổ, vội vàng chào một cái sau đó đội ngũ xếp hàng lần nữa mới bước đi nghiêm rồi đi.

Đồng chí tham mưu ném một điều thuốc về phía Diệp Dực, muốn nói lại thôi, "Bệnh viện bên kia. . . .", lời còn chưa nói xong, liền nhìn thấy Diệp Dực mới vừa rồi còn mệt mỏi đến đỉnh điểm mở hai mắt ra, tia máu trong mắt cùng suy huyết kinh người, trong nháy mắt hô hấp cũng trở nên dồn dập.

"Ai ai ai." Tham mưu không ngờ tới anh ấy lại có phản ứng kiểu này, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói tiếp thế nào.

"Cô ấy thế nào? Bác sĩ nói thế nào? Sao không sớm nói cho tôi biết!" Diệp Dực cảm giác một dòng nhiệt huyết của mình xông về đại não, giống như dưỡng khí trong phổi bị rút sạch.

Đồng chí tham mưu cứ như vậy bị giật mình.

"Cậu làm sao thế?"

"Cô ấy thế nào rồi!" Diệp Dực có chút phiền não, cặp mắt đầy máu, khuôn mặt đầy mồ hôi lạnh, giọng nói càng ngày càng nhỏ, sức lực nắm lấy tay tham mưu cũng càng ngày càng yếu.

"Diệp Dực! Diệp Dực! !" Tham mưu kêu to, căn bản không kịp bắt lấy Diệp Dực đã ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Đồng hồ báo thức ở đầu giường vang lên lần thứ ba, Vạn Uyển chuyển người lại tiếp tục ngủ.

Phòng chừng qua rất lâu, Vạn Uyển mơ mơ hồ hồ di chuyển vào bên trong, mơ mơ hồ hồ đụng phải một cái túi, mùi vị thuốc quen thuộc. Vạn Uyển giật mình một cái liền tỉnh.

Hôm nay toàn thể tổ viên đều bị mượn đến phòng kiểm tra sức khỏe giúp một tay, nếu so với bình thường thì giờ làm việc sớm hơn nửa giờ.

Vạn Uyển gần như là dùng tốc độ gấp năm lần bình thường để hoàn thành công việc, cuối cùng khi nhìn mình trong gương đã biến thành bộ dạng tóc tai rối bời.

“Sao bây giờ mới đến?” Trợ giảng nhìn Vạn Uyển một cái, cau mày ghét bỏ mà quát lớn, “Cô phải hiểu rõ là mình làm cái gì, không có quan niệm thời gian sao?”

Buổi sáng từ lúc Vạn Uyển bò dậy đến bây giờ thật sự là chưa có gì vào bụng, tiếp theo chen xe buýt, chạy như điên một mạch đến bệnh viện, thiếu máu đến mức sắc mặt trắng bệch, trước mắt một mảnh tối thui, lại không dám biểu hiện ra, chỉ có thể gượng chống đứng dựa vào góc tường.

“Tôi giao công việc cho người khác làm, cô nghĩ như thế nào?” Chủ nhiệm khu thí nghiệm cũng đứng vào ngày đầu tiên nhận nhiệm vụ được bệnh viện phân phối nên không có cảm tình với cô gái đi trễ.

Vạn Uyển tự biết mình đã trễ, một câu cũng không nói, cúi đầu nhìn sàn nhà.

Cách đó không xa bộ liên đội nào đó chỉnh tề bước đến, đi tới bên này đâu vào đấy, hôm nay đến bệnh viện để kiểm tra sức khỏe, cùng nhau đi về phía hành lang vọng ra tiếng trách mắng. Đồng Niệm đứng ở hàng trước nhất của đội ngũ đã sớm nhìn thấy Vạn Uyển rồi, bộ dạng đáng thương so với lúc mình bị đoàn trưởng đại nhân mắng còn đáng thương hơn.

“Bác sĩ Vạn!” Đồng Niệm lên tiếng, kéo dài tác phong giọng trẻ con của mình, “Các đồng chí! Nhìn xem ai này.”

Vốn là hàng ngũ uy nghi đặc biệt nghiêm túc trong nháy mắt bị rối loạn,

“Ôi trời ~ đây không phải lần trước cùng đoàn ta.”

“Cái gì lần trước, chị đâu ta đó!”

“Chào chị dâu!”

Bác sĩ chủ nhiệm nhẹ nhàng ho một tiếng, chỉ vào Vạn Uyển, “Buổi chiều đến phòng làm việc của tôi.”

Vạn Uyển mí mắt phải giật giật, kéo chủ nhiệm đang muốn đi, “Chủ nhiệm, bọn họ nhận lầm người.”

Giọng không lớn, nhưng người của cả hành lang đều có thể nghe.

Đồng Niệm rất kinh ngạc nhìn về phía Vạn Uyển, vẻ mặt trong mắt từ kinh ngạc đến thất vọng, cuối cùng biến thành tức giận.

“Đồng chí chủ nhiệm, chúng tôi quả thật nhận lầm người! Cô gái này, tuyệt đối không thể nào!” Nói xong, lại không thèm liếc nhìn Vạn Uyển hơn một cái.

Công việc của Vạn Uyển rất dễ, ghi chép thị lực các đối tượng. Khoảng cách người đến người đi, Vạn Uyển muốn chống đầu một lát thôi, mới vừa gục xuống đã la lên một tiếng đau đớn. Vết thương trên cổ tay còn chưa khô, mặc dù đã không còn sưng lên như trước, nhưng một vòng dấu xanh vẫn rất rõ ràng. Vạn Uyển thuận tay vẽ trên giấy, tính cả cảm mạo nóng sốt trước đó, ngày thiên tai tuyết cùng ngoài ý muốn lần này, gần đây thật đúng là lắm tai nạn vô cùng. Nhẹ nhàng chuyển động cổ tay, vẫn là cảm giác căng và đau đó, Vạn Uyển có chút may mắn, hình như cả tuần lễ này đều uống thuốc có thành phần giảm đau an thần làm cho mình dễ chịu hơn rất nhiều.

Thời gian Lý Mạc Nhất gọi điện thoại qua lần đầu, Vạn Uyển đang ngồi ở trên xe buýt, trong tai nghe đột nhiên không có âm nhạc, điện thoại di động rung rì rì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn tên người trên màn hình điện thoại di động không ngừng nhảy, cũng không dám nhận. Chờ Lý Mạc Nhất hao phí kiên nhẫn xong rồi, Vạn Uyển lại không còn nhã hứng nghe nhạc, đầy trong đầu đều là về mặt cô ấy tức giận cùng gặm thết sau khi bị lừa gạt.

Tin nhắn xóa, rồi lại xóa, trong lòng có vô số lời xin lỗi cũng như lời tám nhảm muốn nói với cô ấy, Vạn Uyển suy nghĩ một chút, nhanh chóng dè xuống mấy ký tự, nhấn tâm gửi đi.

Thật xin lỗi, Mạc Nhất.

Thật xin lỗi tôi lừa cậu.

Vạn Uyển ngẩng đầu sau khi kiểm tra thị lực của chiến sĩ trẻ, nhanh chóng ghi lên bản khai. Điện thoại di động run một cái, “Vạn Uyển, buổi trưa mua cơm giúp chúng tôi.”

Trong hộp thư có hai thư, một của Lý Mạc Nhất trả lời sau tin cô gửi chỉ mấy giây, “Vạn Uyển, trong chuyện này cậu không cần sự tha thứ của tôi.”

Vạn Uyển nhất thời cảm thấy mũi chua xót không chịu nổi, thu dọn đồ đạc, ra dấu với bác sĩ bên cạnh rồi rời đi.

Còn nửa giờ nữa mới đến thời gian bữa trưa, nhưng tình huống hôm nay đặc biệt, bộ phận bệnh viện quân đội chịu trách nhiệm vấn đề bữa trưa khá xa quân khu, phòng ăn bình thường cũng không chật lắm nhưng giờ toàn người là người.

Vạn Uyển mở cuốn sổ ra, tìm được món yêu thích của mỗi người của trong tổ. Cảm một xấp khay, tìm hàng tương đối dài, từ từ đợi. Trong đầu tràn đầy một loạt quan hệ con người, cho dù nghĩ đến ai cũng không thể tránh được nhìn thấy mặt Diệp Dục lạnh như băng, Vạn Uyển than thở có chút thất bại, bỏ quên sau lưng ánh mắt vô cùng lo lắng của một người quen.

“Đưa khay của cậu đây.”

Vạn Uyển không có nhìn anh ta, gật đầu một cái, đưa qua, “Queo trái bên kia tự mình lấy đũa.”

“Hừ” Giọng điệu khinh miệt từ trong miệng người nọ truyền đến.

Vạn Uyển ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Tồn Chi bình tĩnh, “Tiểu. Tiểu”

“Người cậu cảm thấy thật xin lỗi còn có những ai?” Tiểu Tồn Chi tiếp theo lời của cô, nhưng cũng không chuẩn bị giải vây cho cô, “Đau lòng đến mức không biết gọi mình như thế nào à?”

Khóan khác Vạn Uyển nhìn thấy anh ta, căn bản là không có nghĩ tới chuyện đau lòng cùng trốn chạy, chỉ toàn tâm toàn ý cảm thấy, có cậu ấy ở đây, nhất định sẽ được dựa vào. Chợt nghe sắc bén trong lời nói của Tiểu Tồn Chi, “Tại sao ai cũng nhắm vào mình?”

Tiểu Tồn Chi cười nhạo một tiếng, kéo Vạn Uyển ra khỏi hàng, kéo thẳng đến bồn hoa bên ngoài phòng ăn, “Trong mấy người này bao gồm những ai? Là cậu bị lừa gạt lợi dụng nhiều lần, còn có ai muốn mà không dám?”

Cho tới bây giờ tính khí Tiểu Tồn Chi đều tốt ít tức giận, trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Câu hỏi của cậu ta sắc bén mà thẳng thắn, thì ra từ trước tới nay bối rối của mình không phải là dũng khí đối với tình yêu hoặc là lựa chọn đối với tương lai, mà chỉ là ngay trước mặt bạn của mình, có thể trước mọi người dặt người thuộc về cô đi hay không.

Vạn Uyển cảm giác mình đã gần như mất cảnh giới, ngồi chồm hỏm xuống một chút xiu, “Mình sao có thể hạ lưu như vậy?”

Tiểu Tồn Chi đến cuối vẫn không nhấc tâm thấy cô như vậy, mắt nhìn xuống Vạn Uyển ngồi chồm hỏm, đúng lúc nhìn thấy trên cần cổ cô lưu lại một vết sẹo thật dài bởi vì tuyết lở, thịt mới màu hồng, uốn cong tràn đến bên tai cô.

Tiểu Tồn Chi đứng ở trước mặt Vạn Uyển, ngăn trở tầm mắt của người đi ngang qua, đưa lưng về phía ánh mặt trời, cả khuôn mặt hoàn toàn không nhìn thấy rõ, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy má lúm đồng tiền nở rộ trên gò má của anh ta.

“Vạn Uyển, mình cho cậu một cơ hội cuối cùng.”

“Sau đó, cậu không muốn đáp ứng cũng phải đáp ứng.”

Thành phố S khu nội trú quân y viện X, tầng 27. Không phải là bệnh nhân quan trọng hoặc bệnh trạng đặc biệt thì không được vào ở. Văn bản quy định điều lệnh rõ ràng, gần như nhân viên ở mỗi viện đều biết.

Vạn Uyển đứng ở cửa thang máy tầng 27, trước mặt Tiểu Tồn Chi mặc áo khoác trắng, để tay ở trong túi thật to. Hít sâu một hơi, sải bước đi tới phòng điều chế thuốc.

Vạn Uyển miễn cưỡng đuổi theo cậu ta, nhưng lúc đi vào phòng điều chế thuốc lại bị ngăn lại.

“Cậu chờ ở bên ngoài.” Tiểu Tồn Chi nhanh chóng nói, sau khi đóng cửa lại, bên trong truyền đến tiếng cãi vã hơi nhỏ. Vu Tiêu Diệp chạy ra, phòng má, về mặt tức giận.

Vạn Uyển muốn gọi cô ấy lại, tiếc rằng cô ấy chạy trốn quá nhanh, mình cũng bị Tiểu Tồn Chi bắt được.

“Không thấy cậu lên khoa tiêm chích, cũng không biết nội tình của cậu như thế nào, chai thuốc hạ sốt này, phòng 27, giao cho cậu.” Nói xong, đẩy thẳng cửa phòng khoa bên cạnh khẩn cấp chạy ra cửa xuống lầu.

Vạn Uyển còn chưa định thần, nhìn sang cách điều chế trên túi thuốc, là dạng bệnh nhân viêm phổi sốt cao gì mà thời gian dài như vậy không lùi?

“Cô tới đây làm gì?” Đồng Niệm tức giận đi lên trước, đoạt lấy đồ trong tay Vạn Uyển, giơ cao khỏi đầu.

Đồng Niệm mặc dù là tên công tử bột, nhưng dáng người cũng không hề nhỏ. Vạn Uyển nhón chân lên, muốn cướp lại nhưng hoàn toàn phí công, “Đồng Niệm, anh mau trả lại cho tôi!”

Đồng Niệm liếc mắt nhìn nhãn trên túi thuốc, đẩy Vạn Uyển ra, “Không cần cô giả quan tâm.”

Vạn Uyển nghe không hiểu anh ta nói gì, chỉ một lòng nghĩ tới thuốc, “Tôi đi vào tiêm thuốc.”

“Thôi đi! Cô xuất hiện một lần nữa, Đồng Niệm tôi sẽ không phục mệnh mà trực tiếp ném cô xuống dưới.” Đồng Niệm lui về phía sau một bước, vẫn không để cho Vạn Uyển đến gần.

“Tình huống lúc ấy anh cũng không phải là không thấy, tôi nói như vậy là có nguyên nhân.” Vạn Uyển lần đầu tiên nhanh chóng thay đổi tư tưởng cùng cảm tình trên mặt, hoàn toàn không còn tình lực dây dưa cùng Đồng Niệm toàn cơ bắp, “Anh đưa thuốc cho tôi, hôm nào rảnh tôi nhất định nói rõ với anh, nhưng không phải hôm nay.”

Đồng Niệm vượt qua góc cũng không phải người bình thường có thể so sánh, “Tôi quản cô!”

“Đồng Niệm!” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ phía sau hai người truyền đến, giọng nam trung vẫn luôn có từ tính giờ thêm một chút khàn khàn cùng khô hanh.

Đồng Niệm hừ một tiếng với Vạn Uyển, chuyển thân chào một cái, lúc đi qua vẫn không quên đụng cô một cái, Vạn Uyển chịu đựng một huyích mang theo oán khí của Đồng Niệm, lão đảo một cái lại muốn ngã lên trên tường.

Sau lưng một lực mạnh mẽ cố gắng kéo mình về phía sau, nhưng đến nửa đường liền buông lỏng tay ra, Vạn Uyển nhắm mắt lại đụng lên trên một thân thể bền chắc. Người nọ rên lên một tiếng, dường như đau vô cùng.

“Ai ai ai, đoàn trưởng! ! Thân thể của anh. . . .” Đồng Niệm vẫn còn đang kêu la, cửa thang máy liền bị mở ra, Vương Nghĩa Dương tham mưu mới vừa lên lầu chuẩn bị thăm bệnh đi đến.

Vạn Uyển mở mắt, thấy không phải Diệp Dục quân trang màu xanh biếc cùng khuôn mặt anh tuấn tuấn tú của anh trong trí nhớ, lúc này anh mặc quần áo bệnh nhân, hai gò má gầy đến độ lõm xuống, râu ria rõ ràng đã rất lâu chưa cạo, mắt quầng thâm đen dọa người. Vạn Uyển suy nghĩ muốn di chuyển, lại bị Diệp Dục ôm chặt. Vạn Uyển cũng không giãy giụa nữa, khép hai cánh tay lại ôm chặt lấy hai vai của anh.

“Làm sao lại ốm?”

Giọng của Diệp Dục mang theo một nụ cười, “Bệnh vặt thôi, bọn họ thích chuyện bé xé ra to.”

Vạn Uyển quơ quơ túi thuốc trong tay, “Anh phòng 27, viêm phổi, sốt cao kéo dài không lùi.”

Diệp Dục gật đầu, ôm Vạn Uyển từ một tiếng.

Vạn Uyển không tìm được đề tài, buồn bã bị anh ôm, trong lòng ngũ vị tạp trần, khổ sở cùng ghen tuông tràn đến khóe miệng.

“Vạn Uyển” Diệp Dục nhỏ giọng gọi cô.

“Gi?” Vạn Uyển có chút khần trương với lời kể tiếp của anh.

“Anh hơi chóng mặt, có thể mới vừa rồi bị cảm lạnh.” Diệp Dục nói một câu dứt quãng, không có chút gì giống đứa bé đang làm nũng.

“Mau đến phòng bệnh, em tiêm cho anh.” Vạn Uyển nói một câu gấp gáp bất an, đặc biệt lại dễ lừa gạt trẻ con.

Vạn Uyển đã lâu không có tiêm tĩnh mạch, tay cầm kim tiêm hơi run, cho đến lúc đề cổ tay phải của Diệp Dục bị lòng bàn tay một người khác khép lại, một châm hồi huyết.

Một năm, một ngồi, đã trải qua gây gổ, giận dỗi, trở mặt.

“Thật không có đụng bị thương?” Diệp Dục phá vỡ yên tĩnh trước tiên, giọng nói thông thả bình tĩnh.

Vạn Uyển kéo tay áo xuống, che kín máu ứ đọng, “Dĩ nhiên.”

Diệp Dục dựa vào gối đầu, nhắm mắt lại, qua thật lâu, thậm chí khiến cho Vạn Uyển cảm thấy anh đã ngủ rồi, cô nhẹ nhàng di chuyển cái ghế chuẩn bị để cho anh ngủ ngon giấc tay lại bị kéo vào chân, Diệp Dục chợt mở mắt, nhìn vào mắt của Vạn Uyển kiên định mười phần, “Vạn Uyển, bây giờ dám yêu anh chưa?”

Nước mắt của Vạn Uyển nhất thời tràn đầy hốc mắt, vừa định mở miệng, cửa phòng liền bị đẩy ra.

Lý Mạc Nhất mặc váy màu xanh đứng ở bên ngoài, trong tay đang cầm bao lớn bao nhỏ đồ, mặt mũi hoảng sợ mà không dám tin.

“Anh Diệp, anh không yêu em sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Vạn Uyển hơi hoảng hốt, Lý Mạc Nhất đã tiến vào rồi. Mang vào gian phòng một mùi nước hoa không thuộc về cô ấy, Vạn Uyển theo bản năng muốn rút tay từ chỗ Diệp Dục về, tiếc rằng Diệp Dục nắm rất chặt.

Lý Mạc Nhất liếc qua tay hai người đặt ở góc chân, trong nháy mắt có một chút kinh ngạc, nhanh chóng xoay người buông bao lớn bao nhỏ trong tay, tiến tới đẩy Vạn Uyển ra, ôm Diệp Dục một cái.

“Đi, đi xem anh ấy kia, nói chuyện với bác sĩ trẻ đáng yêu, đến nỗi cũng không biết con đã tiến vào rồi!” Trong lúc nói chuyện, vẫn không quên sửa sang lại quần áo cho Diệp Dục, “Có phải đã lâu không gặp em, liền quên mất còn có vị hôn thê này tồn tại hay không hả?”

Một phu nhân mặc bộ váy dài hoa văn màu đen từ bên ngoài đi vào, trên người cũng mang theo mùi hương như của Lý Mạc Nhất, ngạo mạn cùng khinh miệt trong ánh mắt nhìn không sót một cái gì. Ánh mắt quét qua trên người Vạn Uyển, xuy một tiếng.

Vạn Uyển bấm Diệp Dục một cái, khỏe mắt đúng lúc thấy Lý Mạc Nhất đang tựa lên trên bả vai Diệp Dục, thì thầm.

Sắc mặt của Diệp Dục có chút khó coi, con người đen thâm trầm trong nháy mắt có chút ảm đạm, anh nhìn Vạn Uyển một cái, sau đó buông lỏng tay ra.

“Nghe điện thoại của ba con.” Phu nhân đi tới cái ghế xa giường nhất, từ trong túi xách lấy ra một tấm khăn lụa lớn, Lý Mạc Nhất từ trên giường nhảy dựng lên, thuận thực trải cho bà ấy, “Ăn trái cây nào, đi?”

Phu nhân lắc đầu, “Nước trong bệnh viện không sạch, đi mang theo một chút máu tổ yến từ trong nhà.”, nói xong nhìn Vạn Uyển một cái, giọng nói sắc bén, “Lúc nào thì nhân viên bệnh viện ngồi vào bên giường bệnh nhân rồi thế? Có chút quy tắc hay không, Trịnh Vi Hòa quản lý bệnh viện như thế này à?”

Vạn Uyển vội vàng đứng dậy, có chút hốt hoảng nhìn về phía Diệp Dục, sắc mặt anh xanh mét tựa vào đầu giường, cầm trên tay quả táo Lý Mạc Nhất mới vừa đưa tới.

“Tại sao còn chưa đi!”

“Đi, ngại hiểu lắm rồi.”

“Ai muốn cô làm quen, gọi tôi Lý Thanh phu nhân.”

Vạn Uyển cảm thấy có một cảm giác chán nản từ gáy xông lên, vội vội vàng vàng thu dọn tất cả dụng cụ, bưng cái khay chạy. Khi đi tới cửa, còn nghe được giọng nói của Lý Thanh so với người thường gấp mười lần, “Cô gái này có trình độ gì, mà lại để vào phòng của con ta.”

Sau khi Vạn Uyển đi, áp suất thấp trong phòng kéo dài liên tục. Lý Mạc Nhất cảm thấy đau đầu nên len lén lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gọi tin nhắn cho Diệp Ngôn.

‘Chị dâu, SOS.’

Diệp Ngôn rất sáng khoái trả lời lại, ‘tự cầu nhiều phúc.’

Lý Mạc Nhất ghen hờn rồi ngồi vào bên cạnh Diệp Dục, nhìn anh gọt trái táo mà lòng không yên, thỉnh thoảng ngẩng đầu chuyển một miếng táo, mặt cũng đen lại. Lý Mạc Nhất đi chuyển về phía bên kia giường, chặn lại tầm mắt của Lý Thanh, tận lực đè thấp âm lượng, “Anh Diệp, mới vừa rồi quá nguy hiểm.”

“Một ngày nào đó bà sẽ biết.”

“Em cũng ước gì mẹ anh sớm một chút biết hai ta là một đôi ông nói gà bà nói vịt, nhưng chuyện như vậy nếu như ra ánh sáng, thoải mái nhất chính là em, anh và Vạn Uyển, đều bị ép đến mức muốn siêu sinh.” Lý Mạc Nhất đảo cặp mắt một cái, vẻ mặt nghiêm túc.

Diệp Dục không lên tiếng, quả táo trong tay bị bóp nát bấy, kim tiêm trên tay phải cũng lật ra ngoài, máu tươi đầm đìa.

Lý Mạc Nhất sợ tới mức thở hổn hển, chống thân thể lên muốn rung chuông. Lý Thanh chậm rãi đi tới đề tay của cô ấy lại, cười hải lòng, “Nhất Nhất à, con trở về trước đi, nơi này có đi rồi!”

Lý Mạc Nhất từ dưới giường đem cái gối đầu chèn cho Diệp Dục, trong ánh mắt đều là đau lòng cùng không nỡ, tiến tới trước mặt Diệp Dục thì mới khôi phục gian xảo, “Anh Diệp, luôn chạm mặt kẻ địch, phải có chút khí thế, em cho anh một cái đạo cụ.”

Lý Thanh từ trong túi xách lấy ra một hộp huyết tổ yến, đau lòng vỗ vỗ tay Lý Mạc Nhất, “Bồi bổ nhiều vào, xem con gầy quá.”

Lý Mạc Nhất xoay người lại, giống như làm nũng nói với Lý Thanh, “Lần sau đến nhà đi ăn chực, đã lâu không có ăn, có thể tưởng tượng rồi!”

Lý Thanh suy nghĩ một chút, “Nếu không thì tối hôm nay đi, Ngôn Ngôn về nhà ngày hôm qua, đi nhìn tên nhóc Lý Thi kia, bộ dạng vẫn ngu ngốc như vậy.”

“Mẹ, bảo Mạc Nhất đi về trước, có lời gì chúng ta nói riêng.” Diệp Dục rõ ràng là không nhận được, giọng nói cũng không giống như ngày thường.

Trong nháy mắt về mặt Lý Thanh lúng túng, Lý Mạc Nhất nhìn thấy tình huống bất thường, vội vàng cầm túi xách lên chạy ra ngoài, trong nháy mắt đóng cửa lại, cửa bị đóng nặng đập đến độ vang lên tiếng “rầm”.

Vạn Uyển bụng khay thuốc, đứng ở cửa thang máy lưỡng lự. Y tá trưởng đi qua nhiều lần, đều dùng ánh mắt nghi hoặc quan sát Vạn Uyển.

“Vạn Uyển” Tiểu Tồn Chi có chút tức giận từ trong một đồng người xếp hàng của phòng khám bệnh đi tới, “Mình nói.”

“Đây là cơ hội cuối cùng của mình?” Vạn Uyển cúi đầu, nhẹ giọng cười.

Tiểu Tồn Chi có chút kinh ngạc nhìn Vạn Uyển, “Xảy ra chuyện gì?”

“Mạc Nhất đến đây.” Vạn Uyển nhún nhún vai, muốn giả bộ về mặt hoàn toàn không để ý, “Còn có mẹ của Diệp Dục.”

Tiểu Tồn Chi hít sâu một hơi, lui về phía sau mấy bước, “Bà ấy nhìn thấy cậu!”

Vạn Uyển gật đầu, “Có phải cậu cảm thấy cuối cùng mình sẽ làm hư chuyện hay không?”

Tiểu Tồn Chi sờ sờ lỗ mũi, “Phu nhân Lý Thanh xuất hiện, mình không có dự liệu được. Cậu và Diệp Dục nói đến đâu rồi?”

Vạn Uyển cúi đầu, chợt nhớ tới lời nói hơi khàn khàn của Diệp Dục, “Vạn Uyển, em dám yêu anh chưa?”

“Hiện tại em làm sao dám yêu anh.” Vạn Uyển tự lẩm bẩm, bị Tiểu Tồn Chi đứng ở phía trước nghe rất rõ ràng.

“Vạn Uyển, lớn tiếng nói ra, nếu không cậu không qua cửa này được đâu.”

Vạn Uyển cảm thấy tim bị xé đến đau đớn, không nói ra được một câu, chỉ có thể cố gắng chịu đựng qua đoạn đau đớn kia, chờ đến cuối có thể nhẹ nhàng hít thở, lại ngẩng đầu, Tiểu Tồn Chi đã ôm lấy mình, khác với giọng nói của Diệp Dục, giọng của cậu ta luôn thuần hậu và dễ nghe như vậy, mỗi câu nói từng chữ hướng dẫn từng bước, “Vạn Uyển, chỉ cần cậu lớn tiếng nói ra.”

Cửa thang máy ding một tiếng giòn vang, Tiểu Tồn Chi thoáng buông Vạn Uyển ra, nắm tay của cô.

Vạn Uyển rũ tay xuống nắm chặt thành quyền, từng chữ cũng vang vang có lực, “Mình làm sao có thể yêu anh ấy.”

“Đây là đáp án em cho anh?” Diệp Dục đứng ở trong thang máy, một tay chống cửa thang máy, tay phải không kịp băng bó, máu đã từ cổ tay chảy đến trên cánh tay, anh hoàn toàn không thấy đau đớn, chỉ có từng hơi thở nặng nề hơn.

Mấy bác sĩ y tá muốn đi thang máy thấy một màn như vậy, cũng không quan tâm tình huống vỡ kịch phát triển, xông lên trước vịn Diệp Dục.

Diệp Dục bị ba nhân viên cứu hộ vây ở trong thang máy nhỏ nhỏ không thể động đậy, đau đớn ở phổi làm cho mỗi lần anh hô hấp đều hết sức khó khăn, căng đau ở đầu cùng toàn thân đau đớn mệt mỏi vô lực, chỉ có thể để cho người khác định đoạt, trơ mắt nhìn Vạn Uyển ứa nước mắt, hướng thang máy bên này cười cười, xoay người liên biến mất ở trong đám người.

Áo khoác ngoài màu trắng của bác sĩ, rõ ràng ở trong đám người dễ thấy như vậy, nhưng Diệp Dục cảm thấy trong nháy mắt đó khi cô xoay người, tựa như hoàn toàn biến mất dạng, dù làm thế nào cũng không thấy được cô ấy.

Tiểu Tồn Chi lần đầu tiên lựa chọn đi theo phía sau Vạn Uyển, vóc dáng cô không cao, cũng không có giống cô gái thời thượng gầy yếu như vậy, nhưng cô nhỏ nhỏ tóc xoăn, mặc một cái áo trắng ngoài thật to lại có vẻ không chịu nổi một đòn, yếu ớt như thế. Tiểu Tồn Chi nghĩ, ban đầu ở sân bay, nếu như mà mình có thể kéo cô gái lỗ mãng liều lĩnh chạy về phía trước, có phải cô ấy có thể đứng mình trước hay không, yêu mình trước không? Nếu như không phải là tự mình muốn trêu chọc cô ấy, có phải nét mặt cô ấy bây giờ chính mình xem ra chẳng qua là cô bé thất tình hay không, thấy qua liền quên.

Vạn Uyển đi tới cửa chính bệnh viện mới nhớ tới đi như vậy cũng vô dụng, buổi chiều vẫn kiểm tra sức khỏe, xin nghỉ quả thực là hy vọng xa vời. Quay đầu lại đứng lúc thấy Tiểu Tồn Chi trầm tư, với anh ta, Vạn Uyển có ngàn vạn ngôn ngữ áy náy.

“Hôm nay cậu đang làm nhiệm vụ, cùng tới đây làm gì?”

Tiểu Tồn Chi suy nghĩ một chút không lên tiếng, mà thờ dài, “Com trưa còn chưa có ăn, đói không?”

Đồng Niệm hai mươi phút trước nhận được điện thoại của đoàn trưởng mình, rất là xúc động, cảm thán một phen nước mắt nước mũi lúc ấy không kéo đoàn trưởng đại nhân về phòng ngủ, mới đưa đến cục diện bệnh tới như núi sập. Trong lúc kích động nói, điện thoại di động rung một cái, Đồng Niệm thiếu chút nữa khóc lên, thì ra điện thoại này vừa mới bắt đầu thông thì đã bị Diệp Dục cúp. Lão nhân gia ông ta trực tiếp phát cái tin nhắn mình xác chỉ thị: lái xe đưa Vạn Uyển về nhà.

Đồng Niệm có chút tức giận nhìn hai chữ ‘ Vạn Uyển ’. Một họa thủy, đoàn trưởng mình để ý cô ta như vậy, lại nhiều lần làm chuyện khốn kiếp, ngay trước mặt lãnh đạo bệnh viện rũ bỏ quan hệ còn nhanh hơn chạy đến nhà cầu. Mỗi lần đoàn trưởng mất hứng, làm cho không khí cả đoàn bị ép thấp, huấn luyện lớn, mỗi một lần cô ta không dính vào .

Nói thì lúc nào cũng nói như vậy, nhưng Đồng tiểu đồng chỉ căn cứ phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của quân nhân, còn là lái xe đến cửa bệnh viện.

Trực tiếp mục kích một màn Vạn Uyển cùng Tiểu Tồn Chi mập mờ.

Đồng tiểu đồng chỉ mở cửa xe bước xuống, công thức hóa làm cái lễ tôn kính với Vạn Uyển và Tiểu Tồn Chi, “Vạn đồng chí, đồng chí Đồng Niệm đoàn 108 nhận được mệnh lệnh tới đón ngài.”

Vạn Uyển sừng sốt một chút, chuẩn bị cự tuyệt, nhưng về mặt Đồng Niệm nghiêm túc, bộ dạng ra vẻ giải quyết việc chung.

“Tôi đưa cô ấy trở về, cậu trở về bộ đội trước đi.” Tiểu Tồn Chi kéo Vạn Uyển ra sau lưng.

Đồng Niệm liếc anh ta một cái, giọng nói vang dội làm người đến cửa bệnh viện đều nhìn tới, “Đồng chí Đồng Niệm đoàn 108 nhận được mệnh lệnh tới đón đồng chí Vạn Uyển.”

“Hết cái gì mà hết, so với ai đó lớn giọng nhì!” Lý Mạc Nhất lấy túi xách “bốp” – đánh Đồng Niệm một cái, mở cửa xe lên thẳng, nhìn Vạn Uyển, và ngoắc ngoắc tay, “Cậu lên đây, chúng ta tìm một chỗ giải quyết vấn đề.”

“Mạc Nhất.” Tiểu Tồn Chi có chút đau đầu nhìn cô ấy.

“Cậu cầm miệng, nếu không ngay cả cậu cũng mang đi xử lý.” Lý Mạc Nhất hôm nay môi đỏ mọng vấy đen, trong diêm lệ lộ ra dũng mãnh, “Tôi khuyên cậu giải quyết chuyện tình của mình trước, xem cô y tá trẻ ở phía sau, người cũng sắp khóc rồi.”

Vạn Uyển nghe xong lời này, không cần đoán cũng biết là Vu Tiêu Diệp, mới vừa rời Tiểu Tồn Chi xông đến chỗ mình thì khẳng định cô ấy đã nghĩ sai rồi. Vạn Uyển đi vòng qua bên kia xe, nhanh tay nhanh chân leo lên.

“Đồng chí Đồng Niệm, còn không lên đường? Buổi chiều tôi còn phải trở về bộ đội đó!”

Đồng Niệm nhú khuôn mặt nhỏ nhắn, lên xe đạp mạnh chân ga, phóng đi tựa như một cơn gió lốc.

Vạn Uyển ngồi ở trong xe, cái trán, lòng bàn tay đều là mồ hôi. Bên cạnh Lý Mạc Nhất lấy di động mảnh liệt gọi nhắn tin, hoàn toàn không có ý để ý đến cô, trước mặt Đồng Niệm mặt cười hôm nay cũng giống như bị ác ma nhập vào thân, ngoại trừ đèn đỏ dừng lại, còn trên đường đi lái xe tựa như phát điên.

Mất thấy đèn xanh đèn đỏ trước mặt lại chuyển thành màu xanh biếc, Vạn Uyển đưa tay nắm lấy chỗ ngồi trước, nhưng vẫn bị lắc lư trước sau. Lý Mạc Nhất không chịu nổi, dừng lại gõ Đồng Niệm một cái, “Chạy đi đâu thai há! Trong lòng tức giận, tìm ai phát tiết à!”

Đồng Niệm chu mỏ không nói, rầm rì rầm rì mới hỏi, “Đến đâu ăn cơm?”

“Trung tâm mua sắm trước mặt, đồ ăn không tốt cho sức khỏe.”

Đồng Niệm lái xe, đưa hai người đến cửa KFC, Vạn Uyển mới vừa đóng cửa lại, xe liền lại đi như bão tố.

Lý Mạc Nhất tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn cô một cái, “Lại biết ai cũng không dễ dắc tội đi! Đặc biệt là loại làm lính như bọn họ, cậu khi dễ một, bị một đám bắt nạt lại.”

Vạn Uyển cởi áo khoác trắng xuống, gật đầu một cái, đẩy cửa xếp hàng.

Do không phải là giờ cơm, nhưng mà người cũng không ít. Lý Mạc Nhất nhón chân lên mới nhìn được đầu người phía trước, nghiêng đầu nói với Vạn Uyển: “Mang tiền chứ?”

“Có mang.”

“KFC cậu mời, hai ta thanh toán một nửa.”

Vạn Uyển liên tục không ngừng tìm đội ngũ xếp hàng hỗn loạn nhất, chọn phần đồ ăn gia đình lớn nhất, lắc lư mất hai lần mới dòi đến trước mặt Lý Mạc Nhất.

Thật ra thì hai người đều không đói, Vạn Uyển ôm một ly cola lớn thêm đá, nhìn Lý Mạc Nhất ăn từng cọng khoai tây.

“Cảm thấy có lỗi với mình ở đâu chưa?”

Vạn Uyển gật đầu, “Mình không nên lừa bạn mua cho mình vé xe lửa.”

Lý Mạc Nhất liếc mắt một cái, móng tay thật dài chỉ vào Vạn Uyển, lông mày nhướng lên, “Con nhóc nhà cậu thừa dịp buổi sáng mình chưa tỉnh ngủ đường máu thấp, lại tới một chiều này, nếu là người khác, sớm đã bị mình dùng kim tiêm ghim hơn vạn lần rồi.”

Vạn Uyển tự biết có lỗi, rụt đầu lại không nói.

Lý Mạc Nhất kéo mở túi xách, từ bên trong lấy ra một phong thư, vỗ vào trước mặt Vạn Uyển, “2600, không thiếu một tờ, lấy về cho mình.”

Vạn Uyển kinh hãi, “Không được, đây là tiền cậu giúp mình mua vé xe lửa.”

“Cậu so với mình có tiền còn là thế nào? Phải làm cho mình mỗi lần thấy chút tiền này liền nghĩ đến bị cậu lừa gạt sao?” Nói xong, liền đem tiền nhét vào trong quần jean của Vạn Uyển.

Vạn Uyển không dám làm một cử động nhỏ nào, chỉ sợ Lý Mạc Nhất nhắc lại chuyện cũ.

Vạn Uyển đưa tay cầm hộp miếng thịt gà, xé ra tương ớt đưa cho cô ấy, “Thật xin lỗi.”

Lý Mạc Nhất nhủ thầm, “Cậu thật sự chỉ muốn xin lỗi mình vì cái chuyện lẻ tẻ này thôi à, hôm nay cậu và anh Diệp ở trong phòng bệnh, mình rất ủng hộ.”

Vạn Uyển kinh ngạc nhìn cô ấy, “Tại sao nói như thế, hai người các cậu là vợ chồng chưa cưới, về sau phải sống thật tốt, nếu tư tưởng của cậu như vậy.”

“Vạn Uyển, thật ra thì cậu đã sớm làm cho mình biết chuyện này rồi, mình cũng không đến nỗi hôm nay trình diễn một màn kịch tiểu thuyết tình yêu giống như vậy, cậu xem, mình nổi da gà bây giờ còn chưa hết.” Lý Mạc Nhất vén tay áo cho Vạn Uyển nhìn cánh tay của mình, “Quá đáng sợ.”

“Hôm nay cậu cũng thấy được, tính tình Lý Thanh phu nhân kia, đặt nơi nào đều là người có lỗi.”

“Nếu không phải là khi còn bé đã đính hôn, tuổi thanh xuân của mình ngay cả người bạn nam cũng không có.”

Vạn Uyển bộ dạng ra vẻ đã hiểu nhìn Lý Mạc Nhất, “Nhưng mà các cậu như vậy, trường bối sẽ không cảm thấy khó xử sao?”

“Tình huống làm cho bọn họ cảm thấy khó là hai đứa mình ở nơi công cộng không nắm tay, về phần có tình cảm hay không, không có ở trong phạm vi cân nhắc.” Lý Mạc Nhất lấy lấy điện thoại ra, cho Vạn Uyển nhìn hình của mình và Diệp Dục ở trong bữa tiệc hôm nào, “Cậu nhìn hai đứa mình đi, trình độ cũng theo kịp Hollywood.”

Vạn Uyển nhìn Diệp Dục trong hình, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, nhếch miệng lên.

Lý Mạc Nhất che miệng nhẹ giọng cười, đứng dậy vỗ vỗ váy, “Cô bạn à, sớm một chút về nhà. Nói không chính xác vương tử đang chờ cậu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Vạn Uyển cảm thấy có lúc Lý Mạc Nhất thật sự rất tà ác.

Ném một câu nói kết quả là bỏ chạy mất tiêu, Vạn Uyển trở về bệnh viện, suy nghĩ một chút không thông, lại ngồi xe buýt về nhà, suy nghĩ một chút vẫn không thông, vì vậy cách nhà ba trạm thì xuống xe.

Tìm cửa hàng sửa đầu nạnh Vĩnh Hòa, ngồi đến gần giờ cơm buổi tối, nhân viên phục vụ từ ân cần phục vụ đến sắc mặt cứng ngắc, Vạn Uyển cảm thấy đợi tiếp nữa thì quá nguy hiểm. Đành phải thu dọn đồ, đi về phía nhà trọ bên kia công viên.

Công viên vẫn như thường, người già tập trung ở nơi này tập Thái Cực. Vạn Uyển đang mặc một cái áo khoác trắng, đi qua nơi đó cũng khiến nhiều người chú ý. Ánh mắt kia giống như là Vạn Uyển tùy thời sẽ từ trong bụi cỏ lòi ra một thi thể, nghề nghiệp mà, có lúc chính là nhận người không muốn gặp nhất.

Bất đắc dĩ, Vạn Uyển đẩy lùm cây, tìm nơi vắng vẻ nhất ngồi xuống, vòng qua lùm cây này lại xuyên qua một sân chơi trẻ con, chính là tiểu khu Vạn Uyển ở rồi. Từ nơi này có thể nhìn thấy ánh đèn nhà nhà trong tiểu khu.

Buổi tối thành phố S còn lạnh hơn ban ngày, Vạn Uyển càng cảm thấy Lý Mạc Nhất quá gian ác.

Sau lưng lùm cây phát ra tiếng vang rất nhỏ, Vạn Uyển lui về phía sau liếc mắt nhìn, không có gì cả. Run lấy bẫy đẩy cổ áo, đột nhiên nhớ tới có lần lễ mừng năm mới, mấy cô gái cùng túc xá nhàm chán, ghé vào chọn một đồng phim ma, kết quả có thể nghĩ, liên tục mấy buổi tối hai người ngủ trên giường đơn nghĩ như thế nào lòng chưa xót.

Vạn Uyển nhớ lại một vài đoạn ngắn, một cô gái độc thân một mình tản bộ ở trong công viên, bị tay máu từ trong bụi cỏ ven đường vươn ra kéo vào, sau đó chính là thịt tung tóe.

Vạn Uyển cố gắng hít sâu, lúc này muốn bước nhanh rồi đi, nhưng mà sợ và lo lắng làm cho cô muốn động cũng không thể cử động. Sau lưng lùm cây tiếng vang còn lớn hơn hồi nãy nữa, rất rõ ràng có thể nghe ra có đồ đang di động đến phía bên này. Vạn Uyển cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, một bóng tối bao phủ mình, Vạn Uyển cảm thấy bực phát chính là chuyện trong nháy mắt, thét lên, rồi liều mạng chạy ra ngoài.

Bả vai bị người phía sau bắt lấy, cánh tay bên chắc vòng lại trực tiếp ghì chặt cổ, Vạn Uyển một hơi nén ở trong cổ họng, tiếng thét chói tai biến thành khóc sút sùi, hung hăng xé rách quần áo của người đó. Lôi kéo một lúc, sức lực cánh tay thả lỏng không ít, một tay khác đặt ở bên hông Vạn Uyển, nhẹ nhàng đẩy, liền ôm cô vào trong ngực.

Vạn Uyển chôn ở trong ngực của anh, chuẩn bị há miệng cắn thì ngăn cả người, cái mùi này sẽ không nhầm.

“Anh cho rằng em biết phía sau có người?” giọng trong trẻo lạnh lùng mà hơi khàn khàn, Diệp Dục bị cô mới vừa rồi đụng quần quai như vậy có chút thờ không nổi, ho khan hai tiếng, vô nhẹ sau lưng của Vạn Uyển, “Anh nhớ anh đã có ý để nặng bước chân.”

Vạn Uyển bị dọa đến mức không cảm được nước mắt nước mũi, tức giận nhưng cũng không quản được nhiều như vậy, trực tiếp kéo áo sơ mi vốn nhiều nếp nhăn của Diệp Dục tới lau mũi.

“Anh là kẻ ngốc sao! Là một người bình thường lại ở lùm cây đánh lén à, lòng không có chút xấu xa thì có sắc tâm, không phải người ta vẫn đứng ở chỗ này sao?” Vạn Uyển nói một câu cho có, bộ dạng hoàn toàn không như thường ngày, ở bên Diệp Dục là không ngừng đầu lên được.

Diệp Dục ngoài kinh ngạc trong lòng còn có cảm giác sung sướng không cách nào nói rõ, buông lỏng Vạn Uyển ra một chút, nhìn cô hít hít mũi, vừa nghiêm chỉnh vừa như đùa cợt, làm sao có thể nghĩ đến sau khi mình đưa mẹ đi vòng qua tầng tầng trạm gác từ cửa sau chạy ra khỏi bệnh viện thì tâm tình thấp thỏm, có quá nhiều chuyện cô ấy không biết. Diệp Dục lại kéo Vạn Uyển gần lại một chút nữa, từ góc độ này, chỉ có thể nhìn thấy tóc mềm mại ở đỉnh đầu cô.

Vạn Uyển cũng cảm thấy anh không bình thường, nhiệt độ trong ngực anh nhất thời khiến Vạn Uyển bình tĩnh không ít, cô gái nhà người ta vóc dáng nhỏ, khom lưng từ trong vòng ôm của anh chui ra ngoài, thần sắc của Diệp Dục so với buổi chiều ở trong bệnh viện thấy tiêu tụy hơn không ít, từ bệnh viện đến địa phương vắng vẻ này, hiếm có xe taxi đồng ý chạy, Vạn Uyển có thể hiểu được có người sẽ lại sốt rồi.

“Anh còn không mau về đi, thừa dịp còn chưa quá muộn, em gọi điện thoại.”

Diệp Dục đi về phía trước một bước, Vạn Uyển đi lui về phía sau một bước, lời nói ngắt quãng, cảnh giác theo dõi anh.

Diệp Dục hí mắt, nắm được bộ mặt rất nhỏ của Vạn Uyển bấp thính cứng ngắc cùng bả vai cô có chút run rẩy, thờ dài, ngồi vào cái ghế dài mới vừa rồi, “Vạn Uyển, em năm nay bao nhiêu tuổi?”

“23” Vạn Uyển trả lời có chút không xác định, nghiêng đầu nhìn Diệp Dục một cái, chỉ thấy anh tựa lưng vào ghế ngồi, điều chỉnh hô hấp có chút khó khăn.

“Em và cô ấy lúc ấy trẻ tuổi giống nhau.” Diệp Dục nhắm mắt lại, tự lẩm bầm, 23 tuổi tuổi thanh xuân, giống như lưng đeo quá nhiều đồ, nghĩ hết tất cả biện pháp cho rằng mình đã đủ lớn mạnh có thể bảo vệ được cô ấy, sau cùng một khác, cô ấy vẫn không chịu nổi áp lực của thế tục cùng mê mang, lựa chọn chạy trốn. Diệp Dục lại mở mắt, thấy mặt Vạn Uyển mê mang đứng xa mấy bước, rất dễ nhận thấy câu nói mới vừa rồi của mình cô không nghe được, không nghe thấy cũng tốt, lúc ấy cô ấy cũng là ánh mắt như thế, mê mang, cẩn thận dè dặt, lại làm cho người ta mê muội.

“Vạn Uyển, em có trách anh hay không?” Giọng của Diệp Dục mệt mỏi, ánh mắt lại tập trung.

Chỗ Vạn Uyển đứng cách anh một chút xíu, từ lúc mới bắt đầu cũng chỉ có thể nhìn thấy môi anh mấp máy, giống như đang lẩm bầm lầu bầu gì đó, có chút lo lắng mà cong người thăm dò nhiệt độ của người anh.

“Diệp đoàn trưởng, em thấy vẫn là em đưa anh trở về thôi.”

Diệp Dục chống tay vịn ghế dài, đứng lên, thừa dịp Vạn Uyển còn chưa phục hồi tinh thần lại thì kéo cô đến bên này, vùi đầu ở trên vai của cô, nhiệt độ nóng rực khiến Vạn Uyển có chút bất an, sợ anh lại hôn mê, không thể làm gì khác hơn là tận lực phối hợp phát điên cùng anh.

“Em thiếu tiền sao?” Giọng của Diệp Dục lạnh như băng, không mang theo một chút tình cảm.

Vạn Uyển ngẩng đầu, thanh toán tiền vay học đại học, tiền thuê phòng của cha mẹ, gạt đầu một cái.

“Muốn một bước lên trời, để cho mọi người nhìn thấy em cũng ăn nói khéo léo sao?” Diệp Dục giả tăng lực tay.

Có đau một chút, Vạn Uyển cảm thấy hôm nay Diệp Dục chắc chắn là điên rồi, mình lại phối hợp như vậy, làm cho anh hóng gió nhiều hơn nữa, đến mức dân phé quần chẳng hạn, chịu không nổi.

“Trả lời anh!” Diệp Dục có chút không kiên nhẫn vì cô không nói tiếng nào.

Vạn Uyển thờ dài, nghĩ đến Vương Lập Nam luôn nói câu nói kia với mình, không có tiền không có địa vị, cửa Liên gia cũng vào không được, đột nhiên liền có chút thương cảm, lại yên lặng gạt đầu một cái.

Bấp thính toàn thân của Diệp Dục nhất thời căng cứng, dừng lại mấy giây sau đó mới thả Vạn Uyển ra, mở miệng nói chuyện lần nữa, đã khôi phục giọng

của thường ngày, “Anh không phải người sẽ ngã ở cùng một chỗ, đây là lần cuối anh không hi vọng mình chọn sai người.”

Trong chớp mắt Vạn Uyển hiểu ra, mới vừa rồi anh luống cuống, anh ưu sầu, hoàn toàn không liên quan với Dịch Thiên Mặc. Diệp Dục trải qua giày vò mới vừa rồi như vậy, đã hoàn toàn không còn hơi sức, nằm ở trên đùi Vạn Uyển.

“Đây là điều anh luôn lo lắng sao?” Cảm giác khổ sở từ trong đáy lòng xông tới, đây là lần đầu tiên nhìn Diệp Dục ở khoảng cách gần như vậy, không biết bình thường lúc anh ngủ có phải cũng cau chặt chân mày hay không, Vạn Uyển duỗi ngón tay ra, san bằng mi tâm nhô ra một chút xú của anh, “Thật không biết chọn thời gian nói chuyện.”

Trong khi nói chuyện, mấy người già nghe động tĩnh ở bên này đã nhìn sang phía bên này, thấy một cô gái cùng một người mặc quần áo bệnh nhân, thật lòng có chút lo lắng.

“Cô bé, cần giúp một tay không?”

“Bảo cảnh sát đi!”

Vạn Uyển có chút dở khóc dở cười, mặc dù Diệp Dục không nặng, nhưng mà trọng tải cũng ở đó.

“Di à, XX tiểu khu bốn, ngài có thể gọi người tới giúp cháu một chút không?” Cúi đầu nhìn qua cặp mắt nhắm chặt của Diệp Dục, Vạn Uyển đột nhiên cảm thấy lúc này không chính anh hoàn toàn không yên tâm, bộ dạng thích thú giả vờ ra vẻ không thể làm gì, “Đứa nhỏ này, đầu có chút vấn đề, hôm nay lại mắc bệnh, nhất định quần cháu đến công viên mua kẹo bông ăn.”

“Khụ” Diệp Dục ở trên đùi đột nhiên ho khan một tiếng, Vạn Uyển sợ tới mức vội vàng ngồi thẳng, nhìn cũng không dám nhìn anh một cái. Diệp Dục ngồi dậy, nhìn lướt qua người già tham gia náo nhiệt ở bên cạnh càng ngày càng nhiều, sắc mặt không thay đổi, “Làm sao em lại mặc áo khoác trắng của mẹ em, bao nhiêu tuổi rồi còn không sửa đổi một chút thói quen giả vờ là bà già.”

Mặt của Vạn Uyển nhanh chóng đen.

Mấy ông già vừa nhìn liền hiểu, thần thức không dứt, người lớn nhà ai khổ cực như vậy, liền sinh hai đầu là nhược trí, thật là nghiệp chướng mà!

Diệp Dục hơi cười nhìn sắc mặt Vạn Uyển ửng hồng, bộ dạng không thể giải thích, tâm bình khí hòa mà chờ cả đám người già tản đi mới mở miệng: “Nhà em cách chỗ này xa không?”

Vạn Uyển ngồi nghiêm chỉnh, trả lời gọn gàng linh hoạt, “Khá xa!”

Diệp Dục làm ra dáng vẻ có vẻ rất nhứt đầu, “Vậy thì phiền toái rồi.” Nói xong liếc mắt nhìn Vạn Uyển lập tức đắc ý, “XX tiểu khu bốn, liếc mắt khoảng cách 450 thước, đi bộ tới cũng chừng mười phút.”

Khuôn mặt Vạn Uyển khóc, “Đại nhân ngài đại nhân đại lượng, trở về ở mình đi có được không?”

“Không được” Diệp Dục cười như không cười và trả lời.

“Nói thật, bây giờ vẫn chưa muộn lắm, sau đó muốn trở về cũng không trở về được.” Vạn Uyển tiếp tục lừa dối.

“Vạn Uyển”

“Ài”

“Anh nhớ đã chứa chấp em hai lần.”

“Được, em dẫn anh đi đường nhỏ, năm sáu phút đã đến.”

Diệp Dục hài lòng gật đầu.

Hai người gần như đều thuộc về loại hình quần áo xốc xếch, mới vừa rồi làm âm ỉ thế này thế nọ, vừa vặn bỏ lỡ đường về nhà phải đi qua đoạn vắng vẻ, da mặt Vạn Uyển không có dây như Diệp Dục, cúi đầu bước nhanh đi về phía trước, có khả năng bỏ anh rất xa. Diệp Dục thì không sao cả, dù sao lúc chạy ra khỏi bệnh viện đã cố ý không đổi quần trang, quần dung quân tư đã sớm không là vấn đề. Nhìn Vạn Uyển phía trước mặt như là hành quân gấp, Diệp Dục cảm thấy một mặt tính cách của con gái nhà người ta cũng thật mới mẻ.

Vạn Uyển chạy trôi chết giống như xông về phía trước, đi được một đoạn liền nhớ tới nhà đã sớm cạn lương thực mấy ngày rồi, vì vậy vội vội vàng vàng quay trở lại. Diệp Dục đưa tay giữ cô lại, “Đi làm gì?”

Sự lôi kéo này lại khiến người xung quanh chú ý nhiều hơn, Vạn Uyển bắt đầu dĩ nhỏ giọng rỉ tai, “Đồng chí Đoàn trưởng, chú ý đến hình ảnh. Em muốn đi mua một chút món ăn.”

Diệp Dục ừ một tiếng, đuổi theo Vạn Uyển, một hồi lâu mới nói: “Em mang tiền sao?”

Vạn Uyển cứng ngắc. Trong túi một chút tiền cuối cùng, cũng dùng để ngồi xe buýt rồi.

Diệp Dục đã sớm biết cô sẽ là phản ứng như vậy, nên không nhanh không chậm đi về phía siêu thị, Vạn Uyển cúi đầu bước nhanh đuổi theo, “Đồng chí Đoàn trưởng, mặc dù anh là Giải Phóng Quân, nhưng mà cũng không thể ăn cơm chùa.”

Diệp Dục nhủ mày, “Lúc nào thì anh nói muốn ăn cơm chùa rồi hà ?”

Vạn Uyển đối với kiểu giả bộ hồ đồ của anh cảm thấy rất nhức đầu, “Anh xem, hai ta đều không mang tiền, tại sao có thể vào siêu thị đây?”

Diệp Dục tiếp tục nhủ mày, khoe môi như rồng lên, “Ai nói anh không mang tiền?”

Vạn Uyển lui về phía sau một bước, nhìn anh từ trên xuống dưới, toàn bộ quần áo bệnh nhân nhiều nếp nhăn, tiểu tụy vô vàng, “Đại não ngài là bộ máy bốn nhân xử lý sao?”

Diệp Dục cũng không để ý đến cô, đem túi tiền nhét vào trong tay cô, “Anh muốn ăn bữa ngon, năm món ăn một canh, ba mặn hai chay, không nên quá nhiều dầu mỡ là được.”

Vạn Uyển nổi giận, “Em chỉ định mua chút thực phẩm chín lột dạ.”

“Vạn Uyển”

Vạn Uyển rút cổ một cái, giọng nói nhỏ hơn so với lần trước không ít, “Gi?”

“Anh mời em ăn cơm.”

Vạn Uyển siết quả đấm, “Nhưng lần đó anh tổn thương em, nơi này!” Nói xong vung tay áo lên, lộ ra chứng cứ Diệp Dục bạo hành, “Coi là thanh toán xong rồi.”

“Thời điểm em lên tiểu học, bài tập ngữ văn không làm có thể đem bài tập số học nộp coi như thanh toán xong sao?” Diệp Dục tựa vào bên cạnh cửa siêu thị, chọn cái giỏ đưa cho Vạn Uyển.

“Em không muốn làm cá ! !” Giọng của Vạn Uyển đã đến cảnh giới bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Vạn Uyển cúi đầu nhìn con cá đang thò thả phun bóng khí trong bồn rửa.

Người nào đó nói còn chưa khỏi bệnh, muốn ăn cá để bồi bổ thân thể, trước khuôn mặt đầy đau khổ của đầu bếp Vạn Uyển vẫn mạnh mẽ chỉ huy chọn con lớn nhất.

Mắt thấy đã đến giờ cơm, Diệp Dục vẫn tựa người trên sofa nhỏ ở phòng khách, mặt không đổi sắc đọc tạp chí, hoàn toàn không muốn giúp đỡ, Vạn Uyển chỉ nghĩ tới thời đã đau lòng muốn chết. Thử ghé đầu ra thăm dò bên ngoài “Thủ trưởng, ngài muốn ăn chút gì không?”

Diệp Dục không thèm ngẩng đầu nói “Cá.”

Đến lúc này Vạn Uyển thật sự đang cố gắng nén cảm giác xúc động muốn ném dao ra ngoài, vẻ mặt vẫn giữ vững sự tôn trọng đúng đắn “Thủ trưởng, con cá đó vẫn còn sống, nếu không hay đợi nó chết rồi em lại bảo người ta hầm đưa qua cho ngài nhé?”

Diệp Dục gấp tờ báo lại, nội dung bên trong khiến anh khó chịu, tiện tay mở TV “Lật mang cá, chặt.”

Khỏe mắt Vạn Uyển thấy con cá xinh đẹp trong bồn lật người không khỏi rung mình một cái, cầm chặt dao đi đến bồn rửa, tay vừa đưa vào, con cá khẽ quẫy, Vạn Uyển hoảng sợ co rút lùi lại phía sau. Sau lưng có một bàn tay kéo Vạn Uyển lùi ra, sau đó đưa tay nhắc con cá trong bồn ra ngoài “Biết đánh vảy cá không?”

Vạn Uyển ngu ngơ lác đầu, muốn chui khỏi vòng tay Diệp Dục, có điều sau lần dạy dỗ lần trước Diệp Dục đã rất phòng bị, dù Vạn Uyển đi hướng nào, chui chỗ nào đều không có cách nào thoát ra được.

“Hoặc là học, hoặc em tự mình ra tay.” Diệp Dục khinh bỉ nhìn Vạn Uyển, cầm tay cô bắt đầu đánh vảy cá.

Tay Vạn Uyển đúng là yếu, nhìn con cá giãy dựa trên thớt bỗng cảm thấy buồn nôn, Vạn Uyển không nhịn được ho thành tiếng. Diệp Dục ngừng động tác, buông eo cô ra, khẽ nâng cằm cô lên thấy hai mắt đỏ bừng và khuôn mặt nhăn nhúm, bĩu môi, nhìn lại con cá đã đánh vảy được một nửa “Anh còn

muốn ăn đậu phụ Ma Bà.” {Hana: Đậu phụ Ma Bà là món ăn Tứ Xuyên ^^}

Vạn Uyển nghe thấy câu này giống như được ban lệnh đặc xá vội lao ra ngoài, bộp một tiếng lại đụng phải máy hút bụi. Vạn Uyển kêu lên một tiếng, đôi mắt rung rung nhìn tay Diệp Dục đang chắn ở cách nơi cô đụng vào một đoạn, về mặt quái dị “Anh không ngờ em lại ngốc đến mức đụng phải chỗ ấy.”

Vạn Uyển che mặt, kiên quyết ngồi chồm hổm xuống nhặt lại hộp ớt trên sàn.

Diệp Dục đứng ngay phía trên Vạn Uyển, nắm tay ho nhẹ một tiếng “ấy được rồi thì đứng lên đi.”

Vạn Uyển vừa ngẩng đầu, quả nhiên từ góc độ này nhìn xuống không được hay lắm, mặt đỏ lựng lựng cuống tay chân bỏ loạn. Đợi khi đứng lên mới phát hiện đã bỏ qua chỗ Diệp Dục.

Hối hận đã muộn rồi, Diệp Dục chống lên bếp, cười đến mức vai không ngừng run rẩy.

“Còn muốn ăn đậu phụ Ma Bà không.” Vạn Uyển ngượng quá hóa giận, lá gan không chỉ lớn hơn một chút, giọng nói cũng không chỉ lớn hơn một quãng.

Diệp Dục gạt đầu, liếc mắt nhìn hộp ớt cay trong tay Vạn Uyển, khuôn mặt tươi cười bỗng cứng đờ “Em thích ăn cay à?”

Lúc này Vạn Uyển đã bắt đầu cắt đậu phụ, thủ pháp lóng ngóng khiến đậu phụ bị cắt xiên xẹo, nghe Diệp Dục nói thế thì giống như có thể ngửi thấy vị cay của đậu phụ Ma Bà, nuốt nước miếng rồi gạt đầu thật mạnh “Em chỉ sợ nó không cay thôi.”

Đến khi Diệp Dục xoay lưng qua làm cá thì cả người đã cứng đờ.

Chờ tất cả vào vị trí rồi, Vạn Uyển phát hiện một chuyện vô cùng to lớn. Hai người lần đầu tiên phân công hợp tác, trên căn bản ngoài việc ăn ý không đánh nhau trong phòng bếp, cũng chưa có một chuyện nào là thuận lợi, cho nên cuối cùng khi Diệp Dục bung ra canh đầu cá đã ninh xong cùng cá chép hấp, thì Vạn Uyển cầm hai chén không muốn nói lại thôi.

Diệp Dục nhát thời đen mặt, nhìn Vạn Uyển lần đầu tiên cảm giác mình thật là sống lại rồi, thế nhưng cũng có lúc bị tức đến mức không biết làm sao mở miệng, thờ dài, Diệp Dục đi tới nhặt lấy chén, múc canh cá vào bát rồi mới tiếp tục vào bếp nấu cơm.

Vạn Uyển đang bung bát canh cảm thấy không biết làm sao, cô không thể xác định những chuyện hôm nay giữa cô và Diệp Dục có ý nghĩa gì chứ, đây là chứng minh anh và Lý Mặc Nhất không phải là tình nhân khiến mọi người hâm mộ sao?

Uống xong một bát canh, Diệp Dục vẫn chưa trở lại, bát canh cá của anh đã sớm nguội lạnh, thức ăn trên bàn cũng không còn kích thích vị giác như lúc mới vừa dọn ra nữa.

Vạn Uyển hơi chột dạ tiến tới bên cửa phòng bếp nhìn, phát hiện Diệp Dục đang chơi đùa với một lon nước sôi lớn ở đối diện, Diệp Dục quay đầu lại nhìn Vạn Uyển một cái, “Nếu đói bụng, thì đem món ăn hâm nóng lên lại ăn.”

Vạn Uyển lắc đầu, chỉ chỉ lon lớn của anh, “Làm cái gì vậy?”

“Nấu cơm”

Vạn Uyển nghi hoặc nhìn anh, “Quan báo tư thù sẽ bị đưa lên tòa án quân sự sao?”

“Hoặc là hâm nóng món ăn đi, hoặc là đi bộ hành quân đến quán ăn mua cơm.”

Sau đó Vạn Uyển liền yên lặng đi hâm nóng thức ăn.

Khi tất cả mọi thứ đã sẵn sàng, Diệp Dục giống như là ảo thuật ở trong khoảng thời gian ngắn đã làm ra cơm.

Vạn Uyển tựa như nàng dâu nhỏ thêm cơm cho Diệp Dục, sau đó nhìn anh gấp cá cạo xương, một lần cũng không ngẩng đầu, không khí vẫn âm trầm nhưng đã khác với lần ăn cơm trước của hai người, Vạn Uyển lơ đãng liếc mắt nhìn cổ tay của mình, cũng không tệ lắm, chỗ thoa thuốc mỡ lâu dài có một vòng màu vàng sẫm, từng giây từng phút nhắc nhở Vạn Uyển người trước mặt không dễ chọc.

Diệp Dục mặc dù không ngẩng đầu nhưng nhất cử nhất động của Vạn Uyển anh đều rõ như lòng bàn tay, cô gấp thức ăn thật trọng, chiếc đũa rõ ràng có chút run rẩy khiến anh cũng biết cô đang sợ mình khiến anh cảm thấy chút ảo não vì mình không khống chế được tính khí cùng sức lực đã làm cô bị thương. Đang suy nghĩ, Vạn Uyển liền khom người mở nồi đất nhỏ có đậu phụ Ma Bà ra, hương vị hạt tiêu tán ra, Diệp Dục trước tiên giống như chim sợ cung tên dè tay Vạn Uyển xuống.

“Làm Làm gì!” Vạn Uyển cũng bị hù sợ, trước tiên liền giơ đũa lên đối diện Diệp Dục, chốc lát, cô liền đối với động tác này của mình mà hối hận, Diệp Dục dựa vào phản ứng huấn luyện của bản thân, nhanh chóng nhưng mãnh liệt bắt được tay Vạn Uyển vặn về phía sau. Vạn Uyển cảm thấy nếu không hô ngừng, cuộc sống về sau thì phải bó thạch cao rồi, “Diệp Dục! Em là Vạn Uyển! !”

Hai người liền dừng hình ở động tác này, nồi đất nhỏ đậu phụ Ma Bà trên bàn rầm một cái rơi xuống đất.

Có lúc, kịch tính chính là chuyện xảy ra trong nháy mắt như vậy.

Vạn Uyển lúc này bị Diệp Dục dùng thế Cầm Nã Thủ bắt lấy, mặc dù không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng mà sau khi nghe được anh hắt hơi và hít thở lại cảm thấy rất đáng thương. {Hana: Cầm nã thủ là phép đánh bằng mười ngón tay. Khác với chỉ công khi đánh phải giương thẳng ngón tay ra, trong phép đánh cầm nã thủ, ngón tay phải khum lại. Yếu chỉ của cầm nã thủ thu gọn trong tám chữ: câu, giật, buông, bắt, chớp, điểm, khóa, đẩy. Ba chữ cầm nã thủ có nghĩa đơn giản là thủ pháp sử dụng mười ngón tay để bắt giữ, vô hiệu hóa một người đang đánh với mình.}

Diệp Dục buông lỏng Vạn Uyển ra, quay lưng lại hắt hơi một cái.

Vạn Uyển nhìn đậu phụ Ma Bà trên đất một chút, lại nhìn bát cá chép hấp nằm ở trên bàn ăn cười đến độ không thể kiềm chế, “Thủ trưởng, thủ trưởng, em bảo đảm chuyện xảy ra hôm nay chỉ có anh biết em biết, trời mới biết.” Diệp Dục lại có thể dị ứng với hạt tiêu, thật là quá thần kỳ, rất mất hình tượng a.

Đội Diệp Dục không hắt hơi nữa thì Vạn Uyển đã dọn xong sàn nhà, mở cửa sổ trong phòng khách ra, xoay người thấy anh đang ôm ống khăn giấy hình con gấu nhỏ của mình, tư thế rút khăn giấy vừa chính quy vừa bí phần, uất ức bất đắc dĩ ngồi chồm hổm trên sàn nhà, cách xa phòng ăn.

Vạn Uyển nén cười, cảm thấy Diệp Dục thật là vô địch.

“Thủ trưởng, chúng ta còn tiếp tục ăn cơm không?”

Diệp thủ trưởng từ trong ánh mắt của cô nhìn thấu chế nhạo, đứng dậy nhìn đồng hồ chim cuộc treo trên tường một chút, tùy tiện lẩn qua lẩn lại mà đã hơn chín giờ. Diệp Dục đi về phía bàn ăn sau đó bất đắc dĩ nói với Vạn Uyển “Chúng ta đi ăn đêm.”

Vạn Uyển cũng biết chuyện bữa ăn tối như vậy tan vỡ rồi, canh cá trên bàn vẫn nóng hổi gần như khiến Vạn Uyển sắp thêm chết rồi, tại sao trước kia tiếp xúc nhiều cô nàng như vậy, lại không có ai nói cho cô biết Diệp Dục là một người biết làm cơm.

Diệp Dục có chút nhàm chán ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, khoảng hơn chín giờ, phát nếu không phải là giải trí nghệ thuật tổng hợp thì chính là phim thần tượng cầu huyết, mới đầu Vạn Uyển khinh bỉ vô hạn đối với sự nhàm chán của anh, chút bấu vật tốt như vậy, ghế sa lon chỉ có thể nhét vào một người cũng đã nhường rồi, anh còn không hài lòng như vậy. Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng lúc thấy Diệp Dục nhử mảy hỏi Vạn Uyển “Có chuyện gì sao”, thì Vạn cô nương vẫn lựa chọn ngồi sàn nhà.

Nữ chính trong phim truyền hình đau khổ vì tình, giống vô vàn cô nàng khác bỗng phát hiện mình mang thai, sau đó không hề phòng cứ thế đi làm rồi lại không may bị đụng phải.

Đôi mắt Vạn Uyển đắm lệ mơ màng nhìn nữ chính được nam chính ôm vào trong lòng, tình cảm này giống như sau mưa có thể nhìn thấy cầu vồng vậy

Diệp Dục nhìn da gà nổi đầy trên mu bàn tay của mình, nhử mảy một cái, “Cô ta là cô ý sao?”

“Dĩ nhiên không phải!” Vạn Uyển xua xua tay, bắt đầu truyền thụ cho Diệp Dục kịch tính tình cảm trong phim thần tượng, nói xong phát hiện ánh mắt người nào đó càng lúc càng mở lớn, hoàn toàn không nghe, Vạn Uyển có chút khó xử và bắt đầu đổi đề, “Anh thích xem tiết mục gì?”

“Loại như chiến tranh, quân sự.”

Vạn Uyển linh quang chợt lóe, chuyển đến một đài phát XX chuyên phát tin tức về bộ đội đặc chủng, “Cái này như thế nào?”

Chỉ vài phút sau Vạn Uyển cảm thấy đáng lẽ vừa rồi nên chuyển một kênh phim tình cảm thời kỳ dân quốc còn hay hơn, trên tv người nào đó nhìn rất bản thủ, mỗi tập cũng hơn bốn mươi phút, ngoài thời gian quảng cáo thì chỉ toàn thấy người ngã sóng xoài thôi.

“Thủ trưởng, chỉ một phim truyền hình mà thôi, chúng ta có thể đừng bắt bẻ như vậy được không?”

Diệp Dục nhấp một ngụm trà lại được Vạn Uyển pha, sau đó ghét bỏ đặt sang bên cạnh, chỉ vào diễn viên đang liều mạng lắp sủng trên tivi “Làm lính mà như thế thì chỉ như tân binh chuyển dọn vệ sinh thôi.”

“Phim này vẫn có đoạn xem được mà, anh xem cục diện chiến đấu nhìn cũng không tệ lắm mà.”

“Đúng” Diệp Dục gật đầu, “Trường hợp này nếu như để Tả Diệp nhìn thấy, anh đoán chừng TV đã không còn rồi.”

Kê thức thời là trang tuần kiệt, Vạn Uyển cầm chìa khóa nhà, móc chút tiền lẻ nhét vào túi, cuối cùng vẫn không quên đem tiền mua nhiều thức ăn cho Diệp Dục, “Thủ trưởng, em đi ra ngoài ăn bữa khuya, trễ như thế nếu ngài không trở về sẽ phải ngủ ngoài trời rồi.”

Diệp Dục có thâm ý khác nhìn Vạn Uyển một cái, đợi đến lúc cô muốn đóng cửa mới ra cửa.

Sắc trời đã rất tối rồi, nhưng cách tiêu khu hai đường phố chính là khu chợ náo nhiệt nhất, gần như món ăn vặt gì cũng có bán, đây cũng là một trong những lý do ban đầu cô lựa chọn ở nơi này. Diệp Dục đi ở phía trước, đã đổi một bộ quần áo khác, Vạn Uyển có lúc cảm giác mình đoán như thần, lần trước vội vàng vàng mang bọc lớn bọc nhỏ từ Bắc Kinh đến nhưng không hiểu sao vẫn lấy thêm một bộ của Tiểu Tồn Chi cho Diệp Dục mặc, cũng không lo phải trả lại thế nào.

Đèn đường trên đường phố đã lâu không ai sửa chữa, sáng một cái rồi tắt phụt, Diệp Dục mặc một bộ đen, đi ở dưới đèn đường như vậy nhưng vẫn không che lấp được khí chất của anh. Vạn Uyển nghĩ như vậy, liền bật cười hì hì.

Diệp Dục kỳ quái nhìn cô một cái, “Cười cái gì?”

Vạn Uyển chạy mấy bước đuổi theo bước chân của anh, “Không có gì, cảm thấy anh không mặc quân trang thật không quen.”

Diệp Dục gật đầu một cái miễn bàn luận, ngược lại khiến Vạn Uyển cảm giác mình rất giống một bà đi cố chấp mặc đồng phục.

“A này, thủ trưởng, chúng ta đi ăn cái đó đi?”

Diệp Dục dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn Vạn Uyển bên cạnh quần hai vòng khăn quàng cổ, trong mắt chợt lóe lên tia gian xảo, “Ăn cái gì thời gian dài nhất?”

“Đó đương nhiên là xôi nướng mà” Vạn Uyển có vẻ hơi hưng phấn, “Tôm càng rất thơm!”

Diệp Dục tay chọc vào trong túi quần, gật đầu một cái, “Vây ăn cái này đi.”

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Vạn Uyển đột nhiên dừng lại, “Ai! Em không thể ăn cái đó!”

Diệp Dục hí hóp mắt, giống như hồ ly chỉ chờ con mồi vào động, thanh âm cũng hấp dẫn hơn mấy phần so với bình thường “Tại sao không thể?”

“Vì ít nhất là ăn đến rạng sáng rồi, thủ trưởng ngài sẽ không về được rồi.”

Diệp Dục khẽ cười một tiếng, kéo chặt khăn quàng cổ của Vạn Uyển, “Chính là không muốn trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Diệp Dục cách rất gần, sóng mũi cao gần như muốn đụng đến cái trán của Vạn Uyển, nói từng chữ Vạn Uyển cũng nghe được rất rõ ràng, cũng có thể cảm thấy hô hấp của anh trong lúc nói chuyện, “Com tôi chưa ăn, ăn khuya ngon một chút, có ý kiến gì sao?”

Và một người đỏ mặt giống như tôm hấp, suy nghĩ tri tri nên không phát hiện ra trong lời nói đó có bao nhiêu ý muốn được chiếm tiện nghi a? Diệp Dục đưa lưng về phía đèn đường ôm Vạn Uyển, nụ cười trong mi mắt giấu thật sâu, nhưng khóe miệng khơi lên độ cong lại không làm sao che nổi, “Em nghĩ đi hướng nào rồi, sao mặt lại đỏ thế?”

Vạn Uyển xấu hổ không chịu nổi, “Thủ trưởng, tại lời nói của anh không kiềm chế nên khó tránh làm cho người ta sinh ra hiểu lầm!”

Diệp Dục nhún mày, ngón tay thon dài gõ ở trán, liếc mắt Vạn Uyển một cái, “Ý chính là em quả thật hiểu lầm?”

“Vây có ăn hay không?” Vạn Uyển bộc phát!

Diệp Dục ngược lại trở nên không vội, hơi khom lưng kéo Vạn Uyển lại, “Nói một chút, hiểu lầm thành cái gì?”

Con gái nhà người ta da mặt vốn đã mỏng, vấn đề trực tiếp như vậy, đỏ mặt đến mức gần như muốn nở ra máu rồi, vội vàng chấp tay trước ngực làm bộ dạng cầu xin tha, “Thủ trưởng, em thật sự sai lầm rồi! Em bỏ qua đề tài này được không?”

Diệp Dục đứng thẳng lại, gật đầu một cái, đôi tay cắm ở trong túi áo khoác, “Vây lát nữa phải nghe lời anh vô điều kiện đấy.”

“Không thành vấn đề!”

Vạn Uyển ngựa quen đường cũ, một đường dẫn Diệp Dục vòng qua các loại quán cửa hàng nhỏ, Diệp Dục vẫn đi theo phía sau Vạn Uyển, trên đường đi qua quán lẩu lại có mấy cô bé ngăn cản Diệp Dục muốn xin số điện thoại. Vạn Uyển mỉm môi đứng cười ở bên cạnh, cố ý không giúp đỡ Diệp Dục, muốn xem Diệp Dục có thể phản ứng thế nào. Diệp Dục tỏ rõ rất tùy ý, lúc vô tình khi cố ý nhìn Vạn Uyển một cái, “Chúng ta có chút cản trở.”

Mấy cô gái hâm mộ tròn mắt nhìn Vạn Uyển một cái, Vạn Uyển thật là khóc không ra nước mắt, ăn khuya cũng phong cách như vậy chỉ có ở bên cạnh vị này mới diễn ra thôi.

Diệp Dục nghiêng đầu hỏi Vạn Uyển lộ trình cách quán nhỏ còn bao xa, Vạn Uyển đang cố gắng tổng kết chuyện đã xảy ra của ngày hôm nay, thuận miệng đáp câu rất dài, Diệp Dục dừng bước lại, đứng lúc để cô gái theo ở phía sau đang cúi đầu suy nghĩ đụng phải.

“Lại làm sao vậy?” Vạn Uyển nghĩ tới nghĩ lui, cũng cảm thấy chuyện như vậy hôm đúng là số quạ đen, hai người nói chuyện không đâu phát triển ra như thế, còn làm hại mình tới giờ bụng đói còn cao thì không cam lòng, tính khí tiểu gia tử cũng theo đó lộ ra ngoài.

Diệp Dục cũng không giận, duỗi dài tay kéo cái mũ cô lên. Vạn Uyển quàng khăn quàng cổ nhưng vẫn cảm thấy gió lạnh từ phía sau thổi tới và chui vào trong quần áo, đột nhiên bị nhéo mũi, cảm giác khó thở nhưng lại vô cùng ấm áp, Vạn Uyển cười cười, còn tổng kết cái gì, cho tới nay người thêm thường đứng bên cạnh đâu ít, anh lại chịu cùng mày đi một đoạn đường dài ở dưới gió lạnh như vậy, chính là vì tìm kiếm một bữa ăn khuya, không có gì không tốt .

“Thủ trưởng, ánh bình minh thắng lợi đang ở trước mắt, qua khúc quẹo này là tới rồi.” Vạn Uyển có vẻ có chút hưng phấn, nhón chân lên chỉ cửa hàng treo ba chiếc đèn lồng ở trước mặt, Diệp Dục dĩ nhiên không biết cảm xúc của cô còn nhanh hơn lật sách là từ đâu tới, cũng thuận theo cô, lại một trận gió thổi qua, Diệp Dục nghiêng người chà xoa xoa bàn tay đang chỉ loạn của Vạn Uyển ở trong gió rét, khiến trách một tiếng, “An phận chút đi”

Vạn Uyển cười đến mức mặt cong cong, cất lực sai bước đi theo phía sau Diệp Dục, cúi đầu thấy hai người nắm chặt tay, chỉ hy vọng gió này có thể lớn một chút nữa.

Ông chủ và bà chủ giống như thường ngày coi chừng quán nhỏ vào buổi tối, đã lâu không thấy Vạn Uyển tới chơi, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh còn có người đàn ông cũng có chút giật mình, lúc bày bàn cho hai người thì hỏi một câu, “Con gái, người này là ai?”

Vạn Uyển cười gian còn hơn hồ ly, len lén liếc mắt nhìn Diệp Dục đang xem thực đơn, nhỏ giọng thăm thì, “Ăn chưa .”

Bà chủ dĩ nhiên biết là ý nghĩa gì, cầm chiếc đũa gấp cho Vạn Uyển một hạt dẻ, “Không trách được lâu như vậy cũng không có thấy con, ta và bác con còn lo lắng có phải không hài lòng nên không tới hay không!”

“Không hài lòng mà còn đi qua bên này sao!” Vạn Uyển cắn một đầu chiếc đũa, tiến tới nhìn canh trong nồi lớn, chép chép miệng, “Thật là thơm!”

Ông bác nhìn thấy bộ dạng này của cô giống như quỷ chết đói thì không nói hai lời, cầm cái tô thêm hai phần bụng qua, “Vừa lúc cho bác ý kiến, xem một chút là ăn ngon hay chưa ngon.”

Vạn Uyển là một người tự nhiên điển hình, còn chưa có nếm đã bắt đầu gật đầu, gật gù đắc ý, “Ăn ngon, đặc biệt ăn ngon.”, Diệp Dục ở đối diện liếc cô một cái, đã đem vài món xâu nướng viết ở trên giấy đưa cho bà bác, bà bác cười tán dương vốc người Diệp Dục đẹp mà chữ viết cũng rất đẹp, Vạn Uyển liếc mắt xem thường, lơ đãng liền thấy tên xâu nướng phía trên.

“Thủ trưởng, em ăn cái này không no bụng.”

“Buổi tối ăn mỡ lợn rất ngán không dễ tiêu hóa.”

Vạn Uyển thông khổ nhìn đồ ở mấy bàn bên cạnh, “Tôm càng chắc cũng phải có chứ, mục đích chúng ta tới chính là ăn cái này mà!”

Diệp Dục nhìn lướt qua cái bàn bên cạnh, gật đầu.

Vạn Uyển vội vàng viết tôm càng lên tờ thực đơn, thuận tiện tăng thêm nhiều thịt nướng hơn, cuối cùng, tuyệt bút vung lên, “Thím à, phải quét dầu ót!”

Bà bác cũng rất phối hợp, “Con không nói cũng biết, nhiều cay chứ gì!”

Đối thoại quen thuộc của hai người vừa kết thúc, Diệp Dục đã không nhịn được nóng nảy, “Vạn Uyển”

Vạn Uyển quả thật đúng là lệ rơi đầy mặt, không nên mang người này tới đây ăn xâu nướng, nhưng mà mỹ vị nhân gian cùng thủ trưởng cấp bậc tôn nghiêm lại kém rất xa, cho nên Vạn Uyển yên lặng chuyển khỏi vị trí, yên lặng đi tới bên cạnh bà bác, “Thím à, con hơi nóng, hôm nay chỉ ăn ngũ vị hương thôi.”

Diệp Dục ngồi tại chỗ nhìn Vạn Uyển xoắn ngón tay, có chút không đành lòng, “Sau đó em còn muốn ăn cái gì?”

“Muốn ăn đá bào” Vạn Uyển hít mũi, ý trên mặt chữ.

“Thời tiết này sao?” Diệp Dục nhú mày, bên ngoài vừa lạnh lại mưa nữa.

“Hơn nữa hiện tại em muốn ăn ngay!”

Diệp Dục nhìn cửa hàng nước đá bào đối diện, gật đầu một cái, “Em chờ đó.”

Chờ lúc anh trở về, xâu nướng đã đặt ở trên bàn rồi, hạt tuyết nhỏ vụn dính vào áo khoác của Diệp Dục, vừa ngẩng đầu, một giọt nước tuyết mới vừa hòa tan liền từ sống mũi anh chảy xuống. Vạn Uyển cứ như vậy nhìn ngây người.

“Mua sai vị?” Diệp Dục cau mày, có chút hối hận lúc đi ra ngoài không hỏi rõ ràng.

Vạn Uyển thích xoài, không thích dâu tây, Diệp Dục cầm trong tay chính là dâu tây, Vạn Uyển cảm thấy, nước đá bào vị dâu tây ăn không ngon lắm, “Không có, em thích nhất mùi vị này.”

Ăn xong bữa khuya quả nhiên đã rạng sáng rồi, trên đường ngoại trừ một đám người uống rượu tụ tập thì gần như ngay cả một bóng người cũng không có, hai người vẫn giống như trước khi đến, một trước một sau đi, bất đồng là, tay trái của Vạn Uyển đặt ở trong túi áo khoác của Diệp Dục, hơi có một chút dắc ý, hơi có một chút lo lắng.

“Vạn Uyển” Giọng của Diệp Dục nghe không chút lảng mạn.

“Vâng?”

“Em bình thường đều ăn vào lúc này, sau đó đi về nhà?”

Vạn Uyển lập tức hiểu rõ ý tứ của lãnh đạo thượng cấp, “Không, em bình thường đều đi cùng một đám người.”

“Ừ, lúc một mình tốt nhất không nên tới ăn.” Diệp Dục hài lòng gật đầu.

Sau đó, không có sau đó, kết thúc nói chuyện.

Mãi cho đến đầu hành lang, Vạn Uyển mới nắm đứng cơ hội tiếp tục đề tài, “Thủ trưởng, tình trạng này chính là tối nay ngài nhất định phải ở lại?”

“Đúng” Diệp Dục biết cô nhóc này nhất định là phản đối, vì vậy dứt khoát liền đứng ở đằng kia đợi cô nói xong.

“Vì phòng ngừa chuyện khó xử xảy ra” Vạn Uyển nhìn Diệp Dục một cái, hắng giọng “Sau khi lên lầu, ngài là khách tám trước, không có y phục tắm rửa, ngài chấp nhận một tý.”

Diệp Dục đứng ở phía dưới bậc thang, Vạn Uyển đứng ở phía trên, hai người vừa lúc có thể nhìn thẳng đối phương, Vạn Uyển nói một câu rất nhanh rất gấp, đột nhiên dừng lại như vậy lại không nghe người nào đó nói tiếp cũng rất lúng túng, “Chuyện đó, cứ như vậy đi.”

Hành lang tối om, Vạn Uyển dĩ nhiên không nhìn thấy trong ánh mắt người kia tia gian xảo hiểm có cùng khóe miệng nâng lên độ cong, chỉ có thể nghe được thanh âm của anh nghiêm túc đứng đắn, “Cứ như vậy thôi?”

“Đúng vậy.”, Vạn Uyển ngược lại có chút lo lắng anh có biết dùng bàn chải đánh răng mềm mại mình mới mua hay không, trừ cái đó ra thì cứ vậy đi.

Chân tướng sự tình không chỉ có vậy.

Vạn Uyển mang chăn mỏng mùa hè cùng một cái gối ôm nhỏ, nhìn Diệp Dục mới vừa tắm xong chỉ mặc một cái quần bệnh nhân lộ ra vóc người cường tráng cao hơn 1m8 không thể chen chúc trên cái sofa đơn được, vì thế hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Diệp Dục ôm cánh tay tựa vào mép khung cửa phòng ngủ, thái độ thành khẩn lại thuần lương, khí trời lạnh như thế, mặc dù có khí ấm, nhưng phòng ngủ ngoại trừ cái giường này cùng chăn bông lớn ra vẫn không có chỗ ngủ, vậy phải làm sao bây giờ đây?

“Chúng ta suốt đêm đánh bài được không?” Vạn Uyển đề nghị

“Anh là bệnh nhân” Diệp Dục phủ quyết

“Vậy ngài ngủ, em xem TV thế nào?” Vạn Uyển đề nghị lần nữa

“Vậy không phù hợp quy phạm đạo đức” Diệp Dục phủ quyết lần nữa

Vạn Uyển cũng là mới vừa tắm xong ngay cả tất vải cũng chưa đi, hiện tại đứng lâu như vậy cũng rất lạnh, chăn mỏng quần trong tay run rẩy nói, “Hai chúng ta ngủ chung lại càng không phù hợp quy phạm đạo đức”

Diệp Dục đã bắt đầu trái chần, nghe vậy, ngẩng đầu, vẻ mặt không có gì và nói: “Tình huống đặc biệt đối xử đặc biệt”

Vạn Uyển hắt hơi một cái, lựa chọn chui lên giường lớn.

Chăn rất mềm rất thoải mái, rất ấm áp rất nóng bỏng. Vạn Uyển ôm gối ôm nhỏ, thân thể cứng ngắc giữ nguyên ở mép giường, toàn bộ cánh tay cũng không chui vào chăn, so sánh với Diệp Dục bên cạnh, thoải mái ngủ ở một bên giường, hô hấp đều đặn.

“Thủ trưởng, ngài đã ngủ chưa?” Vạn Uyển lặng lẽ hướng đến gần nguồn ấm áp trong chăn, thật sự là rất thoải mái. Bên cạnh không có động tĩnh, Vạn cô nương thờ phào nhẹ nhõm, tiếp tục ẩn núp. Diệp Dục đột nhiên lật người, Vạn Uyển vội vàng dịch ra khỏi chăn, lần này tốt hơn, gần như chỉ có lưng vẫn còn ở bên trong.

Bụng hơi lạnh, di chuyển gối ôm ấm xuống dạ dày, nhưng vẫn là có chút đau nhói, Vạn Uyển có chút tức giận nắm khăn trải giường một cái.

“Xác định là không vấn đề chứ?” Diệp Dục đột nhiên lên tiếng, hơn nữa giọng nói cách mình gần vô cùng. Vạn Uyển sợ tới mức run run một chút, còn chưa kịp phản ứng đã bị người ôm vào trong chăn mềm, trong nháy mắt giống như nhích tới gần lò sưởi, nhiệt độ của Diệp Dục hoàn toàn cản trở rét lạnh ở phía ngoài, ấm áp từ từ xâm nhập tứ chi lạnh như băng, một bàn tay to che ở trên trán, vô tình lại có ý chỉnh mái tóc, dần dần tư thế cứng ngắc cũng thả lỏng ra.

“Nhắm mắt lại ngủ, anh sẽ không làm gì em.” Giọng của Diệp Dục từ trên đỉnh đầu Vạn Uyển truyền đến, Vạn Uyển vốn là buồn ngủ gay gắt, mới vừa lần qua lần lại, quả thật bụng đã bị lạnh rồi, có đau một chút, nhưng mà ấm áp trong chăn và cảm giác khiến người ta an tâm vẫn kéo Vạn Uyển vào trong giấc mộng, mơ mơ màng màng vẫn có thể cảm thấy bàn tay đang sờ tóc của mình, một cái lại một, “Ít ra bây giờ còn chưa đúng lúc.”

Trong phòng rất an tĩnh, trừ đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường tí tách một tiếng, hai người trên giường ôm nhau ngủ.

Trong góc điện thoại di động đột nhiên sáng lên một cái, tiếp theo đó là rung. Diệp Dục vốn là ngủ không sâu, chỉ một tiếng đã tỉnh lại, trước tiên đầu tiên là liếc mắt nhìn người trong ngực, ngủ đến mức mặt mũi tràn đầy ửng hồng rất ngọt ngào, kéo một góc chăn với điện thoại, nhàn nghe máy.

“Thế nào?” Cố ý hạ thấp giọng hỏi

Đồng Niệm bên kia nghe được giọng nói này quả thật là cảm kích tổ tông 18 đời của mình, “Đoàn trưởng, ngài đang ở chỗ nào?”

Vạn Uyển ở trên giường đột nhiên mất đi nguồn nhiệt, khó chịu mà giãy dụa một chút, Diệp Dục liếc mắt nhìn hướng phía bên kia, đột nhiên có chút bất an lấy tay sờ sờ sau lưng của Vạn Uyển, một mảnh lạnh lẽo, trong ánh mắt nhất thời có chút không kiên nhẫn, “Nói thẳng vào việc chính”

“Mới vừa nhận được thông báo, phía trên có lãnh đạo kiểm tra đột kích, buổi sáng ngày mai sẽ đến!” Đoàn trưởng ngài mất tích thời gian dài như vậy, thật vất vả mới liên lạc được, vẫn là có việc chính cần bàn, làm sao lại không thể nhẫn từ một chút, Đồng Niệm thông khổ nằm ở trước máy vi tính.

“Nhận được thông báo chính thức nói là đơn vị nào không?”

“Có” Đồng Niệm nuốt nước miếng, “Hơn nữa Tiểu sư trưởng muốn đích thân dẫn người tới đây, trao đổi kinh nghiệm” đây là một từ văn minh, trực tiếp một chút chính là, đến đập quán.

“Tất cả doanh bộ, liên bộ nhận được thông báo chưa?”

Đồng Niệm liếc mắt nhìn Phó Đoàn Trưởng lần đầu tiên đụng phải tình huống nóng nảy như thế, run rẩy trả lời, “Chỉ thiếu ngài.”

“Biết, một canh giờ sau tập hợp ở phòng họp.”

Diệp Dục cúp điện thoại, lưu loát mặc quần áo vào, từ trong túi quần móc ra chìa khóa xe, cân nhắc rồi mới xoay người nhìn về phía cô gái nào đấy ngủ trên giường đến quên trời đất.

Do dự chốc lát, cúi người bế cả người Vạn Uyển lên, sau lưng lại ẩm ướt hơn mới vừa rồi, Vạn Uyển vui đầu ở trong ngực Diệp Dục, đôi tay che bụng đau đến độ rên hừ hừ.

Diệp Dục không chút do dự dùng chăn bao bọc Vạn Uyển lại, nhỏ giọng ri tai, “Nhìn một chút, nhìn một chút nhé.”

Hai phút sau, trong tiểu khu vốn là yên tĩnh đột nhiên thoát ra một chiếc xe việt dã màu đen, với tài lái xe thành thạo lái đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Rất ấm áp, rất thoải mái.

Hơi nóng, có chút cứng rắn.

Vạn Uyển từ trên giường ngồi dậy, tất cả trước mắt quả thực là biến hóa nghiêng trời lệch đất, bức tranh nhỏ ấm áp biến thành vách tường màu trắng tinh khiết, tủ sách nhỏ có dây leo biến thành giá sách trang bị rất nhiều tầng sách, còn cái giường này, cái chăn màu xanh sẫm, khăn trải giường nếp gấp rõ ràng, Vạn Uyển vỗ trán, chỉ là ngủ một giấc cùng với Diệp Dục thôi mà, không đến nỗi mụ mị đến thế chứ!

Vạn Uyển cảm thấy cái giá của giấc ngủ quá lớn, trên người thấy dính dính, bụng còn có chút lâm râm đau đớn, thuận tay cầm ly nước trên bàn bên cạnh lên, một túi thuốc màu trắng khiến Vạn Uyển dừng động tác lại, giống như. hình như. Quả thật tối hôm qua hẳn là ở nhà, cùng với Diệp Dục ăn khuya, ngủ rồi cảm giác, hình như bụng rất đau.

Vạn Uyển bóp nát một viên thuốc, đứng rồi, quả nhiên là ăn rồi bị đau bụng rồi.

Ăn rồi bị đau bụng lại và doanh trại sao, Vạn Uyển im lặng kéo rèm cửa sổ ra, nắng đã chiếu cao rực rỡ rồi, cách đó không xa chính là sân huấn luyện, bùn cùng bụi bậm từ trên thân bọn họ có thể kết luận, đập, lăn, bò đã rất lâu rồi, Vạn Uyển hơi nhức đầu muốn tiếp tục bò lại trên giường.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa đều đều vang lên.

Vạn Uyển mở cửa, chiến sĩ trẻ bưng cái mâm đứng ở bên ngoài, chào một cái, vẻ mặt rất lúng túng, “Chị dâu, chị rút cuộc cũng tỉnh, đây là bữa trưa.” Nói xong là đặt đĩa xuống, ngay cả đĩa cũng bày ra thật chỉnh tề, quay đầu lại thấy vẻ mặt nghi ngờ của Vạn Uyển, “Đoàn trưởng bọn em nói chị kéo

rèm cửa sổ ra thì em sẽ phải đưa com đến, em đây thề tuyệt đối không có phản tâm một giây.”

Cậu nhóc rõ ràng hiểu lầm, Vạn Uyển khoát khoát tay, “Không có sao, xác thực là tôi vừa rời giường, làm phiền cậu rồi.”

Cậu nhóc được khen ngợi đặc biệt vui vẻ, cười hắc hắc, xoay người chuẩn bị đi, thì Vạn Uyển bước nhanh tới ngăn cản cậu ấy, “Chờ một chút, cái đó, đoàn trưởng các cậu đâu?”

Chiến sĩ trẻ nhếch miệng cười, “Đoàn bọn em hôm nay bị kiểm tra đột kích, chỗ đoàn trưởng, uy phong lắm!”

Vì vậy Vạn Uyển liền bắt đầu tự động mơ mộng, cơ thể tối hôm qua của Diệp Dục, vóc người trắng kiện màu cổ đồng uy phong lắm lắm đồ môi hồng dưới ánh mặt trời, rõ là. quá kích thích.

“Anh ấy lúc nào thì rảnh, cậu có thể giúp tôi hỏi một chút” Vạn Uyển nói xong liền ngừng lại, do dự chốc lát, cắn môi rồi vẫn nói ra, “Sau khi tôi tỉnh thì có chỉ thị gì không?”

Chiến sĩ trẻ hoảng sợ tròn to hai mắt, không dám tin nhìn Vạn Uyển, thì ra là đoàn trưởng mạnh mẽ như vậy, ngay cả ở trong nhà đều là quản lý toàn quân sự hóa. “Bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành!”

Vạn Uyển xấu hổ mà đóng cửa lại, nhìn cái khay kia rất là khó chịu, trong nháy mắt từ lúc vừa cửa mở ra đã nghe được vị đậu hũ, Vạn Uyển tiến tới nhìn món ăn trong mâm một chút, tất cả đều là thức ăn nhẹ nuôi dạ dày, bụng kêu hai tiếng ừng ực, Vạn Uyển trước một giây vội vào toilet nhận thức được tai hại mang thù trưởng đi ra ngoài ăn khuya.

Đau bụng là một chuyện nhỏ, nhưng chân chính liên lụy đến bụng, là chuyện cực kỳ thống khổ.

Vạn Uyển ôm bụng yếu ớt mà bò lên giường, đại kị của ăn khuya là đá bảo. Nằm lâu rồi đau thắt lưng, Vạn Uyển bọc chăn bò dậy, bệnh một chút là lại như vậy, rất dễ khiến tinh thần không tốt. Lật người, mùi mồ hôi trên tóc khiến cô khó chịu, trong phòng rất sạch sẽ, gần như ngay ánh nắng phải chiếu thành những vòng tròn nhỏ trong không khí cũng có thể thấy được, cả căn phòng đều tràn đầy mùi vị sợi bông.

Càng ngồi càng buồn bực, chờ chỉ thị của thủ trưởng không biết là năm nào tháng nào, Vạn Uyển quyết định tắm rồi ra ngoài đi bộ một chút. Phòng tắm không lớn lắm, nhưng mà Vạn Uyển liếc mắt liền thấy được một bộ y phục của mình treo ở phía sau cửa. Động tác cởi quần áo chậm lại, đây là người thế nào nhỉ, ở trong nhà người khác ăn một bữa, ngủ lại, trước khi bắt chủ nhân đi vẫn không quên thuận tay mang theo nhu phẩm cần thiết trong cuộc sống. Vạn Uyển mở túi bên cạnh ra, không chỉ một hai cái, mà tất cả đều là váy, Vạn Uyển bật cười, nghĩ tới lúc nhàm chán đọc sách tâm lý học hỗ trợ việc học, Diệp Dục chính là người điển hình không chế dục vọng mạnh, một chiếc cài tóc từ bên trong túi rơi ra, màu sắc rất quen thuộc, màu xanh với kẻ sọc màu trắng, nhớ tới tổn thương nào đó khiến bản thân không cách nào bỏ qua được cảm giác không an toàn

Vặn vòi hoa sen, vô cùng cảm khái, cho nên nói đây chính là cuộc sống, không phải anh tình tôi nguyện là có thể vĩnh viễn yêu nhau, cũng không phải là anh theo đuổi tôi đáp ứng thì chính là Thế Ngoại Đào Nguyên (thế giới thần tiên), nếu như may mắn, việc đời dừng lại đó có thể giải quyết, nếu như không may mắn, có một thứ gọi là trí nhớ gì đó chỉ có thể theo thời gian từ từ u ám tối tăm

“Cũng không biết phải tốn thời gian dài bao lâu mới có thể hoàn toàn loại bỏ ngăn trở.” Vạn Uyển đưa bốn bọt bắn lên, tự lắm lắm

Cách một lớp cửa kính có người nhưng ai đó lại hoàn toàn không biết.

Vạn Uyển đóng vòi hoa sen mới phát hiện không mang khăn lông vào, xét thấy trong phòng chỉ có một mình mình, liền trực tiếp kéo cửa kiếng ra, thân thể trần truồng cứ như vậy đi ra ngoài.

Một màu xanh biếc trong gương hấp dẫn Vạn Uyển, quân trang

Vạn Uyển ngây người nửa ngày mới phản ứng được, hét lên một tiếng, oanh đóng cửa, động tác quá nhanh khiến tóc cũng bị kẹp trong khe cửa.

Vạn Uyển không thể động dậy, muốn thò tay qua chỗ đó lấy đại một bộ thì nhất định phải mở cửa, vừa mở cửa thì nhất định để lộ xuân quang, vì vậy tóc bị cửa kẹp, tóc kéo da đầu, cứ như vậy cứng ngắc, ngừng thờ chờ người bên ngoài lên tiếng, lúng túng này coi như là bản án đã định rồi.

Nửa ngày, người bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì, nước trên người Vạn Uyển vẫn chưa khô, không phải lạnh bình thường, run rẩy lên tiếng: “Cái đó. Đây. Anh có thể đi ra ngoài một chút hay không!”

“Ừ? Chị thật đúng là bị kẹp rồi à!” Giọng nữ mang theo nụ cười nồng đậm, Vạn Uyển cũng không có nghe ra là ai, nhưng cũng yên tâm rất nhiều.

“Muốn em giúp chị chuyển khăn tắm không? Em thấy chị đặt ở phía ngoài.” Cô gái từ bên ngoài chọc một cái khóa, cửa theo tiếng mở ra, tay cầm khăn tắm trắng nõn mà mảnh khảnh, cảm thấy Vạn Uyển đã nắm được khăn tắm, nhanh chóng ở bên ngoài thu lại, “Mặc quần áo từ từ em dẫn chị ra ngoài đi bộ một chút nhé?”

Vạn Uyển thấp thỏm, suy nghĩ hồi lâu cũng không thể tìm được người nào lại có giọng nói thế này, mặc dù ở trong doanh trại, nhưng mà cùng một người xa lạ đi ra ngoài hẳn không phải là chuyện tốt, nghĩ như vậy, động tác mặc quần áo cũng nhanh hơn, ngay cả tóc cũng không lau khô mà trực tiếp mặc váy vào.

Mở cửa, cô gái đang ghé vào trên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, mặc quân trang, tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, nếu không phải là thân thể có lõi có lồi cùng tay mảnh khảnh, hoàn toàn không thể tin lại là phụ nữ, tư thế thật là hiên ngang. Vạn Uyển từ phía sau nhìn chằm chằm cô ta nửa ngày cũng không

dám lên tiếng, dù sao người nào đó lúc tắm bị nhìn thấy hết đều không phải là chuyện về vang gì.

Cô gái vén vén tóc mái, nói chuyện, “Vẫn không nhận ra em à? Nhìn kỹ một chút nữa, tôi cảm thấy đáng đáp mình có chút giống với anh ấy nha!”

Vạn Uyển biết rõ là ai, “Diệp Ngôn?”

“Nhé! Nhớ ra rồi? May mắn chị đã từng qua nhà em!” Diệp Ngôn xoay người lại, so với lần trước hai người gặp mặt thì khác không ít, nhìn thấy Vạn Uyển vẫn không quên trêu ghẹo, “Chắc chắc chắc chắc, nhìn anh trai em Kim Ốc Tàng Kiều, thật là công lực tăng nhiều đó!”

Nói xong, hai người đều sùng sốt.

Diệp Ngôn le lưỡi, dí dỏm mà chào, “Kỹ thuật viên trung cấp chuyên nghiệp Quân Đoàn 1, Thượng Úy Diệp Ngôn.”

Vạn Uyển kéo mép váy cười cười, “Sao lại nghiêm trang đến vậy, cũng không phải là không nhận ra mà.”

Diệp Ngôn biểu tình lập tức nghiêm túc, “Đây là quy định nội bộ ”

Vạn Uyển ngượng ngùng nói xin lỗi, rót cho Diệp Ngôn ly nước, thấy ánh sao sáng trên bả vai cô ấy nở nụ cười, “So với anh trai cô còn nhiều sao hơn!”

Diệp Ngôn nhất thời cao hứng, “Vậy thì sao chứ! Chẳng qua em không có quyền chỉ huy á... , em chuyên nghiên cứu máy móc quân dụng.”

Vạn Uyển bị sắc ngưng trà vào khí quản, họ mạnh.

Diệp Ngôn bình tĩnh vỗ vỗ lưng của cô, “Đừng kinh sợ, đừng kinh hoảng, không phải tất cả con gái đều thích nữ công .”

“Sở thích này của em cũng rất chênh lệch!”

“È hèm, không khác lắm ~” Diệp Ngôn hé miệng cười, “May nhờ Diệp Dục theo em.”

Vạn Uyển tưởng tượng thấy biểu tình khi Diệp Dục nghe được câu này, mồ hôi đổ như thác.

“Làm sao em biết chị ở chỗ này?” Trên người Diệp Ngôn có loại lực hút kỳ lạ, chỉ gặp mặt hai lần, Vạn Uyển chính là cảm thấy thân thiết với cô ấy, giây tiếp theo tự động coi cô thành khuê mật của mình luôn.

“Thật ra thì từ đầu em cũng không biết, vừa vặn hôm nay tới đây đụng phải núi băng lớn, quân lệnh như núi, em liền tới!” Diệp Ngôn thuận tay lục lợi hộp thuốc của Vạn Uyển, bĩu môi không bình luận, “Quan lớn cấp một đề chết người a!”

Vạn Uyển thu hộp thuốc, lập tức liền hiểu rõ Diệp Ngôn là có ý gì, gãi gãi đầu, “Em sẽ không nói với anh ấy biết chị chưa ăn cơm chứ?”

Diệp Ngôn nhìn thức ăn trong đĩa một chút cũng chưa động vào, thờ dài dài, hiểu rõ nói: “Hiện tại em đã biết thêm nỗi đau khổ của Lý Thi, Diệp Dục còn thảm hại hơn anh ấy, nổi giận vẫn không thể ầu ơ.”

“Hai người đánh nhau?” Vạn Uyển suy nghĩ một chút đã cảm thấy kinh khủng, hai vợ chồng dường như đều là người luyện võ, kể từ đó, tùy tiện vung tay lên đều có thể khiến đồ đạc trong nhà tùy tiện chia năm xẻ bảy.

“Xem bộ dáng chị như vậy khẳng định kìm nén không được rồi, em dẫn chị ra ngoài đi dạo?” Diệp Ngôn mặc áo khoác vào, từ trên giá đem áo khoác của Diệp Dục phủ thêm cho Vạn Uyển, “Trời cao phù hộ đừng bị cảm nhé!”

Vạn Uyển bật cười, đi theo Diệp Ngôn bước vang vang có lực đi xuống lầu.

Giờ cơm mới vừa qua, người ở khu dừng chân so với bình thường nhiều hơn, phần lớn thấy Diệp Ngôn đều biết, sau khi chào hỏi mới thấy Vạn Uyển chỉ mặc váy cùng giày, khoác lên một chiếc áo khoác quân trang.

Diệp Ngôn đối với trường hợp này đúng là rất hưng phấn, chỉ cần người khác hỏi tới sẽ kéo Vạn Uyển nói, “Đây là chị dâu nhỏ tương lai của tôi, hai người đã viết báo cáo yêu đương rồi!”

Anh em chính là anh em, suy nghĩ đều là giống nhau.

Vạn Uyển thấy cô ấy đang vui mừng nói với người khác dĩ nhiên cũng không tiện cắt đứt, yên lặng gánh lấy danh phận chị dâu nhỏ.

Diệp Ngôn giống như là nhìn thấu tâm tư của cô, kéo cô đến một chỗ không người, vỗ vỗ cỏ trên đất, ngồi xuống xếp bằng, “Chị có thể lựa chọn ngồi cạnh, nhưng mà đôi thoại như vậy ở trên tâm lý sẽ không có ưu thế.”

Vạn Uyển nhìn váy một chút, may mắn là đến dưới đầu gối, suy nghĩ một chút vẫn là ngồi xuống, bùn đất có chút ướt, cỏ khô cũng ghim vào chân ngứa ngáy tê tê, Vạn Uyển nhìn Diệp Ngôn, nghi ngờ cô ấy làm thế nào đột nhiên nghĩ đến nơi này.

Diệp Ngôn dựa lưng vào thân cây, không quá để ý đến Vạn Uyển nói, “Gặp lại chị, em liền nghĩ tới Thiên Mặc.”

Vạn Uyển vuốt vuốt tóc lộn xộn trong tay, vỗ vỗ bùn đất trên váy và hỏi: “Tại sao nói như vậy?”

“Cô ấy đặc biệt thích mặc váy, mùa đông cũng không ngoại lệ, anh tôi không vì chút chuyện này mà phiền lòng.”

Vạn Uyển nhìn váy trên người mình một chút, có chút không tin và tiếp tục hỏi: “Sao cô ấy lại gả cho Tả Diệc?”

Diệp Ngôn xoa xoa tay, đã nghe được tiếng bước chân không dễ dàng phát giác, “Cái này nói rất dài dòng, chỉ là tôi có biết một chút, cô ấy đi theo Tả Diệc không thua thiệt.”

“Đi theo Diệp Dục thì thua thiệt?” Vạn Uyển nhún mày một cái, đối với cách nói như thế của cô ấy thì giữ thái độ phản đối.

Diệp Ngôn sùng sốt một chút, gõ ót Vạn Uyển một cái, “Loại ý nghĩ này ngược lại rất là mới mẻ nha! Nhưng mà muốn cùng với Diệp Dục, lỗ hay không mỗi người khác nhau.”

Trên đỉnh đầu vốn là chỉ có một tia nắng nhỏ chiếu lên, không nắng cũng không lạnh, vừa vặn ấm áp.

Diệp Ngôn hướng đối diện cười cười, đứng lên, “Ồ, anh trai, em cho rằng bận rộn với mấy ông già nên không có cách chứ, không ngờ còn tranh thủ nghĩ tới cô vợ nhỏ bé xinh đẹp a!”

Diệp Dục che ánh nắng ấm áp kia của Vạn Uyển khiến cô mất hứng, dứt khoát hờn dỗi không chịu đứng lên, “Thủ trưởng, ngài thế nào mà không nói một tiếng liền đem em lướt đến nơi này?”

Diệp Dục cúi đầu nhìn cô nhóc này, mới vừa tắm xong tóc vẫn còn ướt đầm, làm áo khoác quân trang của mình ướt một nửa, còn thể thống gì, nhìn lại nét mặt của cô một chút, bất đắc dĩ thở dài, “Com trưa tại sao không động đến?”

Diệp Ngôn vội vàng hi hi ha ha mà chạy.

Vạn Uyển cảm thấy dựa vào kinh nghiệm của trước kia mà nói, lúc này không thể cứng đối cứng, vì vậy dùng giọng nói mềm mại không xương làm nũng nói: “Thủ trưởng ngài không có ở đây, em ăn không vô!”

Kì thật còn chưa nói xong, mặt của Diệp Dục liền tối, sau đó chính là sau lưng tiếng hút không khí liên tiếp cùng tiếng cười chột bộc phát.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

“Nói, Diệp đoàn trưởng đi đâu vậy, nếu không phải là chúng ta cố tình tới đây thì không biết còn xảy ra chuyện gì nữa!” Mấy người đứng cách hai người gác cổng không xa, vẻ mặt đều là kinh ngạc mỗi người mỗi vẻ. Diệp Dục mặt lạnh không nói lời nào, liếc mắt Vạn Uyển vẫn ngồi ở trên đất một cái, “Đứng dậy, Gì nữa!”

Vạn Uyển cũng muốn đứng lên, nhưng chân đã tê rần là sự thật, suy nghĩ muốn nhúc nhích cũng không được. Vạn Uyển đỏ mặt lên, lại xấu hổ không dám nói, chỉ có thể tiếp tục ngồi.

“Diệp Dục à, đây là doanh trại quân đội, tình cảm riêng tư phải học cách khống chế.” Một vị thượng tá lớn tuổi hơn một chút cảm thán một tiếng, xoay người dẫn mọi người rời đi.

Vạn Uyển cúi đầu không dám nói lời nào, cô biết từ trước đến giờ chuyện ở bộ đội Diệp Dục yêu cầu rất cao, hiện tại bị mình mà thay đổi như vậy, trước đừng nói ảnh hưởng, ngay cả danh tiếng tốt trước giờ cũng hỏng rồi.

Diệp Dục đứng ở chỗ cách cô một bước xa, không nhúc nhích, Vạn Uyển dĩ nhiên là cũng không dám động đậy không dám mở miệng. Không biết là trải qua bao lâu, Vạn Uyển cảm thấy Diệp Dục đột nhiên ngồi xổm xuống, nên sợ tới mức dịch về phía sau một bước, nhất thời bấp đui rất tệ đại.

“Yêu tình phiền toái ” Giọng của Diệp Dục mang theo trêu chọc, bàn tay xoa ở trên tóc Vạn Uyển, “Không phải yêu cầu em không được đi ra sao?”

Vạn Uyển nghiêng đầu len lén liếc anh một cái, không có tức giận cũng không có châm chọc, cùng biểu tình ngày hôm qua hai người trêu chọc thì giống nhau, “Thật xin lỗi ”

“Tê chân rồi hả?”

“Đúng vậy, là em muốn nhanh chóng đứng lên.” Vạn Uyển nghĩ tới bộ dạng vừa rồi bị mọi người nhìn, giọng mắt tự nhiên toát ra nũng nịu.

Diệp Dục cười khê, “Đứng lên sau đó thì sao? Cúc cung nói, tôi và anh ta không biết nhau?” Nha đầu này đầu óc luôn toàn cơ bắp

“Vây cũng tốt hơn so với người mới vừa dạy bảo anh?” Diệp Dục là một người kiêu ngạo thế nào chứ, đừng nói là bình thường anh khinh thường thuyết giáo người khác, bản thân Vạn Uyển lần đầu nhìn thấy anh bị người ta nói động tới.

“Dù sao cũng bị thấy rồi, kết quả cũng như nhau thôi, còn không bằng ngồi, chiếm tiện nghi.” Diệp Dục đứng ở sau lưng Vạn Uyển, đôi tay bế cô lên, chỉ gõ nhẹ hai chân Vạn Uyển, “Tự mình thử một lần, không còn tê nữa thì tự mình đi.”

Chân bị tê là một chuyện vô cùng khổ sở, vừa ngứa vừa đau, hoàn toàn không thể chạm đất, chỉ có thể giắt cả thân thể lên trên người Diệp Dục, chớp mũi vương đầy mũi thuốc lá của anh.

Quá chuyên chú nằm ở trên người người khác, một nhóm người mới vừa rồi lại lộn trở về cũng không biết, chỉ cảm thấy Diệp Dục buông lỏng tay ôm chặt mình ra mới ngẩng đầu.

“Ai! Tôi nói sao! Diệp Dục làm sao có thể làm chuyện này, cô gái này tôi nhận ra mà!” Lần này có khác hơn, số người đông hơn, đối tượng bị mọi người vây quanh cũng khác nhau rồi, Tiểu sư trưởng đã từng gặp mặt Vạn Uyển một lần, ba của Tiểu Tồn Chi.

“Tiểu sư trưởng” Diệp Dục nhỏ giọng nói, hoàn toàn không nhìn ra lúng túng cùng khó chịu, chỉ hơi thả lỏng Vạn Uyển ra.

“Được được, cô gái lần trước Tồn Chi dẫn về nhà, ta làm thế nào mà không biết!”

Một câu nói, nói xong mọi người đều mồ hôi lạnh toàn thân.

Diệp Dục lần này không chỉ là có hành vi cá nhân không kiểm chế được còn kết hợp với hành động đoạt em dâu nữa chứ.

Vạn Uyển nóng nảy nhìn Diệp Dục, muốn giúp anh nói gì đó, nhưng mà có thể nói gì được chứ, nhìn dáng vẻ của anh, hình như cũng chẳng có ý định giải thích.

“Học y?” Tiểu sư trưởng nhìn về phía Vạn Uyển, sự thân thiện trong ánh mắt hoàn toàn thể hiện về mặt đối với con dâu mới.

“Dạ” Vạn Uyển gật đầu, nghiêng người nhìn Diệp Dục một cái, anh vẫn thờ ơ, bình tĩnh để mọi người nhìn, “Lần trước đi thủ đô nhờ bác gái chăm sóc.”

Tiểu sư trưởng cười ha ha, khoát khoát tay, “Cô bé ngốc, vị kia nhà tôi không làm gì con coi như là tốt, con nói thế thì bà ấy không biết cao hứng bao nhiêu đây!”

Vạn Uyển lúng túng cười, “Bác gái đối với con rất tốt.”

“Đúng vậy đúng vậy, bà ấy là người thế mà!” Nói xong, dường như nghĩ tới những điều gì, đến gần mấy bước hạ thấp giọng hỏi, “Cô bé à, có phải là gần đây Tồn Chi cãi nhau với con không?”

Vạn Uyển kinh hãi, liền vội vàng lắc đầu, “Làm sao có, đến bây giờ con cũng chưa từng thấy cậu ấy gây gổ với người khác, tính khí cực kỳ tốt, ngại không cần lo lắng đâu!”

“Ta nghe mẹ của nó nói, gần đây nó không thường nhắc tới con, không vui vẻ lắm! Còn nghĩ người trẻ tuổi chính là nhiều tình lực, ồn ào là rất bình thường mà!” Tiểu sư trưởng nói xong tự mình cũng cảm thấy vui mừng, lại cười.

Chính ủy cảm cuốn vở ở bên cạnh thấy cha chồng cùng con dâu phối hợp trò chuyện cực kỳ cao hứng, muốn nói chuyện chính cũng không thể chen vào, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Chi đàn ông phải liếc mắt nhìn Diệp Dục đứng ở bên cạnh, “Diệp đoàn trưởng, anh xem, phía dưới tất cả liên đội đã tụ họp xong rồi, chỉ chờ Tiểu sư trưởng và ngài.”

Diệp Dục gật đầu một cái, duỗi dài tay âm thầm kéo Vạn Uyển đến bên cạnh mình, “Sư trưởng, ngài đi về phía huấn trường đi, đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Tiểu sư trưởng vỗ trán, “Người đã già chính là như vậy, luôn là quên chuyện, được, đi thôi!” Vừa nói liền mang theo đại đội nhân mã rồi đi, cuối cùng vẫn không quên chỉ Diệp Dục, “Nhóc con, ta lần này tới đúng là dẫn theo rất nhiều người đấy!”

Diệp Dục cúi đầu dặn dò mấy câu với Vương phó đoàn bên cạnh, cũng không đi ngay lập tức.

Vạn Uyển cắn môi, chột dạ nhìn anh một cái, “Em lập tức trở về phòng, bảo đảm sẽ không đi ra ngoài.”

Diệp Dục lơ đãng nhìn cô một cái, tầm mắt dừng ở tay cô nắm vạt áo mình, “Đến ký túc xá lên internet, lúc cơm tối anh sẽ trở về, cùng nhau ăn cơm.”

Vạn Uyển nhất thời mặt đỏ bừng, sẩy chân một bước là hận ngàn năm a, câu mới vừa rồi ‘không có thủ trưởng ăn không ngon’, anh còn tưởng là thật.

“Tự em có thể ăn cơm, công việc quan trọng hơn, còn rất nhiều người chờ thủ trưởng ngài!”

Diệp Dục nhìn cô một cái, cũng không chọc ghẹo, “Đi lấy máy tính trước, sau đó đảng hoàng, đợi ở phòng làm việc một tác cũng không rồi, để cho

người ta gặp lại em, tự gánh lấy hậu quả.”

“Được. . . .được” Vạn Uyên co rụt cổ lại, một cảm giác lạnh lẽo tràn ra, vội vàng đi theo phía sau Diệp Dục đi về hướng ký túc xá.

Phòng làm việc của Diệp Dục ở lầu ba, cuối hành lang, rất lớn, rất phù hợp cá tính của anh, đơn giản đến trống trải.

Diệp Dục đi hai ba bước tới mở máy tính ra, nhìn Vạn Uyên quen thuộc mở hòm thư ra, suy nghĩ một chút vẫn là chỉ khung vuông nhỏ ở góc phải phía dưới máy tính, “Mạng bên ngoài có giám sát, không được tùy ý lên trang web nước ngoài.”

Vạn Uyên nhìn khung vuông nhỏ đó màu đỏ nhấp nháy, có loại cảm giác đang ở trong doanh đặc vụ, cảm giác khẩn trương mới vừa tiến vào cứ như vậy tan thành mây khói.

“Lúc này sẽ không có ai vào, có người gõ cửa cũng không được lên tiếng” Diệp Dục đi tới cửa, dừng lại động tác nắm tay nắm cửa tiếp tục dận dò, Vạn Uyên làm động tác cắt cổ, cổ ý nhỏ giọng nói, “Dạ, em tuyệt đối ôm máy vì tính bí ẩn.”

“Còn có” Diệp Dục nuốt nước miếng một cái, cũng không thể tin được chính mình có thể có một ngày cầu nhau như vậy, lời còn chưa nói hết liền thở dài.

Vạn Uyên ở đối diện cũng cảm thấy anh bắt đầu đi, chống đầu, bộ dáng có vẻ hoàn toàn nhận giáo dục, “Thủ trưởng, ngài nói, em đây nghe !”

Huyết Thái Dương của Diệp Dục nhảy thành thịch, tốc độ lời nói cũng nhanh hơn nhiều, “Thuốc của em không mang ở bên người, nếu mà không thoải mái, ăn ba số một, đồng chí phòng y tế sẽ đi lên.”

Vạn Uyên le lưỡi một cái, “Còn tưởng rằng đoàn trưởng ngã bệnh rồi đó, khẳng định chạy thật nhanh.”

Cửa phịch một tiếng bị đóng lại, Vạn Uyên nằm ở trên bàn cũng có thể nghe được lúc Diệp Dục xuống lầu vội vàng, giống như đang chạy trốn.

Vạn Uyên kiểm tra và nhận mail, đem nguyên nhân từ hôm qua bắt đầu đột nhiên rời khỏi bệnh viện viết đơn xin phép gọi cho tổ trưởng thí nghiệm, muốn lên web xem một chút luận văn cùng kết quả nghiên cứu mới nhất, vừa mới chuẩn bị mở websites ra, mới nhớ tới cái câu kia của Diệp Dục, không nên tùy tiện lên mạng nước ngoài.

Vạn Uyên tự động mơ mộng rất nhiều, lúc Diệp Dục gục ở trước máy tính xem phim Siêu nhân, biểu tình của Diệp Dục lén lút lên MSN, “sao lại không thể hiện chút về bí ời chứ” Vạn Uyên vô lực tắt máy vì tính, ngồi ở trên cái ghế da mềm của Diệp Dục, vèo một cái trượt đến bên cửa sổ, dưới lầu có người cảm giác có động tĩnh ở trên lầu, nhìn lên trên, Vạn Uyên vội vàng cúi đầu, đúng là đặc công có khác, Vạn Uyên che miệng cười ha ha.

Nghĩ như vậy, lá gan cũng lớn không ít, hơn nữa cô nhóc vốn không phải là một nhân vật tinh tâm, mới vừa rồi trong lúc vô tình ở trong máy vì tính của Diệp Dục thấy một chiếc xe thiết giáp cùng hình xe tăng, các loại uy phong! Không cần nghĩ, bộ dạng Diệp Dục đứng ở trên đài chỉ huy chỉ giang sơn thì càng uy phong, Vạn Uyên cảm thấy so sánh gian phòng này cùng cảnh tượng kia, hoàn toàn không có một chút dục vọng muốn đợi thêm.

Chấp tay sau lưng đi vòng vòng ở trong phòng, hai hàng giá sách, một bàn máy tính, còn có một bộ đồ rằn ri dự bị. Vạn Uyên đảo mắt, gian xảo nhìn bộ đồ rằn ri kia, kế hoạch cứ như vậy quyết định.

Mười phút sau, mấy binh nhì tuần tra hành lang nhìn một nhân vật mặc bộ đồ lớn hơn người hai số lại có vẻ khả nghi từ phòng làm việc của đoàn trưởng chạy ra ngoài, rõ ràng hành lang không có ai, còn cúi đầu ôm eo, bộ dáng nhát như chuột, đang chuẩn bị chặn lại, liền bị một người ở khúc quanh ngăn cản đường đi.

“Đồng chí thượng úy!” Binh nhì chào.

Diệp Ngôn tháo kính râm xuống, mới vừa rời từ lầu dưới liền thấy bên cửa sổ có một con chuột nhỏ nào đấy, cuộc sống này a, chính là muốn có chút phần thưởng, nếu không cũng không có gì kích thích.

“Đề cho cô ấy đi đi, yên tâm đi, đây là khách quý của đoàn trưởng các người.”

“Vây. . . .” Hai binh nhì nhìn anh nhìn anh, một người trong đó bắt đầu đi nhìn Diệp Ngôn và nói, “Chúng tôi phụng mệnh tuần tra, có nhân vật khả nghi cũng là muốn ngăn lại, hướng chỉ, cô ấy như vậy, đã không phải là khả nghi rồi.”

Diệp Ngôn đau đầu mà nhìn Vạn Uyên trước mặt, ăn trộm mà cũng sứt sọc như vậy, thật là phục. Bước đi lên trước, từ phía sau xốc cổ áo Vạn Uyên lên, có điều bộ đồ rằn ri thật sự là quá rộng, chỉ mới xốc lên đã gần tụt.

“A! ! Diệp Ngôn, sứt ~ anh em mà phát hiện thì chết chắc.”

Diệp Ngôn giơ tay lên đánh cô một cái, “Chỉ coi nơi này là chợ bán thức ăn sao? Muốn chạy thì chạy, muốn chuồn thì chuồn, đừng nói trước đó Diệp Dục không phát hiện ra, chỉ cho rằng bọn họ là giả à?” Nói xong liền chỉ bốn lính tuần tra phía sau nghe tin chạy tới.

Vạn Uyên quýnh lên, “Vây chị trở về là tốt rồi”

Diệp Ngôn xoay người, vò vò đầu, lại đeo mắt kính trở về, “Bây giờ em dẫn đi, dùng thân phận là bên bộ hậu cần hoặc giả cảnh vệ đi tuần tra.”

Mặc dù binh nhì muốn ngăn trở, nhưng mà thân thể của Diệp Ngôn cũng không phải là người thường có thể so sánh được, hai ba lần liền xách Vạn Uyển đi.

Hai người đã khôi phục hàng ngũ mới vừa rồi, hai người thành hàng, Diệp Ngôn cúi đầu nhìn Vạn Uyển thấp hơn mình một cái đầu, đợi đến khi không còn ai, mới cười thật to lên.

“Em cười cái gì!” Hai anh em nhà này, đi bộ nhanh như vậy làm gì, không phát hiện tôi mặc quần rộng à, vừa đi vừa kéo quần, thật là mất mặt.

Diệp Ngôn vỗ vỗ xuống mũi rần rì của Vạn Uyển, nâng lên mắt kính vừa lau nước mắt vừa cười, “Em nói này, chị có thể ngốc hơn nữa không.”

“Nói ai ngốc chứ! Tôi thiếu chị cũng là một người học y nha, vinh quang cỡ nào chứ!” Vạn Uyển, muốn sững sờ một chút nhưng vẫn muốn vặn hỏi một chút mặt mũi cuối cùng.

“Chỉ số thông minh này không nói chính xác được, lúc trước em cho rằng chỉ số tình cảm của chị đã đủ thấp, không nghĩ tới thông minh cũng thấp không kém.” Diệp Ngôn cười đỡ eo đau.

“Chị chỉ là nhàn rồi sinh nhàm chán, muốn đi xem Diệp Dục bọn họ đang làm gì thôi.” Vạn Uyển đỏ mặt

Diệp Ngôn suy nghĩ một chút, vừa lúc thấy sĩ quan có một vóc dáng thấp đi qua cách đó không xa, “Này này này, Cậu! Chính cậu! Tôi đây một chút!”

Sĩ quan vội vàng chạy chậm tới, “Đồng chí Thượng úy!”

“Đồng chí trẻ này muốn mượn một bộ y phục, theo như số của cậu, mười phút phải quay lại, đi đều bước!”

Sĩ quan trẻ đáng thương dùng mười phút để vừa đi vừa về với động tác đi đều bước, Vạn Uyển nhìn thấy cậu ta đi qua chỗ rẽ là bắt đầu chạy như điên.

Mười phút sau, đồng chí sĩ quan trở lại, “Đồng chí Thượng úy, đồ dự bị rần rì”

“Rất tốt, đứng nghiêm, nghỉ, giải tán!” Diệp Ngôn nhận quân trang xong đưa cho Vạn Uyển, “Thay đi, đi thẳng, quẹo trái từ cửa hông vào là có thể đến sân huấn luyện rồi, tốt nhất giả vờ như có vẻ vội vã đưa văn kiện cho thủ trưởng! Chớ để bị chụp được.” Nói xong nâng cổ tay nhìn đồng hồ, “em không theo qua được rồi, cho nên cũng không thể nào cứu được chị, tất cả dựa vào chính mình thôi chị dâu nhỏ!”

Chờ lúc Vạn Uyển đổi xong y phục đi ra, quả nhiên đã không thấy Diệp Ngôn.

Vạn Uyển theo cô ấy chỉ đường, thuận lợi đến cửa hông sân huấn luyện, thấy binh sĩ đứng ở đằng kia có chút sợ, trong đầu dần hiện ra biểu tình gian xảo của Diệp Ngôn, vì thế Vạn Uyển cứ như vậy cau mày, trong miệng lầm bầm “Xong rồi xong rồi xong rồi”, bước nhanh chạy vào sân huấn luyện.

Sân huấn luyện rất lớn, rất nhiều người, đây là lần đầu tiên Vạn Uyển nhìn thấy chiến xa bọc thép chân chính, đúng lúc một trận gió thổi qua, bụi đất tung bay, cái gì cũng không nhìn thấy được.

Vạn Uyển nhón chân lên, muốn phân biệt rõ một nhóm người chỉ huy trên đài, tiếc rằng cát bụi quá dày đặc, trong hạt cát mang theo bùn đất, chỉ có thể loáng thoáng thấy bóng người.

Vạn Uyển dù sao cũng nhát gan, một chiếc xe tăng bọc thép quay lại hướng tới mục tiêu lái về hướng bên này, Vạn Uyển hướng bên cạnh nhảy ra một bước, vẫn bị sợ tới mức không nhẹ, cứ như vậy không lớn không nhỏ mà kêu một tiếng, “Diệp Dục!”

Một người trên đài chỉ huy đột nhiên đứng lên, đi lại phía bên tay trái nhìn lại chỗ cô, hát ra bản số liệu trong tay, cắn răng nghiêng lợi nhìn về người sợ hãi rụt rè phía bên kia, “Vạn Uyển, em khá lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Chúng ta xác định được mục tiêu cách điểm đánh dấu trên vĩ tuyến 1km, lần này bối cảnh lại cho chạy máy trợ giúp tác chiến mang đến ảnh hưởng nhất định.” Mọi người trên đài quan sát suy diễn vẫn không chú ý tới động tác bất thành linh của Diệp Dục, vẫn thảo luận kịch liệt như cũ.

Đúng lúc ấy Tiểu sư trưởng muốn uống nước, vừa quay đầu lại liền thấy bộ mặt Diệp Dục tức giận nhìn chăm chăm vào một người lính dọc theo sân huấn luyện, “Người binh lính đó sao lại đơn độc hành động vậy?”

Vương phó đoàn nhìn một chút, nhanh chóng lật xem văn kiện trong tay, “Không có an bài chiến lược này mà! Diệp Dục, này.”

Lời còn chưa nói xong, Diệp Dục đã đẩy cái ghế ra chuẩn bị đi.

Tiểu sư trưởng nháy mắt bảo người ta can anh lại, “Diệp Dực à, chúng ta tiếp tục chủ đề sai số mới vừa rồi.”

Diệp Dực bị can thì hơi gắt mình, nghiêng đầu nhìn về phía xa đã không thấy bóng người nữa, quay đầu lại làm như không có chuyện gì, lạnh nhạt nghiêm nghị lại thêm phần cơ trí nói “Cho nên mỗi bên sẽ dùng hai đạo quân chia thành chín phần nhỏ ở mỗi vĩ tuyến, đặt số từ 1 đến chín. Như vậy khoảng cách giữa mỗi đội nhỏ là khoảng 50 đến 100 m, phù hợp với yêu cầu. Trực tiếp đem mục tiêu giao cho đoàn pháo binh cũng không vấn đề gì.”

Vương phó đoàn từ lúc thuyền chuyển công tác đến bộ đội này đã đi theo Diệp Dực rồi, nghe tốc độ nói chuyện bây giờ của anh cũng có thể biết trong lòng có chuyện, đây chính là thiên tài khác với người bình thường.

“Tiểu sư trưởng, không biết trả lời của đoàn trưởng chúng tôi ngài có hài lòng hay không?”

Tiểu sư trưởng mặc dù già rồi, nhưng mà thị lực vẫn không yếu, mới vừa rồi Diệp Dực nhìn sang hướng bên kia, thân hình kia, không thể nào là đàn ông cũng chỉ có thể là cô bé mới vừa rồi, nhưng lúc này ở trước mắt, Diệp Dực nếu mà cứ chạy xuống như vậy, uy tín trong đoàn bộ của cậu ta còn đâu nữa. Tiểu sư trưởng cười cười, vỗ tay khen ngợi Diệp Dực mấy câu, “Được, ta lại muốn xem lần trước cậu đáp ứng bản về một mẫu laser tổng hợp giao chiến thực chiến khả thi, đi lấy tới ta xem một chút nào.”

Diệp Dực cũng là người thông minh, lập tức lòng dạ biết rõ, cảm áo khoác đi xuống ngay.

Bão cát so với vừa rồi còn muốn lớn hơn, Diệp Dực lấy tay cản trở, căn bản là không thể nhanh chóng tìm được Vạn Uyển, loại cảm giác cực kỳ tức giận này rất ít, tỷ lệ ít vậy mà mỗi lần xảy ra gần như đều là Vạn Uyển mang đến, đáng chết, nếu là cô ấy chạy tới hướng giữa sân huấn luyện thì phải làm sao! !

“Thủ trưởng, ngài đứng nơi đó không cảm thấy rất nhiều cát sao?” Vạn Uyển núp ở phía sau chân tường, thò đầu ra hướng về phía Diệp Dực nơi xa mà hô to

Diệp Dực xoay người, tức giận dâng lên trong nháy mắt, sải bước đi về phía Vạn Uyển.

Vạn Uyển dù là loại người chậm chạp, nhưng đi theo Diệp Dực đã lâu cũng biết lúc này là tình huống gì, vội vàng quăng cái mũ trong tay rồi chạy ngược về phía sau, nhưng mà chạy là có thể giải quyết vấn đề sao, chạy xa chưa được hai thước liền bị sức lực mạnh mẽ sau lưng bắt trở về, đứng mạnh vào trong lồng ngực người sau lưng.

“Thủ trưởng.”

“Em câm miệng cho anh!” Mấy chữ này gần như đã tiêu hao hết lý trí của Diệp Dực, hung ác mà bắt lấy tay Vạn Uyển hôn xuống, người trong ngực vẫn còn đang giãy giụa, quan trọng hơn là hàm răng lại không chịu phối hợp, Diệp Dực có chút ảo não, từ từ xoa gò má của cô, áp Vạn Uyển lên trên tường phía sau, hôn tàn sát bữa bãi hơn.

Hình dung tình huống lúc này chính là “Trước có mãnh hổ sau có dao”, Vạn Uyển bị đặt ở trên tường hoàn toàn không thể động đậy, Diệp Dực hôn rất sâu, sức lực ôm eo cũng rất lớn, Vạn Uyển hừ hừ hai tiếng muốn nói đau, mở đôi môi, Diệp Dực nhân dịp liếm liếm vành môi của cô, “Em thật là có bản lĩnh bức anh điên khùng.” Nói xong, cũng không kịp để ý Vạn Uyển có thể thích ứng kích tình như vậy hay không, đầu lưỡi liền thâm nhập bên trong cô.

Mùi vị của Diệp Dực chưa bao giờ xâm chiếm đại não Vạn Uyển như lúc này, hai người dán rất gần, muốn hô hấp đều chỉ có thể là Diệp Dực ban cho cô, gương mặt cùng lỗ tai quá nóng, một chút hơi sức cuối cùng cũng bị anh cướp đi, Vạn Uyển xui xẻo ở bên trong lồng ngực của Diệp Dực, phối hợp với hôn sâu của anh mà khẽ rên rỉ. Diệp Dực chậm rãi kéo khoảng cách giữa hai người ra, Vạn Uyển vẫn nhắm mắt, đôi môi đã hơi sưng đỏ, Diệp Dực cười khẽ một tiếng, chấm chóp mũi của cô một cái, “Sao lại chạy đến nơi này?”

Vạn Uyển gục ở trên đầu vai Diệp Dực thở, suy nghĩ vẫn còn dừng lại thời điểm hôn hít kịch liệt mới vừa rồi, giọng nói mềm yếu ní non: “Em không.”

“Chờ một chút lại kiểm điểm, bây giờ còn có chuyện làm khác.” Diệp Dực kéo Vạn Uyển ra, lại cúi đầu ngậm chặt đôi môi cô, không còn kịch liệt và giận dữ như vừa rồi nữa, Vạn Uyển cũng học phối hợp rất nhiều, đôi tay vòng chặc cổ của Diệp Dực, như có như không mà hôn trả lại.

Vì vậy, lúc đồng chí Đồng Niệm tư tưởng khỏe mạnh tích cực một lòng hướng về đảng và nhân dân suy nghĩ cảm văn kiện chạy một đường đến tìm thủ trưởng mình thì thấy một màn kịch tình như vậy, đây đối với một đồng chí trẻ hai mươi mấy tuổi còn không có bạn gái mà nói cảnh đó không khác gì phim AV, cậu ấy không hề có kinh nghiệm cứ như vậy mà kêu lên: “Đoàn. Đoàn. Đoàn trưởng! !”

Một câu thức tỉnh người trong mộng, tuyến thượng thận của Vạn Uyển kích thích tố tăng mạnh mẽ, đẩy Diệp Dực ra.

Người đàn ông bị cắt đứt thức ăn tâm tình lại càng không thoải mái, quay đầu lại quét Đồng Niệm một cái, uy lực cũng gấp mười lần bình thường.

Đồng Niệm thương tâm muốn chết mà lấy tư thế quân nhân đứng nghiêm, giam cặp mắt, “Tôi phụng mệnh lệnh của Phó Đoàn Trưởng đưa văn kiện.”

“Đồng Niệm” Diệp Dực chậm rãi gọi

“Có!” Đồng Niệm nghĩ, giết người chỉ là đầu rơi xuống đất, cứ như vậy đi, đoàn trưởng hôm nay coi như là giết chết ta cũng có lý do chính đáng.

“Nghĩ, đứng nghiêm, hướng phía sau chuyển, mục tiêu đài chỉ huy, chạy bộ!”

Đồng Niệm đầu còn quản được nhiều như vậy, nhanh chân mà bỏ chạy.

Phía sau còn có Vạn Uyển đi theo.

Vạn Uyển chạy được hai bước, cổ áo liền bị kéo lại, “Chúng ta còn chưa có kết thúc, em muốn đi chỗ nào?”

Vạn Uyển nắm chặt tay, nắm chặt cổ áo, “Đầu hũ chỉ có thể ăn một lần!”

Diệp Dục gạt đầu không tỏ ý kiến, lại không mất chút lực nào đã đem Vạn Uyển kéo lại cạnh mình, cúi đầu nhìn thẳng cô, “Em quên sao? Anh mới vừa hôn em hai lần.”

Oanh một tiếng, đại não Vạn Uyển nổ tung, mỗi một màn mới vừa rồi lại lần nữa được cắt nối biên tập thành đoạn phim mẫu phát lại ở trong đầu.

“Oa” Vạn Uyển kêu thảm che mặt.

“Rất tốt” Diệp Dục vỗ vỗ đầu Vạn Uyển, bày tỏ tán dương, “Hiện tại chúng ta nói tới chuyện đứng đắn.”

Mặt Vạn Uyển ở giữa kẽ tay từ từ tách ra nhìn Diệp Dục, người này, vẻ mặt vừa mới rồi làm xong chuyện không đứng đắn có thể cảm dục như vậy, bình tĩnh như vậy, tố chất tâm lý thật là tốt.

“Làm gì hả?”

“Tại sao đến nơi này?”

“Có chút nhầm chán nên tôi tìm anh, hỏi xem em có thể đi về hay không” Vạn Uyển ngẩng đầu nhìn anh một cái, lại vội vàng cúi đầu.

“Quần áo này ai đưa cho em?”

“Mượn “

Diệp Dục nghiêng người liếc mắt nhìn, mã số đã bị xé toang rồi, có thể làm chuyện như vậy khẳng định không phải Vạn Uyển, “Diệp Ngôn tới?”

Không thể lừa gạt nữa, vì an toàn bản thân, Vạn Uyển gạt đầu.

Diệp Dục lại không thấy kỳ quái, một người tinh ranh cùng một đứa ngốc hợp thành đội, còn có cái gì mà làm không được, “Đội ở chỗ này.”

“Em bảo đảm sẽ không chạy loạn!” Vạn Uyển núp lên một cái ghế nhỏ ở chân tường, ngồi đoan đoan chánh chính.

“Tin rằng em cũng không dám” Diệp Dục cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi ra ngoài.

Đội mọi người đều tản đi đã là hơn chín giờ tối, Diệp Dục thu dọn đồ đạc đầu vào đây, sửa sang lại mẫu số liệu hôm nay. Đồng Niệm đứng ở phía sau nhìn mà toàn thân đổ mồ hôi, thật vất vả đội đến không còn người mới lên trước, “Đoàn trưởng, cái đó.”

Diệp Dục cũng không gấp, xoay người nói với Vương Phó Đoàn Trưởng: “Tiếp đó cậu tiếp đón sư trưởng bọn họ ăn bữa cơm, tôi có thể đến trễ.”

Wương Phó Đoàn Trưởng đối với câu nói của Diệp Dục cũng có nghe thấy, vội vàng gạt đầu, vỗ bờ vai của anh cảm khái, “Làm ngành của chúng ta đó mà, có một cô gái có thể coi trọng thật không dễ dàng, tôi chống giúp cậu là được.”

Diệp Dục gạt đầu.

Chờ Vương phó đoàn đi, Diệp Dục mới ngồi xuống, tay chống đầu nhìn về góc phía dưới đài, ánh mắt lóe lên trong mắt ai cũng không đoán được anh đang nghĩ cái gì, “Đồng Niệm”

“Có!”

“Sau mười giờ, mỗi mười phút gọi điện thoại cho tôi một lần, cho đến khi tôi trở lại tức xá.”

Đồng Niệm mặc dù không hiểu, nhưng là mệnh lệnh của thủ trưởng, “Dạ!”

Diệp Dục lúc đi vào góc tường thì cố ý thả chậm bước chân, muốn xem một chút thời gian dài như vậy Vạn Uyển làm gì ở bên trong, cách một bức tường, Diệp Dục tựa lên trên tường, bên kia chính là Vạn Uyển, cẩn thận lắng nghe, sân huấn luyện to như vậy ngoại trừ tiếng bước chân của lính tuần tra đi qua thì thấy không có thanh âm nào khác, con người Diệp Dục run lên, chẳng lẽ cô nhóc kia lại chạy trốn rồi?

Diệp Dục cúi đầu đi vào, liền nhìn thấy Vạn Uyển vẫn ngồi ở trên ghế nhỏ đó, đã ngủ đến mơ hồ rồi, Diệp Dục từ từ đến gần, thêm cho cô cái áo khoác, “Đã lớn như vậy rồi, ngủ một giấc cũng không biết chọn chỗ.”

Chỉ sợ nguyên nhân là vì cô ngồi lâu ở trên sân huấn luyện, cho dù là căn gió, cũng không thể tránh khỏi có bão cát, dưới mũi Vạn Uyển, phía trên môi dính đều là hạt cát, Diệp Dục dùng ngón cái lau sạch một chút, chạm tới đôi môi mềm mại của cô thì không ngờ có một loại kích động muốn hôn.

Vạn Uyển tức thì giật mình, mơ mơ màng màng mở mắt liền nhìn thấy một khuôn mặt phóng đại, đưa tay vỗ hai cái, xác nhận là Diệp Dục mới chui vào trong ngực anh tiếp tục ngủ.

“Vạn Uyển, làm chuyện sai thì phải bị trừng phạt.”

Vạn Uyển còn tưởng rằng mình nghe lầm, chỉ cho là anh có bệnh, “Em ngủ.”

Diệp Dục cho là cô đang giả vờ, đang tính toán xem nguyên nhân vì sao mấy tháng qua cô liên tục ngã bệnh và bị thương, trong lòng đã hiểu rõ “Không đói bụng à?”

“Đói, nhưng mà buồn ngủ.” Vạn Uyển giữ lại tưởng tượng, “Hơn nữa vô cùng buồn ngủ.”

“Chúng ta ăn cơm trước” Diệp Dục vẫn không nhịn được, cúi đầu hôn xuống môi Vạn Uyển.

Vạn Uyển dụi mắt bày tỏ đồng ý, đang hoảng đi theo khoảng cách đằng sau Diệp Dục đến phòng làm việc.

“Em không thích hợp đi đến phòng ăn ăn cơm” Diệp Dục nói xong nhìn cô một cái.

“Em biết rồi! Hình tượng tác phong có vấn đề.” Vạn Uyển nhún vai, “Muốn ăn sườn chua ngọt.”

Diệp Dục liếc cô một cái không nói lời nào, cầm lên máy điện thoại riêng nhấn mấy số, “Hôm nay chuẩn bị món ăn phần hai người đưa tới”

“Vâng”

Vạn Uyển từ thanh âm thì nghe được là Đồng Niệm, nghĩ đến một màn của hai người vừa rồi bị cậu ấy bắt gặp là không thoải mái liền và hỏi, “Đồng Niệm là một đồng chí tốt chứ?”

“Ừ” Diệp Dục gật đầu, sau đó giống như là nhớ tới cái gì, “Ý kiến của cậu ấy cũng không phải là ý kiến, em không cần phải để ý.”

Vạn Uyển cười ha ha, “Em vốn coi cậu ấy là trẻ con”

Lúc Đồng Niệm bung món ăn lên thì biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng mà đạo hạnh có hạn, lúc nhìn thấy Vạn Uyển cười tủm tỉm thì bị đánh gục, đỏ mặt đến rồi tỉnh rồi mù, mím môi muốn nói chuyện rồi lại sợ Diệp Dục đang vui đầu viết ở bàn đọc sách bên kia.

Vạn Uyển tiến tới ri tai với cậu ấy, “Đồng chí Tiểu Đồng, hai ta coi như hòa được không?”

Đồng Niệm liếc một cái thì Diệp Dục nhìn sang hướng bên này, vội vàng gật đầu, sau đó đóng cửa liền chạy.

Diệp Dục ngoắc ngoắc tay với Vạn Uyển, thêm cơm gấp rau, “Ăn đi”

Món ăn quả nhiên phong phú hơn buổi trưa rất nhiều, Vạn Uyển rất là vui vẻ nên ăn rất nhiều, cơm nước no nê rồi quyết định sẽ tới trên ghế sofa bắt động, “Ăn no quá.”

Diệp Dục đang dọn dẹp bát đĩa, nghe cô nói như thế, thì đứng thẳng người nhìn cô, Vạn Uyển cũng biết anh muốn lên tiếng, vội vàng ngồi thẳng dậy, “Thủ trưởng, ngài nói”

“Hôm nay em chạy trốn mấy lần?”

“Hai lần” Vạn Uyển gãi hai ngón.

“Tốt lắm, còn nhớ rõ Đồng Niệm dạy em quyền bắt địch không?”

Vạn Uyển gật đầu, dự cảm chẳng lành.

“Quyền bắt địch, tổng cộng 16 động tác, một động tác sai thì phạt chạy 10 vòng, không chỉ có rèn luyện thân thể, hơn nữa có ích với em để nhận biết hành động sai lầm”

Quả nhiên. Vạn Uyển kêu rên, đây mới là Diệp đại nhân bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Diệp Dục nhìn về mặt mờ mờ của Vạn Uyển, vẻ mặt nghiêm túc, “Bên trong phòng sân huấn luyện, đi thôi.”

Vạn Uyển sờ sờ bụng, biết rất rõ mệnh lệnh này đã ảnh hưởng đến an nguy cuộc sống, “Hiện giờ em cần ăn cơm.”

Diệp Dục ghé đầu nhìn ra bên ngoài một chút, lại ngó ngó về kiên định quyết tuyệt của Vạn Uyển, gật đầu, “Được thôi.”

Vạn Uyển hưng phấn đi theo phía sau Diệp Dục, cũng đến giờ cơm rồi, hơn nữa tình huống hôm nay đặc thù, trên đường nhỏ căn bản cũng không có người nào, Vạn Uyển đi theo phía sau Diệp Dục, nhìn người này bề ngoài lạnh lùng lạnh nhạt, kì thực bên trong lại XXOO, tâm tình vốn đang nhảy nhót lại dần dần chùn xuống, hiện tại đêm khuya yên tĩnh không có ai đi qua như vậy, thật sự là rất dễ dàng làm cho người ta liên tưởng tới nụ hôn sâu không lâu trước đây, trên môi bây giờ còn có loại cảm giác sưng tấy sâu đậm, phối hợp lạnh lẽo sau lưng, Vạn Uyển nhìn xung quanh, cố gắng bước nhanh.

Diệp Dục theo ở phía sau, kỳ quái hỏi: “Đói như vậy sao?”

Một câu hai nghĩa.

Vạn Uyển càng đỏ mặt hơn, trực tiếp chạy chậm chậm, “Nhanh một chút không được sao!”

Diệp Dục dẫn Vạn Uyển đi vòng qua chỗ ở tạm thời của cô, ở lối đi nhỏ đụng phải bà thím lúc đi bộ cùng với Diệp Ngôn chào hỏi, cười có chút lúng túng, bà thím bụng dạ thẳng thắn, che miệng lại gần Vạn Uyển và nói: “Chuẩn bị lúc nào thì kết hôn thế?”

Vạn Uyển quýnh lên, gọi đề tài quá mạnh mẽ nha! Liên tục lắc đầu, “Chúng con còn chưa tới mức độ đó, chỉ là bạn bè thôi.”

Bà thím ra về người từng trải, cười nheo mắt Vạn Uyển rồi bỏ đi.

Trên mặt Vạn Uyển ít thịt như vậy, đột nhiên bị nheo một cái như vậy nên có hơi đau, về mặt bắt mắt dĩ nhiên Diệp Dục đã đứng ở cửa chuẩn bị mở cửa, lại càng bắt mắt hơn, sao về mặt lại thối như vậy chứ!

“Thủ trưởng, chúng ta còn chưa đi vào sao? Bụng của em đang rất đói!”

Đường đi bên trong đen hơn so với bên ngoài, Vạn Uyển lần này thật sự không thấy được về mặt của anh, bây giờ cũng không đoán được anh sẽ nghĩ cái gì, qua thật lâu mới nghe Diệp Dục nói: “Vào đi.”

Vạn Uyển lê nhẹ vào phòng, trong phòng cũng không lạnh lắm, xem ra là có người đã sớm tới đây mở máy sưởi, Vạn Uyển xoa xoa tay cùng mặt đã sớm bị đông cứng mới phát hiện cả mặt đều là đất, trong khe móng tay cũng có thể thấy dơ bẩn màu vàng đen.

Diệp Dục mang hộp cơm đi thẳng vào phòng bếp chuẩn bị hâm nóng món ăn, mượn ánh sáng mới nhìn thấy đáng vẻ đầu đầy bụi đất của Vạn Uyển, cũng có chút kinh ngạc dừng lại, trong nháy mắt hai người liền tạo thành hình thái mắt to trừng mắt nhỏ.

Vạn Uyển dù ngôn ngữ thế nào cũng là một cô bé không câu nệ, bị một phái nam trưởng thành, còn là phái nam đã đẹp trai lại là loại hình ngưỡng mộ trong lòng nhìn chăm chăm, dù thế nào cũng là loại da mặt mỏng, lập tức giấu tay ra phía sau, kéo thấp viền nón sống chết xoa mặt.

“Nhìn cái gì vậy!”

Diệp Dục bưng chén cũng cảm thấy cô lúng túng, khẽ ho một tiếng ra ngoài, cho đến khi vào phòng bếp mới nói: “Em đi tắm rửa đi, anh mang cho em mấy bộ quần áo, áo ngủ ở dưới góc trái tủ treo quần áo.”

Vạn Uyển nhanh chóng đá ủng quân nhân cứng rắn trên chân, cầm áo ngủ chạy về phía toilet.

Diệp Dục vẫn đứng ở chỗ tối cửa phòng bếp, nhìn cô dùng tốc độ trước nay chưa có chạy qua như bay, trên mặt đỏ ửng sáng rỡ chói ngời, không tự chủ bật cười.

Vạn Uyển cầm quần áo có chút do dự có nên tắm bây giờ hay không, bây giờ giữa hai người Diệp Dục đã không còn thích hợp xếp vào trong loại nhân vật không thể xâm phạm, nụ hôn kia, thờ dài, có sự khác biệt rất lớn so với trong tưởng tượng, không có trần trọc triền miên, tình ý yêu thương kéo dài, ngay cả trần an tối thiểu cũng không có. Đưa tay sờ sờ đôi môi lần nữa, ngón tay lạnh như băng tiếp xúc đến môi hơi nóng, Vạn Uyển thối phũ một tiếng bật cười, nếu quả thật như chính mình nghĩ vậy thì không thể là Diệp Dục rồi.

Thả lỏng tâm tình, Vạn Uyển mở vòi hoa sen, quần áo hơi rộng nên cởi dễ dàng, nước nóng xối lên trên người rất thoải mái, Vạn Uyển cố gắng tắm lâu một chút.

Diệp Dục cũng đã sớm hâm thức ăn xong và đứng ở trong phòng bếp nhìn cửa toilet đóng chặt, không kiên nhẫn mà giơ tay lên liếc mắt nhìn đồng hồ, sao tắm lâu vậy? Vừa định cất bước đi qua gõ cửa rồi lại dừng bước, hình như không được hay lắm. Sừng sờ một lát, nhìn thấy đáng vẻ bản thân do dự không chắc từ trên cửa sổ thủy tinh đầy nước, cam chịu sờ sờ cái trán, chỉ là một cô gái, lại có công lực nhiều loạn lòng quần.

“Không phải nói đói bụng sao? Có ăn hay không?” Diệp Dục mới bắt đầu nói rất nhẹ nhàng, suy nghĩ một chút không đúng, lại tăng cao âm điệu thêm một câu.

Bên trong nửa ngày không có ai trả lời, Diệp Dục cau mày lui về sau hai bước, nhẹ nhàng gõ cửa, “Sao lại tắm lâu như vậy? Vẫn chưa xong sao!”

Vẫn không có ai trả lời. Diệp Dục có chút nóng nảy, không kìm hãm được mà nắm chặt quả đấm, đập cửa rầm rầm rầm, “Vạn Uyển, lên tiếng cho anh!”

Lập tức, bên trong từ từ truyền đến tiếng nói, mang theo lúng túng nồng đậm cùng tiếng nước nở, “Diệp. Diệp Dục”

Diệp Dục lại xuất hiện cảm giác khẩn trương mà lần trước nghe cô ấy có thể bị thương nằm ở bệnh viện, trong phút chốc ngay cả bản tính xô của anh cũng không có, trong đầu hiện ra lúc này biểu tình muốn khóc của cô, “Vạn Uyển, em bình tĩnh đi!”

“Diệp Dục.” Diệp Dục có thể cảm thấy thanh âm của Vạn Uyển cách mình rất gần, tựa vào cạnh cửa.

“Nghe được lời nói của anh không?”

“Diệp Dục, Diệp Dục” Thanh âm Vạn Uyển gọi anh càng ngày càng yếu ớt, Diệp Dục sai bước về phía sau một bước, một đá nghiêng mới vừa đá đến giữa không trung thì nghe thấy Vạn Uyển lớn tiếng: “Thủ trưởng Diệp, em lại quên mang khăn tắm rồi!”

Bên kia cửa truyền đến một tiếng vang thật lớn, dọa Vạn Uyển giật mình, tay chân luống cuống liền muốn mặc bộ đồ và áo khoác vừa rồi, quả nhiên tức giận, quả nhiên tức giận rồi!

“Vạn Uyển” Giọng nói Diệp Dục trầm thấp khàn khàn, Vạn Uyển nắm chặt van cửa chỉ sợ anh kích động tiến vào, “Anh không trị em, trong lòng cũng không thoải mái!”

Từ lúc bước vào phòng tắm phát hiện mình quên mang khăn tắm thì Vạn Uyển đã bắt đầu nghĩ ra lời kịch để nói nhưng giờ lại phải nuốt vào như vậy.

Diệp Dục không nhịn được gõ cửa, tay lôi khăn tắm xoắn chặt, “Mở cửa! Anh đưa khăn tắm cho em!”

Vạn Uyển run rẩy mở ra một kẽ hở, đưa cánh tay ra, năm ngón tay mở ra chờ Diệp Dục chuyển đồ tới đây. Cửa mới vừa mở ra, Diệp Dục đã ngửi thấy mùi vị sữa tắm phả vào mặt, hơi thở nồng đậm thuộc về Vạn Uyển lúc mới vừa hôn, Diệp Dục chưa bao giờ cảm giác được vọng của mình quá mạnh mẽ, kể từ lúc lên trường quân đội sau đó chưa bao giờ nghĩ tới loại vấn đề này, nhưng mới vừa rồi một lát như vậy lại khiến cho tốc độ nhịp tim của mình cực kỳ bình thường cùng tuyến thượng thận kích thích tố tiết ra, ngay cả hô hấp vững vàng trước đây cũng trở nên dồn dập cùng nồng đậm.

Vạn Uyển đưa cái tay ra rất lâu mà không cầm được đồ, lòng nói Diệp Dục này khẳng định lại khó chịu rồi, cầu người không bằng cầu xin mình, vì vậy quờ quờ chung quanh.

Tay trắng nõn, chỉ cách một bức tường có mỹ nhân tồn tại.

Diệp Dục hít sâu bình phục tình cảm xông ra trong cơ thể mình, nhanh chóng đem khăn tắm vứt xuống tay Vạn Uyển, sau đó tựa vào trên bức tường lạnh như băng không nhúc nhích.

Vạn Uyển này không tìm không phổi dĩ nhiên không biết ở bên ngoài có một vị tiên sinh đang phập phồng kịch liệt, chết từ tế không muốn mà nói câu: “Thủ trưởng, ngài thật tốt!”

Diệp Dục nhắm mắt lại, yên lặng kêu rên một tiếng, đáp một câu mơ hồ không rõ.

“Đoàn trưởng?” Đồng Niệm lúc này học thông minh, sau khi trải qua mấy lần gặp loại địa ngục, tiểu đồng chí Đồng đã hiểu rõ đoàn trưởng đại nhân anh minh thần võ nhà mình cùng em gái Vạn ở một chỗ thì nên mang theo giọng nghi vấn gõ cửa, hỏi thăm, rồi tiến vào.

Cặp mắt Diệp Dục nhắm chặt chợt mở ra, ba chân bốn cẳng đi tới cửa rồi kéo cửa ra, nghĩ thầm, quả nhiên là lính của mình, ngay cả thời điểm cũng nhắm chính xác như thế.

Đồng Niệm rất thận trọng với biểu tình của đoàn trưởng mình, cắn răng nghiêng lợi, bộ mặt đầy máu, trán đổ mồ hôi, lồng ngực phập phồng, vì vậy, hoa lệ lệ mà hiểu lầm.

Diệp Dục cũng không để ý đến cậu ấy nhiều như vậy, không biến sắc mà liếc nhìn Vạn Uyển ở sau lưng đã ăn mặc chỉnh tề đi về phía phòng bếp, nhếch nhẹ đôi môi hỏi: “Bữa tiệc thế nào?”

Nói đến việc chính dĩ nhiên không thể qua loa, Đồng Niệm vô cùng tiếc nuối nhìn Vạn Uyển một chút lại xem xét Diệp Dục, “Đoàn trưởng, sư trưởng chỉ đích danh muốn ngài đến đây.”

Nếu chỉ đích danh rồi, thì cũng không có lý do từ chối, Diệp Dục gật đầu một cái, xoay người đi tới trước mặt Vạn Uyển.

Vạn cô nương mới vừa tắm rửa thay quần áo, toàn thân đều bị bao quanh bởi một tầng hơi nước lờ mờ, mùi thơm ngát của sữa tắm dưa tây lúc này đều được một vị thuốc trợ tình, khoe miệng khoe mắt đều là quyến rũ, thấy Diệp Dục đi tới, cười có chút xấu hổ, “Thủ trưởng có chuyện gì thì mau đi đi!”

Diệp Dục cúi đầu nhìn Vạn Uyển thu mình lại thành một cục, đưa tay nhẹ nhàng chạm sờ gương mặt của cô, lại nhanh chóng thu trở về, “Anh đi qua bữa tiệc bên kia, ăn xong rồi thì để đồ ở đây, muốn đi ngủ thì đi.”

Vạn Uyển cười đến mức mặt mũi cong cong, liên tục gật đầu, “Đương nhiên rồi, em là khách mà! Ngài không cần gấp, đêm qua trời lại sáng, nên từ đầu tới, thì đến nơi đó chứ sao.”

Diệp Dực còn muốn nói gì đó, đúng lúc bữa tiệc bên kia cho rằng Đồng Niệm không mời được Diệp Dực, nên phải mấy trại trưởng tới đây. Diệp Dực quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, không để lộ sơ hở kéo khăn tắm trên đầu Vạn Uyển xuống bao cô lại, “Đi thôi.”

Vạn Uyển hiểu chuyện nên không có theo sau, nhìn một đám quan quân cấp trại trưởng vây quanh Diệp Dực trêu ghẹo, trong mắt Diệp Dực bình tĩnh như nước, nụ cười thâm trầm, nhanh chóng đóng cửa lại.

Vạn Uyển vốn rất đói, trải qua một trận âm ỉ mới vừa rồi như vậy, dường như cũng mất đi khẩu vị. Trại sở tạm thời dĩ nhiên không có Internet, TV duy nhất cũng không có mấy kênh, xem mấy bộ phim truyền hình chán đến chết, Vạn Uyển không nhịn được ném hộp điều khiển tivi rồi bò lên giường. Không giống trong trí nhớ, trên giường lại không có mùi thuốc lá, Vạn Uyển không ngủ được ôm gối đầu trần trọc trở mình, không chịu nổi cô đơn nên cô phát tin nhắn cho Lộ Ninh đã rất lâu không có liên lạc.

—— Lộ Lộ, không phải cậu xóa sổ của mình chứ?

Một phút sau, điện thoại di động kèm theo tiếng chuông chấn động, Lộ Ninh trả lời điện thoại. Vạn Uyển thấp thòm bắt máy, phải nói Diệp Dực là đáng sợ thứ nhất, Lộ Ninh liền nhất định là thứ hai không nhường ai, phong phạm nữ vương đối với Vạn Uyển cũng không chút lưu tình nên đánh thì đánh.

“A lô ~” Giọng nói hơi run rẩy.

“Thôi đi, ít làm bộ với mình đi, cuộc sống của cậu trôi qua thế nào?” Lộ Ninh mở TV ra, thanh âm luôn luôn lớn kinh người, Vạn Uyển thông qua ống nói cũng có thể nghe được bên kia có một kênh tiết mục giải trí vui vẻ âm ỉ. Giọng nói cũng nhẹ nhõm đi không ít, “Như bình thường.”

“Được Diệp Dực nuôi mấy ngày thì đã có bản lĩnh rồi? Dám mở miệng nói dối với cô nãi nãi mình sao!” Lộ Ninh nhanh mồm nhanh miệng không để cho Vạn Uyển chiếm được một chút ưu thế, Vạn Uyển chỉ đành phải khai ra đầy đủ, từ bệnh viện về đến trong nhà rồi đến bộ đội, hồi báo đầu đuôi góc ngọn như sổ thu chi.

Lộ Ninh nhai kẹo cao su vừa nghe vừa chắc chắc, “Ban đầu mình nhớ được là mình coi trọng anh ta trước, thế nào chỉ trong thời gian chớp mắt là của cậu? Thật đúng là thần kỳ.”

Vạn Uyển nhếch miệng không trả lời, tình huống hiện tại, còn nói không cho phép cái gì của tôi hay là của cậu, hai người lại đấu mấy câu, ngày mai Lộ Ninh trực ban nên muốn ngủ sớm, đứng giờ xác định địa điểm thu điện thoại rồi chui vào chăn.

Vạn Uyển cúp điện thoại nhưng mà tí xíu buồn ngủ cũng không có, định lại mở TV ra kéo dài thời gian, đợi đến khi Vạn Uyển rốt cuộc có chút buồn ngủ, đã là rạng sáng lâu rồi, Vạn Uyển chui vào chăn kéo cô áo lạnh, thỏa mãn lật người, ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, điện thoại bên gối đầu rung lên, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, Vạn Uyển trước tiên là mở tin nhắn ra. Tia sáng chói mắt làm cho mắt không thể lập tức thích ứng, Vạn Uyển nhắm một con mắt, híp một con mắt, chỉ thấy mơ mơ hồ hồ một cái tin nhắn cực kỳ đơn giản:

Anh đã trở về.

Giống như là theo bản năng, Vạn Uyển xốc chăn đi tới bên cửa sổ đẩy cửa sổ ra, cơn gió lạnh rét thấu xương đi vào, Vạn Uyển cũng hoàn toàn không quan tâm, ghé vào trên bệ cửa sổ nhìn người nào đó ở dưới lầu rõ ràng đã quá say, tựa vào bên cây hướng về phía bên này cười.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

“Anh đứng chỗ ấy làm gì?” Vạn Uyển không tự chủ mà muốn đưa tay đụng vào Diệp Dực ở dưới lầu.

Diệp Dực hé miệng cười, cảm giác say đã xông lên đầu, cả đầu căng đau không dứt, ngẩng đầu nhìn Vạn Uyển phía trên chỉ cảm thấy choáng váng, giọng tay lên day nhẹ cái trán, “Uống hơi nhiều.”

Vạn Uyển gật đầu, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, hai người một nằm ở phía trên, một đứng ở phía dưới, đưa mắt nhìn lẫn nhau.

Cuối cùng vẫn là Vạn Uyển thua trận, lùi về cánh tay cồng đến cứng ngắc, đóng nĩa bên cửa sổ, “Thủ trưởng, muốn em gọi điện thoại cho Đồng Niệm tới đón anh không?”

Diệp Dực vẫn như cũ nhìn về mặt lúng túng của cô gái trên lầu, không nói gì cũng không nói không được. Một hồi lâu thấy cô vẫn như cũ không có bày tỏ gì mới thờ dãi, uống quá nhiều quả nhiên ảnh hưởng đến trí thông minh, thế nhưng lại còn muốn cô có thể hiểu gì đó.

“Nín nửa ngày là nói cái này?”

Đĩ nhiên không phải, Vạn Uyển nói thầm ở trong lòng, nói rằng anh có thể lên đây không? Có chút oán trách cúi đầu suy nghĩ, Vạn Uyển dĩ nhiên không phát hiện Diệp Dục đã đi tới đứng ở đầu hành lang, một tay chống tường, “Mở cửa.”

Vạn Uyển có chút do dự, chỉ là nhìn thấy bộ dạng anh dường như rất không thoải mái, vẫn là ngoan ngoãn mà nghe chỉ huy. Lúc mở cửa, Diệp Dục đã đứng ở phía ngoài rồi.

Anh tựa vào bên khung cửa, Vạn Uyển đi mấy bước ra bên ngoài, lại không nghĩ thấy được tạp vị ngoài trừ mùi rượu, mùi thơm rượu chưng cất lâu năm làm say lòng người.

“Anh muốn đi vào à?”

Diệp Dục không ngờ tới cô lại hỏi một câu như vậy, trong một lúc quả thật cũng không biết trả lời như thế nào, đối diện Vạn Uyển xoắn vạt áo bất an nói tiếp: “Cái này ảnh hưởng không tốt!”

Diệp Dục ngắt triệt để, lý trí có thể nói đang rất kích động, người sau dễ dàng chiếm thượng phong, nhanh tay nhanh chân mà nhảy vào cửa phòng, rồi kéo Vạn Uyển tiến vào.

“Anh có nghe em nói không!” Vạn Uyển tránh né bàn tay của Diệp Dục, trợn mắt nhìn.

Mặt Diệp Dục cúi xuống ngả lên ghế sofa, giọng nói buồn buồn: “Em kêu la mấy lần nữa mới gọi là ảnh hưởng không tốt đấy.”

Vạn Uyển vội vàng ngậm miệng lại, buổi tối mấy câu nói kia của bà thím trong nháy mắt chuyển động ở trong đầu, mặt vèo liền đỏ hồng.

Diệp Dục cảm thấy nằm xuống đầu càng choáng hơn, dạ dày toàn là rượu mạnh đang cuộn sóng dữ dội, tay chống ngồi dậy, liền thấy Vạn Uyển hình dáng cô vợ nhỏ một bên đoan đoan chánh chánh, “Mạc Nhất cùng mẹ cô ấy cãi nhau.” Lúc nói chuyện, vẫn nhắm chặt mắt.

Vạn Uyển nghe được từ cãi nhau, cực kỳ chú ý, động tác đang chuẩn bị rót nước thu trở lại, nhìn về phía Diệp Dục.

Diệp Dục cũng phát hiện cô vừa mới chuẩn bị làm cái gì, cổ họng nhất thời trở nên như thiêu như cháy, động động môi khô khốc, chấp nhận mà di chuyển qua một bên: “Hôn ước của bọn anh hủy bỏ rồi.”

Vạn Uyển mặc dù chưa từng thấy qua người nào say rượu, chỉ nhìn bộ dáng Diệp Dục như vậy, đại khái chính là Lộ Ninh nói mỗi lần tham mưu Vương... say rượu tuôn ra chân ngôn, chuyện hôn ước đã sớm không phải là chuyện lo lắng, tính tình của Vạn Uyển không phải là để tâm vào chuyện vụn vặt như thế, sau khi biết sự thật chuyện của Lý Mạc Nhất cùng Diệp Dục thì không lo âu lắm.

“Nói với em cái này làm gì?” Vạn Uyển thử nước ấm một chút, đem cái ly nâng lên trước mặt Diệp Dục.

Diệp Dục nhận nước, một hớp hút sạch, nhìn Vạn Uyển một cái, “Cho nên em không cần lo lắng” suy nghĩ một chút, vẫn là tăng thêm một câu, “Đây chỉ là xem mắt.”

Vạn Uyển lần đầu tiên nghe anh nói nhiều lời như thế, nhất thời liền vui vẻ, “Thủ trưởng đúng là thủ trưởng, say thành ra như vậy mà còn có thể có năng lực tư duy logic như vậy.”

Diệp Dục mở mắt liền nhìn thấy dáng vẻ Vạn Uyển ra vẻ người vô sự cười vui vẻ, hoàn toàn cũng không có để ý chuyện mình mới vừa nói, khi một người vốn là không phong phú ít nói lời tinh cảm phá vỡ thói quen thường ngày, rất nghiêm túc bỏ ra lại bị lơ là thì đột nhiên cảm giác cực kỳ mất mát.

Mặt Diệp Dục đen lại cũng không hoạt động, tay nắm cái ly từ từ siết chặt, nhìn chăm chăm vào Vạn Uyển, trong con ngươi đen nhánh lóe lửa giận như ắp như hiện, “Em mới vừa nói gì?”

Vạn Uyển cũng biết lời nói này gặp nguy hiểm, ngàn không nên vạn không nên phản xạ có điều kiện tiếp nhận một câu nói như vậy, “Em”, Vạn Uyển thử giải thích, nhưng lúc muốn mở miệng thì mới phát hiện, đầu óc trống rỗng.

“Từ mới bắt đầu biểu hiện của anh đối với em, em có mấy lần tưởng thật hả?” Giọng nói của Diệp Dục rất lạnh nhạt, lại lộ ra một chút lạnh lẽo.

Vạn Uyển có chút không biết con giận khó hiểu này của anh là từ đâu mà tới, sờ sờ lỗ mũi luống cuống, “Em cũng thật sự cho rằng đó là niềm vui thú khi thủ trưởng ngài trêu chọc một cô gái như em”

Diệp Dục đè nén chất cồn tạo thành suy nghĩ hỗn loạn, định thần hiểu ra những lời này của Vạn Uyển, từ từ mở miệng “Em vẫn nghĩ như vậy?”

Vạn Uyển ngẩn ra, cực kỳ khẳng định mà gật đầu.

Diệp Dục ngồi ở trên ghế sa lon, mặt không chút thay đổi, Vạn Uyển có chút hốt hoảng anh sẽ tức giận, vội vàng lui về sau một bước, mới vừa mở bước chân ra, liền nhìn thấy người đàn ông đó mới vừa rồi còn rất say đã đứng lên, động tác nhanh nhẹn bắt lấy mình, sức lực vừa phải mà vút xuống ghế sa lon, sau đó lại đặt cả người lên.

Vạn Uyển kinh hô một tiếng, nhắm mắt đồng thời còn che miệng lại.

Đợi một lát không có cảm giác anh đến gần thêm nữa, chỉ có mùi rượu trên người Diệp Dục cùng sức nặng của anh ở bên trên thân mình, Vạn Uyển nghiêng mặt sang bên mở mắt thì nhìn thấy anh nháy mắt cũng không thèm nháy mắt mà nhìn về phía mình.

“Làm cái gì vậy!” Vạn Uyển đưa tay đẩy anh, thay vào đó chút hơi sức này đối với Diệp Dục mà nói nhẹ như lông hồng.

“Nguyên nhân” Diệp Dục cắn răng nghiêng lợi, “Anh muốn nghe nguyên nhân, nếu mà dám thêu dệt vô cớ, đừng trách anh quá xúc động!”

Vạn Uyển nuốt nước miếng một cái, khăn trang điểm dịch về phía khe hở ở giữa hai người, “Em không có tốt như vậy.”

“Chuyện hoang đường! Ai dạy em nói như vậy!”

Chuyện Diệp Dục đột nhiên nói tục cũng là vô cùng đáng sợ, Vạn Uyển trong nháy mắt liền sợ tới mức không thốt nên lời, “Anh anh. em”

“Được rồi!” Diệp Dục thuận tay kéo Vạn Uyển lại, âm thanh khàn khàn trầm thấp, “Đề tài này trước tiên đừng ở đây.”

Vạn Uyển thử trượt một cái liền từ trong ngực anh bò ra ngoài, nhịp tim đập thật nhanh, “Thủ trưởng, em thấy vẫn nên kêu Đồng Niệm đến!”

Diệp Dục gật đầu, tựa vào trên ghế sa lon, nghĩ thầm tối nay thật là nguy hiểm, xem ra sau này không thể tùy tiện uống rượu.

Chỉ mấy phút sau, Đồng Niệm đã nhảy lên tới, tiếng gõ cửa cũng vô cùng nhẹ, chỉ sợ hư chuyện lớn của đoàn trưởng. Thấy Vạn Uyển mở cửa, đầu tiên là ngăn người một chút, sau đó rất lúng túng gãi gãi đầu, “Em gái, không! Chị dâu, ngài chớ giận tôi nhé!”

Vạn Uyển không rõ chân tướng mà liếc cậu ấy một cái, tiểu Đồng Niệm thì càng áy náy, hận không thể trực tiếp chui trong tường, vốn là trắng noãn mà đỏ mặt lại còn hơn rơm rơm, “Chị dâu, tôi có hơi không bình thường, không nên mặt nặng mặt nhẹ với chị ở bệnh viện.”

Vạn Uyển lần này coi như là hiểu, pằng – đánh cậu ấy một cái, “Giờ làm gì rảnh rỗi như vậy chứ, đoàn trưởng nhà anh nằm trên ghế sa lon kia, nhanh đi cứu.”

Đoàn trưởng đối với Đồng Niệm mà nói quả thật chính là sinh mệnh, nhất thời cũng không có ý tưởng gì, nhanh chóng chạy vào, liền nhìn thấy Diệp Dục thẳng tắp tựa vào ghế sa lon nhắm chặt cặp mắt.

“Đoàn trưởng” Đồng Niệm chào, “Tôi đưa ngài trở về túc xá.” Nói xong liền đi lên muốn công Diệp Dục, liền bị người nào đó đột nhiên mở mắt, lộ ra tia ánh lạnh ép trở về, mắt nhìn trần nhà.

Diệp Dục liếc mắt nhìn Vạn Uyển ở bên cạnh xem kịch vui, Vạn Uyển lập tức lui về phòng ngủ, “Thủ trưởng, đi được không!”

“Vạn Uyển” Diệp Dục gọi.

“Có!” Vạn Uyển đáp,

Diệp Dục nhanh chóng sắp xếp lại hành trình trong đầu, “Ngày mai anh nghỉ phép”, nói dối mà sắc mặt cũng không thay đổi.

Đồng Niệm đứng ở bên cạnh cũng nhanh chóng ở trong đầu chuyển một lần văn kiện phòng làm việc thành gấp đôi, rung mình, đáng thương nhìn về phía Vạn Uyển, dùng khẩu hình nói, “Chị dâu, cứu mạng a!”

Vạn Uyển đại khái hiểu được ẩn ý trong đó, quyết tâm hay là muốn tạo phúc cho loài người, “Hôm nay không phải có lãnh đạo tới đây sao? Sao lại nghỉ phép?”

Nếu lời đã nói ra, Diệp Dục đương nhiên là có phương thức ứng đối, Diệp Dục không biến sắc đứng ở trước mặt Đồng Niệm, “Ngày mai em có sắp xếp gì?”

Vạn Uyển suy nghĩ một chút, báo biểu tổng số theo thẩm tra đối chiếu chất đóng mấy ngày, thế nào cũng phải đi trường học một chuyến, thành thật rất trả lời “Em muốn đến thư viện trường học.”

Diệp Dục gật đầu, “Ngủ sớm một chút đi.” Nói xong, sai bước đi ra ngoài.

Đồng Niệm thở phào nhẹ nhõm, cũng không dám trì hoãn nhiều, hướng về phía Vạn Uyển xá tay, “Chị dâu, goodbye!”

Vạn Uyển lúng túng cười cười, Diệp Dục lại đi, không biết lúc nào thì gặp mặt lại.

Đồng Niệm hấp ta hấp tấp đi theo phía sau Diệp Dục, chắc là đã khuya nên lính tuần tra cũng không đi tới, hai người một trước một sau, Đồng Niệm dĩ nhiên là không có phần áp lực kia, đi rất tùy tiện. Công lực uống rượu của đoàn trưởng là mình hiểu rõ nhất, không phải mấy ly rượu trắng độ cao như vậy, rót hết hoàn toàn không áp lực.

“Đồng Niệm, mấy người bên sư trưởng Tiểu ngày mai đi đâu?”

Đồng Niệm bị hỏi thăm, “Đến thị sát trong đoàn, tất cả đã sắp xếp sẵn sàng rồi.”

“Rất tốt” Diệp Dục nói, “Vậy ngày mai cứ giao cho phó đoàn Vương.”

Vạn Uyển thức dậy rất sớm, chủ yếu do công lao của tiếng la hét làm tỉnh giấc, Vạn cô nương vừa dọn dẹp hành lý vừa cảm khái, nếu như thật sự ở gần bộ đội, vẫn thật là có thể miễn nổi khổ bị trễ.

Đồ không nhiều lắm, hơn nữa Diệp Dục đóng gói thì chọn cái túi lớn, Vạn Uyển ngay cả gấp cũng không cần gấp, trực tiếp nhét vào trong là được. Một cô nương, sáng sớm vác túi lớn từ khu thân nhân bộ đội đi ra ngoài, rất dễ dàng gặp bà thím dậy từ rất sớm, đám chị dâu phát hiện.

“Oh? Cô bé, sớm như vậy đi đâu thế? Đoàn trưởng Diệp đâu?”

Vạn Uyển mồ hôi lạnh chảy ròng, lựa lời mà trả lời, “Cháu về nhà, sau đó còn đi đến thư viện trường học.”

“A! Đường XX à, hôm nay đúng lúc tôi cũng muốn đi qua đó, nếu không thì thuận đường đưa đi vậy!” Bà thím rất nhiệt tình, trực tiếp ôm túi của Vạn Uyển ném lên xe.

Vạn Uyển lại không muốn cự tuyệt, tạ ơn rồi ngồi lên xe.

Về đến nhà, Vạn Uyển thay quần áo, lúc vào phòng ngủ nhìn trên giường một vài miếng đậu hũ thật to, bị kéo đồ ngỗng ngang, chạy hai bước ngã xuống giường, nhìn miếng đậu hũ đó cười đến không thể kiềm chế.

Vạn Uyển đỡ bụng cười đau đớn, thu thập túi sách xong, đóng cửa cắt khóa, xuống lầu.

Đối diện cư xá chính là chỗ chờ xe buýt, Vạn Uyển nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, đôi tay đặt ở trong túi cặp da màu nâu nhạt, áo lông màu xám tro nhạt, dáng người thon dài cao ngất, đứng ở cột mốc đường biên nhìn về bên này.

Vạn Uyển không khống chế được bước chân, trong lòng có một thanh âm bảo cô nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, mau hơn chút nữa. Khi bước lên đường cái vẫn như cũ là đèn đỏ thì Vạn Uyển cảm thấy rõ ràng tâm tình của người ở đối diện tức giận, Vạn Uyển tránh thoát mấy chiếc xe nhanh chóng đi qua, nhảy lên trạm dừng.

Diệp Dục không có mặc quân trang, thu lại lạnh lùng kiêu ngạo trong xương, lúc này anh càng làm cho người ta nguyện ý ngừng lại.

Vạn Uyển chạy tới, đưa tay nắm lấy y phục của Diệp Dục, cười rất thỏa mãn, “Sao anh lại tới đây?”

“Bình thường em cũng xông qua đường cái loạn như vậy hay sao?” Diệp Dục không để ý đến cô.

“Thủ trưởng, ngày nghỉ của ngài còn chưa tới đã bỏ chạy tới đây rồi sao!” Vạn Uyển cũng không phải là ngồi không, “Tính không tuân theo quy định à?”

“Được rồi, ra cũng ra rồi.” Diệp Dục đưa tay cầm lấy túi sách của Vạn Uyển, “Thư viện Đại học A?” , nói xong cũng không đợi Vạn Uyển trả lời, liền cất bước đi về phía trước.

Tựa như thường ngày, Vạn Uyển cần phải bước đuổi theo nhỏ hơn mới có thể lên cùng anh. Vạn Uyển kéo mũ lên xuống, bước nhanh tới đứng ở bên cạnh Diệp Dục, tinh linh cổ quái “Thủ trưởng, cần ngài chỉ đạo học tập!”

Diệp Dục ngăn người, ngay sau đó gật đầu, “Học sinh tự thân cũng phải nỗ lực mới phải.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Hai người đứng cạnh nhau, một anh tuấn khôi ngô, một nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, phối hợp như thế rất dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của người bên cạnh. Diệp Dục cau mày, không thích cảm giác bị người nhìn chăm chú, cũng lười tiếp tục múa mép khua môi cùng với Vạn Uyển.

Diệp Dục áng chừng túi xách trong tay, không yên lòng mà hỏi Vạn Uyển “Em mang đủ đồ rồi hả?”

Vạn Uyển chạy lại kéo dây kéo kiểm tra lần nữa, Vạn Uyển gật đầu cực kỳ khẳng định, “Đúng vậy!”

Diệp Dục gật đầu một cái, dẫn Vạn Uyển đi đến chỗ dừng xe, bên cạnh một hàng xe, Vạn Uyển nhìn một cái cũng biết Jeep màu đen đó là của ai, vì vậy sớm một chút chạy tới bên cạnh chờ.

Diệp Dục mở cửa, ném một cái túi nhỏ cho cô.

Mùi Vạn Uyển quá thính, lập tức biết là mì sợi đặc sản thành phố S, “Cám ơn thủ trưởng ~”

Diệp Dực hừ một tiếng, “Đồng Niệm mua.”

Anh cho rằng em là kẻ ngốc à, Vạn Uyển cũng hừ một tiếng ở trong lòng, chưa từng thấy tên Đồng Niệm kia chăm sóc người ta như trẻ con, mua bữa sáng lại còn không quên đưa cả khăn tay.

Lên xe, Vạn Uyển nâng mi lên nhai say sưa ngon lành, dùng chiếc đũa cuốn mấy vòng, trượt một cái, nước liền bắn vào trên người Diệp Dực bên cạnh.

Vạn Uyển nhìn vết nước tương rõ ràng trước ngực anh, vô cùng áy náy, “Thủ trưởng, sau đó ngài không có làm chuyện gì khác chứ?”

Diệp Dực đang nịt dây nịt an toàn, vốn là không để ý, bị Vạn Uyển nói như thế, thì dừng động tác lại, “Nếu như mà sau đó anh có chuyện thì sao?”

“Vây. sau đó ở vòi nước cạnh nhà ăn em giúp ngài giặt áo?”

Về mặt Diệp Dực trong nháy mắt đã tối sầm lại, “Nịt chặt dây an toàn.”

Trên đường bị kẹt xe, người chặn người. Vạn Uyển cũng ngại nói muốn xuống xe đi thẳng tới, nhìn Diệp Dực bên cạnh một chút, bộ dạng cũng rất không bình tĩnh, kéo hộc tối trong xe ra lấy ra một gói thuốc lá, Vạn Uyển rất phối hợp mà mở cửa sổ ra.

Diệp Dực nhìn cô một cái, lại nhấn cửa sổ lên, thuốc cũng bỏ vào trong hộc tối.

“Ồ? Chịu đựng không khó chịu sao?” Vạn Uyển hỏi.

Diệp Dực xoa mặt một cái, “Thì có chút” ngón tay dừng ở trên tay lái gỗ, nửa người tựa vào phía trên nhìn đại quân kẹt xe trùng điệp ở phía trước mặt.

“Vây lấy ra đi, em mở cửa sổ ra!” Vạn Uyển tiến tới ấn cái nút, bị Diệp Dực đè tay xuống nửa chừng, “Không cần, bên ngoài lạnh lắm.”

Vạn Uyển bị bàn tay nóng bỏng của anh nắm lấy, lại nghe anh nói như thế, trong lòng liền ngửa một chút, “Thủ trưởng.”

Trước mặt đèn đỏ đổi thành màu xanh, Diệp Dực lái xe từ từ trượt về phía trước, không chút để ý mà đáp “Hử?”

Mặt Vạn Uyển nóng lên đỏ bừng, lời đến khóe miệng thật sự còn chưa biết phải mở miệng thế nào, vén tóc mái, “Thư viện không có chỗ đỗ xe, nếu không đến gần đó chúng ta dừng lại đi?”

Diệp Dực ngồi thẳng lên nhìn Vạn Uyển một cái, nhàu mày, “Mới vừa rồi em không phải muốn nói cái này.”

Lúc này dĩ nhiên chỉ có thể chết không thừa nhận, ánh mắt Vạn Uyển kiên định nhìn anh, nói khẳng định “Mới vừa rồi em muốn hỏi anh cái này!”

Diệp Dực lườm cô, không lên tiếng, mở định vị GPS ra, tìm con đường mòn chuyển động tay lái lái xe, “Gạt anh em vẫn còn non lắm.”

Vạn Uyển đỏ mặt, có chút ý thẹn quá thành giận, “Anh có phiền hay không! Lái xe thì lái cho tốt đi, em hỏi cái gì thì là cái đó.”

Diệp Dực nắm tay lái, cong môi khẽ cười.

“Nói đi, xe này xử trí như thế nào?” Vạn Uyển cau mày nhớ lại bộ dạng bên cạnh thư viện không có một ngọn cỏ, thật tìm không ra chỗ nào để dừng xe.

Trong mắt Diệp Dực phát sáng rạng rỡ, đặc ý nho nhỏ liếc Vạn Uyển một cái, “Có một chỗ có thể dừng xe.”

Xe cong cong quẹo quẹo đi một cái liền đến một đường nhỏ mà Vạn Uyển không biết, cuối cùng dừng ở một chỗ trong góc. Phía sau cửa có ba chỗ đậu xe, nhìn dáng dấp hình như không ai đến nơi này dừng xe, Vạn Uyển xuống xe, cố gắng phân biệt đây là phương hướng nào của trường học. Diệp Dực xách theo túi sách của cô, chỉ vào trong bụi cây lộ ra một mép nhỏ của cái nhà và nói: “Cửa sau căn tin số 3, công chức thường đi làm từ nơi này.”

“Vây cách thư viện rất gần à! Anh tìm ra chỗ thật tốt.”

Diệp Dực gạt đầu một cái, trực tiếp bỏ chìa khóa xe vào trong túi xách Vạn Uyển.

“Anh học đại học ở chỗ này sao?” Vạn Uyển tò mò nhìn anh quen thuộc mà đẩy cửa sắt ra.

Vốn trước đó tâm trạng Diệp Dực khá vui vẻ giờ sắc mặt có hơi trầm xuống, hé miệng nhìn một đường mòn trải đá ở phía trước mặt, thanh âm có chút khàn khàn, “Không phải.”

Vạn Uyển đi ở phía sau, đối với vẻ mặt biến hóa của Diệp Dực hoàn toàn không hiểu gì, rất ít tới trường học cô cũng đối với phong cảnh ở cửa này cảm thấy rất hứng thú, âm thầm mà tiếp tục hỏi: “Vây làm sao anh biết đường nơi này?”

Diệp Dực đưa tay kéo tóc cô một cái, không nhẹ không nặng lại gõ gõ đầu của cô, “Em là tới chơi hay là đến thư viện hả?”

Vạn Uyển có hơi ngần ngại vì sự tập kích bất ngờ của anh, “Em cho rằng anh không đến cho nên ngồi xe buýt rồi định đi ra cửa chính mua mấy thứ văn

phòng phẩm”

Diệp Dục tối mặt, cửa chính cách nơi này tối thiểu đi phải hơn nửa giờ, lúc này trời đang rất lạnh, vô luận như thế nào thì không thể đến.

“Đến thư viện mà ngay cả văn phòng phẩm cũng không mang?”

Vạn Uyển gật đầu, “Đây không phải là em định đến mua sao! Nếu không ra cửa sớm như vậy làm gì!”

Diệp Dục không lên tiếng, xoay người vừa nhìn về phía đường mòn đá, một hồi lâu mới ra tiếng, “Cần công cụ chuyên ngành sao?”

“Không cần, chỉ cần một ít giấy bút”

“Anh dẫn em đến một cửa hàng nhỏ, đồ không nhiều lắm, nhưng chắc là đủ.” Diệp Dục ném túi sách cho Vạn Uyển, một mình đi đến phía trước.

Vạn Uyển theo ở phía sau, đập từng đá cục nhỏ, đường mòn rải lên đá cục nên cũng không bằng phẳng, có hơi ghồ ghề chần, có hơi nghiêng uốn éo, không cẩn thận thì sẽ đá vài cục ra ngoài, Vạn Uyển ngồi chồm hổm xuống rất im lặng nhặt tảng đá lên, thấy Diệp Dục vẫn sai bước ở trước mặt, hoàn toàn không có bị đá dưới đất ngăn trở, mang theo trêu chọc mà nói: “Đường đá này đi quá khó khăn! Thủ trưởng ngài tốt nhất vẫn là đợi em đi, nếu không đợi được thì hãy lấy danh nghĩa thi hành công vụ giúp đỡ em đi!”

Lưng của Diệp Dục trong nháy mắt cứng ngắc, tay cầm thành quyền đặt ở hai bên quần, Vạn Uyển kêu vài tiếng cũng không để ý, Vạn Uyển chỉ cho rằng thói quen khó chịu của anh lại tái phát, dứt khoát cũng không để ý đến anh, một người đứng ở bên cạnh đem những tảng đá mới vừa nhặt được ấn xuống lại chỗ cũ.

Một mảng ánh mặt trời lớn trên đỉnh đầu đột nhiên bị che kín, Diệp Dục đứng ở bên cạnh Vạn Uyển, nhìn tảng đá cô nắm trong tay, “Cái này đặt sai chỗ.”

Vạn Uyển vừa nghe, vội vàng lấy tảng đá ra, lại so vị trí từng cái một, cũng tìm nửa ngày không có nhìn thấy thích hợp, vô cùng khó chịu nhìn người đang đứng, “Làm sao anh biết đặt sai, gần giống nhau cũng không được sao!”

Diệp Dục nhìn khuôn mặt Vạn Uyển tức giận và trên mặt không biết từ lúc nào dính dầu bùn đất, chỉ chỉ một miếng đá hoa văn màu nâu sẫm trong tay cô, “Thử cái này xem.”

Vạn Uyển có chút không tin ánh mắt của anh, một miếng đá hoa văn tốt như vậy làm sao lại có người lấy ra lót đường, “Cái này khả năng không cao!”

Diệp Dục ngồi chồm hổm xuống cầm lấy đá hoa văn trong tay cô, từ màu sắc một đỏ một trắng, điền cục đá vào cái hố trống trên đường mòn, cũng không sai lệch nhiều lắm. Anh không có thấy vẻ mặt kinh ngạc của Vạn Uyển ở bên cạnh, đứng lên lần nữa thì trong mắt thêm một phần am hiểu sâu cùng nhớ lại.

“Anh đối với trường học này rất quen thuộc à.” Vạn Uyển hỏi rất trực tiếp, đi tới chỗ khuất bóng nhìn thẳng Diệp Dục.

Diệp Dục gật đầu một cái, bị ánh mặt trời bắn thẳng đến ánh mắt nên có chút không chịu nổi, từ từ nhắm hai mắt lại, “Đường mòn này là do 1280 miếng đá hoa văn trắng hồng xen lẫn trải thành, dọc theo con đường mòn này đi thẳng có thể tới hồ nhân tạo phía sau trường học, rất nhỏ, nhưng mà rất ít người, đi vòng quanh hồ nửa vòng có một sân, nơi đó có một cánh cửa gỗ, đẩy ra chính là mặt sau con phố, trên đường có một tiệm văn phòng phẩm và một tiệm trà sữa.” Anh từ từ nói xong, tốc độ lời nói rất chậm, ngữ điệu rất nhẹ nhàng, chỉ có đối với trí nhớ thoáng hiện trong đầu thì mới có giọng nói vô cùng vui vẻ cùng quý trọng.

Vạn Uyển đứng ở bên cạnh, đột nhiên có chút hâm mộ anh lại có hồi ức như vậy, chân thành tha thiết, không bị người khám phá, nên cũng không dám cắt đứt anh.

Chờ Diệp Dục mở mắt ra lần nữa, thì nhìn thấy ánh mắt của Vạn Uyển có một loại thương tiếc cùng thương tâm đang ngưng mắt nhìn mình, bưng tình hiểu ra mà yên lặng lắng mình mấy tiếng ở trong lòng, đứng gần Vạn Uyển mấy bước, nhưng không biết nói gì, Diệp Dục thờ dài, đột nhiên nhớ tới Đồng Niệm luôn nói mình sống hai mặt hóa ra là thế này, cảm thấy cũng rất phù hợp.

“Anh nói đủ rõ ràng chưa?” Diệp Dục hỏi

“Đúng vậy nha” Vạn Uyển lấy lại tinh thần, cười cười, “Không nghĩ tới trường học lớn như vậy lại bị anh tìm được chỗ bảo bối thế này.”

Diệp Dục có chút tức giận mình không thể biểu đạt rõ ý của mình với Vạn Uyển, dứt khoát ngậm miệng lại, chờ cô nói chuyện.

Vạn Uyển nhìn vẻ mặt bất lực của anh có vẻ gấp gáp, xi bật cười, “Anh đang chờ em nói chuyện?”

Diệp Dục gật đầu, “Anh muốn biết em nghĩ như thế nào, sau đó sẽ sửa sai” cuối cùng, Diệp Dục cũng cảm thấy cách nói này của mình miêu tả không thỏa đáng, lại bổ sung, “Nhưng anh không xem tư tưởng của em như xe tăng để điều chỉnh.”

Vạn Uyển đưa tay ra phía sau, bước lên đường đá cẩn thận, trước mắt hiện lên lúc Diệp Dục trẻ tuổi trẻ trung, đứng bên cạnh một cô gái, hai người làm những việc không ngại phiền toái thoát nhìn ngây thơ lại cố chấp, cho dù không có người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, nhưng mà có thể cảm thấy phần hạnh phúc cùng ấm áp kia.

Vạn Uyển hít sâu một hơi, đứng ở cuối đường đá, nhìn Diệp Dục vẫn chọc ở trên đường đá, “Em cảm thấy rất tốt”

Diệp Dục nghe thấy lời nói của cô, đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó về mặt giật mình bị đen như mực trong mắt thay thế, nhảy mấy bước, nắm lấy cổ tay Vạn Uyển, “Đi mua đồ, sau đó đi đến thư viện.”

Cổ tay Vạn Uyển bị nắm lấy hơi đau, nhưng lại thần kỳ không có cái loại uất ức cùng ý nghĩ không vui trước đó, thông qua bàn tay của anh, có thể cảm nhận được chút gì đó khác biệt.

Chủ nhân tiệm nhỏ lúc nhìn thấy Diệp Dục thì giật mình không thôi, lắp bắp thật lâu muốn cùng anh nói chuyện, nhưng lúc nhìn thấy Vạn Uyển sau lưng anh thì ngừng miệng, ngay cả nụ cười cũng trở nên lúng túng, “Đã lâu không tới.”

Diệp Dục kéo Vạn Uyển từ phía sau đi ra ngoài rồi mới đáp lời, “Quá bận.”

Vạn Uyển đeo túi xách đứng ở giữa hai người cũng thật khó chịu, người sáng suốt cũng nhìn ra được chủ tiệm có lời nói bí mật muốn nói với Diệp Dục, nhưng vì ngại mình ở đây nên mới không nói ra miệng, vì vậy xoay người đưa túi xách cho Diệp Dục, “Em đi chọn đồ trước, thủ trưởng cảm giúp em một chút đi!”

Diệp Dục cúi đầu nhìn Vạn Uyển, cũng không nhận lấy túi xách, ra về không đi đâu cả, Vạn Uyển bắt đầu đi nhéo anh một cái, mới có thể chạy đi.

Chủ tiệm thấy Vạn Uyển đi ra ngoài, thở phào nhẹ nhõm, từ bên trong quầy lấy ra một cái hộp nhỏ, màu trắng to lụa thêu hoa bách hợp, tinh xảo khéo léo, “Diệp tiên sinh, thứ này là cô ấy để lại cho anh.”

Diệp Dục vẫn không có động tĩnh, mắt nhìn cái hộp đó tâm tình không có một tia dao động, quay đầu liếc mắt nhìn Vạn Uyển đang khom người chọn cuốn vở, mới nói ra “Thiên Mặc đưa cho bà lúc nào?”

Chủ tiệm thở dài, lại lấy ra một phong thư, “Hai năm trước, cô ấy cũng có dặn dò, nếu như anh hỏi thời gian, thì đưa phong thư này cho anh.”

Diệp Dục gạt đầu, nhận lấy thư cùng cái hộp, chỉ có chính anh mới biết, bên ngoài bình thường về mặt không sao cả nhưng rung động trong lòng thì không có ngôn ngữ nào có thể tả được, tay đặt ở trong túi run rẩy siết chặt phong thư.

Chủ tiệm dù sao cũng từng thấy anh và Dịch Thiên Mặc gần gũi bên nhau một thời gian, dĩ nhiên cũng biết hôm nay giao đồ ra là có ý như thế nào, ánh mắt nhìn về phía Vạn Uyển mang theo bất an, “Diệp Dục, ai cũng không thể ngăn cản quyền hạnh phúc của ai, nhưng mà cô gái Thiên Mặc kia, có quá nhiều lời khó nói cần anh hiểu.”

Diệp Dục vừa định nói chuyện, thì cảm thấy tiếng bước chân của Vạn Uyển ở sau lưng, nhẹ nhàng, sung sướng.

“Thủ trưởng, nơi này đồ thật tốt! Em còn tìm được sổ lưu niệm thêm thường đã lâu.” Vạn Uyển vui vẻ ra mặt ôm một chồng đồ lớn nói với Diệp Dục.

Diệp Dục cúi đầu nhìn cô, gờ tay lên xoa đỉnh đầu cô, thanh âm nhu hòa trước nay chưa có, “Em thích là được rồi.”

Cảm giác giờ khắc này rất khó miêu tả, tay trái nắm chặt hồi ức mang cho mình gian nan cùng không chịu nổi, lạnh như băng không muốn đụng vào nhưng rồi lại không thể không vén lên một ít trang phủ bụi đã lâu, tay phải vuốt ve chính là mang cho mình ấm áp cùng hạnh phúc hôm nay, giống như rìa cánh chim mang theo lông tơ, nhẹ nhàng xôn xao một chút, nhộn nhạo không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Vạn Uyển bị anh đột nhiên đụng nhẹ như vậy nên rất không quen, ánh mắt của chủ tiệm bên cạnh vô cùng lo lắng ở giữa hai người, cho dù không nhìn cũng có thể cảm thấy đôi mắt kia toát ra vẻ không vui.

Diệp Dục đứng ở trước mặt Vạn Uyển, trả tiền, xách quai đeo túi xách của cô ở trên lưng, thậm chí ôm người mang túi đi ra ngoài.

Bước chân không đều nhau là chuyện rất bình thường, Vạn Uyển đứng lúc thuận lý do này, càng không ngừng đạp gót chân của Diệp Dục, nhìn người khác buồn bực không phát giận ra về mặt càng ngày càng tối, Vạn Uyển che miệng đặc biệt vui vẻ.

“Tự mình đi đi.” Diệp Dục buông dây túi xách cô ra, tức giận nói.

Vạn Uyển tiến tới bên cạnh anh quan sát anh, “Tâm tình không tốt à?”

Diệp Dục hừ một tiếng, đối với vẻ mặt như thế của Vạn Uyển đã sớm không thích rồi.

“Những lời chủ tiệm đó nói em không xen vào đâu.” Vạn Uyển chạy đến trước mặt, mở tay ra nhún vai, “Nhưng mà anh cũng không thể xem em là nơi trút giận.”

Diệp Dục tiếp tục đi, lúc đi qua Vạn Uyển thì vỗ vỗ đầu của cô, “Em đang suy nghĩ cái gì đấy!”

Vạn Uyển cười toe toét mà đuổi theo Diệp Dục, “Tất nhiên, tư tưởng cảnh giới của thủ trưởng cao biết bao nhiêu!”

Không phải là kỳ thi nên thư viện rất ít người, Diệp Dục quen thuộc mà lên phòng tự học, Vạn Uyển rút ra kinh nghiệm trước kia đi phải bên trái Diệp Dục tạo khoảng cách giữa hai người, nhìn từ xa, hai người này hoàn toàn không quen biết.

Cho nên Vạn Uyển lại lần nữa thấy mấy con nhóc được xưng là hoa hậu giảng đường đại học bọn họ tìm Diệp Dục nói chuyện không để ý tới mình, cười giống như không có tim không có phổi.

“Vạn Uyển” Diệp Dục vòng qua một đám nữ sinh, trực tiếp đi tới phía Vạn Uyển. Vạn Uyển chỉ nhìn anh một cái, cũng biết đại sự không ổn, vội vàng cúi đầu hướng về phía cửa hông vào phòng tự học, Diệp Dục là ai chứ, tay dài chân dài bắt người tốt, một phen liền nắm Vạn Uyển ở trong ngực. “Chạy lần đầu thất bại sao còn không biết rút lấy bài học kinh nghiệm?”

Vạn Uyển bị đột kích bất ngờ như vậy, không để ý chỗ lồi lõm ở dưới chân, lao đảo đi phía trước, Diệp Dục cũng không ngờ tới cô đứng ở trên đất bằng cũng có thể ngã, muốn kéo cũng không kịp, chỉ có thể đệm ở phía dưới cô tiếp nhận Vạn Uyển.

Hình thể Vạn cô nương cân xứng, tuyệt đối không thua đoàn thể mập mạp, nhưng thể trọng vẫn còn ở nơi đó, Diệp Dục bị đụng phải rên lên một tiếng đau đớn mà cắn răng, “Cô em à, sao luôn không cẩn thận như trẻ con vậy.”

Vạn Uyển bị ngã cũng không nhẹ, từng trận đau đớn trên mắt cá chân làm cho cô thậm kê không tốt.

Lúc này Diệp Dục đã đẩy cô đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên áo khoác, liếc nhìn Vạn Uyển, “Sao vẫn chưa chịu dậy?”

Về mặt Vạn Uyển đau khổ, người bên cạnh đều đang nhìn về phía bên này, chỉ có thể cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thủ trưởng, em đau chân rồi.”

Diệp Dục sừng sốt một chút, nhắm mắt vô cùng hiểu rõ, ngồi chồm hóm xuống sờ tới mắt cá chân của Vạn Uyển, “Ồ đây?”

Vạn Uyển gật đầu, “Nhẹ một chút đi!”

Diệp Dục liếc cô một cái, tay vừa dùng sức một chút đã nghe thấy một tiếng kết thanh thúy, Vạn Uyển vội vàng nắm chặt cánh tay Diệp Dục, cắn một cái.

Diệp Dục dịu Vạn Uyển đứng lên, “Sao hàm răng em sắc vậy!”

Vạn Uyển vịn Diệp Dục, hung tợn liếc anh một cái, “Việc khinh thường người làm việc vụng về cũng coi là một loại miệt thị người tàn tật!”, nói xong liền khập khễnh vào phòng tự học.

Hai người chọn vị trí gần cửa sổ, Vạn Uyển lấy Laptop ra, nhìn sang Diệp Dục đã tựa vào bên cửa sổ nhìn rừng cây phía dưới không nói một lời, le lưỡi một cái rồi cũng không nói chuyện.

Vạn Uyển mở văn bản ra, đọc chưa được hai hàng đã không đọc được nữa, cùng Diệp Dục tới thư viện chỉ là nguy trang, sao có thể làm việc chứ! Diệp Dục ở đối diện cũng cảm thấy ánh mắt Vạn Uyển, chống đầu liếc xéo nhìn cô, về mặt lưỡi biếng hiềm có, “Không biết làm?”

Vạn Uyển nhìn tập hợp liên miên bất tận trên màn ảnh máy vi tính kia, quý thần xui khiến mà gật đầu một cái.

Diệp Dục dời ghế gần một chút, duỗi dài tay chuyển laptop đến cạnh mình, chống cằm bắt đầu đọc nhanh như gió luận văn đáng thương mà Vạn Uyển không làm kịp nên chấp vả lung tung, Vạn Uyển cũng không ngờ tới anh lại nghiêm túc như vậy, chờ đến khi muốn thu hồi thì đã không còn kịp rồi, Diệp Dục đen mặt lại trực tiếp dời laptop đến bên mình, ngón tay nhanh chóng lướt trên bàn phím, toàn bộ văn bản WORD 12 tờ, lại có thể bị anh tra xét vô số chỗ viết sai.

“Bên trong em chứa là đầu óc hay là bã đậu?” Trượt đến cuối cùng, Diệp Dục không chút khách khí cho phê bình Vạn Uyển.

“Do em không kiểm tra, đương nhiên là có sai.”

“Sai bình thường là do kiến thức chưa đủ, nhưng mà em...” Diệp Dục dừng lại một chút, dùng trọng âm nhấn mạnh câu nói kế tiếp, “Thuộc loại trí thông minh có vấn đề.”

Nhân cách của Vạn Uyển lại một lần nữa bị đâm trúng, tức giận cầm lại laptop, “Sửa là được chứ gì!”

Diệp Dục nhìn cô ôm laptop vào trong ngực, nhìn vào màn ảnh máy vi tính một cách căm thù, ý nghĩ đùa giỡn lâu nay lại bùng phát, cố ý đứng ở sau lưng cô, khiến cho cô tránh cũng không được.

“Nhìn cái gì vậy, anh có xem cũng không hiểu đâu.”

Diệp Dục nhíu mày bày tỏ đồng ý, “Hay là chỉ ra chỗ sai cho em luôn vậy.”

Vạn Uyển thật sự là hận không thể cắn anh một cái, “Anh không có chuyện gì khác làm sao?”

Diệp Dục giống như là nhớ ra cái gì đó, gạt đầu một cái, “Anh đi lấy sách đọc vậy.”

Vạn Uyển nhìn bóng lưng Diệp Dục biến mất ở chỗ góc cầu thang, Diệp Dục không phải một người lộ tình cảm ra ngoài, nhưng mà từ ngôn hành cử chỉ hơi nhỏ của anh, Vạn Uyển vẫn có thể cảm nhận được có một chút biến hóa, anh nhìn phía ngoài cửa sổ thì cũng không phải là đang thưởng thức phong cảnh hoặc là ngắm người, tiếng hít thở hơi lo âu tiết lộ tâm tư của anh.

Vạn Uyển nhìn chăm chăm vào màn ảnh máy vi tính lần nữa, dùng lực trước nay chưa có gõ từng chữ từng chữ, dần dần tiến vào trạng thái, văn bản cùng bảng biểu hiện lên càng lúc càng nhanh, chờ đến khi hết cuộc Vạn Uyển đóng văn bản lại thì phòng tự học đã chỉ còn lại một mình.

Đóng laptop lại, gờ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, mượn quyền sách sao lại lâu như vậy, Vạn Uyển thu dọn đồ xong, ôm máy tính lên, muốn đi tìm Diệp Dục.

Lầu năm thư viện luôn là nơi nhiều người nhất, không có nhiều sách chuyên nghiệp như vậy, phần lớn là bộ sách tài liệu cho học sinh thường ngày tiêu khiển nghỉ ngơi. Vạn Uyển đi qua từng giá sách một, tìm bóng dáng của Diệp Dục, rốt cuộc sau cùng nhìn thấy anh ở trong một gian.

Diệp Dục cũng không có cầm sách trong tay, Vạn Uyển cận thị, nhưng mà có thể nhìn thấy rõ ràng một phong thư anh giữ ở trong lòng bàn tay, chất giấy rất dày, mang theo vân tối, Diệp Dục nhìn chăm chăm thư thật lâu mà không động đậy. Vạn Uyển nghĩ, đây chính là chỗ mấu chốt rồi.

Lòng hiếu kỳ là bản tính của chung tất cả phụ nữ, Vạn Uyển cũng không ngoại lệ, đường đá mòn, tiệm nhỏ quen biết, lá thư này, Vạn Uyển cúi đầu thăm dò, biết đại khái có liên quan với ai rồi.

Vạn Uyển đứng ở nơi ngăn cách kín đáo, Diệp Dục không thấy được cô, nhưng cô lại có thể thấy rõ Diệp Dục, phân biệt không rõ về mặt của anh lắm, anh giống như là chỉ đứng ở nơi đó, không đi đến nơi khác.

Lòng tiểu nhân thật là đáng sợ, Vạn Uyển cười nhạo mình, rón rén đi tới phía sau, cố ý phát ra tiếng vang, Diệp Dục mới giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu liếc nhìn Vạn Uyển, “Làm xong thứ đó rồi sao?”

Vạn Uyển cười, nhìn anh có chút hốt hoảng thu hồi thư trong tay, cũng lập tức giả vờ không thấy gì, “Thủ trưởng, quan niệm thời gian của ngài quá kém, lúc này cũng qua mấy canh giờ rồi.”

Diệp Dục nhìn sang đồng hồ đeo tay, có chút kinh ngạc mà nắm quyền ho khan một tiếng, “Không có chú ý.” Nói xong, liền đi tới trước mặt, ở trong một hàng tiểu thuyết tiện tay chọn lấy một quyển.

Vạn Uyển vui vẻ, chỉ chỉ sách trong tay anh, “Cái này là ngôn tình, sinh viên đại học năm nhất đều khinh thường không xem nha.”

Diệp Dục lúng túng thả trở lại, cúi đầu nhìn về phía Vạn Uyển trong mắt có lóe lên luống cuống, “Anh đi tìm lần nữa.”

“Tiểu thuyết quân sự thích không?” Vạn Uyển lúc tiến vào lưu ý một cái đánh dấu, liền hỏi.

Diệp Dục nghĩ một lát, “Có thể xem.”

Vạn Uyển chỉ chỉ cái tủ sách ở khúc quanh, “Tự ngài qua bên kia chọn đi, em đi qua tìm chỗ.”

Diệp Dục cũng không có dừng bước lại, trực tiếp đi tới hướng bên kia.

Vạn Uyển nhún nhún vai, đối với anh hôm nay tự dưng luống cuống bày tỏ rất hiểu, cũng liền chuẩn bị đi tìm chỗ, đi qua chỗ lúc nãy anh đứng, khoe mắt lại liếc về phía một cái hộp màu trắng, Vạn Uyển đi lên phía trước cầm nó từ bên giá sách lên, một góc cái hộp được thêu tỉ mỉ một chữ ‘Mặc’.

Trong nháy mắt, lòng chua xót yên lặng thật lâu bùng phát, xen lẫn nước mắt không thể ngăn cản, Vạn Uyển luống cuống tay chân dùng cổ áo lau đi, chỉ sợ nhỏ giọt trên cái hộp.

Vạn Uyển rốt cuộc biết tại sao mình lại không để ý cũng không dám để ý những việc nhỏ của Dịch Thiên Mặc, bởi vì ràng buộc giữa cô và Diệp Dục, không người nào có thể cắt đứt.

Từ xa Diệp Dục đã đi tới phía bên này, Vạn Uyển nảy ra ý nghĩ che giấu, cố ý làm bộ cục tẩy của mình lần xuống đến đường một tủ sách khác, lúc xoay người lại nhặt thì len lén đem cái hộp giấu vào trong tủ.

“Em còn phải đợi bao lâu?” Diệp Dục đi tới xách túi xách giúp cô, hỏi.

“Gửi văn kiện đi phải mất một thời gian, cũng không lâu.” Vạn Uyển trả lời, bởi vì khẩn trương mà không dám nhìn thẳng Diệp Dục.

Diệp Dục chọn một quyển tiểu thuyết đề tài quân sự hấp dẫn mấy năm gần đây dựng thành phim truyền hình, Vạn Uyển chờ truyền văn kiện, cũng rất

nhàm chán không tiến tới xem.

Diệp Dực vốn là thấy Vạn Uyển dựa tới thì theo thói quen dịch sang hướng bên cạnh, nhưng sau khi phát giác cô cũng muốn xem, mới hậu tri hậu giác đặt sách đến giữa cái bàn.

Hai người đọc sách có lợi cũng có hại, lợi là Vạn Uyển rốt cuộc cũng tìm được một chút cùng sở thích với Diệp Dực, tiểu thuyết đề tài quân sự cũng có thể hấp dẫn người mà không khô khan, hại là tốc độ hai người đọc sách không đồng nhất, Diệp Dực đọc nhanh như gió thì Vạn Uyển còn chưa xem xong hàng thứ hai, cho nên liền đưa đến tình tiết sau đó hai người đều muốn biết, nên không thể không dừng thẳng tờ giấy lên, đầu một người nghiêng qua đọc sách.

“Leng keng” thanh âm email ở máy tính vang lên một tiếng nhắc nhở, Vạn Uyển đang xem chỗ đặc sắc, Diệp Dực bên cạnh lại chuẩn bị lật sang trang thứ ba rồi, nên không khỏi có chút tức giận, “Diệp Dực, anh xem chậm một chút thì sẽ chết sao?”

Diệp Dực nhú mày, run lên ba tờ giấy đã kẹp ở trong tay, mở bìa ngoài sách, “Em thích quyển sách này?”

Vạn Uyển vừa sửa sang lại văn kiện gọi vừa gật đầu, “Trước đó em đã xem phim truyền hình này, nhưng mà đem so sánh thì đúng là sách hấp dẫn hơn người.”

Vạn Uyển rốt cuộc cũng làm xong mọi việc, nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Dực, “Thủ trưởng, lát nữa có thể lái xe chở em đến siêu thị không?”

Diệp Dực khép sách lại, nhìn đồng hồ, “Được, cơm trưa cũng không ăn, cơm tối giải quyết như thế nào?”

Vạn Uyển suy nghĩ một chút, “Vây đội lát nữa rồi đến siêu thị mua một ít mì sợi ăn đi!”

“Cùng anh trở về nhà ăn bộ đội ăn không?” Diệp Dực hỏi

Vạn Uyển đang kiểm tra túi xách, tay đụng phải cái hộp mới vừa rồi cuống quýt để vào trong, rút trở về giống như chạm điện, “Không cần, đi siêu thị là được, ngày mai em còn muốn đến bệnh viện.”

Diệp Dực không có ép cô, “Bên bệnh viện anh sẽ bảo Đồng Niệm gọi điện thoại tới giải thích, sẽ không làm khó em.”

Vạn Uyển nói thầm nhỏ, “Có quan hệ với đơn vị dĩ nhiên sẽ không làm khó.” Đứng dậy đi ra bên ngoài, nửa đường lại lui trở lại, đi theo sau lưng Diệp Dực trả sách, “Thủ trưởng, chung quanh đây có siêu thị ngài quen thuộc hay không?”

Diệp Dực cất sách xong, tia sáng trong mắt thu lại, “Sao hỏi như thế?”

“Xem có đồ ăn vặt nào đặc biệt hay không thôi!” Vạn Uyển cười ha hả

Diệp Dực dừng lại một lát, muốn cự tuyệt, nhưng vẫn không nói ra miệng, “Được, anh dẫn em đi qua.”

Nếu như Vạn Uyển có năng lực tiên tri đặc biệt, làm thế nào cô cũng sẽ không khiến thời gian đảo ngược lặp lại đoạn đối thoại mới vừa rồi, bình thường chỉ có một chữ, một câu nói là có thể dễ dàng khiến sự việc trước mắt có thể đụng tay đến trải qua biến hóa nghiêng trời lệch đất, khi bạn càng không muốn đụng phải người nào, càng không muốn đề chuyện gì đó xảy ra, lại càng không muốn xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Thật ra trong suy nghĩ của Vạn Uyển về siêu thị Diệp Dực hay đi với cái siêu thị bình thường bây giờ rất khác nhau, có lẽ sẽ không bình thường như thế này, đông người, riêng tư, rất thích hợp để hẹn hò.

Diệp Dực đã đứng ở cửa ra vào nhìn Vạn Uyển vẫn đứng yên cạnh xe không chịu nhúc nhích, cảm thấy kì lạ nhưn mày hỏi "Không phải em muốn mua đồ sao?"

Vạn Uyển nhìn về phía Diệp Dực, anh không còn cảm giác chân thật có thể chạm vào nữa, thoáng cái đã cảm thấy Diệp Dực trở nên mơ hồ hư ảo, không cách nào chạm tới được. Vạn Uyển cúi đầu, cố gắng tìm nguyên nhân gây ra những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, khi phát hiện ra người quan trọng với mình có điểm dấu điểm, loại cảm giác không an toàn kết hợp với sự không tin tưởng, cảm giác này, cũng không tệ. Vạn Uyển cười cười, xiết chặt túi xách bên trong chứa cái hộp nhỏ đang hơi nhô lên, hít sâu một hơi, từ từ đi về phía Diệp Dực.

Diệp Dực vẫn như bình thường, đưa tay giữ chặt Vạn Uyển, muốn cô nhanh một chút sát lại gần mình, vừa đụng phải cô lại bị cô tránh được. Vạn Uyển nghiêng đầu lên quan sát biểu lộ của Diệp Dực, không có tức giận hay nghi ngờ, ngược lại có cảm giác do dự và tự trách.

Hai người một trước một sau vào siêu thị, từ đầu Vạn Uyển đã không muốn mua gì, chỉ đang dựa vào một chút thủ thuật của con gái để làm một bài trắc nghiệm nhỏ với Diệp Dục mà thôi, không ngờ anh lại dễ dàng trúng kế.

Diệp Dục đi theo phía sau Vạn Uyển, nhìn cô đi dạo siêu thị không mục đích, ngẫu nhiên cũng cảm gì đó lên ngấm ngứa, không chút quy luật, Diệp Dục cúi đầu nhìn cô không biết từ khi nào đã đang xem đầu gối dành cho nam, trong lòng trầm xuống, cô chú ý sao, hơn nữa hình như cảm thấy bức bối, vì vậy tự nhiên cảm thấy hối hận việc mình chủ động phối hợp diễn trò với cô dù đã nhìn thấu tâm tư của cô.

Diệp Dục tiến lên cầm chai dầu gội trong tay Vạn Uyển bỏ lên kệ, Vạn Uyển kinh ngạc nhìn anh, một lúc lâu mới phục hồi tinh thần nhưng vẫn không hiểu có chuyện gì, Diệp Dục cũng không để ý vừa rồi bị cô từ chối cho động chạm, đưa tay kéo cô đến gần tạo một góc chuẩn, vừa vặn có thể để cô nhìn thẳng vào anh mà không cần cố kị gì.

"Em để ý à?"

Vạn Uyển không đáp lại hỏi "Anh hi vọng em không để ý?"

Diệp Dục gạt đầu rồi lại lắc đầu, nhú mày rồi lại nhún cao lên "Từ khi cô ấy đột nhiên rời đi anh chưa từng muốn có bất kì mối liên hệ nào nữa, nếu như không phải có lá thư hôm nay." Nói đến đây Vạn Uyển ở trong lòng vẫn không có động thái gì, Diệp Dục cảm thấy không biết có cần thiết phải lời lá thư ra không nữa, tay áo nắm chặt lá thư trong túi nắm chặt thành quyền.

Diệp Dục ôm khá lâu vì thế đã thu hút ánh nhìn của khá nhiều người, Vạn Uyển cảm thấy bất đắc dĩ, cô cũng không muốn mình có chút dính líu gì với chuyện của Diệp Dục và Thiên Mặc, nhưng chuyện đến nước này, nếu như mình còn muốn cùng Diệp Dục phát triển thì cái này chính là một trạm kiểm soát vô cùng quan trọng.

Vạn Uyển hơi đẩy Diệp Dục ra, chỉ chỉ vào túi của anh "Em thấy ông chủ đưa cho anh một thứ, có phải ở trong đây không?"

Diệp Dục lập tức mở to hai mắt, quả nhiên cái hộp nhỏ trong túi áo đã không thấy.

Vạn Uyển kéo khóa túi, lấy chiếc hộp ra đưa cho anh "Thủ trưởng, em không biết tại sao anh lại vừa ý em, nhưng nếu như bản thân anh còn không phân rõ được ai là người mình đáng lưu luyến, vậy thì không thể biết được mất thế nào đâu."

Diệp Dục nhìn chằm chằm vào cái hộp, Vạn Uyển rất nghiêm túc, lặp lại lời cô nói trong đầu mấy lần mới nói "Có phải em cũng đã bỏ qua được Vương Lập Nam không?"

Vạn Uyển lắc đầu, giọng nói có chút nghẹn ngào "Anh ấy với em mà nói là người đã khuất, em hiểu rõ cuộc sống của em còn phải tiếp tục."

Diệp Dục cười lạnh nói "Em hiểu rõ? Anh nhìn em cái gì cũng không rõ, em cho rằng nguyên nhân em tự tiện rời khỏi đơn vị anh không biết sao? Em cho rằng sau cái đêm tuyết lở ấy anh mới nghe thấy cái tên lạ lẫm ấy sao?"

Trái tim như bị một chiếc búa đập mạnh vào, Vạn Uyển che ngực cố gắng hít thở, dưới trời tuyết rơi dày đặc ấy, không ai có thể đến cứu, khi đó tôi thật sự cho rằng mình có thể đoàn tụ cùng anh ấy. Vạn Uyển lùi về phía sau hai bước, thu lại ánh mắt bi thương, trừng mắt nhìn Diệp Dục "Chúng ta không ai bao dung được cho ai, vậy ở đây làm gì?"

Qua một lúc, nói qua nói lại một chủ đề, Vạn Uyển cảm thấy mệt mỏi, thật sự nhớ Diệp Dục vẫn hay cười hi hi ha ha, không tìm không phải đùa giỡn.

"Anh chưa từng coi em là người thay thế." Diệp Dục từ từ mở miệng, đáy mắt thoáng chút mệt mỏi "Nhưng không phủ nhận được thứ hấp dẫn anh lần đầu gặp em chính là thần sắc của em rất giống Thiên Mặc."

Vạn Uyển nghiêng đầu là có thể nhìn thấy hình ảnh của mình phản chiếu trên kính, tóc dài, mặt nhỏ, dung nhan một chút, chỉ có đôi mắt kia vẫn sáng ngời, sao có thể giống cô ấy như anh nói được?

Vạn Uyển quay đầu, Diệp Dục đã không còn chăm chú nhìn cô nữa, theo ánh mắt của anh có thể nhìn thấy sạp hoa quả bên đường, một đám người đang vây quanh một cô gái, cãi nhau ầm ĩ.

Vạn Uyển muốn đến bên cạnh Diệp Dục để nhìn cho rõ lại bị Diệp Dục ôm lại, anh cau mày nhìn Vạn Uyển "Em đi đâu vậy?"

Vạn Uyển giãy ra khó chịu nói "Em đi đâu là quyền tự do của em." Vạn Uyển biết rõ tâm tư của Diệp Dục hiện tại đều ở ngoài kia, bởi vì cô gái kia có cách ăn mặc và khí chất rất giống Thiên Mặc.

Diệp Dục nhìn thoáng qua cửa một lần nữa, nắm chặt tay Vạn Uyển không muốn buông ra, Vạn Uyển lại không phải người ngốc, đương nhiên không vui, đặt chiếc hộp vào tay Diệp Dục, xoay người rời đi.

Diệp Dục sao có thể buông tay khi mọi chuyện còn chưa được nói rõ ràng, buông tay lúc này chỉ có thể là những người đàn ông có đại não không bình thường.

"Em tuy không phải liệt nữ gì nhưng tối thiểu em cũng biết khinh thường những người đàn ông một trái tim có hai người phụ nữ, ăn trong bát ngó trong nồi."

Diệp Dục đột nhiên dùng sức cầm tay Vạn Uyển, biểu lộ âm lạnh "Vậy em cũng coi như món trong nồi của anh, đừng hòng mơ chạy thoát được." Sau

đó kéo tay Vạn Uyển ra khỏi siêu thị.

Vạn Uyển cắn môi, thầm nghĩ đúng là lần đầu tiên, đã mà lại còn sút nữa.

Diệp Dục nắm chặt Vạn Uyển đứng ở góc đường, không xa không gần đủ để nghe được giọng nói đầy tức giận của đám người bên kia đang mắng cô gái và giọng phản bác đầy yếu ớt của cô.

"Một cô gái như cô ăn trộm thì thôi đi, giờ còn định ăn quýt à."

"Giao cho cảnh sát đi, thật không nhìn ra đây là mặt người dạ thú."

Dịch Thiên Mặc bị vây ở giữa nhưng bộ dáng không hề sợ hãi, ôm túi cô giăng giải thích "Tiền tôi đưa thì mấy người nói là tiền giả, đồ trong bọc này vốn cũng không phải của tôi, các người dựa vào cái gì mà làm khó tôi?"

"Chi bằng chúng tôi nhiều người, hoặc là giao túi đồ cho chúng tôi, hoặc là đến đồn cảnh sát."

Dịch Thiên Mặc ôm túi đồ lùi lại phía sau, đương nhiên không sợ vào đồn cảnh sát, một khi đi phải trái nhất định sẽ rõ ràng, cơ bản là cô không muốn chi vì chuyện nhỏ này mà người đó phải về nhà.

Một người trong đám thấy Dịch Thiên Mặc không nói gì, đặc ý tưởng có thể cướp được đồ trong tay cô. Vừa muốn đụng vào cô đã bị một lực đẩy mạnh sang một bên.

Diệp Dục nhìn thoáng qua khuôn mặt đầy kinh ngạc của Dịch Thiên Mặc, yên lặng để cô đứng cạnh Vạn Uyển "Không cần phải kéo nhau tới đồn cảnh sát làm gì, để tôi gọi họ tới và qua cửa hàng điện tử bên kia cho xem camera an ninh, xem có phải có người sẽ gặp tai họa không?" Diệp Dục nhìn lướt qua bọn họ, không nhanh không chậm móc điện thoại ra.

Kẻ đứng đầu lập tức biết không thể sơ mũi được gì, cười ha ha lùi về phía sau quỳ, đem gói đồ của Dịch Thiên Mặc trả lại cho Diệp Dục "Cũng không có chuyện gì, là không hiểu chuyện, ngài đại nhân đại lượng, chúng tôi lần sau sẽ rút kinh nghiệm."

Diệp Dục hừ một tiếng, nhấn vài con số, báo địa điểm, đem mọi chuyện nói qua một lượt sau đó đứng yên lặng nhìn Vạn Uyển đang đứng cạnh Thiên Mặc.

Dịch Thiên Mặc cười cười với Vạn Uyển, ngại ngần nói "Phiền hai người quá, vốn cũng không có chuyện gì lớn."

Vạn Uyển không thể hiểu vì sao trên người Dịch Thiên Mặc luôn toát ra một loại khí chất khiến người khác không thể nổi giận, vì vậy lại mềm lòng mà không nổi bực tức, chỉ mình cô biết vừa rồi khi đứng ở bên kia đường cô đã cảm thấy há hê và có cái nhìn chế giễu đến đâu, vì thế đành xấu hổ nói "Đâu có, quen biết cả mà."

Tâm tư Dịch Thiên Mặc vốn tinh tế, thường nhìn mặt mà đoán tình huống để nói chuyện nên chỉ thoáng nhìn cũng biết không khí giữa Vạn Uyển và Diệp Dục đang có gì đó không bình thường, cô tiến lên phía trước nói "Hai người có chuyện thì về trước đi, mình tôi tới cục cảnh sát là được rồi."

Diệp Dục quay đầu nhìn Dịch Thiên Mặc, lấy điện thoại ra chuẩn bị tiếp tục gọi điện lại bị Dịch Thiên Mặc chặn lại "Không cần phải liên lạc với anh ấy."

Vạn Uyển chấp tay sau lưng nhìn hai người đứng trước kẻ xướng người ca thật sự là kì lạ, nghĩ như vậy rồi tự nhiên bật cười.

Dịch Thiên Mặc và Diệp Dục đồng thời nhìn Vạn Uyển, đều là người thông minh đương nhiên biết rõ người kia đặc ý cái gì, Dịch Thiên Mặc cúi đầu không nói nên lời, ánh mắt Diệp Dục nhìn Vạn Uyển thì đầy phức tạp, rất lâu mới nói "Anh đã gọi cho cảnh vệ rồi, lập tức sẽ có người tới, bọn anh đi trước."

Dịch Thiên Mặc gật đầu nhỏ giọng cảm ơn rồi đứng ở dưới đèn đường.

Trong lòng Vạn Uyển kích động, ánh mắt nhìn Dịch Thiên Mặc chăm chú và dò xét hơn bình thường đôi phần, đôi mắt của cô ấy đúng là đen bóng mà trong suốt, cảm giác tức giận đột nhiên bộc phát, ngữ điệu mang theo chêu chọc nói "Thủ trưởng, vừa rồi ngài đã cùng Dịch Thiên Mặc nói về cảm nhận khi đọc thư sao."

Diệp Dục đang đi phía trước đột nhiên ngừng lại, Dịch Thiên Mặc cũng vội ngừng đầu lên.

Diệp Dục lạnh mặt nhìn Vạn Uyển, lòng ngực đang đập phồng rất mạnh chứng tỏ lúc này anh đang rất tức giận, vậy nhưng lần đầu Vạn Uyển cảm thấy anh không hề đáng sợ, Không phải cũng chỉ là giúp anh mở ra một chút tâm tư thôi sao, cũng không bằng cái lần cho gia vị vào nồi đồ ăn kia, sắc mặt Vạn Uyển vui vẻ, thoải mái nói "Đây không phải một cơ hội rất tốt sao? Thủ trưởng đã ôm rất nhiều kỉ ức khẳng định có rất nhiều lời muốn nói với Thiên Mặc nhỉ? Chính là anh hùng cứu mỹ nhân, thấy thế nào cũng không thể bỏ qua."

Lúc này Dịch Thiên Mặc đã không nói nên lời, quay lưng lại, bả vai khẽ run, Vạn Uyển chưa bao giờ nói ra nhiều lời độc ác đến vậy, nhưng trong lòng của oán khí, có cơ hội để giải tỏa tại sao lại không làm.

Diệp Dục tiến slene một bước, từ trên cao nhìn xuống, giọng điệu lạnh băng "Vạn Uyển, cuối cùng em muốn thế nào?"

"Em muốn thến ào á?" Vạn Uyển nhún vai "Giống cô ấy năm đó, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, chỉ có điều em không có mệnh tốt như vậy mà

có thể gả cho một người có gia tộc bề thế thôi, bằng không còn ở bệnh viện chịu khổ làm gì a." Vạn Uyển nhìn chăm chăm vào mắt Diệp Dục, mỗi chữ mỗi câu đều chọn lựa từ ngữ rất cẩn thận, nhìn sắc mặt anh càng lúc càng tái nhợt, cố ý xem nhẹ cảm giác đau đớn trong lòng.

Diệp Dục mạnh mẽ gờ tay lên, gân xanh trên thái dương đã nổi đầy, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Được, em được lắm, là anh nhìn lầm em. Anh vốn tưởng chỉ cần trong tương lai anh cố gắng thay đổi, cố gắng dứt bỏ quá khứ, dù thế nào cũng có thể đổi lại một chút phản ứng của em."

Trong lòng Vạn Uyển đau đớn nhưng vẫn cố dè xuống "Trên đời này còn rất nhiều rất nhiều người sẽ đi qua cuộc đời ta, Diệp Dục anh cũng vậy thôi, chim khôn biết chọn cành mà đậu, em trẻ trung thế này sao lại cảm hao tổn tâm trí trên một người đàn ông luôn mang theo kí ức về người cũ chứ?"

Diệp Dục đứng thẳng, không thốt nên lời.

Điện thoại trong túi của Vạn Uyển rung lên, mở ra thì thấy số Lộ Ninh. Cũng tốt, những lúc thế này thì tác dụng của khuê mật cần phải được phát huy triệt để.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Dịch Thiên Mặc đi lên trước muốn kéo tay áo Diệp Dục, nhưng lại thu trở về. Nếu như nói những năm chung sống cùng anh còn không thể hiểu rõ ý nghĩa từng động tác nhỏ của anh thì đầu phải, Dịch Thiên Mặc cúi đầu đỏ vành mắt, anh chưa bao giờ nóng nảy cùng tức giận một lúc, sự quan tâm của anh đối với người trước mặt đã vượt qua giới hạn bình thường rồi.

Có lẽ ban đầu thật sự không nên rời khỏi anh, hôm nay lại hối hận cũng chỉ để bị người ta khinh thôi.

Diệp Dục hít sâu một hơi, tâm tình nóng nảy trong lòng giống như chàng trai trẻ hai mươi tuổi đầu, Diệp Dục cố gắng cầm lại tâm tình năm đó Dịch Thiên Mặc rời đi, nhìn về phía Vạn Uyển, giống như mất mát nhiều hơn.

Điện thoại di động vẫn còn đang vang, lúc Vạn Uyển chuẩn bị nghe thì bị Diệp Dục đoạt mất, cau mày nhìn anh, "Tôi nói, anh cũng đều hiểu rồi."

"Nghe điện thoại trước đi" Diệp Dục trả điện thoại cho Vạn Uyển, giọng nói có chút bất đắc dĩ

Vạn Uyển bình thân đi đến bên cạnh anh tiếp nhận điện thoại, nói mấy câu đơn giản với Lộ Ninh rồi cúp điện thoại, chuẩn bị đưa tay ra bắt taxi, lại bị Diệp Dục ngăn cản, Vạn Uyển cá giận, chỉ chỉ Dịch Thiên Mặc vẫn đứng ở phía sau, "Cô ta còn ở đằng kia đấy!"

Lúc này Diệp Dục đã khôi phục bình tĩnh, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Vạn Uyển, đối với kiên cường của mình, cho tới bây giờ Diệp Dục cũng không định nhượng bộ, "Em để ý quá khứ của anh"

"Đúng, không chỉ là quá khứ, tôi còn để ý tương lai của anh." Vạn Uyển lục túi văn phòng phẩm trong túi xách, ném cho Diệp Dục, "Ít giả mù sa mưa dẫn tôi đến chỗ của anh và tình cũ, đầu gì Vạn Uyển tôi, cũng không cần anh tới đùa bỡn."

Diệp Dục nắm chặt hai quả đấm, túi giấy bị Vạn Uyển vứt nện vào cổ, vật bèn xệt qua cổ, một dấu đỏ hiện ra, Vạn Uyển có chút kinh hãi, quay mắt đi không nhìn, "Đây cũng là bản thân tự chuốc lấy."

"Anh chưa từng có loại ý nghĩ này." Diệp Dục chậm rãi mở miệng.

Dịch Thiên Mặc đứng ở sau lưng Diệp Dục, rõ ràng thấy được sống lưng anh cứng ngắc, trong lòng một mảnh mê lương, anh đã hoàn toàn buông tay, duy nhất còn lại chính mình vẫn hi vọng nhận được chút tình thương hại từ anh, Dịch Thiên Mặc hít mũi, nơi xa một chiếc xe treo cờ đang lái tới phía bên này, cô đi lên trước nhặt toàn bộ đồ vật trên mặt đất lên, thả vào trong tay Diệp Dục, "Diệp Dục, anh không thể bỏ qua lần này nữa, Vạn Uyển là một cô gái tốt."

Diệp Dục cứng ngắc quay đầu lại, khóe mắt nhìn thấy Vạn Uyển thừa dịp không ai ngăn lên một chiếc taxi, muốn đi tới kéo đã không kịp rồi, bất đắc dĩ mà vô trăn gật đầu, "Cái này, em nên đưa cho Tà Diệc." Diệp Dục đem cái hộp kê cả phong thư trong túi giao trả cho cô, "Cần phần tâm ý này của em chính là cậu ấy." Diệp Dục vô ý liếc mắt nhìn xe dừng lại cách đó không xa, người trong xe làm cho anh có chút giật mình, nhú mày, vẫn là cú người đem túi của Dịch Thiên Mặc sửa sang lại rồi mới đi.

Dịch Thiên Mặc sững sờ nhìn đồ trong tay, giấy viết thư lộ ra một góc, 'Dục, liên ịch kỷ một lần, chờ em được không?', cuối bút tích thanh tú là một chuỗi chữ viết cứng cáp, 'Thiên Mặc, nhìn người nhiều hơn một chút.'

Dịch Thiên Mặc che miệng, từ từ ngồi chồm hổm xuống khóc đến co quắp.

Xe dừng cách đó không xa ở cách cô khoảng hai cửa hàng, Tà Diệc ngồi ở phía trước một mồi tựa vào trên ghế ngồi, vết thương trên bả vai lại bị vỡ, máu tươi xuyên thấu qua quần trang, màu ô-liu biến thành màu xanh lá cây, mùi máu tươi tràn ngập cả buồng xe.

Lúc nhận được điện thoại, thì vừa vận mang theo đội ngũ từ biên giới Vân Nam trở về đơn vị, nghe nói Dịch Thiện Mặc gặp phải phiền toái tìm mình, thể lực nhanh chóng khôi phục lại, lúc lái xe ngay cả đèn đỏ cũng không muốn đợi, hận không thể cướp một chiếc phi cơ lập tức bay đến bên cô. Sao lòng được lại nhìn thấy một màn này chứ, một người bình thường đến một câu nói còn lười bỏ thì giờ sao cảm xúc lại mãnh liệt vậy chứ.

Diệp Dục đi, cô ta hẳn là nên khóc. Vết thương trên bả vai chọt xé ra, Tả Diệc rên lên một tiếng.

Tả Diệc từ trong túi ngực móc ra một bọc viên bi màu trắng, có chứa thành phần thuốc mê mạnh làm giảm đau, cũng không uống nước, cứ thế nuốt xuống.

Cổ nén đau, mờ mắt, bóng dáng của Dịch Thiện Mặc ngồi xổm xuống xuất hiện ở trong tầm mắt, thuốc phát huy vô cùng nhanh, tầm mắt đã trở nên có chút mơ hồ không rõ, vóc người mỏng manh bị áo lông thật dày bao lấy, trái cây lăn xuống ở bên cạnh cũng không biết nhặt, Tả Diệc muốn ngồi dậy đi đến ôm cô, cũng tiếc rằng phát hiện một chút hơi sức trên người cũng không có. Miễn cưỡng bấm điện thoại, thanh âm Tả Diệc hàn khan, "đường XX, tìm người tới đón vợ tôi."

Người bên kia điện thoại hiển nhiên rất là nghi hoặc, chính ngài mới vừa rồi không phải lái xe đi qua sao? "Đội trưởng, muốn chúng tôi đi qua?"

Tả Diệc trả lời, che giấu một mối lại khôi phục âm điệu bất cần đời, "Thế nào? Vừa được nghỉ phép đã muốn làm phiền rồi à?"

Đồng chí trẻ cười hai tiếng ha ha, "Nào có, tôi sẽ phái người tốt nhất đi đón chị dâu!"

Tả Diệc ngược mắt nhìn người bên cạnh một chút, đã tốt hơn nhiều, dùng một chút nhìn như vô tâm nói, "Phái con gái đến đây đi."

"Được rồi, đội trưởng đại phát ghen tức, chúng tôi không chọc nổi" Cậu nhóc cực kỳ mừng rỡ, đã cảm ổng nói bắt đầu gào to rồi.

Tả Diệc cúp điện thoại lại nhún, thanh âm người bên kia điện thoại thuận hậu làm cho lòng người an tâm, "Đội trưởng."

"Lý Thi, trở về với người đẹp rồi hả? Hí" Thấy Dịch Thiện Mặc đứng lên, lúc Tả Diệc đứng dậy thì đau nên hít một hơi lạnh.

Tay Lý Thi đang bày đĩa thì ngừng lại, xoay người cảm áo khoác cùng chìa khóa xe lên, vồ vồ Diệp Ngôn đang xới cơm, "Nói cho tôi biết vị trí."

Tả Diệc cười hắc hắc, ý trêu chọc không giảm, "Đủ anh em!"

Lý Thi nhận lấy băng vải Diệp Ngôn đưa, cau mày, "Ít nói nhảm, địa điểm."

"Đường XX, nhanh lên một chút, nếu không liền cúp."

Chờ lúc Lý Thi chạy tới, thì Tả Diệc đã không còn ở trong xe rồi, nửa người tựa vào trên cửa xe cầm một quả táo cắn ngẩn ngơ, cảm thấy anh ta đến gần mới ngừng đầu, "Nhanh thật."

Lý Thi tiến lên đem băng vải cùng thuốc giảm đau ném lên trên mui xe, "Mất máu bao nhiêu?"

Tả Diệc sờ sờ động mạch trên cổ, hừ hừ hai tiếng, "Cũng may, chậm một chút nữa thì tệt lăm."

Lý Thi không phải người nhiệt tình, có thể nói, trong thế giới của anh ta, anh em, kẻ địch, lại có vợ. Chuyện của Tả Diệc và chị dâu cho dù không quan tâm cũng có nghe thấy, nhưng chuyện có thể phát triển đến cảnh giới này, cũng rất ly kỳ.

"Đội trưởng" Lý Thi nói, Tả Diệc ngồi ở ghế sau còi ra nửa bên áo sơ mi băng bó, không chú ý đến anh ta, không chút để ý mà ừ một tiếng, nếu Lý Thi có thể nói ra lời nói quan tâm gì đó mới thật là thiên hạ đại loạn rồi.

"Nhiệm vụ lần tới anh làm được sao?"

Tả Diệc bật cười, quả nhiên là như vậy. Buộc chặt băng vải, uống một viên thuốc giảm đau, ra lệnh Lý Thi lái xe, "Nghỉ ngơi một chút, da thịt đau không thành vấn đề."

Lý Thi ồ một tiếng, lái xe chạy thẳng tới nơi ở tạm thời của bộ đội.

Diệp Dục bắt đầu dùng hết khả năng chinh đốn suy nghĩ trong đầu, mỗi một lần nghĩ đến Vạn Uyển, trái tim liền giống bị móng mèo cào một chút, chua nhột khó nhịn. Vuốt vuốt mái tóc ảo não gọi điện thoại cho Đồng Niệm, tiểu đồng chí Đồng lúc này đang ở trong báo cáo chất đồng như núi, nỏ hơi rơi như mưa, chợt thấy điện thoại riêng của đoàn trưởng, quả thật cho là mình còn chưa tỉnh ngủ, run run rẩy rẩy nhận điện thoại, "Đoàn trưởng."

"Tôi ở trên đường XX, điều xe, đem báo cáo buổi chiều để trên bàn."

Tiểu đồng chí Đồng lệ rơi đầy mặt, tay trái vẫn cầm ống nghe, tay phải đã cầm điện thoại nội bộ lên, chỉ sợ đoàn trưởng mình trở què, "Tôi tới đón ngài ngay."

"Còn nữa..., hôm nay tôi nghỉ, buổi chiều cậu cũng không cần tới." Diệp Dục xoa huyết Thái Dương cảm giác đau đớn lâm râm, trực giác nói cho anh biết bây giờ đi tìm Vạn Uyển không phải là lựa chọn sáng suốt, thân là một người lính, nhanh chóng giành được đường tắt, khi nào xâm nhập bộ phận

địch, đã kích đối tượng như thế nào gần như thành công ngoại trừ chỉ có thể ngủ ăn cơm. Diệp Dục đứng ở bên cạnh xe, mới phát hiện cái chìa khóa rơi vào trong túi xách Vạn Uyển rồi, nhất thời tâm tình thay đổi tốt hơn rất nhiều, cúi đầu cười khúc khích.

Cũng tốt, vô luận như thế nào thì phải trải qua cửa ải này .

Kế tiếp sẽ chờ thu lưới.

Lộ Ninh đứng ở trên ban công nhà mình nhìn Vạn Uyển mất hồn mất vía từ trên xe taxi xuống, tóc tai rối bời, balo mở rộng ra, đáng thương nhìn lên trên tầng nhà cô.

Lộ Ninh nhe răng tỏ vẻ khinh thường, ném cho Vạn Uyển một cuộn giấy nói "Không đấu lại Diệp dục thì thôi đi, rước nhục vào rồi lại đến tìm mình, không thấy mất mặt à?"

Vạn Uyển nhặt giấy lên, nhún mặt mỉa rồi đi lên.

Cửa thang máy trong nháy mắt mở rộng ra, Vạn Uyển thấy Lộ Ninh mặc một áo ngủ thất lung tơ lụa màu đỏ thẫm, tóc thẳng xõa trên bờ vai xinh đẹp, rực rỡ chói ngời, nhìn lại mình một chút, khóe oa oa.

Lộ Ninh giật giật khoe miệng, nhanh tay nhanh chân lôi Vạn Uyển từ trong thang máy ra ngoài, hàng xóm đối diện đưa đầu ra muốn nhìn đến cùng, bị liếc một cái vội vàng rút trở về, Lộ Ninh ghét bỏ khiến cho đầu của Vạn Uyển cùng quần áo của mình giữ khoảng cách một cánh tay, "Cậu phải thu lại nước mũi đi, rồi cút cho mình."

Vạn Uyển không thể đồng thời lau nước mắt nước mũi, thút tha thút thít bịt mũi chùi miệng thật là nhếch nhác, "Lộ Lộ, ngay cả cậu cũng bắt nạt mình mình."

Lộ Ninh dựng mày liễu lên, chỉ vào Vạn Uyển, "Đứng yên nơi này!"

Vạn Uyển cũng không dám lỗ mãng, lập tức đứng nghiêm, vẫn không quên hít nước mũi, "Muốn làm gì vậy! !"

"Đem tóc y phục cậu xử lý sạch sẽ rồi mới được phép vào phòng mình." Nói xong từ cửa trước rút cái khăn giấy cho cô, "Động tác nhanh lên một chút, chẳng lẽ còn muốn mình tới phục vụ cậu?"

Vạn Uyển đeo túi sách xong, chải tóc đàng hoàng, Lộ Ninh mắt tinh, vật kim loại loang loáng bị bao mặt bên hấp dẫn ánh mắt, "Đây là cái gì?"

Vạn Uyển nghiêng đầu rút ra cái chìa khóa, suy nghĩ một chút, nhanh chóng vứt xuống một bên, "Đồ xúi quẩy."

Lộ Ninh nhặt lên, về mặt nhạo báng nhìn trong chốc lát, đầu óc nhanh chóng che lấp âm hiểm Diệp Dục một lần, "Vật của anh ta tốt nhất nên giữ cẩn thận, đến lúc đó hại ta cũng chịu không nổi."

Vạn Uyển sững sốt một chút, tràn đầy cảm xúc gật đầu. "Vây cậu lấy đi."

Lộ Ninh ném đôi dép lê cho Vạn Uyển, đem cô thu xếp ở trên ghế sofa rồi vào phòng bếp, rót ly nước nóng vẫn không quên thêm một miếng chanh ngọt, "Thăm giọng, sau đó nói cho bà chị cậu một chút là chuyện gì xảy ra."

Vạn Uyển ôm cái ly uống một hơi cạn sạch, ngay cả miếng chanh cũng nhai, cuối cùng còn hỏi, "Lộ Lộ, mình đói bụng, chỉ ăn bữa ăn sáng! !"

Lộ Ninh khom người từ trên bàn trà cầm mấy túi bánh bích quy, "Trước lót dạ dày, sau đó chúng ta đi ra ngoài ăn."

Vạn Uyển vừa ném bánh bích quy vừa nói sự thật, đến cuối cùng dĩ nhiên không có khí thế khi đó, chỉ là bình thản thuật lại câu nói kia, ngược lại làm Lộ Ninh nghe đến sững sốt.

"Nhóc con, cậu đúng là trưởng thành!" Lộ Ninh cảm khái, chớp lấy túi bánh bích quy vừa ném cho Vạn Uyển. "Mình cho rằng theo như tính tình hèn yếu của cậu, đụng phải Diệp Dục là cả đời trở thân không được ."

Vạn Uyển lau nước mắt, "Ai nói! Mình cảm thấy con người anh ta không tốt!"

Lộ Ninh thật muốn nghe một chút ở bên trong lòng của Vạn người tốt cái gì không coi là người tốt, hướng dẫn từng bước, "Thế nào là người không tốt đây?"

Vạn Uyển suy nghĩ một chút quyết định đẩy hòn than nóng qua tay bạn, "Cậu cảm thấy Diệp Dục được không?"

"Diệp Dục không thể dùng tốt cùng không tốt để hình dung!" Lộ Ninh cảm khái, loại người giống như anh ta, đầu óc thông minh, diện mạo đẹp đã, trình độ học vấn tốt, gia thế tốt, chỉ dùng những từ ngữ dành cho người bình thường để hình dung thì không thích đáng rồi, "Cậu không khoan dung được chuyện Dịch Thiên Mặc sao?"

Vạn Uyển cũng không nghĩ qua vấn đề bao dung hay không này, cau mày do dự, "Anh ấy không thể như vậy, mình không ngại bị anh ấy hô tới quát lui, nhưng mà không thể như vậy!" Vạn Uyển rất kiên quyết biểu đạt ý tưởng trong lòng, nhưng mà đến thời điểm thực sự muốn miêu tả thì lại không tìm được một phương thức thích hợp.

Lộ Ninh chống cằm, từ trên ghế salon cầm lấy điện thoại di động, nhìn chăm chăm màn ảnh trong chốc lát, thích thú sờ sờ đầu Vạn Uyển, "Bên ngoài còn màu hồng hồng, trong nhà còn đỏ đỏ không nhỉ?"

Vạn Uyển có chút ảo não, "Minh không tính là còn đỏ."

"Diệp Dực kia thế nhưng dính bên cạnh cậu, vậy cậu coi như là còn đỏ." Nói xong thì bấm điện thoại, thanh âm bên kia ổng nói rất vui vẻ, hùng hùng hổ hổ vô cùng bạo nộ, "Có rảnh không?" Lộ Ninh cảm ổng nghe xa một chút, "Đưa điện thoại của chị dâu cậu cho tôi."

Lý Mạc Nhất cười một tiếng ha ha tìm chỗ an tĩnh tiếp tục nói chuyện, "Tìm chị dâu tôi làm gì?"

"Liên quan đến chuyện tình anh trai chị dâu cậu và vợ tương lai" Lộ Ninh bình tĩnh nói

Lý Mạc Nhất nhanh chóng báo một dãy số, cười vui vẻ giao hoát, "Tôi có tham dự một phần, nhớ báo cáo hành động tiến triển."

Lộ Ninh cúp điện thoại, cười như không cười nhìn về phía Vạn Uyển đã ngây người như phỗng, cười có thâm ý khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Lúc Diệp Ngôn nhận được điện thoại đã là chín giờ rưỡi tối, lần thứ tư bị làm phiền trong bữa cơm đã hoàn toàn tiêu diệt chút nhẩn nại nhỏ bé của cô.

Đang chuẩn bị cầm điện thoại lên thông báo cho Lý Thi, thì điện thoại di động liền vang lên.

Điện thoại lạ khiến cô cảnh giác, hắng giọng, "A lô ~"

Lộ Ninh rung mình một cái, là ai nói với cô Diệp Ngôn rất đàn ông? Thanh âm đặc biệt như vậy cũng quá đáng sợ đi!

"Diệp Ngôn phải không? Tôi là Lộ Ninh, bạn của Vạn Uyển." Nói xong, đá một cước vào Vạn Uyển ngồi ở bên sofa sắp ngủ, nhủu mày uy hiếp cô đi vào phòng ngủ, Vạn Uyển hừ hừ hai tiếng, mơ mơ màng màng đi vào phòng ngủ.

Diệp Ngôn vừa nghe là người quen, lập tức khôi phục bản tính, "A! Đúng vậy, chuyện gì?"

Lộ Ninh xi bật cười, đây mới là Diệp Ngôn, đi tới quầy rượu rót ly rượu brandy, đặt vào khoe miệng thì dường như nhớ ra cái gì đó, khoe miệng chứa nụ cười, lại rót ly sữa bò, chậm rãi mở miệng, "Lần đầu tiên gặp mặt liền hỏi có phần không tốt, nhưng tôi vẫn muốn biết ấn tượng của bạn đối với Vạn Uyển."

Diệp Dực và Diệp Ngôn là sinh đôi, từ lúc thụ tinh trứng vẫn ở cùng nhau, mặc dù không âm hiểm như Diệp Dực, Diệp Ngôn cũng thuộc loại mưa dầm thấm đất, không phải là kẻ đầu đường xó chợ, lập tức hiểu được tình huống, "Xem ra Lộ Ninh tiểu thư muốn biết chúng ta là địch hay là bạn?"

Lộ Ninh cười ha ha một tiếng, "Không hở là Diệp Ngôn."

Các cô gái cùng chung chí hướng rất dễ nói chuyện, Diệp Ngôn tháo tạp dề xuống ngồi lên trên chiếu, tính toán có cần đem anh ruột bán hay không, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Diệp Dực" Lộ Ninh nói, "Cũng không thể luôn chiếm thượng phong."

Diệp Ngôn cười ha ha, lau nước mắt hoàn toàn không thể tự kiềm chế, "Thật đúng là lần đầu tiên nghe có người nói như vậy."

Lộ Ninh bình tĩnh gật đầu, "Cám ơn đã khen."

"Nói đi, phải làm sao?"

"Người của tôi không có nhiều như vậy, giúp tôi chút chuyện." Lộ Ninh uống một hớp sữa tươi, thoải mái nhàn nhã mà nói.

Diệp Ngôn đặc biệt vui vẻ mà từ trên bàn kéo một tờ khăn giấy, tiện tay cầm lấy chiếc bút, loại kế hoạch tác chiến gì đó như thế này, quả nhiên so với làm chủ gia đình càng có thể làm cho người ta cảm thấy vui vẻ. Hai cô gái trước tiên không nói ăn ý hay không ăn ý, ngay cả mục tiêu ác ý cũng hướng về cùng một phía cũng có thể rất nhanh đem chuyện định ra.

Lúc muốn cúp điện thoại, Lộ Ninh biểu đạt lòng biết ơn, Diệp Ngôn cười ha ha, "Hai bên quan hệ hữu nghị đàm phán rất dễ dàng, phe tôi bày tỏ phôi hợp mọi yêu cầu các quốc gia."

Cúp điện thoại, cửa chính vang lên một tiếng.

Diệp Ngôn liếc mắt nhìn về phía cửa, Lý Thi đã trở lại, trên người có một vết máu, sau khi thấy vẻ mặt Diệp Ngôn trong nháy mắt khẩn trương thì tự nhiên vỗ vỗ bả vai bày tỏ không phải là vết thương của mình, Diệp Ngôn thở dài một hơi, đứng lên đi tới trước mặt anh ta, Lý Thi rất cao, Diệp Ngôn chỉ đến bờ vai của anh ta. Diệp Ngôn hướng trên người anh ngửi, cố ý hiềm ác mà nói, "Một mùi máu tươi, cũng dám trở lại."

Lý Thi gạt đầu một cái, cởi áo khoác cùng áo sơ mi, lộ ra bắp thịt cổ đồng rắn chắc.

Rõ ràng rành rành là đang hấp dẫn, Diệp Ngôn phần hận nghĩ, không chút khách khí nhào tới cắn một cái, "Rất thơm nha, tắm rồi?"

"Ở nhà tắm bộ đội" Lý Thi nói.

Diệp Ngôn câu cổ của anh ta, lại cắn một cái, "Đàn ông chó chết! Biết câu hỏi ẩn hàm của vợ rồi hả?"

Lý Thi vô cùng thành thực mà nói, "Đội phó đội ba dạy anh, cậu ấy nói em sẽ hỏi vấn đề này."

"Biết vợ quan trọng? Vậy còn bỏ đi lúc em đang ăn cơm? Tối nay ngủ trên sofa!"

Lý Thi đem áo khoác có dính vết máu khoác ở trên tay, "Vết thương của đội trưởng bị hở ra."

Diệp Ngôn mở to hai mắt, "Bởi vì anh trai của em?"

Lý Thi gạt đầu.

"Đây là chuyện gì vậy! Em vừa mới cùng bạn thân của Vạn Uyển bàn bạc rất tốt làm thế nào đối phó anh ấy, hiện tại lại nghe tố cáo."

"Anh không có tố cáo" Lý Thi bổ sung.

Diệp Ngôn từ trong ngực anh ta trượt ra, im lặng nhìn về mặt anh có vẻ hoàn toàn không ở trạng thái này, người này từ trước đến giờ đều không nắm lấy trọng điểm, nhưng mà Lý Thi chính là Lý Thi, nếu chuyện này có thể biết rõ như thế vậy thì kỳ quái rồi.

"Đói không?" Diệp Ngôn hỏi.

Lý Thi thành thật gạt đầu, nghĩ một lát lại tăng thêm một câu, "Món ăn ở phòng ăn rất khó ăn."

Dạ dày của Diệp Ngôn co quắp, nếu mà ngay cả Lý Thi cũng chán ghét phòng ăn, vậy thì cùng với thức ăn gia súc cho heo không có gì khác biệt.

Không còn hứng thú hâm nóng lại đồ ăn nên dứt khoát đem toàn bộ trộn vào với mì, bắc lên bếp làm món thập cẩm.

Một tô to nóng hổi, Lý Thi cởi bỏ áo trên người ngồi ở trước bàn sì sụp ăn nhanh như gió, mồ hôi hột ở ngực theo đường lăn xuống, thân thể tinh tráng vô cùng hấp dẫn, Diệp Ngôn kêu rên một tiếng.

"Đồng chí Lý Thi, cảm dỗ trong hôn nhân là sai trái đấy."

Lý Thi đang ăn cao hứng, cả khuôn mặt bị mì nóng hấp hơi mặt mũi, hơn nữa không hiểu câu nói có hàm ý khác của Diệp Ngôn, vẻ mặt cũng là mặt mũi hơn bình thường gấp hai, giờ chiếc đĩa nghi hoặc nhìn cô, "Vì sao kết hôn lại cảm dỗ?"

Diệp Ngôn nhảy từ ghế xuống, "Lý Thi, chúng ta đi ngủ!"

Lý Thi sừng sốt một chút, vẫn là theo bản năng tiếp nhận Diệp Ngôn, lại ôm vào phòng ngủ.

Vạn Uyển ngủ một giấc đến khi bị đói tỉnh, trong phòng ngủ cũng không phải là tối đen như mực, trên trần nhà có một ít đèn sao màu xanh đậm, không chói mắt nhưng là có chút sáng, quần chăn mở cửa, trong phòng khách có âm thanh tất tất tác tác nói nhỏ với đàn ông, Vạn Uyển đưa đầu ra tìm Lộ Ninh, lại phát hiện cô ấy ôm cái đệm dựa vào một góc ghế sa lon, bên cạnh còn có Vương Nghĩa Dương ngồi.

Nhất thời cảm thấy tình huống không đúng, "Lộ Lộ, nếu không thì mình trở về nhà nha?"

Hai người đồng thời quay đầu lại nhìn cô một cái, Vương Nghĩa Dương đẩy đẩy mắt kiếng, cười cười lễ phép, Lộ Ninh quay lưng lại trực tiếp lau nước mắt mũi ở trên gối ôm.

Vạn Uyển lùi nửa người về phòng ngủ, thận trọng quan sát ánh mắt của Lộ Ninh, hình như cô ấy đang khóc, điều này làm cho Vạn Uyển chưa từng gặp qua cô ấy rơi lệ rất dễ dàng liền tưởng đến kẻ bạc tình, chân đứng hai thuyền vân vân, cũng không kịp quần áo chỉnh tề liền vọt ra, chắn trước mặt Lộ Ninh.

"Nếu anh dám làm chuyện gì có lỗi với Lộ Ninh, cũng đừng mơ tưởng ở quân khu tiếp nữa."

Vương Nghĩa Dương chợt bị đẩy một cái, trước tiên vẫn rất bình tĩnh đỡ mắt kiếng, ngược lại Lộ Ninh từ phía sau Vạn Uyển chạy tới phía sau anh ta,

giọng nói mềm mại trước nay chưa có, "Hấp ta hấp tấp, mau cút về nhà, chạy trở về nhà."

Vạn Uyển như tên hòa thượng ngốc luôn tay gãi đầu "Không phải Vương tham mưu bắt nạt cậu sao?"

Vương Nghĩa Dương quay đầu lại liếc mắt nhìn Lộ Ninh, trong mắt trong nháy mắt thoáng qua một nụ cười, lúc nhìn về phía Vạn Uyển lại trở nên nghiêm chỉnh, "Đúng, tôi bắt nạt cô ấy."

Lộ Ninh vung quả đấm lên liền đánh anh ta một cái, "Khốn kiếp.", sau đó chỉnh tóc rồi duỗi tay vuốt đầu Vạn Uyển, "Anh ấy mới vừa cầu hôn với mình."

Vạn Uyển kinh ngạc nhìn Lộ Ninh.

"Có con mới cưới, ngay cả đường cự tuyệt cũng bị mất" Lộ Ninh làm bộ thờ dài, "Phản giáo dục quá!"

Loại tin tức này rất bình thường, nhưng mà từ trong miệng Lộ Ninh ra thì không phải là bình thường gì đó có thể làm cho Vạn Uyển tiếp nhận sự thật, vì vậy không đợi Lộ Ninh nói xong, Vạn Uyển liền vứt bỏ chân mền trên người, nắm túi sách lên biến mất.

Cái thế giới này thật là điên cuồng rồi, Vạn Uyển ra khỏi cửa chính nhà trọ liền đưa tay chặn xe taxi, dùng tiền Lộ Ninh nhét trong túi xách thanh toán tiền xe, trở lại tức xá nhỏ của mình, ném túi sách rồi úp sấp lên trên giường, trong một ngày đã làm chuyện có thể lớn mật nhất cả đời, còn chính mắt thấy bạn tốt trước có baby sau kết hôn. Lại sớm một tháng, đánh chết Vạn Uyển cũng sẽ không tin.

Lật người, đổ ra toàn bộ đồ trong túi xách, bao gồm chìa khóa của Diệp Dục.

Vạn Uyển có chút kinh ngạc, nghĩ một lát liền hiểu rõ, tức giận mà mắng, lấy điện thoại di động ra định quấy rầy Lộ Ninh vô cùng không nghĩa khí.

Bây cuộc gọi nhờ trên màn ảnh tất cả đều là Diệp Dục, Vạn Uyển mở ra từng cái một, sau đó đóng từng cái một. Giống như Lộ Ninh nói, người có quyền chủ động không nhất định chính là kẻ chủ đạo, Vạn Uyển liền chuẩn bị làm một người bị động không phối hợp.

Vạn Uyển ngồi ở trong bóng tối, một cô gái khác trong túc xá chưa trở về, trước cửa nơi chất đầy hành lý của cô ta, ngày mai bạn cùng phòng cũng muốn dọn nhà. Cả căn phòng vắng lạnh đến vô lý, xoa xoa mặt đứng dậy mở toàn bộ đèn từ cửa trước đến toilet, Vạn Uyển mắt hờn nhìn chăm chăm ghé sa lon nhỏ đến không thể nhỏ hơn ở trong phòng khách, hiểu những giọt nước mắt ấy của Lộ Ninh là hạnh phúc như thế, trân quý thế kia. Ôm đứa con của người yêu, nhận được hứa hẹn của người yêu, làm sao có thể không cảm động?

Vạn Uyển không tự chủ đi tới bên sofa, nằm thẳng ở phía trên.

Thanh âm bén nhọn của đồng hồ báo thức đánh thức Vạn Uyển, ngủ ở trên ghế sofa cả đêm, cổ và eo đều đau đến khó nói lên lời, tối hôm qua liền vô tri vô giác ngủ thiếp đi, Vạn Uyển di chuyển đến phòng tắm, vừa đánh răng vừa nhìn mình chăm chăm trong gương, vành mắt màu xanh đen, túi mắt dày cộm.

Vạn Uyển thờ dài, cam chịu mà cột tóc, đi đến trên bàn phòng khách kiểm tra từng mục một văn kiện cùng hồ sơ, sau khi xác định tất cả đều dọn dẹp thỏa đáng mới ra cửa, thời gian còn đủ ăn bữa sáng nóng hổi.

Đánh máy bên cạnh, lần đầu tiên tổ trưởng thấy Vạn Uyển xuất hiện ở bệnh viện sớm như vậy, đầu tiên là kinh ngạc liếc nhìn đứa nhỏ này, sau đó liền kêu cô vào phòng làm việc.

Vạn Uyển trong nháy mắt đóng cửa tổng kết ngôn hành cử chỉ gần đây của mình có vượt quá hay không, kết luận là không có, nuốt nước miếng lấy can đảm đi theo.

Tổ trưởng nửa tin nửa ngờ nhìn Vạn Uyển mấy phút, muốn mở miệng nhiều lần đều nuốt trở vào, Vạn Uyển có chút không chịu nổi cư xử như vậy, trước kia lời nói chanh chua như vậy đều nói qua còn có cái gì làm không được, cắn răng nói, "Tổ trưởng, ngài có gì phân phó cứ nói đi, tôi khẳng định hết sức đi làm."

Tổ trưởng do dự một chút, từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ điều chuyển, phong bì màu trắng, trên phong bì đập một chữ thập màu đỏ to, Vạn Uyển nhận ra, đây là nhiệm vụ cứu trợ quốc tế của tổ chức cứu trợ Trung Quốc.

"Ngoại trừ bác sĩ chính thức, chúng ta có ba người thực tập, cụ thể chữa trị cứu trợ quốc gia còn không rõ ràng lắm, căn cứ vào năng lực đột xuất khẩn cấp của cô ở lần tai nạn tuyết trên đường, trong tổ chức quyết định cân nhắc cô tham dự." Tổ trưởng nghiêm túc nhìn Vạn Uyển, chỉ sợ cô cự tuyệt, mặc dù cơ hội này tốt, nhưng mà vừa không có thù lao lại vô cùng vất vả, quan trọng nhất là, hoàn toàn không có cơ hội rút ra kinh nghiệm, chân chính tiếp xúc bệnh nhân đều là những y tá bác sĩ kỳ cựu. Cho nên chỉ cần là người thuộc khoa này, cũng không muốn băng qua nước đục này.

Vạn Uyển nhìn tập văn kiện trên bàn, hình bảy tác của mình dính vào chính giữa, thập tự màu đỏ chói mắt khiến cho cô gần như chạy trốn, nhớ lại nghĩ hết biện pháp chạy trốn cùng cảnh tượng giống như địa ngục như lũ lụt thú dữ bắn ra.

Tổ trưởng thấy sắc mặt của Vạn Uyển càng ngày càng trắng, trong lòng cũng có chút băn khoăn, tin đồn có lúc cũng chính xác, lúc xảy ra sự cố chữa trị trọng đại lần đó quả thật cùng Vạn Uyển tham dự cứu viện nước thứ ba thời gian tương xứng.

"Tổ chức ra lệnh làm trọng, tận lực vượt qua." Tổ trưởng đem tập văn kiện cùng thư điều động đưa cho Vạn Uyển, "Không có gì thì đi ra đi."

Vạn Uyển ngây người như phỗng mà cầm đồ ra khỏi phòng làm việc, ngay cả chạm mặt Tiểu Tồn Chi đi tới cũng không nhìn thấy.

Tiểu Tồn Chi trực tiếp từ trong tay cô rút ra thư điều chuyển, chỉ nhìn thoáng qua liền nhủ chặt chân mày, "Cậu đáp ứng?"

Vạn Uyển gạt đầu, loại chuyện như vậy, lại khổ lại uất ức, theo đại cục mà nói cũng gọi là vinh dự. Đem đôi tay vẫn run rẩy giấu ở sau lưng, Vạn Uyển cười cười nghịch ngợm, "Ăn sáng chưa?"

Tiểu Tồn Chi đưa tay sờ đầu Vạn Uyển, "Tôi cùng đi với cậu." Nói xong, Vạn Uyển cũng không kịp kéo anh ta, liền đẩy cửa ra đi vào.

Lúc trở ra, Tiểu Tồn Chi cười đến mức vẻ mặt đặc ý, "Chúng ta đi cùng nhau, có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Vạn Uyển cúi đầu không lên tiếng, chờ Tiểu Tồn Chi đưa tay tới thì chợt đẩy anh ta ra, "Cậu không hiểu cái này đối với tôi là ý nghĩa gì."

Tiểu Tồn Chi vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn chằm chằm Vạn Uyển, "Đó không phải là phạm vi lo nghĩ của tôi, tôi chỉ biết, cậu sợ hãi, sợ."

Vạn Uyển lần đầu tiên mở thư điều chuyển ra, con dấu đỏ tươi phía trên chói mắt, "Đúng! Tôi sợ, sợ hãi! Bởi vì ở nơi đâu, tôi tận mắt nhìn Lập Nam không mở cặp mắt ra được nữa." Nói xong cũng quay đầu vào thang máy.

Tiểu Tồn Chi muốn đuổi theo, lại bị người phía sau bắt được.

Lộ Ninh cười như không cười nhìn vẻ mặt anh ta rồi rầm hổn hển, "Cô ấy không dễ dàng đi ra như vậy là có nguyên nhân, hiện tại biết?"

Tiểu Tồn Chi nhìn con số thang máy lên cao từng chút, cho đến khi Vạn Uyển dừng ở lầu 14 mới quay đầu lại nhìn về phía Lộ Ninh. "Tôi có nghe thấy."

"Vậy được, tôi thấy cậu có ý tốt muốn đi theo thì miễn." Lộ Ninh lắc lư kết quả kiểm tra trong tay, "Tôi cũng coi như là người bệnh, chưa quen cuộc sống nơi đây, dẫn tôi đi khoa phụ sản?"

Tiểu Tồn Chi nhìn đơn trong tay cô ấy một chút, xét nghiệm có mang phổ thông, "Lên lầu bảy, sau đó quẹo trái, cũng đừng xếp hàng, nơi này ai không biết ngài chứ?"

Lộ Ninh cười ha ha vào thang máy, cho đến khi cửa đóng lại mới lấy điện thoại đi động ra.

Hai tiếng tút tút đối phương liền nhận, Diệp Ngôn đang chạy thử dụng cụ, nghe điện thoại cũng là kẹp ở trên bả vai, "Thế nào?"

"Nha đầu kia lại bị lừa gạt." Lộ Ninh bĩu môi nói

"A?" Diệp Ngôn buông dụng cụ trong tay, ngồi thẳng lên chỉ thị đồng nghiệp phía sau tiếp nhận, còn mình đứng ở một bên nghe điện thoại, "Nói thế nào?"

"Cứu trợ chữa trị nước ngoài, thời gian cụ thể còn chưa có nhất định."

"Mẹ nó, chú ý thấp" Diệp Ngôn phun ra từ thô tục, hoàn toàn không bận tâm ánh mắt lãnh đạo đang đi qua.

"Để cho cô ấy đến chỗ cậu ở vài ngày?"

"Kế hoạch kia thì phải nói trước nha!"

"Đồ ngốc biết cậu có bản lĩnh sao?" Lộ Ninh hỏi

"Dĩ nhiên không biết" Diệp Ngôn đáp

"Chuyện kia dễ lắm rồi, trừ địa điểm cùng nhân vật, tất cả kế hoạch như cũ."

Diệp Ngôn lặng yên một lúc, cô gái này, cùng anh trai âm hiểm phức tạp của mình hoàn toàn không phân cao thấp, "Được rồi, để cho cô ấy chuyển qua."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Diệp Dục nhận được điện thoại bên ngoài tìm hiểu là lúc đang chuẩn bị đi ăn bữa trưa, gần đây chuyện quá nhiều, theo lệ thường lúc đầu một cái với Đồng Niệm, vừa mặc áo khoác vừa đi ra ngoài.

Lại phát hiện Đồng Niệm nhìn mình rồi rầm, cái biểu tình này, Diệp Dục liếc mắt một cái cũng biết anh ta đang nghĩ cái gì, "Ài?"

"Đồng chí Lộ Ninh" Đồng Niệm trả lời.

Về mặt Diệp Dục bình tĩnh nhìn Đồng Niệm, khoe miệng không bị người phát giác nâng lên, thời điểm thu lưới cá thường vào thời điểm nước ấm mà, "Bảo cô ấy đến thẳng phòng ăn đi."

Có khác với bình thường, Diệp Dục vào phòng ăn đi chuyển thẳng vào phòng riêng nhỏ ở bên cạnh. Đồng Niệm dẫn dò phòng ăn thêm mấy món ăn, lúc đóng cửa lại chuẩn bị rời đi thì thấy Lộ Ninh đã cởi quân trang ra, mặc váy dài màu đen đi tới. Đồng Niệm có chút do dự có nên chào hay không, Lộ Ninh đi tới vỗ anh ta một cái, "Được rồi, tôi đã thoát khỏi cái chỗ này nhiều ngày."

Đồng Niệm cười hắc hắc, vẫn là đứng nghiêm kính trọng quân lễ tiêu chuẩn, "Váy coi như vai vế chị dâu."

Lộ Ninh liếc anh ta một cái, kéo cửa ra liền nhìn thấy Diệp Dục.

Ngồi ở đầu bàn bên phải, nhìn chăm chăm vào mình ở cạnh cửa. Lộ Ninh rùng mình, đàn ông chó chết, quả nhiên thực lực không thể khinh thường.

"Diệp đoàn trưởng có thể dành chút thời gian tới gặp tôi thật là vinh hạnh." Lộ Ninh chỉnh sửa lại làn váy, rồi chậm chậm ngồi xuống.

Diệp Dục chỉ cúi đầu nhìn qua giày cao gót cùng váy dài của cô ấy một cái, cũng có chút im lặng. Vương Nghĩa Dương làm thế nào chịu được người phụ nữ như vậy?

"Thời gian không nhiều lắm, ăn bữa cơm vẫn có thể."

Lộ Ninh vượt vượt chuối treo lưng lửng trên túi xách trong tay, ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp, "Diệp đoàn trưởng không quen nhìn phụ nữ không đi lính?"

Diệp Dục bất động thanh sắc mà mở máy tính bảng trong tay, "Cũng được."

"Nếu như con nhóc Vạn Uyển kia giả cho người đàn ông như thế, nói không chính xác cũng hãm mộ tôi - người phụ nữ cởi quân trang thay đổi một chút như vậy." Lộ Ninh cố ý làm cho giày cao gót phát ra một tiếng vang, phối hợp với câu chuyện kích thích Diệp Dục.

Cái gọi là yêu nghiệt dụng yêu nghiệt, đạo hạnh nông sâu là quan trọng nhất.

Diệp Dục tiếp tục liếc nhìn đồ trong tay, "Ngay cả tính tình của cô ấy như vậy, khó khăn không phải bình thường."

"Tôi không nhìn thấy được, Diệp đoàn trưởng cho rằng đây là diễn tập à, bình chúng tôi sân bãi, mọi thứ tinh thông?"

Diệp Dục cười một chút, "Váy Lộ tiểu thư cho rằng đây là cái gì?"

Wang Nghĩa Dương nhận được điện thoại đã đến đoàn 108, bà xã chân trước tiến vào phòng ăn, mình gót chân sau cũng theo không hơn.

Mất thấy hai người bình tĩnh nói chuyện, mùi thuốc súng trong phòng càng ngày càng đậm, một hàng lính quèn ở phía sau đưa đồ ăn không dám đi vào đứng thành một nhóm, bất đắc dĩ đẩy cửa ra.

"Lộ Lộ, sao không nhận điện thoại của anh?"

Lộ Ninh chưa từng gặp qua đàn ông khó trị như vậy, đúng lúc người đàn ông của mình tới, con giận trong bụng xông thẳng ra, "Àm ỉ gì thế?"

Wang Nghĩa Dương tính khí tốt, đi tới lấy cái ghế kéo gần hơn một chút, sắp người đến bên tai Lộ Ninh nói chuyện, lập tức sắc mặt Lộ Ninh từ trắng đến hồng, tức giận hừ một tiếng.

Wang Nghĩa Dương liếc mắt nhìn Diệp Dục, người kia vẫn như cũ xem như chuyện không liên quan đến mình, ôm Lộ Ninh hướng tới bên này chút, "Tới chỗ này cũng không có chuyện gì khác, đưa phần thiệp mừng." Quả nhiên, vừa mới dứt lời, trên đùi liền bị đau như kim đâm.

"Ai cần anh ta tới chứ? Xui xẻo như vậy, anh nghĩ hôm nay kết hôn với em, ngày mai lại ly hôn với em?"

Wang Nghĩa Dương cười bất đắc dĩ, chờ Diệp Dục trả lời.

Diệp Dục không nhanh không chậm mà gạt đầu một cái, "Đến lúc đó nói cho Đồng Niệm thời gian"

Lộ Ninh nhếch lông mày lên, "Tôi nói cho anh biết, chọc người của cô em vợ bình thường đều là đánh mất dưa hấu cũng không nhặt được hạt vừng đâu."

Diệp Dục đang ăn cái thìa nhiều muối, khô khốc vô cùng, miệng lại càng độc hơn, "Đa tạ nhắc nhở, cô vẫn chưa được coi là cô em vợ"

"Thật không nên giúp cho anh, Tiểu công tử người ta, tướng mạo, gia thế mọi thứ không tệ, chắc chắn chắc"

Wang Nghĩa Dương nói không tốt trong lòng, liếc về phía Diệp Dục quả nhiên trong nháy mắt đổi sắc mặt, vội vàng ôm chặt lấy bà xã, "Không phải là em còn muốn đi mua đồ sao? Ăn nhanh lên một chút, anh đi cùng em."

Lộ Ninh lúc này mới thu gài khắp người, cúi đầu nhai đồ ăn.

Lộ Ninh tức giận trong lòng, Vương Nghĩa Dương vội vàng trấn an, Diệp Dục không yên lòng, một bữa cơm ăn trong không khí nặng nề.

Tiểu đồng chí Đồng Niệm đưa vợ chồng Vương tham mưu đi, lúc lộn trở về thì nhìn thấy đoàn trưởng đang liều mạng uống nước, cũng không hiểu.

"Đoàn trưởng, phòng ăn để nhiều muối?"

Diệp Dục nhủ mầy, lại uống một hóp mới thả cái ly trong tay xuống. Lộ Ninh hôm nay tới không vì chuyện của Vạn Uyển u, nói nửa ngày rồi cười ha hả đi, cô nhóc kia thế nào cũng không biết. Đồng Niệm lại rót cho ly nước, giờ cô tay nhìn thời gian, "Đoàn trưởng, nên lên đường."

Diệp Dục xoa mi tâm, mấy ngày nay công việc cũng không thể nào tập trung lực chú ý trăm phần trăm. Đại não nhanh chóng chỉnh sửa lại nội dung chính trong hội nghị, điện thoại di động trong túi liên vang lên.

Đồng Niệm biết điện thoại di động này thuộc về riêng tư, lập tức đóng cửa đi ra ngoài.

Diệp Dục nhận điện thoại, giọng nói bất thiện, "Ba phút, có lời gì thì nói."

Diệp Ngôn tâm tình lúc này rất tốt, đều là tình anh được quốc gia đào tạo, dựa vào người của ông xã ở trên ghế sa lon xem phim truyền hình cầu huyết Thiên Lôi, "Ai yêu ai yêu, giọng điệu này, âm điệu này, không phải thiếu gia Diệp gia sao?"

Diệp Dục trực tiếp lấy điện thoại ra chuẩn bị cúp.

Diệp Ngôn dĩ nhiên dự liệu được, vội đổi lời nói, "Anh trai tốt ~"

Diệp Dục nhanh chóng cầm điện thoại cách xa tai, Lý Thi trực tiếp hơn, phản xạ có điều kiện mà bắn lên từ trên ghế salon, cảnh giác nhìn Diệp Ngôn. Diệp Ngôn cầm điện thoại di động cười ha ha, "Ai ai ai, nói chuyện chính nói chuyện chính."

"Thần kinh ít đi, chuẩn bị có hộp của sư bộ."

Diệp Ngôn cười ha ha đáp ứng, ngoắc ngoắc tay muốn Lý Thi tới đây, lại nằm lên lần nữa.

"Coi trọng Vạn tiểu cô nương người ta?"

Diệp Dục liếc nhìn Đồng Niệm thường xuyên hướng bên trong thò người ra, đứng dậy sai bước đi ra ngoài, hạ thấp giọng, "Nhiều vừa thôi."

"Xi ~" Diệp Ngôn khinh thường, Lý Thi đưa cam đã bóc xong đến bên miệng cô ấy, "Em thấy cái này so với cái kia tốt, người thú vị, chống đỡ áp lực mạnh, thích hợp với loại người khó chịu phúc hắc như anh."

Diệp Dục lên xe, chỉ có tài xế và Đồng Niệm, thanh âm lại lớn, "Anh muốn kết luận và phương án giải quyết."

"Dù sao cứ như vậy một lần, em và phu nhân Vương tham mưu trưởng thương lượng một chút, đến lúc đó anh sửa đổi một chút tính khí đàn ông chó chết, thì không kém là bao nhiêu." Diệp Ngôn thỉnh tai, đã nghe được thanh âm xe khởi động, biết anh muốn đi làm việc chính rồi.

Diệp Dục sùng sốt một chút, lộ ra nụ cười xưa nay chưa từng thấy, lần này, không chỉ có làm ít công to, gần như là đáp án đã định rồi.

Buổi sáng tám giờ, Vạn Uyển trải qua cả đêm chiến đấu hăng hái hơn mười giờ, mệt mỏi đến mức bò thờ gập mà trở lại tức xá, bạn cùng phòng đang đóng gói hành lý, thấy cô có chút ngưng ngừng.

"Uyển Uyển, không có mình một mình cậu ở được không?" Cô bạn này và Vạn Uyển có tính cách giống nhau, hai người ở cùng một chỗ trợ giúp lẫn nhau, đặc biệt thoải mái, nhưng nếu như ở lại một mình, thật không phải chuyện dễ dàng gì.

"Vu Phạm Phạm, có người nuôi là chuyện tốt, cậu không đi tôi phải đuổi đấy!" Vạn Uyển rửa mặt, tê liệt ngã xuống ở trên giường buồn buồn mà nói.

"Nhưng mà nếu như chủ cho thuê nhà tăng thêm tiền mướn phòng, một mình cậu làm thế nào?"

Vạn Uyển thật sự rất mệt mỏi, mơ mơ màng màng đáp lời của cô ấy rồi ngủ thẳng như chết.

Phạm Phạm dọn dẹp hành lý xong, xe chờ dưới lầu ần kèn, cô ấy úp sấp lên cửa sổ cười cười, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, quay đầu lại liếc nhìn Vạn Uyển, vẫn là cực kỳ có nghĩa khí nấu cho Vạn Uyển hai quả trứng, hâm chút rau dưa thả vào trên bếp lò rồi mới vội vã xuống lầu.

Vạn Uyển bị thanh âm mở cửa đóng cửa đánh thức, ngồi dậy mở đèn lớn nghe thanh âm valy của Vu Phạm Phạm đập lên cầu thang rầm rầm rầm, như con nít mà khóc òa lên, vừa khóc vừa nức nở, "Diệp Dục, anh rất khôn kiếp."

Lý Thi định đưa tay gõ cửa thì thu về, nhìn Diệp Ngôn đang sửa sang lại quần áo, rất dễ nhận thấy Diệp Ngôn cũng đã nghe được Vạn Uyển gào khóc thảm thiết ở trong phòng, bất đắc dĩ nằm ở ngực Lý Thi buồn cười, ai yêu, cái này gọi là chuyện gì đây!

"Đồng chí Lý Thi, nhiệm vụ của chúng ta trọng đại nha!" Diệp Ngôn sắc mặt nghiêm nghị, nói vô cùng nghiêm túc.

Lý Thi hoàn toàn không ở trong trạng thái như rơi vào trong sương mù mà gật đầu, suy nghĩ một chút vẫn là không thích hợp, "Diệp Ngôn."

"Đến lúc đó anh phối hợp chút đi!" Chờ đến khi Lý Thi hiểu đây là chuyện gì, thì con trai nhà Diệp Dục cũng ra đời rồi, liếc mắt vờ vờ bả vai anh ta.

Lý Thi mặc dù nói không biết tâm tư nhỏ của vợ, nhưng quân sự tốt đẹp dày công rèn luyện làm cho anh có thể ở trước khi chiến hữu cần thì đã ở phía sau đảm nhiệm trợ giúp cùng phối hợp.

Diệp Ngôn gõ cửa, tiếng khóc trong phòng lập tức ngừng lại, Vạn Uyển kéo cửa ra nhìn hai người phía sau hàng rào, có phản ứng không kịp, "Các người, các người."

Diệp Ngôn cười đến mức hoàn toàn vô hại, mắt híp lại thành một đường trắng lưỡi liềm nhỏ, dắt tay Lý Thi tư thái mười phần cô vợ nhỏ, "Trước hết đề cho chúng tôi đi vào đã!"

Vạn Uyển vội vàng mở cửa, để cho hai người đi vào, lúc Lý Thi đi qua thì Vạn Uyển cố ý nhìn mấy lần, anh ta không có mặc quân trang hoàn toàn chính là dáng vẻ một người khác, người thật tuy tướng mạo vẫn thế nhưng đã thu lại cảm giác mạnh mẽ bởi vì chế phục mang tới, cả người tản ra trầm ổn cùng tĩnh tế.

Diệp Ngôn cũng chú ý tới ánh mắt của Vạn Uyển, cười đắc ý, "Chồng tôi đẹp trai không?"

Vạn Uyển lắc đầu, suy nghĩ một chút không đứng lại vội vàng gật đầu, vô cùng xấu hổ, chỉ đành phải chạy đến phòng bếp cho rót hai ly nước.

Diệp Ngôn ôm trong tay một ly sữa tươi ấm, nhìn trà chanh ướp lạnh trong tay Lý Thi, tình cảm với chị dâu chuẩn Vạn Uyển tiếp tục tăng cao.

Vạn Uyển lo lắng xoắn xoắn tóc, nhìn hai người có chút luống cuống, Lý Thi hết sức chăm chú nhìn chằm chằm bà xã bên cạnh, Diệp Ngôn mắt không chớp mà ôm sữa tươi trong tay.

Qua thật lâu, chờ Diệp Ngôn uống cạn sạch sữa tươi trong tay, "Vạn Uyển, gọi tôi một tiếng chị"

Vạn Uyển nhất thời sững sốt, muốn làm gì đây? Buổi sáng tỉnh mơ đã chạy tới chính là dụ dỗ tiếng kêu chị?

Diệp Ngôn híp mắt, trong đầu tính toán phải lừa gạt Vạn Uyển gọi chị mấy lần, nếu không về sau vai vế lên rồi, vấn đề xưng hô thì phải qua tay cái tay Diệp Dục kia, thật là không dễ làm.

Vạn Uyển nuốt nước miếng, lễ phép kêu một tiếng, "Chị Diệp Ngôn."

Diệp Ngôn sờ sờ đầu cô, cực kỳ hài lòng, "Ngoan"

Vạn Uyển ghen ở trong cổ họng, "Đi ngang qua đây sao?"

Diệp Ngôn lắc đầu, "Chị tới đây cầu xin em giúp chị một chút ~" trong khi nói chuyện thì cọ vào trong ngực Lý Thi, mặt nhăn thành một đồng, mềm mại không được rồi, Lý Thi theo thói quen mà ôm chặt Diệp Ngôn.

Vạn Uyển như lâm đại địch, vợ chồng ân ái như thế tìm mình giúp một tay, chẳng lẽ nói vợ chồng có nỗi niềm khó nói? Lập tức từ trong một đồng đồ ngỗng ngang tìm ra số thông tin, lục ra điện thoại của chủ nhiệm khoa phụ sản, chép ra hai tờ cho hai người đối diện, "Trực tiếp gọi số điện thoại này, đừng nóng vội, nhất định là có cơ hội."

Diệp Ngôn im lặng nhận lấy tờ giấy, "Cái này, có thể có, chỉ là muốn lui về phía sau đứng thời gian." Lý Thi cũng tiến tới nhìn một chút, sắc mặt vẫn như cũ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Thật ra thì bọn chị tới cũng không có gì khác, chính là mấy ngày nữa Lý Thi về đơn vị, nhà mới chị ở không quen, nên muốn tìm người ở cùng."

Vạn Uyển nhìn quanh ổ chó của mình, vô cùng thành thật nói "Em không có khả năng dọn dẹp nhà cửa cho lắm."

Diệp Ngôn ngồi dậy, giống như chó nhỏ bị vứt bỏ, "Chị một mình sợ tối, ở cùng chị đi ~"

Lý Thi trong cùng một lúc cảm thấy ánh mắt kiểm chứng của Vạn Uyển và âm ngữ của Diệp Ngôn, đơn giản tính toán một chút bên tức xá Tả Diệc có thể thêm giường, gật đầu một cái, "Cô ấy sợ tối."

Vạn Uyển có chút bất đắc dĩ thở ra, "Buổi chiều hôm nay tôi qua có được không?"

Diệp Ngôn hưng phấn gật đầu, "Thật sao thật sao, chị nấu cơm cho em ăn."

Diệp Ngôn kéo tay ông xã đi ở trên đường nhỏ dưới nhà trọ Vạn Uyển, đắc ý phát tin nhắn cho Diệp Dục, ' Đoàn trưởng, cục cung của anh ở trên tay em! ! '

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44

Gói một chút quần áo để tắm rửa, chưa tới một giờ Diệp Ngôn đã đứng dưới phòng trọ của Vạn Uyển, Diệp Ngôn mặc quần áo thoải mái nhưng cũng vẫn cảm giác như mặc đồng phục, đeo kính đen đứng cạnh Lý Thi, đặc biệt phong cách.

Vạn Uyển ôm túi xách, khổ sở đến bên cạnh hai người.

Lý Thi không có gì, nhìn cũng không nhìn Vạn Uyển mà đi thẳng lên ghế lái, ngược lại Diệp Ngôn tháo mắt kính ôm lấy Vạn Uyển, nín thở của cô, "Cô nhóc, sao lại chậm như vậy!"

Vạn Uyển bị nhéo rất đau, vội tránh sang bên cạnh, Diệp Ngôn liền ý vị mà đến gần xoa tóc của cô, hai người đánh đến cực kỳ náo nhiệt.

Vạn Uyển che đầu, uất ức mà trừng mắt nhìn về phía người xấu, "Cô còn như vậy, tôi không ở cùng cô!"

Diệp Ngôn vừa thấy không được, cô gái nhỏ nóng nảy, vội vàng thu lại chút, "Ai yêu, đừng như vậy mà, có chuyện phải thương lượng!" Trong xe Lý Thi khó hiểu nhìn cô ấy một cái, trong ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

Vạn Uyển run rẩy lên xe, tự giác bỏ đến phía sau xe ngồi. Cũng đúng lúc thuận lòng của Diệp Ngôn, chui lên ghế lái phụ mà nheo ông xã mình.

Vạn Uyển dựa vào nguyên tắc phi lễ chó nhìn, cúi đầu xoắn ngón tay. Diệp Ngôn từ kính chiếu hậu nhìn cô một cái, cười ha ha, "Vạn Uyển à, giờ ta đi ăn cơm có được không?"

Vạn Uyển gật đầu, đương nhiên được. Đã ăn đồ Phàm Phàm để lại một chút rồi nhưng hoàn toàn không đủ lấp bao tử.

Lý Thi lái xe vào tiểu khu, hai vợ chồng dẫn Vạn Uyển lên lầu, Diệp Ngôn khó khăn nhìn đồng quần áo giống nhau trong túi đồ, "Cô em à, không có quần áo nào khác à? Sao một dãy tất cả đều là sơ mi quần jean vậy! Nghèo khó như vậy bảo chị làm thế nào cho phải?"

Vạn Uyển then quá thành giận đoạt lấy túi đồ của mình lui về phía sau, "Tôi lại không ở nhiều lắm, mang chút đồ thường mặc thế nào không được?"

Lý Thi lướt qua hai người, dễ dàng cầm lấy balô từ trong tay Vạn Uyển, đi tới phòng khách bỏ vào. Diệp Ngôn nhìn theo bóng lưng anh, cười đến vui vẻ, lúc xoay người hướng về phía Vạn Uyển thì lại khôi phục nghiêm chỉnh, "Đi thôi, đi theo chị Ngôn có thịt ăn, chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa lớn!"

Vạn Uyển gật đầu mạnh, nghĩ tới liền mê người. Diệp Ngôn vỗ vỗ đầu của cô, mắt to đảo vài vòng.

Cuộc sống của Vạn Uyển từ trước đến giờ quả thật nghèo khó, phòng ăn ở biệt viện nhỏ đẹp như vậy vẫn là lần đầu tiên, ngồi xuống mà cảm thấy không được tự nhiên. Hai người đối diện không thèm nhìn bóng dáng của nhân viên phục vụ lác lư mấy lần, Diệp Ngôn ở bên tai Lý Thi thì thầm gì đó, thỉnh thoảng còn hướng về phía cửa nhìn mấy lần.

Dạ dày Vạn Uyển bị mùi gà luộc hấp dẫn, nhưng người khác như còn đang đợi khách nên đành nâng cốc nước trái cây uống.

Một đôi bàn tay chen vào, cầm lấy nước trái cây trên tay cô, "Đổi ly trà uống đi."

Trước khi nghe thấy giọng anh Vạn Uyển đã uống một ngụm lớn nước trái cây lạnh vào bụng, thấy anh thì vội dịch người qua khiến cho cơ thể ngồi vào giữa ghế sofa cho hai người.

Diệp Dục từ trên nhìn Vạn Uyển, gương mặt lạnh lùng muốn mở miệng, lại nuốt xuống, môi mím thật chặt thành một đường, đứng ở hành lang dòng người xuyên qua.

Lý Thi xuất phát từ thói quen đứng lên, bị móng vuốt Diệp Ngôn bắt trở về, "Anh, đến muộn như vậy à?"

Vạn Uyển đang cảm cái chén không nói lời nào cũng không ngẩng đầu, nhất thời không khí có chút căng thẳng.

Diệp Ngôn cũng không gấp, chống đầu nhìn về phía Vạn Uyển, quả nhiên một lát sau Vạn Uyển liền dịch vị trí sang một chút.

Diệp Dục hít sâu một hơi, ngồi xuống.

Lý Thi đưa thực đơn, Diệp Dục lật qua loa rồi lập tức đóng lại, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Vạn Uyển, "Ăn cá không?"

Vạn Uyển nín thở nói, "Tanh"

Diệp Dục gật đầu một cái, phục vụ viên nghe theo đã loại bỏ tất cả món ăn về cá trên thực đơn, rồi hỏi tiếp, "Ăn rau xanh gì"

Vạn Uyển giọng nói không thay đổi, "Không thích ăn rau xanh"

Diệp Dục giống như tay nâng tay rơi, gạt bỏ hết bốn năm món ăn, "Thịt bò thì sao?"

"Không ăn"

"Cánh gà?"

"Ghét"

Phục vụ cầm thực đơn gọi thức ăn trong tay từ hơn mười món ăn lúc đầu đến bây giờ chỉ còn lại một món bánh bí đỏ, chán chừ bất an, không ngừng nhìn về phía Diệp Ngôn và Lý Thi.

Vạn Uyển cũng cảm thấy không bình thường, thấy biểu tình hài hước của Diệp Ngôn mới biết Diệp Dục mới vừa rồi đã làm gì, nhất thời nổi trận lôi đình, "Anh muốn làm gì?"

Diệp Dục uống một ngụm trà, không nhanh không chậm nói, "Bọn anh người một nhà liên hoan, em là khách, đạo đãi khách, có cái gì không đúng sao?"

Con tức trong bụng Vạn Uyển cứ như vậy bị đánh trở về, nhất thời lại không tìm được chỗ sai của anh, chỉ đành phải ngồi xuống, vẻ mặt bức bối, "Tôi cái gì cũng ăn, những món kia không cần xóa."

Diệp Dục nhếch miệng lên nhấp trà, gạt đầu với nhân viên phục một cái.

Đồ ăn lục tục mang lên, hai người đàn ông lần này đều không có mặc quân trang, nhưng mà điều này cũng không che giấu được sức ăn của bọn họ. Vạn Uyển nhìn thấy bàn xếp cao như núi từ từ ít đi, trừ thức ăn trong chén mình xếp thành một đống ra, hoàn toàn không nhìn ra sức ăn của người khởi xướng.

Diệp Ngôn lướt qua bàn ăn, gấp cho Vạn Uyển một miếng cá lớn, còn dính nước sốt, "Ăn nhiều một chút, xem em gầy quá."

Vạn Uyển từ đầu bữa ăn đã không nói chuyện, buồn bực nói nhiều câu cảm ơn, cúi đầu bắt đầu bới móc, vốn là một miếng cá đặc biệt to đọi Vạn Uyển khều rồi lại đâm, cũng chỉ còn một chút thịt, Vạn Uyển xin lỗi len lén gấp ra ngoài chồng vào trong đĩa nhỏ bên cạnh. Diệp Dục nhìn cô một cái, đứng dậy từ trong chén Diệp Ngôn đem cả đĩa thịt cá đã bóc xong của cô ấy bung tới, "Ăn, không có xương."

Diệp Ngôn nghẹn một hơi ở ngực thiếu chút nữa bộc phát, may mắn Lý Thi cũng có phần nhìn không được, nhanh nhẹn bù lại cho cô ấy.

Vì vậy một bữa cơm, Vạn Uyển rất no rất căng, ngoại trừ hai phần kem tươi thập cẩm cuối cùng Diệp Ngôn chọn không hiểu sao lại thiếu một phần, tất cả đều tương đối bình thường.

Bốn người ăn cơm xong rồi đứng ở bên ngoài phòng ăn, Diệp Dục nhìn đồng hồ đeo tay về mặt có chút nóng nảy, Diệp Ngôn biết chắc chắn ông anh mình lại muốn về bộ đội, phải nghĩ biện pháp giữ lại, ôm vai Lý Thi nhỏ giọng nói mấy câu, Lý Thi cái hiểu cái không gật đầu.

"Anh, đi dạo phố với em và Vạn Uyển đi!"

Vạn Uyển chỉ muốn Diệp Dục biến mất sớm một chút, liên tục bày tỏ tự mình muốn đi mua y phục, Diệp Dục nhìn cô một cái, quay lưng lại gọi điện thoại cho Đồng Niệm, đứng cách anh khoảng năm bước xa cũng có thể nghe được thanh âm kêu rên của Đồng Niệm, Diệp Ngôn che miệng chôn ở trong ngực Lý Thi cười ha hả.

Diệp Dục cúp điện thoại, từ chỗ Vạn Uyển cầm túi, hít sâu một hơi "Đi thôi, đi dạo phố."

Diệp Ngôn có ý chọn đường phố đông người chật chội nhất, cùng Lý Thi tay trong tay chen vào đám người.

Lý Thi buồn bực thì buồn bực, bàn về tính khí thì hoàn toàn là hạng nhất, đứng ở bên cạnh Diệp Ngôn ngăn cản đám người chen chúc cùng ồn ào. Quanh Diệp Ngôn gần như không có bóng người, Lý Thi bị cô ấy dắt đi dạo mỗi một cửa tiệm nhưng hoàn toàn không có nửa câu oán hận.

Vạn Uyển đi ở phía sau, thỉnh thoảng sẽ bị đám người chen lấn xô đẩy, vốn là thân thể mặc công kênh nên hoàn toàn chống đỡ không được, liên tục xô dịch sang bên cạnh. Diệp Dục nhìn có chút không thuận mắt, đưa tay giúp cô mấy lần đều bị cô gạt ra.

Vạn Uyển không để ý tới, đi theo hướng ngược lại, Diệp Dục lấy điện thoại đi động ra phát tin nhắn cho Diệp Ngôn, thờ dài vẫn là đuổi theo. Vạn Uyển cũng không phải là cô gái biết đi dạo phố, không hề chuẩn bị ra ngoài như thế, thậm chí muốn đi chỗ nào cũng không biết, chỉ có thể đi thẳng về phía trước, vì vậy Diệp Dục đi theo phía sau cô, hai người một trước một sau đi ra khỏi phố mua sắm.

Vạn Uyển ngưng ngưng len lén nhìn phía sau, tay Diệp Dục tự nhiên đặt ở trong túi áo choàng, từ từ nện bước chân đi theo bước chân của Vạn Uyển. Điện thoại đi động rung không ngừng, Diệp Dục tìm chỗ khuất gió trả lời điện thoại, đợi xử lý chuyện trong tay xong xuôi, lúc ngừng đầu lên lại, đầu còn có bóng dáng của Vạn Uyển.

Diệp Dục nhìn đường phố lượng người đi thưa thớt, nụ cười lảng động thật lâu bạo phát ra, cô nhóc xấu xa này, thật đúng là biết tức giận.

Vạn Uyển xoa xoa tay núp ở phía sau tấm che một tiệm bánh mì, có chút hồi hận chạy một mình. Mùi sữa trong tiệm bánh mì thơm đặc biệt mê người, Vạn Uyển thèm ăn mà đau lòng, vội vàng chạy đường vòng.

Diệp Dực đứng ở đầu đường, nhìn về mặt Vạn Uyển phần hận nhìn chăm chăm tiệm bánh mì, đột nhiên cảm thấy mình mới vừa mua một li sữa nóng là một lựa chọn chính xác.

Vạn Uyển tập trung cúi đầu chạy, mắt thấy sẽ phải lướt qua Diệp Dực, Diệp Dực mím môi đưa tay kéo cô qua, phương hướng đột nhiên thay đổi, Vạn Uyển đâm thẳng vào trong ngực Diệp Dực.

"Ai yêu, đau!"

Diệp Dực bị đụng cũng không nhẹ, rên lên một tiếng, lực tay ôm Vạn Uyển không giảm, cắn răng mà nói ra, "Em còn biết đau"

Vạn Uyển đẩy anh ra, vẻ mặt không vui, "Anh đi theo tôi làm cái gì?"

Diệp Dực coi như chuyện lạ mà nói, "Đây là đầu phố, chính em chạy tới, anh còn muốn hỏi em đi theo anh làm cái gì"

Đôi tay của Vạn Uyển dùng lực đẩy anh ra, nghiêm chỉnh nghiêm túc, "Anh đi theo cũng vô dụng, anh căn bản không cần để ý tôi, tôi không muốn để một người luôn nhớ về người khác ở bên người."

"Nói mê sáng gì đó" Diệp Dực đập đầu của cô, biết cô còn để ý ngày đó chạm mặt Dịch Thiển Mặc, lực cũng nhẹ rất nhiều, lúc đụng vào đầu cô, liền xoa nhẹ đi, "Thừa dịp trà sữa còn nóng uống nhanh đi."

Vạn Uyển bị anh xoa như vậy, uất ức cùng tức giận trong lòng liền bộc phát, nước mắt từng hạt rơi xuống ào ào, vừa lau nước mắt vừa lui về phía sau, "Tôi đứng là nói mê sáng, người khác nói một câu là anh có thể chạy xa như thế." Cuối cùng vẫn không quên đẩy trà sữa ra, "Ai uống trà sữa của anh."

Hai người đứng ở đầu phố, người thường xuyên đi qua đi lại như vậy, mấy đôi tình nhân đi qua cũng ném tới ánh mắt tò mò. Dù Diệp Dực có muốn chiều theo Vạn Uyển cũng không chịu được ánh mắt như vậy, thu tay lại kéo Vạn Uyển đi vào trong hẻm nhỏ sau phố.

Vạn Uyển bị kéo, vừa phát cáu âm ỉ vừa đi theo cùng, nức nở lão đảo vẫn không quên cướp lấy trà sữa để ẩm tay, Diệp Dực quả thật hết cách với cô, đi tới chỗ che đầu gió.

Vạn Uyển đâm mở trà sữa ra, miệng khẽ hút khẽ hút, hoàn toàn không nhìn tới Diệp Dực.

Diệp Dực cúi đầu nhìn cô, không hề nghĩ ngợi mà nói ra, "Vạn Uyển, chuyện của anh với cô ấy không có đơn giản như vậy, nhưng mà anh đã tận lực đơn giản hóa rồi, anh cũng cần bắt đầu lần nữa."

Vạn Uyển dùng sức nhai trân châu, giọng nói không rõ, "Anh đối với hai chúng tôi chính là không giống nhau, hung ác với tôi cũng chưa bao giờ hung ác cô ấy."

Diệp Dực sững sốt một chút, vừa định mở miệng thì nhìn thấy một chỗ khác ở ngõ nhỏ có năm người đi tới bên này, bọn họ đã chú ý tới chỗ này lâu rồi thì phải, mới đầu không có để ý, Diệp Dực làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà hướng vào bên trong nhìn lại gần Vạn Uyển, phát hiện thấy trong tay bọn họ cầm dụng cụ kiểm soát lớn nhỏ không đều.

"Sau khi anh nói thì chạy, đừng chậm chạp." Diệp Dực sát vào bên tai Vạn Uyển nói, thanh âm bình tĩnh mà trầm ổn, vừa nói chuyện còn giúp cô đem túi trà sữa chưa uống xong buộc lại.

Vạn Uyển đi cà nhắc liền thấy người phía sau, rõ ràng người đến không có ý tốt, đao sáng loáng trong tay vạch lên trên tường phát ra thanh âm bén nhọn chói tai, Diệp Dực nhỏ giọng nói một câu, "Chạy"

Vạn Uyển trừng mắt liếc anh một cái, nín lấy y phục của anh không buông, người phía sau đã xông lên rồi, đao trong tay đâm thẳng về phía hai người, Vạn Uyển nhanh chóng xé trà sữa trong tay ra, nước nóng giọt qua chỗ ấy, Diệp Dực thuận thế bắt lấy bờ vai của hắn ta, rắc một tiếng liền gãy. Thấy thế mấy tên còn lại cũng chùn bước, đỡ người trên đất dậy rồi bỏ chạy.

Diệp Dực muốn đuổi theo, chợt nghĩ đến lá gan sau lưng không nhỏ, bước ra rồi lại thôi, nhìn chăm chăm người nào đó cũng muốn đuổi theo.

Vạn Uyển nhìn biểu tình này của Diệp Dực cũng biết việc lớn không xong rồi, một tia sáng đánh tới, Diệp Ngôn từ trên xe việt dã nhảy xuống, vội vã chạy tới, "Ai ai ai, thế này là thế nào đây?"

Diệp Dực không để ý tới cô ấy, Vạn Uyển cũng cúi đầu.

"Được rồi, không phải là phần tử nào động nha, không có xảy ra chuyện lớn là tốt rồi" Diệp Ngôn kéo tay Vạn Uyển, quay đầu lại nói tiếp với Lý Thi, "Lý Thi, báo cảnh sát đi"

Diệp Dực từ trong túi tiền lấy ra một túi khăn giấy đưa cho Vạn Uyển, sau đó im lặng lên xe không lên tiếng.

Diệp Ngôn nhìn anh, hưng phấn trong mắt không khác chế được, nghiêng đầu nhìn cuối hẻm một chút, hài lòng nhếch môi cười.

Chương 45

Vừa rồi lúc Vạn Uyển hất trà sữa trên người mình cũng dính một chút trà sữa ngọt ngon ngọt, một đúm tóc lớn dính vào nhau. Diệp Ngôn từ nhỏ đến lớn không để tóc quá dài, nhìn tóc Vạn Uyển cũng chỉ có thể tỏ ra bó tay.

Bác sĩ này ít nhiều gì cũng có chút thích sạch sẽ, lộ trình về nhà vẫn còn rất là xa, trên căn bản nhìn về đến nhà thì không thể, Vạn Uyển chỉ có thể nắm tóc bực bội.

Diệp Dục vẫn ngồi ở bên cạnh lên giọng bảo Lý Thi dừng xe, vào siêu thị mua một túi khăn giấy ướt, lúc đi ra đúng lúc thấy được một hàng giá đồ ăn dựa vào tường, như nghĩ tới điều gì đó mà lui đến góc nhìn không thấy ở bên ngoài xe, bấm điện thoại cho Đồng Niệm.

Đồng Niệm vẫn như cũ rất kích động, "Đoàn trưởng, là muốn tôi tới đón ngài sao? Không thành vấn đề, lập tức tới ngay."

Diệp Dục trực tiếp cắt lời anh ta, "Giúp tôi tra một chút đội viên "Lợi kiếm" hôm nay huấn luyện ở đơn vị nào, tình huống nhân viên đạt được."

Đồng Niệm ở một tiếng, đầu kia điện thoại truyền đến tiếng viết chữ rất nhanh, một lát sau đồng chí Đồng lại dùng giọng hâm mộ ghen tỵ rõ ràng mà nói, "Hôm nay là thời gian tự do hoạt động, toàn bộ đi ra ngoài."

Diệp Dục cảm quyền, lòng bàn tay truyền đến chút cảm giác đau đớn tê dại, mới vừa rồi lúc so chiều đã cảm thấy chiều thức của đối phương quen thuộc, tổng cộng năm người, cũng không sai biệt lắm là con số này rồi. Cúp điện thoại, Diệp Dục có chút đồng tình tình cảnh của Lý Thi, con nhỏ Diệp Ngôn kia làm gì cũng không nói đạo lý, cũng may mà anh phối hợp một lúc như vậy.

Diệp Dục cầm một túi khăn giấy ướt lên xe, Diệp Ngôn biểu đạt tán thưởng rất cao ở trong lòng, "Anh, thật kiêu ngạo, đồ con gái mà lại là bộ dáng đây à!"

Diệp Dục cũng không giận, chỉ là nhìn về phía nét mặt của cô ấy có chút chế nhạo, Diệp Ngôn cũng không phải là ngồi không, biết rõ ánh mắt ấy là ý gì, chỉ có Lý Thi ngồi ở phía trước yên lặng thờ dài.

Vạn Uyển bởi vì chuyện vừa rồi với Diệp Dục mà có chút chột dạ, trong lòng chột dạ trong tay cũng phát run, khéo léo nhận khăn giấy ướt anh đưa tới, lau sạch đường đọng trước mặt tóc, nhưng mà trên ót làm thế nào cũng lau không tới. Lúc này Diệp Dục đã nghiêng đầu, Vạn Uyển nào dám quấy rầy anh, chỉ đành phải ngưng ngừng mà kéo kéo quần áo Diệp Ngôn ngồi trước, "Chị Diệp Ngôn, chị có thể giúp một tay xem giúp tôi ở đây đã khô chưa hay không "

Diệp Ngôn làm bộ ngáp một cái, nghiêng người sang lấy cùi chỏ đụng đụng Diệp Dục, "Giúp một tay đi!"

Vạn Uyển muốn hỏi hận cũng không kịp rồi, chấp nhận mà xoay người lại, chỉ chỉ cái ót, "Là nơi này, tùy tiện lau là được."

Diệp Dục không nói gì, nhìn cô một cái nhưng cũng không nói gì "Em tiếp nhận qua thuật cận chiến chính quy chưa?"

Vạn Uyển biết là anh tính sỏ tới rồi, cũng không trả lời đúng hoặc không đúng, "Dịch nhiều anh ít, tôi chạy không phải là chuyện xấu sao?"

"Em ở lại mới chuyện xấu!" Diệp Dục không khách khí cắt ngang, chỉ vào đầu Vạn Uyển nghiêm nghị mà nói, "Không cho phép như vậy, có nghe không?"

Vạn Uyển thấy anh nổi giận, lập tức ngậm miệng lại, ngoan ngoãn gật đầu.

Diệp Dục vừa nhìn bộ dạng qua loa này của cô thì càng nổi giận hơn, thanh âm cao quảng tám, "Có nghe hay không?"

Diệp Ngôn bây giờ nhìn không nổi nữa, nghiêng đầu nằm ở trên cái ghế, "Vạn Uyển, trả lời lớn tiếng dạ, thỏa mãn ham muốn khổng lồ chế của tên khốn này!"

Diệp Dục từ chớp mũi hừ một tiếng, rút khăn giấy ướt ra, trước từ tóc Vạn Uyển cẩn thận vuốt, đem chỗ không có bị bẩn và bị bẩn tách ra, sau đó mới lau sạch chỗ bẩn.

Trong xe gần như chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của bốn người, Diệp Ngôn ngồi ở ghế cạnh tài xế vô tình có ý cười với Lý Thi, Vạn Uyển cúi đầu cũng không biết đang suy nghĩ gì, đôi tay xoắn chung một chỗ, toàn thân căng cứng dựa vào cửa.

Chờ xe vào bãi đậu xe, Vạn Uyển gần như muốn nhảy thẳng từ cửa sổ xe ra ngoài, Diệp Dục không nhanh không chậm tiếp tục lau đúm tóc kia cho cô, lần này giọng điệu mềm mại đi không ít, "Xe dừng hẳn mới được xuống."

Xe chưa dừng hẳn, Diệp Ngôn liền nhảy xuống, cười ha hả cùng Lý Thi hai người đứng ở cửa thang máy, một đôi mắt to đầy xảo trá, "Anh, máy tính của em hư hay sao đấy, anh đã đến rồi thì giúp em xem một chút đi!"

Diệp Dực đứng ở phía sau Vạn Uyển, do dự một chút, vẫn là gạt đầu một cái.

Diệp Ngôn giống như dụ dỗ vật cưng mà sờ sờ đầu Vạn Uyển, "Lên đi tắm trước đi, xem em bồn đấy."

Tổ hợp như vậy làm thế nào cũng có chút kì quái, ngay cả loại phản ứng chậm hơn người địa cầu như Lý Thi cũng có thể phát giác trong đó có cái gì không đúng, từ lúc vào cửa đến bây giờ ánh mắt đều không rời khỏi Diệp Ngôn.

Diệp Ngôn ra vẻ đứng đắn nên đầu có thời gian giải thích với anh "Nếu không anh cũng đi tắm trước đi?"

Lý Thi gạt đầu, để hộp điều khiển tivi xuống đứng dậy liền vào phòng ngủ.

Khoảnh khắc cửa đóng lại Diệp Ngôn liền trực tiếp tiến tới bên cạnh Diệp Dực, đôi tay ôm cánh tay của anh, "Anh, em đối với anh tốt chứ?"

Diệp Dực nhú mày, liếc nhìn bóng người trong toilet, "Nói thế nào?"

Diệp Ngôn chắc chắn hai tiếng bày tỏ mình bị bắt nạt, "Làm sao anh càng sống càng ngọt ngào, còn phải dựa vào em gái em rề mới có thể thành chuyện vui?"

"Lúc nào thì nói là chuyện vui." Diệp Dực đổi tư thế xem tạp chí.

Diệp Ngôn liếc mắt, "Không phải người một nhà không vào cửa, em đây cũng đã mang Vạn Uyển vào cửa nhà rồi, chính anh nhìn mà phối hợp chút chứ!"

Diệp Dực thính tai nên nghe tiếng nước chảy tắt đi, hướng về phía Diệp Ngôn làm động tác chó có lên tiếng, Diệp Ngôn hiểu vỗ vỗ bả vai anh, "Anh trai à, có cái gì không tiện."

Diệp Dực hiểu rõ cười một tiếng, đứng dậy tiến tới nghiêng một bên.

Vạn Uyển nom nớp lo sợ nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ rồi đi ra, trong tích tắc mở cửa liền nhìn thấy Diệp Dực tựa vào cạnh cửa, sợ tới mức khăn lông sữa tắm trong tay rớt đầy đất.

"Anh lưu manh!"

Diệp Dực động cũng không động, "Tại sao lưu manh?"

"Anh nhìn lên nữ sinh tắm! Mru đồ bất chính!" Vạn Uyển nắm quyền kháng nghị

Diệp Dực bất động như cũ, "Anh nhìn thấy không?"

Vạn Uyển: "Không có"

"Anh có làm chuyện gì quá giới hạn?" Diệp Dực tiếp tục hỏi,

Vạn Uyển: "Không có"

"Em phi báng anh sao?"

Vạn Uyển vẫn nắm khăn tắm kéo váy ngủ, có lý cũng không có khí thế, nói chuyện với Diệp Dực, cho tới bây giờ thông minh của mình chính là giá trị âm, "Nhưng mà anh quả thật đến đúng rồi."

"Đúng" Diệp Dực như có chuyện lạ mà gạt đầu, "Anh sợ em lại đem mình nhốt ở phòng tắm, thậm chí muốn ở tình trạng không mặc gì la lên để nhờ trợ giúp."

"Khốn kiếp!" Vạn Uyển một hơi nghẹn ở lồng ngực, phát ra hai chữ này.

Tay Diệp Dực cầm khăn tắm cứng ngắc một lúc, từ từ quay đầu lại nhìn về phía Vạn Uyển. Vạn Uyển tiếp nhận ánh mắt không vui của anh, vội vàng diễn tả động tác khoác miệng, "Lần sau sẽ không như vậy nữa."

Chỉ một động tác nhỏ lại khiến Vạn Uyển không quên kéo dài váy ngủ, váy ngủ hơi rộng theo bả vai trượt xuống một nửa. Diệp Dực sừng sốt một chút, cúi đầu xoay người vào toilet, đợi đến lúc Vạn Uyển cảm thấy bộ ngực lạnh lẽo, mới hậu tri hậu giác hiểu chuyện gì xảy ra, hét lên một tiếng chạy ra ngoài.

Diệp Ngôn ngồi ở bên ngoài xem tivi đúng lúc quay đầu lại, liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vạn Uyển cô nương ửng hồng, quần áo xốc xếch đến mức lộ ra cảnh xuân, cặp mắt đầy máu đến thẹn thùng e lệ. Nhất thời liền sôi trào máu sôi, "Thế nào thế nào? Xuống tay? Được như ý rồi hả?"

Vạn Uyển kêu rên một tiếng bi thống, mở cửa lại vọt vào.

Dựa lưng vào trên cửa, bên ngoài là tiếng cười to của Diệp Ngôn áp đảo tiếng TV và bởi vì cô cười đến độ quá vui mừng mà giọng nói có chút nghẹn ngào, bên trong là phòng tắm chỉ cách bảy tám bước, bên trong có một người đang tắm.

Qua trong chốc lát, bên ngoài cửa phòng khấp khểnh mở mở hai lần, Vạn Uyển kết luận là Lý Thi đem Diệp Ngôn tiến vào, vì vậy đánh bạo mở cửa, mới vừa mở một khe hở liền nghe thấy một tiếng vang thật lớn trong phòng tắm cùng Diệp Dục bắt đầu cãi nhau, "Vạn Uyển, em là cô gái bao nhiêu tuổi rồi mà còn dùng sữa tắm vị dâu tây!"

Làm thế nào đây, Vạn Uyển cũng là một thiếu nữ, lập tức bắt đầu mơ mộng bộ dạng toàn thân Diệp Dục thoa khắp mình bong bóng sữa tắm dâu tây màu hồng, trong lòng sáng tỏ thông suốt, nhất thời cũng lên trên giường cười ha ha, "Đáng đời, ác hữu ác báo!"

Diệp Dục trên cổ treo khăn tắm, mặc sơ mi và quần ngủ của Lý Thi, nước trên người còn chưa khô, trong nháy mắt đẩy cửa ra mang đến một mùi dâu tây nồng nặc.

Vạn Uyển càng vui hơn, hoàn toàn không bận tâm hình tượng mà cười thật to, thật lâu mới vươn tay ra run run chỉ vào Diệp Dục, "Thù. Thù trường, ngài quá buồn cười!"

Diệp Dục đen mặt cúi đầu ngửi cánh tay của mình, trực tiếp vứt bỏ khăn tắm trên cổ ba hai bước vượt lên trên giường, đề Vạn Uyển không hề có năng lực phòng ngự ngã xuống giường, môi mím khe khẽ, từng chữ từng câu mà nói, "Anh rất buồn cười?"

Vạn Uyển liền lập tức không cười nữa, vươn tay chống lồng ngực của Diệp Dục, trong đầu nhanh chóng thoáng hiện lên lời nói hài hước của Diệp Ngôn, "Anh muốn làm gì!"

Diệp Dục không nói lời nào, chỉ là từ từ hạ thấp xuống, nhìn biểu tình Vạn Uyển xoay mặt ra vẻ đau đớn không chịu nổi, xưa nay chưa thấy tình cảnh khi cầm thú muốn thử một chút, nghe rằng mà cười có chút dữ tợn, "Không có làm mà chỉ muốn nói cho em biết tối nay anh cũng ở nơi này!"

Một câu nói xong rồi, Vạn Uyển không có chút phản ứng, Diệp Dục cau mày đưa tay gõ gõ đầu của cô, sau đó liền nhìn thấy Vạn Uyển từ từ tròn to hai mắt, từ giật mình đến khiếp sợ cuối cùng là tức giận, dùng hết lực đá Diệp Dục một cước.

Diệp Dục không có phòng bị, bị Vạn Uyển đột nhiên tập kích cũng chỉ có thể là tận lực tránh xa, một cước kia lên bắp chân vẫn không thể tránh khỏi.

Vạn Uyển nhảy dựng lên đứng ở đầu giường cực kỳ tức giận mà lấy tư thế trên cao nhìn xuống chỉ vào Diệp Dục, "Anh! Tuyệt đối không thể ngủ ở nơi này!"

Diệp Dục bị cô lật ngã ở trên giường, dù sao cũng đã như vậy rồi, liền dứt khoát trượt vào trong chăn, gối lên đôi tay nằm ngay ngắn, như không có chuyện gì xảy ra và nói, "Tại sao?"

"Bởi vì. . . ." Vạn Uyển mắc nghẹn, nơi này là nhà Diệp Ngôn, anh là anh ruột của Diệp Ngôn, vốn là không tại sao.

Diệp Dục buồn cười nhìn cô, Vạn Uyển tựa như bộc phát cảm một ôm gối bên tay hướng về phía Diệp Dục ném qua, "Người xấu!" Sau đó khí thế hung hăng vọt ra khỏi phòng.

Diệp Dục rút tay ra lấy gối ôm ở trên mặt ra, nghe thấy một tiếng tích sau lưng, biểu hiện hệ thống lò sưởi dừng lại, cũng biết này cô nhóc ở trong phòng này là không trở thân được, vì vậy càng thân nhiên nằm vào trong chăn.

Vạn Uyển vui ở trên ghế sa lon cũng rất thân nhiên, cái kiểu ngủ chung không rõ ràng này sao có thể lặp đi lặp lại nhiều lần, mới vừa rồi mình thật sự rất có cảm giác thành tựu, hung hăng cho anh một cước.

Vừa cảm giác là có thể ngủ thẳng đến trời sáng!

Nhưng mà, trạng thái thân nhiên như vậy vẫn như cũ không ngủ được, Vạn Uyển đem áo khoác ngoài cời ở trên bàn trà đắp lên trên chân, vừa hà hơi vừa chà xát tay vẫn lạnh phát run, định ngồi dậy, hai đèn trong phòng cũng đã tắt, Vạn Uyển chấp nhận mà bọc áo khoác ngoài đi kiểm tra máy sưởi ấm, đèn rõ ràng biểu hiện là sáng, làm sao lại không ấm chứ?

Thật sự là rất lạnh, lại tăng thêm tầng chăn bao bọc mình thật chặt không ngừng dậm chân đảo quanh ở phòng khách, dần dần, chân đã mất đi tri giác, có cảm giác như khối băng, đôi môi cũng trở thành màu tím bầm.

Vạn Uyển run rẩy đi tới trước cửa phòng Diệp Dục, hít sâu một hơi gõ cửa, "Diệp đoàn trưởng, ngài đã ngủ chưa?"

Trong phòng không có động tĩnh, Vạn Uyển khe khẽ đẩy một cái, cửa liền một tiếng ken két mở ra.

Diệp Dục quay lưng ngủ thiếp đi, Vạn Uyển rón ra rón rén mà dời gót, nhón chân lên đi vào phòng. Diệp Dục thật sự ngủ rất ngon, trừ tiếng hít thở quy luật cũng không thấy anh có một chút động tĩnh, Vạn Uyển tiến tới quan sát về mặt của anh, cũng không giống là giả bộ ngủ, vì vậy bồng góc chăn lên một chút xiu đuôi tay vào, tay bị đông cứng đã lâu đột nhiên đụng phải nhiệt độ ấm áp như vậy hơi có vẻ nóng, Vạn Uyển thoải mái thờ dài, liền đem một tay khác bỏ vào, Diệp Dục vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, lá gan Vạn Uyển lớn hơn một chút, vén chăn lên ngồi vào chân giường, không yên lòng lại tiến tới liếc mắt nhìn Diệp Dục, mới đem chân duỗi vào, cuộn chút chân cong thành con tôm.

Đột nhiên người bên cạnh bỗng nhúc nhích, Vạn Uyển sợ tới mức nắm lấy gối đầu, chợt hai chân bị lòng bàn tay nóng rực của Diệp Dục cầm lấy, anh đã xoay người qua, lại nắm lấy hai tay của Vạn Uyển. Vạn Uyển hoảng sợ nhìn về phía Diệp Dục, thể nhưng anh lại không có mở mắt, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng, thanh âm trầm thấp mang theo vẻ về, "Sớm biết lạnh thành ra như vậy còn không đi vào sớm một chút."

Vạn Uyển đẩy tay anh ra, lại bò ra ngoài chăn, trong nháy mắt liền bị lạnh run cầm cập, cắn môi nói: "Tôi. Máy sưởi bên ngoài hư, cho nên. Mối đi vào."

Diệp Dục vui ở trong chăn, trong mắt chứa đầy nụ cười, hướng dẫn từng bước, "Trong chăn mới ấm áp"

Vạn Uyển mới vừa rồi do dự liếc mắt nhìn chăn, liền bị tay bên trong đột nhiên vươn ra nắm lấy eo, một lực mạnh mẽ liền bị trong chăn thôi sang, ngữ điệu khàn khàn mà trong trẻo lạnh lùng cũng có thể tràn đầy hấp dẫn, "Đừng sợ, ngủ đi"

Vạn Uyển bị anh nửa ôm, đôi tay đôi chân đều đã bị nắm ở bên trong tay anh, thân thể lạnh như băng giống như bị hòa tan, cố gắng trốn to hai mắt muốn giữ vững thanh tỉnh, lại không thắng được tiết tấu vỗ phía sau lưng cô của Diệp Dục, cùng tiếng hít thở phập phồng có luật của anh, cảm thấy anh buông lỏng hai tay của mình ra, cũng trong một giây kế tiếp hai chân lại bị anh nắm trong tay, Diệp Dục thở dài, "Sao lạnh như vậy "

Vạn Uyển nhắm hai mắt lại, hưởng thụ nhiệt độ của người anh, trong mơ mơ màng màng nghe thấy giống như Diệp Dục làm bầm lâu bầu thì thầm, "Em lại trở về bên cạnh anh rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Sáu giờ rưỡi sáng, Diệp Ngôn lần đầu tiên không cùng chạy bộ với Lý Thi, để ở nhà kiểm tra tấm máy sưởi ấm tối ngày hôm qua tạm thời bấm giảm. Lý Thi giới nước cho mát rồi ra ngoài, liền nhìn thấy Diệp Ngôn mặc đồ ngủ ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, bên cạnh bày một hộp dụng cụ lớn, mắt không chớp mà nhìn chăm chăm vào tấm máy sưởi ấm trong tay, có chút chán ghét mà chỉ vào nó nói, "Đồ dân dụng này đã không chịu được giày vò, một cái thao tác nhỏ nhỏ ngày hôm qua đã cháy hoàn toàn rồi."

Lý Thi cũng ngồi chồm hổm xuống, đơn giản lật đồ ra một tí, chứng tỏ sửa xong phải mất một thời gian. Diệp Ngôn gật đầu mạnh, "Hơn nữa còn muốn chuẩn bị xong trước khi Vạn gốc tỉnh lại, nếu không chuyện như vậy sẽ thất bại."

"Vậy anh đi làm bữa ăn sáng" Lý Thi liếc mắt nhìn phòng khách không có một chút động tĩnh, vô cùng tự giác vào phòng bếp.

Diệp Ngôn mím miệng rồi cũng vội vàng đi theo, Lý Thi nghiêng đầu nhìn cô cong người ở phía dưới tủ bát chăm chú sửa chữa bản điện, đưa ly sữa bò nóng cho cô ấy, "Trứng gà muốn mấy phần chín?"

Diệp Ngôn cầm sữa tươi uống một ngụm lớn, vòng một dấu trên miệng, cười rất thỏa mãn, "Muốn trứng lòng đào"

Lý Thi xuất thân là binh dã chiến, mặc dù không thể làm món ngon tinh xảo gì đó, nhưng mà kết hôn mấy năm như vậy, một chút nấu nướng căn bản ban đầu cộng thêm trình độ bắt bẻ của Diệp Ngôn, trứng gà luộc gần như thành sở trường, nói là tám phần chín thì sẽ không chín phần chín.

Diệp Ngôn hào hứng bùng bùng mà phấn đấu với đồ trong tay, hiệu suất cũng tăng lên không ít, chỉ một chốc lát sau đã làm xong, trả đồ về chỗ cũ, còn rất là vui vẻ thừa dịp lúc rửa tay lại tiến tới bên cạnh Lý Thi ăn vụn bánh mì.

Chờ lúc hai người chuẩn bị xong phần ăn sáng bốn người rồi ngồi xuống, thì mới phát hiện hai người kia vẫn chưa có dấu hiệu rời giường. Diệp Ngôn chống đầu nhìn cọc gỗ khó chịu nhà mình, "Lý Thi, anh nói có phải đêm qua hai người bọn họ quá kịch liệt hay không?"

Lý Thi dừng lại động tác rót sữa tươi, trả lời rất nghiêm túc, "Sẽ không, Diệp Dục quân sự rèn luyện cực cao."

Diệp Ngôn bày tỏ đồng ý, "Cũng đúng, vi phạm quy tắc hoạt động trước hôn nhân cùng Diệp Dục kiếp này vô duyên."

Lý Thi gật đầu, tiếp tục công việc trong tay.

Diệp Ngôn giống như con mèo ăn vụng, rón rón rén đi về phía cửa phòng khách, dán tai đến gần nghe động tĩnh bên trong, nhưng mà ở trong đó hoàn toàn không có bất kỳ tiếng vang nào. Diệp Ngôn quay đầu lại liếc mắt nhìn Lý Thi, Lý Thi giờ tay lên nhìn thời gian một chút, "Nếu phải đi làm, thì đã đúng lúc rời giường."

Diệp Ngôn ngay cả cửa cũng không gõ, mà trực tiếp vọt vào, thậm chí rất muốn nhìn thấy bức vẽ Quốc Sắc Thiên Hương, bình thường kết quả đặc ý vênh vào đều không tốt như thế, vì vậy trộm gà không được còn mất nắm gạo mà đối diện với ánh mắt sắc bén tinh táo của Diệp Dục.

Diệp Ngôn vội vàng biện giải cho mình trước khi Diệp Dục mở miệng, "Hắc hắc, em, em chính là tới gọi hai người dùng cơm." Buông tay bày tỏ mình vô cùng vô tội, "Anh nhìn một chút đi, thời gian đã không còn sớm rồi!"

Diệp Dục phá lệ mà không nói gì, một tay đang cầm sách tựa vào đầu giường một tay khác khoác lên trên tấm chăn phồng lên, bèn nhón mạng theo ý uy hiếp nhìn về phía cửa, đề thấp âm lượng nhỏ giọng nói một câu, "Đi ra ngoài."

Diệp Ngôn vừa định cãi lại, liền nhìn thấy một đồng chăn lớn bỗng nhúc nhích, Diệp Dục lập tức cúi đầu kiểm tra một cái, động tác êm ái mà vén chăn lên một chút, nói với người ở bên trong: "Ngủ thêm một lúc nữa đi."

Người ở trong mền rằm rì một tiếng, tiếp tục cuộn tròn ngủ tiếp.

Diệp Ngôn cũng muốn rút con người ra rồi, hừ hừ đầu Diệp Dục bị người ngoài hành tinh cướp đi rồi sao?"Anh, anh còn khỏe đó chứ? Có muốn em chích morphine kích thích thần kinh cho anh hay không?"

Diệp Dục chợt cau mày muốn giơ tay lên bảo Diệp Ngôn nhỏ giọng một chút, thì Vạn Uyển đã ở trong chăn duỗi đầu ra, mở cặp mắt mê mẩn nhìn về phía cửa, "Ai vậy?"

Diệp Dục đưa tay che ánh mặt trời mãnh liệt ở ngoài cửa sổ cho cô, nhỏ giọng hỏi, "Đã tỉnh rồi à?"

Vạn Uyển ngẩng đầu nhìn anh một cái, rồi lắc đầu một cái, theo bản năng chui về phía nguồn nhiệt, đưa tay vòng chắc hông của Diệp Dục, để đầu lên bụng bên chắc của anh, chu mỏ oán trách, "Em vẫn còn buồn ngủ"

Diệp Ngôn vốn không muốn quấy rầy một đôi tình nhân tình chàng ý thiếp ở trước mặt, nhưng thấy thời gian ăn điểm tâm cũng sắp hết, đành phải quấy rầy. Bước nhanh về phía trước chia ánh mắt giết người lạnh như băng vào Diệp Dục, níu lấy mặt của Vạn Uyển, "Vạn Uyển, có phải em không muốn đến bệnh viện không."

Vạn Uyển một giây trước đang ngủ rất thoải mái, ấm áp đến độ không muốn nhúc nhích, nhưng nghe thấy hai chữ bệnh viện thì mắt chợt mở to, theo thói quen hướng xuống dưới giường tìm áo ngực, lại bị người phía sau kéo trở về.

Diệp Dục đã rửa mặt xong rồi, ôm eo của Vạn Uyển không để cho cô ngã xuống, nháy mắt bảo Diệp Ngôn đi ra khỏi phòng, Diệp Ngôn nhận được chỉ thị, lập tức nhanh tay nhanh chân giúp Vạn Ngốc thu dọn đồ đạc. Nâng chân phải lên đá cô một cái, "Đi đến nhà vệ sinh rửa mặt, giới hạn trong mười phút, nếu không sẽ không có bữa ăn sáng."

Vạn Uyển vừa nghe bữa ăn sáng, cùng tay cùng chân chạy vào nhà vệ sinh.

Diệp Dục không yên lòng mà ăn bánh mì, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn phòng khách, ly sữa bò ở chỗ ngồi của Vạn Uyển đã kết một lớp váng mỏng, Diệp Dục mới định đứng dậy vào xem, thì đã nghe chốt cửa vang lên rắc rắc, Diệp Ngôn ở phía bên trái giờ túi xách của Vạn Uyển lên, tay phải đẩy cô đi ra.

Vạn Uyển rõ ràng là vẫn còn chưa tỉnh ngủ, mắt đều đang ở trạng thái hơi mờ, nhất định Diệp Ngôn đây mới có thể đi tới bên bàn ăn.

Diệp Dục nhìn bộ dạng uể oải này của cô, lập tức ánh mắt nhìn về phía Diệp Ngôn lại lạnh hơn, Diệp Ngôn chỉ chỉ tấm máy sưởi ấm bày tỏ đã sửa xong, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ sau này!

Vạn Uyển theo bản năng, chọn vị trí cách xa Diệp Dục nhất ngồi xuống, Diệp Ngôn cho đưa tới một miếng bánh mì nướng lớn đã thoa cà ri dừa, Vạn Uyển cắn một ngụm lớn, rồi áp ứng nói, "Chị Diệp Ngôn, bữa ăn sáng rất ngon."

Diệp Ngôn nói khoác không biết ngưng bày tỏ vui vẻ, "Quá khen quá khen, chuyện nhỏ mà."

Lý Thi ngẩng đầu nhìn hai cô gái bên cạnh, rồi cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Diệp Dục gấp trứng chiên trong đĩa cho Vạn Uyển, "Mau ăn đi, anh đưa em đến bệnh viện."

Vạn Uyển dĩ nhiên không muốn, ôm chén nhỏ của mình dòi qua một bên "Từ nơi này mà đi không xa"

Diệp Dục gấp miếng trứng, chiếc đĩa lơ lửng ở trong không trung thả xuống cũng không ổn. Diệp Ngôn ở bên cạnh nhỏ giọng cười, trong nháy mắt tiếp nhận ánh mắt không vui của Diệp Dục mới lập tức im bặt, vùi đầu ăn trứng gà.

Mặc dù bây giờ Vạn Uyển có tức giận, nhưng dù cho can đảm như thế, thấy bộ dáng này của Diệp Dục cũng vội vàng đưa chén tới, áp ứng nói "Cám ơn Diệp đoàn trưởng"

Diệp Dục còn muốn nói điều gì đó, vừa mới mở miệng thì nhìn thấy Vạn Uyển có ý cúi đầu không nhìn thẳng vào mắt mình, thờ dãi tiếp tục ăn bữa sáng.

Vạn Uyển dùng chiếc thìa chọc chọc trứng gà, lòng đỏ trứng chảy ra, một mùi tanh vọt vào mũi, Vạn Uyển có chút chán ghét đẩy trứng gà ra.

Diệp Ngôn ở bên cạnh cực kỳ đau lòng nhìn Vạn Uyển "Đồ ngốc, em không ăn à?"

Vạn Uyển bị một câu đồ ngốc của cô ấy làm cho im lặng, yên lặng gật đầu một cái "Tôi ăn lòng trắng trứng có được không?"

Diệp Ngôn dĩ nhiên được, cô ấy thích chính là lòng đỏ trứng, con người chuẩn bị lấy chén Vạn Uyển qua, Diệp Dục nhẫn tâm đập tay cô ấy, rồi nói với

Vạn Uyển "Trứng nào cũng như nhau? Ăn như vậy mới có dinh dưỡng."

Vạn Uyển bị anh nói như thế, thì hơi chột dạ, từ nhỏ đến lớn đều được mẹ giáo dục như vậy, vì vậy theo thói quen nắm mũi chuẩn bị nuốt sống.

"Được rồi" Giọng nói của Diệp Dục không kiên nhẫn, "Không ăn thì không ăn" vừa nói vừa đứng lên lấy chén của Vạn Uyển đi vào phòng bếp. Chẳng bao lâu thì nghe thấy thanh âm bát đĩa. Vạn Uyển cũng đẩy cái ghế ra định đi vào thì bị Diệp Ngôn ngăn lại, cô ấy cười vô cùng vui vẻ "Được được được, xác định cả đời một lần như vậy, khiến cho thiếu gia Diệp gia đi làm đầu bếp!"

Vạn Uyển sừng sốt một chút, nắm quyền bày tỏ "Nên xuống bếp nhiều! Tại sao luôn nắm mũi nhìn người chứ!"

Diệp Ngôn không có trả lời, mà đã cúi đầu gặm bánh bao rồi. Vạn Uyển kỳ quái đẩy đẩy cô ấy, chỉ cảm thấy bên tai có một luồng khí nóng, đĩa trứng gà chiên lại để lên bàn, vẻ mặt Diệp Dục không thay đổi mà nhìn đĩa trứng gà kia "Chỉ có thể làm như vậy, muốn ăn thì ăn"

Vạn Uyển cúi đầu nhìn đồng cháy khét ở trước mặt, đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ, mở to miệng ăn.

Diệp Dục ho nhẹ rồi đưa một ly sữa tươi cho Vạn Uyển, sau đó thuận tay cầm lấy trước mặt cô. "Uống sữa tươi rồi đến bệnh viện"

Diệp Ngôn vỗ vỗ bả vai của Diệp Dục, "Em thấy là anh nên trở về bộ đội đi, gần đây không phải có kiểm tra xuống sao? Tiểu Đồng dù thông minh ba đầu sáu tay thế nào cũng không qua được đám lão thủ trưởng kia!"

Diệp Dục không yên lòng mà nhìn Vạn Uyển, Vạn Uyển đang uống sữa tươi, cảm thấy ánh mắt của anh cũng ngẩng đầu lên, "Việc đó. anh đi đi, tự tôi đi không có chuyện gì."

Diệp Dục đứng dậy cầm áo khoác, lúc đi qua Vạn Uyển thì dừng bước, "Không được để xảy ra chuyện rắc rối nhé"

Chờ Diệp Dục đi xuống lầu, Diệp Ngôn và Lý Thi đã thu dọn bát đĩa xong, Vạn Uyển một mình không làm cái gì thật sự xấu hổ, vì vậy cướp kéo.

Hai cái điện thoại di động đặt ở trên bàn ăn cũng trong lúc đó vang lên. Lý Thi và Diệp Ngôn gần như là ngừng chuyện trong tay lúc điện thoại di động vang lên, nghiêm túc liếc mắt nhìn nhau.

Lý Thi tiếp nhận điện thoại trước, hai hàng lông mày nhíu chặt không nói câu nào, Diệp Ngôn đi tới bên cạnh Vạn Uyển, đẩy cô ra cửa, vừa kẹp điện thoại vừa viết chữ thật nhanh.

Mặc dù nói Vạn Uyển không biết chức vụ của Diệp Ngôn Lý Thi trong quân đội, nhưng mà từ vẻ mặt thì có thể biết tính nghiêm trọng, vội vàng đi theo Diệp Ngôn.

‘Tự mình đến bệnh viện, từ cửa chính đi ra ngoài thuê xe là được.’

Vạn Uyển im lặng hoàn toàn, đây là hình tượng ai tuyên dương ở bên ngoài, mình ngốc sao?

Diệp Ngôn đưa Vạn Uyển đến cửa tiểu khu, hai người vừa đứng lại, thì một chiếc Jeep đen bóng vọt ra với tốc độ kinh người, Diệp Ngôn thuận tay vuốt vuốt đầu Vạn Uyển, Vạn Uyển cũng chỉ có thể thấy cô ấy một tay nắm lấy cửa Jeep đột nhiên mở ra, sau đó xông vào.

Nhìn kích thích sáng sớm này, Vạn Uyển xách túi sách lên xe buýt, có quân nhân thể gia vọng tộc cũng có chỗ tốt, đó chính là bảo đảm bạn không đến trễ.

Vạn Uyển chao đảo đến phòng ăn lấy ly sữa đậu nành rồi đi ra hành lang uống, đang thưởng thức phong cảnh, thỉnh thoảng thấy viện trưởng đang từ trên lầu đi xuống, Vạn Uyển sợ tới mức giật mình, ngay cả túi xách và ly sữa đậu nành thiếu chút nữa đã ném ra ngoài.

Mới vừa chạy chưa được hai bước thì phía sau truyền đến một thanh âm quen thuộc không nhanh không chậm lại còn mang theo đùa cợt, "Vạn Uyển, chạy đi đâu thế?"

Vạn Uyển cứng ngắc, từ từ xoay người, "Lộ Ninh? Sao cậu ở chỗ này?"

Lộ Ninh hôm nay mặc áo đầm tơ lụa màu trắng, tóc dài xõa xuống, xinh đẹp lại mềm mại, nhưng mà ánh mắt nhìn về phía Vạn Uyển lại lộ ra bản chất của cô ấy, "Sao mình lại không thể ở chỗ này, này không, vậy xin viện trưởng cho cậu nghỉ là già à!"

Vạn Uyển yên lặng nhìn về phía viện trưởng từ ái nghiêm minh trong trí nhớ gập đầu một cái, thân thiết mà nói, "Vạn Uyển à, đi đi, ngày nghỉ đã phê chuẩn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Trong cửa hàng áo cưới trang trí xa hoa, Lộ Ninh giống như con bướm, đi giày cao gót xách theo các loại áo cưới đi vào phòng thử quần áo và sân khấu.

Vạn Uyển vẫn mặc bộ quần áo sáng sớm hôm nay, tìm một góc.

Vương Nghĩa Dương cũng ở bên cạnh, anh đã được sự chấp thuận của bà xã mặc lễ phục bộ binh ở trong hôn lễ, cho nên đến chỗ này cũng không cần lo lắng, nhàn nhã ôm tay đứng ở sân khấu nhìn hình dáng Lộ Ninh giống như con bướm ở đằng trước đôi một bộ lại một bộ áo cưới.

Vạn Uyển ngẩng đầu nhìn anh ta, thận trọng hỏi: "Sao anh và Lộ Lộ làm đám cưới nhanh như vậy?"

Vương Nghĩa Dương gạt đầu một cái, ánh mắt không rời khỏi Lộ Ninh, nhướn mắt rồi chậm rãi mở miệng, "Cô ấy sĩ diện, không muốn để cho người ta chỉ chỗ, cô ấy trợ trên, anh cũng không cho phép."

Vạn Uyển biết anh ta chỉ là chuyện chưa kết hôn đã có con, nhất thời cảm động, "Nhưng mà chuyện đứa nhỏ không phải cũng có ảnh hưởng tới anh sao?"

Vương Nghĩa Dương nhìn cô, "Tại sao có ảnh hưởng tới anh?" Sau khi tiếp nhận ánh mắt vui vẻ của Lộ Ninh thì cười khẽ, rồi mới nói tiếp, "Bọn anh ba tháng trước đã đăng ký kết hôn, đứa nhỏ hợp pháp."

Lộ Ninh chọn áo cưới đuôi cá trắng tinh, dáng người lác lư mà đi về phía bên này, Vạn Uyển ngược đầu nhìn cô gái xinh đẹp này, lần đầu tiên biết khái niệm hổ bằng cẩu hữu không đáng tin.

"Sao cậu lại không nói cho mình biết chuyện này?" Vạn Uyển bắt đầu dĩ nhiên.

Lộ Ninh hừ một tiếng, chẳng thèm quan tâm mà đùa bốn vương miện trên đầu, "Sao cậu không tiếp tục chống đỡ mà đã nói lại với Diệp Dục rồi?"

Vạn Uyển bắt đầu dĩ nhiên chống cái trán, không tìm được lời phản kích.

Vương Nghĩa Dương ở bên cạnh cười, nhìn hai cô gái cãi nhau thực lực chênh lệch quá xa.

"A đúng rồi, cậu có nghe qua chuyện con gái mà làm dâu phụ ba lần sẽ không ai thèm lấy không?" Lộ Ninh nâng váy ngồi xuống, tựa vào người Vương Nghĩa Dương, tao nhã đếm mấy đầu ngón tay, "Anh họ Tiểu Tồn Chi kết hôn tính là một lần, mình đây tính là một lần, lần sau chính là quan trọng."

Vạn Uyển liếc mắt, "Không cần ngại quan tâm! Sinh đứa bé ngoan ngoan mới chính là quan trọng, chị dâu!"

Lộ Ninh hoàn toàn không giận, ngoắc ngoắc tay bảo nhân viên tới, "Chọn cho cô ấy một cái váy dâu phụ xinh đẹp."

Vạn Uyển biết rõ bụng mình có tí thịt, lại dặn dò nhân viên đừng có lấy kiểu bó sát người, không nghĩ tới thay vài kiểu, tất cả có thể vào mắt Lộ Ninh là y phục bó sát người. Vạn Uyển ảo não nghiêng đầu oán giận cô ấy, "Tại sao cậu lại làm khó dễ dâu phụ?"

"Bởi vì dâu phụ là mặt mũi của cô dâu" Lộ Ninh kéo Vương Nghĩa Dương, chọn một bộ lại một bộ cho Vạn Uyển, "Nói cậu đáng đáp khó coi thì quên đi, nếu mà mặc mà không ra dáng vẻ vậy người ta sẽ nói là do lỗi của mình."

Vạn Uyển giờ tay trắng treo lên mặc y phục dâu phụ, không đếm xỉa đến, "Mặc mặc mặc, không phải là bó sát thôi sao! Ai sợ ài!"

Vạn Uyển đòi một cái váy màu hồng nhiều tầng thì giống như biến thành một người khác, thậm chí có khí chất bướng bỉnh mà ngày thường không nhìn ra. Lộ Ninh nhếch miệng cười, "Cũng không tệ lắm! Váy cái này được không?"

Vạn Uyển nhìn mình trong gương, chú ý đến đôi bắp chân to ngấn, "Cậu nói cái này làm sao lại không thể biến thành dạng thon thả như cậu?"

Lộ Ninh quay một vòng, chân thon dài hoàn mỹ là tất cả các cô gái hâm mộ, rất tự hào mà nói, "Cậu cho rằng tất cả con vịt vừa sanh ra là thiên nga à?"

Vạn Uyển im lặng nhìn cô, cô gái này, từ nhỏ đến lớn đều tự kỷ.

Điện thoại của Vương Nghĩa Dương vang lên, siết chặt tay Lộ Ninh rồi đi qua một bên nghe điện thoại.

Lộ Ninh đến trước gương giúp Vạn Uyển chỉnh tóc, dịu dàng mà cẩn thận, khoe miệng chứa đựng nụ cười, "Vạn Uyển à."

Vạn Uyển chỉ váy mình, mở to hai mắt, không thể tin mà nói, "Không phải là cậu muốn mình đi ra ngoài với dáng vẻ này chứ?"

Lộ Ninh giờ ngón tay cười vui vẻ, "Cậu nhìn xem, mình còn chưa nói ra mà! Đi, mua ly điểm tâm ~ cậu biết mình chỉ uống quán nào."

Vạn Uyển nhìn bên ngoài vùng vẫy không muốn đi, Lộ Ninh đã lấy ra một áo lông tới, "Nếu không gọi điện thoại cho Diệp Dục nhờ giúp đỡ?"

Vạn Uyển dứt khoát mặc áo lông vào, rồi đẩy cửa xông ra.

Lộ Ninh là một người thông minh hay bất bè, sự thật này tới chỗ nào cũng có thể chống lại khảo nghiệm.

Lần này địa điểm chọn áo cưới cũng là đến nơi xinh đẹp, lựa chọn công ty Hôn Khánh là nổi tiếng đứng đầu thành phố S, phải có nơi quay phim độc lập. Ở cái địa phương này, thì không thể nào có xe buýt cùng xe taxi mà Vạn Uyển nghĩ tới.

Vì vậy.

Vạn Uyển có chút thấp thòm cảm lấy chìa khóa xe Lộ Ninh nhét vào trong túi áo lông, cũng đã nhiều năm không có lái xe, không biết lên đường sẽ trở thành hình dáng gì.

Xe của Lộ Ninh là một chiếc MINI đồ tươi, mặc dù so với vóc người Lộ Ninh kém rất nhiều, tối thiểu Vạn Uyển ngồi vào sẽ không quá lớn. Vạn Uyển mở dụng cụ hướng dẫn ra, quả nhiên liền nhìn thấy vài ngăn Lộ Ninh cất đồ la liệt.

Chuyển động tay lái rồi đi vào trong nội thành.

Đúng lúc giờ cao điểm, ba con đường vào trong nội thành đã bị chặn lại, Vạn Uyển chỉ có thể đau khổ gục lên trên tay lái chờ đợi, chạy chậm rãi lên trước theo dòng xe.

Thấy dòng xe chạy lên cầu hoàn toàn bị chặn, Vạn Uyển thở dài một tiếng ngã lên trên ghế dựa, tay đặt vào cái nút bên cạnh, một ngăn kéo nhỏ bắn ra.

Vạn Uyển xoa tay, cong lưng chuẩn bị đóng ngăn kéo, lại thấy ở bên trong có một cuốn album, cuốn album là giấy kiếng cách tờ truyền thống nhất, mới vừa chạm vào, đã rớt đồ trong đó ra.

Hai người đàn ông này đứng ở cửa lớn trường học, mặc quân trang học viên, một nho nhã một lạnh lùng. Vạn Uyển cầm cuốn album lên, nhận ra người ở bên trong là Diệp Dục và Vương Nghĩa Dương.

Không nghĩ tới lúc đi học Diệp Dục chói mắt như vậy, Vạn Uyển không kim hãm được mà sờ lên, rồi thổi phù một tiếng bật cười.

Điện thoại di động rung vài lần mới phát hiện, Vạn Uyển bắt máy điện thoại di động, là Diệp Ngôn gọi tới, ông nghe bên kia âm ỉ, tiếng gầm rú cùng chấn động lúc Diệp Ngôn chạy trốn, Vạn Uyển gần như không nghe được cô ấy đang nói cái gì, "Chị Diệp Ngôn?"

"Vạn Uyển! !" Diệp Ngôn rống lớn, "Không được quay về. Mau. Đóng kỹ các cửa"

Vạn Uyển cầm điện thoại di động cố gắng cách xa lỗ tai, cũng lớn tiếng trả lời, "Tôi biết rồi, chị yên tâm"

Diệp Ngôn qua một lúc mới nói tiếp, "Cô lớn tiếng như vậy làm gì. Nghe thấy!"

Vạn Uyển 囧, vừa định nói tiếp, thì nghe bên kia điện thoại truyền đến còi báo động bén nhọn cùng thanh âm rống giận tập hợp của đàn ông, sau đó liền cúp.

Vạn Uyển bất đắc dĩ nhìn trận xe ở trước mặt vẫn như cũ không có động tĩnh gì, suy nghĩ một chút, ngón tay nhấn lên màn hình điện thoại, nhấn điện thoại của Diệp Dục, sau khi vang lên hai tiếng, Vạn Uyển có chút hốt hoảng mà cúp. Nhịp tim đập nhanh, thậm chí ở trong xe cũng có thể nghe được nhịp tim của cô đập thình thịch, Vạn Uyển che mặt, cho dù bên cạnh không có ai cũng không dám soi gương nhìn bộ dạng đồ mặt của mình. Thật là mất thể diện.

Bế tắc trước mặt dường như đã giảm bởi vì có mấy cảnh sát giao thông tới.

Vạn Uyển vỗ vỗ mặt, tập trung tinh thần, theo dòng xe chạy lên vòng ba, một đường thông suốt đến nội thành.

Xe thả chậm tốc độ, Vạn Uyển dựa vào trí nhớ tìm kiếm một quán nhỏ đặc biệt tầm thường, thật vất vả ở một chỗ quẹo cua thì phát hiện cánh cửa hàng rào đó bỏ đầy Hoa Tử Đằng, Vạn Uyển thở ra một hơi dài.

Cả cửa tiệm nhìn từ bên ngoài hoàn toàn không thể phát ra hiện bố cục tinh xảo bên trong. Đây hàng rào ra, dọc theo con đường nhỏ đủ loại hoa màu tím nhỏ và phải đi vào bên trong khoảng năm sáu phút mới có thể nhìn thấy một căn nhà nhỏ hai tầng màu trắng. Trong tiệm vẫn chỉ có một nhân viên và một người làm bánh, nhìn thấy Vạn Uyển là một người khách lạ cũng tuyệt đối không kinh ngạc, bưng ly trà lại, "Điểm tâm của Lộ tiểu thư sắp xong rồi, ngài chờ một chút."

Vạn Uyển nhìn đồng hồ, nhớ tới khuya về nhà không có ai, nghĩ phải mua vài nguyên liệu để nấu cơm ăn, "Còn bao nhiêu thời gian nữa?"

Nhân viên phục vụ cười trả lời, "Khoảng chừng một tiếng."

"Gần đây có siêu thị lớn không?"

"Có" Nói xong liền xé một trang giấy vẽ một bản đồ đơn giản cho Vạn Uyển, "Rất dễ tìm"

Vạn Uyển nhìn ghi chú trên bản đồ, cũng không xa lắm, dứt khoát không lái xe nữa.

Con đường này rất thú vị, lưng phố an tĩnh thanh thản, đường phố chính cực kỳ náo nhiệt, nhưng mà khoảng cách một chữ T đầu đường, giống như cách

hai thế giới.

Vạn Uyển cúi đầu đổi chiều vị trí trên bàn đồ tìm kiếm siêu thị, trên đường thổi tới vị thịt nướng nồng nặc, Vạn Uyển còn chưa có ăn cơm trưa, nên bụng kêu ùng ục.

Thấy dấu hiệu siêu thị rõ ràng gần trong gang tấc, Vạn Uyển đứng ở cửa tiệm thịt nướng do dự.

Đẩy cửa gỗ ra, chuông giắt ở phía trên vang mấy tiếng. Vạn Uyển men theo thanh âm nhìn sang, một đám đàn ông lộ ra, cao hơn Vạn Uyển chừng hai cái đầu, thân hình thuộc về dạng to lớn.

Vạn Uyển không chú ý đến bọn họ, chỉ chú ý trong nháy mắt bọn họ mở cửa, vị thịt nướng càng nồng nặc.

Ngược lại ánh mắt một đám đàn ông sắc bén, chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra Vạn Uyển, nhất thời mọi người không nói chuyện. Một đám này nếu ồn ào còn đỡ, đột nhiên yên lặng ngược lại khiến cho Vạn Uyển chú ý đến.

"Các người. . . ." Vạn Uyển nhìn mặt một người trong đó, cố gắng hồi tưởng, trong đầu thoáng qua bộ dáng Diệp Dực gầy nhẹ, chỉ vào hắn ta và nói, "Các người là bọn cướp chạy trốn ở trong ngõ hẻm lần trước!"

Tên nhóc kia lần đầu tiên bị con gái dùng tay chỉ nên mang theo tức giận, sợ không dám nhúc nhích, "Sur huynh. . . . Sur huynh cứu em!"

Người đàn ông đứng ở phía sau cùng tiến lên một bước kéo tên nhóc kia ra phía sau, hắng giọng nói, "Đây chỉ là hiểu lầm, cô ấy không có nói với cô sao?"

Vạn Uyển đã bị lừa gạt làm cho đầu óc hôn mê, căn cứ vào lệ thường, đám cướp bình thường bị tóm được đều muốn dàn xếp ổn thỏa rồi chạy, vì vậy phản ứng đầu tiên là đi lên nắm lấy tay áo của tên nhóc kia, "Anh không được chạy" vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát.

Người đàn ông nhìn thấy Vạn Uyển hoàn toàn không có ý nghe mình nói, nghiêng đầu ra dấu với mấy người bên cạnh, mấy người liền lục tục lên xe.

Vạn Uyển nhìn thì nóng nảy, dứt khoát ném điện thoại di động hai tay nắm lấy tay anh ta.

"Báu vật, cuộc sống của cậu sau này, không thể bỏ mặc con gái đến gần chúng ta bắt nạt nha!" Mấy người đàn ông trên xe quay cửa kính xe xuống cười trêu chọc.

"Đủ rồi" Người đàn ông tiến lên một bước, thấy hành động của Vạn Uyển làm cho người đi đường vây xem, thậm chí biết cô lấy điện thoại di động ra nói gì. Người đàn ông nghiêng người ngăn cản tầm mắt của người bên ngoài, đưa tay hơi dùng sức ở chỗ cổ tay Vạn Uyển, Vạn Uyển liền buông lỏng tay ra, tình thế bất buộc, hôm nay lúc đi ra không ngờ tới xảy ra chuyện như vậy, đều là lái xe biển số quân đội, chọn đại một người là có thể tra rõ bộ đội ở khu nào.

Vạn Uyển cũng không phải là dễ chọc, mặc dù buông lỏng tay ra, nhưng thừa dịp trong nháy mắt anh ta hoảng hốt, giờ tay lên tát anh ta một cái, "Lưu manh, ít động tay động chân, sau đó anh hãy chịu đựng cho tốt."

Ngô Sâm ở trạng thái không phòng bị tát một cái, không chỉ có quần chúng vây xem kêu lên một tiếng, mà người trên xe cũng hít vào một hơi. Ngô Sâm liếc nhìn Vạn Uyển, rồi mím chặt môi, một tay từ eo nâng lên, trực tiếp gánh Vạn Uyển lên trên bả vai, mở cửa xe rồi nhét vào, "Trở về chỗ ở."

Vạn Uyển chợt bị ôm đi nên trước tiên nghĩ đến bắt cóc, quan sát tên nhóc ngồi bên cạnh và người đàn ông ở phía trước, thức thời mà im lặng, chuẩn bị nghĩ cách chạy trốn.

Ngô Sâm thông qua kiếng chiếu hậu nhìn cô, đọc thuộc về mặt phân hóa của loài người nên anh ta lập tức biết cô gái này đang tính toán cái gì. Có chút bất đắc dĩ cảm điện thoại nhấn một số, còn cố ý mở phím hands-free ra, mắt liếc về phía Vạn Uyển ngồi phía sau.

Điện thoại chỉ vang một tiếng, đối phương liền nhận.

"A lô ~" thanh âm mang theo hài hước cùng bất cần đời, tiếng thứ nhất Vạn Uyển đã biết là Tà Diệc, lớn tiếng kêu, "Tà đội trưởng, cứu mạng!"

Tà Diệc ở đầu điện thoại kia nhất thời yên lặng, tiếp nhận video trò chuyện. Ngô Sâm cảm điện thoại di động hướng về phía Vạn Uyển, "Đội trưởng, chuyện cụ thể trở về rồi hãy nói, hiện tại cô ấy muốn đưa con nhóc đến cục cảnh sát."

Vạn Uyển đối diện với ánh mắt đùa bỡn của Tà Diệc thì hơi kinh hoàng, nghe Ngô Sâm nói như thế thì lập tức bĩu môi, xì một tiếng, "Diệp gia thì không thể để xảy ra phiền toái?"

Ngô Sâm không nói lời nào, biết cô gái này nhìn thấy đội trưởng thì đã bình tĩnh rồi, lấy điện thoại về phía mình, "Đang trên đường trở về chỗ ở, cô ấy thì làm thế nào?"

Tà Diệc lại lên tiếng, "Chờ đó, tôi gọi điện thoại cho Diệp đoàn trưởng nói rõ tình huống, bảo bố nhà mình đến chỗ chúng ta làm tù binh tóm lại không tốt."

Ngô Sâm cúp điện thoại.

Tà Diệc cầm điện thoại di động chọt đầu ngón tay mấy cái, bấm nội tuyến quân sự, "Cho tôi kết nối với Diệp đoàn 108."

Trong chốc lát, thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Diệp Dục truyền tới, "Nhiệm vụ khẩn cấp hay là chuyện riêng tư?"

Tà Diệc trực tiếp cho truyền đoạn hình ảnh mới vừa rồi của Vạn Uyển, vệ tinh quân sự trong một giây liền truyền xong, "Cô gái nhà cậu, tìm tới địa bàn tôi, còn đánh đội viên tôi" Tà Diệc than thở, "Đội viên tâm can bảo bối của tôi, lên chiến trường một gánh mười cũng dùng một màu, cô gái này, cho một cái tát rồi hô lên."

Diệp Dục nhìn chăm chăm hình ảnh trong máy vi tính rồi hít sâu một hơi, cắt đứt lời nói của Tà Diệc, "Trước thả ở chỗ cậu, có thể điều động đưa trang bị của cậu ba ngày sau lại tới lấy."

Tà Diệc cười hắc hắc, "Anh em à, cậu quá khách khí rồi, không phải là con gái à, bảo đảm cho cậu chăm sóc tốt đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Vạn Uyển buồn bực không yên mà nhìn cửa, mở cửa liền bị anh lính quèn đứng ở cửa chặn lại, nhìn về mặt anh ta giống như cộc gỗ, Vạn Uyển cố gắng nói chuyện với anh ta, nhưng anh lính quèn mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, phực tung tất cả điều kiện mà thượng cấp ra lệnh, hoàn toàn không quan tâm tới cô gái này.

Vạn Uyển vừa bước một chân ra liền bị chặn lại.

Về mặt cô nàng Vạn đầu khổ lui về, chỉ mặc một bộ y phục nên lạnh đến run lấy bầy, kể từ lúc đám người giống như giặc cướp kia xách mình giống như tóm chim non tới đây thì sau đó vội biến mất, để một mình cô ở trong phòng này tự sinh tự diệt.

"Đồng chí trẻ, tôi có thể tìm Tà Diệc đội trưởng các anh không vậy?" Hàm răng của Vạn Uyển run lên, nhỏ giọng hỏi.

Phản ứng đầu tiên của đồng chí trẻ lúc nghe đến tên này thì ưỡn thẳng lưng, đứng thẳng hơn so với lúc vừa rồi. Vạn Uyển bị hành động đột nhiên của anh ta mà sợ tới mức lui về sau một bước, cho rằng đây là xúc phạm đến quy định gì đó không thể gọi thẳng tên, vội vàng đổi lời nói, "Tôi thật sự muốn tìm Tà đội trưởng"

Anh lính quèn dùng ánh mắt nhìn tù binh liếc Vạn Uyển, Vạn Uyển im lặng nhìn trời, "VẬY HAY LÀ ANH CHO TÔI MƯỢN ĐIỆN THOẠI? ĐIỆN THOẠI DI ĐỘNG CỦA TÔI RƠI Ở TRÊN XE RỒI."

Đồng chí trẻ vẫn như cũ không để ý tới cô, đứng nghiêm, tuyệt đối không cho kẻ địch bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Vạn Uyển rất lạnh, cô ở chỗ này thử nhiều lần đều vấp phải trắc trở, hoàn toàn nổi giận, đã nắm đệm trên ghế dùng sức ném xuống đất, âm điệu cao vút, "Muốn làm cái gì đấy! Tôi tố cáo các người có tin không!"

Ngô Sâm ngừng động tác giơ tay lên chuẩn bị đẩy cửa vào, cảm áo khoác quân phục phụ nữ thật vất vả mới mượn được bắt đắc đi lại bấm điện thoại của Tà Diệc, thanh âm trầm thấp, "Đội trưởng, nơi này có tình huống."

Tà Diệc hình như đang ở nhà nấu ăn, âm thanh máy hút dầu vang rầm rầm còn kèm theo tiếng rau cái nổ dầu trong chảo, vì vậy gầm lên, "Nói! Tôi đang rất bận ở chỗ này!"

"Chúng ta tìm cái áo khoác ngoài kiểu nữ" Ngô Sâm từ từ nhắc nhở anh ta, "Nhưng mà tốn một thời gian dài"

Tà Diệc lớn giọng đáp, "Cậu đừng nói nhảm nữa, trong đội chúng ta mà có thể tìm con muỗi cái coi như không phụ lòng đám anh em"

Ngô Sâm cầm điện thoại di động nghiêng người từ trong khe cửa nhìn Vạn Uyển tức giận ôm đầu gối ngồi ở trên ghế sa lon, quả táo trên mâm đựng trái cây bên cạnh hình như đã bị ném nát rồi, hít sâu một hơi không nhanh không chậm mà nói tiếp, "Đội trưởng, Vạn Uyển ở chỗ tạm thời của đội."

Tập âm bên Tà Diệc biến mất trong nháy mắt, tiếng kim loại va chạm liên tục, "Trần bảo, coi trọng cô ta, mie nó, đây là một bảo bối à!"

Ngô Sâm yên lặng che đậy ánh mắt kính ngạc của anh lính quèn, Tà Diệc vừa chạy vừa rống tiếp, "Con nhóc nhò kia không phải thiếu chút trang bị sao? Cô gái này có thể đổi mười bộ!"

Ngô Sâm hơi sững sốt một chút, ngay sau đó giơ tay lên, vỗ vỗ đầu đồng chí trẻ tỏ vẻ ngợi khen.

Vạn Uyển nghe thấy thanh âm đẩy cửa ra, tiện tay quăng mâm đựng trái cây tới, cậu nhóc mở cửa ngao một tiếng, gào lên thảm thiết, "Sur huynh, anh quá âm hiểm!"

Ngô Sâm từ cạnh cửa đi vào chậm chậm, đi theo vào còn có người hơi thấp, vỗ vỗ đầu con nhóc, tình ý sâu xa mà giáo dục, "Lớn lên mới có thể hiểu rõ thế giới người lớn."

Con nhóc xoa đầu đi tới góc tường, đối với lời nói của anh ta chẳng thêm quan tâm

Người lùn cười hắc hắc với Vạn Uyển, "Chị dâu Diệp, tôi là La Khải Minh, cái thằng xui xẻo mới vừa rồi là đồng đội của tôi, để cho chị chê cười rồi." Thái đầu đi lên trước tự giới thiệu mình, Vạn Uyển liếc anh ta một cái.

Ngô Sâm đi lên trước thả áo khoác ngoài vào bên cạnh Vạn Uyển, giọng điệu bình thản, "Trước mặc phòng chống rét."

Vạn Uyển cảm áo khoác lên người, vẫn không tránh được hắt xì thật to.

Con nhóc đứng ở góc tường nghe tiếng lại gào thét một chút, biểu tình nhìn về phía Ngô Sâm trầm thống đau thương, "Sư huynh, cô ấy cảm em không có trang bị rồi?"

Ngô Sâm cười gật đầu.

Vạn Uyển hút hút lỗ mũi, đứng lên, chỉ vào từng người một bọn họ, "Hành động hôm nay của các người, đủ để tôi đi tìm lãnh đạo các người lý luận một phen."

"Cô xem, lãnh đạo này không phải tới rồi sao!" Tả Diệc cất bước vào phòng, chỉ chỉ hai vạch trên vai lại chỉ chỉ Ngô Sâm bọn họ, "Đám khốn kiếp kia các cậu đã làm gì? Muốn con gái nhà người ta kiện các cậu?"

La Khải Minh nhìn không được, phốc bật cười. Tả Diệc khom lưng tiện tay lượm quả táo, nhận lấy dao găm Thụy Sĩ mà Ngô Sâm ném qua, thử lưỡi dao ở trên ngón cái nhanh chóng cắt quả táo đưa cho Vạn Uyển, "Xin bớt giận, sau này tôi sẽ giáo huấn bọn họ!"

Vạn Uyển thấy người quen lá gan cũng lớn lên, "Mấy người này, thừa dịp anh không ở đây, mấy ngày trước làm trộm cướp!"

Tả Diệc vừa nghe, vỗ bàn một cái thật mạnh, "Bọn họ phản rồi!" Vừa nói vừa cùng Ngô Sâm liếc nhau, Ngô Sâm nhún nhún vai bày tỏ có chuyện như vậy xảy ra, ngài cũng biết đại khái rồi, tùy ý xử trí đi! Tả Diệc trả lại ánh mắt, tên nhóc nhà cậu học đi, xem tôi giải quyết như thế nào.

Lại nhìn về phía Vạn Uyển thì biểu tình của Tả Diệc nghiêm túc dị thường, "Vạn Uyển, đó là lúc làm nhiệm vụ, vì phòng ngừa mục tiêu đến gần và đoán được người của chúng tôi, là cử chỉ cần thiết lúc tùy cơ ứng biến."

Vạn Uyển gần như chưa từng thấy Tả Diệc nghiêm túc, trong nháy mắt bị anh ta nhắc nhở như vậy liền nhận thức được sai lầm của mình, hơi sợ, "Tôi không biết là như thế này, không tạo tổn thất cho nhiệm vụ của các anh chứ?"

Tả Diệc nặng nề lắc đầu, mi tâm nhăn thành một đống, "Thiếu chút nữa đã gây đại họa, nhưng đã giải quyết rồi."

Vạn Uyển thở dài một hơi, hơi chột dạ nên cầm lấy trà nóng đi sát vào bên cạnh.

Thấy tất cả mọi người im lặng, mấy người từng ở chung với Tả Diệc biết anh ta thời điểm càng nghiêm túc thì càng là kẻ bịp bợm, Ngô Sâm có chút đồng tình Vạn Uyển hoàn toàn cho là thật, vì con nhóc góc tường cũng chỉ có thể nhìn.

"Thái đầu, hỏi Diệp đoàn trưởng sao còn chưa tới nhận người!" Tả Diệc suy nghĩ Vạn Uyển đợi ở đây cũng đã lâu rồi, Diệp Dục không thể nào không chạy tới.

Thái đầu nghe vậy thì trực tiếp cầm điện thoại di động của Tả Diệc gọi đi, Diệp Dục rất nhanh nhận điện thoại, Tả Diệc ngoác ngoác tay tỏ ra mình tới nhận, "Diệp Dục, cô gái nhà cậu ở chỗ tôi đấy."

Diệp Dục bận tới mảy mảy mắt, điện thoại di động cũng là Đồng Niệm đuổi dài tay đưa tới nghe, lúc nghe được hai chữ Vạn Uyển thì dừng lại công việc trong tay, hơi ngẩng đầu, tiếp nhận ánh mắt lo âu của Đồng Niệm, cũng thoáng nhú mảy, "Các bảng phải rõ ràng chi tiết, tôi sẽ giao cho cấp dưới đi xin điều động."

Tả Diệc liếc mắt nhìn về phía Vạn Uyển đang ôm ly trà, hạ thấp âm điệu, "Cô ấy không thể nghỉ ngơi ở chỗ chúng tôi tới nay."

Diệp Dục tay trái cầm điện thoại di động, tay phải vẫn còn đang viết, hoàn toàn không có ý dừng lại, "Trước gọi lại, cho một chỗ an toàn để ngủ, đến lúc đó tôi tới đón là được."

Tả Diệc cúp điện thoại, ánh mắt mang theo hài hước, "Vạn Uyển à, buổi tối cô muốn về chỗ nào?"

Vạn Uyển cũng đã nghe thấy lời nói của Diệp Dục, mắt tròn trắng không để ý tới hai người kia, một hồi lâu mới trả lời, "Hiện tại tôi tạm thời ở chỗ chị Diệp Ngôn."

Vốn là cả đám đứng ở bên cạnh chế giễu nhất thời yên lặng, La Khải Minh uống một ngụm nước nghẹn ở trong khí quản, thiếu chút nữa đã sặc gần chết. Ngô Sâm luôn luôn bình tĩnh cũng xoay người nhìn về phía Vạn Uyển, La Khải Minh run rẩy hỏi, "Cô ở đâu vậy?"

Vạn Uyển hiểu tâm tình của bọn họ, vô cùng có sức lực mà nói, "Trong nhà chị Diệp Ngôn."

La Khải Minh vỗ bàn một cái thật mạnh, trong nháy mắt nửa bên mặt bàn rạn nứt mấy khe hở, "Thật sự là người rất có can đảm! Nhà của sư gia và sư thái cũng dám vào ờ?"

Vạn Uyển nhìn cái dạng kia của anh ta, cười nhenh giả bộ vô tội, "Vậy thì làm sao hả?"

Tin nhắn điện thoại di động của Tả Diệc rung vài lần, nghe câu chuyện của mọi người đã nghiêng về cách xa vạn dặm cũng có chút đăng trí, đứng dậy rời tai mấy câu với Ngô Sâm rồi vội vã rời đi.

Tả Diệc bên kia vừa đi, Thái đầu dẫn theo đám anh em bên này lại bắt đầu. Thành kiều nửa bao vây quanh Vạn Uyển ngồi chồm hổm xuống, và cẩn thận đếm về lịch sử gia đình của Diệp Ngôn và Lý Thi.

"Còn nhớ rõ lần đó không? Diệp Ngôn và Lý Thi giận dữ, tình hình lớn đến độ hàng xóm báo cảnh sát, cảnh sát kia lại bình tĩnh, cũng không đi vào cửa, cuối cùng nếu không phải là do sư gia sợ hãi sư thái, năm sáu cảnh sát từ phía sau đi lên e rằng đều phải ở bệnh viện chùng mấy ngày." Thái đầu ngược đầu nhớ lại chiến tranh trong gia đình nhiều lần, thờ dài nói.

Vạn Uyển xoa xoa tay tưởng tượng chiến tranh gia đình của hai người kia, rùng mình.

Ngô Sâm nhìn cô, ý bảo Thái đầu nói tiếp. La Khải Minh từ trước đến giờ là người nói nhiều, hiện tại được ân chuẩn, càng nói nhiều hơn, thêm dầu thêm mỡ rất náo nhiệt.

Vạn Uyển rất ít khi cùng người ta nói chuyện trời đất, lần đầu tiên gặp trường hợp mới mẻ này cực thú vị, năm sáu người đàn ông vây ở một chỗ, tám về chuyện vợ chồng của Lý Thi, đặc biệt thú vị.

"Bọn họ kết hôn như thế nào?" Vạn Uyển chống đầu hỏi, "Là chị Diệp Ngôn cầu hôn trước phải không?"

"Cái này." Con nhóc nháy mắt to, từ trong ba lô bên người móc ra một notebook mô hình nhỏ, "Thực lúc cầu hôn tôi có giữ ghi âm."

Mọi người nhất thời cao hứng, "Tiểu tử thú nhà cậu, làm sao lấy được?"

Con nhóc bị nể hơi oan ức, chỉ chỉ dụng cụ của mình, "Cái này. Bọn họ ở trạng thái radio của từng binh sĩ không mã hóa mà cầu hôn, tôi có thể không nghe được à."

Thái đầu cùng mấy anh em bên cạnh đánh cho con nhóc một cái thật mạnh, "Cậu chán sống rồi hả!"

Con nhóc che đầu, "Bệnh nghề nghiệp, bệnh nghề nghiệp, chờ chúng ta xem xong rồi, nhất định xóa." Vừa nói vừa bắt đầu tìm kiếm ghi âm đã lưu trữ riêng, đôi tay nhanh chóng đánh gõ bàn phím tiến hành giải mật, chẳng bao lâu là có thể nghe được một tiếng xát qua rất nhỏ, "Vậy chúng ta cũng nên bắt đầu!"

Vì quan tâm cô gái Vạn Uyển này, con nhóc cởi áo khoác ngoài của mình ra gấp rồi phúi ờ trên đất, "Ngồi xuống "

Hai người tuổi tương tự, đáng đáp con nhóc lại thiếu niên, Vạn Uyển đương nhiên thích nó, lập tức hấp ta hấp tấp ngồi xuống.

Ghi âm rất rõ ràng, gần như có thể nghe thấy tiếng người chạy bộ cùng tiếng hít thở, con nhóc không hồ là chịu huấn luyện chuyên nghiệp, chỉ có một chút thời gian đã giải mã rồi trong lúc nói chuyện với nhau tự động xóa toàn bộ mã số liên quan tới thanh âm của nhân vật, Vạn Uyển chỉ có thể nghe đứt quãng tiếng chạy bộ cùng tiếng hít thở của một số người.

Thanh âm của Lý Thi không phải là dễ phân biệt, Vạn Uyển ngừng thờ để nghe rõ giọng nói của anh ta nhưng cũng chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nghe thanh âm của một người đàn ông, tốc độ giọng nói rất nhanh ngữ điệu rất gấp, "Diệp Ngôn, báo cáo vị trí."

Trong băng tần truyền đến tạp âm xa lạ, giống như một loại bén nhọn phá vỡ không khí, Vạn Uyển theo phản xạ mà bưng kín lỗ tai, lúc này nghe thấy thanh âm Diệp Ngôn trong lúc chạy trốn, khác biệt với ngang ngược cùng trêu chọc bình thường, thậm chí có chút uyển chuyển mà dịu dàng, "Lý Thi, nếu lần này chúng ta không trở về được, mộ liệt sĩ chôn trong đó một bao bánh bao có được hay không?"

"Không được" Lý Thi bên kia đột nhiên cực kỳ an tĩnh, giống như người của hai thế giới, một người chạy giữa lằn ranh lửa đạn với sống chết, một người ở vào thế an tĩnh.

Diệp Ngôn không nói tiếp nữa, Vạn Uyển đột nhiên chưa xót, đưa tay muốn tắt âm tần, không nghĩ tới Thái đầu nghiêm túc nắm lấy tay của cô, ngữ điệu trầm thấp mà nghiêm túc, "Đợi chút."

Vạn Uyển đỏ mặt, đợi trong âm tần xuất hiện thanh âm lần nữa, chợt, tần số trên màn ảnh gây một sóng dài, Lý Thi chậm chạp mà kiên định nói, "Lần này về, chúng ta liền kết hôn."

Âm tần tới đây liền kết thúc, con nhóc không có vội vã tắt, không khí có vẻ nặng nề, Vạn Uyển cảm thấy trên mặt lạnh lẽo, sờ tới mới biết không biết khi nào mình đã rơi lệ, cũng không ngừng được thút thít.

Ngô Sâm đứng cách đám người hơi xa một chút, thân thể theo bản năng nghe thấy trên hành lang có tiếng bước chân, lập tức chuyển đến chỗ tối, Diệp

Dực đẩy cửa ra liền nhìn thấy Vạn Uyển đang khóc, liền lập tức tối mặt, Ngô Sâm chỉ chỉ Computer trên đất, nhỏ giọng nói một câu mới coi là hóa giải sát khí của Diệp Dực.

"Vạn Uyển" Diệp Dực đi tới trước mặt Vạn Uyển, lấy nón ở trên đầu cô xuống, ngữ điệu hiếm thấy, giống như là nhỏ giọng dụ dỗ trẻ con, "Đừng khóc, chúng ta về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Diệp Dực hơi nhúc nhúc đầu dừng xe sang bên, nhìn Vạn Uyển bên cạnh vẫn đang khóc, muốn mắng lại không dám mắng, muốn an ủi lại không biết an ủi từ đâu.

Vạn Uyển ngó qua anh, biết Diệp Dực ghét mình khóc sụt sùi, vội vàng rút giấy lau nước mũi rồi lại lau nước mắt.

"Bọn họ cho em xem cái gì?" Diệp Dực tận lực khiến cho giọng nói mình thay đổi tốt hơn một chút, lời vừa ra khỏi miệng, vẫn là cái dạng đó. Vạn Uyển thút thít mà nói, "Em nghe được một đoạn chị Diệp Ngôn và Lý Thi cầu hôn."

Diệp Dực nhú nhú mày, lại rút tờ giấy cho Vạn Uyển, "Xem qua thì bỏ đi, khóc cái gì"

"Rất cảm động" Vạn Uyển nói, "Công việc chị Diệp Ngôn rất nguy hiểm sao?"

Diệp Dực không lên tiếng, về mặt lại tối mấy phần, Vạn Uyển biết mình hỏi bậy, vội ngậm miệng, Diệp Dực khởi động xe lần nữa, hai người cũng không nói tiếp, một lát sau, Vạn Uyển cảm thấy trên đầu bị người ta vỗ một cái thật mạnh. Ngay sau đó truyền đến giọng trầm nhẹ có ý của Diệp Dực sợ hù đến Vạn Uyển: "Hôn nhân của Lý Thi và Diệp Ngôn không chỉ là vợ chồng còn là cộng sự sống chết với nhau, trách nhiệm trọng đại trong đó em hiểu được sao?"

Một câu nói, Vạn Uyển dường như vẫn còn đang ở chỗ những lời này, nhìn mặt của Diệp Dực không nhúc nhích, Diệp Dực xoa xoa đầu của cô, trong thanh âm mang theo bất đắc dĩ, "Chỉ cần gả cho quân nhân, thân là vợ luôn luôn vì nghề nghiệp của chồng mà nhượng bộ và có lòng tin gánh vác trách nhiệm. Em làm được không?"

Vạn Uyển nghe thấy dây cung bên ngoài âm của anh, xấu hổ mà im lặng. Tự như lời ác độc của Lộ Ninh đã từng nói, Vạn Uyển cậu không phải là ngu, mà là không dám. Không dám ném thù tình yêu mà cậu cho là không ổn định, chỉ cần có nhân tố không xác định sẽ khiến cho cậu lùi bước, cậu là không tin tưởng mình, không tin tưởng anh ta, hay không có lòng tin vào tương lai?

"Diệp Dực, em" Vạn Uyển hít sâu một hơi, muốn nói cho anh biết sự sợ hãi của mình, Diệp Dực nghiêng đầu nhìn cô, đèn đường chiếu lên trên mặt anh, về mặt mờ mờ, anh chuyển động tay lái dừng ở dưới khu nhà, "Lên đi."

Vạn Uyển từ trước đến giờ ghét anh chuyên chế, nhất thời liền giận, "Em có chuyện muốn nói, anh luôn cắt đứt em!"

"Em biết em đang nói cái gì chứ?" Diệp Dực giơ tay lên vỗ tay lái một cái thật mạnh, "Anh nói, đi lên! Nghĩ rõ thì gọi điện thoại cho anh." Sau đó cúi người tháo dây an toàn ra giúp Vạn Uyển, mở cửa rồi nghênh ngang rời đi.

Xe mới vừa lái tới cửa tiểu khu, Diệp Dực liền hối hận. Tình yêu của Vạn Uyển vẫn chưa cao tới như thế, không tránh được lại biến khéo thành vụng, từ trong kính chiếu hậu thấy cô sững sờ đứng ở dưới khu nhà.

Điện thoại di động vang lên, là tiếng chuông đặc biệt, Diệp Dực nhận lấy điện thoại cách lỗ tai, cho dù như vậy vẫn có thể nghe được Đồng Niệm gào lên, Diệp Dực không nhận được cắt đứt anh ta, "Tôi đang trên đường trở về."

"Vì một cô gái mà ngay cả binh sĩ cũng không dẫn theo? Ta thật đúng là muốn gặp qua cô ta" Đầu điện thoại kia thanh âm của phu nhân Lý Thanh lười biếng chậm chạp, Diệp Dực gần như là theo phản xạ mà cúp điện thoại.

Chợt đạp chân ga chạy về phía bộ đội.

Vạn Uyển đứng ở phía dưới khu nhà nhìn Diệp Dực rời đi, trong đầu tất cả đều là lời của anh, ngũ vị tạp trần.

Lên lầu mở cửa, đổi một bộ quần áo ở nhà, Vạn Uyển cẩn thận treo lễ phục lên mới run sợ trong lòng mà gọi tin nhắn cho Lộ Ninh, nói đơn giản tình huống hôm nay.

Đợi nửa ngày không thấy tin nhắn hồi âm của Lộ Ninh, Vạn Uyển ngửa mặt lên trời thở dài biết mạng mình không còn lâu rồi.

Giăng co cả ngày, cơm tối cũng không kịp ăn, căn cứ vào tài liệu có hạn, Vạn Uyển quyết định đi giải quyết, lúc đi vào phòng khách thì thành linh bị một

bao cát lớn trong phòng khách nện vào đầu, Vạn Uyển ngồi chồm hổm trên mặt đất hai mắt đăm lẹ nhìn bao cát vẫn không nhúc nhích ở trên đỉnh đầu, thiếu chút nữa liền quên đây là địa bàn của Diệp Ngôn, khắp nơi đều là nguy cơ.

Lúc mở tủ lạnh ra thì mới phát hiện nơi này mới là nguy hiểm nhất, mấy miếng rau cải khô vàng cùng nửa túi thịt đã mọc nấm mốc, buồn nôn nhất là sữa tươi trong hộp lớn đã bị chua.

Vạn Uyển từ trong túi hành lý của mình lấy ra một cái bao tay plastic cùng khẩu trang duy nhất mang theo bên người, bắt đầu quét dọn gian phòng.

Khi Vạn Uyển từ dưới ghế sa lon móc ra hai đôi vớ không giống nhau, thật sự nghĩ không thông đôi vợ chồng này dọn dẹp phòng ốc gọn gàng là khi tân binh học từ đâu.

Lúc chuông cửa vang lên, cô nàng Vạn đang giật rèm cửa sổ, vì vậy cứ như thế nắm cả rèm cửa sổ đầy cộm nặng nề lao đảo mở cửa.

Lộ Ninh kéo Vương Nghĩa Dương đứng ở cửa, cười tà ác lại kiều diễm, một tiếng Vạn Uyển cũng là gọi thiên hoi bách chuyển.

Trong lòng Vạn Uyển biết không tốt, lui về phía sau một bước rồi quay người bỏ chạy.

Lộ Ninh không nhanh không chậm liếc mắt nhìn tin nhắn trên điện thoại di động, nhấc chân dẫm lên rèm cửa sổ Vạn Uyển đang ôm.

Vạn Uyển không dám thờ mặt, thanh âm như muỗi kêu, "Lộ Lộ, mình gọi tin nhắn cho cậu."

"Mình thấy rồi" Lộ Ninh vén mái tóc lên bên tai, "Nhưng mà quá muộn, không cứu được cậu."

Vạn Uyển không hiểu cô ấy muốn biểu đạt cái gì, vì vậy nhìn Vương Nghĩa Dương cầu xin đáp án. Vương Nghĩa Dương đẩy đẩy mắt kiếng, cười uyển chuyển, "Xế chiều Lộ Lộ dời ngày kết hôn vào Chủ nhật này."

"Tại sao vậy!" Vạn Uyển biết Lộ Ninh quen thói làm việc tùy tâm sở dục, nhưng lấy hôn lễ của mình khai đao thật là không bình thường, "Chúng ta còn có một chút đồ chưa có chuẩn bị, như vậy rất gấp rút đó."

Vạn Uyển ngừng nói, nhìn hai vợ chồng đứng ở cửa kiểm tra tin nhắn, nhận mấy tin thông báo, từ tiệc hôn lễ đến chế tạo nhanh áo cưới không có thúc giục. Vương Nghĩa Dương hết liếc mắt nhìn Lộ Ninh, thấy cô ấy không có biểu cảm gì, lại cố ý gật đầu với Vạn Uyển rồi đi xuống lầu.

Vạn Uyển nhìn lúc cửa thang máy đóng, thì thờ dài, "Nói đi, rốt cuộc tại sao." Thuận tay kéo Lộ Ninh vào phòng khách, lót tấm thảm lên trên ghế sofa rồi mới để cho cô ấy ngồi xuống.

"Mới vừa nhận được điện thoại trong nhà, trong nhà an bài Lộ Mông thứ hai kết hôn" Lộ Ninh nói

Vạn Uyển nén lấy một hơi, bởi vì một câu nói của cô ấy liền giống như bóng cao xu xì hơi, "Lộ Lộ, cậu vẫn không định giải thích với người trong nhà là phải cùng Vương tham mưu kết hôn à? Chúng ta đừng ngại thơ như vậy có được không?"

Lộ Ninh khinh thường liếc cô, "Ít thuyết giáo mình đi, cậu cũng tám lạng nửa cân"

Vạn Uyển bị chọt trúng nhược điểm, bất đắc dĩ nói rõ, "Mình cảm thấy mình thích Diệp Dục" vừa nói vừa vùi vào trong ngực Lộ Ninh, "Hôm nay thiếu chút nữa đã ngã bài với anh ấy."

Lộ Ninh theo thói quen bắt đầu cùng cô tết đuôi sam, rồi nói tiếp, "Hai người phải có người rõ ràng mới thành công."

Vạn Uyển chột ngồi dậy, "Diệp Dục còn không thông minh à?"

Lộ Ninh cố ý kéo cô đau, "Chính là muốn đầu óc bà cô nhà cậu nhanh lên một chút."

Vạn Uyển không để ý tới cô, quyết định đổi đề tài, "Cậu như vậy thì Vương tham mưu sẽ nghĩ như thế nào đây? Bây giờ không nói rõ sẽ làm cho chú rể khó chịu đấy?"

Lộ Ninh nắm tay của cô, trong mắt không có tiêu cự hiếm thấy, "Cũng phải vượt qua cửa ải này, giải quyết dứt khoát luôn tốt hơn so với chối cãi."

Vạn Uyển cảm thấy Lộ Mông đại khái cũng là muốn như vậy nên mới có thể ngẫu nhiên kết hôn vào lúc này.

"Cậu và Diệp Dục phải thành, mình làm âm i lần này, coi như đem chuyện Lộ gia sắp xếp rõ ràng hết." Qua thật lâu, Lộ Ninh lại tăng thêm một câu, "Thân là chị gái, có phải nên vì con nhóc chết tiệt kia làm chút gì mới đúng không."

"Hai người là chị em, mình không tiện chen vào"

Vạn Uyển đưa Lộ Ninh xuống lầu, nhìn cô ấy vào xe của Vương Nghĩa Dương mới yên tâm.

Rắc rối phức tạp của Lộ gia không phải một ngày hay hai ngày là có thể làm rõ ràng, Lộ Mông thân là con gái riêng được đón về vào ngày đó liền trở thành người chịu tội thay Lộ Ninh, mặc dù cùng đi học, sinh hoạt với Lộ Ninh, nhưng đãi ngộ lại khác biệt quá nhiều.

Vạn Uyên cũng chỉ nhớ tướng mạo của cô ta, tương phản với xinh đẹp của Lộ Ninh, Lộ Mông tinh khiết mà đẹp.

Trong chuyện này xảy ra cái gì nữa, Vạn Uyên cũng đã bỏ lỡ rất nhiều, đi du học theo Vương Lập Nam do nhà nước cử, xin trợ giúp quốc tế, sau đó anh ấy lại chết do sự cố điều trị, cho dù Lộ gia xảy ra nhiều chuyện như vậy, mình cũng không có tâm tình trở về, Lộ Mông ở thời gian này cũng đi nước Đức, hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với Lộ gia.

Vạn Uyên ngồi ở trên ghế sa lon gấp quần áo mà lòng không yên, nhìn mục lục sửa đổi mà Lộ Ninh để lại trước khi đi mà hơi nhức đầu. Theo như tình trạng này, đồ đạc đều phải nhanh chân mà lấy về, Vạn Uyên thân là dâu phụ vốn phải là bận nhất, nhưng mà dâu phụ của Lộ tiểu thư lại nhẹ nhõm, cần nghĩ biện pháp làm sao để thích ứng lễ phục biến thái đó.

Vạn Uyên trù tính khả năng chỉ trong một thời gian sẽ hoàn thành tất cả mọi chuyện, trước khi đi ngủ thì trong lòng ngứa ngáy muốn gọi điện thoại cho Diệp Dục, nhận lại là Lý Mạc Nhất.

"Uyển Nhi, là mình" Thanh âm của Lý Mạc Nhất rất nhỏ, "Anh Diệp trước khi đi đưa đi động cho mình, nói là sợ cậu gọi điện thoại tới đây."

"Anh ấy đi đâu rồi hả?" Vạn Uyên nghe Lý Mạc Nhất nói mà chẳng hiểu ra sao.

Chính bản thân Lý Mạc Nhất cũng không xác định, ấp úng nói không rõ ràng, "Sẽ không có chuyện gì"

Sẽ không có chuyện gì, Diệp Dục và phu nhân Lý Thanh cứng đối cứng, đây là lần đầu tiên. Mạc Nhất trời sinh cũng không phải là mạng thích lo lắng, chỉ một chuyện nhỏ mà lại xảy ra nhiều chuyện, "Tại sao bắt đầu chủ động tìm anh Diệp rồi?"

Lý Mạc Nhất cười hắc hắc, cách điện thoại cũng có thể nhìn thấy mặt cô đỏ bừng, "A ~ có phải trái tim thăm cho phép rồi hay không hả ?"

"Mạc Nhất." Vạn Uyên bất đắc dĩ nâng điện thoại lên, "Cậu có thể đừng thông minh như vậy không?"

"Mình thấy rất tốt, anh Diệp cũng thích cậu, cậu cũng yêu thích anh ấy, ăn nhip với nhau."

"Nhưng mà." Vạn Uyên có chút do dự, suy nghĩ dùng từ thế nào, thì bị Mạc Nhất đột nhiên thét chói tai cắt đứt, "Sao thế?"

"Lộ Ninh mới vừa gọi nhắn tin cho mình nói Chủ nhật này kết hôn?" Lý Mạc Nhất không thể tin mà kêu la, "Uyển Nhi, cậu phải ngăn cản cậu ấy!"

Vạn Uyên im lặng, cho đến khi Mạc Nhất ở đầu điện thoại kia phát ra than thở tuyệt vọng, "Thời gian cũng chỉ còn lại một ngày, mình là thần cũng không giải quyết được!"

"Cậu có biết Lộ Mông không?" Vạn Uyên đột nhiên hỏi, "Chuyện này có quan hệ rất lớn với cô ta."

Mạc Nhất ừ một tiếng, "Mình chỉ biết chuyện lần này là Lộ Ninh và Vương tham mưu kết hôn mà thái độ ở phía trên Lộ gia là phản đối, cho nên vội vàng vàng muốn chú rể của Lộ Mông và Lộ Ninh quyết định kết hôn."

"Có nghiêm trọng như thế sao?" Vạn Uyên theo bản năng nghĩ tới mẹ của Diệp Dục, ký ức vẫn còn mới mẻ

"Mặt ngoài mặt trong đều phải bận tâm, đây là tất yếu của Lộ gia." Mạc Nhất hiếm khi bày ra giọng điệu có vẻ nghiêm chỉnh nói đạo lý với Vạn Uyên.

"Cũng đúng" Vạn Uyên gật đầu.

"Nói cái này cũng vô dụng thôi, Lộ Ninh tính khí thế nào, nói ra như tát nước ra ngoài, tính tình của cô ấy là ngay cả chậu hắt nước cũng không được, chúng ta nhanh chóng đem tinh lực tập trung vào trong hôn lễ, nếu không chỉ có chết." Mạc Nhất âm âm ỉ ỉ nói không ngừng nghỉ, phía sau nói cái gì Vạn Uyên cũng đã không nghe được, trong chốc lát suy nghĩ đến lần trước nhìn thấy phu nhân Lý Thanh chính là ánh mắt lạnh như băng cùng giọng cay nghiệt của bà ấy, một lát lại nghĩ đến giọng nói nghiêm túc tối nay của Diệp Dục, ngay cả Mạc Nhất cúp điện thoại lúc nào cũng không biết.

Vạn Uyên bò xuống giường chỉnh máy sưởi ấm cao một chút, bên ngoài mưa nhỏ, lúc mơ mơ màng màng còn hi vọng bên cạnh đột nhiên sẽ có một thân thể ấm áp, nhưng mãi cho đến lúc ngủ hai chân đều là lạnh lẽo.

Cùng thời khắc đó, không khí trong đại viện Diệp gia cứng ngắc đến đóng băng.

Diệp Dục đứng ở nơi cửa chính cùng Lý Thanh ngồi ở trên ghế sa lon nhìn nhau, sắc mặt Lý Thanh tái nhợt thuận tay nắm bình sứ bên cạnh thầy qua, "Con còn muốn vết xe đổ nặng hơn? Được, nếu năm đó ta đuổi một Dịch Thiên Mạc đi, ngày mai vẫn có thể để cho cô gái kia cuốn gói đi!"

Diệp Dục nghiêng người tránh né đồ bà ấy ném đi, thanh âm bình sứ vỡ vụn vào buổi tối có vẻ chói tai lại kinh hãi, "Con cũng nói qua với mẹ Mạc Nhất là không thế nào." Ngữ điệu của Diệp Dục thông thả, nhưng không che giấu được lạnh như băng trong mắt.

Lý Thanh bị Diệp Dục nhìn thẳng như vậy, nhuệ khí nhất thời không còn như mới vừa rồi, nghĩ lại đây là con trai của mình, ghen một hơi nhưng rồi đứng lên liền muốn phát tay, lại bị người phía sau ngăn cản.

"Bà đang làm cái gì vậy?" Thanh âm Diệp Vi Xuyên thuần hậu, "Con trai cũng đã lớn như vậy rồi, không thể vẫn do bà an bài như vậy."

Diệp Dục thấy Diệp Vi Xuyên xuống lầu, hai tay vẫn nắm chặt đã buông lỏng một chút, bình thần nhìn Lý Thanh, "Buổi tối còn có việc, con về bộ đội

trước."

Diệp Vi Xuyên kéo vợ chuẩn bị đuổi theo Diệp Dục lại, "Hiện tại ai nhắc tới đứa nhỏ này mà không phải khen nó thật tài giỏi, lúc nào thì bối cảnh trong nhà ảnh hưởng đến nó? Bà cũng không suy nghĩ một chút, năm đó bà làm như vậy, trừ khiến cho nó xa lánh trong nhà thì còn có chỗ nào tốt."

"Diệp Dục là con trai của Lý Thanh tôi, là con trai của Diệp Vi Xuyên ông, tôi không cam lòng nó lại vừa ý cô gái như vậy nhiều lần." Tâm tình Lý Thanh càng kích động hơn, được chồng ôm ở trong ngực, mặc dù giọng nói không còn cay nghiệt như vậy, nhưng mà cũng vô cùng kiên trì.

Diệp Vi Xuyên nhìn Diệp Dục nhanh chóng lái xe ra khỏi đại viện, thờ dài, "Con cháu tự có phúc của con cháu, mẹ con các người tính khí đều như nhau, để cho nó đi đi."

Diệp Dục lái xe đến phía dưới khu nhà của Diệp Ngôn, nhìn phía trên không có đèn sáng, vòng đầu xe rồi đi về phía bộ đội. Dập tạt thuốc trong tay rồi gọi một cú điện thoại cho Vương Nghĩa Dương, "Phù rề tìm người khác."

Wang Nghĩa Dương đã sớm ngờ tới anh có thể như vậy, không nhanh không chậm đáp ứng, "Được, vậy Vạn Uyển liền tự đi giải quyết."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Mặc dù khách của hôn lễ nhiều đến vô lý mà cô dâu còn tùy ý sửa lại ngày, nhưng mà rõ ràng danh tiếng của Lộ Ninh so với thay đổi cách bố trí của ngày thường càng khiến đám khách cảm thấy khó trị.

Vạn Uyển từ phòng hóa trang đi xuống dưới nhìn, thấy một đám người đều là khách, không khỏi cảm thấy kiêu ngạo đối với thành quả mà mình đuổi chết đuổi sống. Lý Mặc Nhất hiện nhiên mấy ngày qua cũng mệt đến ngất ngư, chỉ tiết nhỏ thì giao cho Vạn Uyển làm, cô phải đi thu xếp cùng với các nhà truyền thông và triển khai đám cưới.

"Mặc Nhất, không phải là chúng ta cần trang điểm sao?" Vạn Uyển nhìn đồng hồ, có phần nóng nảy, "Hơn nữa, đến bây giờ phù rề cũng chưa có xuất hiện!"

Mặc Nhất nằm sấp lên ghế quý phi phía trước cửa sổ, thoải mái mà râm rì mấy tiếng, "Uyển Nhi, mau xoa bóp huyết vị cho mình, toàn thân mỗi một đau đốn."

Vạn Uyển ngồi chồm hồm xuống lấy tay vặn hai bên xương sống của cô ấy, "Đau không?", Vừa hỏi xong Mặc Nhất liền gào khóc,

Vạn Uyển cười hi hi, "Không cần hỏi, sờ vào cũng biết, gân kết khí huyết đều tích tụ không tan, cậu dùng ngón trỏ, ngón giữa cùng ngón áp út, xoa bóp ở gân kết này, xoa 3 đến 5 phút mỗi ngày xoa bóp huyết Phong Trì, huyết Phong phủ cùng huyết Đại Chủy là có thể hóa giải."

Mặc Nhất được cô xoa bóp thật thoải mái, quay đầu vỗ vỗ đầu cô ngợi khen, "Đây là lần đầu tiên mình cảm thấy cậu là sinh viên y khoa."

Vạn Uyển có ý xấu ở gân kết của cô ấy nhấn một cái thật mạnh, Mặc Nhất đau đến rơi nước mắt, "Mời cậu ít nói!"

Mặc Nhất lau nước mắt nhìn xuống những người khách ký tên, "Biết người đó là ai không?", Vạn Uyển lại gần xem, lắc đầu.

"Cậu vừa rồi đã hỏi phù rề mà!" Mặc Nhất cười âm hiểm.

"Phù rề không phải là Diệp Dục sao?" Vạn Uyển có chút không tin chỉ chỉ tên phù rề trên kế hoạch sắp xếp, "Còn có anh cậu nữa!"

Mặc Nhất lật người đoạt lấy bản kế hoạch, "Từ lúc mình thấy tên hai người này thì đã bắt đầu cảm thấy việc này không có khả năng"

Vạn Uyển chỉ vào tên Lý Thi gật đầu, "Cái này mình rõ, nhưng mà tại sao Diệp Dục không làm."

Mặc Nhất nhún nhún vai, "Phu nhân Lý Thanh rất lợi hại nha, anh Diệp chỉ cần cãi nhau với bà ấy thì tâm tình sẽ không được tốt. Huống chi lần này anh ấy còn coi trọng cậu." Nói xong, còn đang nghĩ vì sao Vạn Uyển không trả lời, ngẩng đầu mới nhìn thấy ánh mắt của cô có chút sợ hãi cùng lo lắng.

Lại nhiều chuyện rồi, Mặc Nhất nhìn trời, kéo Vạn Uyển ngồi xuống, "Uyển Nhi, cậu thật lòng thích anh Diệp chứ?"

Vạn Uyển cắn môi muốn nói lại thôi.

"Cậu lo lắng cái gì chứ?" Mặc Nhất vỗ đầu của cô, "Hai người cũng giày vò lâu như vậy rồi, trước đó mình nghe Lộ Lộ nói chuyện của cậu, còn tưởng rằng cái chết của anh chàng kia buộc chân cậu."

"Không phải vậy. Nhưng mà mình cũng cần giải thích chuyện này, mình có trách nhiệm." Vạn Uyển cau lông mày.

Mạc Nhất cũng không biết nên làm thế nào để cời bỏ cái khúc mắc lớn của cô, "Vậy cậu nói cho mình nghe một chút đi, rốt cuộc là thế nào?"

Vạn Uyển nhìn cô ấy chăm chăm trong chốc lát, do dự rồi mới mở miệng, "Lần trước cậu cũng nhìn thấy, mẹ Diệp Dục hoàn toàn không yêu thích mình."

Mạc Nhất ngược đầu thờ dài một tiếng, "Phu nhân Lý Thanh đó. Quả thật thích gây khó khăn cho người ta, tổng kết lại chính là, bà ấy có một người con trai thật sự làm cho người ta hâm mộ ghen ghét."

Vạn Uyển chột gât đầu, trỏ tay chỉ mình, "Mình cảm thấy mình kém hơn Thiên Mặc một phần mười, huống chi là khiến cho bà ấy tiếp nhận mình!"

Mạc Nhất nhìn cô, cũng ghen lại, đây đúng là vấn đề khó khăn không nhỏ.

"Cậu. cậu cũng đừng rồi rầm nữa, việc chính hôm nay không phải là cái này, chúng ta phải lên 120% tinh lực để thỏa mãn đại tiểu thư Lộ gia."

Vạn Uyển nháy nháy mắt, bày tỏ đồng ý. "Chúng ta kiểm tra lại một lần xem có thiếu đồ không, Lộ Ninh sẽ tới ngay đó."

Lý Mạc Nhất ừ một tiếng rồi bắt đầu so sánh đồ đạc từng công việc trên danh sách, Vạn Uyển cũng đứng dậy bắt đầu gọi điện thoại xác nhận để xem nhân viên có khớp với bố trí và sẵn sàng chưa.

Cửa phòng nghỉ ngơi bị đẩy ra, Lộ Ninh vội vã chạy vào, một đoàn thợ trang điểm vây quanh phía sau. "Vạn Uyển! ! Cậu mau đến nhìn xem, làm thế nào đây!"

Vạn Uyển vẫn là lần đầu tiên nghe thấy giọng nói Lộ Ninh kích động như thế, lập tức ném công việc trên tay chạy tới, chỉ thấy Lộ Ninh xách theo làn váy áo cưới của mình với ánh mắt có vẻ oán hận nhìn về cô, "Đám ngu ngốc phía sau đem toàn bộ bình keo xịt tóc đổ ở phía trên!"

Vạn Uyển tiến tới nhìn, cũng hít vào một hơi, một nửa váy áo cưới tơ lụa làm bằng thủ công đều bị hóa chất của keo xịt tóc nhuộm thành màu vàng, "Chúng ta không có thời gian đi đổi một cái mới!"

Lý Mạc Nhất cũng chạy lên, đối với lần này cũng bày tỏ không thể ra sức, áo cưới lần này của Lộ Ninh là do gia tộc áo cưới của quý tộc nước Pháp chế tạo gấp gáp, mỗi năm chỉ có một kiểu, như vậy, ngay cả là thần thánh cũng không thể đổi một bộ áo cưới khác.

Tất cả thợ trang điểm gây họa ở phía sau đều cúi đầu không nói tiếng nào, Lộ Ninh càng giận hơn, xoay người liền bắt đầu mắng, mỗi chữ không mang theo từ thô tục thì cũng đủ thương người, mấy cô gái trẻ tuổi nhất định bị chửi đến khóc. Vạn Uyển không nhìn nổi nữa, đưa tay kéo Lộ Ninh, "Lộ Lộ, kết hôn là ngày quan trọng!"

Lộ Ninh cười lạnh một tiếng, hít sâu một hơi bắt lấy những lời này của cô càng như thêm dầu vào lửa, còn chưa kịp mở miệng thì Vương Nghĩa Dương đã nghe được tin tức kéo người ôm vào lòng, "Lộ Lộ, anh có biện pháp."

Lộ Ninh thấy Vương Nghĩa Dương, tính tình nữ cường nhân từ trước đến giờ cũng ghen đỏ vành mắt, "Anh nói vậy là làm sao, mấy ngàn người đều nhìn em cười."

Vương Nghĩa Dương ôm bà xã sụp đổ, thuận tay đem dây chuyền trong túi đeo vào cho cô ấy, hướng về phía Lý Mạc Nhất ngoắc. Mạc Nhất không hiểu mà đi tới, "Làm gì thế?"

"Anh của em có chiếc xe không giới hạn bất kỳ thời gian phải không?" Nói xong đẩy ánh mắt.

Lý Mạc Nhất vừa uống nước trái cây vào miệng đã phun ra ngoài, "Đó là bảo bối nha, cũng chỉ có ở dưới tình huống khẩn cấp mới có thể dùng."

"Công cộng ư?" Vương Nghĩa Dương đẩy đẩy mắt kiếng.

"Không phải, cá nhân có thể dùng."

"Từ nơi này đến biệt thự Lộ gia, trong tủ quần áo của Lộ Ninh có một áo cưới dự bị, lấy đến đây!"

Mạc Nhất nâng tay chỉ vào đồng hồ đeo tay, "Hai vợ chồng anh là muốn mạng của em à, chỉ có chưa tới nửa giờ, rồi còn phải quay lại!"

Lộ Ninh không hề nghĩ ngợi liền từ trong tay Vạn Uyển đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt giành lấy điện thoại di động bấm điện thoại cho Diệp Dục, "Diệp Dục, trong đoàn các anh có một người giỏi lái xe tăng cũng có thể chạy như bay, bên tôi xảy ra sự cố khẩn cấp, nếu để cho bà ấy mất thể diện, anh thấy Vạn Uyển còn có thể trở về với chân tay nguyên vẹn hay không!"

Vạn Uyển cả người xơ cứng rồi.

Lộ Ninh tức giận ném điện thoại trở về, Vạn Uyển run rẩy nhận điện thoại, "A lô"

Bên Diệp Dục rất ồn ào, một nhóm người ầm ầm ỹ ỹ cũng không nghe được anh đang nói gì, Vạn Uyển dứt khoát thừa dịp nói lung tung đôi câu, "Hôm nay anh tới không?"

Vừa mới dứt lời, liền bị bấm tắt.

Vạn Uyển cầm điện thoại di động có chút sững sờ, qua một hồi lâu mới đẩy đẩy Lý Mạc Nhất bên cạnh, "Nhất Nhất, mình đi lấy thay cậu!"

Vạn Uyển cầm áo khoác đứng ở phía sau khách sạn chờ xe, Lý Mạc Nhất cũng ở bên cạnh, nhón chân lên nhìn xe qua đường. Tinh thần Vạn Uyển không tập trung, cho đến khi một chiếc Jeep đặc biệt tầm thường ngừng ở trước mặt, nhìn thế nào cũng cảm thấy rất tà toại, Mạc Nhất ghé đầu vào xem rồi quay đầu lại dựng thẳng ngón tay cái với Vạn Uyển, "Đi nhanh về nhanh!"

Vạn Uyển lên xe, liếc mắt nhìn anh lính lái xe bên cạnh, nhìn rất quen, anh lính thật nhiệt tình chỉ vào Vạn Uyển rồi hỏi, "Có phải là bạn gái xì căng đan của đoàn trưởng tôi không?"

Vạn Uyển lập tức lắc đầu, mặt sung huyết đỏ bừng, "Tôi. Đơn phương yêu mến! Có thể vẫn không được!"

Anh lính cười toét miệng, vỗ tay lái bầy tỏ, "Xe này tốt thì tốt nhưng mà không làm sao thuận tay, chị dâu! Nếu không tôi đổi chiếc xe?"

Vạn Uyển nhìn đồng hồ, yên lặng gật đầu.

Thời gian cách hôn lễ càng lúc càng gần, Lộ Ninh đứng ở thang treo kéo tay Vương Nghĩa Dương, nụ cười càng lúc càng cứng ngắc. Đám khách phía dưới dường như cũng nhìn thấu thứ gì đó, bắt đầu nhỏ giọng bàn luận tại sao cô dâu không có mặc áo cưới vân vân, lại nói vãn tất hôn lễ của Lộ Mông mấy ngày trước vân vân.

Vương Nghĩa Dương nhìn qua hướng bên phải, mấy thuộc hạ tới tham gia hôn lễ lắc lắc điện thoại di động bày tỏ không thể ra sức, Lộ Ninh cũng nhìn thấy động tác của bọn họ, về mặt gần như đã đến cảnh giới dữ tợn.

Hai người liếc nhìn nhau, Vương Nghĩa Dương tận lực trấn an Lộ Ninh nóng nảy, thì ngược lại Lộ Ninh bị xôn xao của đám khách ở dưới lầu hấp dẫn lực chú ý.

"Đây là ai tới vậy?" Lộ Ninh tách tay Vương Nghĩa Dương nhìn thời gian, khuôn mặt chăm chọc, "Trình diện trước nửa giờ là lễ phép anh ta không biết sao?"

Vương Nghĩa Dương nháy mắt, từ cửa chật chội liếc mắt liền nhìn thấy Diệp Dục mặc lễ phục bộ binh, ánh đèn của đèn treo thủy tinh không lồ tản ra soi sáng sao vàng trên vai anh, lấp lánh rực rỡ.

Lộ Ninh chẳng thêm để ý hừ một tiếng, "Tên khốn Diệp Dục này đều luôn đẹp trai như vậy sao?"

Vương Nghĩa Dương cúi đầu cười ha ha, "Yên tâm, cậu ấy biết hôm nay ai là chủ rể, điểm này mà nói, anh so với cậu ấy tốt hơn nhiều."

"Đúng đấy! Ôm được mỹ nhân về!" Lộ Ninh nghiêng qua dựa vào trong ngực anh ta cười đắc ý.

Diệp Dục quay đầu lại nói mấy câu với Đồng Niệm đi theo ở phía sau đang không ngừng cười làm lạnh, đồng chí Đồng Niệm lập tức hiểu ý nghĩ của thủ trưởng, vạch ra đủ loại kiểu dáng lấy lòng người, đi thẳng một đường lên lầu.

Lộ Ninh cười như không cười liếc mắt nhìn Lý Mạc Nhất, "Nhất Nhất, giúp tôi hỏi anh Diệp của cậu Vạn Uyển ở đâu"

Lý Mạc Nhất nhìn sang Diệp Dục vừa mới bắt đầu vào đã đi tìm Vạn Uyển cũng biết phần công việc này không dễ hoàn thành, "Ngài cũng là người làm mẹ, có thể đau lòng con gái nhà người ta một chút hay không!"

Diệp Dục đứng ở trước cửa cau mày nhìn ba người trước mắt, "Vạn Uyển đâu?"

"Anh đoán ~" Lộ Ninh nói kiểu nũng nịu

"Ồ trên đường" Vương Nghĩa Dương bình tĩnh cười cười

"Uyển Nhi sắp đến rồi" Mạc Nhất cười ha ha hắc hắc

Đột nhiên một người vọt vào, cửa vang lên rầm vì bị đóng lại, trên trán đều là mồ hôi hột, "Vương tham mưu, không xong rồi!"

Vương Nghĩa Dương nắm quyền ho khan một cái, "Thế nào rồi?"

"Chiếc xe tôi mượn ở trên đường cao tốc bị một đám giúp đỡ tông vào đuôi xe, người đã đưa đến bệnh viện."

Lý Mạc Nhất từ trên ghế nhảy dựng lên, "Vạn Uyển ở trên chiếc xe kia! !"

Gần như cùng với thời khắc cô ấy nói xong, Diệp Dục bị Đồng Niệm sau lưng nắm lấy, nhưng vẫn bị lửa giận đột nhiên xuất hiện của anh hù sợ, "Đoàn trưởng, bình tĩnh một chút, tôi lập tức liên lạc bệnh viện hỏi tình huống."

Diệp Dục quay đầu lại nhìn Đồng Niệm, ngay cả Lộ Ninh chuẩn bị tiến lên khuyên cũng bị ánh mắt đầy máu cùng vẻ mặt giận dữ của anh dọa sợ tới mức né mấy bước đến phía sau lưng Vương Nghĩa Dương.

"Diệp Dực" Vương Nghĩa Dương thử kêu anh, anh ta đã gặp qua hình dáng nổi điên của Diệp Dực rồi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng chạy bộ, còn có một cô gái có vẻ bình thường đang cần nhân, cửa được mở ra từ bên ngoài, Vạn Uyển thận trọng vác áo cưới giờ lên thật cao, vẻ mặt hưng phấn quay đầu lại tranh công với Lộ Ninh, "Nhanh nhanh nhanh, khen ngợi chúng mình đã hoàn thành nhiệm vụ thần tốc như vậy đi!"

Vạn Uyển buông xuống áo cưới dây cột nặng nề mới nhìn rõ người ở trong phòng, "Diệp Dực, anh đã đến rồi!" Vạn Uyển cười xấu hổ, cũng không cảm thấy không khí có chút quái dị.

Diệp Dực hít sâu một hơi, đưa tay cời cả vạt ra bước một bước về phía Vạn Uyển, từ trên cao nhìn xuống cô, Vạn Uyển đâu có thấy qua vẻ mặt Diệp Dực như vậy, "Em thì thế nào?"

Diệp Dực nắm lấy tay Vạn Uyển, cũng không để ý Vạn Uyển có theo kịp hay không, kéo cô đi ra bên ngoài, "Vạn Uyển, anh thấy em chán sống rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Tay Vạn Uyển bị kéo đau, Diệp Dực xuống tay hoàn toàn không biết nặng nhẹ. Lướt qua ánh mắt khác thường của khách, biểu tình của Diệp Dực hơi dịu đi, nhưng vẫn là xanh mặt mắt nhìn phía trước sải bước đi về phía trước.

Vạn Uyển lúc đó lo lắng cho hôn lễ, cũng không biết bây giờ Diệp Dực mắc phải bệnh gì, tức giận rồi hướng về phía cổ tay của anh cắn. Diệp Dực quay đầu lại nhìn cô, không biến sắc mà tăng thêm sức nắm, đẩy một cánh cửa bên cạnh ra rồi dẫn Vạn Uyển đi vào.

"Diệp Dực, anh làm gì thế?" Vạn Uyển xông tới mở cửa, Diệp Dực kéo mũ của cô không để cho cô được như ý.

Về mặt Vạn Uyển đau khổ, "Em lại phạm lỗi gì à?" Vừa nói vừa lui tới cửa, Diệp Dực cũng không cản cô, nhưng lại bức cô dựa vào cửa, cho đến khi không còn không gian để lui về sau nữa.

Vạn Uyển lần trước đã ném qua ngậm bờ hôn này rồi, còn kém một bước cuối cùng tạo thành vòng vây thì vội vàng ôm đầu từ phía dưới nách Diệp Dực chui ra ngoài.

Diệp Dực nhìn dáng vẻ ấy của cô, con giận một bụng biến mất hơn phân nửa, Vạn Uyển luôn có bản lãnh làm cho người ta không thể tức giận cô.

Vạn Uyển chuyển người cảnh giác nhìn về phía Diệp Dực, "Diệp đoàn trưởng, ngài cho nói một câu đi!"

"Ngồi xuống" Diệp Dực nhìn quanh gian phòng mới phát hiện đây là một phòng giữ đồ nhỏ, một hàng cây lau nhà trước mặt chỉ có một cái ghế gỗ nhỏ, Diệp Dực nắm quyền ho nhẹ, vẫn không che giấu được thanh âm mất tự nhiên, "Bị thương sao?"

Vạn Uyển không được tự nhiên mà đi về phía chỗ cái ghế, nâng váy ngồi lên trên ghế, chú ý tới ánh mắt của Diệp Dực có tránh né lại vội vàng kéo cổ áo lên, vị trí thật sự quá nhỏ đã vậy còn phải giẫm lên thanh ngang ở cái ghế ngồi, nghiêm nhiên về mặt ra về học sinh tiểu học nghe lời dạy bảo, "Em vì sao lại bị thương?"

"Xe bọn em đã xảy ra chuyện ở trên đường?" Diệp Dực vẫn không quen Vạn Uyển cùng mình nói về tình hình đặc biệt lúc ấy, con tức thật vất vả mới đè xuống lại vọt lên, ngữ điệu cũng trở nên cứng rắn, cho dù như vậy, động tác trên tay cũng không ngừng khoác một cái áo khoác cho cô.

Vạn Uyển thấy anh nói một hai câu liền tối mặt, trong lòng cũng không vui, tùy tiện run run bả vai cố ý khiến cho áo khoác rơi xuống mặt đất, "Trên đường bọn em đổi xe rồi", nói xong còn cố ý quay lưng lại nhỏ giọng lầu bầu, "Bệnh thần kinh, hung cái gì chứ!"

Diệp Dực dĩ nhiên nghe thấy cô nói cái gì, mình cũng là có lời trong lòng, tình cảnh này, liền từ uất ức chưa từng có như thế, nín lấy mặt của Vạn Uyển quát một tiếng, "Nói chuyện đi, ngồi thẳng ngay ngắn cho anh!"

Vạn Uyển cũng không dám chậm trễ, lập tức khép hai chân lại hai tay để trên đầu gối, ngược đầu nhìn về phía Diệp Dực.

Cứ như vậy trên cao nhìn xuống đối mặt, trong đầu Diệp Dực lại hiện lên nội dung lúc tù binh học bỏ tức, địa điểm, ánh đèn, độ ẩm cùng vị trí bên trong phòng, mà tư thế ngồi này của Vạn Uyển hoàn toàn không lợi cho cô, đây cũng là điều khiến cho Diệp Dực từ trước đến giờ quen với vị trí chỉ huy có chút hưng phấn, theo bản năng, cứ như vậy mà cẩn thận quan sát mỗi một động tác nhỏ của Vạn Uyển, hơi hí mắt và hỏi, "Còn che giấu cái gì?"

Vạn Uyển quả thật che giấu một chuyện nhỏ, bị Diệp Dực tóm lấy lại còn nói thẳng như vậy thì lập tức chột dạ, hốt hoảng nhìn chung quanh, "Làm gì vậy, bên ngoài hôn lễ đã bắt đầu, thiếu người!"

Diệp Dục nói trong lòng cũng không phải là hôn lễ của anh, dĩ nhiên không nóng nảy, nhấn khóa cửa tiếp tục thẩm vấn, "Thiếu ai cũng không thiếu em, hư việc nhiều hơn là thành công. Chẳng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị."

Vạn Uyển mắt nhắm lại, cũng nói trong lòng chết sớm chết muộn đều bị anh phát hiện, "Lúc em lên lầu vấp ngã, cùi chỏ trầy da."

Ánh đèn trong phòng cất giữ tương đối tối, bị Vạn Uyển nói như thế Diệp Dục mới giật mình nhìn một mảng trầy nơi khuỷu tay của cô, chắc là lúc té ngã đúng lúc trên đất có vật bén nhọn, trầy da bên ngoài còn có vết cắt rõ ràng, không sâu lắm, mấy vết nhỏ cũng để lại chút máu, bây giờ đã đọng lại thành miếng máu nhỏ.

Diệp Dục hí hai mắt lại, môi mím lại thành một đường.

Cửa đột nhiên bị bên ngoài mở ra, khuôn mặt Mạc Nhất đặc ý gió chia khóa lên thấy một màn mập mờ như vậy lập tức đóng cửa lại oanh, sau khi đóng lại mới phát hiện ra mình cũng bị nhốt ở bên trong.

Vạn Uyển thấy Lý Mạc Nhất tiến đến thì rất vui, vội đứng lên nhào qua phía cô ấy, "Mạc Nhất, chúng ta nhanh đi đến bên Lộ Lộ!"

Lý Mạc Nhất không động dậy, bởi vì cô thấy được vẻ mặt Diệp Dục tức giận, giống như hơi sợ mà đẩy tay Vạn Uyển ra.

Diệp Dục tức giận không vì cái gì khác, chỉ vì trong nháy mắt thấy Vạn Uyển đứng dậy và cùi chỏ chà lên bên cạnh tường nên đau và rứt vai đã cảm thấy không nhịn được nữa, "Em lúc nào thì mới có thể nâng cao trí thông minh một chút?"

Thanh âm rất lớn, ngay cả đồng chí Đồng Niệm đi theo Lý Mạc Nhất tìm tới cũng sợ tới mức dừng bước, sững sờ mà lui về sau hai bước về mặt đau khổ nhìn về phía chú rể cũng đang kinh ngạc.

Vương Nghĩa Dương lễ phép gõ cửa, đưa tay kéo Mạc Nhất ra ngoài. Vạn Uyển cũng không nghĩ đến bên ngoài đứng đầy người như thế, mình bị Diệp Dục rống lên như vậy thật mất mặt, trong lòng nhất thời bức bối, cũng bất chấp Diệp Dục có còn kéo mình hay không, đâm đầu đẩy anh xông ra ngoài.

Vương Nghĩa Dương muốn kéo cũng không dám đưa tay, Lộ Ninh ôm ngực cười nhạo nhìn Diệp Dục, "Diệp đoàn trưởng, cảm giác kinh ngạc như thế nào?"

Lộ Ninh thân là đại tiểu thư Lộ gia, làm một bữa tiệc cưới là xa hoa cùng tận.

Vạn Uyển và Lý Mạc Nhất đứng ở khe hở phía sau đài chờ cô dâu ra sân vội vàng kiểm tra áo cưới cùng đồ trang sức của Lộ Ninh lần cuối, lấy bảo đảm cô ấy có thể ở trạng thái tốt nhất làm kinh ngạc toàn hội trường.

"Ít nhất không được giống như bộ dạng nhà giàu mới nổi" Lộ Ninh nhón chân lên vừa cùng Vương Nghĩa Dương đeo caravat lần nữa vừa chăm chọc, ánh mắt lại luôn trông ra bên ngoài cửa.

Vương Nghĩa Dương nhỏ giọng thở dài, "Mẹ còn chưa tới sao?"

Lộ Ninh cắn môi dưới, "Không đến cũng không sao, em không lạ gì bà ấy!"

Vạn Uyển biết Lộ Ninh là thật lòng quan tâm cha mẹ có mặt hay không, từ một động tác nhỏ của cô ấy, là người sáng suốt cũng nhìn ra được.

Mạc Nhất bên cạnh vẫn nhìn chăm chăm vào Vạn Uyển, nhìn thấy cô mất hồn cũng không yên lòng, giật nhẹ làn váy của cô và nhỏ giọng hỏi, "Uyển Nhi, cậu còn ổn đó chứ?"

Vạn Uyển gật đầu một cái, cố ý tránh né ánh mắt hỏi thăm của Mạc Nhất. Mạc Nhất vờ vẩy của Vạn Uyển, "Thấy bộ dáng cậu như vậy cũng biết không cứu được, chuyện còn lại giao cho mình đi!"

Mạc Nhất tiếp nhận vị trí của Vạn Uyển, đứng ở phía sau Lộ Ninh.

Trước sân khấu đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, cửa phía sau màn được bên trong đẩy ra, ánh sáng lung linh.

Vạn Uyển hí mắt nhìn về phía Lộ Ninh, áo cưới trắng tinh nạm lên một tầng kim loại, cầm nhọn xinh xắn, dáng vẻ nhanh nhẹn xinh đẹp, Lộ Ninh ở trong trí nhớ cho tới bây giờ đều là hình tượng đại tiểu thư ngang ngược không quan tâm không buông tha người, dáng vẻ giá trị hơn một tỷ chẳng biết xấu hổ gạt được người cô hủ cũng dửng dưng được trẻ con, giống như một người thoáng qua có vẻ không lưu ý, cô ấy sẽ làm vợ người rồi.

Lộ Ninh cười kín đáo mà đoan trang, nhưng mà Vạn Uyển biết, nụ cười như vậy chính là vui vẻ mà cô ấy phát ra từ nội tâm.

Cô dâu chú rể đứng ở giữa thang treo tiếp nhận chỉ định chụp hình của truyền thông, Vạn Uyển và Mạc Nhất hai người hòa vào trong đám người. Trên thang treo tầm mắt rất tốt, Vạn Uyển liếc mắt liền thấy Diệp Dục mặc quần trang, lạnh nhạt đứng ở trong đám người, các vị khách mặc quần áo nhãn hiệu nổi tiếng đi qua đi lại, thấy Diệp Dục cũng sẽ dừng bước lại hàn huyên, Diệp Dục dường như không cảm thấy hứng thú, trừ thỉnh thoảng chuyển bước chân gần như đều là một mình Đồng Niệm trả lời. Vạn Uyển không dám nhìn thẳng anh, lại có thể cảm thấy ánh mắt của anh chưa bao giờ rời khỏi mình, nóng bỏng mà lại khó suy đoán.

"Uyển Nhi, đừng nhìn nữa, chú ý máy thu hình." Lý Mạc Nhất cũng xuất thân là đại gia, trường hợp như vậy trừ cô dâu chú rể của hôn lễ, có chút mập mờ là ống kính sẽ chụp lấy và cũng sẽ là tựa đề ở trang đầu.

Vạn Uyển cúi đầu, ở dưới sự hướng dẫn của Mạc Nhất theo danh sách ban đầu bố trí từng việc xong thì đi theo cô dâu chú rể mời rượu.

Lộ Ninh mang em bé nên không thể uống rượu, muốn bảo đảm bên ngoài không phát hiện chuyện này, phương pháp bảo đảm nhất chính là phù rể dâu phụ chủ động ngăn cản rượu. Vương Nghĩa Dương thấy Lý Mạc Nhất dẫn Vạn Uyển tới, yên tâm mà mang theo hai phù rể đi đến khu vực đường như khó đối phó nhất.

Lộ Ninh cũng không vội mời rượu, kéo hai cô gái đến góc tường làm ảo thuật lấy ra hai cặp giày da dê đáy bằng, "Mau thay đi, mang giày cao gót sau đó uống rồi ngã một cái, hiểu chưa!"

"Tứ lượng của mình là di truyền gia tộc" Mạc Nhất cười vui vẻ, "Ngược lại Uyển Nhi, đến lúc uống say, anh Diệp có thể đen mặt không?"

Lộ Ninh liếc mắt, "Vạn Uyển chính là phải uống nhiều gan mới lớn!"

Lộ Ninh cũng không đi đường vòng, một sảnh mười mấy bàn, Mạc Nhất hoàn toàn ở dưới tình huống không chọn người nước tới đắp đất chặn bình tới tướng đỡ, uống đến nổi như nước lã. Lộ Ninh cho Vạn Uyển một ly đầy rượu nho, mình cầm ly Sprite, anh một hớp tôi một hớp, hoàn toàn chính là đứng ở phía sau Mạc Nhất làm trang trí.

"Như thế nào Lộ Lộ? Minh trâu bò chưa ~" Mạc Nhất uống rất hưng phấn, bung một ly rượu đỏ lắc lắc khoe khoang. Lộ Ninh tràn đầy tán thưởng vỗ đầu của cô ấy, đầu nhìn lệch một chút, giả hoạt trong mắt không thể giải thích, "Được rồi, hôm nay biểu hiện rất tốt, nghỉ ngơi một chút thôi."

Vạn Uyển vội vàng buông xuống nước nho uống nửa ngày trong tay, quệt quệt mồm, "Vây mình đến đây."

Lộ Ninh cười còn gian trá hơn hồ ly, "Được, cậu tới ~"

Vạn Uyển thấy người một bàn liền hỏi hận.

Một bàn tám người, Vạn Uyển chỉ biết hai trong đó, Diệp Dục và Đồng Niệm.

"Lâm trận chạy trốn à?" Lộ Ninh che miệng cười, kéo Vạn Uyển rồi rót rượu, "Diệp đoàn trưởng đoàn 108, hai người biết nhau chứ."

Một bàn người gần như đều là cán bộ quân khu, ít nhiều gì cũng nghe nói qua danh tiếng của Diệp Dục, nhân tiện đó cũng đã biết tin đồn tình cảm, đột nhiên thấy Vạn Uyển còn chưa có nhận ra, lại nghe Lộ Ninh nói như thế thì suy nghĩ một chút đã hiểu ra.

"Vây mau đi, thừa dịp hôn lễ Vương tham mưu mượn chút không khí vui vẻ!"

"Diệp đoàn trưởng thật may mắn, cô gái thanh tú như vậy "

Mấy người mấy câu nói, Vạn Uyển không uống cũng không được, lần lượt một ly rượu lại một ly, Diệp Dục cũng không ngăn cản, ngồi ở tại chỗ nhìn cô uống một ly rồi một ly từ từ say.

Đồng chí Đồng Niệm tâm địa tốt, mắt thấy em gái Vạn cứ bị chuốc như vậy, rót tràn đầy một ly rượu hộ giá, mới vừa đứng dậy ly rượu liền bị Diệp Dục chặn lại ở giữa không trung.

Diệp Dục đẩy cái ghế ra đứng lên, không chút để ý mà giờ rượu lên, "Không cùng tôi uống một chén?"

Vạn Uyển không thắng tứ lực, ngẩng đầu nhìn Diệp Dục thấy rất nhiều lớp, mơ hồ nhận lấy rượu, giống như uống sạch không chứa lại, đỡ bả vai Mạc Nhất chỉ có thể nhìn nụ cười như có như không của Diệp Dục.

Người điều khiển chương trình tìm được cô dâu, nói các cô gái độc thân đã đứng ở vòm hoa chờ nhận hoa cô dâu ném.

Lộ Ninh lúc này mới đưa tay cầm lấy ly rượu trong tay Vạn Uyển thuận tay đưa cho Mạc Nhất, "Tôi mang theo hai dâu phụ đi làm việc chính rồi.", lúc gần đi vừa kéo Vạn Uyển vừa ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, "Phái nam độc thân đứng xem cũng rất náo nhiệt."

Lộ Ninh thích Tulip, vòm hoa khổng lồ đều dùng Tulip màu xanh lam ghim thành, mị hoặc diễm lệ. Vợ chồng mới cưới tay nắm tay đứng ở vòm hoa, Lộ Ninh thay một bộ màu xanh da trời thành bộ lễ phục lộ lưng, đưa lưng về phía các cô gái hưng phấn lên lên nói bên tai Vương Nghĩa Dương, "Thấy Vạn đại ngọc đứng đâu không?"

Wương Nghĩa Dương đẩy đẩy mắt kiếng, "Hướng bây giờ, dự đoán gió 3. 4-5. 4 thước / giây" Vừa nói vừa cầm tay Lộ Ninh hướng bên trái một chút, nhẹ nhàng dùng lực ném hoa cô dâu ra.

Vạn Uyển vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hoa cô dâu từ bầu trời hạ thẳng xuống đỉnh đầu của mình, theo bản năng đưa tay nhận lấy.

Lộ Ninh ngoác ngoác đầu ngón tay bảo phụ tá đem mạch tới, một đôi mắt phượng cười hí thành một đường ngang, hướng về phía về mặt mờ mịt của Vạn Uyển, "Cầm hoa cô dâu, trong lòng có kích động gì cứ nói đi"

Vạn Uyển nghiêng đầu liền đối diện với Diệp Dục đứng ở trên bậc thang bên trái.

Quần trang thẳng thớm, khoe miệng chứa đựng nụ cười, tất cả đều đang kêu mình chạy nhanh qua. Vạn Uyển tuân theo sai khiến trong tiềm thức, cầm hoa cô dâu say lao đảo đi tới, trên đường đụng người cũng hoàn toàn không quan tâm, bộ dạng say rượu đỡ vòm hoa bên cạnh ổn định đứng trước mặt ở Diệp Dục, "Thủ trưởng!"

Diệp Dục nén cười, nghiêm trang gật đầu, đôi thế đứng lại dễ dàng thấy rõ gò má ửng hồng của Vạn Uyển, "Chú ý hình tượng."

Vạn Uyển uống rượu vào thì can đảm cực kỳ lớn, đưa móng vuốt cào ngực của Diệp Dục, "Anh hung ác, anh cố chấp!" Lời nói tương đối kích động, thiếu chút nữa liền rơi xuống bậc thang. Thật may là ở phía sau có một cô gái đỡ cô, Vạn Uyển ngây ngô mà quay đầu lại nói cảm ơn, quay đầu lại nhìn về phía Diệp Dục rồi dứt khoát đưa tay câu lên cổ của anh, ngay cả hoa cô dâu cũng không cần,

"Diệp Dục, em thích anh, rất thích, rất thật lòng! Chỉ cần anh không hung ác với em, có thể thích hơn! Như thế nào, được hay không?" Vạn Uyển háng giọng hướng về phía Diệp Dục trên bậc thang rộng, khí thế mười phần, giọng nói rõ ràng.

Diệp Dục vẫn là không nhìn được vui vẻ tản ra từ đáy lòng, toét miệng tiến lên một bước ôm Vạn Uyển, vui vẻ nhiều hơn kinh ngạc ở trong mắt, thấp giọng hướng dẫn từng bước, "Lớn tiếng hơn nữa đi."

Vạn Uyển trong nháy mắt bị đèn flash không ngừng lóe lên làm cho mắt mở không ra, che mắt chôn vào trong ngực Diệp Dục, "Diệp Dục, anh cũng yêu thích em chứ! Thành thật nói đi, em không ngại!"

Diệp Dục thuận thế ôm eo của Vạn Uyển, xoay ngang bế cả người cô lên, vừa đi vừa cúi người nói ở bên tai cô, "Em biết từ trước đến giờ anh không cho em hối hận. Người đến rồi, thì sẽ không thả."

Ngoại truyện

Vạn Uyển mang thai.

Ngay cả Diệp Dục là người cẩn thận như vậy mà cũng không có phát hiện, Vạn đại ngốc thì càng không biết.

Cho đến khi lĩnh mới bác sĩ Vạn đang khám bệnh ngủ được một tờ mì thì bộ to mà thân nhân bệnh nhân mang tới, thì cổ họng chua xót rồi phun đầy bàn truyền nước biển mới, bị Tiểu Tồn Chi vừa vặn đi qua vội kéo tới giữ lấy rồi bắt mạch.

"Minh không có ăn trộm kem trong tủ lạnh, theo lý mà nói sẽ không mắc bệnh bao tử đâu!" Phản ứng đầu tiên của Vạn Uyển là nghĩ đến tình cảnh tối ngày hôm qua người nào đó niêm phong tủ lạnh, buông tay bày tỏ vô tội.

Tiểu Tồn Chi nhíu mày một cái, nhìn về phía ánh mắt của Vạn Uyển bất đắc dĩ đến tuyệt vọng, "Vạn Uyển, mình cảm thấy cậu đúng là hết thuốc chữa."

Vạn Uyển liếc mắt, đối với đánh giá của anh ấy chẳng thêm bớt gì, "Cậu mới hết thuốc chữa, cả nhà cậu cũng hết thuốc chữa." Nói xong cũng thu dọn dụng cụ khám bệnh của mình, nắm áo khoác trắng đi lên lầu.

Tiểu Tồn Chi nhìn cô vợ nhỏ của mình đang khéo léo chích cho bệnh nhân, đột nhiên cảm thấy chuyện may mắn như thế đúng là kỳ diệu, có một bà xã tinh tâm là chuyện tích đức cỡ nào.

Thuận tay gọi một cú điện thoại cho Lý Mạc Nhất, đi thẳng vào vấn đề, "Anh mới vừa xem qua, là hi mạch, có lẽ là hơn một tháng."

Mạc Nhất hét lên một tiếng, cúp điện thoại, thuận tay bấm cho Lộ Ninh, bên đầu điện thoại kia là thiếu niên Vương Mạo Mạo nghe điện thoại, "Mẹ nuôi ~ mẹ con đang đập mặt nạ, có chuyện gì nói với con."

"Mạo Mạo, nói với mẹ con mẹ nuôi hai mạng thai rồi."

Mạo Mạo ai một tiếng, cúp điện thoại, chán ngán mà tiến tới trước mặt Lộ Ninh, "Mẹ, mẹ nuôi hai có em bé."

Lộ Ninh cười nhạo một tiếng, vớt điện thoại di động lên bấm điện thoại của ông xã, "Vương Nghĩa Dương, nói điện thoại cho đoàn 108, nói đoàn trưởng phụ nhân có tin vui."

Một phút đồng hồ sau, điện thoại phòng đoàn trưởng đoàn 108 vang lên, Đồng Niệm liếc mắt nhìn đoàn trưởng đại nhân đang vui đầu tính toán tỷ số quân diễn thương vong, yên lặng tiếp nhận điện thoại, ba giây sau hóa đá.

Diệp Dục nghe bên kia một lúc mà không có động tĩnh gì, thì kỳ quái mà ngẩng đầu lên, "Thế nào?"

Đồng Niệm hốc mắt đã đỏ, chuyện này thật tốt, tiểu đoàn trưởng chọn thời gian tốt, mùa đông năm nay huấn luyện dã ngoại khẳng định cực kỳ hạnh phúc.

"Đoàn trưởng, tôi trả lại cho ngài nữ danh đưa nhỏ mà ngài viết xong trước đó, bây giờ có thể dùng."

Năm phút sau.

Nhà để xe đoàn 108 lái ra một chiếc Jeep, lái ra ngoài bằng tốc độ kinh người.

Vạn Uyển nhận được điện thoại nói Diệp đoàn trưởng ở dưới lầu bệnh viện đã cảm thấy có gì đó không đúng, tối ngày hôm qua bởi vì không có giặt vớ mà phạt đứng tư thế quân đội, hôm nay lại muốn thế nào đây!

Diệp Dục sắc mặt rất thối, Vạn Uyển cách rất xa cũng có thể quan sát được tâm tình của anh có chút kỳ lạ, không thể nói tức giận, nhưng mà cũng không được tốt.

"Đồng chí thủ trưởng, tối buổi trưa hôm nay em cũng không có đụng vào kem." Vạn Uyển tiến lên trước ở trong ngực Diệp Dục xoa hai cái lấy lòng anh.

Theo như bình thường, trước khi cô đến gần thì Diệp Dục đã kéo ra xa, hôm nay lại khác thường không có lấy lý do chú ý tác phong quân nhân không cho Vạn Uyển hồ đồ.

"Vạn Uyển, con trai gọi là Thương Thương đi" Diệp Dục ôm Vạn Uyển vào trong một góc, do dự một lúc mới nói ra.

Vạn Uyển kể từ sau khi kết hôn cùng Diệp Dục thì lối suy nghĩ cũng nhanh nhẹn hơn, kết hợp với hành động kỳ lạ vừa rồi của Tiểu Tồn Chi và hiện tại mặt Diệp Dục thối, lén lút đưa tay bắt mạch cho mình, hoạt mạch. Ăn xuống lưu lợi, tròn tròn như ẩn viên bi. Nhất thời mình cũng vui vẻ, "Em cảm thấy gọi Xú Xú hay!"

Diệp Dục sững sốt một chút, vốn là muốn mở miệng phản đối, liếc mắt nhìn bụng Vạn Uyển, đành tự giác ngậm miệng lại, "Có. Có thể"

Vạn Uyển càng vui vẻ hơn, "Về sau vợ em chất đống cho anh về nhà giặt"

Diệp Dục hít sâu một hơi, "Đặt ở trong giỏ xách"

"Quả cam phải lột sạch em mới ăn!"

"Được"

"Không ăn cá, uống canh cá"

"Trừ mùi tanh thì phải ăn"

"Hử? !"

Diệp Dục: ". Được"

Vạn Uyển cứ như vậy thoải mái vượt qua ngày lạ thường. Tần số Diệp Dục về nhà rõ ràng tăng lên, Vạn Uyển mỗi lần từ bệnh viện trở về đều có thể nhìn thấy người nào đó mặc tạp dề ở trong phòng bếp tiến hành chiến đấu từng binh sĩ, hơn nữa nghiêm túc cấm chỉ vô luận địch quân có sách lược hợp tác.

Lần thứ tư Diệp Dục từ phòng bếp bung món ăn trong tay đi qua phòng khách thì cũng đã không chịu được bộ dạng Vạn Uyển chỉ mặc cái áo mỏng nằm sấp trên ghế sa lon xem ti vi, "Vạn Uyển!"

Vạn Uyển đang xem tiết mục giải trí, cười đến rơi nước mắt, ha ha ha ha mà lắc lắc thân thể quay đầu, "Làm gì!"

Diệp Dục đột nhiên nhớ tới hôm nay nấu canh cá, khiển trách đã chuẩn bị xong từ bờ môi thu về, "Bên tay trái góc 60° có cái áo bông, mặc thêm"

Vạn Uyển bĩu môi, máy sưởi ấm trong phòng đã đủ nóng rồi, mặc một cái nữa chẳng phải là nóng chết người sao, lập tức lấy danh hiệu Tiểu Tô Tông phản kháng, "Con trai của anh ngại nóng, nhiều lần kháng nghị rồi, thân là cha mẹ người ta điểm này yêu cầu hay là phải thỏa mãn!"

Diệp Dục nhú mày, khoe miệng chứa đựng nụ cười liếc mắt nhìn bụng Vạn Uyển, "Vậy được, không mặc áo bông thì tối nay phải phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp."

Vạn Uyển gật gù đắc ý suy nghĩ một chút, dường như hôm nay không có chuyện gì có thể khiến cho Diệp Dục chiếm được tiện nghi, vì vậy vô cùng phối hợp gật đầu, "Không thành vấn đề! Anh nói cái gì, em làm cái đó!"

Diệp Dục quay đầu đem món ăn trong tay đặt vào phòng ăn sau đó thuận tay mở tấm sưởi ấm trong phòng ăn ra, Vạn Uyển đang đắc ý, dứt khoát chân không lách cách vào phòng ăn, "Ông xã, chúng ta ăn cơm thôi!"

Diệp Dục cười cực kỳ dịu dàng, "Ừ, canh cá trích củ cải, hôm nay trừ phi uống thấy đầy, cũng đừng ra khỏi phòng bếp."

Vạn Uyển: "."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Trải qua một màn tỏ tình như vậy, Diệp Dục không nỡ để Vạn Uyển rời khỏi tầm mắt của mình. Nhưng mà ngại sự truy đuổi của truyền thông và thân phận của mình, vẫn là sau khi Đồng Niệm mở cửa đi vào dò xét tình huống lần thứ ba thì mới mang Vạn Uyển ra.

"Đưa đến nhà rồi gọi điện thoại cho tôi" Diệp Dục trầm giọng nói, vẻ mặt đè nén hiềm thấy.

Đồng Niệm cười ha ha, đưa tay tiếp nhận cô gái đang say như chết, "Nhất định, đoàn trường."

Vạn Uyển từ trong ngực ấm áp quen thuộc bị thay đổi, không hài lòng là bình thường, núm lấy áo khoác của Diệp Dục rầm rì hai tiếng, Diệp Dục ngăn chặn kích động muốn đoạt lấy gánh về nhà từ đáy lòng mà cầm chìa khóa xe từ trên bàn.

Lúc Lý Mạc Nhất thò đầu vào thì có ý giả bộ khản trương, "Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, cô dâu chú rể hấp dẫn lực chú ý cho các người rồi, còn không động đây là muốn bị bao vây sao?"

Đồng Niệm từ mấy giờ trước đi vào hiện trường hôn lễ vẫn đang lượn quanh cùng các vị khách, ước gì mau chóng rời khỏi đất thị phi này, nhanh chóng khiêng Vạn đại ngọc mơ mơ màng màng như người say rượu chạy từ cửa sau.

Diệp Dục đứng ở bên cửa sổ thấy lúc Đồng Niệm chạy trốn để cho Vạn Uyển dựa vào cây bên cạnh, muốn đẩy cửa sổ ra rống cậu ấy, thật may là bị Lý Mạc Nhất ở phía sau nắm lấy, "Anh Diệp, nhỏ giọng một chút đi! Anh muốn sáng mai phu nhân Lý Thanh cũng biết chuyện này!"

Diệp Dục nghe thấy tên Lý Thanh, thì cũng sững sốt một chút, quay đầu nhìn về phía Lý Mạc Nhất, trong con ngươi lóe lên dứt khoát quả quyết nào đó,

"Có ai có thể ở trong thời gian ngắn không chế được tin tức hôm nay?"

Lý Mạc Nhất biết anh muốn hỏi cái gì, cười xấu xa mà mở cửa, "Có anh trai của một người."

"Cậu tìm Tiểu Mục Chi thì tìm Tiểu Mục Chi, sao phải kéo tôi tới làm gì?" Tiểu Tồn Chi mới vừa từ trên bàn mổ bệnh viện chạy tới, nghĩ tới cuối cùng cũng phải tặng chút đồ chúc phúc cho cô dâu chú rể, không nghĩ tới lại thấy một màn tỏ tình của Vạn Uyển, nói trong lòng không có bóng ma là không thể nào.

Mạc Nhất tùy tiện, nghĩ gì nói đó, đưa ngón trỏ ra đâm thẳng về phía Tiểu Tồn Chi, "Cậu đừng nói cho tôi biết cậu vẫn còn có ý với Uyển Nhi nha!"

Tiểu Tồn Chi liếc mắt nhìn Diệp Dục, vẻ mặt đối phương cũng không được tốt lắm, trong lòng nhất thời liền thẳng băng, "Tuổi trẻ khinh cuồng, thời gian hạnh phúc mà! Vạn Uyển loại người như thế cũng chỉ người có tâm lý âm u mới thừa nhận được."

Lý Mạc Nhất ngưỡng ngừng xoay người đưa lưng về phía Diệp Dục, phồng miêng lên mãnh liệt nén cười.

Diệp Dục giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, trong lòng cũng tính toán một chuyện khác, thời gian này trở về phòng làm việc khẳng định không có ai, đánh báo cáo yêu và báo cáo kết hôn đã nghĩ sẵn trong đầu cũng không phải là chuyện không thể làm được, chuyện như vậy chú trọng chính là tốc chiến tốc thắng, "Liên lạc với Tiểu Mục Chi, bảo cậu ta giải quyết chuyện này."

Tiểu Tồn Chi ừ một tiếng rất kịch, vừa gọi điện thoại vừa cảm thán, "Chẳng ai hoàn mỹ cả!"

Tiểu Mục Chi nhận điện thoại rất nhanh, thân là trùm truyền thông, nửa giờ trước, tin tức video có tính giải trí cực cao này anh ta đã biết vô cùng cận kề. Tựa tay mở notebook ở bên cạnh mở mail nội bộ ra, dựa vào tác phong nhà kinh doanh một bài viết riêng lớn như vậy là không buông tha, giọng điệu cực tuyệt cứng rắn muốn ra khỏi miệng, cô gái nhỏ nhà mình từ đầu ghế sa lon kia bỏ tới, miệng đầy nước miếng muốn ba làm ngựa để cỡi, Tiểu Mục Chi tỉnh tỉnh tốt ôm cô bé lên trên bả vai, khóe mắt liếc về một màn Vạn Uyển ôm Diệp Dục, nhẹ giọng bật cười, lần nữa lấy đi động qua, "Được rồi, báo cho Diệp gia một ân huệ."

Diệp Dục tới cảm điện thoại xoay người nói chuyện thẳng với Tiểu Mục Chi.

Lý Mạc Nhất tóm lấy Tiểu Tồn Chi bắt đứng ở cạnh mình, "Không phải cậu lại là chồn thật lòng chúc cho thỏ đầy chứ?"

Tiểu Tồn Chi núm lấy tóc của cô ấy cố ý lòi, "Nói cái gì đó!"

Lý Mạc Nhất hừ một tiếng đánh về phía bụng anh ta, hỏi câu quyền tiêu chuẩn, Tiểu Tồn Chi cách quá gần nên không kịp trốn tránh, đành bị đánh một cái, may nhờ tính khí tốt, che bụng hừ hừ hai cái, "Có gì thì nói, con gái mà động tay gì chứ!"

"Biến mất một thời gian dài như vậy rồi đột nhiên xuất hiện, khẳng định không tốt bụng." Lý Mạc Nhất vụng trộm nghiêng mắt nhìn Diệp Dục, nhỏ giọng, "Anh Diệp và Vạn đại ngọc lập tức có thể thành rồi, cậu cũng đừng mong chờ!"

Tiểu Tồn Chi cười bất đắc dĩ, "Dĩ nhiên tôi biết, người xấu sẽ không chia rẽ nhân duyên!"

Lý Mạc Nhất kinh ngạc nhìn Tiểu Tồn Chi, "Chắc chắc chắc, loại người tốt như cậu có một không hai trên đời nha!"

Diệp Dục cúp điện thoại rồi đi tới, lúc đi qua Tiểu Tồn Chi thì ngừng bước chân một lát, Tiểu Tồn Chi cũng không thấy kỳ quái, có chút thoải mái nhìn

anh, "Chỉ một điều, để cho EQ của người ta phát triển không hoàn toàn."

Diệp Dục nhíu mày, gật đầu như là chuyện đương nhiên rồi mới rời phòng.

Cả hội sở đã bị ký giả bao vây trong ba tầng ngoài ba tầng, Diệp Dục ở dưới sự an bài của nhân viên bảo vệ từ cửa sau lên xe đi thẳng về bộ đội.

Gió ban đêm đặc biệt thấu xương, tài xế dè tay cầm cửa sổ chậm rãi hướng lên đóng. Diệp Dục phất phất tay bày tỏ không cần. Sự việc trải qua mấy giờ ngắn ngủn cần tỉnh táo hơn bình thường gấp hai mới có thể sắp xếp lại rõ ràng.

Vạn Uyển, quá dễ dàng, chỉ cần mình nghĩ thông rồi theo ý của cô ấy đẩy một cái, thì nhất định có thể thành. Diệp Dục chống đầu tựa vào trên bệ cửa nghĩ đến Vạn Uyển vừa mới rời uống mặt đỏ lên cùng mùi rượu đầy người, quần quít ôm chặt lấy, thổi phồng một tiếng bật cười.

Tài xế ngồi trước dĩ nhiên không biết xảy ra chuyện gì, đoàn trưởng trầm lặng chưa bao giờ cầu thả nói cười liên tục, thật là quý giá.

Diệp Dục quét mắt nhìn anh ta, nhiệt độ trong xe giảm rất nhiều.

Quả nhiên con người vẫn không thể thoát khỏi thực tế quá lâu, Diệp Dục kéo suy nghĩ về. Nên có thời gian nói chuyện với mẹ của mình, coi như là vì mình, vì Vạn Uyển.

Đến phòng làm việc, Diệp Dục theo thói quen rót ly trà. Ngón tay thon dài vô ý thức gõ ở trên mặt bàn, từ một đồng lớn văn kiện chất đồng trên mặt bàn tìm được một chìa khóa nhỏ. Diệp Dục nắm chìa khóa suy tư một lát, vẫn là mở ngăn kéo bên tay phải tầng dưới nhất.

Hơn một tháng trước Vương Nghĩa Dương đến đoàn bộ họp, lấy lý do viết bản nháp cô ý để lại đơn xin kết hôn, kiểm tra sức khỏe, hộ khẩu bản chính cùng CMND của anh ta.

Cầm mấy trang giấy thật mỏng bày ra ở trên bàn làm việc, đồng chí Vương Nghĩa Dương còn để lại một tờ giấy, chỉ rõ thiếu sót đơn vị quân nhân không điều tra. Diệp Dục thuận tay cầm bút bên cạnh lên, điền tên của mình lên đơn xin kết hôn, một tay khác chuyển điện thoại di động nghĩ tới có nên gọi điện thoại cho Vạn đại ngọc hay không.

Lính tuần tra đang ở hành lang thấy phòng làm việc sáng đèn, cốc cốc gõ cửa đi vào, thấy đoàn trưởng đã về như vậy mà vẫn còn ở đây nên hơi giật mình. Diệp Dục gật đầu một cái, cũng không phát giác mình ở dưới tình huống này lại giờ tay lên chặn tờ đơn trên bàn, nhưng vẫn bị lính tuần tra tinh mắt nhìn thấy được, nhất thời hai tên nhóc kích động, "Chúc mừng đoàn trưởng!"

"Chị dâu chúng ta xinh đẹp quá!"

Diệp Dục không tự nhiên mà quay đầu, một lần duy nhất có tạt giặt mình lại còn bị chớp được khi đang làm, khoát khoát tay giả vờ đi lấy ly trà uống nước, "Được rồi, đi tuần tra đi."

Cửa được đóng lại, Diệp Dục nhìn cái đơn đó mà cắn răng, dù sao cũng đã bị phát hiện, chuyện này khẳng định sáng sớm ngày mai sẽ bị truyền ra, dứt khoát nâng bút bắt đầu điền đơn xin.

Điện thoại di động leng keng nhắc nhở có tin nhắn, đồng chí Đồng Niệm xét thấy cô nàng Vạn ngũ cực sâu không can đảm gọi điện thoại nên đã gọi tin nhắn báo cáo nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp, còn chỉ ra cô nàng Vạn ở trên đường không ngừng rầm rì tên của đoàn trưởng ngài.

Diệp Dục trả lời tin nhắn xong rồi nhất thời cảm thấy càng có nhiều động lực, quả thật làm một phát hạ bút như thần. Viết liền một mạch đến chữ cuối cùng mới đẩy nắp bút, Diệp Dục nhìn lại một lần, tương đối hài lòng.

Vừa chuẩn bị thu dọn đồ đạc, thì điện thoại di động lại vang lên.

Tiếng chuông điện thoại di động quan trọng nhất, Diệp Dục dừng lại một chút, thu dọn văn kiện tán loạn trên bàn xong mới nhận điện thoại.

"Diệp Dục, không phải anh muốn ép tôi chứ!" Tốc độ nói chuyện của Lý Thanh rất nhanh, mang theo tức giận cùng giễu cợt, "Cứ như vậy cùng con nhóc đó quay phim, tôi đã cảnh cáo anh!"

Diệp Dục cầm điện thoại cách xa lỗ tai một chút, nhắm cặp mắt dựa vào thành ghế, kiềm chế tâm tình nghe điện thoại của Lý Thanh đang nói có phần điên cuồng.

"Anh nói chuyện với tôi!"

"Mẹ, con muốn nói mẹ không ngăn được con, mẹ tin không?" Diệp Dục mở miệng chậm chạp mà bình tĩnh.

"Diệp Dục, anh muốn tạo phản sao? Anh còn biết tôi là mẹ anh sao?"

"Biết" Diệp Dục trả lời, "Cho nên mới ở dưới tình huống ra về không biết mà nhượng bộ." Mở mắt lần nữa, Diệp Dục có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng mà không ảnh hưởng đến kiên định cùng nguội lạnh trong đôi mắt.

"Tôi không ngại lại thêm một Dịch Thiển Mặc" Lý Thanh cười cười

Diệp Dục nắm chặt quả đấm, môi mím lại chặt, một hồi lâu mới mở miệng, "Con cũng sẽ không chịu thua thiệt lần thứ hai."

Trước khi cúp điện thoại Diệp Dục nghe được đầu điện thoại kia có thanh âm ném vỡ đồ, hàm răng cắn chặt thả lỏng một chút.

Điện thoại di động vẫn còn ầm, Diệp Dục có chút phiền não mà chột lung tung ở trên đó, trong album chỉ có một tấm hình, Vạn Uyển nằm ở trên giường bệnh, toàn thân thoa khắp thuốc mỡ trị tổn thương do giá rét, cau mày ngủ rất bất an.

Trong đoạn thời gian Dịch Thiển Mặc gả cho Tả Diệc, Diệp Dục cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ đến sau này sẽ yêu một cô gái khác với vẻ mặt, tướng mạo thậm chí tính tình cũng chênh lệch khá xa.

Chạm phím thiết lập thành mặt bàn phím, Diệp Dục lật điện thoại mỏng bấm số điện thoại của Dịch Thiển Mặc.

"Diệp Dục" Dịch Thiển Mặc đã ngủ lâu rồi, thanh âm mông lung mang theo buồn ngủ bị cắt đứt.

"Em biết tôi gọi cuộc điện thoại này là có ý nghĩa gì rồi chứ" Diệp Dục đi thẳng vào vấn đề, nhưng mà đã tận lực để cho giọng của mình có vẻ không cứng rắn xa lánh.

Dịch Thiển Mặc ừ một tiếng, đứng dậy đi tới ban công, "Diệp Dục, em bỏ lỡ anh, nhưng không có nghĩa là em bỏ lỡ hạnh phúc."

"Em còn đang cố gắng cảm thụ cùng thích ứng không phải là hạnh phúc cùng hôn nhân của anh."

"Nếu như hiện tại chúc anh hạnh phúc, không cam lòng chỉ có mình em."

"Nhưng Vạn Uyển là một cô gái tốt, cô ấy không nên đánh mất hạnh phúc."

Bốn câu nói, rất ngắn, đem tâm sự ần ần nhiều năm như vậy khuynh đảo tất cả, Diệp Dục không có trả lời, đây là phong cách trước sau như một của anh, chỉ nhìn tương lai không quay đầu quá khứ. Cúp điện thoại, con buồn ngủ biến mất, chắc chắn sẽ có một ngày như vậy, mình cũng có thể nhìn về phía trước, không còn nhớ lại và khó khăn đã trải qua nữa.

Diệp Dục đóng tấm sưỡi ầm, mở ra cửa sổ, đốt thuốc dựa vào ngòai ở mép bàn.

Cũng trong lúc đó, Tả Diệc mang theo đội viên hoàn thành nhiệm vụ từ trên máy bay trực thăng đi xuống. Nhiệm vụ tạm thời hai ngày hai đêm chặt chẽ mà lại nguy cơ tứ phía, trên đường trở về theo quy tắc báo cáo số liệu cũng làm cho bọn họ không có một chút thời gian nghỉ ngơi và hồi phục.

Thư ký cô đè ép cái mũi vì luồng khí xoáy mạnh mẽ của máy bay trực thăng nhìn ba người đàn ông cả người vết máu từ trên máy bay trực thăng nhảy xuống, thoăn thoắt bước đi tới bên này.

"Trung đội, trực thuộc nhiệm vụ, cấp S, đi theo nhân viên đã định."

‘Con nhóc’ sau lưng Tả Diệc kêu rên một tiếng, vẫn không tránh được tiến lên nhận lấy thư nhiệm vụ, Tả Diệc cười nhạo vỗ vỗ bả vai hắn ký tên lên mã số cứng nhắc lúc thư ký đưa tới.

"Nào, cho tôi nhìn danh sách đi theo một chút." Tả Diệc đưa tay

Động tác của ‘con nhóc’ nhanh hơn, đã thấy dấu hiệu Hồng Thập Tự bắt mắt, khinh thường hừ một tiếng, "Làm cái gì, lại đi theo cùng khóa tác chiến"

Tả Diệc cười ha ha, rút danh sách đi theo qua, vừa nhìn đã thấy tên của một người, Vạn Uyển.

"Lần này tốt lắm, chúng ta cũng có thể thử kiêm chức hộ vệ!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Nhức đầu muốn nứt ra, cổ họng khô khốc.

Vạn Uyển mở mắt nhìn lên trần nhà có phần ngáy ngốc, đầu óc như một đồng hồ. Chống thân thể lên dựa vào thành giường, nhất thời liên chóiang văng, phanh - lại ngã xuống, phịch một tiếng đụng vào tấm đầu giường.

Ngược lại còn đụng đến tỉnh táo.

Diệp Dục nâng một ly rượu trắng lớn uống xong nhìn mình cười, cười thật dịu dàng, không có lực sát thương nào, làm cho người ta rất an tâm. Vạn Uyển

xoa đầu rồi cười, càng cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Giống như, mặt của Diệp Dục cách mình rất gần, lại có thể ngửi thấy mùi thuốc lá trên người của anh, con mắt anh là màu đen nhánh, không có trong suốt cảm giác không nhìn thấy đáy, rất dễ dàng làm cho người ta mê muội.

Vạn Uyển chợt mở mắt, cô nhớ ra rồi, một chút xíu cũng không quên, mình nói những lời kinh thế hãi tục kia và về mặt Diệp Dục cười như không cười giống như phim điện ảnh hiện rõ mồn một ở trước mắt.

Vạn Uyển vui đầu vào lòng bàn tay, chính mình cũng có thể cảm thấy mức độ đỏ mặt. Nằm nghiêng ở trên giường giấy dựa, sao lại mất thể diện như vậy chứ! Còn là mình tỏ tình, càng mất thể diện hơn. Lật người, nhìn chằm chằm vào vách tường màu xanh da trời, có chút mất hồn, nhỏ giọng lặp lại ni non, "Diệp Dục, em thích anh, anh thì sao?"

Một trận gió lạnh thổi qua, giảm một chút nóng ran trên mặt, lúc ngẩng đầu nhìn thì mới phát hiện tối hôm qua cửa sổ chỉ đóng một nửa, phản ứng đầu tiên chính là Diệp Dục ở nhà. Cũng không để ý tới say rượu, chân trần chạy đến trước tủ treo quần áo tìm quần áo, tùy tiện gạt đi lại thấy một cái váy ô vuông trắng xanh xen lẫn, nhìn hơi quen mắt nhưng nhất thời không nghĩ ra là từ đâu tới, liền tiện tay lấy tới phủ lên, vừa chạy vào toilet vừa cột cái đuôi ngựa, nhẹ nhàng mà rửa mặt, còn đặc biệt thay đồ trang sức trang nhã rồi mới chuẩn bị đi ra ngoài xem một chút.

Len lén mở khe cửa ra, bên ngoài không có ai. Trải qua kinh nghiệm mấy lần trước, Vạn Uyển không tránh được đi vào phòng bếp kiểm tra, nhưng mà cũng không có bóng dáng của Diệp Dục.

Có chút thất vọng, dứt khoát đá giày tựa lên trên ghế sa lon xem ti vi, sáng sớm, gần như mỗi đài đều phát lại tiết mục giải trí và chuyện tình đau khổ theo kịch bản tối hôm qua, trên đài nam nữ nghệ sĩ được người chủ trì tác hợp tỏ tình với nhau, Vạn Uyển quả quyết chuyển kênh.

Phi từ trong lãnh cung tỏ tình với hoàng thượng, Vạn Uyển mặt đen chuyển kênh.

Đồ ngọc nhỏ đâm chết người không đền mạng trong vở kịch lôi kéo vai nam chính không buông, Vạn Uyển nhận thua, ôm Con Rối khủng long vui ở trên ghế sa lon, bắt đầu suy tính vượt qua một tuần lễ mà Lộ Ninh xin cho mình nghỉ như thế nào.

Thở dài chấp nhận mình là mệnh vất vả, cuộc sống không có mục tiêu hướng đến rất dễ dàng chán chường, vì vậy mở máy vi tính ra chuẩn bị bắt đầu một ngày bận rộn, bật khung lên websites không ngừng xuất hiện, tất cả đều là về hôn lễ của Lộ gia tối hôm qua, Vạn Uyển chợt dạ, nhanh chóng nhìn lướt qua bài báo liên quan, không nhìn thấy về một chút tin tức về Diệp Dục, mới thờ phào nhẹ nhõm, suy nghĩ tuần lễ này ở trong nhà viết xong kết cấu đầu đề học kỳ, lật xem chuyên đề nghiên cứu nhân khoa mới nhất, nơi đó cũng không thể đi, nếu không rất dễ dàng bị xem như cái bìa.

Mặc dù Vạn Uyển ở trên những chuyện khác thiếu hụt cơ bắp, nhưng chỉ cần đụng phải gốc chuyên ngành, rất dễ dàng tiến vào trạng thái. Vì vậy, cửa lưới sắt trong nhà bị mở ra cũng không biết, vẫn ôm máy tính hết sức chuyên chú mà sửa đổi đầu đề đã thảo ra.

Diệp Dục đứng ở nơi cửa trước, thật không biết hình dung cảm tưởng mình bây giờ như thế nào.

Diệp Dục chịu đựng cả đêm mới xử lý xong kế hoạch mấy ngày nay, Đồng Niệm vừa đến phòng làm việc thì nhìn thấy đồng chí đoàn trưởng thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi. "Đoàn trưởng, sao chủ nhật ngài cũng ở đây? Không phải là ngài trực chứ!" Đồng Niệm rút băng trực ban ra đối chiếu, kỳ quái nhìn Diệp Dục.

Diệp Dục nhìn anh ta, tay đang thu xếp đồ đạc hoàn toàn không có dừng lại, "Có chuyện gọi điện thoại cho tôi"

"Ngài đi đâu? Tôi lái xe đưa." Đồng Niệm chưa nói xong thì ngậm miệng lại, bảo vệ hình tượng đoàn trưởng, ổn định lòng quân, có trách nhiệm giữ vững ảnh hưởng đến người, vì vậy đôi tay trên bờ môi thành hình O nhỏ giọng nói với Diệp Dục đã ra cửa, "Đoàn trưởng, chìa khóa ở trên tầng thứ nhất tủ giày ngoài cửa."

Diệp Dục xách bữa ăn sáng mở cửa liền nhìn thấy Vạn Uyển ôm máy tính đánh chữ thật nhanh, chưa từng thấy cô ấy mang mắt kiếng, đầu tiên nhìn rất không quen, nhìn lần thứ hai mới phát hiện quần áo cô ấy mặc là mình mua cho cô ấy. Nhíu mày một cái buông đồ trong tay xuống đi vào, lúc đi ngang qua ghế sa lon thì từ phía trên cầm lấy Laptop của Vạn Uyển.

Vạn Uyển vừa vận bị lâm vào một giao điểm, tay vẫn không có ý thức mà gõ ở không trung hoàn toàn không có cảm giác máy tính đã bị người ta lấy đi. Ngay cả Diệp Dục cũng phát hiện hành động kỳ lạ này của cô, rất là tốt bụng mà ho khan một tiếng, "Vạn Uyển, say đến mức này sao?"

Vạn Uyển có thể không miễn cảm đối với vật sở hữu, duy chỉ có thanh âm của Diệp Dục là tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Diệp Dục nhìn nét mặt của cô cũng biết cô đã hoàn hồn rồi, buông bữa ăn sáng trong tay ra, kéo bàn trà tới ngồi xuống, " Tỉnh rồi?"

Vạn Uyển gạt đầu, lại lắc đầu, lại gạt đầu, "Em nhớ được em đã làm cái gì"

Diệp Dục hài lòng nhú mày, "Muốn biết cái gì?"

Hiện tại đây trong đầu Vạn Uyển đều là bộ dạng tối hôm qua của mình còn có bộ dạng hèn nhát lần qua lộn lại sáng nay ở trên giường, nghe Diệp Dục hỏi như thế, vội vàng đứng lên kiểm có chạy trốn, "Muốn uống gì em đi làm cho anh."

"Bên kia là nhà vệ sinh"

Vạn Uyển bị kịch xoay người, "Em muốn biết. Muốn biết có phải anh cũng chân thành yêu thích em hay không "

Về mặt Diệp Dục hiếm thấy nhìn không có gì là há hê khi ép Vạn Uyển vào đường cùng, ngược lại rất bình thường mà ngồi ở chỗ đó, giống như mới vừa rồi không có người nói chuyện.

Lời say rượu như thế nói một lần thì bỏ đi, hiện tại lại còn bị người ta bỏ rơi, nhất thời liền như con ruồi không đầu xông về phía nhà vệ sinh.

"Anh cho rằng em đã biết" Diệp Dục bắt đầu dĩ nhún vai, như không có chuyện gì xảy ra mà cúi đầu mở khuy tay áo, buông lỏng cả vạt ra, vốn là đồng phục mang theo kiểu cấm kỵ nhưng khí chất khá nam tính lại thêm một phần tùy ý, ngừng đầu nhìn về phía Vạn Uyển mà khóe miệng nhếch lên một đường cong.

Thật ra thì Diệp Dục nói xong câu đó, Vạn Uyển cũng không còn cảm giác tảng đá trong lòng mình rơi đến nơi đâu, ngược lại cảm thấy người này càng ngày càng nguy hiểm, mình chủ động đến gần thì không phải là chuyện gì tốt.

Diệp Dục thấy Vạn Uyển còn vẫn đứng ở tại cửa ra vào, dứt khoát quan sát cô một lúc, rõ ràng thay đổi đồ trang sức trang nhã ngay cả lông mày cũng chỉnh sửa, cùng với bộ váy này trên người, hoàn toàn không có tác phong học viện, ngược lại là linh động cùng hoạt bát. Diệp Dục đột nhiên cảm thấy ban đầu mình đưa cho cô ấy cái váy này cũng là một hành động chính xác, tối thiểu hiện tại biết mình chưa từng đem cô ấy và Dịch Thiên Mặc liên quan đến bất kỳ cái gì, "Cái váy này ném đi, chúng ta đi dạo phố, mua thứ tốt hơn."

Vạn Uyển nghe Diệp Dục nói như thế thì ngược lại nhớ tới nó từ đâu tới rồi, nâng chéo váy lên và hỏi, "Đây là của Thiên Mặc sao?"

"Đúng" Diệp Dục không kiêng kỵ, "Về phần cô ấy, anh không muốn tốn quá nhiều thời gian giải thích, nhưng mà nếu như em muốn biết, chúng ta còn có rất nhiều thời gian."

Vạn Uyển đặc biệt chạy đến trước gương quay một vòng, tưởng tượng thấy bộ dáng Dịch Thiên Mặc mặc cái này, có chút xấu hổ."Em giống như đứa trẻ chưa lớn" Vạn Uyển cười và nói, về Diệp Dục và Dịch Thiên Mặc, cô cũng từ chỗ mỗi một người nghe được rất nhiều cách nói.

Khi tình yêu trộn lẫn tâm tình không còn trắng tinh như tuyết nữa, thì không quan trọng, bởi vì hai bên đang cần những tâm tình này để làm rõ tay nắm tay đi qua đường về sau. Khi tình yêu trộn với nghi kỵ không còn thẳng thắn nữa, thì mới có thể một kích liền bẻ.

Vạn Uyển quay đầu lại liếc mắt nhìn Diệp Dục, từ trên bồn rửa mặt cầm lấy kéo nhỏ của mình, dọc theo làn váy cắt một lá sen rồi lại viền túi ngực, soi gương cười cười, "Hiện tại nó chính là váy em rồi."

Diệp Dục đi tới, khom lưng kéo đứt sợi chỉ mép váy giúp Vạn Uyển, vòng ra phía sau thả nơ con bướm ra rồi thắt lại thành kiểu hoa, "Cả ngày, muốn đi chỗ nào?"

"Ngày đầu tiên hẹn hò sao?"

"Chúng ta ngủ ở trên giường không chỉ một lần, em cảm thấy thế nào?"

"Diệp Dục, anh chính là ác độc như vậy!"

Thận trọng vòng qua vùng đầm lầy kia, mở đầu rất hạnh phúc, cũng hi vọng con đường phía sau cũng bình thản giống vậy.

Anh tin tưởng em, như vậy em cũng sẽ không phụ lòng anh.

Diệp Dục tuyên bố cả ngày hôm nay đều cho Vạn Uyển sắp xếp, Vạn Uyển rõ ràng rất hưng phấn, kích động nhưng vẫn không quên quay đầu lại nhắc nhở một câu, "Đồng chí, nếu không thì em đổi bộ quần áo?"

Diệp Dục có lẽ đã tiếp thu được trình độ và vấn đề hình tượng của Vạn Uyển, mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn phối hợp đổi bộ quần áo thoải mái do Tiểu Tôn Chi để lại.

Vạn Uyển dẫn chú giải phóng quân không quen thuộc hệ thống xe buýt đến trạm xe buýt trung chuyển, một người nói muốn đi chỗ nào một người tính toán hành trình và thời gian.

Cuối cùng với sự thỏa hiệp của Diệp Dục và Vạn Uyển dựa vào thân phận mới tổng hợp lại đặc quyền, hai người ngồi lên xe buýt đi đến khu vui chơi. Không phải là ngày nghỉ, nên trên xe chỉ có hai người bọn họ, Vạn Uyển cũng thuộc về tay mơ yêu đương, Diệp Dục ngồi ở bên không nói lời nào, bản thân cũng không có can đảm trêu chọc anh.

Diệp Dục chống đầu mở cửa sổ ra, một cái áo màu xanh áo khoác có mũ thoải mái và quần jeans của Tiểu Tôn Chi phối hợp ở trên người Diệp Dục vẫn phá hủy cảm giác bạch diện thư sinh ban đầu, Diệp Dục mặc đồ này hiển nhiên là cảm thấy rất khác biệt.

"Muốn anh xoay mặt qua để cho em tiếp tục nhìn sao?" Diệp Dục vẫn nhìn bên ngoài.

"Ai thèm nhìn anh!" Vạn Uyển vệt chết còn cứng mồm, xoay mặt chờ Diệp Dục phản bác, đợi một lúc lâu cũng không có phản ứng gì, nghiêng đầu nhìn thấy anh không có một chút động tĩnh, liền bức bối, "Quả thật đẹp trai, được chưa?"

Diệp Dục nhìn thẳng Vạn Uyển, trong con ngươi đen trong vắt nụ cười như có như không, "Tạ phu nhân khích lệ."

Cái này gọi là trẻ em tán tỉnh tiệc vui chóng tàn, sau khi dừng lại một trạm, một đám trẻ em nhà trẻ dưới sự hướng dẫn của giáo viên xếp hàng đi lên.

Vạn Uyển không nhìn được đưa tay treu chọc mấy đứa bé, một khi chọc là không ngừng lại, vốn là một đám trẻ con không hiểu chuyện, vui mừng không ai có thể ngăn cản. Đặc biệt là cô bé, nhìn thấy đẹp trai khác phái là nhào lên, quây âm ỉ muốn đút cho Diệp Dục ăn kẹo.

Vạn Uyển thấy sắc mặt Diệp Dục càng ngày càng thối, cảm giác đóa hoa của tổ quốc muốn nhào vào trong tay vệ sĩ tổ quốc, vì vậy đưa tay ôm lấy cô bé, "Người đẹp nhỏ, chúng ta về chỗ cô giáo bảo cô ấy cùng với em ca hát có được hay không?"

Cô bé xinh đẹp dĩ nhiên không chịu, khóc oa một tiếng.

Hai cô giáo vội vàng thoát thân từ trong một đám trẻ con ở trước mặt sang bên đây xem xảy ra chuyện gì, nghĩ hàng nghìn biện pháp mềm cứng rắn cũng không thể ngừng được tuyến lệ đã mở của cô bé xinh đẹp.

Vạn Uyển bị âm ỉ đến mức thần kinh suy nhược, nắm tay cô bé xinh đẹp, "Em gái xinh đẹp, em muốn làm thế nào mới không khóc?"

Cô bé xinh đẹp chỉ vào Diệp Dục, "Em muốn nghe chú ấy hát!"

Vạn Uyển khẩn cầu nhìn về phía Diệp Dục, "Thủ trưởng, van xin ngài!"

Diệp Dục liếc mắt nhìn Vạn Uyển, từ từ mở miệng, "Đứng đây, nhân dân không muốn làm nô lệ"

Một câu còn chưa hát xong, cô bé xinh đẹp liền chạy, khóc càng lợi hại hơn, vừa khóc vừa kêu, "Yêu quá! Yêu quá! Mẹ cứu mạng!"

Vạn Uyển nhìn Diệp Dục tròn mắt há mồm, "Diệp Dục, anh vừa hát là quốc ca sao?"

Diệp Dục mặt không chút thay đổi mà gật đầu.

Vạn Uyển nuốt nước miếng một cái, "May nhờ em biết lời ca của quốc ca là cái gì, nếu không em tuyệt đối nghe không hiểu đây là quốc ca."

"Hát chệch giai điệu" Diệp Dục trực tiếp thẳng thắn.

"Em lại biết" Vạn Uyển tự xét sâu sắc.

May mắn là hôm nay bọn trẻ con đi vườn thực vật, trước hai trạm sân chơi đã đi xuống.

Lúc đến sân chơi, hai người cho tới bây giờ đều không có tuổi thơ gì mới biết khái niệm sân chơi chính là khiêu chiến nhịp tim cùng giới hạn.

"Chúng ta còn chơi sao?" Vạn Uyển đi theo Diệp Dục đi vào mua phiếu xong, nhìn vòng quanh một vòng, thiết bị chơi trò chơi rất lớn không phải lên trời chính là rơi xuống đất, phấn khích vô cùng.

Diệp Dục ngược lại không hề áp lực, những thứ này trên căn bản không tồn tại uy hiếp tánh mạng, vui đùa một chút cũng không sao.

Vạn Uyển đứng ở máy nhảy lầu trước mặt, giầy dựa ở giữa Diệp Dục đã trả tiền vé cùng chứng sợ độ cao, cuối cùng quyết định.

"Diệp Dục, chúng ta đi chơi đánh khí cầu nha?"

Diệp Dục sớm đoán được là kết quả này, hiểu rõ mà đi theo Vạn Uyển đi tới chỗ bán khí cầu có khá nhiều người.

Vạn Uyển nhìn chằm chằm bạn trai người ta giờ súng hơi nghiệp dư bán khí cầu, trong lòng đầy đắc ý, chỉ vào búp bê lớn nhất và nói, "Diệp Dục, em muốn con thỏ xấu xí đó"

Diệp Dục không tin mà nhìn con thỏ đó, xét thấy thái độ của Vạn Uyển kiên quyết mình cũng khó mà nói cái gì, trả tiền từ chỗ chủ sạp cầm súng hơi lấp vào, tiện tay suy tính, súng hơi đồ chơi thuần túy, cần mình đấu giành lấy, tầm sát thương có lẽ chừng năm mươi thước. Diệp Dục tiện tay bắn mấy phát, tìm được cảm giác thì sau đó thuận tay rồi, mỗi phát súng nhất định trúng, cho đến khi bắn xong một sân bày khí cầu thì còn thừa ra mấy viên đạn cầu ny lon.

Ở trong tiếng hoan hô, người bạn nhỏ Vạn Uyển dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người nhận được con thỏ xấu xí.

Kích thích không dám chơi, Vạn Uyển liền kéo Diệp Dục chơi một lần toàn bộ các cửa hàng trên đường có thể chơi, Diệp Dục cũng không giận, theo ở phía sau chịu sự chỉ điểm tham chiến của Vạn Uyển, mua đồ ăn vặt, Vạn Uyển kiên nhẫn cực tốt gần hơn một giờ mới an vị ở trên quán nhỏ cá vàng, kết quả chiến đấu là 0.

Lúc màn đêm buông xuống, đèn màu của ngựa gỗ xoay tròn sáng lên.

Vạn Uyển vứt bỏ giấy múng trên tay, kéo tay áo Diệp Dục, "Em muốn chơi cái đó! Anh cũng chơi nhé!"

Diệp Dục chán ghét mà liếc nhìn ngựa xoay chuyển được thoa dầu màu sắc rực rỡ cùng bột vàng, "Anh đứng ở bên ngoài."

Vạn Uyển được chơi thì rất vui vẻ nên cũng không làm khó ông già nghiêm trang, hào hứng chạy vào chọn con ngựa màu tím, đi theo âm nhạc xoay quanh lên xuống. Diệp Dực cũng đi theo cô, mua một lúc mười lần để cô chơi cho đã.

Vạn Uyển cỡi ở trên con ngựa gỗ, lúc đi qua Diệp Dực thì nhìn gương mặt anh tuấn cứng rắn của anh dưới ánh đèn nê ông cùng vẻ mặt vui vẻ cười ha ha bất đắc dĩ, từ trong túi móc ra vương miện mới vừa mua mang lên trên đầu và chọc cười, "Giống công chúa hay không?"

Vốn chỉ là nói đùa, lúc đi một vòng trở lại thì phát hiện Diệp Dực vẻ mặt rất nghiêm túc, vội vàng thuận theo đĩa quay càng ngày càng chậm nhảy xuống, cách rào chắn đủ đi qua vtu lấy quần áo của Diệp Dực, "Sao thế?"

Diệp Dực cúi đầu, đúng lúc trán kề trán cùng Vạn Uyển, "Anh không thể để cho em làm công chúa"

Vạn Uyển cười và đánh anh một cái, "Không làm thì không làm!"

Diệp Dực buộc chặt cánh tay kéo cô tới gần mình hơn, "Nhưng anh có thể làm cho Diệp phu nhân mỗi ngày trôi qua tốt nhất."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Hai người tay trong tay trở lại gần khu nhà, Vạn Uyển vẫn còn thú vị với câu Diệp phu nhân kia, lắc tay Diệp Dực hỏi, "Lúc này có phải là anh tò tình không?"

Diệp Dực không cúi đầu nhìn cô, chuyên chú nhìn đèn xanh đèn đỏ ở đối diện, "Em đang hỏi anh?"

"Nói nhảm, nếu không em đi tìm ai tò tình?" Vạn Uyển bị anh kéo, đi qua đường theo anh.

"Không phải" Diệp Dực thấy khăn quàng cổ của Vạn Uyển bị gió lớn thổi nên hơi bị lỏng ra, đưa tay quấn lại cho cô, "Xem em hiểu thế nào."

Vạn Uyển nhất thời ngừng lại, hai người giống như đang đứng kéo co, Diệp Dực cau mày không hiểu nhìn cô, "Lại sao thế?" "Diệp Dực! Đó là câu hôn sao? Há? ? ? ?"

Diệp Dực không lên tiếng, hơi dùng sức làm Vạn Uyển không thể không tiếp tục đi.

"Đây là tốc độ của âm thanh à? Có cần lừa gạt giá rẻ như vậy không?"

"Trọng điểm của em là tốc độ nhanh hay là quá tùy tiện?" Diệp Dực hỏi

Vạn Uyển suy nghĩ một chút, "Đều có!"

Diệp Dực như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn cô, một câu hai nghĩa, từ từ nói, "Vậy thời gian dài của chúng ta như vậy coi là gì?"

Vạn Uyển nén một hơi ở ngực, vắt hết óc nghĩ nên mạnh miệng thế nào, thì lại thấy Tiểu Tồn Chi, đứng ở cửa.

Rõ ràng là đã đợi rất lâu, mặt đỏ rần.

Diệp Dực cúi đầu nhìn qua Vạn Uyển, lấy búp bê trên tay cô qua, "Đi đi"

Vạn Uyển cười hắc hắc, cọt xát Diệp Dực ở bên cạnh, "Nếu không đợi lát nữa em làm bánh nướng bí đỏ cho anh? Trong tủ lạnh còn lại ít bí đỏ "

Tiểu Tồn Chi im lặng liếc mắt, không có thấy mình đối bụng đứng ở chỗ này sao mà còn chằm chọc? Ánh mắt oán hận đưa tới vừa vặn Diệp Dực đi qua cổ ý liếc.

"Mười lăm phút, nếu như mà anh không thấy em ở trong nhà, cũng đừng lên nữa." Diệp Dực ấn thang máy, bình thản nói.

Vạn Uyển phản bác không có hiệu quả, giờ tay lên ấn đồng hồ, "Nói mau A Bạch, mình còn phải về nhà !"

Tiểu Tồn Chi biết Diệp Dực khá bá đạo, nhưng không ngờ lại bá đạo đến độ bá chiếm nhà của con gái người ta mà còn không cho chủ nhân về nhà, "Vạn Uyển, đó là nhà cậu, cậu có chút quyền tự chủ được không?"

Vạn Uyển rất đồng cảm mà gật đầu, nhưng mà khi mở miệng lại là ý khác, "Đem so sánh với quyền tự chủ, vẫn là Diệp Dực uy hiếp lớn hơn"

Tiểu Tồn Chi hoàn toàn không phản đối được, mở túi ra, từ bên trong lục ra một túi văn kiện, "Ừ, cứu trợ quốc tế lần trước cậu đệ trình thư phê chuẩn đã tới rồi."

Vạn Uyển chần chờ một chút, theo lý mà nói nhiệm vụ cứu trợ chữa trị bình thường đều phải thu xếp từ nửa năm đến một năm mới có thể chính thức thành lập, chính mình cũng không ngờ tới lại nhanh như vậy, "Còn làm phiền cậu đặc biệt đi một chuyến"

"Lúc ấy ngàn tính vạn tính mình cũng không cho rằng cậu và Diệp Dục sẽ ở cùng nhau" Tiểu Tồn Chi lại từ trong túi xách lấy ra một vài tài liệu liên quan đặt ở trong túi giấy đưa cho Vạn Uyển, "Cho nên lúc đó mình ôm nhiều tâm tình sẽ chăm sóc cậu ở trên đường đi."

Vạn Uyển nghe được hơi nhủ mày, "Cậu cũng muốn đi à?"

Tiểu Tồn Chi có chút đau buồn mà gật đầu, "Cậu nói làm thế nào chứ?"

"Đi thì đi thôi, trên đường nhiều người chăm sóc mà!" Vạn Uyển nói, "Cái này gọi là thượng cấp ra lệnh, Diệp Dục sẽ không nói gì."

"Nói rõ với anh ấy!" Tiểu Tồn Chi làm bộ hừ một tiếng.

Vạn Uyển cười ha ha, "Mình sẽ xem kỹ tài liệu này rồi ngày mai mình đi đến bệnh viện nộp tờ đơn này, cậu đi không?"

Tiểu Tồn Chi lắc đầu, "Chờ cậu trở về cho Diệp Dục xem phần tài liệu này, đoán chừng anh ấy có đề cho cậu đi hay không cũng là một vấn đề."

"Nghiêm trọng như thế à?"

Tiểu Tồn Chi mở cửa xe, chỉ cười không nói, "Được rồi, mình về đây."

Vạn Uyển nhìn đồng hồ đeo tay sắp tới thời gian quy định, có chút chột dạ gõ cửa, "Thủ trưởng, em đã trở về!"

Diệp Dục mở cửa, nhủ mày với đồng hồ của mình, "Tạm được, không trễ lắm." Nói xong lại xoay người đi vào phòng khách.

Vạn Uyển đem túi giấy nhét vào trong túi xách, cân nhắc vẫn là nên đặt ở trong phòng của mình, mới vừa đi tới phía sau ghế sa lon, liền nghe thấy thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Diệp Dục, không phạt phòng mà phơi bày bí mật nhỏ của mình, "Trong túi xách chứa cái gì mà khiến em cẩn thận như vậy?"

Vạn Uyển cười khan hai tiếng, "Cũng không có gì"

Diệp Dục tựa vào trên ghế sa lon, đưa tay, "Vậy đúng lúc, cho anh nhìn một chút"

Vạn Uyển không nói, nhìn đồng hồ ở trên tường, "Không còn sớm nữa, anh phải trở về bộ đội."

Diệp Dục đứng dậy, vẻ mặt tự nhiên, "Anh không phải đã nói sao, gạt anh em vẫn còn sớm mấy năm."

Vạn Uyển biết lừa gạt nữa thì nhất định là mình chết, "Trước đó em xin đi cứu trợ quốc tế "

"Cho anh xem tài liệu một chút"

"Không được, tài liệu nội bộ "

Diệp Dục do dự một lát, quay đầu xem tivi coi như là chấp nhận.

Vạn Uyển rất kiêu ngạo mình có năng lực ứng biến như vậy, quả nhiên chỉ cần vừa nhắc tới lĩnh vực nghề nghiệp nhạy cảm hơn anh là có thể tránh được nguy hiểm.

Vạn Uyển ngửi thấy mùi thơm, thấy trên bàn gỗ trước sofa đặt một khay bánh bí đỏ, thả túi xuống vội vàng tiến tới gần, "Thủ trưởng, tự anh nướng à?"

Diệp Dục chuyển kênh, cũng không nháy mắt, "Thuận tay"

Vạn Uyển cười hắc hắc, ngồi xếp bằng trên thảm trải sàn bắt đầu ăn bánh bí đỏ, vừa mới cắn một miếng, liền bị người bên cạnh ngăn lại. Vạn Uyển không hiểu ngẩng đầu nhìn về mặt mắt tự nhiên của Diệp Dục, "Sao thế?"

Diệp Dục mở miệng, "Anh nướng, anh ăn trước."

Vạn Uyển ồ một tiếng, cầm cả cái mâm lên đưa tới, "Cho đây"

Diệp Dục nhủ mày, nhìn bánh bí đỏ đã bị gạt một nửa ở trong tay Vạn Uyển, "Anh muốn miếng kia"

"Nước miếng truyền vi khuẩn gây bệnh, từ góc độ y học mà nói, rất không vệ sinh." Vạn Uyển nghiêm trang giải thích.

Diệp Dục cũng không nói nhảm, cầm tay cô rồi đem nửa miếng bánh bí đỏ kia nhét vào trong miệng, tiếp tục xem TV.

"Ai Anh!"

"Em cũng tới đây" Nói xong buông hộp điều khiển ti vi trong tay, đưa tay qua để dàng vớt Vạn Uyển lên.

Vạn Uyển hừ một tiếng, tìm vị trí tương đối thoải mái gặm bánh bí đỏ.

Cửa vang lên hai tiếng thình thình, Diệp Dục thả lỏng Vạn Uyển để cho cô đi mở cửa.

Vạn Uyển mang dép lê lép xẹp mở cửa, nghĩ giờ này ai lại tới chứ? Mở cửa liền nhìn thấy Tả Diệc mặc quần áo thoải mái đứng ở bên ngoài.

"Nhìn đi, con gái nhà người ta bị cậu đánh thức!" Tả Diệc quay đầu về phía Ngô Sâm giả vờ rống lên một tiếng, "Đã trễ thế này rồi, hmm, hai nam đồng chí chúng tôi đang ở bên ngoài giải quyết vấn đề với cô."

Vạn Uyển quay đầu lại liếc mắt nhìn Diệp Dục, mở cửa sát ra, thả hai đôi dép ở chỗ cửa ra vào, "Ừ, Diệp Dục cũng đang ở bên trong, các anh vào đi!"

Diệp Dục ngó về phía ngưỡng cửa, Tả Diệc cũng lười vòng vo, nếu đã đụng mặt, còn là người trong nghề, "Lần này chúng tôi cùng nhau."

Diệp Dục nhú mày, quan sát Vạn Uyển, "Kỳ huấn luyện dài bao lâu, trình độ bao nhiêu?"

Tả Diệc quay đầu lại cùng Ngô Sâm liếc nhìn nhau, rất đáng tiếc mà nói với Diệp Dục, "Theo quy tắc thông thường của bộ đội "

Diệp Dục không nói lời nào, nhìn chăm chăm Tả Diệc, một hồi lâu mới hỏi Vạn Uyển, "Vạn Uyển, không thể không đi?"

Nhớ lại lời nói của Lộ Ninh một lần nữa, Vạn Uyển nói thật, "Cũng không phải là không thể không đi."

Tả Diệc vừa nghe ngược lại đặc biệt cao hứng, ai yêu, rốt cuộc giải quyết một phiền phức, thật nhẹ nhàng khoan khoái, "Vây được rồi, xác định danh sách đi theo còn phải trải qua sàng lọc của chúng tôi." Ngụ ý chính là, bởi vì Vạn Uyển cô vô cùng phiền toái, chúng tôi tìm một bác sĩ khác thay cô.

Vạn Uyển cũng biết hình tượng này của mình người gặp người không tin tưởng, nhưng mà mình lâm trận đào thoát như thế vậy còn Tiểu Tồn Chi thì thế nào? Vội vàng cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho bạn học Tiểu, "A Bạch, mình có thể sẽ có lỗi với cậu rồi."

Tiểu Tồn Chi sớm đã đoán được Diệp Dục không phải là người hào phóng đẩy Vạn Uyển ra ngoài chịu khổ, vừa thay quần áo vừa than thở, "Cậu thì tốt rồi, thực tập thì có người xin nghỉ, trợ giúp thì có người thể thân, coi như mình làm cái gì cũng uống phí."

Vạn Uyển cũng có rồi rầm không nói ra được, "Nói cái gì! Lần này cậu trở về, tôi thiếu kinh nghiệm đầy giá trị, nhân phẩm đầy giá trị, có cái gì mà oán trách chứ?"

Diệp Dục tiễn Tả Diệc đi, lúc trở về cũng không vội tiếp tục xem TV, ngược lại ngồi ở trên ghế sa lon nhìn chăm chăm Vạn Uyển gọi điện thoại. Làm cho Vạn Uyển không có làm việc gì trái với lương tâm cũng rất bất an, che điện thoại di động nhỏ giọng nói, "Anh nhìn em làm gì?"

Diệp Dục gật đầu, bày tỏ em tiếp tục gọi điện thoại.

Vạn Uyển bất đắc dĩ buông tay ra, "A Bạch, cậu xem nếu không cậu đề cử một người quen biết? Nếu không mình cũng không yên tâm để một mình cậu chạy xa như thế."

"Được rồi! Lại nói có tin mình gọi điện thoại cho lão Tiểu để ông ấy giữ cậu lại hay không?"

Vạn Uyển không nói hai lời cúp điện thoại.

Tiểu Tồn Chi nghe âm bạn quả thật hết ý kiến, không phải chỉ đùa một chút thôi sao? Lắc đầu cảm thán nhân phẩm của mình không tốt, thay quần áo xong chuẩn bị kiểm tra phòng tối nay.

"Cái đó. . . . bác sĩ Tiểu?" Vu Tiêu Diệp vốn là đang định vào phòng lấy y phục giúp bác sĩ thay ca, không nghĩ tới đụng phải Tiểu Tồn Chi thay đổi y phục bình thường, nửa người trên cũng không mặc gì còn chậm rãi gọi điện thoại.

Tiểu Tồn Chi lại càng hoảng sợ, cô y tá trẻ nhìn rất quen mắt, nhìn bảng tên ở ngực mới biết, "A! Tiêu Diệp đúng không?"

"Đúng đúng đúng, thì ra là ngài nhớ em!" Tiêu Diệp nắc cười thành một đường.

Tiểu Tồn Chi không dám nói dối, "Không có, tên của cô khá đặc biệt, đặc biệt là bác sĩ trực buổi tối tới đến nỗi ngực dán vào lưng đều biết rất rõ cô."

Vu Tiêu Diệp bỏ qua những lời này của anh ta, "Bác sĩ Tiểu, em muốn đi tiếp viện chung với anh "

Tiểu Tồn Chi sững sốt một chút, điều này cũng tốt, đuổi một cô gái đi lại một cô gái khác đến, đi đến chỗ cũng không phải là giàu đến chảy mỡ gì, sao một hai đều muốn đi.

Tiêu Diệp nhìn anh ta hơi do dự, chỉ sợ anh ta cự tuyệt, "Em muốn có nhiều kinh nghiệm, nếu không như vậy mỗi ngày thật không an tâm"

"Được, tôi hỏi giúp cô!" Tiểu Tồn Chi không nghĩ tới tư tưởng của cô gái trẻ này chính trực như vậy, không đáp ứng ngược lại ra vẻ mình nhỏ mọn.

Vạn Uyển thu dọn cái mâm và chảo dầu mà Diệp Dục chưa rửa, lau tay từ phòng bếp nhìn một người đàn ông vẫn ngồi ở phía trên ghế sa lon.

"Thù trưởng, em gọi điện thoại cho Đồng Niệm giúp anh nhé?"

Diệp Dục đang dùng điện thoại di động nhận gọi email, gật đầu một cái, "Bảo cậu ấy đi mua một máy hút bụi."

Vạn Uyển chỉ cho rằng suy nghĩ của người này vô cùng nhảy vọt cũng không có hỏi nhiều mà gọi điện thoại, Đồng Niệm ở điện thoại bên kia nhanh chóng trả lời, "Chị dâu, tôi thật sự lo lắng hôm nay đoàn trưởng lại ở chỗ ngài rồi."

Vạn Uyển bật cười hi hi, "Anh cũng cảm thấy anh ấy luôn thích ở lại chỗ tôi đúng không?"

Đồng Niệm cảm thấy tiếp tục đề tài này nữa thì sẽ có một ngày bị phôi bày, "Chị dâu, tôi lên xe, lập tức đến ngay trước hết không nói với chị nữa!"

Vạn Uyển cúp máy ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa chỉnh thanh âm TV đến mức nhỏ nhất nhìn tám giờ tối, phim truyền hình vẫn là những tình tiết vở kịch này, Vạn Uyển vẫn luôn bị mấy ông kính như vậy đâm cho chảy lệ và cười, nhưng mà cổ kị Diệp Dục đang làm việc, ôm gối ôm vùi ở góc ghế sa lon tự mình giải quyết. Hiệu suất làm việc của Diệp Dục từ trước đến giờ rất cao, lúc Vạn Uyển mở ti vi thì trên căn bản đã hoàn thành hơn phân nửa, còn lại chỉ là tổng kết kết thúc và ý nghĩ đánh giá cần tương đối tập trung, Vạn Uyển ở bên cạnh râm rì, chuyên tâm là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành, dứt khoát tới nói chuyện nghiêm chỉnh.

"Vạn Uyển, em gặp qua mẹ anh rồi chứ?"

Vạn Uyển sùng sốt một chút, cẩn thận nhớ lại gương mặt của phu nhân Lý Thanh, "Gặp qua rồi, sao thế?"

Diệp Dục nhìn vẻ mặt cô cũng biết lần trước ở bệnh viện lần đầu tiên gặp mặt đã để lại ấn tượng xấu cho Vạn Uyển, nhưng vẫn mở miệng hỏi, "Sợ bà ấy chứ?"

"Phu nhân Lý Thanh rất hung dữ sao?" Vạn Uyển không xác định mà nói, "Hình như bà ấy không yêu thích em"

Diệp Dục sờ sờ đầu Vạn Uyển, "Nếu như có một ngày bà ấy muốn em rời khỏi anh, em sợ không?"

Vạn Uyển cảm thấy đây là một vấn đề rất nghiêm túc, vì vậy tư thế ngồi đoàn chánh và ngồi ngang hàng với Diệp Dục, "Đầu tiên, đây là một câu giả thiết, tiếp theo, em có quyền quyết định của mình tại sao có thể nghe mẹ anh nói cái gì thì chính là cái đó, cuối cùng, anh là em thật vất vả và tỏ tình mới có được, không thể nào trở lại một lần nữa, rất khổ cực nha!"

Diệp Dục nhìn Vạn Uyển nắm quả đấm, bộ dạng ra vẻ nắm chắc phần thắng, không biết tại sao lại buông lỏng rất nhiều, tảng đá kia trong lòng không hiểu sao liền biến mất.

Đồng Niệm gõ cửa vô cùng lễ phép, Vạn Uyển lần này học thuộc rồi, đẩy Diệp Dục, "Tới phiên anh"

Diệp Dục như có điều suy nghĩ mà nhú mày, nhưng vẫn đứng dậy đi mở cửa.

Đồng Niệm khiêng một máy hút bụi đi vào, đứng nghiêm chào, "Đoàn trưởng, gian phòng phải quét dọn sao?"

"Đề đó cho tôi, cậu kiểm tra phòng bếp một lần, vệ sinh không được bỏ qua góc kẹt"

Vạn Uyển là một cô gái rất sạch sẽ, nhìn hai người đàn ông cao to bắt đầu tiến hành càn quét toàn diện khuê phòng nhỏ của mình thật không quen, đặc biệt là nhớ tới ban công còn có áo lót mình phơi mấy ngày mà chưa thu vào, vội vàng vọt tới.

Tạp âm máy hút bụi rất lớn, Diệp Dục chú ý tới thì điện thoại bàn vang lên liền thuận tay nhận lấy, "Xin chào"

Bà Vạn tám trăm năm cũng không nghĩ ra gọi điện thoại cho con gái, sao tám trăm năm sau gọi điện thoại lại là người đàn ông nghe chứ?

"Vạn Uyển đâu?"

Diệp Dục là ai chứ, phản ứng đầu tiên đã biết đầu điện thoại kia là mẹ vợ tương lai, đóng máy hút bụi suy nghĩ một lát, hướng về phía Vạn Uyển thu quần áo trên ban công kêu, "Vạn Uyển, quần áo để anh tới thu vào, tới đón điện thoại của bác gái."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Vạn Uyển nắm ống nghe, nếu không phải là còn kẹt đường dây điện thoại thật lòng có gan báo cho Diệp Dực một cước rồi.

Câu vừa rồi Diệp Dực la lên rất có cảm giác là người đàn ông gia đình khiến bà Vạn đối với việc con gái thời gian lâu như vậy mà không báo chuẩn bị có con rể tương lai mà cảm thấy sụp đổ.

"Vạn Uyển, con ăn gan hùm mật gấu rồi sao?" Bà Vạn hướng về phía ống nghe rống như Sư Tử Hà Đông, "Trước tiên ta truy cứu con không nói về người yêu với người trong nhà"

"Con. anh ấy."

"Con câm miệng" Bà Vạn rất tức giận, tiếp đó lại tới một câu, "Ông cũng câm miệng"

Vạn Uyển không cần suy nghĩ cũng biết là cha gặp tai họa rồi, "Mẹ, con sai rồi"

"Trước tiên đừng nhận sai, con mang đàn ông về nhà ta còn chưa có truy cứu, muốn nhận sai coi như xong sao?" Bà Vạn chống nạnh uống sạch nước ông Vạn đưa tới, "Vạn Uyển, con tốt nhất vào lúc xế chiều liền lấy một phần tư liệu cơ bản về gia đình bối cảnh của người đàn ông kia tới cho ta, nếu không ta không để yên cho con"

Vạn Uyển về mặt đau khổ, "Mẹ, mẹ chừng nào thì có để yên cho con?"

"Con tự mình chạy từ nước ngoài về chuyện như vậy chúng ta bỏ qua" Thật ra thì bà Vạn gọi cuộc điện thoại này cũng chính là vì muốn hòa hợp với con gái, ban đầu Vạn Uyển bởi vì chuyện Vương Lập Nam mà tự mình chịu dày vò, nhận điện thoại của Lộ Ninh không hề nghĩ ngợi mà tới nương tựa cô ả, làm cho bà Vạn cực kỳ ghét, vì vậy mà đoạn tuyệt.

"Vậy ý ngài bây giờ là?" Vạn Uyển lắc lắc dây điện thoại tìm một vị trí, sống lưng đứng thẳng, chờ mẫu thân đại nhân nói ra ý tưởng của bản thân.

"Hai đứa biết nhau thế nào?"

"Lộ Ninh giới thiệu " Vạn Uyển uyển chuyển biểu đạt

Bà Vạn tự mình suy nghĩ một chút, thẳng thóc do con nhóc Lộ Ninh giới thiệu đều không tệ, tiếp tục đề ra nghi vấn, "Làm cái gì?"

Vạn Uyển do dự, chọn kiểu người mẹ thích nghe mà nói, "Công nhân viên chức" ăn lương thực quốc gia làm việc cho quốc gia đều là công nhân viên chức.

"A, tối thiểu có công việc ổn định, có xe có nhà không?" Bà Vạn rất cụ thể, con gái gả đi ra ngoài thì không phải là chịu khổ chịu tội, tình yêu bản thân thì không thể làm cơm ăn.

Vạn Uyển mặc dù không rõ ràng tình huống của Diệp Dực, nhưng mà từ chỗ phu nhân Lý Thanh nhìn ra được, những thứ đồ này nhất định có thể khiến mẫu thân đại nhân thỏa mãn, "Cô giáo Hà Oánh, những thứ đồ này người cũng không cần lo lắng, công nhân viên chức đấy!"

Bà Vạn hừ một tiếng, thọc giáo sư Vạn ở bên cạnh không ngừng áp sát tới nghe điện thoại, "Con có thể gọi Vạn Phú Dung, mẹ đây liền bỏ qua."

Vạn Uyển lập tức ngậm miệng, qua nửa ngày mới rậm rì mà mở miệng, "Cô giáo Hà, người cũng đừng lo lắng cho con, chờ anh ấy có thời gian con và anh ấy thương lượng tới thăm mẹ và giáo sư Vạn."

Hà Oánh lại hừ một tiếng, "Cũng không cần chờ cậu ta có thời gian, đúng lúc gần đây ba con không có giờ lên lớp, ngày mai bọn ta sẽ đến đó."

Vạn Uyển lập tức kinh hãi, nếu như bây giờ Hà Oánh tới thì nhất định sẽ trình diễn tiết mục bức hôn ép bán, "Mẹ, bên này con thật sự là chưa chuẩn bị xong, đừng vội đến đây"

Hà Oánh cười một tiếng, "Vạn Uyển, con quên là ai kéo con ra ngoài? Con thả cái rắm ta đã biết phân của con ra sao, con cảm thấy nói dối ở trước mặt ta thích hợp sao?"

"Không thích hợp." Vạn Uyển trả lời thành thật, "Nhưng mà gần đây anh ấy rất bận!"

"A? Bận cái gì?" Hà Oánh biết con rể tương lai là một công nhân viên chức, thời gian đi làm bình thường, bận chỉ là cái có thôi.

Vạn Uyển hối hận vì lúc ấy nhất thời nhanh miệng, "Anh ấy thật sự rất bận, chờ không bận con nhất định bảo anh đến nhà chúng ta."

"Ba ngày, nhất định phải dành ra thời gian, ta và cha con sẽ tới thành phố S thăm con."

Ông Vạn nhìn bà xã rốt cuộc cũng nói xong rồi, cầm lấy ống nghe nói thăm vài câu với con gái mới cúp điện thoại.

Buổi tối khuya, Vạn Uyển hận không thể gọi Diệp Dực trở về lập tức, cái này gọi là chuyện gì chứ?

Trước khi ngủ gọi điện thoại cho Lộ Ninh, "Lộ Lộ, mẹ mình mới vừa gọi điện thoại, muốn tới gặp mình và Diệp Dực."

"A?" Lộ Ninh đang xem chuyên đề, nghe Vạn Uyển nói như thế thì hứng thú. Phu nhân Hà Oánh thì cô biết, cả đời làm giáo viên, tính tình cương trực công chính nói một không hai, khẳng định không thể dễ dàng tha thứ cho việc con gái mình còn chưa có gả cho người ta đã bị ức hiếp, lại gặp phải phu nhân Lý Thanh, thật sự là rất bùng nổ rồi.

"Cậu có đang nghĩ biện pháp giúp mình không thế?" Vạn Uyển cầm điện thoại di động, đôi phương hướng nằm ở trên gối đầu lớn, "Tiến triển này ngoài dự đoán của mọi người."

Lộ Ninh gầy tóc ở trán, kỳ quái nói, "Có cái gì ngoài dự đoán của mọi người, hai cậu không thể nói yêu cả đời à? Diệp Dục không phải là người lè mè như vậy."

"Vậy càng phải nghĩ biện pháp." Vạn Uyển không thể trở mắt nhìn cầu hôn chính thức của mình là bị mẹ xuất thân giáo viên chủ nhiệm bức đi.

"Mình đề nghị, cậu đừng quá lo lắng về cô giáo Hà, dù sao bà ấy cũng là mẹ cậu, người đàn ông cậu đã xác định thì cô giáo Hà cũng sẽ không chia rẽ" Lộ Ninh từ từ nói, "Ngược lại, phu nhân Lý Thanh mới là kinh khủng nhất, nếu như có một ngày hai vị ấy chạm mặt, cậu và Diệp Dục coi như là Ngưu Lang Chức Nữ của phiên bản hiện đại."

Vạn Uyển cúp điện thoại, ở trên giường trần trọc trở mình không ngủ được, trong đầu luôn hiện lên trường hợp phu nhân Lý Thanh và cô giáo Hà gặp mặt, cho tới gần sáng mí mắt rốt cuộc cũng không chống lại được thời gian mà nhắm lên.

Mà sự thật chứng minh, mắt trái nhắm là tai hoạ thì phải tin tưởng.

Buổi chiều tỉnh ngủ mở ti vi liền thấy mưa to ở Nam Phương gần hơn một tháng nay đã gây thành nạn lũ lụt, công trình đề đập mới xây của thành phố H ngay đợt nước lũ thứ nhất đã không chống cự được liên sụp toàn bộ. Vạn Uyển bung một chén bánh sủi cảo chắc chắc lắc đầu, máy bay trực thăng ở trên không quay phim chiếu hình ảnh của khu tai nạn lên trên TV rất không lạc quan, đợi đến khi nuốt vào một viên bánh sủi cảo cuối cùng ngẩng đầu lần nữa, thì người chủ trì tin tức với biểu tình có vẻ nghiêm túc mà chính trực đang trấn an dân gấp nạn, tối hôm qua thành phố S tạm thời điều động bộ đội tiên phong chống lũ lên đường.

Vạn Uyển ngốc trệ một giây, từ hình ảnh mấy gương mặt quen thuộc chợt lóe lên nhận ra phân hiệu bộ đội.

Buồng chén xuống mà bấm quân tuyến (đường dây điện thoại quân đội), nhân viên truyền tin báo Diệp đoàn trưởng đã theo đoàn lên đường, muốn liên lạc chỉ có thể chờ sau khi về.

Cái này cho dù là mưa lớn cũng không thể giải quyết trong vòng ba ngày mà về nhà, hướng chỉ là Diệp Dục. Vạn Uyển nhìn ba ngày vòng đồ tươi trên lịch, hoàn toàn bất đắc dĩ.

Vạn Uyển ở phía xa thành phố S dĩ nhiên không thể ngờ tới rồi, khi cô giáo Hà từ phòng gác thi trở về phòng làm việc, nhận được điện thoại chính hiệu trưởng gọi nói buổi tối có một vị phu nhân muốn gặp bà, mới kêu trời muốn diệt Vạn Uyển.

Cô giáo Hà nhận đối đãi đặc biệt của hiệu trưởng, cho 3h tan việc sớm hơn bình thường, hết giờ làm trên đường đi vòng qua đại học của giáo sư Vạn, ở phòng thí nghiệm kéo giáo sư ra từ trong vòng vây của một đám học sinh, vẻ mặt nghiêm túc, "Lão Vạn, gần đây ông làm nghiên cứu gì mà cần xin tiền bạc của chính phủ thế?"

Giáo sư Vạn nhớ đám học sinh của mình làm gì có thời giờ vui đầu nghiên cứu, "Gần đây không có kế hoạch."

Cô giáo Hà híp mắt, đầy mắt kiếng to không khung, "Được rồi, xong lớp này trở về thu xếp một bữa cơm, người tối nay tới đối với con gái cưng của chúng ta rất quan trọng."

Giáo sư Vạn từ trước đến giờ nghe bà xã, hướng chỉ còn liên quan đến con gái nhỏ nhà mình, nên vội vàng gật đầu, "Được! Bà về trước đi, tôi xong lớp này sẽ đi chợ mua thức ăn."

Lúc chuông cửa vang lên thì Vạn Phú Dung đang ở trong phòng bếp nấu xào cực kỳ cao hứng, chỉ nghe thấy một tiếng đã vội vàng thò đầu ra kêu Hà Oánh, "Nhanh nhanh nhanh, mau mở cửa."

Cô giáo Hà cũng không vội, chậm rãi đứng dậy, trước khi mở cửa còn đặc biệt búi tóc một lần nữa.

Mở cửa, hiển nhiên đứng ở bên ngoài là quý phu nhân hoàn toàn không biết, ánh mắt quét qua một lần, áo khoác ngoài chất lượng cao cấp, túi hàng hiệu giá cả xa xỉ, ánh mắt cao ngạo lạnh lùng.

Lý Thanh cũng đang quan sát người phụ nữ trước mặt, đầy bụng học thức mà lại tự cường tự tôn, không khỏi nhếch nhếch miệng lên, "Mẹ của Vạn Uyển?"

Hà Oánh đã suy đoán tới bây giờ coi như là biết chắc rồi, trăm phần trăm mẹ của nhà trai mà Vạn Uyển mới vừa nói qua, con nhóc này, sao lại tìm được gia đình chồng tương lai như vậy, cô giáo Hà bất đắc dĩ than thở ở trong lòng, ngoài miệng vẫn phải khiêm tốn, "Trước xin mời vào."

Lý Thanh bước vào cửa, chỉ đơn giản nhìn qua một lần gian phòng lớn nhỏ cùng đồ trang trí cũng biết nhà này không thể nào xứng đôi với con trai mình, chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, vẫn có thể ngửi thấy được mùi khói dầu trong phòng bếp, không khỏi đưa tay ho khan hai tiếng.

Hà Oánh nhớ năm đó mình cũng là con gái của nhà giàu có, bệnh chung này vẫn hiểu, dứt khoát đóng máy hút khói và lò bếp, vỗ bả vai giáo sư Vạn nói

thầm, "Được rồi, ông cố gắng người ta cũng không nhất định linh tính, nhà chúng ta nhất định là không thể mặt nóng dán đất lạnh."

Giáo sư Vạn ít nói nhưng cũng đã duyệt người hơn vạn, đối với vị phu nhân ngồi thẳng lưng ung dung ở bên ngoài thì cũng coi như là có cảm giác tám chín phần mười.

"Ngài chắc là bận rộn hơn chúng tôi, cũng không vòng vèo, Vạn Uyển nhà chúng tôi thế nào?" Hà Oánh ngồi đối diện Lý Thanh, đôi tay đan chéo, cười đặt câu hỏi.

Lý Thanh cũng cười, che giấu khinh bỉ trong mắt rất tốt, "Mục đích tôi tới rất đơn giản, hi vọng vợ chồng hai người có thể để cho con gái có một kết quả tốt."

"Đó là đương nhiên, dù sao chúng tôi cũng chỉ có một đứa con gái này."

"Đúng lúc, tôi cũng chỉ có một đứa con trai." Lý Thanh đứng dậy, từ trong túi lấy ra một phong thư, Hà Oánh nhìn thấy trên phong thư có dấu ngân hàng Trung Quốc đỏ tươi, bình tĩnh vuốt vuốt tóc chờ bà ta nói tiếp, "Một chút lòng thành cũng coi như là bồi thường cho con gái nhà các vị, tìm gia đình chồng tốt dư dả."

"Con tôi giữ chức ở bộ đội, cần là danh tiếng cực tốt, tôi nghĩ điểm này hai vị nhất định hiểu."

Hà Oánh cũng đứng lên, độ cao của hai người tương đối, chỉ là một đôi môi đỏ mọng cao quý, một màu trắng kín kẽ. Hà Oánh cầm phong thư từ trên bàn lên, thả lên trên tay giáo sư Vạn, "Xem ra Vạn Uyển nhà chúng ta rất có may mắn, xa xỉ như vậy, gia đình nhỏ như chúng ta cũng thật sự không với cao nổi."

Lý Thanh liếc về phía xe hơi màu đen đã dừng hẳn ở dưới lầu, "Cáo từ."

Giáo sư Vạn làm giáo sư nghèo khó cả đời, bình thường thống hận nhất chính là bị tiền bạc sỉ nhục, cầm phong thư cô giáo Hà đưa tới giận dữ, "Tôi nói bà già rồi nên hồ đồ phải không? Sỉ nhục con gái nhà chúng ta như vậy mà cũng nhận?"

Hà Oánh chuyển người mở tất cả cửa sổ phòng khách trong nhà, "Đây là họa của Vạn Uyển xông tới, buổi trưa chúng ta đặt vé máy bay, để cho con bé tự mình xử lý số tiền kia." Nói xong cũng vào phòng, cửa bị đập vang lên tiếng phanh.

Giáo sư Vạn cầm phong thư gãi gãi đầu hỏi, "Xong rồi xong rồi, con nhóc làm sao bây giờ!"

Vạn Uyển nhìn chăm chăm trang tin tức khu tai nạn không ngừng chuyển động trong máy vi tính, hận mình không thể có thêm một đôi mắt nữa, thêm một đôi cánh, làm thế nào cũng không có được chút tin tức về Diệp Dục, gấp đến độ không ngừng đảo quanh ở trong phòng khách.

Gọi cho Diệp Dục hai cuộc điện thoại, đều không có ở trong vùng phục vụ.

Gọi điện thoại cho Lộ Ninh, lúc rạng sáng Vương Nghĩa Dương cũng đã đi, hiện tại cũng không có liên lạc được.

Lo lắng đến mức không chịu nổi nữa thì điện thoại vang lên, Vạn Uyển nhào qua, thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở, "Diệp Dục! Anh phải cẩn thận! Anh biết bơi không?"

Quả nhiên là điện thoại của giáo sư Vạn đang ngổn ngang trăm mối cảm xúc, con gái ơi con gái, sao con lại thích làm hư con trai của nhà mẹ chồng chứ?

"Uyển Nhi à?" Giáo sư Vạn cũng mang theo tiếng khóc nức nở, cha con liên tâm.

"Cha?" Vạn Uyển nhỏ giọng gọi, "Sao thế?"

"Con mau dọn dẹp một chút đi, mẹ con và cha chậm nhất là chiều nay sẽ đến chỗ con đấy."

"Con đã gặp qua mẹ chồng tương lai rồi chứ? Cha không phải độc ác, nhưng mà con gái à, con cũng không thể bị giày vò sau này nhé!"

Vạn Uyển nghe Vạn Phú Dung nói đôi câu đơn giản liền dứt tuyến, điện thoại cũng không kịp treo, liền lên máy tính, mua vé xe lửa sớm nhất đi đến thành phố H.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Cả con đường đi đến thành phố H gần như hoàn toàn tê liệt.

Vạn Uyển đứng ở cửa bán vé xe lửa, nhìn về mặt người bán vé bức mình, lật đật khắp túi xách đem toàn bộ tiền cùng với tiền lẻ cộng lại, "Cầu xin cô, loại nào cũng được!"

Người bán vé nhìn Vạn Uyển giống như nhìn người điên, "Cô gái à, chỗ cô muốn đến là không đi được, cô dính vào làm gì chứ? Đi đi đi, cần đi đến đâu thì đi đến đó!"

Người xếp hàng phía sau thấy người bán vé đang đuổi Vạn Uyển, cũng đẩy đẩy lên kêu la ầm ĩ bảo cô rời đi nhanh lên.

Vạn Uyển bị đẩy ra ngoài hàng, đeo túi xách đứng ở trong đám người lạ rộn ràng, nhìn bước chân bọn họ vội vàng hoặc chậm rãi, gần như bị chán nản và vô lực đánh bại.

Muốn gọi điện thoại, sờ sờ túi, thì trống rỗng. Không cần nghĩ nhất định là mới vừa rồi bị trộm đi, Vạn Uyển giữ chặt áo khoác ngoài đi ra bên ngoài đại sảnh, tìm băng ghế dài ngồi xuống. Một đám người cũng đang ở bên cạnh, bọn họ vác túi hành lý và balô đầy cộm nặng nề, Vạn Uyển ngay cả sức lực ngẩng đầu cũng không có, chỉ có thể loáng thoáng nghe được bọn họ nói muốn đi thành phố H tự phát cứu tế.

"Tiểu Vương sao còn chưa tới? Chúng ta sẽ không kịp chuyển xe lên cao tốc!" Một người trong đó gọi điện thoại không ngừng, nóng nảy đến mức đi qua đi lại.

Vạn Uyển từ trong túi xách móc ra bằng tên thực tập ở bệnh viện cài lên, "Tôi đi! Thêm một mình tôi!"

Người nọ nhìn Vạn Uyển, kinh ngạc từ lúc đầu đến bình tĩnh, thấy Vạn Uyển đeo túi xách cho rằng cô cũng là một thành viên tự phát của trường đại học, "Được, theo xe chúng tôi đi thôi!"

Lộ Ninh phát hiện không gọi điện thoại được cho Vạn Uyển thì mới biết được mình làm hành động ngu xuẩn cỡ nào, Lộ Ninh đứng ở phòng khách nhà Vạn Uyển nhìn một phong thư lời văn tình tế lưu loát do cô để lại, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

"Cho tôi kết nối với Vương tham mưu, tôi là vợ yêu của anh ấy."

Chức năng truyền tin chỗ Vương Nghĩa Dương vẫn còn tốt, trong loa đều là tiếng xào xạc, "Lộ Lộ, sao thế?"

"Anh có cách liên lạc với Diệp Dục không?" Lộ Ninh hỏi,

"Anh đến thành phố H mới có thể liên lạc được" Vương Nghĩa Dương trả lời,

Lộ Ninh hít sâu một hơi, đánh tay lái, "Chuyển lời cho anh ta, Vạn Uyển một mình đi đến thành phố H."

"Cô gái này." Vương Nghĩa Dương thờ dài, tiếng xì xì càng lúc càng lớn, căn bản không nghe được ở bên kia Lộ Ninh nói cái gì, "Lộ Lộ, chỗ anh không nghe được, cúp trước đây."

Lộ Ninh đánh tay lái cực nhanh, điện thoại đột nhiên bị cúp, mắng câu bệnh thần kinh rồi trở tay lại tiếp tục điện thoại cho Vạn Uyển, lại là người đàn ông nhận. Lộ Ninh xích một tiếng, "Tôi cảnh cáo ông, trong vòng một giờ giao điện thoại ra, nếu không ông sẽ cảm thấy quyết định khi ăn trộm là hối hận nhất đời này."

Vạn Uyển lúc này cũng đang lo lắng cho điện thoại của mình, vô luận là bây giờ người nào gọi điện thoại đến hậu quả đều không thể tưởng tượng nổi.

Người đồng hành ở bên cạnh thấy một cô gái dựa vào cửa sổ xe nhú chân mảy, tốt bụng an ủi, "Chỗ này cũng không phải là quá nguy hiểm, chúng ta cũng không phải đi đấu tranh anh dừng gì, có thể giúp được thì giúp, chúng ta không thể giúp đám người lớn nhỏ thì khẳng định cũng là cứu bạn trước!"

Vạn Uyển do dự một lát cảm thấy vẫn nên để cho người lạ biết mình không có công cụ truyền tin thật là tốt, như trút được gánh nặng rất vui vẻ phối hợp và nói "Có câu này của bạn thì yên tâm nhiều rồi!"

Xe ngừng ở trạm thu lệ phí một chút, một cô gái lên tới, vác balo lớn mang theo mũ lưỡi trai không thấy rõ diện mạo, cho đến khi cô ấy lên tiếng chào hỏi với tài xế ngồi vào chỗ đối diện Vạn Uyển, lái xe qua trạm thu lệ phí quốc lộ thì ánh đèn quét nhẹ qua, Vạn Uyển mới nhìn rõ bộ dáng của cô ta. Làn da trắng nõn, nhìn một cái cũng biết điều kiện gia đình rất tốt, cô ta cũng phát hiện Vạn Uyển đang ngó mình, hạ viên nón xuống rồi cười với Vạn Uyển, đưa cho cô một chai chất lỏng rửa tay. "Nơi này rất bẩn, xoa một chút đi!"

Lúc bàn tay với tới, Vạn Uyển nhận ra chiếc đồng hồ màu xanh trên tay cô ta, Lộ Ninh đã từng vì giá tiền và toàn cầu chỉ có một cái của nó làm người ta chác lưỡi mà thống hận ước chừng một tháng.

"Cái đó, tốt nhất là đừng để lộ tiền bạc" Vạn Uyển nhỏ giọng nói, có chút lúng túng.

Cô gái kia nghe cô nói như vậy, lập tức cảnh giác nhìn chằm chằm Vạn Uyển, Vạn Uyển biết mình xen vào việc của người khác, nên nhanh chóng ngậm miệng lại ngồi xuống bên cạnh.

Hai người không nói chuyện nhiều nữa, lúc rạng sáng Vạn Uyển cảm giác xe ngừng, người trên xe đều còn ngủ, tiếng hít thở xuôi tai liên tục đến khi tài xế xuống xe mở cửa ra, nhỏ giọng kêu "Tiểu thư, đến rồi"

Vạn Uyển buồn ngủ đến mức không mở mắt ra được, cô bé đối diện đứng dậy xuống xe.

Sự việc quá hỗn loạn, buổi sáng khi tỉnh lại Vạn Uyển liền quên mất không còn một mống. Trừ tài xế biến thành người dẫn đầu, chỗ ngồi đối diện ngoại trừ thừa hai chai nước rửa tay thì không có gì thay đổi.

Cách thành phố H còn năm giờ đi xe, cao tốc xa lộ đã phong tỏa không để cho xe thông qua, mọi người lựa chọn đi đường núi.

Vạn Uyển ở trong đội ngũ sinh viên y khoa, đi theo Sư huynh hơn mình năm tuổi lập tức liền thân quen, hai người vào trong thôn vùng núi hẻo lánh mưa chút thuốc men, tập hợp một chút tiếp tế. Dưới sự hướng dẫn nhiệt tình của thôn trưởng đi vào chỗ duy nhất có tín hiệu ở trong thôn, Vạn Uyển chờ sư huynh nói chuyện điện thoại với bạn gái xong, đưa tay muốn mượn điện thoại di động, "Mượn một chút đi?"

"Sao thế? Điện thoại di động của mình không dám dùng?" Sư huynh trêu ghẹo

Vạn Uyển nói thật lòng đúng là đã bị ngài đoán đúng, hi hi ha ha mà mượn điện thoại di động chạy đến phía trước gọi điện thoại cho Lộ Ninh.

"Lộ Lộ?" Vạn Uyển nói

"Mẹ nó! Con mẹ nó, cậu không cho mình chút vui mừng sẽ chết hả?" Lộ Ninh vỗ bàn một cái, thanh âm vang dội.

Vạn Uyển rút cổ một cái, "Chú ý dưỡng thai được không?"

"Chú ý em gái cậu! Rồi nhà trốn đi thì quên đi, điện thoại di động còn bị trộm!"

"Hắc hắc he he" Vạn Uyển cười, biết chắc Lộ Ninh đã cảm di động trở về rồi. "Minh trốn ba mẹ mà! Nghĩ tới nghĩ lui tìm đến Diệp Dục vẫn là an toàn nhất! Nếu như bọn họ tới thật cậu quan tâm một chút nhé!"

Lộ Ninh xì một tiếng, chán ghét nhìn sữa tươi bảo mẫu bùng tới, "Sau đó mình một sống một chết chờ hai vợ chồng cậu về rồi trả nhà?"

Vạn Uyển cắn tay áo, "Minh thật sự sợ cô giáo Hà, còn có. phu nhân Lý Thanh."

Lộ Ninh chỉ tiếc rên sắt không thành thép, "Được rồi! Sợ cũng phải đối mặt! Bây giờ không phải là cậu đi viện binh sao?"

"Vây. mình phải liên lạc viện binh nói cho anh ấy biết mình tới đây sao?" Vạn Uyển hỏi

Lúc này chuyện quan trọng nhất chính là bỏ quan hệ qua một bên, "Lúc này cậu phải tự mình định đoạt rồi, mình đi liên lạc với cô, cúp trước đây!"

Vạn Uyển cũng biết là Lộ Ninh cố ý không muốn chọc tới Diệp Dục, quay đầu lại liếc mắt nhìn đội viên vẫn ngồi ở trong lều bên cạnh xe ăn cơm, chạy tới chỗ vắng vẻ hơn một chút bấm dây số đọc trong lòng nhiều lần.

Điện thoại kết nối, nhưng nhận không phải là Diệp Dục, Đồng Niệm gào to lên, "Alô alô alô. Alô! Diệp đoàn trưởng lúc này ở phòng hộ 07. Alô? Nghe được không?"

Vạn Uyển nghe rất rõ, thanh âm bây giờ của Đồng Niệm quá lớn, "Đồng Niệm, lúc nào thì Diệp Dục mới có thời gian nghe điện thoại?"

Bên Đồng Niệm đều là tạp âm, cũng chỉ có thể nghe được thanh âm đứt quãng của một cô gái truyền đến từ trong microphone, Đồng Niệm chỉ trẻ đáng thương làm sao biết ghi chú của cô gái được đặt tên 'yêu tình thiên toái' là ai chứ, trong điện thoại của đoàn trưởng cho dù có con hồ ly tinh mình cũng không để ý đến, chỉ có thể khổ sở mà giờ điện thoại tìm tín hiệu khắp nơi, "Đồng chí! Ngài có thể lớn tiếng chút hay không hả!"

"Đồng Niệm! Tôi là Vạn Uyển!" Vạn Uyển học thanh âm của Đồng Niệm cũng là rất lớn, chỉ sợ anh ta không nghe được, "Tôi tìm Diệp Dục!"

Đồng Niệm nghe được hai chữ Vạn Uyển thì lập tức ngừng bước chân lại, tìm điểm cao giữ tín hiệu bình thường, "Chào chị dâu! Đoàn trưởng mới vừa đến tiền tuyến thị sát đề đập chống lũ, trở lại sẽ trả lời điện thoại cho chị!"

Vạn Uyển ồ một tiếng, có hơi thất vọng, "Chắc còn chừng mấy giờ nữa tôi sẽ đến thành phố H, cậu có thể tìm người tới đón tôi hay không? Hoặc là chỉ chỗ cho tôi đi qua?"

Đồng Niệm đã sớm biết đầu óc của Vạn Uyển có vấn đề, không thể nào nói qua đây thì qua đây, cười hắc hắc không để ý, "Chị dâu, chị phải hiểu đoàn trưởng, một hai ngày này anh ấy cực kỳ bận, rút được thời gian rảnh thì nhất định gọi điện thoại cho chị!"

Vạn Uyển im lặng cầm điện thoại di động nghe Đồng Niệm hưng phấn nói chuyện mấy ngày nay chống lũ tiền tuyến, muốn chen vào nói cũng không mở miệng được.

"Chị nói nguy hiểm hay không? ! Còn thiếu một chút xú đã vỡ đề rồi!" Chờ giọng điệu của Đồng Niệm nghỉ ngơi, Vạn Uyển tìm đúng cơ hội nói tiếp, "Đồng Niệm, tôi đã đến thôn C rồi, qua trạm thu lệ phí nội thành thì còn chừng mấy giờ nữa, cậu nói cho tôi biết các người ở đâu có được hay không?"

Đồng Niệm biết thôn C, đi đường núi tới phải qua thành phố H, cẩn thận lắng nghe thanh âm đầu điện thoại kia, huyền não lại còn có giọng nói địa phương của thôn C, lập tức hoảng hồn "Bà cô ơi, không phải là chị nói thật chứ?"

Người dẫn đầu đã bắt đầu kêu mọi người lên xe lần nữa, sư huynh cũng nhìn bên này vài lần, Vạn Uyển không còn kịp nhiều lời nữa "Chúng ta nên đến

bệnh viện trung tâm thành phố H tập hợp!"

"Được được được! Chị ngàn vạn lần đứng ở chỗ đó đừng có đi đâu! Tôi tới đón chị!" Đồng Niệm quả thật muốn lệ rơi rồi, đừng phải cái sọt lớn như vậy, thật lòng không sống được rồi.

Diệp Dực điều tra xong mấy cửa đề mấy ngày trước bị lũ lụt nghiêm trọng nhất xác định vật liệu liên đội trang bị đầy đủ hết mới về đến nơi đoàn bộ đóng quân, thấy Đồng Niệm đang nằm ở trên bàn cát điều chỉnh tỷ lệ thực thể của bản đồ, thuận miệng hỏi "Đồng Niệm, cậu thấy điện thoại di động riêng của tôi đâu không?"

Đồng Niệm liền cứng ngắc ngay lập tức, từ trong ngăn kéo đưa di động ra, uyển chuyển nhỏ giọng mà nhắc nhở, "Đoàn trưởng, mới vừa rồi chị đâu gọi điện thoại cho anh."

Diệp Dực vốn là chuẩn bị đi vào đồi bộ rần rì đều là nước bùn trên người, nghe được lời nói của Đồng Niệm thì bất động, híp mắt lấy cái mũi ở trên đầu xuống lắc ở một bên, "Cô ấy nói gì hả?"

Đồng Niệm nói trong lòng đoàn trưởng ngài quả nhiên quá mạnh mẽ, còn chưa nghe nội dung đã biết Vạn Uyển lại gây họa.

Diệp Dực nhìn về mặt Đồng Niệm, đột nhiên cảm thấy mình quả nhiên là khinh thường rồi, theo tác phong của phu nhân Lý Thanh, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhượng bộ như vậy, Vạn Uyển nhất định là gặp phải phiền toái rồi, "Đội xe tới cậu hãy đi trước, tôi muộn năm phút đồng hồ."

"Đoàn trưởng, chị đâu đã đến thôn C rồi, tôi sẽ chờ mà đi đến bệnh viện trung tâm nội thành đón chị ấy."

Diệp Dực ấn dây số một nửa thì ngừng lại, nhìn về ánh mắt của Đồng Niệm không có gì khác biệt, "Cậu lặp lại lần nữa!"

Đồng Niệm đương nhiên là không có can đảm lặp lại lần nữa, cầm lấy chìa khóa chào một tiếng liền chạy vội ra ngoài, đứng ở cửa bệnh viện trung tâm làm tượng đá còn vui vẻ hơn là bị ánh mắt của đoàn trưởng giết trong nháy mắt.

Vạn Uyển đi theo xe vào thành phố H, tình hình tai nạn rất nghiêm trọng, địa phương cao ba tầng lầu đều bị chìm rồi, trên đường phố ngập đầy nước, một vài món đồ trong siêu thị trôi theo nước, hai đứa bé chèo ở trong bồn tắm lớn gào khóc mà tìm mẹ.

Người dẫn đầu mặc dù tận lực đi đường vòng tránh địa phương nước sâu, nhưng xe vẫn tắt máy, Vạn Uyển cầm bản đồ trước khi đi đã tải xuống để đối chiếu, "Đội trưởng, từ nơi này mà đi đến bệnh viện trung tâm không qua được sao?"

Người dẫn đầu liếc mắt nhìn Vạn Uyển, và gật đầu, "Trừ phi chúng ta cũng kết một bè gỗ, nếu không nhất định không qua được."

Mấy người đàn ông trên xe nghe lời này, liền bắt đầu tiện tay nhặt tám gỗ và tám nylon bên cạnh, Vạn Uyển từ trong xe chuyển cho bọn họ dây ni lông đầy đủ, nhìn bọn họ bận rộn đồng thời cũng không ngừng tìm kiếm tín hiệu điện thoại di động.

Sư huynh nghiêng đầu nhìn cô một cái, "Bạn trai ở chỗ này?"

Không biết vì sao, khi Vạn Uyển nghe mấy chữ bạn trai thì đột nhiên lòng cực kỳ chua xót, đặc biệt muốn xác định có phải Diệp Dực rất mệt rất khổ hay không, có thể bởi vì quá tập trung mà bị thương hay không, nghĩ đến lại đỏ vành mắt, gật đầu mạnh, "Vâng! Bây giờ anh ấy đang cứu người!"

Sư huynh không nghĩ tới cô gái dọc trên đường đi đều không nói lời nào tâm tình biến đổi kích động như thế, vội vàng lau tay ở trên quần tìm túi khăn giấy đưa tới, "Lau nước mắt đi, người khác nhìn còn tưởng rằng tôi bắt nạt em!"

Vạn Uyển cầm lấy khăn giấy lau mu bàn tay lung tung rồi lau mặt, "Bọn họ đã xong chưa?"

Người dẫn đầu đứng lúc nghe được những lời này của cô, chỉ chỉ cô và sư huynh, "Hai người đi đến bệnh viện trung tâm trước đi, đến lúc đó vui lòng đến địa điểm tập hợp."

Vạn Uyển nói cảm ơn với đội trưởng, đội trưởng vỗ vỗ túi xách của cô, "Nhìn một cái cũng biết là tới tìm người rồi! Xem cô nóng ruột kia, nhanh chóng đi trước đi!"

Sư huynh giờ hộp cấp cứu lên, dẫn Vạn Uyển đi trước.

Nước lũ rất mạnh, cho dù ở bên trong nội thành nhìn như nước chảy bình tĩnh cũng có thể dao động không dứt. Hai người trước sau cầm giữ tám cọc gỗ không làm sao kín được, Vạn Uyển kéo đầu thấy bảng hiệu bệnh viện trung tâm lớn, "Sư huynh, chúng ta đến nơi này xuống đi! Nước chảy mới có thể đi tới."

Sư huynh gật đầu, dọn dẹp đồ xong cho Vạn Uyển và mình mỗi người một túi ny lon cột chặt ống quần xuống nước.

Vạn Uyển kéo balô từ từ đi trong nước đục đang lưu động, vật ở dưới lòng bàn chân hoàn toàn không thấy rõ, nhiều lần thiếu chút nữa đã bị ngã trật chân, cách đó không xa một chiếc thuyền xung phong tới tới lui lui đưa bệnh nhân bị thương, bộ rần rì màu xanh lá cây lại thêm thuyền xung phong màu quát cùng áo cứu sinh, Vạn Uyển liếc mắt liền thấy Đồng Niệm đứng thẳng tắp không ngừng nhìn quanh.

"Đồng Niệm! ! Đồng Niệm! !" Vạn Uyển kêu to, nhảy dựng lên thiếu chút nữa là bị té.

Đồng Niệm quay đầu lại thấy cánh tay của Vạn Uyển không thấy chân thì kích động hơn, "Chị dâu ôi! !"

Sư huynh giúp đỡ đem đồ vật đưa lên thuyền xung phong lái tới, Vạn Uyển đáp tay lên thuyền của Đồng Niệm, thút thít hỏi, "Diệp Dực biết tôi tới đây không?"

Đồng Niệm hận không thể khóc một chút, "Đoàn trưởng biết, nói muốn tôi trước tiên đưa chị đến đơn vị trú trên cao chiều dài."

"Anh ấy ở đâu? Tôi có thể nhìn thấy anh ấy không?"

"Có thể Chúng ta phải đi qua nơi đóng quân, đoàn trưởng cũng ở nơi đó!" Vừa nói liền lái thuyền xung phong đi, Vạn Uyển vịn tay không nói chuyện nữa, cúi đầu tỏ chức ngôn ngữ sau khi nhìn thấy Diệp Dực .

Đồng Niệm kích động mà vỗ cổ, "Đoàn trưởng ở nơi đó! Ở bên trên đê đập bên trái, mau nhìn đi!"

Vạn Uyển chợt ngẩng đầu, ánh mặt trời cực kỳ chói mắt, chỉ có thể hípc mắt lại. Diệp Dực mặc quân trang rằn ri màu xanh lá cây, tay áo vén đến khuỷu tay, trên mũ có chút bùn bẩn, hai sao trên bả vai bởi vì ánh mặt trời chiếu vào có vẻ trang trọng mà thần thánh.

Vạn Uyển đứng lên, lấy cái mũ trên đầu xuống vung mạnh về phía Diệp Dực, nếu không phải là Đồng Niệm và một đồng chí trẻ khác sớm có chuẩn bị, thì thuyền xung phong cũng không chống đỡ nổi Vạn Uyển nhảy về phía trước.

Không thấy rõ vẻ mặt của Diệp Dực trên đê đập, anh ở lúc Vạn Uyển nhảy về phía trước quơ cái mũ thì bình tĩnh xoay người biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Vạn Uyển giơ tay lên cao còn không kịp buông xuống, lúng túng không biết làm thế nào.

Đồng Niệm cùng đồng chí trẻ ở phía sau cũng phát hiện tình tiết đổi ngược cấp tốc, một tiếng cũng không dám la nữa.

Vạn Uyển lúng túng không biết làm sao, tay cũng không biết đặt ở đâu, một số binh lính ở trên đê đập vốn cũng đang phấn khởi khi nghe nói bạn gái đoàn trưởng tới, hiện tại đoàn trưởng mặt không chút thay đổi lại đi xuống một đường, mọi người cũng vội vàng đi theo.

"Chị dâu, nếu không chúng ta đi đến chỗ chiều dài bố trí trước?" Đồng Niệm đánh vỡ cứng ngắc, "Buổi tối đoàn trưởng sẽ tới đây ăn cơm, phòng ăn chuẩn bị nguyên liệu xong rồi."

Đồng Niệm bằng tốc độ nhanh nhất dẫn Vạn Uyển đến chỗ chiều dài.

Chỗ chiều dài của bộ đội là ở trên sườn núi của thành phố H, gặp tình huống tai họa gần như không có. Vạn Uyển không nói lời nào mà đi theo phía sau Đồng Niệm vào phòng ở lầu ba, Đồng Niệm không có đi vào theo, chỉ đem một túi hành lý thả vào cửa, "Chị dâu, chị đừng suy nghĩ nhiều, đoàn trưởng nhất định là quá mệt mỏi! Chốc lát nữa anh ấy sẽ tới đây đây!"

Vạn Uyển gạt đầu, suy nghĩ cẩn thận một chút, Diệp Dực cho dù tức giận cũng là có đạo lý, luôn miệng dằn dò không được bỏ đi mà bỏ chạy tới đây, quả thật không ra thể thống gì rồi.

Đồng Niệm thấy cô không có trả lời, cho rằng vẫn còn đang hờn dỗi, "Cơm tối nhất định phải ăn, cái này là đoàn trưởng dặn dò đấy!"

Chờ Vạn Uyển dọn dẹp hành lý tắm rửa xong đi ra thì đã có người gõ cửa, anh lính trẻ vẻ mặt non nớt bưng cái mâm, ba món ăn một canh mỹ vị phong phú, đợi Vạn Uyển cầm chắc cái mâm mới chạy đi, Vạn Uyển muốn nắm anh chàng đó lại hỏi một chút đoàn trưởng của các người trở lại chưa cũng không kịp.

Vạn Uyển bưng cái mâm, trong lòng ngũ vị tạp trần, cũng không biết là Đồng Niệm len lén nói hay là Diệp Dực dặn dò, ba món ăn một canh đều là khẩu vị mình thích.

Sắc trời bên ngoài đã rất tối rồi, Vạn Uyển nằm ở cửa sổ, không thấy được dưới lầu dù là một chiếc thuyền xung phong đến, yên lặng đi tới bên bàn bày hai cặp đĩa hai cái chén, gác ở trên bàn nhìn rau hẹ trứng xào nóng hổi hơi nước từ từ biến mất.

Diệp Dực kéo tay nắm cửa một cái liền mở cửa ra, thói quen không thích khóa cửa của Vạn Uyển dạy mãi không sửa.

Vạn Uyển nghe thấy âm thanh thì quay đầu, trong mắt tràn đầy uất ức, "Diệp Dực, em tới rồi."

"Tại sao lại tới đây?" Diệp Dực hỏi, đứng ở trong phòng khách, bên trên quân trang còn có một vài vết bùn đọng.

"Mẹ em muốn tới thành phố S, muốn gặp anh một lần." Vạn Uyển cũng từ trên ghế đứng lên, nhìn gương mặt lạnh nhạt của Diệp Dực không biết làm sao.

Diệp Dực cau mày, hơi phiền não mà cời ra cà vạt, "Dì phải thông cảm với công việc đặc thù của anh, trở về thành phố S nhất định chiều dài bà thật tốt, tình huống bây giờ em cũng biết, mặc dù phần lớn tiếp viện đã lần lượt tới, nhưng mà đoàn bộ rút lui một lát thì sẽ không trở về ngay được."

Vạn Uyển ồ một tiếng, lùi về cái ghế ngồi xếp bằng, mắt nhìn sàn nhà, nhỏ giọng nói, "Từ trên truyền hình em thấy một người lính, mấy lần bị nước lũ ngập quá đình đầu, khạc nước dơ còn tiếp tục đóng bao cát, lại tới."

Diệp Dục nghe Vạn Uyển nói, "Vạn Uyển, em đừng không có việc gì thì gây phiền toái cho mình, đây là địa phương em có thể tới sao?"

"Không thể, nhưng mà em lại muốn đến, phải." Vạn Uyển đứng lên, tiến lên một bước vòng eo ôm lấy Diệp Dục, "Anh nói sẽ để cho Diệp phu nhân vượt qua mỗi ngày tốt nhất, vậy tại sao cô ấy không thể ở bên cạnh Diệp tiên sinh?"

Diệp Dục giờ tay lên ôm lại cô, trong giọng nói rất là bất đắc dĩ, "Vạn Uyển, bản lãnh của em đều làm cho anh chán đến ốm rồi."

"Vậy em đi theo bên cạnh anh có được hay không? Sau đó chúng ta trở về thành phố S" Vạn Uyển cười và hỏi

"Được" Diệp Dục nói, giọng mang theo trêu chọc, "Mẹ anh và mẹ em?"

Vạn Uyển rầm rì một tiếng, "Anh không sợ cô giáo Hà, vậy em cũng không sợ phu nhân Lý Thanh."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương kết

Đại Kết Cục:

Hai người liền ăn cơm thức ăn nguội lạnh, Vạn Uyển mấy ngày qua là lần đầu tiên ăn cơm tối an tâm nhất.

Mẹ cấp nhân vật đáng sợ thế nào, đã có núi dựa Diệp Dục này.

Diệp Dục nhân lúc Vạn Uyển vui đầu bôi com thì đem canh cùng món ăn hâm nóng lần nữa, thêm chén canh táo tía nóng, giả chết lơ đãng hỏi, "Sao em tới thành phố H?"

Vạn Uyển tiến tới cầm cái muỗng từ trong chén Diệp Dục múc uống, không có chú ý nên đầu lưỡi bị phồng, tê tê mà đi vào bên trong hít hơi lạnh. Diệp Dục cúi đầu bấu môi, duỗi dài tay cầm lấy ly nước.

Vạn Uyển lắc đầu, vẫn còn muốn ăn canh. Diệp Dục cầm chén nâng lên trên, Vạn Uyển đưa tay cũng không có giành được, thấy Diệp Dục cười ghen ngửa ra sau, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm đến cùng nằm sấp lên hôn một cái.

"Vạn Uyển" Diệp Dục cắn răng đọc nhẩm rõ từng chữ, một tay cầm chén một tay ôm Vạn Uyển không để cho cô té xuống, căn bản là không có biện pháp lau đi dấu nước miếng trên mặt mà cô cố ý đùa, "Em muốn đòn phai không?"

Vạn Uyển cũng chú ý tới khôn cảnh bây giờ của Diệp Dục, càng thêm đắc ý mà ở hai bên trên mặt Diệp Dục hôn vài cái, sau đó giống như chuồn chuồn lướt nước đụng bờ môi của anh một cái, thấy ánh mắt của Diệp Dục từ từ trở nên tối lại, cười khanh khách, "Tối đánh em đi? Tối đi tối đi!"

Diệp Dục im lặng cười cười, nhúu mày hướng bên eo Vạn Uyển tăng thêm một chút sức lực, Vạn Uyển lập tức kêu lên, "Nhột quá nhột quá! Đừng đùa nữa!"

"Không phải là em muốn anh đánh em sao?" Diệp Dục vừa nói vừa quay đầu đi nhìn canh trên tay, "Tiếp tục hay là ăn canh"

"Em đầu hàng em đầu hàng!" Vạn Uyển cười không ngừng, muốn nhảy xuống từ trên người Diệp Dục lại bị anh túm chặt.

"Ừ, đầu hàng là tốt! Cũng phải có chút thành ý" Diệp Dục thả chút sức lực để cho Vạn Uyển xuống, sau đó kéo cô qua đè cái ót hôn lên.

Vạn Uyển bị anh đè thờ không nổi, quanh quẩn trong mũi đều là hơi thở của anh, len lén mở một con đường may có thể thấy lông mi dài mà thẳng của Diệp Dục, Vạn Uyển đùa dai lại muốn đụng vào, ôm cổ của Diệp Dục nghiêng tới trước một chút, vừa động, thì đôi môi đã bị Diệp Dục giữ cắn một cái, "Anh chỉ có một chút thời gian, chuyên tâm chút đi."

Vạn Uyển gạt đầu bày tỏ nguyện ý phối hợp, Diệp Dục bèn nhảy nghe được người bên ngoài đi sân nhà bên này mang theo âm thanh kéo kệt, thờ dài ôm Vạn Uyển liêu mạng hôn hai cái mới đẩy cô ra.

Đôi môi của Vạn Uyển vinh quang bị hàm răng anh cắn rách, đưa tay muốn nhéo lỗ tai của Diệp Dục.

Cửa vang lên hai tiếng cốc cốc, Đồng Niệm duỗi nửa cái đầu vào, xác định hành động của hai người bên trong sẽ không ảnh hưởng đến kỷ luật quân đội mới rút về lại, nghiêm trang nói với lính cần vụ phía sau, "Đem món ăn đang còn nóng vào đi"

Diệp Dục giống như sau cái ót có mọc con mắt, lúc hai người ở bên ngoài tiến vào thì ôm Vạn Uyển đến trên ghế bên cạnh, còn thuận tay sửa sang lại tóc cho cô.

"Đem bảng trưng đội trực ca tối nay cho tôi xem" Diệp Dục mặt không đổi sắc mà mở chiếc đĩa ra đưa cho Vạn Uyển lần nữa, mắt cũng không nâng nói với Đồng Niệm.

Đồng Niệm cũng là người thông minh, nhìn thấy bộ đội đoàn 108 không thuộc về chống lũ đã tiến vào giai đoạn nhỏ trại, bảng trực ca tựa như dụng cụ xác định nhân phẩm, người nào bị đẩy đi người nào xui xẻo.

"Hiện tại bảng trực ca đã giao cho Trịnh đoàn trưởng." Ngu ý là đoàn trưởng, tôi đã làm sai điều gì thì nói thẳng, đừng kiểm tra được không?

Diệp Dục quét mắt Đồng Niệm, xem đồng hồ một chút lại nhìn Vạn Uyển bắt đầu mở thức, "Được rồi, nửa giờ sau ở dưới lầu, tôi lại đi xem một chút."

Đồng Niệm được lệnh, mang lính cần vụ trẻ vui tươi hơn hờ mà đi xuống.

Vạn Uyển thấy Đồng Niệm đi rồi, lại bắt đầu há miệng to ăn cơm, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trộm hai mắt của Diệp Dục, anh bung chén cơm không nhanh không chậm mà uống canh, chú ý tới ánh mắt của Vạn Uyển quanh co nhiều lần mới mở miệng, "Nói đi"

"Ba mẹ em lúc này chắc đã đến thành phố S rồi." Vạn Uyển áp ứng nói,

"Chờ chúng ta về rồi chiều đãi di thật tốt" Diệp Dục vừa nói vừa cầm đĩa gấp cần tây Vạn Uyển lựa ra trả về trong chén cô.

Vạn Uyển đang lúc suy nghĩ nên cũng không có chú ý, dưới đĩa đều là cần tây, muốn ới ra nhưng lại sợ Diệp Dục nên đành phải nuốt xuống. Diệp Dục rót ly nước nóng cho cô, "Mau ăn, sau đó anh còn phải đi ra ngoài một chuyến."

Vạn Uyển cắn chiếc đĩa ngo ngoay một lát, "Nếu không anh mang em đi? Làm nhiều chuyện tốt còn có thể lấy công chuộc tội chuyện lên đi tới đây."

"Mẹ em không biết em tới đây phải không?" Diệp Dục nghe được những lời trọng điểm này, buông chén xuống hít mắt nhìn chằm chằm Vạn Uyển.

Vạn Uyển nuốt một ngụm nước bọt, lòng nói lần này ngay cả cơ hội lấy công chuộc tội đã không được tính, Diệp Dục so với cô giáo Hà còn kinh khủng hơn, dứt khoát nói chuyện đầu đầu này cho anh biết, "Nguyên nhân em trốn đi là phu nhân Lý Thanh và cô giáo Hà bất hòa, nếu mà cô giáo Hà biết em với anh buộc không rõ ràng lắm, nhất định đầu tiên sẽ diệt em."

Tay Diệp Dục đặt ở trên bàn dần dần nắm thành quyền, sắc mặt cũng không tốt, nhìn biểu tình Vạn Uyển cùng ăn sạch cô không có gì khác nhau. Qua nửa ngày, một chén cơm to trong tay Vạn Uyển từ nóng đến lạnh, Diệp Dục mới chậm rãi đưa tay vuốt vuốt đầu cô, "Muốn tiêu diệt thì diệt nhưng cũng không đến phiên em, huống chi em đã tránh đến chỗ anh rồi."

Vạn Uyển nhìn về mặt anh nghiêm túc lại thêm đoạn văn đặc biệt cảm động này, phốc bật cười? Diệp Dục tăng thêm lực tay, lời nói nhanh chóng xoay chuyển, "Bọn anh còn phải ở chỗ này chừng một tuần lễ, về phần em, " Diệp Dục dừng lại một lát mới nói, "Ngày mai sẽ tìm người đưa em trở về."

Vạn Uyển lập tức so với cả nhiệm sường còn ẻo oải hơn, "Em giúp đỡ cho anh, sau đó thuận tiện tị nạn cũng không được sao?"

Diệp Dục không gật đầu cũng không lắc đầu, đối với sắc mặt âm trầm mới vừa rồi hiện tại hình như nghĩ thông suốt cái gì đó, Vạn Uyển thấy trong mắt anh đã tỉnh trước cùng giáo hoạt quen thuộc, vì phòng ngừa mình lần nữa trở thành vật hy sinh lưỡng hồ tương tranh, Vạn Uyển ưỡn mặt tiến tới làm nũng, "Có được hay không vậy?"

Diệp Dục cúi đầu nhìn qua cô một cái, lại nhìn đồng hồ đeo tay, thu hồi về mặt, từ từ nói "Không được"

Vạn Uyển há to mồm nhìn anh, mình khổ sở đến chỗ này là vì muốn gặp anh, hiện tại thì hay rồi ngay cả một yêu cầu cũng không đáp ứng.

ANH không được, em cũng không được! Trong nháy mắt Vạn Uyển hướng về phía Diệp Dục đóng cửa ném một quả táo, lại quăng chiếc đĩa lớn tiếng nói, "Anh hãy thử động đến em đi!"

Sau đó quả thật Diệp Dục không động đến Vạn Uyển, nói chính xác là Vạn Uyển ngay cả nhìn thấy anh cũng không có khả năng.

Toàn bộ ba ngày, ngoại trừ đợi ở trong phòng vẫn là đợi ở trong phòng.

Diệp Dục mỗi ngày đều rất bận, Vạn Uyển mặc dù nói rất nhiều lần phải đi hỗ trợ bộ đội điều trị đều bị Diệp Dục dùng giọng điệu trầm tĩnh bác bỏ.

Tánh bướng bỉnh của Vạn Uyển nổi lên cho dù là sáng sớm rời giường lao xuống lầu, hoặc là chống mí mắt đến rạng sáng, nhận được kết quả đều là, "Diệp đoàn trưởng rạng sáng đã đi."

"Diệp đoàn trưởng còn chưa trở về"

Thậm chí lại nói với Vạn Uyển, "Đoàn trưởng bị Đồng văn thư mang đi rồi"

Vạn Uyển 囧 nghiêm mặt hỏi, "Đoàn trưởng các người có nói anh ấy giam lỏng tôi như vậy là sai hay không?"

Đồng chí trẻ nhìn nơi xa không nói lời nào,

Vạn Uyển từ chỗ Tả Diệc đã biết về mặt thế liền không có thời gian rồi rảnh theo chân bọn họ dùng sức mạnh, "Vây Diệc đoàn trưởng có nói tôi có thể dùng thiết bị truyền tin hay không?"

Đồng chí trẻ lắc đầu.

Vạn Uyển cắn răng nghiêng lợi nói, "Nếu cậu nhìn thấy đoàn trưởng của các cậu thì nói tôi tìm anh ấy!"

Đồng chí trẻ gật đầu.

Bộ đội đến mỗi ngày càng lúc càng nhiều, Vạn Uyển quanh đi quẩn lại mà không tìm được Diệc Dực, tới tới lui lui cũng không tránh được bị người ta thấy, chỉ chỉ chỗ chỗ.

Diệc Dực dường như cũng đoán được thái độ kiên định lần này của Vạn Uyển, ba ngày qua cũng không bảo người đến xách Vạn Uyển đi.

Nhưng mà phương châm chiến lược địch không động ta không động như vậy cũng có tai hại, làm cho Vạn Uyển chỉ cần nghe thấy trên hành lang có người gõ cửa liền nhanh chóng đem hành lý nhét vào góc nhà vệ sinh, ba ngày này thần kinh khẩn trương cũng không kém nhiều lắm.

Lúc ăn cơm tối Vạn Uyển nhìn lính cần vụ ở cửa bùng đĩa chắc nịch, quyết định xuống tay từ chỗ anh chàng này.

"Tôi muốn gặp Diệc đoàn trưởng 108 "

Anh lính to lớn bùng cái mâm bất động, anh lính nhỏ thì mắt cũng sắp cười thành một đường rồi, "Chị dâu, ăn cơm trước đi"

"Cậu biết Đồng văn thư chứ, có nhìn thấy cậu ấy không?"

"Ăn cơm đi, hôm nay có món ăn ngày hôm trước ngài ăn xong khen ngon"

"Tôi tìm được bọn họ mới ăn cơm"

"Ăn cơm đi"

"."

"."

Hôm nay Vương Nghĩa Dương vừa tới, giao nhận công việc xong rồi mới đến nhà khách.

Thu dọn hành lý xong đi ra ngoài liền nhìn thấy hai anh lính mắt to trừng mắt nhỏ.

Wương Nghĩa Dương cảm giác mình cần phải thi hành chút ý tốt, nhắc tay một cái, "Vạn Uyển, tôi mới vừa thấy Diệc Dực, ở dưới lầu."

Một câu nói của Vương Nghĩa Dương liền giải vây cho hai người.

Vạn Uyển hào hứng xuống lầu quả nhiên thấy Diệc Dực, anh đang gọi điện thoại, không có cau mày nhưng mà không nhìn ra tâm tình tốt xấu. Vạn Uyển thận trọng đến gần anh, không có chú ý nên đụng phải cái ghế.

Diệc Dực xoay người thấy Vạn Uyển ở trên hành lang đi cà nhắc về phía bên này, đối với điện thoại bên kia khai báo đôi câu đơn giản rồi cúp điện thoại, để tay ở trong túi quần, ngoắc ngoắc tay báo cô tới đây.

Vạn Uyển hai ba bước chạy tới, cánh tay dự định kéo anh. Diệc Dực nhảy cảm nhũu mày lui về phía sau, chỉ chỉ ghế sa lon bên cạnh, Vạn Uyển lúc này mới ý thức được bên cạnh còn rất nhiều người, vội vàng ngồi xuống đang hoảng.

Mấy người đứng ở bên cạnh từ lúc Vạn Uyển xuất hiện vẫn quan sát toàn bộ hành trình một màn "Nghiêm chỉnh huấn luyện", bật cười ha ha, thỉnh thoảng có mấy người trêu ghẹo, "Diệc đoàn, tôi nghe nói cậu đánh báo cáo kết hôn còn chưa dám tin, hiện tại coi như biết cái gì là kim ốc tàng kiều. Có trình độ nha!"

Diệc Dực cười cười coi như là thừa nhận. Nghiêng người liếc mắt nhìn Đồng Niệm từ trên lầu chạy chậm xuống, "Đưa cô ấy đến sân bay"

Đồng Niệm ôi một tiếng, cười híp mắt nhìn Vạn Uyển không có trạng thái, đặc biệt vui mừng nói với cô, "Nếu không phải là chị mới vừa mở phòng ra, hôm nay cũng không đi được!"

Vạn Uyển nhất thời liền hiểu là xảy ra chuyện gì, đứng lên nhìn Diệc Dực, trong mắt cũng có thể phóng hỏa, thái độ vô cùng không tốt mà cầm lấy hành lý của mình từ trên tay Đồng Niệm, lúc đi qua Diệc Dực thì thanh âm không lớn không nhỏ nói một câu, "Dù cho tôi đến nơi nào anh cũng đuổi tôi đi! Anh không chào đón tôi! Luôn có người chào đón tôi! Trở về xem mắt, nhất định có thể gả ra ngoài!"

Đồng Niệm biết mình nói sai nhanh chóng ngậm miệng, Diệc Dực bình thản gật đầu cúi người kéo khóa áo khoác ngoài của Vạn Uyển lên, "Đi đường cẩn thận."

Vạn Uyên càng nghĩ càng giận, chưa tới sân bay đã đoạt lấy điện thoại di động của Đồng Niệm liên lạc với giáo sư Vạn, bày tỏ vô cùng nguyện ý xem mất tất cả các chàng trai do cô giáo Hà giới thiệu.

Biết con gái chỉ có cha, về điểm giận dữ này của Vạn Uyên giáo sư Vạn đều rõ ràng hơn tất cả, cúp điện thoại liền mua vé trở về thành phố H, cuối cùng kéo cô giáo Hà đang dọn dẹp hành lý đứng lên, "Vấn đề mẹ chồng bà có bao nhiêu nắm chắc?"

Cô giáo Hà đang cùng Lộ Ninh thảo luận vấn đề trang điểm, nghe giáo sư Vạn nói như thế thì mới thả bút vẽ lông mày xuống hỏi ngược lại Lộ Ninh, "Lộ Lộ con cảm thấy thế nào?" "

Lộ Ninh không trả lời vấn đề này, vuốt bụng đã hơi lồi ra rất có cảm giác thành tựu, hai cụ này tới đã ba ngày, mỗi ngày chỉ mong đợi bọn họ hỏi vấn đề này, "Vạn Uyên nếu như không gả cho Diệp Dục thật đáng tiếc", cô tay lơ đãng dời đi, đem tấm hình bỏ mũ của Diệp Dục vẫn để ở dưới cùi chỏ, sửa sang lại chồng hồ sơ giới thiệu vẫn tất lộ ra thật tốt.

Cô giáo Hà tiện tay lục lại, về mặt vốn là không chút để ý từ từ trở nên chuyên chú lại thường thức, một hồi lâu lúc khép lại vẫn nhàu mày một cái, "Lão Vạn, ông ở lại thành phố S đi, ông nuôi dưỡng con gái đến ngày lập gia đình dù cho gả quý cũng phải do chính ông cầm giữ."

Giáo sư Vạn gật đầu nói được, "Trạm lấy chồng này còn phải qua một vòng nha!"

Vì vậy buổi tối Vạn Uyên do ngồi máy bay bốn giờ, đói đến mức ngực dán vào lưng vẫn còn cách cửa nhà một chút nhưng trạng thái đã muốn nhào vào trong ngực cha cọ sượt ẩm, cửa đóng đen trong nhà mấy chục năm vẫn không thay đổi, tưởng tượng cha ở sau cửa nhiệt tình tiếp đãi, mở cửa lại là cô giáo Hà.

"Mẹ. Sao. Là mẹ?" Vạn Uyên để hành lý xuống nhìn về phía phòng bếp, quả nhiên không có ai cũng không có tiếng xào thức ăn quen thuộc, "Ba của con đâu?"

Cô giáo Hà mở cửa để cho Vạn Uyên đi vào, đi thẳng vào vấn đề, "Thế nào? Bỏ trốn không được trở về nhà co lại trong vỏ?"

Không nói còn đỡ, nói xong nước mắt của Vạn Uyên đã lập tức phun trào ra ngoài, nháy nháy mắt nhìn chăm chăm cô giáo Hà, muốn khóc lại khiếp sợ uy nghiêm nên không dám khóc, nước mũi chảy xuống vội vàng tìm khăn giấy cuối cùng dẫn đến tay vội chân loạn. Cô giáo Hà không nhìn được nữa vào phòng bếp rót ly nước ô mai bình thường hai người thích nhất nặng nề đặt ở trên khay trà, khay trà làm bằng thủy tinh bị đập vang lên một tiếng phanh, Vạn Uyên lui về phía sau mấy bước, lưu luyến tới cảnh giới đứng góc tường.

"Đi học nửa đường trở về nước thì quên đi, con đã lớn như vậy thì có chủ trương của mình" Cô giáo Hà ngồi ngay ngắn ở một góc ghế sa lon, liếc mắt nhìn về phía Vạn Uyên, "Đi học thì quên đi, còn đeo theo ta nói yêu đương, con quên trong nhà có quy tắc nói yêu thương phải báo cho biết sao?"

Vạn Uyên không nói lời nào, thút thút tiếp tục vắt nước mũi.

"Không báo thì bỏ đi, con cảm thấy tốt là được rồi dù sao hôn nhân là chuyện của con, con biết mẹ của cậu ta không để cho con có cuộc sống thoải mái chứ?"

"Mẹ, con cảm thấy có thể sống qua ngày cùng Diệp Dục rất tốt" Vạn Uyên nghệt mũi, thanh âm đều là ơ ơ .

Cô giáo Hà đến gần sờ sờ nước ô mai, không phải là ướp đá rồi sao, chậm rãi tựa vào lưng sofa, "Con qua đây ngồi."

Vạn Uyên dạ một tiếng, ngồi lên trên ghế sa lon, dừng một chút vẫn là dịch chuyển về phía chỗ cô giáo Hà, "Mẹ, con khát nước"

"Uống đi, coi chừng bị sặc."

Vạn Uyên ôm cái ly lớn, ừng ực liền uống cạn sạch nước ô mai, vẫn là mùi vị trong trí nhớ, nước ô mai vĩnh viễn không chua, vị ngọt chiếm đa số còn mang một ít vị thuốc bắc, bồi mẫu Tử Xuyên, sinh danh cao, trần bì trà 30 gam, hạnh nhân 20 gam, tiền hồ 15 gam, sinh cam thảo 10 gam, Tuyết Lê 6 quả, bí đao 100 gam, Vạn Uyên ở trong lòng mặc niệm, phương thuốc trị ho khan trộn với nước ô mai uống từ nhỏ đến lớn.

"Con đi đến chỗ anh ấy, nhưng mà anh ấy đuổi con về." Vạn Uyên để ly xuống tiến vào trong ngực cô giáo Hà nói, "Chỗ đó rất nguy hiểm, trên tin tức nói là lũ lụt mấy trăm năm gặp một lần, con liền muốn đợi ở bên cạnh anh ấy, anh ấy nhất định là che con quá phiền toái, ngay cả đôi vợ cũng không cho con giặt." Càng nói đầu chôn càng thấp, "Trước khi chạy về con nói muốn xem mặt gả mình đi thật ra là giả, anh ấy có thể làm thật hay không?" Nói xong ngẩng đầu liếc nhìn cô giáo Hà cầm lược chải tóc giúp mình, bà ấy không có vẻ mặt gì, vì vậy Vạn Uyên lại lăm bầm lâu bầu mà tăng thêm một câu, "Diệp Dục làm cái gì cũng rất nghiêm túc."

Cô giáo Hà cố ý kéo tóc Vạn Uyên, "Nhóc con, ta nuôi dưỡng con không phải để cho con giặt vớ cho người ta!"

"Con làm cái tương tự" Vạn Uyên nói

Hà Oánh thờ dài, vươn tay chấm đầu Vạn Uyên một cái, "Con từ nhỏ đã rất ngốc, thật vất vả yêu người đàn ông đã gặp khó khăn. Cũng là do ta sơ sót, con nhóc này, luôn thật lòng hơn những người khác."

Vạn Uyên cắn môi không nói lời nào, nhào vào ôm Hà Oánh càng chặt hơn, cọ xát nửa ngày liền buồn ngủ, "Đêm nay con muốn ngủ với mẹ, buổi sáng muốn uống rượu cất ba làm."

"Được! Đi tắm rồi ngủ, dơ dáy muốn chết, đừng làm dơ ra giường mới thay."

Vạn Uyển ôi một tiếng, hấp tấp đi tắm.

Cô giáo Hà ngồi ở phòng khách không có mở đèn, nhìn Vạn Uyển cầm váy ngủ từ tủ quần áo vào phòng tắm, thanh âm răng rắc ở phòng tắm thỉnh thoảng làm ra một ít đồ vật rơi xuống, lúc đi ra tóc ướt nhẹ bốc hơi nóng, cặp mắt mông lung tóc chỉ sấy một nửa liền bò vào chăn ở giường lớn, lăn lộn hai ba cái liền ngủ mất.

Hà Oánh biết con gái không ngủ thực tế trong lòng có chuyện bức bối, nếu không chắc là sẽ không cuộn tròn.

Hà Oánh từ trong bóng tối cầm điện thoại di động lên, bấm dãy số của một người không có tên trong đó, vang lên hai tiếng đối phương liền nhận, "Hà phu nhân đã trê thế này có chuyện gì không?"

Hà Oánh hít sâu một hơi liếc mắt nhìn Vạn Uyển ngủ, "Phu nhân Lý Thanh, bà vẫn chưa trở về thủ đô"

Lý Thanh từ trên ghế cầm lấy áo khoác choàng vào rồi đứng ở trước cửa sổ thủy tinh sát đất, khẽ cười một tiếng, "Trước khi không biết đáp án của các người dĩ nhiên là tôi sẽ không về."

"Sáng sớm ngày mai gặp mặt ở tại khách sạn bà ở" Hà Oánh nói.

"Chín giờ rưỡi, cùng ăn bữa ăn sáng đi" Lý Thanh nói.

Khi Vạn Uyển tỉnh lại thì máy điều hòa không khí trong phòng đã đóng, không phải rất lạnh nhưng vẫn không muốn chui ra khỏi chăn. Theo bản năng nhích lại gần bên cạnh, một mảnh lạnh lẽo, mờ mắt, cô giáo Hà vậy mà không có ở bên cạnh, đối bụng đến mức kêu ùng ục, Vạn Uyển không muốn mặc cái áo khoác lớn cũng lạnh như băng, dứt khoát bọc chăn kéo ở trên mặt đất đi tìm cô giáo Hà.

Nhưng tìm một vòng cũng không còn thấy bóng dáng của bà chỉ thấy ở trên bàn ăn có một ít rượu cất trong nồi cùng một vài dĩa đồ chơi nhà.

Vạn Uyển suy nghĩ chắc là cô giáo Hà đến trường học, vì chứng minh với mẹ mình là một bé ngoan, Vạn Uyển quyết định đành hoàng đợi ở trong nhà hoàn thành "Bài tập" gia đình mà cô giáo Hà sắp xếp.

Lúc này Hà Oánh ngồi ở trong phòng ăn xoay tròn của khách sạn, bánh ngọt tinh xảo cùng món chính đặt đầy cả bàn, Lý Thanh ngồi đối diện, áo khoác màu tím cùng một cái váy dài lộng lẫy, khi giờ tay nhắc chân cũng là phong cách quý phái.

"Ăn bữa cơm thường thôi mà, quá huy động nhân lực rồi." Hà Oánh cười khoát tay bảo nhân viên phục vụ đừng mang thức ăn lên nữa.

"Thật vất vả gặp mặt, có lẽ về sau sẽ không có cơ hội ngồi chung một chỗ ăn cơm nữa" Lý Thanh uống một hớp trà cũng cười trả lời.

"Vậy thì nên nắm chặt thời gian nói nghiêm chỉnh" Hà Oánh nói, Lý Thanh đặt ly trà xuống ý bảo phục vụ có thể không cần lên thức ăn, lau chùi miệng gật đầu, "Thời gian của tôi cũng không nhiều, khó nhất là đừng phải quanh co lòng vòng."

Hà Oánh gật đầu, cực kỳ nghiêm túc cắt một phần nhỏ bánh ngọt ở trước mặt bỏ vào trong miệng.

Ánh mặt trời sáng sớm không quá chói mắt, một phòng ăn ở tầng cao nhất lớn như thế chỉ có hai người bọn họ, tao nhã ăn bữa ăn sáng thường thức trà, bà một lời tôi một câu.

"Tôi cũng nghe nói chuyện tình cô gái trước của Diệp Dục, tôi thiếu làm một người mẹ, nếu như con gái mình vì gả cho một người đàn ông gặp phải xử như vậy, vậy tốt hơn hết là chúng tôi tiếp tục nuôi bảo bối."

Lý Thanh không nói gì, ngược lại nhìn về phía cửa. Hà Oánh quay đầu cũng nhìn thấy một người đàn ông trung niên, mặc quần trang sống lưng thẳng, chống gậy đi tới.

"Tôi là cha của Diệp Dục, ngài là mẹ của Vạn Uyển thì phải" Ông ấy đi tới, ngồi xuống kế bên Lý Thanh.

Hà Oánh gật đầu với ông ấy một cái, cầm túi xách đứng lên, "Tôi cũng không quý rầy các người, ý tứ vừa mới biểu đạt đã nói với vợ ngài rồi, các người dùng bữa ngon miệng."

Lý Thanh cúi đầu tiếp tục uống trà, ông Diệp vỗ vỗ bả vai của bà ấy, "Chúng ta đã lâu không có cùng ăn điểm tâm sáng rồi."

"Ông quá bận rộn" Lý Thanh nói

"Bà còn nhớ năm đó hai nhà chúng ta kết thân thì bà xách theo hành lý của mình tới chỗ tôi mà nói chọn tôi không?" Ông Diệp mặc quần trang, kim mạch trên vai lóe ra sáng bóng ở dưới ánh mặt trời.

Tay Lý Thanh cầm cái ly run rẩy.

"Để cho Diệp Dục chọn một lần đi! Không vì cái gì khác, nhân tiện xem con trai chúng ta có hạnh phúc, chúng ta cần có không phải cũng đã có rồi sao?" Ông Diệp nói tiếp, "Thanh nhi, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi!"

Lý Thanh xoay đầu lại nhìn ông Diệp, thời gian qua lâu cũng không có nhúc nhích, qua thật lâu mới vươn tay ra lau bột ở khóe miệng cho ông. "Được, chỉ cần Diệp Dục không oán trách tôi là được!"

Cô giáo Hà trên đường về nhà nhận được tin nhắn của phu nhân Lý Thanh, lúc về đến nhà thấy Vạn Uyển mặc áo lông thật dày mang theo gọng kính lớn đọc sách ở trên ban công, hít sâu một hơi sờ sờ đầu con gái, "Nhóc con, ăn mặc gì thế, ngày kia ba con sẽ trở về."

Giáo sư Vạn là hoàng hôn ngày thứ ba về đến nhà .

Vạn Uyển mang dép lê ôm một con gấu lẹp xep mở cửa cho cha ngẩng đầu liền thấy Diệp Dục theo ở phía sau, hai người đối diện nháy mắt một cái, Vạn Uyển kinh hô một tiếng chạy vào gian phòng của mình, trong khoảnh khắc đóng cửa vẫn không quên rời khóa.

Giáo sư Vạn cười hắc hắc, ở chung ba ngày, mình đối với người con rể tương lai này đánh giá thật là tốt! Có học vấn có học thức mà lại luôn giữ bình thần.

"Con nhỏ này!" Giáo sư Vạn cười liếc mắt nhìn cô giáo Hà, quay đầu lại nói với Diệp Dục, "Vào đi."

Diệp Dục vào phòng khách, nhìn cửa phòng Vạn Uyển đóng chặt, như có điều suy nghĩ.

"Ba Vạn Uyển đã nói với tôi rất nhiều chuyện về cậu" Cô giáo Hà nói,

Diệp Dục gật đầu, "Mẹ con cũng nói với con rất nhiều về chuyện của ngài"

"Tôi chỉ muốn hỏi một câu" Cô giáo Hà nói, "Vạn Uyển giao cho cậu, chúng tôi yên tâm chứ?"

Diệp Dục lại liếc nhìn cửa phòng Vạn Uyển vẫn khóa chặt, trong mắt hiện ra một nụ cười, "Nhất định có thể."

Vạn Uyển đứng ở cửa bên trong nghe thanh âm bên ngoài, nhưng mà Diệp Dục không có gõ cửa.

Từ xế chiều ngồi đến buổi tối, chỉ có thể nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện của ba mẹ và Diệp Dục, cụ thể xảy ra chuyện gì hoàn toàn không biết. Thật sự không đầu lại lòng hiếu kỳ nên len lén mở khe cửa ra, không nghĩ tới liền bị Diệp Dục đưa hoa bách hợp tới lau cả mặt.

"Em nói anh căn bản là không có thành ý! Người ta ai cũng tặng hoa hồng!" Vạn Uyển đỏ vành mắt, mang theo âm rung nói.

"Người ta đều đưa hoa hồng cho nên mới đưa bách hợp cho em." Diệp Dục mặt không có vẻ gì mà giải thích

"Anh đừng tới nữa! Tôi chắc chắn đi xem mắt đấy! Dẹp ý niệm này đi!" Vạn Uyển mở cửa, dứt khoát ngã bái với anh,

Diệp Dục nhìn Vạn Uyển, khom lưng thả bách hợp vào cửa phòng cô, lúc đứng dậy thì trong mắt lại có một tia giao hoạt, "Được, vậy xem mắt đi!"

"Chắc chắn!" Vạn Uyển nói

"Có phải xem mắt sau đó kết hôn hay không?" Diệp Dục hỏi

"Dĩ nhiên! Kết hôn càng nhanh càng tốt!" Vạn Uyển rống!

Diệp Dục gật đầu một cái, đi tới phòng khách chào tạm biệt với cô giáo Hà và giáo sư Vạn, cũng không quay đầu lại mà đi ra cửa.

Vạn Uyển tức giận, úp sấp mình trên bệ cửa sổ nhìn Diệp Dục lái xe như một làn khói đi ra khu nhỏ, trở về chân mền của mình hét to một tiếng. "Ta muốn kết hôn! Ai cũng được!"

Cô giáo Hà đẩy cửa ra, "Vạn Uyển, ngày mai nhé, xem mắt!"

Một ngày sau đúng lúc là tiết xuân phân (vào khoảng 20 và 21 tháng ba). Quê của Vạn Uyển lúc này đã ấm áp rồi. Mặt trời rất ấm áp, buổi sáng ra ngoài Vạn Uyển không có thấy Diệp Dục.

Vạn Uyển theo địa chỉ cô giáo Hà cho ra cửa trước nửa giờ đi xem mắt, không phải là hai ngày nghỉ nên trên đường rất kẹt xe, chờ Vạn Uyển quyết định đi xe buýt thì đã cách thời gian hẹn quá nửa giờ.

Vạn Uyển kéo váy cũng không hiểu tại sao lúc đi ra giáo sư Vạn không ngừng nhắc nhở mình mặc váy màu đỏ, trời rất nóng mà chạy cũng chạy không xong, lo lắng hơn chính là y phục này rất mỏng lại xuất đầy mồ hôi nên hoàn toàn hiệu quả như không có y phục, cùng lửa thể đi ra ngoài không có gì khác nhau.

Dựa vào trí nhớ tìm mấy cái hẻm nhỏ đi đến địa chỉ đã đặt sẵn, Vạn Uyển nhìn thấy quán cà phê kia. Lắp đặt thiết bị theo kiểu Châu Âu thế cho nên căn bản không nhìn rõ ai ngồi ở bên trong, đẩy cửa ra đi vào, lại thấy Diệp Dục.

"Lần thứ hai chúng ta gặp mặt có phải cũng xem mắt hay không?" Diệp Dục thuận tay bắt chéo chống đầu hỏi Vạn Uyển, thấy biểu tình của cô từ kinh ngạc đến chuẩn bị chạy trốn chết, nâng khóe môi lên.

"Đó là đi cùng Lộ Ninh và Vương Nghĩa Dương" Vạn Uyển cài ngón tay mắt tự nhiên mà ngồi.

"Ngày hôm qua em nói chỉ cần xem mắt liền kết hôn đúng không?" Diệp Dục hỏi

"Càng nhanh càng tốt, hử?" Diệp Dục cười

"Ai cũng được?" Diệp Dục nhú mày, đôi tay mở ra để lộ chiếc nhẫn trong lòng bàn tay.

Vạn Uyển đứng ở trước mặt anh suy nghĩ cũng chậm trễ, chỉ nghe vấn đề anh không ngừng ném ra, mình ngay cả mở miệng trả lời cũng đánh mắt.

Diệp Dục đứng lên, kéo Vạn Uyển tới phía anh, nghiêng người hôn xuống, "Gả cho anh, Vạn Uyển."

"Chúng ta coi như xem mắt kết hôn, em coi như nhậ được anh!" Vạn Uyển câu cổ của Diệp Dục, cả người bị anh ôm vào trong ngực, vô cùng an tâm.

Diệp Dục buồn cười, "Được. Vậy Diệp phu nhân, chúng ta kết hôn đi!" Ngoại truyện Nguyên Đán:

Rạng sáng bốn giờ 15 phút, một phân đội đặc chủng ở địa điểm rừng rậm nhiệt đới ẩn núp vào vị trí, hiện lên hình chữ A chậm chạp đi tới.

"Thử âm, A1 bình thường"

"A2 bình thường"

"Bình thường"

"Bình thường"

"Lý Thi, hướng 3 giờ của tổ cánh trái các người có góc chết, phái người đi qua." Trong rừng Mưa cây cối quá rậm rạp, tiếng nói trong radio đều mang theo âm thanh sột soạt.

"Nhận được" Lý Thi giơ tay lên làm hai động tác, đội viên phía sau liền hướng địa điểm chỉ định áp sát.

"Lại nói đội trưởng, nhiệm vụ lần này của tôi nghe nói là có anh em bộ đội cứu viện?" Trong băng tần có một thanh âm vui sướng phá vỡ yên tĩnh, "Làm thế nào mà nhiều ngày như vậy cũng không tới!"

Tà Diệc kiểm tra tình huống sinh thái bốn phía, chỉ thị ngay tại chỗ mai phục, "Ừ? Khả năng bị cá sấu ăn?" Ngồi vào chỗ sau của mình, giọng nói cũng nhẹ nhõm đi không ít.

"Nhiệm vụ lần này của tôi không phải tiêu diệt một đám phần tử đánh bom kinh khủng sao? Muốn cứu viện gì chứ"

Tà Diệc nhú mày, vừa thông qua Ống Nhòm tia hồng ngoại cảm ứng nhiệt dò xét vừa trả lời: "Trong tay cậu cột dụng cụ định vị quân dụng kiểu mới muốn làm khảo nghiệm cùng sửa chữa."

"CAO, mỗi lần chúng ta đều là đối tượng thí nghiệm."

Tà Diệc tiếp tục bổ sung không chút hoang mang, "Mục tiêu là nhóm người buôn lậu vượt biên có tổ chức có huấn luyện, lần này mang theo lượng bom cũng kinh người, còn mang nguồn phóng xạ."

"Loại chuyện đó giao cho thiếu gia, chính xác cho bọn hán nỏ ngược lên trên trời, ngay cả bà nội cũng không nhận ra" mọi người đều ghẹo mà nói

"Lý Thi, lên tiếng." Tà Diệc chuyển kênh.

"Súng Bắn Tia vào vị trí" Tiếng của Lý Thi ở trong băng tần rất dễ phân biệt, thuần hậu mà trầm thấp, làm cho người ta lấy cảm giác an toàn mạnh mẽ và tin tưởng.

"Ai, tôi nói trợ lý à, cậu lại không thể có chút cảm giác hài hước sao? Yêu cầu cậu lên tiếng lại có chút ý nghĩa nha! Bọn lão tử cũng mấy ngày không ngủ rồi."

Tà Diệc bật cười "Cậu muốn Lý Thi chọc cho cậu cười chết à, cậu cẩn thận cậu ấy trực tiếp cho cậu một dao ghim vào hậu kết, cái chết thoải mái gọn gàng."

"Không phải nói phía trên cho trợ lý sánh đôi với bà xã sao?" Một đội viên ở trong băng tần cười đặc biệt phóng khoáng, "May mắn nha!"

"Đội trưởng, một đội ngũ đang hướng đến gần bia 403 biên giới, so thời gian dự tính đến sớm 29 phút." Lý Thi mở lời.

"Tất cả tổ chia nhỏ ra, điểm G điểm F lên vào phía sau địch, đến lúc đó xiết chặt vòng vây." Tà Diệc kéo bản đồ định vị vệ tinh ra, "Ở trước mặt lùm cây mai phục đó, nghĩ hết biện pháp áp sát, chia ra bao vây, dùng vũ khí lạnh giải quyết đi, hai tổ bắn tia A và B vào vị trí bảo vệ", vừa dứt lời, tất cả tổ nhỏ đều tản ra đầu vào đây, Tà Diệc suy nghĩ một chút, mở radio từng bình sĩ ra, tìm được băng tần của Lý Thi, "Biết rõ mức độ hỏa lực của bom, không

được bứt dây động rừng " {Vũ khí lạnh = không phải súng đạn - vũ khí nóng}

"Nhận được" Lý Thi đáp lời, mang theo tổ viên của mình lặng lẽ chạy đến phía sau địch, dụng cụ định vị trên cổ tay trong lúc đó cũng nhảy lên một cái, Lý Thi đâu còn có tâm tư quán đến những thứ đồ này, đoàn quân địch vượt qua thoải mái, một cảm giác bất an mơ hồ thăng lên trong lòng.

Lý Thi quay đầu lại liếc mắt nhìn phương hướng mới vừa đi tới, Tả Diệc sẽ ở đó mà, trước khi xuất phát cậu ấy đem quyền chỉ huy tác chiến lần này giao lại, Lý Thi không muốn hỏi tại sao, giống như người đàn ông như Tả Diệc, biết tầm quan trọng mỗi phút mỗi giây ở trên chiến trường, gần đây anh đúng là không thích hợp làm nhiệm vụ.

"Đội trưởng, yêu cầu đến gần." Lý Thi sắp xếp lại suy nghĩ một lúc, bình tĩnh nói,

Tiếng xào xạc bên kia băng tần so với mới vừa rồi càng sâu, Lý Thi ngoắc ngoắc tay, đội viên theo tới, "Chuyện gì xảy ra?"

Đội viên nhanh chóng điều khiển băng tần, lắc đầu một cái, "Đã rơi vào phạm vi nhiễu sóng."

"Chặc" Lý Thi cầm lên dụng cụ sẵn đó tiếp tục quan sát người bên kia. "Viết thành chữ, dùng mã hóa nén lại truyền qua"

"Đã phát"

"Tổ trưởng, bao vây bắt thường."

Lý Thi nhướng mày, vừa muốn nói gì đó, thì băng tần bên kia liền truyền đến tạp âm bén nhọn, chỉ có thể loáng thoáng nghe được Tả Diệc ra lệnh đơn giản, "Rút lui"

Trong nháy mắt, tiếng súng chọt nổi lên, vị trí mới vừa rồi Lý Thi bọn họ đến đã bị một băng đạn quét ngang một lần, đội viên đi theo bên cạnh Lý Thi co rụt cô lại, "Ai nha, thật may là chúng ta chạy trốn nhanh."

Lý Thi vừa chạy đại não vừa xoay tròn thật nhanh, nguyên kế hoạch toàn bộ bị đánh loạn, thế nhưng không có chú ý tới chiêu thức này, "Liên lạc được với đội trưởng chưa?"

Đối phương lắc đầu, "Bọn họ cài đặt nhiễu sóng, toàn bộ đã tê liệt."

Ba người tìm cái một nơi kín đáo ngồi xỏm xuống, Lý Thi mở bản đồ ra, bắt đầu tập trung tinh thần vạch kế hoạch, căn bản không có chú ý tới điểm đỏ trên cổ tay toát ra càng lúc càng nhanh, cho đến khi đội viên chỉ chỉ dụng cụ định vị trên tay anh, "Tổ trưởng, cái đồ vật này là muốn làm gì vậy?"

"Dụng cụ định vị hai hướng quân đội " Bắp thịt toàn thân Lý Thi băng lên, xông vào khoảng cách mai phục, "Chuẩn bị chiến đấu."

Điểm đỏ càng nhảy càng nhanh, cuối cùng trực tiếp liền sáng luôn, Lý Thi ngừng thở, tập trung tinh thần.

Hướng mười giờ có một tiếng động, Lý Thi nhanh chóng lắp ống ngắm thanh, hướng về phía hướng kia bắn tia, quả nhiên không có động tĩnh, đồng đội nhìn Lý Thi một cái không nói lời nào.

"Tôi nói các người là muốn làm gì!" Giọng nữ lạnh lạnh truyền tới, nương theo ném mũ sắt qua, "Có biết anh em bộ đội là có hàm nghĩa gì hay không hả, khốn kiếp!"

Hai tổ viên giương mắt mà nhìn cô gái đột nhiên từ phía sau cây xông tới, mặc bộ rằn ri, cũng thoa khắp vết sáng trên mặt giống như mình, tóc dài vòng ở phía sau, đang tức giận đặng đặng nhìn bên này, "Tổ trưởng, tình huống này thế nào?"

Lý Thi cũng có chút không hiểu trạng huống này, anh em bộ đội trợ giúp lại đưa cô gái này tới đây? Nhưng mà vẫn không lộ vẻ gì, "Tình huống nơi này có biến, theo sát chúng tôi."

"Diệp Ngôn, Trung Úy trung cấp kỹ thuật chuyên nghiệp, thượng cấp sai khiến."

"Bí mật" Lý Thi cắt đứt lời của cô.

Bốn người nhanh chóng tìm được hầm trú ẩn gần nhất.

Quả nhiên chẳng được bao lâu, thì có mấy người đi qua phương hướng này, Diệp Ngôn lần đầu tiên tham gia thực chiến, không tránh được kinh hồn bạt vía, tiếng hít thở cũng lớn không ít, Lý Thi nhìn cô một cái, hướng trên đầu cô thả cây cỏ mấy bay.

Lý Thi đếm bước chân của người tới, sau lưng cong lên, giống như hồ châu Mỹ chỉ vận sức chờ phát động, từ trong bụi cây ra, người đến dao đến, dao găm đâm vào chính xác, trực tiếp xuyên qua trái tim, máu nóng hiện lên dạng suối phun tuôn ra ngoài, vẩy đến trên mặt Diệp Ngôn, thân thể con người không còn một chút dấu hiệu giây gục, ánh mắt từ hoảng sợ ban sơ đến âm đạm không ánh sáng.

Hai đội viên khác cũng rút lưỡi lê trong ủng quân nhân, lưỡi sắc sảo, máu nóng dọc theo cái rãnh dao chảy xuống.

Lý Thi quay đầu lại liếc mắt nhìn Diệp Ngôn, nghĩ tới còn có cô gái phải chăm sóc, mới vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy cô trong giây lát yên lặng rút ra dây thừng trong túi đeo lưng nhanh chóng bao lấy cổ của một người, lực cánh tay của Diệp Ngôn không đủ, chỉ đành phải một tay nhéo ở nơi cổ họng

của kẻ địch, cuộn sợi dây lượn quanh cây khô hai vòng sau đó quăng lên qua một nhánh cây to, tay phải nắm sợi dây đã căng, lại dùng lực trong nháy mắt người liền bị kéo, ngo ngoáy mấy cái liền im hơi lặng tiếng mà treo ở giữa không trung.

Diệp Ngôn làm xong người nọ, ngẩng đầu mới phát hiện ba người đàn ông đều nhìn mình, hai sợ ngây người, một lạnh nhạt, "Nhìn cái gì vậy, chưa có xem qua cộp mẹ à!"

Tiếng vang quen thuộc, Lý Thi thầm kêu không tốt, kéo Diệp Ngôn qua ngã nhào lên trên đất, trong nháy mắt bụi đất tung bay, Diệp Ngôn hít mạnh một hơi, trong miệng tất cả đều là bùn.

Lý Thi đã nhanh chóng nhảy bắn lên, trên tay đem chiến đao, lưỡi hướng ra phía ngoài nghiêng qua đâm vào trong cổ của đối phương, dừng lại một lát chợt nhô ra bên ngoài, chỉ có thể nghe được âm thanh động mạch đứt gãy, tiếp theo là xì một tiếng máu phun ra.

"Tôi nói này, có thể không cần luôn dùng cách này không." Diệp Ngôn tiện tay lau hai vết máu trên mặt, mùi máu tươi tràn vào lỗ mũi, đang oán giận, đột nhiên ngừng miệng.

"Thế nào?" Lý Thi hỏi.

"Đừng động, ngàn vạn đừng động!" Diệp Ngôn bò dậy, thân thủ nhanh nhẹn mà vòng qua chướng ngại vật chạy tới bên cạnh Lý Thi, "Có cảm biến bom."

Lý Thi cúi đầu, quả nhiên thấy bùn đất được dẫn ra bên ngoài máy truyền cảm, nguy trạng vụng về khiến bọn họ không thể nhúc nhích.

"Giữ vững động tác này nhé, động một cái không chỉ anh đâu, ba người chúng ta cũng phải cùng đi trình diện." Diệp Ngôn chỉ chỉ hai người sau lưng, "Các anh qua bên kia cánh giới, lúc này không cần quấy rối được rồi."

Hai tổ viên gật đầu một cái, một người trong đó đeo ống nghe lên, "Có thể liên lạc với đội trưởng."

Lý Thi vừa muốn mở miệng nói chuyện, liền bị động tác của Diệp Ngôn ngăn trở, "Đại thần, xin ngài thương xót, đừng kích động, đừng kích động."

Lý Thi từ từ hít sâu, Diệp Ngôn nhanh chóng cắt đứt anh, "Còn có mã hóa, con mẹ nó, khôn kiếp!"

Lý Thi giương mắt, tổ viên đã sớm phối hợp ăn ý, lập tức tiến hành liên lạc với Tà Diệc, "Tổ trưởng, bắt được người sống, đang di chuyển tới hướng bên chúng ta."

Chẳng được bao lâu, liền nhìn thấy mấy người kéo một con tin bộ mặt đầy máu tới, Tà Diệc đi tuốt ở đằng trước, nhú mồm nhìn Diệp Ngôn đang đứng ở bên cạnh Lý Thi, "Này sao lại thế này?"

Diệp Ngôn đang ước đoán sức nặng, không đếm xỉa tới Tà Diệc, "Hắn vận số không được tốt."

Tà Diệc một cái liền nhận ra cô gái này là ai, "Em cần gì?"

"Mặt mã, còn có tọa độ bom chủ." Diệp Ngôn chỉ chỉ vào nơi lộ ra dưới chân Lý Thi nói "Nói cách khác đây là phòng tuyến bên ngoài, bốn phía đều có, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ, bom chủ có lẽ chính là nơi phát ra phóng xạ."

Vài tổ viên đem con tin cột vào trên cây, Tà Diệc nhảy hai bước qua, đầu hơi chéch, tránh thoát hấn phun nước miếng, về mặt lại vẫn như cũ là bộ dạng bất cần đời, "Tính khí quá nóng này không tốt nhé!"

"Dù sao cũng chết, ông đây còn mạng theo được mạng của mấy người, thật sự quá giá trị."

"Ai ~ không thể nói như vậy" Tà Diệc cười từ trong quần lính rút ra dao chiến đấu chế nhiều chức năng, "Mày xem một chút, mặc dù chúng tao cũng muốn chết, nhưng mà không có chịu khổ nhiều như vậy đâu!" Vừa nói, vừa dùng dao ở trên người con tin khoa tay múa chân, "Biết cấu tạo trái tim không? Trái tim bên ngoài à! Có hai tầng màng" nói xong, cổ tay chuyển một cái, dao đã đâm vào, sau đó nhanh chóng rút trở lại, con tin nhất thời đau mà quát to một tiếng, sắc mặt biến thành như ma quỷ tái nhợt, Tà Diệc lau sạch sẽ máu trên cây dao, "Mới vừa rồi một ít, đã đâm xuyên qua. Nó sẽ từ từ hạ xuống, kiên nhẫn chờ một lát, mày có thể thấy ý nghĩa chân chính của suối phun rồi."

Đôi môi của con tin đã bắt đầu biến thành tím đen, hai tay vô lực mà rũ xuống đến hai bên.

Tà Diệc hài lòng vỗ vỗ mặt của hắn, "Chỉ một chuỗi con số cùng một tọa độ, nói cho tôi biết liên bảo cậu nhóc bên cạnh băng bó giúp anh! Còn được cứu trợ, đừng khản trương ~"

"30***, tọa độ *****"

Diệp Ngôn im lặng nhìn cái tên đàn ông yêu nghiệt này, không khác lúc bình thường là mấy, tồn tại đều nguy hại nhân gian, ngẩng đầu liền nói với Lý Thi: "Thật là khổ cực một đám người các anh rồi."

Vừa mới dứt lời, Tà Diệc liền di chuyển đến bên này, hai tay mở ra, "Lý Thi, hình như khẩu khí không giống lần trước cậu giải quyết con tin? Sao tôi cảm giác còn chưa đủ ác độc nhỉ?"

Diệp Ngôn khoe miệng rụt rụt, nhìn Lý Thi một cái. Lý Thi vẫn như cũ mặt không chút thay đổi.

Diệp Ngôn đeo thiết bị lên, mười lăm phút sau, đối phương đã trả lời, "Đã tới tọa độ chỉ định."

Diệp Ngôn rũ mắt, trong đầu nghĩ ra từng vị trí chính xác cùng hình dáng của bom, tốc độ lời nói nhanh mà vững vàng và giao phó những bước đỡ bỏ bom, vừa nói mình vừa phối hợp bên kia bắt tay đỡ bỏ dưới chân Lý Thi. Ánh mắt của mọi người vẫn gắn với động tác ở tay Diệp Ngôn, gọn gàng, tung bay hoàn toàn không trải qua suy tính ở giữa các dụng cụ tinh vi.

"Người kia bên chuẩn bị xong chưa?"

"Vâng."

"Nghe tôi ra lệnh, năm giây sau cùng hành động."

"Ba, hai, một." Pằng - một tiếng, Diệp Ngôn tách ra một cái vòng móc trong đó, lấy ra chất lỏng ống nghiệm bên trong.

"Đồng chí, anh có thể động ~"

Lý Thi nhìn cô, cô nhìn Lý Thi, hai người cũng không nói lời nào.

"Tà đội trưởng, đứa nhỏ này là choáng váng nên sợ ả?"

Tà Diệc vung tay lên, không để ý tới hai tên nhóc này, "Tôi là Tà Diệc, hoàn thành nhiệm vụ, chuẩn bị thu đội."

Diệp Ngôn thu thập ba lô xong cũng chuẩn bị theo ở phía sau, lại bị người phía sau kéo lại.

"Em tên là Diệp Ngôn." Câu trần thuật quả quyết.

"Ừ" Diệp Ngôn gật đầu, "Nhớ tên tuổi ân nhân cứu mạng, ha ha ha."

Lý Thi có chút không xác định mà mở miệng, lần này, gần như là từng chữ từng chữ, "Tôi là Lý Thi."

Sấm sét giữa trời quang a!

Diệp Ngôn quay đầu lại, khí thế hung hăng mà nhìn chăm chăm anh, "Chính là anh cho tôi leo cây ở buổi xem mắt, làm tôi mất mặt?"

Lý Thi yên lặng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được Ông Xã Sĩ Quan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.